

Elmer Fudd

THE ADVENTURE OF THE BROWN BEAR

Mục lục

<u>Chương 1+1: Tiết Tử</u>	1
<u>Chương 1+2: Thụy Vương</u>	2
<u>Chương 2: Nhận Tội</u>	3
<u>Chương 3: Khinh Mạn Công Đường</u>	4
<u>Chương 4: Nhập Giam</u>	5
<u>Chương 5: Trong Ngục</u>	6
<u>Chương 6: Mưu Hại</u>	7
<u>Chương 7: Phi Hình</u>	8
<u>Chương 8: Mộng Tưởng</u>	9
<u>Chương 9: Lư Đông Ly</u>	10
<u>Chương 10: Tu ần Ngục</u>	11
<u>Chương 11: Phóng Thích</u>	12
<u>Chương 12: Bái Tạ</u>	13
<u>Chương 13: Gặp Gỡ</u>	14
<u>Chương 14: Kết Giao</u>	15
<u>Chương 15: Mông Oan</u>	16
<u>Chương 16: Hiệp Đạo</u>	17
<u>Chương 17: Gặp Lại</u>	18
<u>Chương 18: Hàn Lâm</u>	19
<u>Chương 19: Thăng Quan</u>	20
<u>Chương 20: Giúp Đỡ</u>	21
<u>Chương 21: Thành Thân</u>	22
<u>Chương 22: Trở Về</u>	23
<u>Chương 23: Kiến Công</u>	24
<u>Chương 24: Trùng Phùng</u>	25
<u>Chương 25: Kinh Biến</u>	26
<u>Chương 26: Xuất Binh</u>	27
<u>Chương 27: Toàn Thắng</u>	28
<u>Chương 28: Về Kinh</u>	29
<u>Chương 29: Bị Biếm</u>	30
<u>Chương 30: Chân Tướng</u>	31
<u>Chương 31: Luận Đề</u>	32
<u>Chương 32: Lợi Dụng</u>	33
<u>Chương 33: Nhậm Chức</u>	34
<u>Chương 34: Học Tập</u>	35
<u>Chương 35: Lai Khách</u>	36
<u>Chương 36: Chí Thân</u>	37
<u>Chương 37: Giáo Huấn</u>	38
<u>Chương 38: Bất Hòa</u>	39
<u>Chương 39: Đồng Hành</u>	40
<u>Chương 40: Lời Đề</u>	41
<u>Chương 41: Kỳ Biến</u>	42
<u>Chương 42: Quân Pháp</u>	43

Chương 43: Chiến Tranh
Chương 44: Diễn Tập
Chương 45: Tiễn Biệt
Chương 46: Tương Tri
Chương 47: Kinh Nhiều
Chương 48: Nghiệm Chứng
Chương 49: Đồng Hành
Chương 50: Đột Tập
Chương 51: Tham Sinh
Chương 52: Lựa Chọn
Chương 53: Khổ Hậu
Chương 54: Tương Thủ
Chương 55: Chấn Kinh
Chương 56: Chuyện Cũ
Chương 57: Trở Về
Chương 58: Phu Thê
Chương 59: Sơ Hội
Chương 60: Lương Y
Chương 61: Khổ Tâm
Chương 62: Ly Biệt
Chương 63: Phá Chướng
Chương 64: Tranh Sai
Chương 65: Báo Thù
Chương 66: Tội Trách
Chương 67: Thụ Hình
Chương 68: Thâm Ý
Chương 69: Lựa Chọn
Chương 70: Nguy Cơ
Chương 71: Ngây Thơ
Chương 72: Quyết Biệt
Chương 73: Mối Nghi
Chương 74: Tai Nạn
Chương 75: Chân Tướng
Chương 76: Ngu Trung
Chương 77: Vứt Bỏ
Chương 78: An Bài
Chương 79: Tuyệt Vọng
Chương 80: Độc Sinh
Chương 81: Kỳ Thống
Chương 82: Đồng Tử
Chương 83: Cầu Cứu
Chương 84: Sửa Án
Chương 85: Tỉnh Lại
Chương 86: Bị Lừa
Chương 87: Tàn Tật
Chương 88: Lưu Lạc
Chương 89: Thê Nhi
Chương 90: Bại Lộ

Chương 91: Lớn Lên

Chương 92: Đánh Lén

Chương 93: Đảo Ngược

Chương 94: Lẩn Trốn

Chương 95: Trở Về

Chương 96: Đêm Nay Đêm Nao

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

“Kính Tiết, người hạnh phúc không?”

...

“Kính Tiết, người tịch mịch không?”

...

“Kính Tiết, người cảm thấy, cuộc sống của người hiện tại có ý nghĩa không?”

...

“Kính Tiết...”

“Mấy vấn đề này từ khi nhân loại có trí tuệ tới nay vẫn chưa từng có đáp án chính xác?”

“Kính Tiết, tại sao người vẫn có thể nhiệt tình, vẫn có thể hăng hái, nỗ lực không nhận được báo đáp, chân tâm giao ra, nhiều lần bị chà đạp, một phiên chân thành luôn gặp thương tổn, tại sao người vẫn xem như không có việc gì, mỗi một đời đều có thể sống khoái lạc cao hứng, không có lấy một chút bóng ma.”

“Lão thiên à, ông rảnh rồi vô sự, muốn thảo luận thái độ của đời người thì đi mà tìm Tiểu Dung ấy, lời này dùng trên người y rất thích hợp, liên quan quái gì tới ta, ta chẳng qua là hoàn thành đầu đề thôi. Chân tâm chân thành cái quái gì chứ, ông về sau nói chuyện chú ý chút, người không biết còn cho ta là kẻ xúi quẩy muôn đời thất tình.”

“Trong mấy học trò, chuyện của người là nhảm chán vô vị nhất, người cho là ta dư thời gian quan tâm tới người chắc, chẳng qua là người sắp chết, cho nên muốn biết chút tâm tình của người trước lúc chết thôi.”

“Cái gì, ta sắp chết.”

“Đúng vậy, người ngày mai sẽ chết, người không biết hả?”

“Người nói hươu nói vượn!”

Cửa phòng ầm một tiếng bị đẩy ra, một người lao tới như gió, trong bóng đêm, người chưa đến, mũi đao sáng như tuyết đã ra khỏi vỏ: “Tướng quân, xảy ra chuyện gì vậy.” Trong tiếng quát to lẫn liệt, có mấy phần quan tâm, mấy phần khẩn trương.

“Không việc gì không việc gì.” Thanh âm hơi uể oải, thấp thoáng có chút mơ màng vì trằn mộng chưa tỉnh, “Người vào đây làm gì?”

“Tôi vừa ở bên ngoài, nghe tướng quân quát to, ‘người nói hươu nói vượn’ liền vội vàng chạy vào đây.” Thanh âm trong bóng tối mang theo sự nhiệt tình và quan tâm mà thiếu niên đặc biệt có.

Phong Kính Tiết cười cười: “Hóa ra là như thế, đại khái là ta ở trong mộng quá kích động, mới kêu ra.”

“Mộng?”

Phong Kính Tiết uể oải nửa ng ẩ dậy trên giường: “Vừa nãy mơ thấy một tên khốn nạn chỉ mũi ta nói ta ngày mai sẽ chết.”

“Tên khốn nạn nào nói lời kiêu này.” Cương đao vừa còn trong vỏ lại soạt một cái rút ra.

“Chỉ là một giấc mộng, trong mộng tên đó...” Phong Kính Tiết suy nghĩ một chút mới nói, “Dùng cách nhìn của chúng ta mà nói, ừm, có thể xem như là một thần tiên nhảm chán, có chút thần thông nhưng lại vô học.”

Vệ sĩ trềnh mặt một chút, mới cười nói: “Tướng quân, ngài yên tâm, mộng đầu là ngược, trong mộng nói như vậy, ngài nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

“Được lắm, Tiểu Dao, cứ nhờ vào một câu tốt lành của người.” Phong Kính Tiết khe khẽ cười rộ, qua một hồi lại thấp giọng hỏi, “Nếu mộng là thật thì sao?”

Tiểu Dao trong bóng tối nhảy dựng lên: “Tướng quân, ngài là anh hùng bách chiến, không tin số mệnh, nhưng trong quân doanh vẫn nên kiêng kỵ chút đi, ngày mai chúng ta còn phải xuất chinh đi đánh giặc, lời này không thể nói, mau nhớ hai cái, xem như chưa từng nói.”

Phong Kính Tiết nhin không được cười ha ha: “Tiểu tử nhà người, thật đã bị ta chiêu hư, càng ngày càng vô pháp vô thiên. Được rồi được rồi, đừng có tìm đá lửa, coi ta là tiểu cô nương, vừa gặp ác mộng là cần người ta đốt nén canh giữ bên cạnh cả đêm hả. Ra ngoài gác đêm đi.”

“Vâng.” Tiểu Dao đáp một tiếng, tiếng bước chân vang lên, đi đến cạnh cửa lại dừng chân bảo: “Tướng quân, chuyện trong mộng, đừng xem là thật.”

Phong Kính Tiết không biết là cười hay cău, mắng: “Mau cút ra ngoài đi, ngày mai nhớ phải sửa cánh cửa cho ta.”

Tiểu Dao cười hì hì mấy tiếng, bước ra ngoài cửa.

Song Phong Kính Tiết không nằm xuống ngủ tiếp, y cứ thế dựa lưng lên đầu giường, ng ồi im rất lâu, trong bóng tối, đôi mắt y an tĩnh ngóng nhìn phía trước, ánh mắt lại như xuyên thấu thiên địa vạn vật, tìm đến một chỗ nào đó trong vũ trụ h ồng hoang.

Rất lâu rất lâu sau, y nhẹ nhàng đứng dậy, tùy tay cầm một kiện trường sam khoác lên người, dạo bước ra ngoài.

Vừa bước khỏi cửa phòng, thân binh Tiểu Dao giúp y gác đêm đã gọi nhỏ: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết không chút để ý khoát tay: “Canh gác đằng hoàng đi, ta không sao, chỉ là không ngủ ngay được, ra đây đi dạo một chút.”

Y không quay đầu nhìn về mặt thiếu niên thoáng lo lắng, cứ đi thẳng về phía trước.

Biên thành ban đêm tĩnh lặng lạ thường, giữa trời đất chỉ có tiếng bước chân chinh tềđồng loạt của chúng sĩ binh tu ần đêm.

Trọng trấn biên quan vềđêm xưa nay phải giới nghiêm, bách tính tuyệt đối không được tùy tiện ra đường, cho nên đường xá cũng lộ vẻ trống trải dị thường.

Phong Kính Tiết một mình dạo bước, những nơi đi qua, sĩ binh gác đêm không ai không giờ binh khí đứng trang nghiêm hành lễ, trong ánh mắt đều là vẻ trung thành và ngưỡng mộ.

Mà y chỉ mỉm cười gật đầu, từ từ bước đến thành lâu, trông ra phương xa, nơi đen kịt ở cuối cùng là thành trì nổi li ền của địch quốc. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng biên quan, dù sao so với nơi khác, vẫn lộ vẻ thê lương quanh quẽ.

“Kính Tiết, đã muộn thế này sao còn chưa đi ngủ?” Thanh âm ôn nhuận có phần quan tâm, nghe như gió xuân ùa vào lòng.

Phong Kính Tiết quay đầu, nhovn miệng cười, dưới ánh trăng thanh lạnh li ền có vẻ ấm áp đậm đậm: “Người cũng vậy.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Thụy Vương

Triệu quốc, kinh đô, phủ Thụy vương. Bình loan phượng, đêm phù dung, vì đương triêu nhị vương tử trẻ tuổi đây hứa hẹn Thụy vương gia chúc mừng sinh nhật.

Tiệc như nước chảy, khách như nước chảy, lễ đơn như nước chảy. Mãn viện đàn sáo sinh ca, mãn đình phấn thơm sức nức, mãn phủ quan viên sĩ thân, mãn nhãn bảo khí châu quang.

Náo nhiệt phần hoa tột cùng là thế, về mặt Thụy vương trẻ tuổi lại chẳng thấy vui mừng lắm. Lễ nghi chu toàn nghênh tân khách, chào hỏi tất cả khách khứa thân phận quan trọng rồi chuyện phiếm vài câu xong, liễn lấy có là lắm việc bận rộn mà lui đi.

Thế nhưng, yến hội lần này hết sức long trọng, quá mức náo nhiệt. Quan kỹ kinh thành trong danh sách lại có hơn trăm người theo lời mời mà đến, những gánh hát hay nhất trong thành cũng đến bốn năm đoàn, chia ra các nơi trong phủ, dựng sân khấu, đồng thời trình diễn các loại kịch khác nhau, khắp nơi náo nhiệt ồn ào, phòng ngoài khách khứa chen chúc tới mức sắp không ngồi nổi nữa, mà phòng trong cũng có hoàng thân nội quyến, mệnh phụ lớn nhỏ tề tựu, càng đi không được.

Khắp phủ lại chẳng tìm được một nơi yên tĩnh. Tuy đã lui về thư phòng, nhưng cũng chẳng có lấy một phân an tĩnh, trong khu vườn ngoài thư phòng, lại còn tụ tập cả đoàn con cháu huynh đệ vương tộc tôn thất đang xem kịch ở đó.

Thụy vương một mình buồn bực trong thư phòng, đứng ngẩn không yên, tùy ý cầm quyển sách trong tay, nhìn không đến ba hàng đã thấy nhức đầu vạn phần.

Bên tai đúng lúc truyền đến một tiếng nói cười: “Hôm nay cũng xem như là ngày đại hỉ của điện hạ, sao không đi xem kịch nhiệt náo một phen, lại phải trốn tới nơi thanh tĩnh này.”

Người có thể tự do ra vào thư phòng của Thụy vương khắp phủ tìm không được ba kẻ, nhưng trong số này nhất định sẽ có tâm phúc hàng đầu của Thụy vương, Lục Trạch Vi.

“Trạch Vi, nếu người thích thì cứ ra ngoài góp vui cũng không sao. Ta cảm thấy đầu đau muốn nứt cả ra rồi, cứ ở đây nghỉ ngơi một chút là được.”

Tuy nói như thế, trên sân khấu ngoài cửa sổ, không biết vở Nhị tiến cung vương tử hoàng tôn nào chọn đã bắt đầu trình diễn, giọng hát cao vút xuyên cửa sổ mà vào, Thụy vương gia nghe thấy nhú mày ôm đầu, không ngừng cười khở.

“Không biết Vương quân gia lo liệu thế nào. Bao nhiêu là người và gánh hát như vậy, ngay cả ngoài này cũng dựng sân khấu, khiến người ta muốn tìm một nơi thanh tĩnh để nghỉ ngơi, cũng chẳng có cách.”

Lục Trạch Vi cũng còn trẻ như Thụy vương song tâm tư lòng dạ lại lão luyện dị thường cười nhàn nhạt: “Náo nhiệt phồn hoa như vậy, mới lộ rõ điện hạ hiện giờ rất được thánh quyến, địa vị hết sức quan trọng. Tôi thấy tâm phiến ý loạn của điện hạ, không ở gấm hoa rực rỡ trước mắt này, mà ở ngoài ngàn vạn dặm, trên người tại biên quan kia.”

Ánh mắt Thụy vương thoáng chuyển, nhìn bằng hữu và cũng là thuộc hạ mà mình dựa vào như trường thành: “Trạch Vi lời ấy là ý gì?”

Lục Trạch Vi thản nhiên nói, “Từ năm ngày trước sứ giả rời kinh, điện hạ lúc nào cũng tâm thần bất định, đứng ngồi không yên như vậy.”

“Phải không?” Thụy vương cười nhạt nhạt, “Ta còn cho là ta đã che giấu vô cùng tốt, hóa ra bị người nhìn thấy cả.”

Lục Trạch Vi ngưng mắt nhìn y: “Điện hạ, chỉ là một Lư Đông Ly, đáng cho điện hạ lưu tâm như thế sao?”

Thụy vương từ từ lắc đầu: “Trạch Vi, chuyện Lư Đông Ly đã là thế phải làm, ngược lại cũng không cần để tâm nữa. Ta chỉ nghĩ đến Phong Kính Tiết, không khỏi thương tiếc thất vọng thôi.”

“Phong Kính Tiết bất quá là một phó tướng, nếu điện hạ quý nhân tài của y, có thể thu dùng cho mình, cần gì phải...”

“Sự đặc biệt của người này, há chỉ hai chữ nhân tài có thể hình dung. Mà với giao tình giữa y và Lư Đông Ly, sau sự kiện này cũng không có khả năng cho ta dùng. Vì vậy, lựa chọn của chúng ta chỉ có thể là một cái kia, cho nên, ta mới có chút thương tiếc.”

Lục Trạch Vi vì khó hiểu mà hơi nhíu mày. Rất nhiều cơ mật của Thụy vương phủ y đều tham gia, vì Thụy vương thu hút nhân tài, mượn sức bá quan, cũng đều do y một tay phụ trách. Nhưng với Phong Kính Tiết, y quả thật không rõ lắm.

Bởi vì thân phận của Phong Kính Tiết chỉ là một phó tướng biên quan, ngay cả quyền lực chủ chương quân doanh một phương cũng không có. Người địa vị này, không cần y tự thân động não tổn tâm tư.

Triệu quốc xưa nay trọng văn khinh võ, võ nhân địa vị cực thấp. Mà Phong Kính Tiết không xuất thân khoa cử, thậm chí cũng không phải là xuất thân võ cử hoặc quân hộ cấp thấp, mà là xuất thân thương nhân ti tiện nhất, đi đâu này liền định trước quan chức của y rất khó lên cao, quyền hành được nắm cũng sẽ không lớn lắm. Một phó tướng con con ở ngoài ngàn vạn dặm trong nhánh quân đội nào đó, thật sự không đủ để thân tín hàng đầu bên cạnh Thụy vương tổn tâm tư đi tìm hiểu nghiên cứu.

Trên cơ bản y chẳng có hiểu biết gì về Phong Kính Tiết, cũng rất khó lý giải tại sao Thụy vương đường đường lại vì một phó tướng nho nhỏ mà suy nghĩ bất an như thế, bởi vậy không khỏi có chút nghi hoặc: “Điện hạ, Phong Kính Tiết này rốt cuộc là người thế nào?”

“Phong Kính Tiết rốt cuộc là người thế nào?” Thụy vương suy nghĩ một thoáng, sau đó cười khở một tiếng, “Chỉ sợ cho dù là Lư Đông Ly, cũng khó mà nói rõ.”

Y thông thả bước vài bước trong thư phòng, lúc này mới từ từ nói: “Ta từng phái người tìm hiểu kỹ càng hết thấy vầy. Đầu tiên y là một dân nghèo sinh ở vùng sa mạc biên cảnh. Dùng ánh mắt của người kinh thành chúng ta mà nhìn, chính là kẻ man di không biết lễ nghi ở biên thùy. Nhưng mà, y lại là một thương nhân thiên tài. Nghe nói khi y năm tuổi, đã có thể trên sa mạc, cùng người qua lại dùng vật đổi vật, giao dịch chỉ lời không lỗ, đến khi y chín tuổi, lại có một khoản tài phú nho nhỏ, mà y từ sau khi phụ mẫu cùng mất, bằng thân trẻ con một mình đi lại buôn bán. Người này ánh mắt đặc biệt chuẩn, đảm sắc lại thừa, thêm trọng chữ tín, cũng khảng khái hào phóng. Không đến hai ba năm, tiểu sinh ý của y đã biến thành một đại sinh ý đại thương đoàn. Việc làm ăn mà y nhìn trúng, chưa bao giờ là không kiếm được nhiều tiền. Hiệp ước y từng ký kết, cho dù về sau bởi vì thiên tai nhân họa mà không còn lợi nhuận, y cũng nhất định thực thi đến cùng. Người hợp tác cùng y, cho dù xảy ra chuyện ngoài ý, giấy tờ khế ước mất, hoặc là bản thân bị chết, lợi nhuận nên chia y sẽ giao ra không thiếu một đồng. Y đối đãi kẻ dưới cũng đặc biệt rộng rãi. Tiền công hậu hĩnh, đã khiến những thương nhân khác kinh ngạc, y lại còn lập ra rất nhiều quy củ mà người ngoài mới nghe lần đầu. Tỷ như tất cả công nhân, mỗi bảy ngày, chỉ làm năm ngày công, hai ngày khác phải cho họ nghỉ ngơi. Mà mỗi ngày chỉ làm tối đa bốn canh giờ công, nếu chiếm dụng thêm thời gian của hạ nhân thì phải trả tiền công gấp ba. Lại tỷ như, phạm là công nhân của y, hoặc thương hoặc bệnh, hoặc là trong nhà có việc hiếu hỉ, hoặc là mua nhà mua ruộng, thậm chí hạ táng phụ mẫu, thê tử chữa bệnh, nhi tử đi học, nhà có việc vui, những chuyện như vậy họ lại cũng dựa theo địa vị ở thương đoàn, từng thay thương đoàn xuất lực theo các tiêu chuẩn bất đồng, dùng tiền thương đoàn để giúp đỡ.”

Lục Trạch Vi thoáng sửng sốt: “Những thủ pháp này, lại thật là mới nghe lần đầu. Y hậu đãi người làm như vậy, kinh thương còn có thể có lời sao?”

“Há chỉ có lời. Không chỉ những hành thương lớn nhỏ trong sa mạc, vô số nhân tài tìm đến y, dù là sa đạo cũng kính ngưỡng hào danh, chẳng những không đoạt hàng hóa của y, ngược lại có không ít người cải tà quy chính, nguyện trở thành môn hạ của y. Mỗi người làm một tiểu hỏa kế dưới tay Phong Kính Tiết, thu nhập không thua những ngày làm sa đạo cướp bóc giết người trước kia. So với cả đời làm giặc, nơm nớp lo sợ, ngày đêm không yên, sao không an an tâm tâm, tự tự tại tại làm một người trong Phong gia thương đoàn của y.” Thụy vương thở dài một tiếng.

“Chỗ lợi hại của Phong Kính Tiết, càng nằm ở tầm nhìn rộng lớn. Trong năm năm, y đã là người giàu có nhất biên thùy, thương đoàn hưng thịnh có một không hai. Nhưng y lại không hề thỏa mãn với việc tiếp tục buôn bán giữa các quốc gia trên sa mạc biên quan, mà quay đầu hướng đến cả Triệu quốc phát triển việc làm ăn. Y mua cửa hiệu, sắm ruộng đồng, cả nước trên dưới, thành trấn hơi lớn một chút là sẽ có từng dải ruộng đồng của Phong gia y. Rất nhiều cửa hàng, tiền trang, ngân hiệu, hàng gạo, tiệm tơ lụa, tửu lâu trong nước, cùng mục trường mã đội biên cảnh, đâu có sinh ý của Phong gia y. Thế nhưng đây cũng chưa tính là thần kỳ, từ xưa đến nay cự thương cỡ này vốn không hiếm thấy. Nhưng hiếm thấy là, bản thân y sau khi đặt ra một chế độ thương gia cực kỳ hoàn thiện, hết thấy việc làm ăn cứ vận hành theo chế độ, y trên cơ bản hoàn toàn ngỗ ý yên không quản, không cần để ý thêm. Việc làm ăn ở các nơi, y đều giao cho những nhân tài cực xuất sắc quản lý, hết thấy sự vụ đều do chương quy địa phương tự mình quyết định, y thỉnh thoảng sẽ phái kế toán trông coi, có khi lại cả kế toán cũng không phái ra, toàn bộ theo hạng mục cấp dưới nộp lên làm chuẩn. Y cũng chưa từng lấy danh nghĩa ông chủ lớn để phát lệnh. Quy củ, mệnh lệnh, tiền lãi, ưu đãi trong việc buôn bán của các cửa hàng các nơi, hết thấy đều do chương quy phát hành. Đến cả tiền lãi hàng năm cũng chia bốn sáu, chương quy các nơi sáu, y bốn. Mà bốn phần này, y sẽ xuất một phần, cuối năm chia lãi cho tất cả người làm.”

Lục Trạch Vi rất cuộc kinh thán: “Loại chuyện này, không phải người trí tuệ cao, lòng dạ rộng lớn thì không thể làm được. Đó là việc mà những thương nhân khác có muốn học, sợ cũng chẳng học nổi.”

“Đương nhiên, kẻ làm ông chủ nào chịu cùng người dưới chia bốn sáu, kẻ làm ông chủ nào dám ủy quyền như vậy, không sợ người dưới giở trò làm giả, lén chuyển công khoản, lại có ông chủ nào, có thể hoàn toàn không can thiệp việc mua bán các nơi, thậm chí có thể dung nhận người ngoài, kể cả những người làm ở tầng lớp thấp nhất, chỉ biết có chương quy ấy địa phương, lại không biết ông chủ sau màn mình đây.” Thụy vương cười thờ dãi, “Nhưng Phong Kính Tiết lại cứ thành công.”

“Chẳng trách được, y đã giàu có như thế, sao tôi lại biết không nhiều về y. Hóa ra việc buôn bán của y, hoàn toàn giao cho người khác làm, bản thân lại không chút nổi danh.” Lục Trạch Vi bất giác than thở một tiếng, “Phải, người dùng quốc sĩ đối đãi, tự có thể được quốc sĩ hễ báo. Cho dù là thương nhân trọng lợi khinh nghĩa, được tín nhiệm bức này, hậu đãi bức này, cũng sẽ tự chân thành tương báo.”

“Nếu chỉ như thế, y cũng chỉ là một thương nhân đặc lập độc hành. Cố tình y lại vẫn là một cuồng sĩ.” Thụy vương khẽ than, “Từ sau khi y giao tất cả sinh ý cho người dưới, bản thân ngài thu tiền, cả đời cũng xài không hết, y liền mua hàng loạt điếm sản dưới chân núi Phù Vân quận Hà Đông, ngoài thành Tế Huyện sơn minh thủy tú nhất Triệu quốc chúng ta, lại xây dựng trang viên hoa lệ. Sự hoa mỹ của lâm viên nhà y ngoại trừ không thể vượt quy chế thì không hề thua kém hoa viên hoàng gia chúng ta. Y lại tuyển đồng bộc nha hoàn trẻ tuổi tú mỹ, dạy sinh ca kịch nam, cả ngày mua vui uống rượu. Y dựng cao lâu, gặp tân hữu, kết giao văn nhân tao khách, rượu say cao hứng, hoặc đấu thi đấu văn, hoặc thưởng ca quan vũ, cả ngày vui vẻ, đúng là không biết nhân gian đời nào.”

Lục Trạch Vi ngạc nhiên nói: “Đây ngược lại là tác phong thập phần cuồng sĩ, người này trước sau sao mà biến hóa lớn như vậy?”

“Vấn đề này cũng từng có rất nhiều người hỏi y. Nghe nói, y có lúc chỉ cười không đáp, có lúc lại bảo, ‘nhân sinh có giới hạn, tại nhân sinh hữu hạn ném thử những cuộc sống bất đồng, mới coi như không phụ đời này.’ mà đôi khi y chỉ trả lời đơn giản, hai chữ ‘ta thích’ rồi không nhiều lời nữa.”

Thụy vương thở dài, “Tùy hứng tự tại như thế, lại cũng là người ngoài tuyệt đối không học được. Y giữa sơn thủy thỏa thích, ngày đêm cùng mỹ tửu giai nhân làm bạn, thường nói, lạc thú này cho dù xưng vương phía nam cũng không nguyện trao đổi. Phàm bằng hữu đến thăm, tất lưu luyến tận túy mới dứt. Nhưng gặp người hợp nhau, dù là một tuần một tháng, khoản đãi tại gia cũng là chuyện thường. Y vốn lắm tiền, lại tính tình phóng khoáng, chẳng những việc dựng cầu trải đường tế bần phù trợ trong huyện, luôn luôn ra tay hào phóng hơn người, dù là có người gặp nạn đến đâu, y cũng nhất định cảm khái tương trợ. Phương pháp này của y, đã là đại đặc nhân tâm, lại thêm người này văn võ thi tài đều giỏi, cùng người thi từ xướng họa, một số bài thơ truyền ra thường được tán tụng không dứt. Chưa đầy một năm, không ngờ danh nhân Tế Huyện, văn sĩ giai khách khắp thành, thân sĩ danh lưu, đều muốn lui tới với y. Y liền cùng tao nhân kiếm khách, võ sĩ cao tăng, nói chuyện thiền, luận kiếm thuật, hô lô phạt rượu, phóng lãng sơn thủy. Mà kẻ hầu trong nhà đều là người tú mỹ đa tài, thiện vũ năng ca, đến cả gánh hát nuôi trong nhà, cũng là một đoàn nữ nhi cực kỳ trẻ trung mỹ lệ hợp thành.”

Lục Trạch Vi bất giác cười ha ha: “Hưởng thụ bậc này, dù là Vương gia, sợ cũng chẳng bằng.”

Thụy vương thở dài một tiếng: “Nghe nói khi tòa lâm viên kia của y cực thịnh, mỗi ngày ca múa không dứt, vui vẻ cả tháng, dù là nước sông chảy cạnh khu vườn đó cũng mang theo hương sơn phấn thuần tửu.”

Lục Trạch Vi hơi lắc đầu: “Hành động trương dương, phú quý đại hiển như thế, chỉ sợ cuối cùng rước lấy tai họa.”

“Nói rất đúng. Năm ấy, vừa lúc là Lưu Minh tân nhiệm Huyện lệnh Tế Huyện.”

“Lưu Minh? Chính là kẻ vừa tham lam vừa tàn bạo, lại bởi vì có chút dính dáng với quốc cữu đại nhân, rồi còn chăm tặng lễ, cho nên tiêu sai thường phạm, đại sai cũng có, nhưng quan chức lại có thể càng làm càng lớn kia.” Lục Trạch Vi tựa tiếu phi tiếu nói.

Thụy vương cũng thoáng cười: “Tân Huyện lệnh nhậm chức, theo lệ sĩ thân phú thương địa phương đều phải có biểu hiện, tự mình đến bái phỏng tặng lễ. Phong Kính Tiết không đi tiếp kiến, chỉ đem lễ đơn chen giữa đơn của mọi người tặng đi. Nhưng y ra tay thật sự quá mạnh, chỉ một lễ gặp mặt đón gió đã năm trăm lượng. Khoản lớn như thế, tất nhiên khiến Lưu Minh giật mình. Lại nghe ngóng tường tận một phen, biết phú danh hào danh của Phong Kính Tiết ở địa phương, càng động lòng, liệ̀n có ý kết thân với y. Nhưng Phong Kính Tiết trời sinh cụng ngạo, chẳng bụn ứng phó với loại quan viên này, y ra nhiệ̀u tiệ̀n chẳng qua là tính y hào phóng, vung tay rộng rãi thế thôi, chứ tuyệt không có ý trèo lên cửa công. Lưu Minh kia năm lậ̀n bảy lượt tỏ ý, y đậ̀u không đáp lại. Mấy lậ̀n đặ̣p thiệp thăm hỏi, y cũng luôn cáo ộ́m không gặp. Lưu Minh vốn lòng dạ quá hẹp hòi, năm lậ̀n bảy lượt bị thờ ơ, liệ̀n âm thậ̀m ộ́m hận.”

Lục Trạch Vi cười cười: “Với sự giàu có huênh hoang của Phong Kính Tiết, cho dù không đắc tội Lưu Minh, hặ́n cũng nhất định phải động thủ với Phong gia đệ̉ kiếm tiệ̀n.”

“Đúng vậy, hặ́n toàn tâm toàn ý muốn tìm Phong Kính Tiết gây phiệ̀n toái, nhưng Phong Kính Tiết ở địa phương danh vọng vừa cao, sản nghiệp lại lớn, làm việc thiện tối đa, làm việc ác lại không có lấy một, khiến hặ́n khá khộ̉n não phiệ̀n muộn. Qua chừng ba tháng, hặ́n vừa vặ̣n gặp một vụ án do ậ̀u đặ́ tại sông bạc đến nổi chết người. Kêu khộ̉ chủ của người chết lên hỏi, mới biết người chết kỳ thật là điệ̀n hộ của Phong Kính Tiết, vì đánh bạc thiếu nợ, tại sông bạc ậ̀u đặ́ với người đòi nợ, bị mọi người liên thủ đánh chết. Hặ́n liệ̀n động tâm ý, lệnh cho khộ̉ chủ kia nói là Phong Kính Tiết phái người bức tộ̀ đánh chết người. Sau đó mệnh lệnh nha dịch bắt Phong Kính Tiết.”

Lục Trạch Vi dừng dưng cười nói, “Cây to đón gió, vốn nên như thế. Phong Kính Tiết hành sự phong mang tất lộ̣ như vậy, cũng nên gặp họa này. Một phen oan uộ́ng này, sợ là phải tiêu tổn rất nhiệ̀u.”

Thụy vương đột nhiên cười rộ: “Nói đến thì Phong Kính Tiết đọ́ gặp cái họa bất trắc này không tính là lạ, lạ ngược lại chính là cách ứng độ́i của y sau khi bị oan. Nếu không có lậ̀n oan này, y cũng chẳng gặp đượ̣c Lư Đông

Ly. Đến nay người trong Tể Huyện vẫn truyền xướng vụ oan án đó của Phong Kính Tiết như kỳ vắn. Tể phường trà xá, hễ nói đến Phong công tử thì tể ngạo vương h ầu, Lữ thái thú cao danh lưu truyền muôn đời một đoạn này, bất luận đã nghe bao nhiêu lần, mọi người cũng quả quyết là nghe không đủ.”

Y vừa cười, vừa đi mấy bước quanh thư phòng, đến trước cửa sổ, tiện tay đẩy cửa ra, ngóng nhìn cảnh náo nhiệt ph ần hoa vô hạn ngoài cửa sổ kia.

“Ngày đó, khu vườn kia của Phong Kính Tiết, *** mỹ hoa lệ không thua vương phủ này của ta. Ngày đó, Phong Kính Tiết cũng đang gặp đại khánh sinh th ần, trong vườn khách mừng tràn cửa, vô số thiếu nữ mỹ mạo, ca vũ yến nhạc, náo nhiệt ph ần hoa sợ cũng chẳng kém hôm nay chỗ nào. Mà sự tiêu dao khoái lạc của y, ta lại mãi xa không so được.”

Lục Trạch Vi im lặng nhìn hảo hữu của y, chủ quân của y, nhìn vẻ buồn bã bất giác hiện lên trên mặt người kia, vẻ dao động mờ mờ không thể nói ra trong đôi mắt ấy, sau đó, hơi nhú mày, gần như không thể phát hiện.

Mà Thụy vương, chỉ ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, khách mừng như mây ấy, lần kịch dựng lên cao cao ấy, đàn sáo vĩnh viễn không ngừng ấy. Rất nhiều năm trước kia, Tể Huyện nho nhỏ ngoài ngàn dặm, phải chăng cũng như hôm nay.

Ngày ấy, bọn nha dịch như lang như hổ xông vào viên lâm tiên cảnh nhân gian, mỹ nhân kinh hãi trốn đi, thu ần tử đổ xuống, mà người kia...

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nhận Tội

Khi bọn nha dịch xông vào vườn, Phong Kính Tiết đã hơi chuẩn choáng say. Trước mặt y là một bàn rượu ngon thức ngon, bản thân thì ôm mỹ nhân nửa ng ỉ nửa nằm trên chiếc sạp mềm, một thân cầm y trắng như tuyết ấy, sớm đã loang đầy vết rượu, y lại không hề để tâm, chỉ nửa dựa nửa k ề lên hai thiếu nữ xinh đẹp như ngọc, nói cười không cố kỵ.

Khách khứa khắp vườn cũng đều là rượu say cao hứng, vui vẻ vô hạn. Mỹ tử trong bình, mỹ nhân bên cạnh, ca vũ trước mắt, đàn sáo truyền vào tai. Nơi th ần tiên hưởng lạc bậc này, bỗng nhiên xông vào một đồng người như hổ lang, xích sắt vang leng keng. Giây lát dọa chúng mỹ nữ trốn đi tứ tán.

Hai thiếu nữ mỹ mạo phía sau Phong Kính Tiết gặp trận kinh hãi này, cũng nhảy dựng lên chạy mất ra sau, thân thể y bất ngờ không kịp đề phòng mất chống đỡ, r ẦM một tiếng ngã xuống. Bởi vì uống nhiều nên đầu có hơi choáng váng, không thể kịp thời giữ thăng bằng, lại trực tiếp từ trên chiếc sạp mềm lăn xuống đất.

Y cũng không giận không cáu, cười kh ể hai tiếng, lắc lắc cái đầu có chút mơ hồ, hai tay chống đất hơi nh ồm dậy, đầu vừa từ chiếc bàn đang trước góc dậy mới phát hiện, tình thế trước mắt lại biến đổi.

Mười mấy nha dịch vừa như lang tựa hổ kia, lúc này co đầu rút cổ, d ỒN thành một đồng, đang cười xòa với bốn phía.

Một đám tân khách, hưng trí đang cao như vậy lại bị cắt ngang, sắc mặt ai cũng không dễ coi nổi, người người đầu xanh xám mặt mày, có phần mất tự nhiên, chỉ lạnh mặt từ trước bàn đứng dậy, kích động một chút thì xông ra, địa vị cao thì đã bắt đầu đập bàn quả trách.

Khách của Phong Kính Tiết y là những người nào. Cử nhân, tú tài, danh lưu, sĩ thân, hội trưởng thương hội, trưởng giả đại tộc trong huyện, bất cứ một ai đến đây đều có máu mặt địa vị.

Bọn tiểu nha dịch này thật sự không dám đắc tội, thoáng chốc trông thấy các đại nhân vật trong toàn huyện trừ Huyện lệnh đại nhân, toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, người người trừng mắt mà nhìn, khí thế tróc nã phạm nhân ngày trước tất nhiên đã chẳng còn lại chút nào, chỉ đành hướng xung quanh cúi đầu khom lưng: “Tiểu nhân phụng mệnh đại nhân, đến đây bắt Phong Kính Tiết, đụng chạm các vị lão gia, xin...”

“Nói bậy. Phong công tử luôn tuân theo pháp luật, sao có thể phạm luật?”

“Phong công tử vốn có thiện danh, các người chớ có oan uổng người tốt.”

Bộ đầu một câu còn chưa nói xong, đã gặp phải mấy câu trách móc.

Cũng có người nổi giận bùng bùng, xông đến giáo huấn: “Ta còn không biết lũ các ngươi! Ti tiện độc ác, đầu óc tham tì ền, hề có một cơ hội là dùng danh nghĩa quan gia áp bức bách tính đòi ngân lượng. Chúng ta ngày xưa cũng mắt nhắm mắt mở mặc các ngươi, nhưng hôm nay, nếu ngay cả Phong công tử cũng dám cướp...”

Mắt thấy đám nha dịch này trốn không được, lùi cũng không xong, chạy không được, cãi cũng không xong, Phong Kính Tiết rút cuộc lão đảo đứng dậy: “Chư vị xin đợi một chút đừng sốt ruột. Việc này đã tìm đến ta, không bằng để ta hỏi cho rõ ràng.”

Y đã lên tiếng, người khác cũng không tiện làm gì nữa, đành phải lạnh lùng trừng đám bộ khoái một cái, lúc này mới lui sang một bên, trong miệng vẫn kêu: “Phong công tử không cần lo lắng, chúng ta sẽ tuyệt không để cho bất kỳ ai oan nhục công tử.”

Phong Kính Tiết hơi mỉm cười, xem như nhận tình cảm, lão đảo đi đến trước mặt bọn nha dịch, vừa mở miệng, liền phun thẳng đến một tiếng ợ

rượu và mùi rượu.

Đám bộ đầu đứng trước bị xông cho mặt đỏ tai hồng, một không dám tránh, hai không dám kêu, ba không dám có gì bất mãn, trên mặt liều mạng bảo trì vẻ tươi cười tuyệt đối hiên hòa, tuyệt đối cung kính.

“Xin hỏi, ta đã phạm tội gì mà các người muốn tới bắt ta?”

Trước mắt trận trượng này, bộ khoái nào còn dám nói, lần này xảy ra chính là đại sự liên quan đến mạng người, cho nên bộ đầu đáng thương đành phải nặn ra vẻ tươi cười: “Phong công tử, bọn sai dịch chúng tôi thật sự chẳng biết gì, chẳng qua là phụng mệnh làm việc, có lẽ cũng không phải là án gì to tát, xin Phong công tử thương tình đến công đường một chút, để chúng tôi hoàn thành công tác, chính là phụ mẫu tái sinh chúng tôi.”

Phong Kính Tiết mắt say mông lung nhìn họ một hồi, đôi mắt tràn ngập ý say ấy, lại cho người ta một cảm giác quý dị thanh minh đến mức không dám nhìn thẳng.

Không đến một lúc, Phong Kính Tiết mỉm cười: “Thôi được rồi, ta sẽ theo các người một chuyến.” Dứt lời quay người vái bốn phía: “Hôm nay không thể cho chư vị tận hứng, là tội của Kính Tiết, xin mọi người thứ tội.”

Mọi người nhao nhao hoàn lễ, có người còn phản đối: “Phong công tử, hà tất để ý loại nhân vật này, cứ đuổi chúng về, chúng ta cùng huynh đi gặp Huyện lệnh đại nhân, có hiểu lần gì lại không thể nói rõ?”

Phong Kính Tiết cười cười: “Đa tạ chư vị hậu ái. Nhưng luật pháp ở trên, Kính Tiết là một kẻ thảo dân, sao có thể kháng pháp không tuân.”

Nói rồi quay đầu, dặn dò quản gia sớm đã nghe tin mà chạy đến bên: “Ta tự đến công đường, vô luận có chuyện gì, các người đều không cần ngạc nhiên. Việc làm ăn các nơi sớm có quy tắc nhất định, có ta hay không cứ chiếu theo mà làm. Sản nghiệp, ruộng đất trong nhà, các người quản lý theo phương pháp trước kia là được. Cần thận cửa ngõ, quản lý sổ sách, thiện đãi hạ nhân. Cho dù ta vắng mặt, quy củ trong nhà cũng không được sửa.”

Quản gia đáp lời không ngừng, trong số khách khứa đã có người phản đối: “Phong công tử lo quá rồi. Có thể có đại sự gì, bất quá là đi một chút, thanh minh một hồi, cùng lắm là nửa ngày đã về được.”

Phong Kính Tiết lại chỉ cười không nói, quay đầu bảo với chúng bộ khoái: “Đi thôi.”

Cứ như thế, Phong Kính Tiết tại bữa tiệc sinh thần của mình, bị bộ khoái trong huyện bắt đi.

Dương nhiên cùng với nói là bắt là giải, không bằng nói là mời mấy bộ khoái tìền hô hậu ủng, chúng *** phủng nguyệt hộ y đến huyện nha.

Ngày xưa nha sai bắt người, đầu là hô to gọi nhỏ, tác oai tác quái, người bị bắt vừa khóc vừa quỳ, lại đút bạc xin họ chiếu ứng nhiều hơn. Nhưng lần này, chẳng những cả một xu cũng không kiếm được, còn phải cẩn thận, nặn ra vẻ tươi cười, nói là bắt người thế mà cả xích sắt hình cụ cũng không dám dùng với người ta.

Phong Kính Tiết cứ thế được tìền hô hậu ủng dẫn lên công đường, chẳng những bọn nha dịch bên cạnh như chúng *** phủng nguyệt, đằng sau còn cả đông danh lưu trong huyện theo gót, tăng thêm thanh thế.

Lưu Minh từ sớm đã sẵn sàng tư thế chuẩn bị cho Phong Kính Tiết một đòn phủ đầu nhìn thấy tình hình ngoài ý liệu này, tức đến méo cả mũi.

Dám nha dịch dưới sắc mặt cực kỳ khó coi của đại lão gia đã đứng vào chỗ, cùng hô đường uy. Chẳng qua, tiếng hô quát này vào thời khắc này, rốt cuộc được bao nhiêu lực uy hiếp thì vẫn phải bàn lại.

Phong Kính Tiết hai tay chấp sau lưng, trước công đường thản nhiên đi vài bước, hờ hững nhìn một phụ nhân quỳ ở một bên công đường khóc lóc không ngừng cùng một thi thể rõ ràng là bị đánh chết trước mặt nàng.

Điền sản của y nhiều, điền hộ cũng đông, bản thân lại rất lâu không quản những khoản nợ đó, cho nên cũng chẳng biết người chết này là điền

hộ của mình. Bất quá trong lòng đã ẩn ẩn biết được vụ án thành linh xảy ra này sợ là có liên quan đến mạng người, không thể nhẹ được.

Lưu Minh thấy Phong Kính Tiết đến công đường, chẳng những không quỳ xuống, lại như cả mắt cũng chưa nhìn thẳng mình lấy một lần, càng thêm tức giận, vỗ kinh đường mộc sa sầm mặt quát: “Phong Kính Tiết, người bức nợ giục tô, đánh chết người, hiện giờ khỗ chủ đã cáo lên công đường, người còn gì để nói?”

Chỉ nghe một lời này, trong lòng Phong Kính Tiết đã sáng tỏ, cả việc quay đầu nhìn thi thể một cái cũng bỏ bớt, không chút hoang mang tiến lên hai bước, thản nhiên cười nói: “Ta còn tưởng là đại sự gì. Dù là định tội rỗi, ta bất quá đền mạng cho hắn là được, đại nhân ngài cần gì phải kinh ngạc rỗi làm to chuyện quá như thế.”

Lưu Minh cười lạnh: “Người tự phụ nhà giàu rỗi không thêm để mắt đến luật pháp quốc gia, trên công đường còn dám vô lễ, cần biết hai chữ quốc pháp, chính vì người mà lập. Lý thị dưới công đường, trượng phu người rốt cuộc chết thế nào, người cứ nói đúng sự thật, tự có bản huyện làm chủ cho người!”

Phụ nhân kia chỉ nhào lên thi thể trượng phu mà khóc lóc, hồi lâu không nói gì.

Lưu Minh lần này cả tấm kinh đường mộc cũng lười cặm, dùng tay hung hãn đập bàn, lớn tiếng quát: “Lý thị.”

Lý thị kia đột nhiên run rẩy, không dám ngẩng đầu, chỉ ghen ngào nói: “Là Phong công... Phong Kính Tiết hại chết trượng phu tôi.”

Lưu Minh lạnh mặt quát: “Người cứ từ từ nói, không cần sợ hãi, mọi sự đã có bản huyện làm chủ cho người.”

Lý thị cả người run rẩy, ghen lời mà nói đứt quãng: “Tôi... Ngày đó...”

Phong Kính Tiết chột cười dài một tiếng, khiến đám người trước sau huyện nha, trong ngoài công đường đều kinh sợ.

Ánh mắt y thản nhiên đảo qua mọi người, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chút chuyện nhỏ nhặt thế này, đại nhân cần gì phải hỏi không ngừng. Ta cứ thay đại nhân bớt chút khí lực vậy. Trượng phu của Lý thị đích xác là ta khi tự mình giục tô đã bức đánh đến chết.”

Một câu này nói ra, trong ngoài công đường đều kinh hãi.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Khinh Mạn Công Đường

“Phong huynh, rượu của huynh còn chưa tỉnh sao.”

“Phong công tử, cậu uống nhiều quá rồi.”

“Công tử gia, đại sự hôm nay không đùa được đâu.”

“Đại nhân, đại nhân, công tử của chúng tôi say rồi, y căn bản không biết mình đang nói gì đâu!”

Ngoài công đường là cảnh hỗn loạn huyên náo.

Mà trên công đường, miệng Lưu Minh trên cơ bản mở ra đã không thể ngậm lại. Hắn trừng to mắt nhìn chằm chằm Phong Kính Tiết: “Người vừa nói cái gì?”

“Ta nói là ta tự mình đánh chết người.” Phong Kính Tiết vẫn đáp một tiếng vô cùng đơn giản, quay đầu nhìn Lý thị cũng đang trợn mắt há mồm, ngay cả khóc cũng quên mất, thản nhiên hỏi: “Người nói có phải không?”

Lưu Minh trước đó đã dạy Lý thị một bài chĩa vào Phong Kính Tiết, nhưng Lý thị vừa hoảng sợ, vừa chột dạ, vừa thương tâm, vừa căng thẳng, có thể đủ can đảm để nói lại một lần hay không, vẫn còn là một vấn đề. Huống chi cho dù gan nòng đủ lớn, cũng sớm căng thẳng đến mức mười câu ít nhất quên mất ba câu.

Lúc này nghe Phong Kính Tiết hỏi như vậy, trong lòng nàng vốn đã rối mù, sớm quên mất tiêu những chi tiết thái gia phân phó đó, chỉ nhớ phải buộc tội người này, cho nên chỉ biết ra sức gật đầu: “Phải phải phải, chính là như thế.”

Phong Kính Tiết thản nhiên chuyển tầm mắt nhìn sang Lưu Minh, trong ánh mắt mang theo ba phần men say, lại có ba phần thanh minh, lộ ra ba phần cười khẩy chế nhạo, lại còn có một phần ngông cuồng không ai bì nổi.

“Ta đã khai nhận, lại có khổ chủ xác nhận, đại nhân không cần hao tâm tổn trí nữa, cứ cần khẩu cung đến, ta ký tên nhận tội là được.”

Lưu Minh lẳng lẳng nhìn Phong Kính Tiết, đầu óc trên cơ bản đã không thể suy xét. Việc này cũng không thể trách hắn, gặp phải chuyện kỳ quái kiểu này, trên dưới công đường trừ Phong Kính Tiết ra, chỉ sợ chẳng tìm được người thứ hai có thể suy xét vấn đề một cách bình thường.

Cho nên, Lưu Minh chỉ có thể nhìn đăm đăm rồi phất tay. Sự gia ghi chép bên cạnh vội cần lời khai hướng đến Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết nhận bút và lời khai đưa qua, đang định ký tên, quản gia trung tâm căn cứ ngoài công đường cuối cùng đã phục hồi *** thẫn, liều mạng kêu to xông lên công đường: “Công tử, không thể được! Công tử, cậu mau dừng tay!”

Vốn cả đoàn người đều ngẩn ra, một câu hô hoán đó lại đánh thức đám người. Bọn nha dịch nhao nhao ra tay, ngăn tổng quản ở ngoài công đường, mà Lưu Minh cũng đã tỉnh ngộ. Thấy Phong Kính Tiết đã cần bút lên, vội nói: “Khoan.”

Phong Kính Tiết ngừng tay, đưa mắt mỉm cười: “Đại nhân còn gì chỉ thị?”

Nhìn vẻ thoải mái đó của y, đâu phải ký tên rước lấy cái chết, ngược lại như là đi dự tiệc đi chơi vậy.

Lưu Minh trừng y một hồi mới nói: “Phong Kính Tiết, người có biết, một chữ vào cửa công, chín trâu cũng không nhổ được, đây lại chẳng phải trò đùa.”

Phong Kính Tiết cao giọng cười: “Đại nhân, ta cũng biết, phá gia Huyện lệnh, diệt môn Lệnh doãn. Ta càng biết, tam mộc chi hạ, hà cầu bất đắc!” Trong khi nói chuyện, y đã viết như gió. Ngoài công đường có người kinh hô, có người kêu thảm, trên công đường Lưu Minh lại trở nên thất thổ.

Phong Kính Tiết ký tên xong liền tiện tay quẳng giấy bút, khoan thai chấp tay sau lưng: “Đại nhân cho là ta nên làm thế nào đây? Vừa lên công đường liền hô to oan uổng, luôn miệng kêu oan sao? Đại nhân tự nhiên có thể đập miếng gỗ kia, quát mấy tiếng không dùng đại hình nghĩ rằng người không nhận tội. Để ta nếm thử cái gì gọi là lòng người như sắt, vương pháp như lô. Mà vị Lý thị này, tất nhiên phải khóc lóc kể lể thảm sự một phen, ta lệnh cho ác nô đánh chết trượng phu cô ta thế nào. Đại nhân ngài đương nhiên liền có đủ lý do, phái người tróc nã đánh đập nô bộc hạ nhân nhà ta. Vì phòng ngừa ác nô mang theo chạy trốn, vì tìm bắt phạm nhân trốn tránh tróc nã, chắc chắn phải đi đầu tra tất cả sản nghiệp nhà ta, sau đó lại niêm phong. Trong thời gian này, tài phú ketch xù có gì mất mát, hẳn là do kẻ xấu mang theo, dứt khoát không liên quan tới Huyện lệnh đại nhân. Mà thời gian này, hết thấy biện bạch của ta đều sẽ chỉ là giáo biện, chỉ có thể đổi lấy càng nhiều hình phạt. Hết thấy nhân chứng vật chứng có lợi cho ta cũng sẽ bị nói là ngụy chứng. Sau đó những người trung thành và bất bình vì ta chẳng những phải chịu nhục hình trước công đường này, sợ cũng khó thoát hình trách về sau. Đương nhiên nếu ta có đủ thành ý, biểu hiện, thanh thiên đại lão gia vẫn có khả năng giúp rửa sạch oan tình, bình thường oan án. Bất quá, đây tất nhiên là sau khi ta đã phải chịu đủ khổ, chi đủ vốn máu, ta nói có đúng không hả, đại nhân.”

Lưu Minh ngạc nhiên nhìn Phong Kính Tiết, vẻ hoảng sợ chấn động trong ánh mắt đã không thể che giấu, đây là người hay yêu ma? Sao có thể thân gặp biến tuyệt không kích động, còn có thể trong giây lát dự đoán được hết thấy tính toán của hắn, cũng phong kín toàn bộ kế hoạch của hắn.

“Ta đã nhận tội, hơn nữa khổ chủ cũng chứng minh trên đường, người đánh chết trượng phu mình là ta. Hết thấy không liên quan tới người khác, án đã kết, đại nhân chẳng có lý do gì tra tấn ta nữa, cũng chẳng có lý do gì để truy cứu những người khác. Ta chỉ đánh chết người, không hề thiếu nợ, theo luật chỉ cần đền mạng là được. Cho nên sản nghiệp của ta, đại nhân

cũng không có bất cứ lý do gì để động vào một phen. Mà đại án giết người, tội chém đầu, đại nhân một Huyện lệnh không xử trí được, nhất định phải báo lên hữu ty, để Hình bộ quyết, mới có thể định án. Việc đã đến nước này, chuyện duy nhất mà đại nhân ngài có thể làm hiện giờ, chẳng qua là giải ta vào ngục mà thôi.”

Phong Kính Tiết thông thả nói: “Tóm lại, đại nhân muốn cho ta tội danh gì, ta đều nhất nhất nhận là được, đại nhân muốn ta chịu hình chịu nhục, để người chế, bị người hiếp bức, lại tuyệt đối không thể.”

Lưu Minh không biết là tức là sợ hay là kinh, toàn thân run rẩy. Hắn phí hết tâm huyết cũng chẳng qua là vì làm nhục Phong Kính Tiết một phen, sau đó lại phát tài to. Trước niêm phong sản nghiệp bản địa của Phong Kính Tiết, lấy lý do bắt gia đình đánh người, đi đâu tra khắp nơi, mượn lục soát để ngầm cướp đoạt, sau đó lại hung ác tra tấn Phong Kính Tiết một trận, cho y dưới khổ hình nộp ra khoản bạc lớn hồng mua lấy sự giơ cao đánh khế.

Nhưng không ngờ, Phong Kính Tiết chỉ đơn giản nhận tội, liệ̀n xáo trộn tất cả tính toán của hắn, vật vờ dựng lên vở kịch như vậy, xem chừng lại là cả một xu lợi ích cũng chẳng vét được.

Hắn xanh xám mặt, đưa tay chỉ Phong Kính Tiết: “Người, người, người, người h ồngôn loạn ngữ, nói xấu mệnh quan tri ều đình, thật cho là bản quan không làm gì được người?”

“Đương nhiên không phải. Người vẫn còn một lý do có thể gây phiền toái cho ta.” Phong Kính Tiết thở dài, “Ta thân là áo vải, gặp quan không bái, trên công đường nói cười không cố kỵ, đã là tội ền ào công đường. Theo luật người có thể dùng trượng hình với ta.”

Y lắc đầu, hơi bất đắc dĩ thở dài l ần nữa: “Ta làm sao lại muốn bị đánh. Nhưng muốn ta quỳ xuống dập đầu trước cái thứ ghê tởm như người đây...”

Y đưa tay che miệng, làm mấy tư thế như bu ồm nôn: “Ta vẫn tình nguyện chọn bị đánh cho xong.”

“Người...” Lưu Minh trên cơ bản đã là ngay cả mắng cũng mắng không ra một chữ, sắc mặt từ xanh bắt đầu hóa trắng, đưa tay lấy thẻ lệnh, ra sức ném xuống: “Đánh thật mạnh cho ta.”

Cuộc thăm vắn này chấn động cả Tế Huyện, theo Phong Kính Tiết bị giải lên công đường, bách tính bên đường liền nhao nhao kéo tới, đến lúc Phong Kính Tiết bị đề trên trượng trách công đường, ngoài công đường, cả con phố đã đông nghẹt bách tính, mà mấy con phố lân cận, người vẫn không ngừng tụ lại.

Đại lão gia thăm vắn đệ nhất phú hào, đệ nhất thiện nhân của Tế Huyện, đây đã là kỳ sự trong cái huyện thành con con này.

Mà càng lạ hơn chính là, người bị thăm ngay từ đầu đã tự nhận tội chết, kẻ thăm ngược lại tức giận chết.

Chuyện khó tin nhất là ở chỗ, người bị đánh vừa chịu hình vừa cười ầm ầm. Mà kẻ hạ lệnh đánh người, lại tức đến mức không ngừng run lên.

Đến lúc Phong Kính Tiết chịu xong tám mươi đại bản, còn bị xiềng tay chân bằng gông hai mươi cân, do mấy bộ khoái nửa kéo nửa đỡ giải vào lao, y vẫn cười to không ngừng. Mà Huyện thái gia cao cao tại thượng, sắc mặt sau đó đã đen như đất nễ, căn bản không đợi dùng hình xong đã tự mình quay người trốn vào hậu đường.

Đợi Phong Kính Tiết bị giải đi, một đường kiện cáo này xem như xử xong, nha dịch cả đường còn đứng ngăn ra, không biết phải giải tán. Mà bách tính đứng coi đây đường cũng đầu ối chao lấy làm lạ, người người kinh ngạc không hiểu.

Hạ nhân quản gia của Phong gia, sớm đã chuẩn bị cẩn thận, nhanh chóng đi đến phòng giam.

Mà sĩ thân danh nhân trong huyện thường qua lại với Phong Kính Tiết thì đầu chuẩn bị danh thiếp, đầu bái Lưu Minh, muốn nói giúp Phong Kính Tiết.

—

Câu này đại khái là: dưới đại hình thì bất nói gì chẳng được (tam mộc là hình cụ)

Còn phá gia Huyện lệnh, diệt môn Lệnh doãn đại khái là Huyện lệnh và Lệnh doãn hai chức quan nhỏ nhất nhưng lại là phụ mẫu này, muốn người tan cửa nát nhà là chuyện nhỏ.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nhập Giam

Phong Kính Tiết vừa bị nhốt vào phòng giam không bao lâu, quản gia đã thả thông toàn bộ mẫu chốt trên dưới, vào lao phòng thăm viếng.

Gặp mặt rồi nhìn không được lão lệ tung hoành, òa khóc ra tiếng: “Công tử gia của tôi ơi...”

Kỳ thật Phong Kính Tiết bị nhốt không đến nửa nén hương, ngực tốt đã cần ưu đãi mở hết hình cụ cho y, cũng an bài cho y một gian lao phòng cực sạch sẽ. Tuy nói bị trượng hình, nhưng thân thể y cường tráng, hơn nữa trước kia buôn bán trên sa mạc, có khổ nhọc gì chưa từng nếm trải, để phòng bị sa đạo lại luyện võ từ nhỏ, thật chẳng coi thương thế này là gì, cho nên ngoài mặt tuy là tù nhân, kỳ thật tình hình không tệ lắm.

Y ở trên công đường có thể tùy ý tiến thoái, thông dong tự tại, hiện giờ bị một ông già ôm khóc như vậy, lại khiến đầu y đau muốn nứt ra: “Phúc bá, ta khỏe, ông không cần phải khóc thành như vậy, người không biết nghe thấy còn tưởng là ta...”

Tiếc là lão bộc trung tâm mà thương tâm lúc này không thêm nói lý, hoàn toàn chẳng để tâm chủ nhân nói gì, khóc lóc nói: “Công tử gia của tôi, thân thể kì diệu quý này của cậu, chưa từng phải chịu khổ như vậy, đều do tên cầu quan kia...”

Phong Kính Tiết nghe mà rung cả mình, không phải chứ, mới hưởng phúc hai năm đã quên hết những ngày tháng gian khổ đi về trong gió cát, liêu chết liêu sống trước kia, kì diệu quý? Phúc bá, ông hôm nay mới biết ta, hai chữ đó, chưa từng có nửa điểm can hệ với ta.

Bất quá, lúc này cho dù là Phong Kính Tiết cũng rất thức thời mà bỏ qua khả năng nói đạo lý với lão nhân gia, cắn răng, buồn bực, nhìn nhìn

nhìn, rốt cuộc nhìn đến khi Phúc bá khóc đủ rồi, mắng đủ rồi, bấy giờ mới lau nước mắt nói: “Công tử gia yên tâm, nơi này trên dưới tôi đã chuẩn bị tốt rồi, tuyệt không đến mức để công tử bị ủy khuất.”

Tuy nói như thế, ngẩng đầu nhìn nhìn cảnh trí u ám bốn phía nhà giam, không tự chủ được lão lệ lại bắt đầu tuôn ra: “Công tử gia của tôi ời, cậu ngày thường mỗi ngày đều phải nhìn cảnh sắc đẹp nhất, hiện tại lại chỉ có thể đối mặt với mấy bức tường này, cậu ngày thường phải thay bốn năm bộ quần áo do Vương đại sư phụ của kinh thành Trịnh Trang ký tự tay may, hiện tại lại chỉ có thể mặc áo tù, cậu ngày thường luôn được những nha đầu tú lệ khéo léo nhất hầu hạ, hiện tại nơi này chỉ có đám ngục tốt bộ dạng hung thần ác sát, cậu ngày thường...”

Phong Kính Tiết nhìn lại nhìn, rốt cuộc không thể nhìn được nữa, cười khổ ngắt ngang những lời cảm râm như nước Trường Giang chảy xiết không thôi: “Được rồi được rồi, ta rất tốt, chuyện gì cũng không có, ông khỏi cần lo lắng. Nơi này cũng chẳng có gì là không tốt, ta sẽ nhanh chóng thích ứng.”

Phúc bá lại lau nước mắt hỏi: “Công tử còn cần gì, tôi sẽ lập tức đi làm.”

“Việc khác cũng không có gì, chỉ là rượu thượng hạng kia lại không thể thiếu, nhất định phải đưa vào cho ta.”

Phúc bá quả trách: “Công tử gia, cậu đã bị trượng hình, hiện tại câu quan kia còn muốn hại chết cậu, cậu còn uống rượu gì nữa?”

Phong Kính Tiết cười nói: “Hắn thích làm gì là chuyện của hắn, chẳng lẽ vì hắn muốn hại ta mà ta không uống rượu nữa?”

Phúc bá biết chủ tử nhà mình tùy hứng, cũng không khuyên nữa, chỉ đành than: “Thôi được. Có lẽ các vị hương thân đều đã đi cầu tình, tôi thấy công tử chẳng bao lâu nữa là có thể được thả, uống chút rượu cũng không phải là chuyện gì to tát.”

“Phúc bá, sự tình không đơn giản như vậy đâu.” Phong Kính Tiết thần nhiên cười nói: “Đã công thẩm trên công đường, tội danh đã định, cho dù muốn lật lại bản án cũng có chút phiền phức. Lưu Minh nếu không cần chút ưu đãi, há lại chịu tự sát vào miệng, uống phí để ta thắng trận này.”

“Vậy cứ cho hắn chút bạc là được, dù sao đây là vật ngoài thân, công tử xưa nay không để mắt.”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Bạc tuy là vật ngoài thân, nhưng ta lại hận nhất là có kẻ uy hiếp mình. Ta không phải là không đưa nổi, ta chỉ không thích đưa hắn.”

Lúc này đến phiên Phúc bá đáng thương đau đầu: “Công tử gia của tôi ơi, chuyện liên quan đến tính mạng, lại chẳng tùy hứng giận dỗi được đâu.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Ông yên tâm, ta há lại là người lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn. Ông thay ta viết thư cho chương quỳ ở phân *** tỉnh thành và kinh sư, bảo họ đi điều động kho ngân, thay ta chạy chốt. Có thể lật lại bản án cố nhiên là tốt, nếu không lật được thì kéo dài bản án cũng được, rồi lại nghĩ cách đi đầu Lưu Minh khỏi huyện này là xong.”

Phúc bá gật đầu ghi nhớ, rồi lại nhịn không được nói: “Kỳ thật chuyện trước mắt, chỉ cần cho một mình Lưu Minh thuận tâm bình khí là được, nhưng nếu theo ý công tử, làm chuyện phiền phức như vậy, chỉ sợ số bạc chi phí đó...”

Phong Kính Tiết bất giác cười rộ lên: “Phúc bá, ông vừa rồi còn nói bạc là vật ngoài thân, sao đã quên nhanh như vậy. Mua một tên quan hắn, mấy vạn lượng ta cũng chỉ được, mua mười mấy tên quan, mấy chục vạn lượng ta cũng không để tâm, quan trọng nhất là chỉ có được thống khoái hay không.”

Phúc bá cũng biết vị chủ tử này nhà mình tuy là hòa khí dễ nói chuyện, nhưng chủ ý đã quyết, chưa từng có ai có thể thay đổi, chỉ đành thở than: “Công tử đã nhất định muốn như thế, vậy tôi đành phải làm theo, chỉ là cứ như thế này, sợ công tử sẽ phải ở lại đây một thời gian dài.”

Phong Kính Tiết cười cười, buông tay nhún vai: “Ta ngày xưa đã nói, nhân sinh hữu hạn, nên lấy nhân sinh hữu hạn ném thử đủ loại cuộc sống bất đồng. Ở trong nhà lao một chút, làm sao không phải là một cuộc sống hoàn toàn mới, một trải nghiệm thú vị?”

Phúc bá lắc đầu không tán đồng, nhưng cũng chẳng cảm râm gì nữa: “Được, tôi trở về sẽ viết thư ngay. Công tử yên tâm, công tử gặp nạn, tôi nhất định sẽ quản lý tốt các sự vụ lớn nhỏ trong nhà, quản thúc tất cả hạ nhân, sẽ tuyệt không xảy ra nhiều loạn. Còn Lý thị kia, tôi bây giờ sẽ thu hồi đất, đuổi thị ra ngủ ngoài đường...”

“Đừng.” Phong Kính Tiết vội nói: “Cô ta cũng là bị bắt mới làm chứng, cô ta là một nữ nhân không có kiến thức, trượng phu vừa chết, trong nhà không có trụ cột, bị Huyện quan đại lão gia vừa bức vừa dọa, tất nhiên là việc gì cũng theo. Việc này không thể trách cô ta, ông đừng làm khó. Đúng rồi, lao động nhà cô ta đã chết, theo lệ cũ, phát cho một khoản bạc lo việc tang ma, đi đến ba năm lại giảm một nửa...”

Không đợi y nói xong, Phúc bá đã kêu lên: “Công tử!”

Nhưng Phong Kính Tiết căn bản không cho ông ta cơ hội tiếp tục cãi nhảm, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: “Phúc bá, theo ý ta mà làm.”

Phúc bá theo y đã lâu, vừa thấy vẻ mặt này, ngữ khí này của y, liền biết bây giờ nói ra chẳng ích gì, cắn răng hừ một tiếng: “Được, tôi làm theo, tôi không đánh thị, không mắng thị, theo lời công tử, cấp bạc, giảm tô, cho thị xấu hổ chết.”

Nhìn lão nhân dáng vẻ rõ ràng là không phục, nhưng lại không thể không nghe lời, Phong Kính Tiết ngược lại nở nụ cười tùy ý.

Bắt đầu từ hôm nay, Phong Kính Tiết bị nhốt vào lao tử tù, nhưng vì đã chuẩn bị đủ bạc nên một chút khổ cũng chưa phải chịu. Mỗi ngày có rượu ngon thức ngon đưa vào, hưởng sái y, đám ngục tốt mấy ngày này vừa ăn vừa càn, miệng đều đầy dầu, xuân phong đặc ý.

Mà sinh ý đi ền sản hạ nhân của y, vì Phúc bá quản thúc đắc lực, cũng không mảy may hỗn loạn.

Các hương thân nhiều lần giúp Phong Kính Tiết cầu tình với Lưu Minh, yêu cầu xử lại, Lưu Minh đâu cương quyết cự tuyệt.

Tuy là như thế nhưng không có ai cho rằng Phong Kính Tiết sẽ thực sự ngã quỵ trước sự kiện này. Cho nên y vừa lâm nạn, cự hữu tân bằng không ai không tới thăm hỏi, dù là người chưa có giao tình gì với y cũng chỉ mong vào lúc này có chút tư thái, tỏ bày tình nghĩa, kết thân với đại phú hào này.

Vì thế, lao tử tù mỗi ngày người đến người đi như nước chảy, đúng là có thể so với phố xá sầm uất.

Về sau Lưu Minh nghe được phong thanh, nghe nói ngục tốt nhận ưu đãi, để người ta thăm hỏi Phong Kính Tiết mỗi ngày, trong lòng rất bất mãn, rồi một ngày đột nhiên tập kích, làm một buổi Huyện lệnh đại nhân tu ần ngục, cố ý lòng bắt mấy hạ nhân của Phong Kính Tiết, cho y phải mất mặt một chút, cũng lờ uy phong của bản thân.

Một lần tu ần tra này vẫn thật sự rất hiệu quả, hấn bỗng nhiên xuất hiện, hạ lệnh đóng ngay cửa ngục, tự mình tu ần qua từng gian lao phòng, những người đến thăm Phong Kính Tiết ấy không có chỗ nào để trốn, đâu vừa vặn bị bắt được.

Kết quả, một người là đại cử nhân trong huyện, một người là hội trưởng thương hội trong huyện, một người là tộc trưởng Lý gia, một đại tộc trong huyện, còn có một đại hương thân là vì cao tuổi mà thành trí sĩ.

Thân phận như vậy, chẳng ai có thể làm khó. Lưu Minh đành phải làm như không việc gì, lại thả người đi, chỉ là trong lòng buồn bức khó tiêu, bèn quay đầu đề những ngục tốt liên can, mỗi người đánh hai mươi gậy.

Từ đó về sau, bọn ngục tốt xơi đau rồi, không dám phóng túng cho gia nhân bằng hữu của Phong Kính Tiết như lúc đầu nữa, lao tử tù không còn

cho người tùy tiện bước vào, mà việc trông coi quản thúc Phong Kính Tiết, cũng nghiêm lệ hơn ngày trước rất nhiều.

Bản thân Phong Kính Tiết ngược lại thản nhiên như không, chẳng hề để ý, cho dù sau đó ngay cả rượu cũng không cho đưa vào, y cũng chẳng thất vọng lắm.

Tính tình của y xưa nay là lười vàng chán ấm ở được, mà nhà tranh lều cỏ cũng ngủ được, cuộc sống trong ngục tuy rằng lạnh lẽo buồn tẻ, so với trước kia lạc đường trong bão táp sa mạc, mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, hiện tại ngược lại là thiên đường.

Y có thể thân ở trong lao lại thông dong tự tại, thế nhưng Lưu Minh thân là Huyện thái gia, mấy ngày này lại chẳng dễ chịu lắm.

Chương quỳ Phong Kính Tiết phái đến phụ trách kinh doanh các nơi đều là nhân tài tuấn kiệt, họ chịu ơn tri ngộ của Phong Kính Tiết, lại được tín nhiệm đến mức mặc họ mạnh tay làm việc như thế, trong lòng đều vô cùng cảm phục. Khổ nỗi Phong Kính Tiết bình thường chẳng thiếu cái gì, ngay cả tiền kiếm ra hàng năm, trước nay cũng là họ được sáu phần, Phong Kính Tiết chỉ được bốn phần, cho nên thường ngày hầu như chẳng tìm được cơ hội báo đáp y. Hiện giờ nhận được Phúc bá truyền tin, không ai không vắt hết óc, thì hết bản lĩnh toàn thân lo lót cho y.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trong Ngục

Vốn mọi người dốc sức muốn phản án cho Phong Kính Tiết. Thế nhưng, tuy nói Phong Kính Tiết có cả đồng bạc, song quan lại trước nay luôn bao che lẫn nhau, cho dù tham bạc của y, bọn quan viên làm việc lại chưa từng chịu làm cho dứt, tuyệt không muốn tùy tiện kết thù trong quan trường. Hơn nữa Lưu Minh lại có thân thích với quốc cữu, nếu không cần thiết, chẳng ai lại muốn đắc tội với vị quốc cữu gia có muội muội đang được sủng ái kia.

Hơn nữa bản thân Lưu Minh cũng phát hiện hồ sơ đệ lên đừng nói nộp cho Hình bộ quyết, đã trực tiếp bị giữ lại ở tỉnh thành, không trả lời cũng không trả về, càng không đệ lên trên, cả vụ án liên bị ém xuống, bản thân Lưu Minh cũng biết là không thích hợp, sau khi âm thầm nghe ngóng, biết người của Phong Kính Tiết đang rải cả đồng bạc, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng phân *** sinh ý của Phong Kính Tiết trải rộng cả nước, Lưu Minh lại quản lý chẳng qua một huyện, thật sự không thể cản trở hoạt động của thủ hạ Phong Kính Tiết, chỉ có thể cũng dốc ra tất cả, chạy vạy trên dưới, không chịu để một thương nhân con con lật đổ.

Luận tài lực hẳn đương nhiên không thể so với Phong Kính Tiết, nhưng quan hệ trong quan trường, Phong Kính Tiết lại không thể so được, hơn nữa hẳn có chỗ dựa cực vững chắc sau lưng, hành sự cũng tiện lợi không ít, người làm quan ai có thể không nể mặt ba phần.

Vì thế, cả sự kiện liên cường lại tại đây, giằng co không xong.

Sau đó thủ hạ của Phong Kính Tiết cũng biết việc này còn dùng dằng, người chịu thiệt chính là ông chủ nhà mình, bèn không mưu cầu phản án

nữa, càng không đi cáo Lưu Minh thêm, ngược lại chi bạc chạy chọt giúp Lưu Minh, chẳng bao lâu sau, Lưu Minh chiến tích xuất chúng, công văn thăng chức đi đầu lên trên liễn gửi đến Tế Huyện.

Có thể thăng quan đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nguyên nhân thăng quan, là do kẻ thù âm thầm giúp. Loại chuyện này quá là quỷ dị. Lưu Minh cần lệnh lên chức, cũng phải trợn mắt há mồm, không biết nên cười hay nên khóc.

Hắn hiểu, chỉ cần mình vừa rời chức, quan viên hạ nhiệm vừa đến, Phong Kính Tiết chắc chắn sẽ nện xuống từng đồng bạc, vụ án tày trời sợ cũng tiêu sạch.

Sợ là sợ, án này vừa lật, vừa phúc thẩm, sẽ cho hắn chút tội trạng không nói rõ để truy cứu.

Cho dù không truy cứu thêm, dựa vào cái gì mà một phen tâm huyết của ta, uổng phí làm lợi cho cả đồng quan, bản thân ta lại chẳng được một đồng. Tên họ Phong kia nếu từ nhỏ đã là một kẻ đầu gỗ không biết đưa tiền thì thôi, rõ ràng linh hoạt thông thạo, nên chỉ một mực chỉ được, tại sao trước mặt mình lại keo kiệt đến thế?

Hắn càng nghĩ càng không phục, càng nghĩ càng lo lắng. Lại nghe tân nhiệm Huyện lệnh đã ở trên đường, rất nhanh chóng có thể đến nhận chức, hắn càng thêm đứng ngẩn không yên, lập tức lên hạ lệnh, bảo bọn nha dịch trong lao chính chết Phong Kính Tiết.

Chuyện rằng, trong nhà giam này từ xưa đến nay có vô số cách giết người không thấy máu, sau đó nghiệm thi tuyệt đối không tra ra được gì. Nếu muốn khiến một người im hơi lặng tiếng chết trong nhà giam, việc này cũng thật sự không coi là đại sự gì.

Song Lưu Minh không ngờ tới chính là, khi hắn bận chuẩn bị trên dưới, độ sức cùng thủ hạ của Phong Kính Tiết, trong lao tử tù lại đã xảy ra vài chuyện không lớn không nhỏ.

Từ sau lần Lưu Minh trách đánh chúng ngục tốt hồi đó, ưu đãi với Phong Kính Tiết đầu đầu xóa bỏ.

Đừng nói là rượu ngon thức ngon hầu hạ chu đáo, dù là đãi ngộ một mình một gian lao phòng sạch sẽ cũng chẳng có. May mà mọi người đã nhận của Phong gia không ít tiền, vẫn chưa đến mức làm khó y, dù là hình cụ, cũng chỉ chọn loại xích nhẹ nhất rồi tùy tiện tròng lên tay y cho có.

Cùng nhốt trong một phòng giam với Phong Kính Tiết, là một tên trộm vặt cực xúi quẩy, chẳng biết trộm năm hay sáu cái màn thầu, bị người bắt lên quan, vụ án chẳng hề béo bở kiểu này, Lưu Minh đến thăm cũng lười, trực tiếp cho người đánh bốn năm mươi gậy rồi quăng vào phòng giam.

Vừa vặn lao phòng gần đây quá chật, không đủ cho người ở, liền tạm thời chiếm chút đất ở tử lao bên này.

Vị trộm màn thầu xúi quẩy này mấy vết gậy đánh sinh mổ, đau không chịu nổi, nằm trong nhà ngục ẩm thấp, rên rỉ không dứt.

Cố tình người lúc xúi quẩy uống ngụm nước cũng ghen, hướng chỉ là thân tại tử lao. Đúng hôm ấy, lao đầu Vương Đại Bảo tâm tình cực kỳ không tốt, cả ngày trưng ra bộ mặt hung tợn, cả lao phòng từ trên xuống dưới, từ ngục tốt đến tù phạm, hít thở cũng chẳng dám lớn một chút, thế mà vị tiểu tặc bị sao xúi quẩy rơi xuống đầu này lại nằm rên rỉ không ngừng.

Vương Đại Bảo càng nghe càng phiền, cuối cùng mặt hồ bước vào lao phòng, vung roi vun vút: “Mẹ kiếp, ta bảo người đuổi xác ở đây, ta bảo người ăn ở trong này, mẹ kiếp, sớm biết đau thì trộm làm cái mẹ gì...”

Lúc ấy Phong Kính Tiết đang ở trong lao phòng, rảnh đến phát sợ, cả ngày mơ mơ màng màng, ngủ rồi lại ngủ, lúc này đang rúc vào góc tường mà ngủ ngon lành, lại bị tiếng roi vun vút đánh thức.

Vừa mở mắt nhìn, ôi ôi, thật là vô nhân đạo mà, đại lao đầu mặt lạnh đang đứng trước mặt ra sức đánh người, người bị đánh kia một thân

thương tích vì hình phạt, không thể động đây, ngay cả khí lực để rên rỉ cũng chẳng có, theo từng roi quất xuống, thân thể chỉ có thể co quắp run rẩy.

Phong Kính Tiết hơi nhú mảy, cảm thấy có chút không thích hợp. Từ xưa đến nay, ngục tốt ăn cơm nhà tù bóc lột phạm nhân, đã là chuyện rất bình thường. Nhưng họ khi nhục phạm nhân chẳng qua là vì có thể có lợi, không hề là trời sinh tàn bạo. Lao đầu đánh phạm nhân là chuyện thường, nhưng đánh cái loại mà nghèo tới mức màn thầu cũng phải trộm, căn bản không có khả năng đưa tiền lấy lòng ngục tốt này, lại có lợi ích gì đây? Hơn nữa, cho dù đám lao đầu tính khí không tốt hơn, cũng đâu đến nỗi đánh đập tàn nhẫn một người vừa chịu đại hình như vậy.

Y khe khẽ thở dài, “Chuyện không liên quan tới mình, mặc xác nó”, “Thị phi đâu là người mạnh ra mặt”, “Một lòng tự quét tuyết trước cửa, chớ quản sương trên ngói nhà người” những châm ngôn tương truyền xưa nay, đâu có đạo lý cả, nhưng mà...

Y lại thở dài thườn thượt, đứng lên, một phen nắm lấy chiếc roi đang vung giữa không trung, cười nói: “Vương đầu, có chuyện gì từ từ nói, phát hỏa quá như vậy làm gì?”

Vương Đại Bảo nọ chuyên tâm đánh người, lại không chú ý đại lão gia lăm tiển đeo xích sắt trên người, rúc vào một góc kia làm sao bỗng chạy đến trước mặt, chỉ sa sầm mặt nói: “Phong công tử, chúng ta chưa bao giờ dám vô lễ với người, việc không đâu này, người đừng quản.”

Phong Kính Tiết cười cười, có phần không thể nhẫn nại nói: “Vương lão, ta là kẻ chuyên lo chuyện bao đồng sao? Chẳng qua, người đánh như vậy, hấn kêu như vậy, ta ngay cả ngủ cũng đừng mong ngủ được, đành phải ra mặt cầu tình, hấn có chỗ nào đắc tội người, người cứ đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nhân vật cỡ này.”

Vương Đại Bảo mặc kệ y, ra sức kéo một cái, lại không thể kéo roi khỏi tay y, lập tức cả giận nói: “Phong Kính Tiết, người thật cho đại lao này là nhà người, cho phép người chỉ đông chỉ tây?”

Lao đầu này bình thường khi được đủ lợi ích, gặp Phong Kính Tiết cũng tươi cười đối đãi, hôm nay hỏa khí lớn, ra sức kéo roi lần nữa, lần này thành công rút về, hần thuận tay vung ngay một roi: “Tránh ra!”

Bằng lương tâm mà nói, hần không muốn đánh Phong Kính Tiết, chỉ muốn đuổi đối phương tránh ra.

Bằng lương tâm mà nói, nếu Phong Kính Tiết không muốn, đối phương đừng nói là đánh người, dù muốn rút lại nửa tấc roi từ trong tay Phong Kính Tiết cũng không thể.

Nhưng Phong Kính Tiết lại không trốn, roi kia chát một tiếng, lưu lại một vết máu trên vai y.

Vương Đại Bảo hơi sững sốt, roi vung lên giữa không trung không đánh xuống lần thứ hai.

Những ngực tốt khác vừa thấy đầu quỳnh lên, thoáng chốc rầm rầm lao vào mấy kẻ, kẻ này kéo Vương Đại Bảo, luôn miệng nói: “Đầu nhân, xin bớt giận.”

Mấy kẻ kia đỡ lấy Phong Kính Tiết rồi nhìn vết thương của y.

Trong lao này từ trên xuống dưới, người người đã cần số bạc đáng kể của Phong gia, tuy nói ăn cơm lao, năm rộng tháng dài nghe nhiều nhìn nhiều cũng thành quen, phương diện đạo đức lương tâm đầu chẳng một chỗ nào có thể gặp người, nhưng còn chưa đến mức quá ác độc, thật đáng thương Phong Kính Tiết, trong lòng ít nhiều vẫn có phần áy náy.

Thật mà nói đến, những tiểu nhân vật này chỉ cần đã nhận bạc thì sẽ thay người làm việc, chiều cố người thật tốt, cũng có thể tính là một loại thành tín khác, so với rất nhiều đại nhân vật đại lão gia, chưa biết chừng còn cao thượng hơn không ít.

Phong Kính Tiết thấy mọi người trở nên khẩn trương, cũng dứt khoát nhắm mắt mặt mày, thần sắc đau đớn, chỉ thiếu đi đầu gào khóc kêu đau nữa thôi.

Nhìn bộ dạng y như vậy, mọi người càng ngượng ngùng, Vương Đại Bảo cũng từng nhận không ít ưu đãi của y, lúc này thấy hơi chột dạ, không tiện đánh người phát tác nữa, đành phải giận dữ ném roi, quay người bỏ đi.

Những ngực tốt khác vừa vội vàng kiếm thuốc cho Phong Kính Tiết, vừa thấp giọng lải nhải oán trách: “Phong công tử, nhân vật kim tôn ngọc quý như cậu, tội gì lo chuyện không đâu như vậy, chẳng qua là một tiểu tặc trộm màn thêu, đánh chết cũng chẳng có ai ra mặt giúp. Mấy hôm nay tâm tình đầu nhân đang phiêu muộn, mọi người đều trốn đi thật xa, chỉ sợ xui xẻo đụng phải, cậu tội gì lao ra lúc ông đang nổi nóng, rước lấy khổ như vậy.”

“Đâu phải là ta lo chuyện không đâu, chẳng qua bị làm ờn không ngủ được, tùy tiện nói một câu mà thôi, ai biết hắn giận dữ quá vậy.” Phong Kính Tiết hơi hiếu kỳ hỏi, “Vương đầu của các người gần đây làm sao thế, cả ngày mặt mũi đen sì, phạm nhân hơi sai lầm là đánh gằn chết, hắn trước kia đâu có như thế.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mưu Hại

“Mẹ Vương đầu bị bệnh gần một tháng rồi, lúc đầu còn cho là bệnh vặt, mời thầy bốc thuốc, kết quả càng chữa càng nghiêm trọng, nằm liệt giường, Vương đầu là bà mẹ quả phụ này chịu đủ mọi gian khổ mà nuôi lớn, bây giờ còn chưa cho mẹ được hưởng chút phúc nào, đã mắt thấy không xong, tâm tình có thể tốt được sao?”

“Nếu thật sự là như vậy thì nên ở nhà trông mẹ, tội gì đến nhà giam tóm người bên cạnh trút giận.”

“Nếu có thể ở nhà trông nom, Vương đầu cần gì phải chạy tới, biến thành mọi người đều không tự tại. Gần đây Huyện thái gia chẳng biết vì chuyện gì mà mất hứng, cả ngày đánh mặt, hờ chút là đòi đánh đòi phạt, với tình hình này, ai dám trốn trong nhà không ra làm việc. Vương đầu khổ sở trong lòng, lại lo lắng cho mẹ, cái kinh một chút cũng là khó tránh khỏi, Phong công tử, cậu đừng đi kiếm xúi quẩy.”

Phong Kính Tiết nghe vậy không khỏi nghĩ, náo loạn cả buổi, người khởi xướng rốt cuộc lại thành chính y. Nếu không phải là người của y gây thêm phiền phức cho Lưu Minh, Lưu Minh đã không tóm cấp dưới trút giận, nếu không phải Vương Đại Bảo sợ Lưu Minh, nén đau bỏ mẫu thân ngã bệnh không để ý, cần răng đi làm, đã không tóm người khác trút giận.

Y cười cười bảo: “Các người giúp ta mời Vương đầu của các người lại đây, cứ nói ta cũng có nghiên cứu y thuật, bảo hẳn cho ta biết đôi chút tình trạng bệnh tật của mẹ hẳn.”

Mấy ngục tốt cười rộ lên: “Phong công tử, cậu đừng có đùa...”

“Ta giống như đang nói đùa sao?” Phong Kính Tiết cười nói, “Ta thật sự thông thạo y thuật mà.”

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, cùng nhau lắc đầu: “Phong công tử, cậu là phú hào một phương, không phải lang trung khắp phương, những lời chuyện phiếm này, không thể nói lung tung đâu, tâm tình Vương đầu rất kém. Mẹ ông ấy đã gặp rất nhiều đại phu có tiếng, không biết đã tiêu phí bao nhiêu bạc, chẳng có lấy một chút chuyển biến tốt đẹp, chuyện thế này cậu muốn lấy ra đùa giỡn, ông ấy thật có thể bất chấp tất cả mà liều mạng với cậu đó.”

Phong Kính Tiết thở dài, hơi bất đắc dĩ nhìn mọi người: “Ta tuy có tài, không có nghĩa là ta không biết cái khác. Các người không thể vì ta có tài mà không tin ta chứ.”

Mọi người cùng cười: “Phong công tử, bọn ta không phải là không tin được cậu, bọn ta là vì tốt cho cậu mới khuyên.”

Phong Kính Tiết sờ sờ mũi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Vậy nếu ta nói, ta trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thông hiểu bách gia học thuyết, thi thư văn chương, *** thông đao thương côn bổng, các loại võ nghệ, thiên y thuật, thông lý trị quốc, những đi đâu này các người cũng đều tin được?”

Chúng ngục tốt cười rộ lên: “Chúng ta tin, chúng ta tin. Được cậu chiếu cố nhiều như vậy, cậu nói mặt trời mọc hướng tây chúng ta cũng tin.”

Phong Kính Tiết nhin không được lại thở dài một hơi, đúng vậy, ai có thể tin, một thương nhân như y, trên cơ bản trừ sinh con thì không gì không biết.

Bất cứ người nào, đời thứ nhất chạy đi làm Ngự y, đời thứ hai đi làm Khâm thiên giám, đời thứ ba biên tu trong Hàn lâm viện, đời thứ tư thứ năm, trực tiếp xuất tướng nhập tướng đi trị quốc an bang, trên cơ bản, thiên văn địa lý, võ nghệ trên ngựa dưới ngựa, bản lĩnh trị quốc cứu người, thứ nên học phải học hết không thiếu.

Chỉ là bây giờ lời thật nói nhiều sẽ chỉ làm người ta coi là kẻ điên, cho nên lựa chọn cuối cùng của y, chỉ là nhướn mày trừng mắt: “Ta nói các vị, chẳng lẽ các người thật định để Vương đầu của các người cứ hung thần ác sát như vậy, ép các người không dám thở mạnh, dù sao đại phu khám cũng

chưa khởi sắc, sao không để ta thử một lần, thành rồi, mọi người đều được giải thoát, nếu bại, tự nhiên là lỗi của mình ta, liên quan gì tới các người?”

Quan hệ lợi hại thế này vừa nói, mọi người lại cảm thấy có lý. Hiện tại Vương Đại Bảo như thế này, đừng nói các phạm nhân khó sống, ngay cả họ cũng cảm thấy vất vả. Dù sao việc đã đến nước này, thử một chút thì có gì không tốt, nếu thật sự thất bại, có Phong Kính Tiết, cũng chưa đến phiên người khác gánh tội thay.

Nghĩ vậy, lập tức có người vừa kéo vừa khuyên Vương Đại Bảo tới đây.

Vương Đại Bảo lúc đầu tự nhiên cũng không tin Phong Kính Tiết có thể trị bệnh, nhưng bị mọi người khuyên, Phong Kính Tiết lại dám vỗ ngực cam đoan, hắn cũng nghĩ đến cùng với đề mẫu thân ở nhà chờ chết, không bằng cứ thử một lần. Liền kê lại tử mĩ bệnh trạng, từng gặp đại phu nào, các đại phu nói thế nào, đã dùng thuốc gì, phản ứng sau khi dùng thuốc, một loạt chi tiết nhất nhất nói ra.

Phong Kính Tiết nghe xong, suy tư một lúc, liền kê đơn thuốc, lại cẩn thận dặn dò Vương Đại Bảo về độ lửa liều lượng thời gian cùng với các vấn đề chi tiết trong việc chăm sóc thường ngày.

Vương Đại Bảo vốn đã nửa tin nửa ngờ, lại thấy phương thuốc kia đã chẳng có dược liệu đặc biệt quý báu gì, cũng chẳng có thuốc dẫn gì thập phần hiểm thấy, lòng tin với Phong Kính Tiết càng giảm.

Hắn ôm tâm tình ngựa chết chữa như ngựa sống mà nghe theo, những ngục tốt khác, chẳng ai ôm hy vọng quá lớn vào y thuật của Phong Kính Tiết.

Cũng bởi vậy, ngày hôm sau khi Vương Đại Bảo kích động ào vào lao phòng, cách cửa lao đã phục lạy Phong Kính Tiết, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc không hiểu.

“Phong công tử, cậu thật sự là thần y, chỉ ba thang thuốc, mẹ ta sáng nay đã có thể từ trên giường ngồi dậy, *** thần khôi phục rất nhanh, xin Phong công tử phát từ bi, thi diếu tử, cho mẹ ta có thể kang phục đi.”

Một câu như thế, khiến mọi người đều cảm thấy khiếp sợ, mà Phong Kính Tiết thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật thần y chưa bao giờ là thần tiên, tuy nói kiến thức y học của Phong Kính Tiết, chắc chắn có thể vỗ ngực tự xưng đệ nhất đương thời, nhưng không tự mình đi chẩn trị bệnh nhân, y cũng chẳng dám nói nhất định chữa được.

Chẩn đoán bệnh tình, trước giờ sai một ly đi một ngàn dặm, cái gọi là lấy chỉ cột lên tay người, dựa vào đó mà chẩn đoán bệnh tình, cái gọi là nghe người ta nói một hai câu tình trạng sinh bệnh, là có phán đoán, phương pháp trị liệu kiểu này trong mắt Phong Kính Tiết, kỳ thật bất quá là dùng tính mạng người bệnh để biểu hiện bản thân y thuật cao siêu mà thôi.

Rất nhiều loại bệnh, trạng huống tương tự, nhưng nguyên nhân hoàn toàn bất đồng. Y giả nếu tự giữ y thuật, không thể thường giữ tâm cảnh giác, cuối cùng có một ngày sẽ liên lụy người bệnh.

Từ bệnh tình người khác thuật lại, rất khó hoàn toàn chính xác khách quan, nếu muốn phụ trách bệnh nhân, nhìn nghe hỏi sờ thiếu một thứ cũng không được. Chỉ là y thân đang trong lao không tiện ra ngoài, Vương Đại Bảo cũng không thể đưa lão nhân bệnh tình nguy kịch nằm liệt giường đến nhà tù tắm tởi.

Y cũng là bất đắc dĩ mới lấy kinh nghiệm của mình, cân nhắc dùng phương thuốc không tổn hại thân thể để thử bệnh tình. Nay gặp Vương Đại Bảo phản ứng thế này, đối với bệnh tình, y mới nắm chắc mười phần.

Lúc này y một thân thoải mái, không khỏi cười nói: “Người yên tâm, ta có thể làm được, tự nhiên sẽ tận lực.”

Vương Đại Bảo nghe vậy, lại dập đầu liên tục năm sáu cái.

Trước giờ bệnh đi như kéo tơ, cái gọi là thần y một hai phương thuốc, tùy ý ra tay một lần, người chết sống lại mà xương trắng sinh thịt, kỳ thật phần lớn là thần thoại chí quái truyền kỳ tương truyền trong miệng thế nhân, càng truyền càng huyền bí mà thôi.

Mẫu thân Vương Đại Bảo theo phương thuốc của Phong Kính Tiết đi điều dưỡng chữa bệnh. Ước chừng hơn một tháng, trong một tháng này, Phong Kính Tiết thường nghe Vương Đại Bảo thuyết minh bệnh tình, thường xuyên thay đổi đôi chút phương thức trị liệu.

Nhưng vô luận thế nào, sự thật lão nhân vẫn trăm y vô hiệu dần dần chuyển biến tốt đẹp này, làm cho mọi người phải nhìn Phong Kính Tiết bằng cặp mắt khác xưa.

Hiện tại Phong Kính Tiết càng dương dương đắc ý, bốc phét rằng mình ngoại trừ sinh tiểu hài thì cái gì cũng biết. Những người khác cho dù không tin hết, cũng chẳng dám có tư thái phản đối.

Vương Đại Bảo đối với phạm nhân tuy hung ác, với mẫu thân lại hiếu thuận, cảm kích Phong Kính Tiết như vậy, càng chiều cố ý đến từng li từng tí. Xích sắt hình cụ gì đó, sớm đã bỏ sạch. Tìm một gian lao phòng có cửa sổ, có thể phơi nắng quét tước sạch sẽ, chỉ để mình Phong Kính Tiết ở. Cũng chẳng quan tâm để Huyện lệnh đại nhân biết được sẽ xúi quẩy, lại để Phong gia có thể đưa rượu ngon thức ngon vào lao phòng, thậm chí còn thường cho Phong gia phái hai cô nương xinh xắn đến đàn ca, cười nói giải sầu.

Bản thân Phong Kính Tiết ngược lại cảm thấy không ổn lắm, sau hai lần đến, bèn bảo các nàng không cần đến nữa. Chỉ là trong lao ngày ngày vô sự, không dễ xua bớt thời gian, bèn bảo người trong nhà đưa từng đồng sách vào. Phúc bá lại nhớ tới chủ tử nhà mình là một tài tử, không có việc gì cũng thích phong nhã, bèn đem danh cầm đặt mua ngàn vàng, đàn hương mua từ dị quốc, bút mực thượng phẩm nhất, cò vây chế từ ngọc thạch, đưa cả vào phòng giam.

Các ngục tốt khác mới đầu nhìn còn cảm thấy có chút không ổn, nhưng thứ nhất đã nhận của Phong gia không ít tiền, thứ hai lao đầu đã lên tiếng, họ cũng chẳng tiện nói gì thêm.

Hơn nữa, Phong Kính Tiết là người vui tính thân thiết, thường ngày cũng nói cười với họ không cố kỵ. Mọi người có chuyện gì thỉnh giáo, y hết thầy đều có thể giúp.

Nhà Tiểu Lý Tử trên dưới ba đời, mấy chục năm vất vả tích trữ được một một khoản tiền, đang phát sài không biết mua đất tốt, hay mua cửa hàng tốt, hoặc là tự mình kinh doanh thì tốt. Phong Kính Tiết ngẫu nhiên biết được phiến nào của gã, tùy ý chỉ điểm vài câu, lại đánh thức ngục tốt cả lao phòng.

Vị này chính là thần tài giỏi kinh doanh nhất, nhà ai có chút tiền để không, chưa biết làm sao sinh lời, tại sao không đi thỉnh giáo y.

Bệnh của mẹ Vương Đại Bảo chữa khỏi rồi, sai dịch trong nha môn đầu biết ông chủ của Phong gia cư nhiên là vị thần y, ai có tam thân tứ thích đau đầu nhức óc, bệnh nhất thời không chữa khỏi, đầu đến hỏi. Phong Kính Tiết có thể giúp là giúp ngay, cũng chưa từng ra vẻ thần y, không phải nghi nan tạp chứng tuyệt đối không chữa.

Dần dần, mọi người đều cảm thấy đã nhận ân tình, nhận sự giúp đỡ của y, rất nhiều chuyện, cũng liền mắt nhắm mắt mở cho xong.

Phong Kính Tiết ở trong lao đọc sách, đánh đàn, có khi còn vẽ tranh, hoặc là tự mình chơi cò với mình, y lại cảm thấy buồn chán, coi có ngục tốt nào rảnh, hoặc là thoáng biểu lộ chút hứng thú, y liền kêu người qua, dạy chơi cò đánh đàn.

Đám sai nha ăn cơm tù, tuy nói quyên lực trong tay không nhỏ, nhưng lại là thân phận bị người thượng vị coi thường, kẻ đã làm sai dịch, là không thể kháo công danh, bởi vậy đại bộ phận ngục tốt đầu không đọc sách biết chữ.

Hôm nay trông thấy nhiều thư thư họa họa như vậy, không khỏi nhìn mãi.

Phong Kính Tiết thấy ai có hứng thú, sẽ cao hứng làm phụ tử một hồi, dạy người đọc sách viết chữ, có khi thậm chí còn dạy họ vẽ vờ.

Một gian nhà lao tử tù u ám, trái lại bỗng dưng có chút hơi thở phong nhã.

Người mong học chữ, muốn học chữ, sẽ hết sức quý trọng c ần sách không buông, cố gắng viết ra từng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chỉ là những người muốn học chơi, cũng sẽ gảy đàn đến ma âm xuyên tai, khủng bố không hiểu, may mà Phong Kính Tiết vẫn có thể mỉm cười đáp lại, cứ như là tai chẳng phân biệt được ngũ âm vậy.

Có khi y rảnh đến chán ngắt, kéo đám nha dịch cùng chơi cò, chơi một chọi một, thường là nhường đôi phương đặt quân, đặt cả đồng r ồi y mới r ề rà đặt quân cò đầu tiên. Có lúc, đ ồng thời bày bảy tám bàn cò, một mình y cùng bảy tám người đánh cò như bay, thoát nhìn là y lấy ít địch đông, chỉ tội nghiệp đám tân kỳ thủ bình thường mà nói, cả đời chẳng thể có quan hệ với phong nhã, nhìn bàn cò ghen hòng trở mắt, khốn khổ suy tư.

Dương nhiên, lạc thú của y chẳng phải luôn phong nhã, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng mấy ngục tốt túm tụm ng ồi xôm, la hét đồ xúc xắc đánh bạc.

Tóm lại, kiếp sống ng ồi tù của Phong Kính Tiết, tự tại tiêu dao hiếm thấy. Chẳng những bản thân y sống tốt, ngay cả các phạm nhân khác trong tử lao cũng được may mắn theo.

Phong Kính Tiết nói, nhà tù quá ẩm ướt, quá dơ dáy, có hại cho thân thể, không chỉ phạm nhân chịu khổ, dù là ngục tốt ở trong hoàn cảnh này nhiều năm, cũng dễ dàng sinh bệnh.

Y là th ần y, lời y nói ai dám không cho là thật? Thế là lao phòng được quét tước triệt để một phen, sự âm tr ầm ẩm ướt thối rữa bốc mùi khắp nơi cùng lũ chuột béo ban đầu, đầu d ần d ần biến mất.

Phong Kính Tiết nói, vết thương để lâu không chữa sẽ dẫn tới ru ồi nhặng cùng các thứ dơ bẩn, dễ dàng lan bệnh, hơn nữa người khác rên rỉ kêu thảm cũng sẽ khiến y không ngủ yên.

Thế là, các phạm nhân từng thụ hình, cho dù không có ti ền ưu đãi gì, ngục tốt cũng sẽ sắp xếp đại phu khán chẩn giúp họ, làm chút xử lý cơ bản nhất cho hình thương của họ.

Hết thầy biến hóa trên cơ bản này, sai dịch trong nha môn đầu năm rõ, chỉ là từ trên xuống dưới, tất cả đều ra sức giấu giếm Lưu Minh đang bận găng sức bên trên hồng đầu với Phong Kính Tiết.

Cứ như thế sau một khoảng thời gian, Huyện lệnh sắp thăng chức, có tân thái gia sắp tới nhậm chức, tin tức tốt lành này nhanh chóng truyền ra. Vương Đại Bảo hân hoan tìm Phong Kính Tiết chúc mừng: “Phong công tử, đại hỉ đại hỉ, sắp thoát khỏi nhà giam rồi.”

Phong Kính Tiết mới uống chút rượu, lười biếng ngủ gà ngủ gật dưới thái dương, nghe vậy chỉ hờ hững ừ một tiếng: “Sao, quan phụ mẫu của chúng ta rốt cuộc sắp thăng chức rồi?”

Vương Đại Bảo ngăn ra: “Công tử biết?”

“Việc này ta vẫn biết, ta đoán, cũng chính là chuyện mấy ngày nay.” Phong Kính Tiết ưỡn oải ngáp một cái.

“Vậy sao công tử không cao hứng?”

“Có gì đáng cao hứng? Làm quan đến đến đi đi, với ta chẳng qua là bạc không may thế thôi.” Y nhún vai, đột nhiên mỉm cười, “Hơn nữa, đại lão gia của chúng ta, vị tất có thể cho ta an nhàn vui vẻ, đợi đến lúc tân quan nhậm chức.”

Vương Đại Bảo sửng sốt: “Tân nhiệm thái gia hai hôm sẽ đến, còn có thể cho phép ông ta làm càn...”

Còn chưa nói xong, chợt nghe một tràng kêu la: “Vương đại, không tốt rồi, không tốt rồi...” Theo tiếng, một ngục tốt chạy đến như bay.

“Xảy ra chuyện tày trời gì?” Vương Đại Bảo bất mãn nói, “Đáng để người vừa kinh vừa gấp như vậy.”

Ngục tốt kia thở phì phò, nhìn nhìn Vương Đại Bảo, lại nhìn nhìn Phong Kính Tiết, lại nhìn lướt qua bốn phía, lúc này mới thấp giọng nói: “Lão gia, ông ta, ông ta... ông ta muốn hại tính mạng Phong công tử...”

Vừa rồi ông ta phải tổng quản qua, bảo chúng ta chuẩn bị một chút, buổi tối, phải cho công tử gia vác bao đất.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phi Hình

Cái gọi là vác bao đất kỳ thật là một phương pháp giết người thường thấy nhất trong ngục giam.

Ngục tốt thiện tâm một chút thì sẽ cho phạm nhân uống say, ác tâm chút thì trực tiếp trói phạm nhân lại, sau đó lấy một bao đầy bùn đất đè lên người phạm nhân, thông thường mà nói, một đêm là có thể đè chết người, hơn nữa sau đó cũng chẳng nghiệm ra thương tích.

Trong ngục giam âm lạnh, từ xưa đến nay đã là giết người như cỏ không nghe tiếng. Phi hình giết người kiểu này đã là chuyện thường, cũng là lệ thường, những người ở lâu trên quan trường đều biết rõ.

Cho nên, Lưu Minh cũng không coi là đại sự gì, phái quản gia đến, theo lệ thông báo một tiếng, cho bọn sai dịch chuẩn bị sẵn sàng, buổi tối sẽ ra tay.

Thông thường mà nói, nghe Huyện thái gia phân phó như vậy, ngục tốt đều sẽ nghe lệnh làm việc. Vốn trong nhà giam tăm tối không thấy mặt trời này, những chuyện bỉ ổi rất nhiều, nếu người nhìn không thuận mắt thì đừng ăn cơm ngày này. Hơn nữa, thay Huyện thái gia làm đại sự rồi, sau đó Huyện thái gia cũng tất không bạc đãi.

Nhưng tình hình lần này lại khác biệt. Đừng nói là từ trên xuống dưới, tất cả ngục tốt đều đã căm rất nhiều ưu đãi từ Phong Kính Tiết, chỉ trên tình cảm mà nói, sống cùng Phong Kính Tiết đã như bằng hữu. Bàn tay tàn nhẫn này, thật sự khó mà hạ xuống.

Cũng không trách được Vương Đại Bảo vừa nghe lời này, lập tức đen mặt, căm giận chửi nhỏ: “Lão đó giết mới...”

Những người khác mặc dù không mắng ra, nhưng sắc mặt biểu tình cũng chẳng khác lắm.

Mọi người đều thích Phong Kính Tiết, không chỉ vì Phong Kính Tiết cho bạc hào phóng, cũng không chỉ vì Phong Kính Tiết có thể giúp họ rất nhiều, nhiều hơn là bởi, Phong Kính Tiết đối đãi họ là thái độ họ chưa bao giờ cảm nhận được.

Vừa không cao cao tại thượng như người làm quan, coi thường nhưng cũng không thể rời họ. Cũng không giống bọn tiểu dân, đầu cúi thấp, ánh mắt thù hận lại không thể không lấy lòng họ.

Vừa không có sự cao ngạo lạnh lùng khinh thường của đám sĩ tử danh lưu, cũng không có sự kiêu hoành tự đại của phú thương cự cổ, cho rằng vùng hai đống là có thể làm tổ tông.

Thái độ của Phong Kính Tiết với họ là bình đẳng thông dong nhưng cũng không mất đi sự thân thiết, cùng họ nói cười, cùng họ chơi đùa. Không so đo thân phận, không quan tâm địa vị, không để ý tình cảnh. Đối đãi hoàn toàn bình đẳng thế này, là thân thiết và tự tại mà phần lớn nha sai từ sau khi ăn cơm nhẽ này chưa từng được cảm thụ lại.

Cũng bởi vậy, trong lòng mỗi người đều không thể chỉ coi Phong Kính Tiết đơn thuần là một phạm nhân béo bở. Phải giết chết người hôm qua còn cùng họ đùa giỡn uống rượu, sáng nay còn đang tươi cười kể những câu chuyện truyền kỳ cho họ, khiến lòng người ta lập tức thất lại.

Sắc mặt Vương Đại Bảo ba hồi trắng ba hồi xanh, một lúc lâu sau mới nói: “Công tử yên tâm, chúng ta tất sẽ không gia hại cậu, chỉ báo lên trên là đã chiếu quy củ làm xong. Kéo dài tới khi ông ta từ nhiệm cũng không có việc gì.”

Còn chưa đợi Phong Kính Tiết trả lời, ngực tốt tới báo tin bên cạnh đã nói ngay: “Chỉ sợ là không thể, quân gia nói, buổi tối ông ta sẽ tự mình đến xem ra tay.”

Mấy ngục tốt nhìn nhau thất sắc, Phong Kính Tiết lại như không nghe thấy, tiếp tục tự đi rót rượu cho mình.

Vương Đại Bảo nhón nhắc: “Đã là lúc nào rồi, Phong công tử, sao cậu còn uống rượu?”

Phong Kính Tiết đối với việc một lao đầu vừa hung ác vừa ngang tàng, lại dùng khẩu khí hết như Phúc bá nhà mình, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, bất giác cười nói: “Vác thì vác, ngày trước khi còn buôn bán trên sa mạc, hàng hóa nhiều nặng ta đầu đã từng vác, uống cho say trước, lúc vác sẽ không quá khó chịu.”

Vương Đại Bảo xanh xám mặt mày, một phen hất bay cả bầu rượu, nghiêng rằng nói: “Nếu không thì chúng ta nghĩ cách thả cậu ra ngoài...”

Phong Kính Tiết nhất thời không cứu kịp, hết sức tiếc hận nhìn cả bình mỹ tửu kia bị lãng phí, đang buồn bực, chợt nghe lời này, hơi động dung, ngừng đầu nhìn hẳn một cái, lúc này mới cười: “Thả như thế nào? Thả công khai? Các người không cần mạng nữa? Ngần thả? Hoặc phóng hỏa trong lao rồi nói là người đầu đã chết cháy? Vậy các người cũng không thoát được can hệ. Cho dù hẳn sắp từ nhiệm, một ngày là Huyện thái gia thì quản chặt các người một ngày, không hài lòng, mấy chục gậy đánh xuống, có thể đánh người tàn phế. Các người đừng lo lắng cho ta. Phải làm cái gì thì cứ làm cái đó, cứ yên tâm là ta không chết được đâu.”

Mọi người đều dùng ánh mắt bi thống nhìn y, đủ thấy những lời y nói trên cơ bản là không có ai thật sự nghe lọt được.

Phong Kính Tiết thở dài lắc đầu: “Nói mấy trăm lần rồi, ta trên thông thiên văn dưới tường địa lý, có thể chữa bệnh, giỏi trị quốc, biết thi thư, thiện võ nghệ, đâu dễ chết như vậy...”

Với trò tự biên tự diễn của Phong đại công tử, chẳng ai còn tâm tình mà nghe cho hết. Bất quá, sau khi vắt óc suy nghĩ, không còn kế gì hay, cũng chẳng còn ai ngăn cản y uống rượu, ngược lại đi lấy rượu thịt ngon nhất, chỉ là người người biểu tình trầm trọng túc mục, hiển nhiên trong đầu đã cho đây là rượu chặt đầu.

Khi quản gia tâm phúc của Lưu Minh nửa đêm vào ngục, Phong Kính Tiết sớm đã say đến mơ mơ hồ hồ, nhân sự không biết.

Quản gia ngược lại cũng không lấy làm lạ, bình thường muốn cho người vác bao đất, thường sẽ cố ý để phạm nhân say khướt. Cho nên lão cũng chỉ cho đây là một trong những chuẩn bị mà chúng ngục tốt trước đó đã làm tốt, liền ra lệnh dọn một gian lao phòng cách biệt đơn độc, bắt đầu làm việc.

Phong Kính Tiết say mèm, không biết việc ngoài thân, mặc người bỏ mình xuống đất, trực tiếp đè bao đất lên người.

Quản gia cực không hài lòng với việc chúng ngục tốt làm ăn lần nữa kéo dài, một bao đất lấy mất cả buổi, khó khăn đem tới, đất bên trong lại ít đến mức chỉ sợ ngay cả tiểu hài cũng đè không chết.

Mẹ kiếp, sáng sớm đã truyền tin, bảo chúng chuẩn bị tốt, chính là chuẩn bị như vậy đó sao?

Trong tiếng mắng chửi thấp mà phẫn nộ của lão, chúng ngục tốt không thể không quay đi kiểm thêm đất, không ngờ khéo như vậy, tự dưng lại bị hồng xẻng.

Quản gia giận dữ nhảy như loi choi, quát lên từng tiếng: “Hồng xẻng thì các người lấy tay đào cho ta.”

Tóm lại sau một chuỗi những việc ngoài ý, đến quá nửa đêm, một bao đất to dùng mới rốt cuộc hoàn công. Quản gia tuy rằng giận dữ vô cùng, nhưng chúng ngục tốt cũng chẳng cách nào kéo dài thời gian nữa, đành phải đặt cả bao đất lên người Phong Kính Tiết.

Quản gia sợ họ làm việc không dụng tâm, bước đến gần, trợn tròn mắt mà nhìn chòng chọc. Cho dù họ muốn có động tác cũng không thể.

Mắt thấy đã đề thật, quản gia hơi yên lòng, an tâm ngồi trước bàn, một đĩa lạc một chút rượu, ngồi ăn từ từ, những người khác lòng như lửa đốt nhưng cũng hết cách.

Mấy canh giờ đằng đằng vô cùng trôi qua, sắc trời đã sáng, quản gia lúc này mới đến gần, ngẩng xồm xuống, lấy tay thử hơi thở của Phong Kính Tiết. Lần này thử quả nhiên không có hơi thở, bao đất nặng thế này, đè trên người lâu như vậy, đè chết tươi vốn là đương nhiên.

Quản gia thở phào nhẹ nhõm, bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng, lúc này mới đứng lên phân phó: “Hai ngày sau, chờ thái gia đã rời chức, truyề đi tin tử của y, cứ nói là nhiễm bệnh cấp tính.”

Chúng ngục tốt trầm mặc cúi đầu, đầu không ra tiếng, coi như là ngầm đầm ý.

Quản gia cũng chẳng quan tâm, chỉ coi như mình đã hoàn thành một đại sự, cao cao hừng hừng rời khỏi, trong đầu còn đang tính toán, gặp lão gia rầi phải cáo tội bọn người này, làm việc thật sự quá lầm ề vô dụng.

Chúng ngục tốt cung kính tiến ra cửa lao, chờ lão vừa đi xa, lập tức chạy vầ như bay.

Vương Đại Bảo lao đi nhanh nhất, xông thẳng đầng trước, tuy trong lòng biết không thể, lại vẫn ôm hy vọng vạn nhất, chỉ mong kịp thời bỏ bao đất ra, có thể cứu được người.

Hắn thở hầng học chạy đến gian lao phòng đơn độc, vừa giật cửa, mắt rất nhanh chóng trừng đến to nhất.

Bao đất cầ ba bốn ngục tốt hợp lực mới có thể khiêng lên kia, bị một bàn tay không chút để ý tung ra nhẹ như không, Phong Kính Tiết từ từ đứng dậy, hoạt động gân cốt: “Đề cả đêm, xương cốt cũng cứng cả lại.”

Mắt Vương Đại Bảo trừng thẳng Phong Kính Tiết, miệng mở ra rồi cuộc không thể ngầm lại.

Sau lưng hắn, tiếng bước chân rầm rầm truyề đến, những ngục tốt khác cũng lầ lượt chạy đến, thế là, ào ào rút cầ.

Phong Kính Tiết lắc đầu vận lưng, hoạt động thân thể xong liền ngừng đầu, thấy ngấn ấy khuôn mặt đang ngậy ra như phồng, bất giác nở nụ cười: “Các người làm sao vậy...”

Vương Đại Bảo run rẩy đưa tay chỉ y: “Cậu... cậu, cậu, ta... ta...”

“Cậu cậu ta ta cái gì, yên tâm, ta là người, không phải quỷ.” Phong Kính Tiết cười cười bước đến gần, đưa tay ra, “Không tin thì sờ thử, vẫn còn ấm đấy.”

Vương Đại Bảo đến lúc này mới hơi hoàn hồn: “Cậu, cậu, cậu sao lại không việc gì...”

Phong Kính Tiết thở dài lắc đầu: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta có thể chữa bệnh, giỏi trị quốc, biết thi thư, thiện võ nghệ, những thứ cần biết trên đời này ta đều biết, bản lĩnh bằng trời thế này, đương nhiên không dễ chết như vậy, sao các người lại chẳng ghi nhớ chứ.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mộng Tưởng

Mọi người ngẩn cả ra mà người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, lại đăm đăm mắt nhìn nhìn Phong Kính Tiết, không biết ai là người đầu tiên cười to ra tiếng, không biết ai là người đầu tiên lớn tiếng reo hò, không biết là ai hô to đầu tiên: “Phong công tử, ta hôm nay xem như đã mở tằm mắt, cậu thật sự là thần tiên mà cũng tựa như người.”

Trong ánh mắt Phong Kính Tiết có ý cười nhàn nhạt: “Nếu ta nói, so với rất nhiều người, ta thật sự có thể xem như thần tiên, các người có tin không.”

“Tin chứ, đương nhiên tin.” Lần này không phải nói giỡn cho qua, lại là hoan hô mười phần tin tưởng.

Mọi người cười ha ha, vội vàng dọn qua cái bàn, rượu và lạc quân gia xơi đâu hất rơi, tự có người nhanh tay lẹ chân đem mỹ tửu trong nhà Phong Kính Tiết đưa tới đặt lên bàn, lại có người tự động ra ngoài mua rượu thịt tươi ngon nhất buổi sáng.

Mọi người liền ngõ vào một chỗ, bắt đầu uống rượu chúc mừng.

Trong bữa tiệc nói cười rất nhiều, Vương Đại Bảo nhin không được đặt câu hỏi: “Phong công tử, ta không hiểu, với bản lĩnh này của cậu, nơi nào nhất được, mấy sai nhân làm sao bắt được cậu, sao cậu lại...”

Phong Kính Tiết không đợi hắn nói xong đã mỉm cười lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Người có biết đi ền sản thương phố của ta ở bản huyện có bao nhiêu, lại có bao nhiêu đi ền hộ người làm toàn dựa vào sinh ý ruộng đồng của ta mới có thể an thân sống sót nuôi gia đình qua ngày. Mà trong cả nước ta lại có bao nhiêu thương phố, bao nhiêu sinh ý, có bao nhiêu người sinh kế buộc trên mình ta. Muốn chống cự tự nhiên là dễ dàng. Ta dù nhìn

ai không vừa mắt, muốn tính mạng của y, cũng bất quá là chuyện tiện tay thôi. Nhưng sau đó thì sao? Ta có thể nhẹ nhõm đi thẳng, thiên hạ không ai có thể khó dễ được ta. Nhưng người làm của ta, chường quây các nơi do ta đề bạt, quản gia hạ nhân đã theo ta nhiều năm, còn bao nhiêu người dựa vào việc thay ta làm công kiếm ăn, họ phải làm sao đây? Người ta thân cận, bị tạm giam tra khảo tẩm tích của ta, sản nghiệp của ta bị phong áp thu công, vô số người sẽ mất đi công việc. Hết thấy những điều này, là ta có thể bằng sức vũ dũng của một người mà thay đổi sao? Cho dù ta bản lĩnh bằng trời, chẳng những bản thân có thể trốn thoát, còn có thể dẫn theo cả đông người, thậm chí có biện pháp chuyển đi toàn bộ tài sản. Nhưng vậy thì thế nào? Mọi người phải thay tên đổi họ, lén lén lút lút, lo lắng đề phòng, sống những ngày cỏ cây đầu kinh. Đây là giúp họ hay hại họ? Cho dù ta bản lĩnh thông thiên, không sợ quan phủ đuổi giết, nhưng có cần phải vứt bỏ an nhàn phú quý trước mắt, cả đời cùng quan phủ chơi trò người đuổi ta chạy.”

Mọi người đều trầm mặc, rất lâu sau, Vương Đại Bảo mới nói khẽ: “Tuy nói như thế, nhưng Phong công tử hiện tại thân hãm lao tù, vẫn quá ủy khuất.”

“Ủy khuất?” Phong Kính Tiết cười cười, bên môi chợt lướt qua một tia ý cười không biết là đậm nhạt hay lạc nhạt: “Rất lâu trước kia, có một hiệp khách họ Quách, danh chấn công tước, kết giao khắp thiên hạ. Ông ta môn hạ đệ tử đông đảo, vô số người kính ngưỡng, mà võ nghệ của ông ta, nghe nói cũng là đương thời ít có. Sự nghiệp của ông ta oanh oanh liệt liệt, người cùng thời tôn xưng là đệ nhất du hiệp đương thời. Song một ngày nọ Hoàng đế muốn xử lý hào cường địa phương, quan viên địa phương chỉ tùy tiện tấu một bản thuyết minh tình huống của ông ta, thế là một đạo mệnh lệnh, dù là cơ nghiệp khuynh thiên cũng hóa thành hư ảo. Toàn gia con cháu bị quan địa phương xua như chó lợn, rời nhà xa quê, hướng về xứ lạ. Con cháu ông ta trên đường không chịu nổi nhục chém giết quan địa phương, ông ta cũng chỉ đành lưu vong tha hương. Danh hiệp một phương này, qua rất nhiều năm tháng lưu vong, do hiệp danh nghĩa danh, rất nhiều người vì che giấu ông ta, cam tâm chết thay. Nhưng khắp thiên hạ chẳng phải đâu là đất của vua, cuối cùng ông ta vẫn bị bắt, sau khi trải qua thẩm vấn, cả gia tộc đều bị tru sát.”

Mọi người chỉ im lặng lắng nghe, không ai nói nữa. Mà Phong Kính Tiết chỉ nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi uống cạn một chén rượu, ánh mắt chợt hơi xa xăm: “Ta còn từng nghe một câu chuyện. Có một hiệp khách truyền kỳ, thời trẻ anh hùng tài ba, quen biết thiên hạ hào kiệt, kết giao hắc bạch lưỡng đạo, trong chốn võ lâm nghe đến tên của ông ta, đa số có tiếng ca tụng. Ông ta thời thiếu niên ý khí, cũng từng giết tham quan ô lại, cướp tiền bất nghĩa, cũng từng oanh oanh liệt liệt, tạo nên danh tiếng kinh thiên. Về sau tuổi tác đã lớn, bèn cưới vợ sinh con, mua đi ền trang đi ền sản, làm phú gia ông một phương. Thường ngày trong huyện thành, cũng là nhân vật có máu mặt. Lưu manh trên đường, nha dịch quan phủ đều nể mặt. Thế nhưng, chỉ cần trong huyện vừa xảy ra đại án gì, thì nhất định phải từ trên người ông ta truy tra vướng mắc. Nếu bên trên có đại quan nào đến huyện thành, hoặc là huyện thành phải làm đại khánh điển gì đó, hay là có đợt quét sạch loạn phỉ giang hồ, giặc cỏ dân gian, cấm hành động lén bày hương đường, kéo bè kết phái, chuyện đầu tiên phải làm chính là bắt nhốt ông ta vào nhà giam để trông giữ, phòng ngừa có biến. Ông ta cũng từng tiểu ngạo tự tại, nhưng hôm nay đã có vợ con, có gia nghiệp to như vậy. Ông ta cũng có thể vung tay đi mất, nhưng họ hàng bạn cũ, lại làm sao có thể theo ông ta lênh đênh tứ phương, đành phải nhẫn nhục thôi. Về sau ông ta già dầ, không chịu nổi nỗi khổ hở chút lại bị bỏ tù, con cháu ông ta đành phải cam từ hậu lễ, khẩn cầu quan viên tứ xứ...”

Nói tới đây, y đột nhiên ngừng lại, nhìn sắc mặt mọi người, rồi không nói tiếp câu chuyện này nữa, chỉ tự mình rót cho mình một chén rượu: “Lực lượng của một người, trước nay luôn có hạn. Anh hùng cá nhân, tài ba hơn nữa lại có thể thế nào đây. Chúng ta có thể cười nhạo quốc chủ ngu ngốc, quan viên vô năng, nhưng chính quyền quốc gia nhìn như yếu đuối này một khi hoạt động, một người, là không có khả năng chống cự được. Nếu khăng khăng tự làm chuyện lạ, hoặc là như vị danh hiệp kia, chẳng những bản thân chết oan chết uổng, còn liên lụy tất cả thân nhân. Hoặc giống như lão nhân lớn tuổi đó trước mặt hiện thực, cúi thấp cái đầu cũng từng là thiếu niên anh hào, kiêu ngạo bất kham. Ta làm sao lại không phải như thế, chẳng qua ta làm linh hoạt hơn một chút, ta không lấy sức mạnh cá nhân đối kháng với quy tắc của cả thế giới, mà chỉ trong quy tắc của trò chơi, tận lực bảo vệ mình.”

Trên bàn rượu bỗng nhiên im lặng th ần kỳ, không biết là ai, dùng thanh âm cực thấp cực thấp nói: “Rất nhi ều anh hùng trong truyện không phải như thế...”

Phong Kính Tiết mỉm cười, ý cười có chút ấm áp, lại cũng có chút bi thương: “Trong truy ền thuyết trăm ngàn năm của chúng ta, từng có vô số anh hùng hào kiệt, đã làm rất nhi ều sự tích truy ền kỳ. Chúng ta thường sẽ l ầm tưởng, một người có thể khiêu chiến với quy tắc và chế độ của cả thế giới, trước mặt anh hùng thế này, đế vương quan tướng quả thật hết như cặn bã, tùy họ muốn đánh muốn giết muốn mắng muốn cướp. Nhưng mà, có cố sự của anh hùng nào, là đến nơi đến chốn, kể cho chúng ta đến cuối cùng. Những người trong truy ền thuyết đó, luôn vào lúc công thành danh toại, chính đang thịnh niên, li ền ô m ỹ nhân thoái ỉn. Vì thế, chúng ta cũng tin rằng, từ nay về sau họ sống chính là những năm tháng như th ần tiên. Có ai từng đi hỏi, sau đó thế nào? Khi họ càng ngày càng lớn tuổi, khi con cháu họ từng kẻ sinh ra, khi ràng buộc của họ trên đời càng ngày càng nhi ều, khi hào tình của họ bị những ôn tình trong cuộc sống thay thế, những ân oán từng có, những khoản nợ từng có, sẽ không còn t ồn tại sao? Khi kẻ thù tìm tới cửa, khi quan phủ truy tra án cũ, khi tri ều đình vẫn muốn đuổi bắt truy nã, họ có thể làm sao đây? Dẫn theo con cháu, ôm thê tử cùng bỏ trốn? Hay là một nhà nháy ra tạo phản. Hơn nữa, họ ăn gì mặc gì, chi tiêu thường ngày của họ lấy gì để giải quyết, những cử chỉ hào phóng vung t iền như rác đó của họ dựa vào đâu mà làm được? Làm anh hùng một lúc thì dễ, làm anh hùng một đời mới quá khó. Làm hiệp đạo rất tiêu dao, giết tham quan rất h ả hê, nhưng sau khi giết r ồi, trộm xong r ồi, nếu cả đời không bại lộ diên mạo vốn có thì thôi, nếu thật sự để người ta biết y là ai r ồi, vẫn thật có thể như trong truyện, dẫn thê tử xinh đẹp rời khỏi giang h ồ, phiêu dật tự tại, một đời vui sướng sao?”

Ánh mắt y xa xăm, trông về phía trước r ồi lại như xuyên qua bức tường dày cộp, nhìn về một phương hướng nào đó ngoài vô số thời gian không gian: “Có lẽ rất lâu rất lâu trước kia, từng có nhân vật nhâm hiệp tự tại, anh hào xuất chúng như vậy chẳng. Nhưng cũng chính vì họ không phù hợp với yêu c ầu của thế giới này, cho nên đã sớm mất tích trong truy ền thuyết sử sách. Kỳ thật võ nhân đời sau, đường ra cũng chẳng qua mấy lối, không phải sa thành tội t ử tay chân cho người quy ền quý, thì là hộ vệ làm sai cho

quan viên, gọi là hào cường xưng bá một phương tự tại nhất, kỳ thật cũng phải lấy lòng cầu kết quan phủ, mới có thể chân chính đứng vững.”

Y thuận miệng nói, giống như nhàn rỗi vô sự, người bên ngoài nghe xong lại bu ãn bã. Phong Kính Tiết thoáng nhìn chung quanh, thấy mọi người thần sắc ảm đạm, bất giác cười nói: “Các người sao vậy, vốn đang cao cao hứng hứng, vừa nói chuyện xưa với các người, liền nghiêm mặt lại cả.”

Vương Đại Bảo miễn cưỡng cười cười: “Không có gì, chỉ là nghe Phong công tử nói như vậy, trên đời này, lại như chẳng có truyền kỳ anh hùng thật sự. Những thoại bản truyền thuyết ấy, rồi cả những câu chuyện trong Bảo Đắc lâu kể chuyện thường kể kia, lại toàn thành lời giả cả, không biết tại sao, trong lòng ta có chút không tự tại.”

Phong Kính Tiết bật cười: “Các người có gì không cao hứng? Các người là bộ khoái, là nha dịch, là ngục tốt. Những câu chuyện ấy nếu là thật, những nhân vật anh hùng ấy nếu thật sự tồn tại, các người không phải khó sống sao?”

Mọi người cười khan đôi tiếng, định phụ hợp, nhưng sắc mặt ai cũng đều không tốt lên. Lại có một người nhỏ giọng nói: “Chúng ta tuy là sai dịch, cũng vẫn hy vọng, trên đời này có anh hùng, có truyền kỳ, cho dù...”

Cho dù trong những truyền kỳ tốt đẹp đó, anh hùng khi giết tham quan cướp cự phú, luôn sẽ liên đới đánh đắm sai dịch gần chết.

Cho dù, trong những câu chuyện rung động lòng người đó, hình tượng của chúng ngục tốt chưa bao giờ được khá khẩm.

Thế nhưng, vẫn cứ hy vọng.

Phong Kính Tiết cúi đầu, lặng lẽ nhìn chén rượu đã trống không.

Đúng vậy, trong lòng mỗi người, luôn hướng tới cái tốt đẹp, hướng tới anh hùng. Ấu thời, nhất định phải nghe cha mẹ ở trước giường kể những

truyện kỳ anh hùng đó mới chịu ngủ, trong mộng, luôn sẽ nhìn thấy chính nghĩa chiến thắng tà ác, mới thấy vui vẻ.

Tuổi dần lớn, mới biết người tốt người xấu không phải khắc chữ trên trán, mới biết, hóa ra thiện có thiện báo, ác có ác báo, chẳng qua là nói cho lũ trẻ nghe. Lại vẫn nguyên ý, một bình rượu nhỏ, mấy đĩa thức ăn, ngồi trên tửu lâu, nghe người kể chuyện kia, kể hết đoạn này đến đoạn khác những sự tích anh hùng truyện kỳ.

Mặc dù phát hiện, thị và phi kỳ thật phân không rõ, mặc dù đã bắt đầu biến thành kẻ bại hoại mà anh hùng trong truyện thuyết chuyên môn giáo huấn, mặc dù có thể dần dần lòng dạ cứng rắn đánh tù phạm, mặc dù có thể mặt không đổi sắc dọa dẫm tiền bạc, sau đó, về đến nhà, trước giường lũ trẻ kể chuyện, vẫn là những truyện kỳ anh hùng tốt đẹp, vẫn là chính nghĩa chiến thắng tà ác.

Trong lòng mỗi người, đều sẽ có mộng, cho dù đã không còn tin tưởng chính nghĩa, lại vẫn còn trong mộng, chờ đợi anh hùng.

Nhưng những anh phong hiệp liệt từng có đó, những tiểu ngạo vương hầu không bị trời buộc, chân chính coi nhẹ sinh tử đó, hết thấy những đi đâu tốt đẹp từng tồn tại đó, rất lâu rất lâu trước kia đã vì không hợp thời mà chôn vùi giữa sương khói, hủy diệt dưới ý nguyện của người thượng vị.

Bất kỳ chính quy ổn định cường đại nào, đều không thể cho phép loại tồn tại tự do ngoài quy tắc do kẻ quyên lợi lập ra này. Trên tuyến lịch sử nguyên bản đó, từ sau khi Vũ đế đại chư thiên hạ du hiệp, sử sách rành rành, trong vô số truyện kỳ chuyện cũ, đâu từng gặp lại bóng hiệp khách chân chính.

Tơ hồng nhiếp ẫn, *** ** không không, nhân vật thần kỳ ra sao, cũng bất quá là thích khách hộ vệ của người quyên quý.

Sau đó, trong bao nhiêu truyện thuyết Thi Công án Bao Công án, nơi quy túc tốt nhất của anh hùng, không ngoài làm hộ vệ bên cạnh một thanh quan nào đó. Những nhân vật phi dương bất kham, tự tại hùng kỳ, thiên địa

không thể trói buộc, vương hầu không thể gò bó đó, chỉ còn tồn tại trong những tàn chương của lịch sử.

Mà trong tuyến lịch sử song song này lại như thế nào đây? Thiên hạ môn phái mọc lên như rừng, hắc bạch lưỡng đạo vô số người, cũng bất quá là phục tùng sinh tồn trong những quy tắc lớn nhỏ mà thôi.

Loạn thế hiện nay, khiến những võ nhân này có nhiều tự do hơn, có thể phát triển hàng loạt thế lực dân gian, để cầu quyên thế vinh quang càng cao hơn, càng nhiều bậc tiến thân, hoặc là được quyên quý, được quân vương trúng ý mời chào, hoặc là nhờ cấu kết cùng quan thương, mà thành hào phú một phương. Nhưng trong đây lại có mấy người, có thể đứng ra đối kháng lực lượng và quy tắc của cả quốc gia, lại có bao nhiêu người có thể chân chính không cố kỵ, không bị bó buộc mà đi con đường mình muốn đi.

Dù là Ma giáo phong quang biết bao, cường đại biết bao kia. Thế lực thậm chí thâm nhập vào nhiều quốc gia, luân lạc cuối cùng, kỳ thật không ở giang hồ các phái chen ép, càng ở chỗ, triều đình các quốc truy quét.

Đối kháng quy tắc cả thế giới ngấm thừa nhận, quá mức vất vả, quá mức mỏi mệt. Ma giáo năm đó còn nhiều lần lưu lại biển máu núi xác, cuối cùng lui giữ một góc, y chỉ là một phú gia ông dân gian, có gì cần phải gắng đương đầu?

Linh hoạt khom lưng trong quy tắc, không quá ủy khuất bản thân, cũng cho mọi người có đường lui, đều có thể sống tốt, như vậy có gì là không tốt?

Thế thì tại sao khoảnh khắc này, ngay cả lòng y cũng có chút cô đơn.

Chẳng lẽ quái vật như y, kỳ thật cũng sẽ mong mỗi một số mộng tưởng không thực tế sao?

Chẳng lẽ, cho dù biết rõ tất cả truyền thuyết đều chỉ là truyền thuyết, vô số câu chuyện kỳ thật chỉ là thế nhân biên ra lừa chính mình, nhưng trong lòng vẫn có mộng, vẫn cứ hy vọng, chờ mong.

Hóa ra, cho dù đã biết sự thật về thế giới này, lại vẫn ở trong lòng, không đại kỳ vọng một số điều tốt đẹp không thực tế.

Hóa ra, kỳ thật... mỗi người, ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng, đều sẽ có sự khờ dại như vậy, mong mỏi như vậy.

Vì thế, những câu chuyện tốt đẹp, truyền kỳ, động lòng người ấy, mới có thể lặp lại vô số lần, do vô số người kể, vô số người lắng nghe, vì thế, lại sẽ có rất nhiều những câu chuyện tốt đẹp mới, từ từ xuất hiện.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lư Đông Ly

Chuyện Phong Kính Tiết vác bao đất mà không chết, trong nhà giam từ trên xuống dưới, giấu đến không lọt một giọt nước. Một lòng chỉ mong kéo dài qua hai ngày này, đợi tân quan nhậm chức rồi lại nói tiếp.

Vừa khéo là Lư Minh cũng không muốn trước khi mình rời nhiệm để người ngoài biết Phong Kính Tiết đã chết, cho nên hạ lệnh giấu tang không báo, lại thêm thấy vị quan tiếp nhiệm sắp tới, hẳn cả ngày vội vàng chuẩn bị hành trang, thu thập tài vật, xử lý công văn sổ sách, bảo đảm có thể làm rõ toàn bộ những chỗ trái pháp không đúng.

Bởi vậy chuyện Phong Kính Tiết, hẳn cũng chỉ nghe quản gia hễ báo, liề n yên tâm, không để ý nữa. Chỉ cho người thưởng những ngục tốt liên quan, lại nhiều lần phái người căn dặn không thể tiết lộ tin tức, coi như bỏ được tảng đá trong lòng xuống, từ đây không hỏi đến việc này nữa.

Hai ngày sau, huyện quan tân nhiệm đến.

Đại lão gia hai nhiệm kỳ trước sau chào nhau, bàn giao công văn xong, Lư Minh liề n vội vàng rời Tể Huyện đi nhậm chức.

Lư Minh biết mình làm quan có phần hà ngược, vì chuyện Phong Kính Tiết lại đắc tội chức sắc cả thành, tất sẽ chẳng có bách tính thương tiếc níu giữ. Bèn lên chỉ tiề n thuê một đám lưu dân, làm bộ trưởng giả dân gian, một đường tiễn biệt, ôm chân nằm lăn trên đường, đủ kiểu không muốn. Lại tặng bao nhiêu ô vạ dân, hẳn nhìn như châu báu, ôm vào lòng định cùng mang đi nhậm chức.

Cứ như thế, đi vẻ vang đẹp đẽ, tương lai lan truyền việc này, lại là một nguồ n vốn thăng quan phát tài.

Cả huyện trên dưới đều trợn mắt há mồm vì một phen ra vẻ này của đại lão gia, không thể không bội phục thế gian thực có người da mặt dày đến bước này.

Đến cả Huyện thái gia tân nhiệm lúc tiễn biệt, phát giác những kẻ được gọi là trưởng giả dân gian đức cao vọng trọng đó, người người sợ hãi chùng chất, bưng tỉnh đại ngộ, cũng bất giác lắc đầu mỉm cười.

Mà sai dịch trên dưới trong nha môn lúc này đã bắt đầu vội vàng hỏi thăm nhau, thái gia tân nhiệm là người thế nào, tính tình thế nào, thích cái gì, ghét vật gì.

Trước nay đều là nha dịch cố định như sắt, quan viên như nước chảy. Muốn hầu hạ tất cả các đại lão gia đều thư thái, lại chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nhất thời, trong huyện nha từ trên xuống dưới, đề tài mọi người gặp nhau là nói, đều không rời khỏi đại lão gia tân nhiệm.

“Lý đầu, tân lão gia này thế nào?”

“Mới vừa nhậm chức, chưa nhìn ra được nhiều. Bất quá, người giống như rất hòa khí, cũng không có vẻ gì là kiêu ngạo.”

“Ta lại cảm thấy ngài rất trẻ tuổi, ngoại hình cũng không tồi, làm người nhìn thấy liền thoải mái.”

“Đó là đại lão gia, đâu phải là diễn viên trên sân khấu, ai quan tâm diện mạo thế nào, quan trọng nhất là dễ hầu hạ.”

“Nói đến thì hành trang của ngài thực là đơn giản, chỉ có mỗi hai cái rương. Không dẫn gia quyến thì thôi, ngay cả hạ nhân cũng chẳng có, nghe nói đi theo hỗ trợ bên cạnh, bất quá là một tộc đệ theo ngài đọc sách. Không chừng vẫn là một thanh quan.”

“Thanh quan? Đùa giỡn gì chứ, ngoại trừ trong miệng tiên sinh kể chuyện của Bảo Đắc lâu, trong những vở kịch Hoàn Vận hí lâu mỗi ngày

diễn, ở đâu còn có thể tìm thấy thanh quan.”

“Đúng vậy, yến tiệc của chức sắc thương hội chẳng phải ông ta đầu đi, lễ vật tặng theo quy củ cũ, ông ta chẳng phải một đổng cũng nhận không thiếu đó sao? Thanh quan? Bây giờ còn thanh quan gì?”

“Nói cũng phải, nghe nói ông ta vốn là một đại quan, về sau đã phạm chuyện gì đó mới bị biếm đến địa phương con con này, nếu là một thanh quan, sao có thể phạm tội được.”

“Ông ta là bị biếm sao? Việc này lại chẳng nhìn ra, trên mặt luôn mang theo nụ cười, một chút dáng vẻ thất ý cũng không thấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, tin tức này của người có tin được không đó?”

“Việc này, ta cũng chỉ nghe nói thôi...”

Tóm lại, đủ loại tin đồn nghị luận về tân nhiệm Huyện thái gia, trong nhất thời đúng là không thể đếm xuể.

Mà tân nhiệm Tri huyện Tế Huyện Lưu Đông Ly được mọi người quan tâm, căn bản không rảnh để quan tâm những nghị luận của người khác với y.

Ngày đầu tiên y nhậm chức, bận bịu bàn giao công việc xong, liền tự mình tiễn Lưu Minh rời nhiệm, hôm sau đã phí hơn nửa ngày xã giao với các chức sắc danh lưu trong huyện, trở về nhà môn cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp lật xem công văn, kiểm tra sổ sách.

Vừa tra thử, không khỏi có chút bội phục với hành động của Lưu Minh nhậm chức một phương.

Vị Huyện thái gia này trong nhiệm kỳ thập phần cần chính. Đặc biệt ở phương diện xử lý kiện cáo, cần mẫn thần kỳ. Lật xem hồ sơ vụ án là biết, đầu suất phát sinh án trong Tế Huyện vượt xa những huyện thành bình thường. Mà Huyện thái gia thẩm án cần lao dụng tâm, cũng đủ khiến các quan viên khác phải xấu hổ.

Xem trong hồ sơ, thậm chí có ghi chép trong vòng một ngày xử lý án năm sáu vụ án, thật là quá giỏi.

Chẳng qua thập phần kỳ quái, vì sao đại lão gia cần chính như vậy tại nhiệm, những vụ án tồn đọng chưa xử lý vẫn chằng chịt như núi.

Lật xem tài liệu, tất cả các vụ án đã xử lý, hầu như đều liên quan tới những kẻ có tiền, chẳng lẽ người có tiền của huyện này đều tranh nhau muốn phạm án trái luật à?

Bất quá, kết quả thẩm lý cuối cùng, đám người có tiền lại phần lớn vô tội phóng thích, hết thấy thuần thuộc oan tình.

Mà chằng chịt chưa phán thì đa phần là trường hợp nhà nghèo, hoặc là trên đường trộm cái màn thầu, hoặc là bán hán nhà không dư tiền ăn đả, hoặc là người cùng khổ, nợ tô mà bị ông chủ bằm báo lên quan. Tóm lại là với những vụ kiện cáo không liên quan đến món tiền tài đáng kể, nhất loạt không thẩm không phán không quản không hỏi, toàn bộ chắt qua một bên.

Cách làm này, trực tiếp tạo thành việc lâu dài tới nay, nhà giam Tế Huyện chỉ vào không ra. Bởi vì không có chỗ trống, nên cả tử lao cũng đầy nhóc những tiểu tặc trộm vặt.

Đương nhiên, công tác của Huyện thái gia, tuyệt không giống như trong mấy vở kịch, cả ngày chơi bồi lêu lổng, chỉ cần chờ người ta đánh trống cáo trạng. So với xử lý án kiện, quản lý cả huyện thành cùng với dân sinh của năm hương mười một thôn, mới là chuyện quan trọng nhất của quan phụ mẫu một phương.

Nhưng mà, vị tiền nhiệm kia của mình, trong thời gian nhậm chức, giống như trừ việc ngày tiếp nối đêm, giục thuế giục má không ngủ không nghỉ, thì chẳng thấy có việc đứng đắn gì khác.

Nên kính nể vị Huyện lệnh nho nhỏ một phương này đã cố gắng cho việc làm đầy quốc khố sao?

Bất quá, thuế má của Triệu quốc luôn không hề nặng, làm sao đến mức để Tri huyện một phương phải toàn tâm toàn ý, toàn lực toàn tình cần chính thúc thuế như vậy?

Lư Đông Ly hơi thở dài, cố ép mình tạm thời không cần nghĩ nhiều đến vấn đề số tiền thúc được này rốt cuộc có phải đi về quốc khố hay không, chỉ tiếp tục lật xem hồ sơ vụ án.

Khi ba chữ Phong Kính Tiết đập vào mắt, y cũng không quá để ý, chỉ đọc nhanh như gió lướt xuống dưới, chợt khẽ a lên một tiếng, hóa ra trong nhà giam của Lưu đại lão gia, rốt cuộc vẫn giam giữ một kẻ có tiền. Hóa ra trong những vụ án như núi này, rốt cuộc có một kẻ có tiền không thoát tội, không chứng minh có oan tình sau khi sự việc xảy ra?

Y mỉm cười, tiếp tục lật xuống dưới, chân mày dần nhíu lại.

Tuy nói việc địa chủ giục tô, hà hiếp đi đến hộ đến chết, các nơi đều thường xuyên xảy ra, nhưng đa phần là sai hạ nhân làm, Phong Kính Tiết phú giáp toàn huyện, làm sao lại tự mình giục tô, ra tay đánh chết đi đến hộ?

Khẩu cung của nguyên cáo quá đơn giản, Phong Kính Tiết hành hung thế nào, đánh chết người thế nào, toàn bộ không nói rõ.

Công đường ghi chép càng kỳ quái hết sức, dường như chưa hề thăm vấn gì, phạm nhân đã trực tiếp nhận tội. Xem hồ sơ vụ án, dường như có nhiều đoạn đã bị cắt đi trong văn thư.

Vậy trên công đường rốt cuộc đã nói những gì?

Án này có nhiều nghi điểm, Lư Đông Ly liền gọi bộ đầu trong nha môn tới hỏi tỉ mỉ quá trình thẩm lý.

Bộ đầu kia tự nhiên cũng nhận không ít bạc của Phong gia, cũng đoán Phong gia tối đa vài ngày nữa sẽ dùng bạc với tân nhiệm Huyện thái gia bên này, không ngờ người của Phong gia còn chưa tới cửa, Huyện thái gia lại đã tự mình chủ động hỏi đến. Quả nhiên là nhà giàu nhất một huyện, quá dễ khiến người chú ý.

Bộ đầu đã có cơ hội này, tự nhiên phải luôn miệng kêu oan giúp Phong Kính Tiết: “Phong đại quan nhân kia thật sự là oan uổng. Cả huyện này trên dưới ai chẳng biết trượng phu Lý gia là tự mình ham đánh bạc, trên sòng bạc nợ người bị người đuổi đánh chết. Chẳng qua tì ền nhiệm thái gia có chút hi ền khích với Phong đại quan nhân, bèn để hung phạm giết người kia tiêu dao tự tại, lại nhốt Phong đại quan nhân vào nhà giam.”

“Nếu là như thế, Phong Kính Tiết kia vì sao lại nhận tội?” Lư Đông Ly khó hiểu chỉ chỉ hồ sơ vụ án, “Trong hồ sơ ghi lại, vẫn chưa dùng hình.”

“Tuy chưa từng dùng hình, nhưng Phong đại quan nhân biết đại lão gia rất ghét mình, chỉ sợ vì vậy mà thụ hình gặp nạn, cho nên mới nhận tội. Chỉ cần tạm thời không bị đau đớn da thịt thôi.”

Tộc đệ Lư Đông Giác cùng Lư Đông Ly đến nhận chức, giúp y xử lý công việc lớn nhỏ lúc này bất giác hơi coi thường: “Phong Kính Tiết kia sao lại yếu đuối khiếp đảm không có cốt khí như thế, tội danh mất đầu này, chỉ vì sợ chịu hình, liền nhận ngay, nếu cứ thế đến mạng, thật chẳng biết nên tính là tội của ai.”

Lư Đông Ly hơi lắc đầu: “Trước nay dưới tam mộ, cần gì không được, chuyện vu oan giá họa, chưa từng thiếu. Quan viên vốn nên che chở một phương, lại khiến bách tính sợ như yêu ma, đến nỗi dân gian thường có lời rằng oan uổng chết cũng không cáo quan. Người làm quan phải phản tỉnh mình, làm sao trách được bách tính sợ họa sợ hình.”

“Đã như thế, đại biểu ca, huynh mau mau khai đường, thẩm vụ oan án này đi.” Tộc đệ trẻ tuổi của Lư gia hai mắt tỏa sáng nói.

Lư Đông Ly quay đầu nhìn vẻ hưng phấn đó của tiểu biểu đệ mình, bất giác bật cười. Đứa trẻ lớn xác này, sợ là mấy vở kịch thanh thiên đại lão gia bình oan xử án xem nhiều quá, cả ngày ngóng trông ca ca nhà mình cũng diễn một hồi như vậy cho gã, để gã cũng được chút phong đầu, ném thử cảm giác đi theo thanh thiên.

Y chỉ mỉm cười, không chút để ý mà đáp: “Chờ xử lý xong toàn bộ những công sự còn tồn đọng này đi rồi lại nói.”

Rồi không để ý ánh mắt khẩn thiết của tiểu biểu đệ, chỉ yên lặng tiếp tục lật xem giấy tờ.

Bộ đầu chờ cả buổi, chẳng đợi được đại lão gia nói thêm nửa chữ về việc này, vừa thất vọng vừa chán nản. Muốn tìm cơ hội nhắc lại chuyện Phong Kính Tiết, nhưng tâm tư của Lư Đông Ly lúc này đã bị công sự khác chiếm đi, chỉ vừa hai mắt như đuốc nhanh chóng xem xét công văn, vừa không ngừng đưa ra bao nhiêu câu hỏi.

Mỗi một câu hỏi đều đánh trúng chỗ yếu hại, mỗi một câu hỏi đều sắc bén thấu triệt, khiến cho bộ đầu không thể không xóc lại *** thân để ứng phó trả lời, chẳng còn một chút công phu đi lo lắng giúp Phong đại lão gia lẩm tiển nữa.

Chỉ là công tác chỉnh lý toàn bộ văn thư án quyển cũ, đã làm hết hơn ba giờ liền, mãi đến đêm khuya, Lư Đông Ly vẫn không hề mệt mỏi, chẳng qua thỉnh thoảng ngẩng đầu, thấy bộ đầu đại nhân đáng thương trưng ra bộ dáng như suy nhược, lại quay đầu, trông thấy tiểu đệ nhỏ tuổi của mình cũng đã nhắm mắt lắc lư đầu, đứng thẳng không xong, bất giác lại nở nụ cười, lúc này mới bỏ mớ giấy tờ trong tay xuống cười nói: “Đêm nay đến đây thôi, người đi nghỉ đi.”

Bộ đầu xúi quẩy bởi vì ứng phó những câu hỏi của đại lão gia, gần như kiệt sức rồi, còn thường vì không thể kịp thời có câu trả lời chính xác đối với sự vụ trong huyện mà làm trò hề, bối rối gập bội. Lúc này nghe Lư Đông Ly nói như vậy, như được đại xá, vội vàng thi lễ cáo lui. Vừa ra khỏi phòng văn án, liền chạy băng băng như bay, vừa chạy vừa thẩn thẩn hồi trong lòng với Phong đại công tử hào phóng: “Phong công tử ơi Phong công tử, thật sự không phải là ta không giúp cậu, tình hình này, ta thật sự còn tự thân khó giữ nữa kia.”

Lư Đông Ly đợi hần chạy rồi, mới cười gõ đầu Lư Đông Giác một cái: “Về phòng ngủ tiếp đi.”

Lư Đông Giác mơ mơ hồ hồ mở mắt, mơ mơ hồ hồ xoa cái đầu bị đánh đau, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Đại biểu ca, việc của huynh xong xuôi rồi sao?”

Lư Đông Ly vừa bực vừa buồn cười: “Còn nói có thể giúp ta thu xếp việc tư, giúp ta xử lý việc công, bám chết muốn theo ta. Mới ngày đầu tiên, đệ đã dám ngủ ngon trong lúc làm việc.”

Lư Đông Giác xoa đầu, đầy một bụng ủy khuất nói: “Đại biểu ca, đệ theo huynh, là để huynh thuận tiện dạy đệ học, chuẩn bị cho khoa khảo sang năm, cũng là vì ở phía sau huynh học làm quan thế nào, nhưng huynh nhìn huynh xem, trước mắt có một án oan lớn, huynh lại chẳng quan tâm, vậy bảo người ta làm sao có *** thần cho được.”

Lư Đông Ly lại gập ngón tay gõ trán gã cười nói: “Uổng cho đệ cả ngày nghĩ đến chuyện khoa cử ứng thí làm quan, sao lại không biết, người làm quan thâm lý án kiện, tuyệt không thể nghe lệch tin lệch. Một suy nghĩ sai của chúng ta, chính là sinh tử họa phúc, thân gia tính mạng của người khác. Mọi án kiện, đều phải tra hỏi kỹ càng, xem xét chứng cứ, hỏi lời khai của những người liên quan, cẩn thận nghe người khác nói, lại phải hoài nghi trong lòng. Chỉ một câu của hắn, đệ đã nhận định đây là án oan. Một bộ đầu, tại sao lại ra sức kêu oan cho một hung phạm như vậy, mấu chốt trong đó, sao đệ không chịu suy nghĩ một chút?”

Lư Đông Giác đăm đăm mắt, ngần ra một lúc, đột nhiên vỗ tay: “Đúng rồi đúng rồi, Phong Kính Tiết là kẻ có tiền. Bộ đầu kia nhất định bị y mua rồi. Đã có thể dùng tiền mua đường đi của người, thế khẳng định không phải là người tốt. Đệ thấy, không chừng đi đến hộ chính là y đánh chết. Kẻ có tiền, địa chủ lão gia này, đánh chết nông dân đáng thương, không phải là chuyện thường sao, đã là người nghèo cáo người giàu, đương nhiên là bị người giàu bức đến không thể nhịn nữa mới cáo.”

Lư Đông Ly lập tức đưa tay cốc đầu gã: “May mà đệ không phải là quan, bằng không thật chẳng biết phải làm ra bao nhiêu án oan. Đệ thực cho là tất cả các câu chuyện đều giống như trong kịch sao? Nếu không phải giúp người nghèo đối phó người giàu là không đủ tư cách làm thanh quan sao? Án còn chưa thẩm, sự tình còn chưa minh bạch, đã có định kiến trong lòng, đây là đại kỵ trong phán án. Có tiền không phải tội, không thể vì người ta có tiền rồi định tội cho người ta, hiểu chưa?”

Y vừa nói vừa đưa tay lên.

Lư Đông Giác cũng mặc kệ y muốn làm gì, hai tay ôm đầu lùi lại: “Đừng đánh đừng đánh, bị huynh đánh đầu rồi, khảo không trúng công danh, huynh đi mà đầu cho cha mẹ để một Trang nguyên tương lai.”

Lư Đông Ly cười tròng gã một cái: “Được rồi, về ngủ đi.” Vừa nói vừa rảo bước ra ngoài.

Lư Đông Giác lải nhải đuổi theo phía sau: “Đại biểu ca, huynh nói cả buổi, vẫn chưa nói nên làm thế nào? Vụ án lớn như vậy, chúng quy không thể bỏ đó không quan tâm chứ.”

Lư Đông Ly ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo sáng trong trên trời, cười cười nói: “Chúng ta mới đến, nên làm quen Tế Huyện một chút, ngày mai thăm thú xung quanh đi.”

“Thăm thú?”

“Đúng vậy, trong ngoài huyện thành đầu đi xem một chút, nhìn thử phong thổ nhân tình nơi này, xem sinh hoạt của bách tính thế nào, cần cái gì, đương nhiên, những nơi có liên quan với nha môn, cũng phải đi một chút, tỷ như...”

“Tỷ như...” Lư Đông Giác cũng sờ đầu nói.

Lư Đông Ly nhìn không trung thở dài, cảm thấy mình nhất định sẽ phụ sự ủy thác của tộc thúc, muốn cho tiêu biểu đệ này học có kết quả, áo tím thất lưng vàng nhập sĩ đồ, dường như thật sự khá khó khăn.

Y rầu rĩ lắc đầu, tiếp lời Lư Đông Giác: “Tỷ như nhà giam.”

“Đúng rồi.” Lư Đông Giác bừng tỉnh đại ngộ, dùng thanh âm mà cả nha môn đầu có thể nghe thấy hô lên. “Nhất là tử lao, chúng ta đương nhiên phải đi xem.” Đại nam hài nhỏ tuổi này hai mắt lại tỏa sáng, “Đại biểu ca, huynh nói quá đúng.”

Mà đi đầu duy nhất Lư Đông Ly có thể làm, chỉ có ngẩng đầu, lại thở dài một hơi.

—

Ô vạn dân: loại ô mà người dân tặng để khen ngợi đức chính của quan địa phương, tặng càng nhiều thì càng cho thấy vị quan này rất được kính trọng.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tuần Ngục

Một phen hô to gọi nhỏ của Lư Đông Giác, khiến người toàn nha môn đều biết đại lão gia muốn đi tuần tra tử lao.

Trong phòng giam từ trên xuống dưới, làm đủ công phu chuẩn bị. Mọi người kéo căng thần kinh, mỗi kẻ ra vẻ toàn tâm toàn ý cần lao công tác, chuẩn bị *** thần diện mạo tốt nhất để nghênh đón cấp trên tuần tra.

Thế mà, Lư Đông Ly căn bản lại chẳng hề đến nhà lao. Mấy ngày nay, y ngoại trừ lật xem và chỉnh lý những công văn cũ thì lại bảo tiêu đệ nhà mình cùng nhân nhả ra ngoài, đi dạo khắp huyện thành.

Dạo chơi phố lớn, đến trà quán, cuộc sống thật là thông dong.

Lư Đông Giác nho nhỏ xoa tay muốn làm ra một phen sự nghiệp, hận không thể cải trang đi chơi, lập tức bắt được mấy ác bá thổ phỉ nhằm hiển thân dương danh.

Thế nhưng Lư Đông Ly chỉ ăn ăn uống uống chơi chơi nhìn nhìn, có khi cùng khách trong quán trà, tiểu nhị của tửu lâu nói chút chuyện phiếm đầu đầu, về sự khó khăn của dân gian, lại chẳng mảy may đề cập.

Khiến thiếu niên nhiệt huyết này sốt ruột đến độ cả ngày nhảy lên nhảy xuống, đứng ngồi không yên hết như một con khỉ.

Đến ngày thứ ba, sáng sớm khi Lư Đông Ly cười gọi gã cùng ra ngoài, gã cuối cùng nhẫn nại hết nổi kêu la ra tiếng: “Đại biểu ca, huynh không xem công vụ là gì nhưng đệ còn phải đọc sách, sang năm khoa cử, cha mẹ đang chờ đệ nhất cử thành danh, không rảnh đi lang thang với huynh đâu.”

Lư Đông Ly nén cười hỏi: “Ta đi lang thang bao giờ, chúng ta mới đến đây, tất nhiên phải quen thuộc dân tình, lúc này mới tiện việc xử lý những công vụ t ần động.”

“Huynh có hiểu rõ dân tình chưa? Mấy ngày nay, đệ chưa từng thấy huynh hỏi một vấn đề đứng đắn.”

“Vấn đề đứng đắn là gì, đệ thật cho những lời trong tiểu thuyết đó đều là chuyện thật, người làm quan đóng vai một thầy tướng số đi khắp thế giới, tất cả mọi người moi tìm ra nói mọi chuyện với đệ. Đệ tự mình ra ngoài, tùy tiện bắt một lão bách tính, trực tiếp hỏi, cuộc sống của các người nơi này thế nào, pháp lệnh có được không? Huyện thái gia trước đây thì chính thế nào, trong huyện có bao nhiêu nhà có máu mặt, có bao nhiêu ác bá vô lương, Phong Kính Tiết nghe nói rất lắm ti ền kia rốt cuộc là người như thế nào? Đệ cho là, có mấy lão bách tính, sẽ đối với những câu hỏi của một người xa lạ, trả lời thản nhiên không hề phòng bị.” Lư Đông Ly lấy từ trong tay áo ra một cây quạt, tư thế vô cùng thu ần thực đánh xuống đầu ai đó.

Lư Đông Giác ngạc nhiên ôm đầu: “VẬY theo cách nói của huynh, chúng ta nên làm gì đây?”

“Muốn hiểu rõ dân tình, rất nhiều thời điểm, không cần trực tiếp hỏi ra tất cả vấn đề Dùng mắt mình nhìn kỹ, dùng tai mình lắng nghe. Xem phố xá ph ồn hoa hay không, xem vẻ tươi cười trên mặt bách tính nhiều không, cẩn thận xem xét giá cả các loại thương phẩm trên thị trường, xem trong tửu lâu trà quán bình thường có bao nhiêu người, xem ăn vận của bách tính, nghe họ chuyện phiếm, nắm được dân phong dân tục, từ trong hết thảy những đi ều này, có thể cho ra kết luận mình muốn.”

Lư Đông Giác gật đầu lia lịa, ra vẻ thụ giáo, nhảy dựng lên phóng ra ngoài: “VẬY chúng ta mau đi thôi.”

Còn chưa nói xong, người đã nhanh như chớp chạy đi thật xa.

Lư Đông Ly ở tại chỗ lắc đầu: “Đệ đi đâu?”

“Đi dạo phố nghe ngóng dân tình!” Lư Đông Giác kích động hô lên.

Lư Đông Ly ngửa mặt lên trời, muốn than th^hần: “Chúng ta đã đi dạo phố hai ngày, dạo đủ r^uồi, việc c^ần hiểu biết đã hiểu xấp xỉ r^uồi.”

Lư Đông Giác trừng to mắt: “Nhưng mà đệ vẫn chưa hiểu biết gì hết!”

Lư Đông Ly dùng biểu tình trẻ con không thể dạy dỗ trường tiểu đệ của y: “Đệ với ta ai là Huyện thái gia?”

Lư Đông Giác ngó ra một h^ồĩ, sau đó tựa như quả cà tím, cúi đầu chậm chạp đi tới: “Là huynh.”

Lư Đông Ly gật đầu, từ trong mũi ồm ra một tiếng, sau đó mới thoải mái nói: “Đi thôi.”

Lúc này mới chậm rãi bước qua bên cạnh Lư Đông Giác.

Đi mấy bước, dừng chân quay người: “Còn không qua đây.”

Lư Đông Giác ủ rũ hỏi: “Đi đâu.”

Lư Đông Ly lại thở dài: “Đương nhiên là tử lao.” Sau đó đột nhiên trừng mắt, khó được một l^{ần} dùng ánh mắt hung ác, trừng tiếng kêu vui mừng mắt thấy sắp đến bên miệng của Lư gia tiểu đệ quay trở lại.

Cho dù như thế, Lư Đông Giác vẫn hết sức cao hứng, tu^ần tra lao phòng, thanh tra án t^hần, kh^ảng định sẽ gặp người ra kêu oan, sẽ có người kêu to thanh thiên đại lão gia, cuộc sống kích thích thú vị biết bao.

Nhưng mà, Lư Đông Giác cao hứng, ngục tốt trong lao lại chẳng cao hứng.

Bọn họ cả ngày đề phòng đại lão gia đến tu^ần tra, công tác tuyệt không dám lơ lửng. Mắt thấy đại lão gia mỗi ngày đều đi lung tung bên ngoài, một chút ý tứ đến xem xét cũng không có, họ li^{ền} d^{ần} d^{ần} chậm trễ lại.

Hai ngày trước làm khá vất vả, hiện tại tự nhiên liền nghiêng nghiêng ngã ngã, lúc làm công vụ, cũng đều hít mất ngủ gật, tán dóc, uống rượu, thậm chí hai ba người túm tụm đánh bạc.

Lúc này nghe một tiếng đại lão gia tuần ngục như sấm sét, quả thật sợ tới mức hồn phi phách tán, từng kẻ mặt như màu đất nháy dựng lên.

Bước vào tử lao, đối với sự hỗn loạn và lỏng lẻo sắp sửa thấy, Lư Đông Ly kỳ thật vẫn có đi đầu đoán trước, cho nên ngoại trừ trong lòng khe khẽ thở dài, cũng không nổi trận lôi đình gì, chẳng qua sắc mặt hơi tức mịch, dưới sự hướng dẫn của lao đầu Vương Đại Bảo mặt mày tái xanh, từ từ tuần tra lao phòng. Một lần tuần tra này, ngược lại đã có chút hảo cảm đối với những người trên dưới trong lao.

Y xưa nay biết, kẻ ăn cơm lao không ai không bóc lột đương sự đến tận xương tủy, phạm nhân nếu không có hiệu kính, trong phòng giam tất phải chịu nhiều khổ sở.

Mà y xem xét hồ sơ vụ án càng biết rõ, phần lớn phạm nhân phân giam trong lao đều là những người cùng khổ không có tiền. Vốn cho rằng, lần kiểm tra bất thành lần này sẽ tra ra rất nhiều nhục hình hà khắc.

Ai biết được, các lao phòng lớn bé đều cực kỳ gọn gàng sạch sẽ, không hề có cảm giác âm trầm khủng bố thường thấy nhất trong ngục giam.

Không có ẩm ướt và u ám, không có tiếng rên rỉ kêu thảm, cả xích sắt hình cụ trên người tù phạm cũng chỉ có loại nhẹ nhất, các phạm nhân không có vẻ đau khổ lắm. Những người không có tiền để chi ra này có thể được đãi ngộ như vậy trong lao, y không khỏi gật đầu tỏ vẻ khen ngợi chúng ngục tốt.

Tâm tình y rất tốt nhưng Lư Đông Giác thì cực không thoải mái, ngục giam lại chẳng có một phiến thảm khủng bố, lại chẳng có nơi nơi treo đầy hình cụ, nơi nơi kêu la rên rỉ, lại chẳng có ai tranh hô to oan uổng, bảo một bầu nhiệt huyết, một phiến tráng chí của gã phải biểu hiện thế nào mới được. Giữa lúc nóng nực, gã chợt nhớ tới một người, liền hỏi: “Phong Kính Tiết kia hẳn là cũng giam trong tử lao, ở đâu thế?”

Vương Đại Bảo cúi đầu khom lưng: “Vụ án của Phong Kính Tiết lớn, bị giam trong gian nhà lao cuối cùng.” Vừa nói vừa dẫn đường phía trước.

Gian lao phòng này cực lớn, cực sạch sẽ, trên tường còn mở mấy ô cửa sổ nhỏ mà người lớn không thể chui qua, lấy ánh sáng cũng rất không tồi. Một người nửa nằm nửa ngồi ở góc tường, áo tù trên mình sạch sẽ đến mức khiến người hoài nghi phải chẳng mỗi ngày đều được giặt giũ, trên tay tùy tiện đeo một sợi xích nhỏ, một tập thơ ụp trên mặt y, che kín cả gương mặt, đúng là hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Vương Đại Bảo đứng trước lao kêu hai tiếng: “Phong Kính Tiết.”

Người kia lại không hề động đậy lấy một chút, giống như không nghe thấy.

Vương Đại Bảo nặn ra vẻ tươi cười trên mặt: “Thái gia, Phong Kính Tiết này đại khái là đọc sách mệt nên ngủ rồi. Y thường như vậy, đã ngủ rồi thì sét đánh cũng chẳng đánh thức nổi.”

Lư Đông Giác trừng mắt hỏi: “Sao có thể như vậy? Nơi này là tử lao sao? Tử tù này thật đúng là thoải mái, một người ở một gian phòng vừa lớn vừa sạch sẽ như vậy, bình thường lại còn có thể đọc sách?”

Thiếu niên hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm lao đầu, trong ánh mắt rõ ràng đang nói: “Người nhận hối lộ, người khẳng định đã nhận lợi ích rồi.”

Vương Đại Bảo cúi đầu nói: “Đại nhân nếu đã xem án quyền thì cũng biết, trong huyện chúng ta không có vụ án lớn nào, tử tù chân chính chỉ có mỗi người này, những kẻ khác đều chỉ là tội danh vặt vãnh mà nhốt vào, tự nhiên không thể nhốt cùng tử tù nguy hiểm. Về phần lao phòng sạch sẽ, việc này, vốn là sai dịch trên dưới chúng tôi không muốn để phạm nhân chịu tội quá, cho nên thường xuyên quét dọn lao phòng thôi. Phong Kính Tiết kia là người thích đọc sách, nhốt trong lao lâu như vậy, đủ loại buồn chán, người nhà cũng sợ y nghĩ quẩn mà tự sát, liền cần ít sách hay vào, để y có thể giết thời gian, chúng tôi thấy cũng không phải thứ gì nguy hiểm, bèn đồng ý. Nếu đại nhân cảm thấy không ổn, chúng tôi sẽ lập tức ném hết những quyển sách đó.”

Lư Đông Ly cười hỏi: “Y thường đọc sách, thường xuyên đọc đến mệt lử mà thiếp đi như vậy?”

“Vâng, lúc này cho dù đánh cồng ngay bên tai y cũng chẳng tỉnh đâu.”

Lư Đông Ly bất giác bật cười, thân tại tử lao còn có thể tiêu sái, còn có tâm tình đọc sách đọc thơ như vậy, người này trái lại khá là thú vị.

Vương Đại Bảo cung kính nói: “Nếu đại nhân muốn hỏi, tiểu nhân bây giờ sẽ vào đánh thức y.”

“Không cần, y đọc sách vất vả như vậy, cứ để y ngủ thêm một lúc đi.”
Lư Đông Ly cười khẽ đôi tiếng, ngay cả y cũng không thể ngờ một phen tuần ngục này lại có thể trông thấy tình hình này. Nhưng cũng không chậm trễ nhiều, lại đi quanh lao một lúc, rồi cùng Lư Đông Giác quay về.

Lư Đông Ly lần đầu gặp Phong Kính Tiết, là trong phòng giam lạnh lẽo đóng kín, y chưa hề thấy dung mạo Phong Kính Tiết, mà Phong Kính Tiết căn bản chẳng biết y đã đến.

Lư Đông Ly nhậm chức tuần ngục lần đầu tiên, lưu lại ấn tượng rất tốt về ngục tốt Tế Huyện, cũng cảm thấy Phong Kính Tiết là một người thú vị.

Nhưng đi đâu y không biết chính là, sự gọn gàng sạch sẽ trong lao phòng, tù phạm được đối xử tử tế, không hề liên quan đến tiêu chuẩn đạo đức của chúng ngục tốt, thuần túy là hưởng sái Phong Kính Tiết, bởi yêu cầu của Phong Kính Tiết, các nơi trong lao phòng mới có thể quét dọn sạch sẽ, chúng tù phạm mới được đối xử tốt hơn. Trong việc này, Phong Kính Tiết chỉ ra không ít tiện ích, chúng ngục tốt cũng cần không ít ưu đãi.

Mà giai thoại Phong Kính Tiết thân trong tử lao vẫn không sợ không loạn, vẫn đọc sách đọc thơ sau đó truyề khắp Tế Huyện, kỳ thật hoàn toàn là một trò bịp bợm.

Sự thật là từ mấy ngày trước, sau khi cùng mọi người uống rượu thảo luận vài truyề kỳ, cái gọi là chuyện anh hùng, Phong Kính Tiết vẫn không

xốc nổi *** thần, luôn uể oải lơ đãng. Huyện thái gia mới đến nhậm chức, Vương Đại Bảo cũng vậy, ngục tốt khác cũng vậy, Phúc bá trong nhà cũng thế, đều giục y rất nhiều lần, bảo y mau mau giao cho, làm sao lấy lòng tâm lão gia, y cứ nhiên chỉ thờ ơ. Dù sao cũng chẳng cảm thấy ở trong lao có gì không tốt, qua vài ngày nữa rồi hẳn nói. Mấy ngày nay y chỉ không ngừng uống rượu, lúc Lư Đông Ly đến y vừa hay đã uống say mềm, nhân sự không biết.

Vương Đại Bảo vội vã đi nghênh đón đại lão gia, vội vàng đá ngục tốt khác lập tức giấu giếm.

Ngục tốt nọ dưới tình thế cấp bách cũng không còn biện pháp nào khác, vội vàng thu dọn bàn rượu, kéo Phong Kính Tiết đến góc tường, luống cuống trông cho y một sợi xích, lại dùng miếng vải ướt phủ lên mặt y, như vậy có thể giấu đi rất nhiều mùi rượu, lại lấy tập thơ Phong Kính Tiết bình thường dùng để dạy họ biết chữ che lên mặt y, thiên y vô phòng như thế, trên cơ bản chỉ cần đại lão gia không mở cửa lao đến gần nhìn là không thể nhìn ra sơ hở.

Để đại lão gia thấy tù phạm đọc sách trong lao, cũng lắm là mắng một câu giám quản không nghiêm, nhưng nếu biết từ tù lại có thể ngày ngày say rượu trong phòng giam, vậy từ trên xuống dưới bao nhiêu người như thế, mong ai cũng chẳng trốn được gậy.

Lư Đông Ly cũng coi như là nhân vật làm quan mấy năm, lão thành thông thấu. Thế nhưng ngay cả y cũng tuyệt đối không ngờ được lại có loại sự tình này, cho nên dễ dàng bị che giấu.

Ra khỏi đại lao, Lư Đông Giác lại gấp rút nhảy dựng lên: “Đại biểu ca, họ rõ ràng đã nhận lợi ích của họ Phong, nếu không sao lại cho nhiều ưu đãi như vậy, sao huynh chẳng nói gì thế.”

Lư Đông Ly nhẹ nhàng lắc đầu: “Đông Giác, khi mới làm quan, ta cũng cẩn thận tỉ mỉ, trong mắt không chấp nhận được một chút bụi như đệ vậy. Hiện giờ lại biết, như vậy thì không thể làm quan tốt. Làm quan không mất sự chính trực nhưng không thể cố chấp. Nếu câu nệ quá, sợ là cái gì cũng khó làm thành.”

Lư Đông Giác lẩm bẩm: “Đệ không hiểu, rõ ràng là họ đã nhận tiền của phạm nhân...”

Lư Đông Ly nhìn tiểu đệ trẻ tuổi của mình, trong mắt cũng chẳng biết là thất vọng hay than thở, một lúc lâu mới nói: “Nếu đệ thật sự có tâm quan trường, thế thì, rồi có một ngày đệ sẽ minh bạch. Trước mắt đệ còn nhỏ, những việc này không hiểu cũng không sao. Chúng ta đi về trước đã.”

Lư Đông Giác mù tịt hỏi: “Mới đi chưa đến nửa canh giờ đã trở về làm gì?”

Lư Đông Ly cười nói: “Đương nhiên là về làm công vụ, còn có thể làm gì nữa. Công sự chất đống lâu như vậy, cũng nên bắt đầu xử lý rồi.”

Lư Đông Ly đến Tế Huyện mới được sáu ngày, ngày đầu tiên tiến hành bàn giao, ngày thứ hai xã giao với toàn bộ sĩ thân danh nhân, trưởng giả dân gian, cùng những thư sinh có công danh khắp huyện, trong yến hội trò chuyện, như là nhàn rỗi vô sự, đã thăm dò được không ít tình hình trong huyện, những nhân vật lớn nhỏ trong huyện, thế lực quyền vị cũng liền nắm được.

Sau đó lại dùng thời gian một ngày để kiểm tra qua những văn án thư quyển, nắm được tình hình nha môn, hai ngày sau thì đi lại nhìn ngó khắp huyện trên dưới, ngẫu nhiên cũng ra vùng nông thôn một chút, để bảo đảm mình nắm đủ dân tình, xử lý công vụ không đến nỗi xảy ra bất công sai lầm, làm ác chính mà không biết.

Sáng sớm ngày thứ sáu, y liền tuần tra ngục giam một lần, sau đó về nha môn xử lý công văn.

Văn thư công sự chằng chịt như núi kia, y lại tay múa mắt nhìn, quyết đoán cực mau, xử lý cực nhanh chóng. Sai dịch cả nha môn đều vội chạy lên chạy xuống chuyển công văn, giải quyết công việc, người người quay vòng vòng, lúc này mới biết vị đại lão gia này đúng là một người tài giỏi.

Bắt đầu xử lý công sự từ buổi sáng, làm đến tận khuya, mới xử lý được hơn một nửa công vụ đọng lại trong phủ. Y bận tới mức cơm cũng chẳng

buồn ăn, đám sai dịch cũng chân không chạm đất, không làm sao nghỉ ngơi.

Lư Đông Giác lại hết sức hưng phấn, gã vốn còn trẻ, *** lực dồi dào, không biết mệt mỏi, ngược lại cảm thấy cao hứng, đến đêm rồi mà *** thần vẫn rất tốt, quán lấy Lư Đông Ly mỗi một mà kêu: “Đại biểu ca, đại biểu ca, đệ hiện tại mới nhìn thấy bản lĩnh của huynh, hóa ra kỳ tài hiên lại trong truyền thuyết là có thật, thực sự có người có thể trong vòng một hai ngày, giải quyết xong xuôi công vụ hơn nửa năm. Nếu đề thượng quan biết huynh có khả năng như vậy, còn không vội vàng đi cầu huynh lên trên, khỏi để huynh ở lại cái huyện thành nhỏ tẹo này uống phí tài năng.”

Về mặt Lư Đông Ly chợt nghiêm lại: “Mau bỏ cái ý nghĩ này đi. Kỳ tài hiên lại cái gì, hành vi thế này, chẳng qua là dùng quốc gia công sự, bách tính phúc lợi đánh cược, để biểu hiện tài cán của mình. Dùng cả năm để vui chơi, đợi quan trên tuần tra mới bằng phương thức một ngày xử lý sạch công vụ để được người ta nhìn bằng ánh mắt khác.”

Lư Đông Giác lảng lảng hỏi: “Làm sao có thể? Loại cố sự này, không phải đều là những giai thoại mỹ đàm sao?”

“Giai thoại mỹ đàm cái gì, án phát sinh từ nửa năm trước, nửa năm sau mới đi tra, có mấy phần chân tướng nắm chắc tra ra? Người mất tích từ nửa năm trước, nửa năm sau mới đi truy tìm, chỉ sợ thi thể cũng chẳng tìm ra. Thiên tai phát sinh từ nửa năm trước, nửa năm sau mới đi xử lý, nạn dân đâu chết sạch rồi. Thuế lương phải nộp từ nửa năm trước, nửa năm sau mới đi giục, quốc khố sớm đã trống không. Cầu gãy đường sụp từ nửa năm trước, nửa năm sau mới đi sửa, bách tính sẽ thêm bao nhiêu gian khổ?” Lư Đông Ly nói nhàn nhạt: “Làm quan một phương, chỉ cần trung thực chăm chỉ, mà không phải là dựa vào bản lĩnh thiên tài gì đó, tự mình ngấm lại đàng hoàng cho ta.”

Lư Đông Giác rồi rồi cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bức không nói nên lời, tại sao ý kiến của gã, bất kể là gì, ca ca đâu nói là sai, tại sao ngán ăy chuyện gã mong đợi, gã cho là sẽ phát sinh, kết quả đâu bị phủ

định sạch, tại sao chuyện gã hướng tới gã kính nể gã cho là không gì bằng, vào mắt ca ca tất cả đều chẳng qua như thế.

Đại nam hài trẻ tuổi, lần đầu tiên phát giác thế giới hiện thực hóa ra dễ dàng khiến người ta thất vọng như thế.

Lư Đông Ly thấy thần sắc gã âm đạm, cũng cảm thấy mình đã đả kích một thiếu niên đối với tương lai với nhân thế với chính nghĩa tốt đẹp trên quan trường, hướng tới quá mức như vậy, bèn cười cười bảo: “Mau đi nghỉ ngơi đi, dưỡng đủ *** thần, ngày mai còn phải xử lý án.”

“Thẩm án?” Lư Đông Giác lập tức kích động ngẩng đầu. Trái tim thiếu niên, dễ dàng chán nản nhưng cũng càng dễ dàng sục sôi, thẩm án ôi thẩm án, tất cả những câu chuyện về thanh thiên đại lão gia, đều không rời thẩm án.

“Đúng vậy, hôm nay đã xử lý nhiều công vụ đọng lại như vậy, ngày mai cũng nên xử lý những vụ án tồn đọng. Cái huyện thành nhỏ này của chúng ta lại chẳng có lắm lao phòng để an trí nhiều phạm nhân không thẩm không phán như vậy, cũng chẳng có nhiều đồ ăn nuôi không người ta như thế.” Lư Đông Ly nén cười, nhìn tiểu đệ hai mắt sáng rực *** quang, lần đầu tiên cảm thấy tuổi trẻ thật là một chuyện khiến người vô cùng hâm mộ.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phóng Thích

Ngày kế tân nhiệm Huyện lão gia lần đầu tiên thăng đường, xử lý công án t ần động, chẳng những Lư Đông Giác hưng phấn không hiểu, tùy thị ở bên, ngay cả bách tính toàn huyện cũng cùng đến xem náo nhiệt.

Thế nhưng sự thật đã khiến Lư Đông Giác phải thất vọng lần nữa.

Không có vụ án kinh thiên động địa gì, không có đại oan khuất cảm thiên động địa gì, cũng không có ác bá đáng sợ, bại hoại ác tâm gì, càng không có tranh đấu, thanh minh, nghiêm hình, biện luận trên công đường.

Liên tiếp xử mấy vụ, căn bản vô kinh vô hiểm để nói.

Trên cơ bản đều là mấy vụ án vật vãnh của người nghèo, hoặc là lảng gi ềng đánh nhau, hoặc là nhà nghèo ăn cắp, hoặc là thiếu tô khó nộp mà thôi.

Mỗi người đi lên đầu thú nhận không sợ sệt, nhiều lắm là quỳ dưới đất hô vài tiếng, xin đại lão gia từ bi.

Lư Đông Ly hoặc phạt hoặc phán, hoặc thả hoặc trách, hoặc gông hoặc đánh, nhất nhất xử lý, tốc độ cũng cực nhanh. Theo đồng hồ sơ vụ án trên bàn th ần tốc giảm bớt, phạm nhân giam giữ trong nha môn nhất nhất đến tên, Lư Đông Giác đứng sau lưng đại lão gia đã nhàm chán đến mức sắp sửa ngủ gật.

May mà lúc này Lư Đông Ly tùy tay lật một án quyển bị xếp dưới cùng, thông thả đọc: “Phong Kính Tiết giục tô đánh chết mạng người...”

Lư Đông Giác *** th ần chấn động, lập tức mở to hai mắt, tập trung lực chú ý. A a a, đây chính là vụ án lớn, phải xem đại biểu ca phán thế nào,

phải chú ý học tập, ghi nhớ kỹ, tương lai ta làm thanh thiên đại lão gia sẽ dùng được.

Vụ án của Phong Kính Tiết tuy rằng đã ký tên nhận tội, nhưng tội lớn mất đầu, theo lệ phải đến phủ nha thẩm hạch, Hình bộ quyết định, mới có kết luận cuối cùng. Vì quan trên vẫn xếp đó không xử, cho nên vụ án này trước mắt còn coi như án chưa kết, Lư Đông Ly thân là Huyện lệnh vẫn có thể thẩm vấn lại, thậm chí không thể xem như lật lại cựu án của người tiệ̀n nhiệm.

Mệnh lệnh đầu tiên của y trên dưới công đường, chính là gọi nguyên cáo đến công đường. Y vốn tính, kỳ thật là hỏi lại khẩu cung của nguyên cáo một lần, lại dẫn Phong Kính Tiết từ trong nhà lao ra, xem có gì biện bạch, sau đó căn cứ vào tờ khai của hai bên, lại truỵền triệu tất cả những người liên quan đến thẩm vấn. Nhưng chẳng ngờ, nguyên cáo Lý thị vừa lên đường, những lời nói ra khiến cho tính toán của y hoàn toàn hồng bét.

Hóa ra, Phong Kính Tiết trước nay dễ dàng với địền hộ. Ruộng vườn của y thu địa tô vốn đã ít, hơn nữa địền hộ nào trong nhà có chuyện gì, y ngược lại bảo người thường xuyên ra tiệ̀n tương trợ, địền hộ của y đầu âm thầm gọi tôn y là B ồ Tát, đại thiện nhân. Lý thị kia trượng phu chết, vốn không muốn cáo Phong Kính Tiết, nhưng một phụ nhân vô tri thì làm sao chịu được Huyện lệnh thúc bức, r ối nghĩ đến trong nhà không có tráng lao động, để lại cô nhi quả phụ, không thể kiếm sống, Huyện lão gia đáp ứng để Phong Kính Tiết đền cho họ một khoản tiệ̀n đáng kể để người nhà sống, nàng bấy giờ mới đồng ý vụ cáo Phong Kính Tiết. Nhưng ai biết Lưu Minh không thể như ý bắt chẹt được bạc của Phong Kính Tiết, đâu còn chịu nhìn đến sự sống chết của một phụ nhân làm ruộng như nàng? Chẳng những không cho bạc, ngược lại mặ́ng nàng trên công đường nói năng lộn xộn, mặ́c mưu Phong Kính Tiết, làm hồng kế hoạch của đại lão gia, lại âm thầm bảo hạ nhân đánh chửi nàng một phen, đuổi về nhà.

Trở về đồng ruộng, tất cả tá địền nông dân đều không qua lại với nhà nàng nữa. Mặ́t thấy nàng cơ khổ không chỗ dựa, cũng chẳng ai giúp đỡ một chút. Mỗi người gặp nàng liệ̀n nhổ một bãi, mặ́ng một tiếng vong ân phụ nghĩa.

Mất thấy không còn đường sống, nàng chỉ muốn ôm con đi nhảy sông tự vận. Vạn không nghĩ tới, quản gia của Phong Kính Tiết đích thân đến cửa, nói là Phong công tử chính miệng phân phó, ch ờng nàng đã chết, giảm miễn ba năm đi ền tô, lại cho một số bạc để nàng làm chi phí lo việc tang ma. Ngoài ra, mọi người trên dưới Phong gia chưa từng nói gì nàng một câu, mắng nàng một tiếng, chỉ là những ánh mắt lạnh băng kia đã lảng trì nàng.

Nàng đã hại Phong Kính Tiết, nhưng Phong Kính Tiết trái lại cho mẹ con nàng có thể cố gắng sống sót. Tuy nói tạm thời không lo áo cơm nhưng Phong Kính Tiết còn ở trong lao một ngày, mẹ con nàng một ngày không thể ngừng đầu làm người, năm lần bảy lượt muốn chết, nhưng đã không thể báo thù giải oan cho ch ờng, lại có lỗi với ân nhân, cho dù chết đi, sợ cũng chẳng có mặt mũi gặp cha mẹ ch ờng và ch ờng. Mỗi khi nhớ lại việc này, chỉ có thể ôm con mà khóc.

Lần này tân Huyện lệnh gọi nàng lên đường, hỏi chuyện cũ, vẻ mặt lại ôn hòa, khiến nàng nói hết mọi sự.

Lý thị cố lấy dũng khí, đập đầu lớn tiếng nói: “Thanh thiên đại lão gia, Phong gia lão gia thật sự là một người tốt, ông ấy không hề hại chết ch ờng tôi, ch ờng tôi là bị người đòi nợ bạc đánh chết, là tôi không tốt, đã vu cáo đại thiện nhân, xin đại lão gia làm chủ, trả lại công đạo cho Phong đại quan nhân.

Lư Đông Ly cũng vạn không nghĩ tới nguyên cáo vừa lên đường đã trở khẩu cung, ngược lại bốt đi phi ền toái, bèn ôn hòa hỏi tường tận tình hình.

Lý thị là một phụ nhân nông thôn thấp kém nhất, có oán hận hơn nữa cũng chẳng dám nói Huyện lão gia cao cao tại thượng không đúng, chỉ nói là mình muốn gạt ti ền bạc của Phong Kính Tiết nên vu cáo, lại đem chi tiết việc trượng phu bị đánh chết, nhất nhất kể ra.

Lư Đông Ly cũng nghe ra trong lời nói có nhiều chỗ không thật, nhưng cũng hiểu nỗi ni ền khó nói của nàng. Nếu thật muốn hỏi, y có cả tá cách làm cho Lý thị phun ra lời thật, nhưng nếu thực liên lụy tới Tri huyện ti ền nhiệm vu cáo thương nhân chính đáng, việc này sẽ không phải là việc một

tiểu Huyện quan y có thể thẩm tra, cần phải nộp lên trên, như vậy chẳng những Phong Kính Tiết phải chịu thêm nhiều giày vò trong ngục, Lý thị này sợ cũng khó tránh khỏi đại tội vu cáo, hơn nữa cái bệ sau lưng Lưu Minh rất cứng, thật sự làm lớn chuyện, không chừng ngược lại xui xẻo hại đến bách tính vô tội.

Y làm quan đã mấy năm, biết tầng tầng lưới trên quan trường, khó mà lay động, cho dù muốn vì dân thỉnh mệnh, cũng không phải chỉ bằng hai chữ ngay thẳng là có thể làm được, làm trung thần, có khi phải càn gian trá hơn gian thần, làm quan tốt, có khi phải càn âm hiểm hơn tham quan, mới có cơ hội chân chính làm chút chuyện cho bách tính.

Trong lòng y tuy có rất nhiều thở than bất đắc dĩ, trên mặt lại không mảy may lộ ra, chỉ hạ lệnh bắt hung thủ thật sự mà Lý thị tố cáo đến.

Kẻ cho vay trong sông bạc kia chỉ nói vụ án tày trời đã có Phong Kính Tiết gánh, giống như không có việc gì, căn bản chưa từng nghĩ chuyện chạy trốn, tự nhiên bị bắt lên công đường, gặp Lý thị cáo, đại lão gia dọa, một tên dân đen con con, sớm bị dọa đến tim mật đều nứt, thú nhận tất cả.

Lưu Đông Ly cũng không qua loa, lại truy hỏi bao nhiêu chi tiết, khai nhận đúng như lời nguyên cáo, không hề sai khác, y vẫn không tùy tiện phán, phái người dẫn hết những người liên can ngày đó ra vào sông bạc tận mắt thấy việc này, cùng thân nhân bằng hữu hiểu rõ người bị giết, luân phiên tra hỏi kỹ càng, không còn một chút nghi vấn, sự thật đã rõ, đúng là ngay cả dẫn Phong Kính Tiết tới thẩm vấn cũng có thể miễn.

Sau khi cho phạm nhân ký tên, hạ lệnh bắt giam, lại răn dạy Lý thị vài câu, liền nhất nhất thả hết những người liên quan, lúc này mới hạ lệnh dẫn Phong Kính Tiết đến công đường.

Phong Kính Tiết hôm qua say túy lúy, tới gần hoàng hôn ngày hôm sau mới tỉnh, vừa tỉnh lại, Vương Đại Bảo đã ở bên tai lải nhải cả đồng, trách y sớm không say muộn không say, lại nhè đúng lúc này mà say, rõ ràng có cơ hội tìm tâm nhiệm thái gia kêu oan.

Người say rượu vừa tỉnh, đầu đầu vô cùng đau đớn, tính tình cũng chẳng tốt lắm, Phong Kính Tiết không ngoại lệ, uể oải nghe, hai tay ôm đầu kêu đau, phản đối: “Sợ cái gì, ta lắm tiền như vậy, y sớm muộn gì cũng tự tới tìm ta. Ta thấy hôm qua y tu ần ngục, không chừng chính là tìm ta, đã như vậy, ngày hôm qua thảo luận không thành, y sẽ tự tạo cơ hội, không chừng hôm nay sẽ tìm ta kìa.”

Còn chưa dứt lời, bên ngoài đã có sai dịch tới dẫn Phong Kính Tiết lên đường.

Phong Kính Tiết chậm chạp đứng dậy, lão đảo đi ra ngoài, Vương Đại Bảo vội đến dịu y: “Ông nội tôi ơi, ông cũng không thêm thu xếp một chút đã đi? Thật để đại lão gia thấy bộ dáng say khướt của ông, ông không sợ chết nhưng chúng tôi sợ!”

“Yên tâm yên tâm, ta sẽ ứng phó. Y muốn cái gì, ta đầu cho y là được, tóm lại sẽ không liên lụy các người đâu.” Phong Kính Tiết cũng chẳng hề để tâm, an ủi vài câu, đợi ra khỏi đại lao rồi, liền đi theo đám sai dịch đến dẫn người.

Vương Đại Bảo sau lưng hô to: “Phong công tử, gặp đại lão gia cậu cứ cung kính chút đi, đừng có tùy hứng như trên công đường của Lưu huyện lệnh lần trước nữa.”

Phong Kính Tiết xa xa đáp một tiếng, cũng chẳng biết là đồng ý hay cự tuyệt.

Vương Đại Bảo đứng ngăn người trước cửa đại lao, bên cạnh có ngục tốt thấp giọng hỏi: “Vương đầu, ông nói Phong công tử này sẽ nghe lời chúng ta chứ?”

“Sẽ nghe.” Vương Đại Bảo thở dài, “Mới lạ.”

Hắn oán hận nhìn xa xa: “Nói cái gì mà người đang trong hiện thực tất phải khom lưng, nói cái gì mà sức của một người không thể chống lại quy tắc lớn nhất, toàn là bịp chúng ta thôi. Người coi y từ đầu tới đuôi, có từng

khom lưng trước ai? Vị Phong công tử này, rõ ràng là nhân vật kiêu hùng bậc nhất.”

Ngục tốt bên cạnh kia cũng thở dài thườn thượt: “Ta xem như đã nghĩ thông, vì bảo toàn mọi người mà ủy khuất bản thân cái gì, y căn bản chẳng xem ng ẩ tù là ủy khuất, không chừng còn cảm thấy mới mẻ thú vị. Không muốn lấy sức một người chống lại quy tắc thiên hạ, chọc giận tri ầu đình, cho nên không giết Lưu tri huyện cái gì, ta thấy, y chẳng thêm để mắt đến Lưu đại nhân, trong mắt y, Huyện thái gia t iền nhiệm của chúng ta, chỉ sợ chẳng khác gì thăng h ề, y tất nhiên không chịu vì loại người này mà khai sát giới. Ôi, thật không biết lần này lên công đường, y lại có thể làm ra chuyện gì đây.”

Vương Đại Bảo cũng theo tiếng thở dài lắc đầu.

Nhưng lần này lên công đường, Phong Kính Tiết căn bản chưa làm ra chuyện gì, bởi vì y không có cơ hội.

Y bị dẫn lên công đường, đứng ở một góc xa xa phía dưới, vừa lúc lại đau đầu muốn chết, bản thân y cũng bối vì cuộc nói chuyện mấy hôm trước mà cảm xúc vẫn không tốt, thậm chí ngay cả hưng trí ngẩng đầu nhìn về trước một cái cũng không có. Dù sao chẳng qua là một tên quan, dù sao chẳng qua là t iền, thôi thôi thôi, cứ cho y, xong trò h ề này là được rồi.

Y chỉ ở bên dưới, ủ rũ cau mày, chịu đựng cơn nhức đầu do say rượu.

Mà Lưu Đông Ly bên trên thấy y đứng cúi đầu, cũng chỉ cho đây là tâm tình suy sụp do ở lâu trong tử lao, chẳng để tâm lắm.

Đến cả việc Phong Kính Tiết không quỳ xuống như những người khác, y cũng không hề để ý, chỉ nói nhàn nhạt: “Đã tra rõ, vụ án Phong Kính Tiết đánh chết người thật có oan tình, hiện giờ hung phạm đã sa lưới, Phong Kính Tiết thu ần vô tội, theo luật phóng thích trước công đường, bãi đường.”

Y phán xong một câu đứng dậy rời khỏi chỗ. Cả đông án xử từ sáng đến bây giờ, cơm cũng chưa được một miếng, thật sự vừa đói vừa mệt, y vội

vàng quay về hậu đường nghỉ ngơi.

Phong Kính Tiết đang cúi đầu đứng bên dưới chõu cơn đau đầu này qua đi, không chú ý nghe bên trên nói gì, loáng thoáng nghe thấy phóng thích gì đó, ngẩn ra một chút, qua một lúc, cẩn thận nhớ lại vài lời vừa nghe được, bấy giờ mới xem như minh bạch, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Cho dù người kia là đại thanh quan duy nhất trong vạn người, chí ít cũng nên thăm một chút trước rồi lại trình đến phủ nha chờ phê chú.

Tuy nói tử tội của mình còn chưa định, theo luật Tri huyện đích xác có quyên phóng thích, nhưng hồ sơ vụ án liên quan đến y đã sớm đưa đến phủ nha, theo lệ cũ của quan trường, dù muốn lật lại bản án, bình thường cũng đưa hồ sơ vụ án liên quan lên phủ nha xin phê. Gọn gàng dứt khoát, lập tức thả người như vậy, nhanh nhẹn đến mức khiến bách tính cao hứng, nhưng sẽ để lại cho quan viên trong phủ nha ấn tượng chuyên quyên độc đoán, dẫn phát cấp trên bất mãn, còn có thể có rất nhiều hậu họa nhất thời không nói rõ khác.

Kiện cáo mạng người, đại án mất đầu, cứ thế đơn đơn giản giản dễ dàng phóng thích.

Phong Kính Tiết là người nào, Lư Đông Ly lại là người nào?

Y với người kia chưa từng quen biết, vì sao người kia lại chịu đảm đương như vậy?

Phong Kính Tiết ngạc nhiên ngược mắt, lại chỉ nhìn thấy một góc quan bào, nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ công đường.

Mà thiếu niên đứng sau ghế quan cũng đang trợn mắt há mồm, nhanh chóng nhảy dựng lên đuổi theo sau.

Phong Kính Tiết gặp Lư Đông Ly lần đầu, trên công đường uy nghiêm túc mục.

Lư Đông Ly chỉ xem Phong Kính Tiết như một phạm nhân có oan khuất bình thường, khổ sở lâu ngày, căn bản không có *** thần nhìn y tử tế, mà khi Phong Kính Tiết muốn nhìn Lư Đông Ly cho tử tế, lại chỉ thấy một góc áo con con.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bái Tạ

“Đại biểu ca, đại biểu ca...” Lư Đông Giác vừa kêu vừa đuổi theo Lư Đông Ly, “Huynh, huynh, huynh làm cái gì vậy, sao huynh có thể trực tiếp thả người ngay.”

“Đây là án oan, y vốn vô tội, tại sao không thả?” Lư Đông Ly vừa mệt vừa đói vừa khát, trên cơ bản không có tâm tình gì để truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc cho đứa trẻ lớn xác.

“Nhưng mà, vụ án lớn như vậy, công văn liên quan Huyện lệnh thì nhiệm đã trình báo lên phủ nha. Đã như thế, cho dù chúng ta tra ra có oan tình, theo quy củ không phải cũng nên đệ trình lên, xem ý kiến của bên trên sao?”

Lư Đông Ly trong lòng suy tính, chẳng biết nhà bếp đã chuẩn bị cơm tối chưa, miệng vẫn không thể không giải thích: “Đây chỉ là lệ cũ trong quan trường, không phải luật pháp văn bản quy định rõ ràng. Vụ án chưa chính thức định tội, ta hoàn toàn có quyền tự mình xử lý. Kỳ thật nếu Phong Kính Tiết kia là một bách tính bình thường, vụ án oan này, ta cứ đệ trình lên trên cũng không sao, nhưng y thật sự rất có tài, người lắm tài như vậy, lại liên quan đến một oan án giết người, đệ lên trên, qua tay cả đám quan, không kiếm đủ béo bở thì làm sao chịu để dằng buông tay, việc cố ý kéo dài để bắt chẹt gây khó là không thiếu được. Thật nộp vụ án lên trên, ta ngược lại không thể làm chủ, còn phải để một bách tính biết rõ là hàm oan tiếp tục hốt hoảng lo sợ trong tử lao. Đã như thế, không bằng ta trực tiếp thả người ra, để vụ án này ngừng ở ta là được.”

“Nhưng mà, huynh hành sự như vậy, quan viên phủ quận sẽ nghĩ thế nào về huynh? Hơn nữa, Phong Kính Tiết lắm tài như vậy, huynh lại sảng khoái thả y ra như thế, nếu nói huynh chưa từng nhận của y một xu, chỉ sợ

sẽ chẳng có ai tin.” Lư Đông Giác nóng nảy, “Huynh không ngẫm lại danh dự của huynh.”

Lư Đông Ly bật cười: “Đệ cảm thấy danh dự của một quan viên có thể quan trọng hơn tự do của một bách tính, đệ cảm thấy, vì danh tiếng của một quan viên, có thể để một người vô tội ở trong nhà giam mấy tháng nữa, còn tự đứng bị dọa dẫm bóc lột?”

Y nhìn tiểu biểu đệ á khẩu không trả lời được, tay phải bắt đầu ngứa ngáy, không chút nghĩ ngợi lại ra sức gõ đầu Lư Đông Giác một cái: “May mà đệ còn suốt ngày nói, làm quan không vì dân làm chủ, không bằng về nhà bán khoai.”

Lư Đông Giác ủy ủy khuất khuất dùng tay sờ đầu: “Huynh cũng từ bên cạnh Hoàng đế, một đường giáng đến tiểu huyện thành này, lại còn chẳng chịu thay đổi. Huynh không sốt ruột, trong tộc có ai không sốt ruột thay huynh, huynh cho là cha mẹ đệ ở bên cạnh huynh, thật vì theo huynh đọc sách à, đó là vì trông huynh, tránh cho huynh cứ tiếp tục như vậy, ngay cả chức quan đậu mè này cũng mất luôn.”

Lư Đông Ly đã nghe thấy mùi đồ ăn, cảm thấy thần thanh khí爽 gấp bội, bước chân tiến về trước nhanh hơn, thờ ơ phát tay: “Không sao, nhà chúng ta chẳng phải còn có Trạng nguyên lang tương lai là đệ đây thôi, đợi mai sau đệ có bản lĩnh vừa làm một vị quan tốt, vừa thăng quan phát tài, ta sẽ nhớ đến trước cửa nhà đệ bán khoai.”

Lư Đông Giác chán nản: “Đại biểu ca!”

Đáng tiếc là Huyện thái gia của Tể Huyện chạy về bữa tối mỹ vị chẳng thèm quay đầu, đối với việc tiểu biểu đệ nhà mình hô hoán vô cùng đau đớn, hoàn toàn nghe mà không thấy.

Khi huynh đệ tranh chấp ở hậu đường, Phong Kính Tiết còn đang ngăn người trên đường. Sớm có nha dịch đến tháo hình cụ cho y, tiếng chúc mừng vang bên tai, y cũng không làm sao nghe hiểu được.

Láng máng lại có mấy sai dịch đang cười hì hì mà nói vài lời lung tung.

“Phong công tử, tân thái gia đến nhậm chức, chúng ta từ trên xuống dưới, ai mà không chuẩn bị mười phần *** thần nói tốt giúp cậu, ai mà không lo lắng cho cậu, chẳng ngờ Phong công tử cậu đã sớm an bài tốt hết thảy.”

“Phong công tử thật không hổ là Phong công tử nha, ung dung nắm đại cục trong tay, những tiểu nhân vật chúng ta đây làm sao nhìn ra được, còn cho là thái gia không biết gì, tìm cơ hội nhắc đến vụ án của cậu trước mặt thái gia.”

“Thủ đoạn của Phong công tử thật là khiến người bội phục.”

Việc này có phải là có chỗ nào không đúng, Phong Kính Tiết nhướng mày, cảm thấy mình nên nói rõ chút gì đó, lại biết, rất nhiều chuyện, chỉ sợ thật sự càng tỏ càng đen. Lữ Đông Ly người ta sáng khoái phóng thích y trên công đường như vậy, nếu nói y không có chuẩn bị gì trong tối, đừng nói người ta không tin, dù là chính y cũng hơi không tin nổi.

Việc này, không phải là đám Phúc bá chưa hỏi ta đã giở trò đó chứ.

Đang lúc do dự, Phúc bá đã bỏ đến trước mặt, lão lệ tung hoành mà hô to: “Trời xanh có mắt, công tử cậu rốt cuộc được sáng tỏ oan khiên rồi.”

Đầu Phong Kính Tiết vốn đã không thoải mái, bị ông ta vừa khóc vừa gào ngay bên tai như vậy, càng đau kịch liệt hơn, cả người đều choáng váng, bắt đầu hoài nghi phải chăng mình uống say, đang trong ảo giác.

Ngay giữa sự mơ hồ này, y bị đám hạ nhân ba chân bốn cẳng, trực tiếp nhét vào kiệu, khiêng về nhà.

Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, uống canh tỉnh rượu, thay y phục mát mẻ, *** thần hơi đỡ hơn, nhưng vẫn buồn ngủ muốn chết, mềm nhũn vô lực mà trèo lên chiếc giường vô cùng thoải mái kia của mình, chỉ đợi ước hội Chu công, thế mà vẫn có người không ngừng lải nhải bên tai.

“Công tử gia, lần này có thể thoát đại nạn, là chuyện đại hỉ, nhất thiết phải lo liệu chúc mừng một phen.”

“Công tử gia, tin vui cậu đã ra ngoài phải ngay lập tức thông tri các nơi mới được.”

“Công tử gia, lúc cậu gặp nạn, mọi người trên dưới đều rất tận tâm tận lực, cũng nên thưởng một chút mới được.”

“Công tử gia, tôi đã chuẩn bị một phần hậu lễ, cậu xem trước, coi có gì phải tăng phải sửa, nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ cùng cậu đích thân đi huyện nha một chuyến.”

Ý thức vốn dần dần thanh tỉnh của Phong Kính Tiết, bị Phúc bá cảm râm từng trảng, lại có hơi mơ hồ. Y từ khi sống ở Tế Huyện tới nay, mọi sự luôn không quan tâm, toàn giao cho người khác phụ trách, cho nên Phúc bá cảm râm một câu, y liền gật đầu một lần, chờ khi nói đến một câu cuối cùng, đầu y mới đang thấp lại vụt ngẩng lên, y ngẩng dậy ngạc nhiên hỏi: “Hậu lễ gì, đi huyện nha làm gì?”

“Đương nhiên là cảm ơn rồi. Lư đại nhân đã thả công tử, tình cảm lớn như vậy, không nên cảm tạ sao?” Phúc bá mở to mắt, trái lại giống như còn ngạc nhiên hơn chủ tử nhà mình.

Phong Kính Tiết nhìn cả xấp lớn lễ đơn Phúc bá đang cầm trong tay, tiếp nhận vốn muốn nhìn thử là tặng những gì, ai ngờ run tay, lễ đơn kia rơi xuống tán loạn, lăn tròn mãi dưới đất, cư nhiên vẫn chưa hoàn toàn mở hết.

Vừa nhìn thấy từng hàng chữ chi chít bên trên, Phong Kính Tiết liền cảm thấy đau đầu: “Phúc bá, chúng ta gần đây đào được mỏ vàng gì à, cần hào phóng như vậy sao?”

Phúc bá nhìn y không hiểu, ánh mắt kia giống như đang nhìn một kẻ đầu óc có vấn đề “Công tử, bọn tôi thời gian này vì nghĩ cách cứu cậu, lễ vật chuẩn bị đưa đi các nơi cũng không ít hơn vậy đâu. Chúng ta cần quan viên các phương, chẳng qua là kéo dài vụ án không phê và đi đầu Lư Minh đi thôi. Mà lần này, Lư đại nhân trực tiếp thả cậu ra, nhân tình lớn như thế, tôi còn lo là lễ vật này không đủ, cố ý liệt ra xem công tử thấy có cần gì thêm không?”

Phong Kính Tiết miễn cưỡng chấn chỉnh *** thần một chút: “Theo như lời ông nói, trước kia ông chưa hề dứt lốt gì cho y?”

“Không có sự an bài của công tử, làm sao tôi dám tự chủ trương.” Phúc bá cảm thấy bị vũ nhục gấp bội, đánh mặt lại, “Thời gian qua, công tử tuy trong nhà giam, nhưng tất cả hành động của chúng tôi bên ngoài, có việc nào không phải hoàn toàn làm theo ý công tử.”

Phong Kính Tiết hơi nhú mào, cũng không biết là đang suy nghĩ đi đâu, tiện tay cầ n lễ đơn lên, nhìn lướt qua, sau đó lại tùy ý quẳng đi: “Không tặng.”

“Không tặng?” Phúc bá kinh hô, “Việc này, việc này, việc này làm sao được...”

“Làm sao không được?” Phong Kính Tiết biếng nhác nói, “Nếu y lật án cho ta là vì tiền, có cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể chưa đưa ra đi đâu kiện gì đã trực tiếp thả ta. Vụ án lớn như thế mà cả thông báo cho phủ nha một tiếng y cũng miễn, trực tiếp tự mình xử trí, lại có mười hai phần đảm th ực. Nhân vật loại này, lòng dạ thế này, nếu ta thật sự tặng ngân ấy thứ, đó chính là vũ nhục y, ông hiểu chưa?”

Sau khi ra quyết định, y lại nặng nề b ờ lên giường, an an tâm tâm nhắm mắt: “Cứ vậy trước đi, Phúc bá, ông ra ngoài trước đi.”

Lão bộc nhân trung thành đứng im cả buổi, tuy là lời của công tử gia hình như có chút đạo lý, nhưng tại sao ngẫm lại vẫn không thích hợp, những tên tham quan tám cầ n đánh không tới đó, y vừa ra tay đã dùng bạc như gói vụn, hiện tại người ta có ơn lớn như vậy, y ngược lại chẳng chịu bày tỏ lấy một chút.

Trừng mắt đứng một lúc, cho đến khi nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ của Phong Kính Tiết, Phúc bá mới h ồi phục *** thần: “Công tử, sao cậu lại ngủ, cho dù cậu không tặng lễ, cũng nên đến cửa cảm ơn chứ.”

Phong Kính Tiết bị đánh thức lại chui đầu vào trong chiếc gối to tướng mền mại, sốt ruột phất tay: “Không đi không đi.”

Phúc bá giận đến phát run, nghiêng rặng nghiêng lợi quát: “Không được, ân nghĩa của người ta lớn như vậy, cậu không đi bái tạ, chẳng lẽ không phải là vong ân phụ nghĩa. Tôi tuyệt không thể để công tử bị thế nhân coi là kẻ không biết cảm ơn. Mau dậy, đi bái kiến Lư đại nhân rồi về ngủ tiếp.”

Phong Kính Tiết ra sức kéo chăn che đầu, nài nỉ: “Trời cũng muộn rồi, sao tiện thăm viếng. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi, ông để ta ngủ một giấc đi mà.”

Phúc bá theo y đã rất lâu, biết y tùy hứng, càng không chịu nghe theo: “Ngày mai đi chắc chắn không gặp, tôi đã thăm dò rồi, tân nhiệm thái gia gần đây xử lý công vụ tộn động của người tiền nhiệm, mỗi ngày đầu triệu huyện thừa chủ bộ cùng giải quyết công việc từ sáng sớm, trên dưới nha môn cùng nhau bận rộn ngược xuôi, mãi đến tối mới tan. Chúc sắc trong huyện nếu muốn gặp, nhất loạt đầu không có thời gian gặp. Bây giờ đi vào buổi tối, mới có thể vào được cửa.”

“Không đi không đi, muốn đi thì đêm mai lại đi.” Phong Kính Tiết vẫn thề chết chống cự.

“Công tử gia, tôi còn không biết cậu, hôm nay cũng ngâm, ngày mai cũng ngâm, chuyện không muốn làm, cậu cứ thế ngâm mãi không làm.” Phúc bá giận đến mức mái đầu bạc phơ cũng run run, quên mất tôn ti trên dưới, ra sức kéo chăn: “Thật không hiểu, ngày trước khi cậu buôn bán, nhân tình thế sự nào trong lòng không hiểu, tình cảm xã giao nào không làm chu đáo. Từ lúc đến ở nơi này, cậu cứ như đã biến thành một người khác vậy.”

“Thừa lời, trước kia ta muốn kiếm tiền của người ta, đương nhiên phải nơi nơi cân nhắc chu đáo. Hiện tại bạc của ta mười đời cũng xài không hết, tùy hứng thế nào đầu chẳng việc gì, vì sao còn phải chú ý hiểu rõ thế sự, thông thạo nhân tình gì đó.”

“Tôi không tranh luận với cậu những việc này, tóm lại đã nhận ân nghĩa của người ta, nhất định phải đi cảm ơn.”

“Ta không đi.”

“Không đi không được.”

“Ta không đi.”

“Nhất định phải đi.”

...

...

Kết quả tranh chấp giữa chủ tớ là, sau nửa canh giờ, Phong Kính Tiết sắc mặt đặc biệt khó coi, dưới sự giám sát của vị lão quản gia đầu bạc trắng kia, ngồi trên ghế trong phòng khách tại nội đường huyện nha, rất gắng sức tự kiểm điểm, mình bao lâu nay đối đãi hạ nhân phải chăng quá tốt, quá phóng túng.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Gặp Gỡ

Sau khi đã mất cả ngày trời để xử lý án t ãn động, Lư Đông Ly ở trong thư phòng lật xem huyện chí, để có thể hiểu biết nhiều hơn về Tế Huyền.

Lư Đông Giác không có công phu dưỡng tính tốt như đại ca mình, thấy y dường như chẳng có việc gì, lấy một tư thế cực thoải mái dựa lên một chiếc đại y trong thư phòng, chong đèn đọc khuya đầy ý thơ như vậy, gã lại âm thầm nghiên r ảng hung t ợn.

Hai huynh đệ chúng ta rốt cuộc là ai vẫn chưa thật sự trưởng thành, rốt cuộc là ai không biết sự tình nặng nhẹ?

Lư Đông Giác đi quanh thư phòng bốn năm vòng, thấy đại ca nhà mình chẳng bận tâm tới gì, chỉ đành giận dữ giậm chân bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi thư phòng không lâu, đã thấy một gia nô bước vội đến, thi lễ trước mặt gã.

Lư Đông Giác vừa tiếp tục đi về trước, vừa thuận miệng hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Phong đại quan nhân đến bái tạ đại lão gia.”

Lư Đông Giác ngừng bước, nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Cứ nói với y, đại lão gia còn bận công sự, bảo y cứ chờ một lúc.”

Gia nô đáp lời rồi đi.

Lư Đông Giác quay đầu, nhìn thư phòng đèn đuốc sáng trưng, bướng bỉnh nở nụ cười như hài tử, vì giúp người kia giải oan, đại biểu ca đã đảm

đương nhiên như vậy, cho tên chủ đất kia chờ thêm một lúc, cũng coi như miễn cưỡng trút giận?

Lư Đông Ly lật một quyển huyện chí được quá nửa, nển đỏ trên án thư đã cháy chỉ còn một đoạn ngắn. Y cười nhàn nhạt, buông quyển huyện chí, tắt nến, dạo bước đi dưới trăng sao, đang định về phòng nghỉ ngơi, lại thấy một gã đầy tớ đang rụt rè chần chừ trước cửa thư phòng.

Lư Đông Ly cười hỏi: “Có chuyện gì?”

Đầy tớ kia vội hành lễ: “Đại lão gia, Phong đại quan nhân đã đợi rất lâu, trời cũng thật sự muộn lắm rồi, tiểu nhân cả gan hỏi một câu, nếu lão gia không rảnh, không bằng đuổi y về”

Lư Đông Ly ngần ra: “Phong đại quan nhân? Y đến đây lúc nào?”

Về mặt tên đầy tớ cũng khá ngạc nhiên: “Phong đại quan nhân đặc ý đến đây bái tạ đại nhân, vừa rồi biểu thiếu gia bảo, nói lại là đại nhân đang làm công vụ, kêu y chờ một lúc, nhưng hiện tại cũng đợi được một canh giờ rồi...”

Lư Đông Ly không đợi gã nói xong đã mắng khế một tiếng: “Thật là hồ đồ”

Tên nô bộc kia không biết một tiếng này là mắng ai, chỉ lập tức cúi đầu lui lại, Lư Đông Ly cũng vội bước về phía phòng khách bên kia.

Theo y thấy, phá án quyết đoán, đầu là theo công mà làm, vốn không cần bái tạ. Thật sự bái tạ, lời lời kéo kéo, nói cả đồng lời khách khí, lại ngăn người quỳ xuống vừa lạy vừa hô ân nhân, rồi thêm cả đồng tạ lễ, nhận không được, không nhận cũng không được. Y vừa đến, nào có thời gian rồi để ứng phó mấy chuyện này?

Theo tính khí của y, nếu sớm biết Phong Kính Tiết đến bái, đã mượn công vụ không chịu gặp, nhất nhất là nói vài câu quan cách, xử án công bằng không cần quá cảm ơn, rồi bảo người tiễn khách về. Nhưng hiện tại

Lư Đông Giác tự chủ trương, để người ta phí công đợi lâu như vậy, nếu không gặp nữa thì rất vô lễ.

Y đành phải cực không cam tâm tình nguyện hướng đến phòng khách, cũng hạ quyết tâm, ngày mai nhất định phải nghiêm túc khảo bài tên tiểu tử hờ ồ nào đó, không đọc thuộc sách, có thể danh chính ngôn thuận khẻ tay, bỏ đối, thêm phạt đứng và nhốt lại.

Xa xa trông đến phòng khách, đã thấy một bóng người đang chuồn sang bên cạnh. Lư Đông Ly khẽ quát một tiếng: “Lư Đông Giác, đệ lặn qua đây cho ta.”

Lư Đông Giác thấy không thể trốn thoát, rụt cổ chậm chạp bước qua, trên mặt nặn ra vẻ tươi cười: “Đại biểu ca, đã muộn thế này mà còn chưa ngủ?”

Lư Đông Ly lạnh lùng trừng gã: “Ta cũng đang muốn hỏi đệ đây, đã muộn thế này sao đệ còn chưa ngủ?”

Lư Đông Giác tuyệt không xấu hổ nói: “Không ngủ được, vừa đi loanh quanh một vòng, đi một chút, không có chuyện gì, liền chạy đến dòm coi cái tên có tên kia là người thế nào...” Nói tới đây, trên mặt gã chợt hiện ra vẻ tức giận: “Tên đó thật đúng là chẳng có thành ý gì hết, đại ân cứu mạng, y cứ đến tay không như vậy, mà còn không hề kiên nhẫn chút nào. Đệ núp ở hậu đường, một đĩa hạt dưa còn chưa cắn hết, y đã năm lần bảy lượt đòi đi, nếu không phải quản gia còn xem như hiểu chuyện bên cạnh kia liền mạng ngăn cản, y đã sớm về từ lâu rồi.”

Lư Đông Ly vừa tức giận vừa buồn cười, giận dữ mắng một câu: “Đệ cũng biết hiểu chuyện là gì.” Liền túm áo gã kéo đi, “Đi xin lỗi khách cho ta.”

Đi đến gần cửa, chợt nghe bên trong có một thanh âm vừa giận vừa bất đắc dĩ tự trách vào tai: “Công tử, sao cậu chẳng chịu kiên nhẫn gì vậy? Ân nghĩa của người ta với cậu lớn như vậy, chẳng qua bảo cậu chờ một chút, sao cậu nhất định phải ồn ào đòi về? Đây không phải là để người

ta thấy chúng ta là những người lớn thế này mà một chút việc đời cũng chẳng hiểu?”

Một thanh âm trong sáng thư nhuận nhưng cũng đờng dặng vừa tức vừa bất đắc dĩ đáp: “Phúc bá, ta phải nói với ông bao nhiêu lần, ông mới hiểu được, người kia là một thanh quan, hơn nữa thích xử sự ngắn gọn, thiết nghĩ sẽ ghét những lễ nghi phiền phức. Y thả ta chẳng qua là xử sự công bằng, chúng ta vội vàng chạy đến cảm ơn y như vậy, sẽ chỉ cho y thêm phiền toái, ông coi người ta để chúng ta chờ lâu như vậy mà không gặp, đủ thấy nhất định không muốn gặp, chúng ta vẫn nên biết đi đâu chút đi.”

“Có gặp cậu hay không, liên quan gì tới thanh hay không thanh?” Lão nhân kia vẫn dõng dãi, “Y thích cái gì không thích cái gì, cậu làm sao biết được?”

“Y là thanh quan, từ việc y không đòi của ta một xu đã trực tiếp thả ta là có thể xác định quá nửa. Lại nhìn hậu đường huyện nha này, thông thường mà nói, mỗi lần đổi một vị chủ nhân, đều sẽ căn cứ theo sở thích của họ, thay đổi cách bài trí trang hoàng. Còn nhớ tiều nhiệm Huyện thái gia của chúng ta lúc nhậm chức, đã xây dựng rầm rộ bao nhiêu lâu, lại mượn cơ hội đến phú hộ các nơi trong huyện kiểm chác bao nhiêu? Thế nhưng vị này nhậm chức đã nhiều ngày, trong huyện nha chẳng những không có dấu hiệu khởi công gì, ngay đến tất cả bài trí, bất kể lớn nhỏ đều không mấy may biến hóa, đủ thấy một thân xử sự thích giản tiện bớt việc. Còn tôi tớ trong huyện nha, theo luật có thể trực tiếp đi đâu động tại địa phương, cho tiều công hay không thì phải xem Huyện lão gia có cao hứng không. Lúc Lưu Minh còn ở đây, nơi này từ trên xuống dưới có bao nhiêu người chạy, nhưng hiện tại thì sao? Đã lâu như thế, chỉ có một tôi tớ đảo quanh bốn phía, ông vừa rồi cho gã chút ưu đãi, để gã coi thử Huyện thái gia còn bận bao lâu thì nơi này cả một người thêm trà cũng không có. Loại người này gương sáng hay không sáng còn chưa biết, trong như nước đại khái là không sai. Ông tặng lễ cho y, không chừng còn tự rước lấy mất mặt, ông tới cảm ơn, y còn chê ông phiền phức ấy chứ.”

Nghe người bên trong trường thiên đại luận giải thích cho quản gia của mình, Lư Đông Ly bất giác cười, chủ tớ như thế, trái lại khá thú vị.

Lư Đông Giác nghe thấy trong lòng lại nổi giận, cái gì đây, một chủ đất nông thôn, dám đánh giá đại biểu ca như vậy, còn nói đại biểu ca không biết có đúng là sáng như gương không. Ta phi, nếu không sáng như gương thì người giờ này còn ng ồi ch ằm hồm trong lao, sao có thể ra đây phát ngôn bừa bãi.

Hiển nhiên lão quản gia kia cũng không vừa lòng, ngữ khí đầy nghi ngờ: “Công tử, thật sự không phải vì chờ quá lâu, trong lòng không tự tại, tùy tiện kiếm cớ hồng thoát thân?”

Cách tường cũng có thể nghe được tiếng kêu la ầm trời của người kia: “Phúc bá, ta là loại người như thế sao?”

Lư Đông Ly cơ hồ có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đầy một bụng ủy khuất của nam tử hoàn toàn không có dáng vẻ và sự uy nghiêm của một chủ nhân kia giờ này khắc này.

Song lão quản gia im lặng không trả lời, đoán trong lòng thật sự cho y là người như thế.

Lư Đông Ly cũng bất giác bật cười, cách tường nghe người ta nói chuyện riêng, tuy là vô tình, chung quy có chút hành vi của tiểu nhân. Y không chậm trễ nữa, cất bước toan hướng về trước, đúng lúc trong phòng truyền ra một câu.

“Phúc bá, kỳ thật ta cảm thấy ta căn bản không nợ y bất cứ tình nghĩa gì, vốn chẳng cần cảm ơn. Nếu không phải là ông ép buộc, ta mới chẳng thèm đến. Cho nên hiện tại muốn chạy, cũng không cần kiếm cớ.”

Lư Đông Ly hơi ngẩn ra, chân lại quên bước tiếp. Y thanh lý oan án, tự thấy là bốn phận, cũng không cho là nên được cảm ơn. Nhưng lần đầu tiên nghe người được phóng thích nói như vậy, ngược lại khiến y hơi sửng sốt.

Mất Lư Đông Giác đã vì phần nộ mà trừng như chuông đồng, mà lão quản gia trong phòng kia hiển nhiên cũng không chịu nổi kích thích, thanh âm run run: “Công tử, cậu, cậu, cậu làm sao có thể nói những lời như thế?”

“Không thể nói cái gì? Lư Đông Ly với ta nhất vô thân nhì vô cố. Y không biết ta, cũng không phải là cố ý muốn cứu ta thả ta. Y chẳng qua là một quan viên tận chức theo quy cách, đang thực thi chức trách của y. Y phát hiện một oan án, thế là sửa nó lại. Đây là trách nhiệm cơ bản nhất của một quan viên, cũng là bốn phận của y. Ta là bách tính vô tội, tự dưng bị oan khuất, quan phủ giải tội cho ta là phải. Đây vốn chính là quan phủ nợ ta, theo lý thuyết, y đại diện cho quan phủ, còn phải bồi thường hết thảy thương tổn danh dự và thân thể vì sự sai lầm của quan phủ mà ta phải chịu mới đúng, tại sao người bị hại là ta, ngược lại còn phải bái tạ?”

“Công tử, cậu, cậu, cậu lời này, lời này...”

Ngôn từ thế này, căn bản mới nghe lần đầu, lão quản gia kia trên cơ bản đã không thể nói chuyện bình thường, mà Lư Đông Ly bên ngoài cũng đứng ngơ ra đó, nhất thời không thể động đậy.

Chỉ có thanh âm trong trẻo kia là vẫn tiếp tục nói: “Lời này có vấn đề gì? Công chính công bình xử lý án, làm không sai không lệch, đó là bốn phận của quan viên. Cũng giống như bốn phận của đầu bếp là làm đồ ăn ngon, bốn phận của thợ may là may quần áo đẹp vậy. Ông mặc quần áo đẹp, ăn đồ ăn ngon, sẽ gặt đầu tán thưởng, đó là một đầu bếp giỏi, đó là một thợ may giỏi. Thế nhưng, chẳng lẽ ông sẽ chạy đi tìm họ, quỳ xuống ngàn ân vạn tạ, rơi nước mắt muốn lập bài vị trường sinh cho họ, kiếp sau còn phải làm trâu làm ngựa cho họ? Tại sao người trong các ngành các nghề làm hết bốn phận của họ, chúng ta cảm thấy là nên vậy. Mà quan viên, chẳng qua là làm chuyện trong chức trách của họ, chúng ta liề cảm thấy đây là việc tài ba vô cùng, là tình cảm bằng trời?”

Câu này rõ ràng là hỏi lão nhân cố chấp trong phòng kia, Lư Đông Ly lại cảm thấy từng câu từng chữ, cơ hồ đánh vào lòng mình, nhất thời kinh ngạc đứng ngoài phòng, không thể động một ngón tay, phát ra một tiếng.

“Bởi vì đầu bếp làm đồ ăn không ngon, không có ai ăn, sẽ bị đuổi việc. Thợ may may quần áo không đẹp, không có ai đến sẽ chết đói. Họ không làm hết bốn phận thì không thể sinh tồn, họ không thể làm việc cho bách tính thì không có thu nhập. Song quan viên lại vừa vặn tương phản. Vô luận

họ không tận trách thế nào, bách tính đâu chẳng thế làm gì, đã như thế, lại có ai còn chịu tận chức? Bởi rất nhiều quan viên không chịu làm chuyện phải làm, cho nên bỗng có một vị quan, chỉ đơn giản làm tốt việc phần mình, các người liệ̀n bái y như thần thánh.” Thanh âm nọ hơi thở than, hơi buồn bã, “Có vấn đề, cũng chẳng biết là người làm quan, làm dân, hay là bản thân thế giới này.”

Lư Đông Ly đứng ngoài sảnh, trong ngực có thứ gì đó trào lên, song lại không thể phân biện rõ, tay chân vì sao lạnh buốt, mà trong lòng vì sao lại cảm thấy ấm áp.

Ngôn luận kinh thế hãi tục kiểu này, chẳng qua là xuất từ một phú hộ trong một huyện thành nhỏ.

Vấn đề này, y từng hỏi bản thân bao nhiêu lần, lại không cách nào trả lời chính xác. Đáp án này y từng bao lần thấp thoáng nghĩ tới, lại chẳng dám nghĩ sâu.

Một phú hộ bình thường của một huyện thành nho nhỏ, có thể có loại kiến thức này, nhìn được sâu như thế, có thể có loại đảm thức này, thản nhiên nói ra ngôn ngữ không được thời đại dung thứ bậc này trước mặt người khác.

Phong Kính Tiết, y là ai?

Y ở đây chấn động không hiểu, Lư Đông Giác lại giận đến mức lửa giận thiêu đốt, gã còn trẻ, xử sự làm sao nghĩ kỹ, đại biểu ca giúp người đảm đương nhiều chuyện như vậy, thả người ra, người còn dám nói những lời thế này?

Thanh thiên đại lão gia không cần tạ ơn, chẳng lẽ tham quan nên tạ ơn hay sao?

Một chủ đất nông thôn biết gì mà dám dùng loại khẩu khí này.

Dưới cơn tức, gã giận dữ vùng ra, đúng lúc Lư Đông Ly đang thất thốn, không nắm chặt, chỉ cảm thấy tay chợt nhẹ bẫng, trừng mắt nhìn con đã

hồi tử không biết nặng nhẹ kia xông thẳng vào phòng.

Y lòng kêu hồng hét, cũng chỉ đành bước nhanh vào, miệng cười nói:
“Phong công tử, thất lễ rồi.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Kết Giao

Phong Kính Tiết bị Phúc bá kéo đến nhà môn bá tạ, người ta một câu bận công sự liền bỏ mặc y trong phòng. Trái cũng chờ không đến, phải cũng chờ không tới, Phong Kính Tiết y là kẻ chịu an tâm chờ người sao? Về không kiên nhẫn trên mặt kia, tất nhiên là không hề che giấu mà biểu lộ ra cả.

Phúc bá sợ y đứng dậy phất áo bỏ đi, vội lấy ra vài đồng, đưa cho tên đầy tớ duy nhất hầu hạ trong phòng, nhờ gã đi coi đại nhân còn bận bao lâu.

Thế nhưng sự kiên nhẫn của Phong Kính Tiết lại như đã cáo kết, cuối cùng nói một câu “Nếu y bận quá, chúng ta lần sau lại đến là được” rồi đứng dậy chực đi.

Phúc bá lòng biết lần này y mà đi được thì sẽ không có lần sau nữa, vội vàng chạy tới bám chặt không buông, trong lòng vẫn còn vui mừng, may mà trong phòng này không có người khác, bằng không lời lời kéo kéo thế này, thật để người ta trông thấy lại cười chê.

Ông ta nào biết được, có một hài tử lớn xác thích đùa dai đang trốn ở hậu đường, trong lòng bụng một đĩa hạt dưa to, vừa cắn vừa lén coi náo nhiệt.

Ông ta không biết, Phong Kính Tiết lại rõ hết. Y luyện võ từ nhỏ, tai mắt linh mãnh, tự nhiên là hơn xa người khác. Không ngừng nghe thấy hậu đường có tiếng hô hấp, ngay cả tiếng cắn hạt dưa cũng nghe rõ mồn một.

Trong lòng y chán nản, nhưng lại không tiện nói ra tại đây, chỉ muốn chạy sớm, ngặt nỗi Phúc bá giữ chặt không buông, trong lúc dây dưa, y

nghe thấy tiếng người tại hậu đường kia lặng lẽ bỏ trốn. Không bao lâu sau lại nghe ngoài sảnh có tiếng chân bước nhanh đến.

Y đoán là Lư Đông Ly đã đến, trong lòng đang tức giận, bèn cố ý nói ra một phen.

Lời này người ngoài nghe xong, có lẽ sẽ cho là y to gan lớn mật, hoặc cho là y kiến thức phi phạm, nhưng với y mà nói, chẳng qua nói cho hả giận thôi. Vì sợ Phúc bá cảm râm, y không tiện chửi rửa, đành phải cố ý nói ra một đồng đạo lý sai mà như đúng.

Y biết tại thời đại này, cho dù là quan viên thanh liêm chính trực nhất, trong xương cốt vẫn có một loại kiêu ngạo cao hơn bách tính bình thường. Gọi là phụ mẫu một phương, gọi là thay thiên tử chấn dất vạn dân, cho dù là thanh quan cũng vẫn đặt mình trên vị trí của người chấn dề, nhìn xuống muôn dân.

Họ có thể chấp nhận bách tính chửi mắng là tham quan, có thể cho phép bách tính than vãn triều chính hủ bại, có thể mặc cho bách tính phản hận thế gian không có thanh quan, nhưng họ rất khó chịu được bách tính xem quan viên và đầu bếp thợ may là cùng một loại người, xem làm quan như mọi loại nghề đơn giản bình thường, xem hành vi chấn giữ một phương của họ thành phận sự bình thường nhất.

Sự kiêu ngạo, sự coi thường đối với bách tính trong xương cốt những nho sinh sĩ phu đó, khiến họ nghe những lời như thế, tất nhiên sẽ phản nộ.

Phong Kính Tiết cố tình nói ra những lời này, chẳng qua là vì chọc giận cái tên ban ngày đã thả y ra kia, xem thử đại thanh quan này tức giận sẽ là đáng về gì.

Nhưng lời này thật sự chọc giận được một người đến mức phải đỏ mặt xông vào, tiếc là nam hài lớn xác kia còn chưa kịp nói tiếng nào, ngoài phòng đã có người cao giọng nói cười, thông thả mà vào.

Bởi vì chờ đã rất lâu, ánh nến trong phòng đã mờ, Phong Kính Tiết ngược mắt, thấy người nọ một thân thanh y, thanh đạm thông dong từ chỗ

trăng sao rực rỡ rợp trời kia đi tới, khuôn mặt trẻ tuổi thần kỳ, ý cười thư lãng thần kỳ, còn có ánh mắt ôn hòa bình thản thần kỳ kia, y bất giác ngần ra, người nọ đã ở trước mặt vái chào: “Tiên sinh đợi lâu.”

Lư Đông Ly vừa bước vào cửa phòng, liền trông thấy Phong Kính Tiết.

Ước chừng đã chờ một canh giờ, trong phòng bóng nến đã mờ, thế mà bạch y chói mắt kia, giữa một vùng ảm đạm này lại đoạt mắt người. Những thiếu niên công tử đương thời, nhiều người thích bạch y, nhưng rất ít kẻ có thể mặc được một thân bạch y kiều dáng giản khiết tiêu sái tự tại như vậy, phảng phất giữa thiên địa chỉ có y mới xứng với màu trắng cao khiết này.

Cả phòng ánh sáng ảm đạm, nhưng người nọ mặt mày thư lãng, tự nhiên lộ ra một cổ tự tại thông dong, bừng lên trong đáy mắt.

Lư Đông Ly bất giác vái thật dài, không như Huyện lệnh đối đãi dân chúng, mà chỉ là sự kính trọng chân thành phát ra từ nội tâm đối với người trí thức, khẩn thiết nói: “Tiên sinh đợi lâu.”

Phong Kính Tiết đối diện giống như sừng sốt một chút, mới theo bản năng trả một lễ.

Lư Đông Ly không tự xưng theo lối quan viên, chỉ nói: “Đông Ly bận công vụ, chậm trễ tiên sinh, tiên sinh mời ng ồi, cho phép ta tạ lỗi.”

Cũng đã nói đến như thế, Phong Kính Tiết lúc này đại khái đoán ra một h ồi chờ đợi này, chỉ sợ vị thanh thiên đại lão gia này không hề biết, trái lại có liên quan tới hài tử lớn xác kia. Nghĩ lại hành vi vừa rồi, cảm thấy hẹp hòi quá mức, đang định nói vài câu khách khí, không ngờ nam hài lớn xác kia chạy lên chỗ khách ng ồi, dõng ghế từ trên xuống dưới vài bước, lại đưa tay, ngoài cười trong không cười nói: “Phong công tử, mời ng ồi.”

Hành động này khiến Phúc bá hoảng sợ trước tiên, trong lòng li ền kêu hồng hét.

Vốn ghế cho chủ và khách là trái phải đối nhau, vừa ứng với địa vị ngang nhau, mà bị Lư Đông Ly kéo đi như vậy, ghế cho khách li ền bị kéo

xuống dưới.

Kỳ thật cách làm này của Lư Đông Giác, lấy lễ phép mà nói, ngược lại cũng chẳng có gì là sai.

Người của thời đại này, trọng tôn ti trật tự nhất, tân khách tương đối đặc biệt được coi trọng.

Quan nhỏ trước mặt quan lớn, nhất định phải ng ưỡn dưới, người vai vế thấp trước mặt vai vế cao, nhất định phải ng ưỡn ở bên.

Bách tính bình thường trước mặt quan viên, căn bản cả ng ưỡn cũng không dám, mà với việc Phong Kính Tiết từng chịu ân nghĩa của Lư Đông Ly, đừng nói là ng ưỡn, cho dù quỳ xuống đập đầu mễ trời cũng là đương nhiên.

Trong lễ pháp quy củ nghiêm ngặt này, nếu người thượng vị không câu nệ lễ phép, người ta nói y hạ mình cầu hi ền, nếu người hạ vị không để ý lễ phép, người bên ngoài sẽ nói y không biết lễ phép, không hiểu chuyện.

Lư Đông Giác chẳng qua muốn dùng động tác hoàn toàn hợp với lễ phép quy tắc này, nhắc nhở Phong Kính Tiết, y là một thương nhân, thân phận của bách tính bình thường so với Huyện lệnh một phương là Lư Đông Ly xuất thân khoa cử phải thấp kém ti tiện hơn rất nhiều.

Nhưng Phúc bá đi theo Phong Kính Tiết nhiều năm trong lòng tự nhiên hiểu rõ, vị chủ tử này nhà mình, trước giờ chưa từng là loại người hiểu lễ hiểu chuyện đó.

Lúc y nguyện ý, đạo lý vĩ đại cũng có thể nói ra cả đống, nhưng thực chất bên trong y chưa bao giờ là một người nói lý. Ngược lại, y tùy hứng làm bậy tới cực điểm, cố tình y có thể dùng vô số đạo lý, giải thích cho sự tùy hứng của mình. Y cần quấy lợi dụng ý, người ngoài còn bị y lừa cho đầu óc rối mù, bội phục y đại nghĩa lắm liệ.

Phong ba trong tử lao lần này, y đã ném vô số vàng bạc, gặp vô số trực trặc, suy cho cùng chẳng qua là vì không chịu bị Lưu Minh uy hiếp, chẳng

qua sự tùy hứng trong xương cốt phát tác, tình nguyện phí số bạc gấp chục lần, công phu gấp trăm lần, cũng không chịu dùng phương thức đơn giản để giải quyết vấn đề mà thôi.

Một người thế này, người dám làm nhục y ngay trước mặt, thật không liệu được là y sẽ làm ra chuyện gì.

Chớp mắt này, Phúc bá sắc mặt trắng bệch mà Lư Đông Ly thì nhướng mày, đang định trách mắng Lư Đông Giác, lại nghe bên tai có tiếng cười dài, Phong Kính Tiết vẻ mặt tươi cười, đáy mắt lại rõ ràng có ngạo ý không thể xóa đi: “Lư đại nhân, thế gian chỉ có Phong Kính Tiết tử tội, lại không có Phong Kính Tiết ng ồi bên.”

Phúc bá thở phào, mặt trời mọc hướng tây rồi, công tử lúc nào thì dễ nói chuyện như vậy, lại không hề phát tác, chẳng qua tỏ chút thái độ.

Ông ta cảm thấy Phong Kính Tiết đã rất khách khí, mà Lư Đông Giác lại cảm thấy bức mình, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, khá lắm cu ồng sinh, đúng là một kẻ cu ồng đến không vừa.

Một câu đầy ngông nghênh này, Lư Đông Ly nghe thấy thoát tiên ngân ra, sau đó cười cười, y không xin lỗi, cũng không quát Lư Đông Giác đặt ghế lại chỗ cũ, chỉ tiến lên một bước, chìa tay ra, lại là dáng vẻ không tránh né, cầm tay Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết lại sửng sốt, mới thấy Lư Đông Ly ý cười thông dong: “Tối nay trăng thanh gió mát, tiên sinh là người tao nhã, có nguyện cùng Đông Ly nắm tay dạo chơi, sướng luận thiên hạ, để giải bày suy nghĩ trong lòng.”

Phong Kính Tiết nhìn y một cái thâm sâu, bất giác cũng cười, huyện quan này đúng là một nhân vật thú vị hiếm thấy.

Y cũng không nhiều lời chối từ, liền theo Lư Đông Ly đ ồng hành mà ra.

Chỉ còn lại Phúc bá và Lư Đông Giác cùng đứng ngăn người trong phòng.

Phúc bá nhìn ra ngoài, mắt cũng hơi đăm đăm, vị Huyện thái gia này thật là một người tốt, không hề kiêu căng chút nào, tình huống xấu hổ như vậy mà cách giải vây của ngài lại tự nhiên như thế. Bất quá, công tử hôm nay cũng thật là rất dễ nói chuyện, cậu ta bình thường tuy là khách khứa đây nhà, bằng hữu đếm không hết, nhưng chẳng qua là cùng nói cười uống rượu, ngoại trừ thị nữ nha đầu mỹ lệ bên cạnh, rất ít thân cận với người như vậy. Xem ra sự tùy hứng của công tử cũng chỉ là bên ngoài, trong lòng tất nhiên vẫn rất cảm kích ân nghĩa của Lư đại nhân.

Lão bộc dạt dào vui mừng gật đầu liên tục.

Mà tiểu công tử của Lư gia, đã tức giận đến mức âm thầm nghiến răng.

Phong Kính Tiết là người nào, bất quá là một chủ đất nông thôn, cùng lắm là một chủ đất nông thôn nhàn hạ, ngoại hình rất tuấn tú thôi, cần được đại biểu ca khách khí như vậy, dung nhượng nhiều vậy sao?

Trong lòng thật muốn nhảy dựng lên, xông đến chỉ mũi tên chủ đất kia mà mắng vài câu, lại nghĩ tới đại biểu ca vừa rồi trước khi ra đã hung tợn trừng mắt cảnh cáo, đành phải nén giận đứng trong phòng trừng mắt.

Một già một trẻ, hai loại tâm tình hoàn toàn bất đồng, đứng trong phòng, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài dưới trăng sao rực rỡ khắp trời, hai người một thanh sam một bạch bào, thanh sam tiêu sái, bạch bào phiêu dật cùng đi dưới trăng như vậy, lại đẹp đến mức có thể bước thẳng vào tranh.

Cũng không biết họ đang nói những gì, chỉ có từng cơn gió đêm ôn nhu, đem tiếng cười trong sáng lúc liền lúc dứt kia, truyền vào tai.

Rất lâu rất lâu sau này, khi chuyện của Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly được người phổ làm truyền kỳ, trong sử sách đời sau, dân gian thoại bản,

mọi người đều tán dương họ là tri kỷ chi giao, về một đêm này, có rất nhiều suy đoán và tán dương.

Có người nói họ một đêm này, thi từ xướng hợp, hai bên đều kính nể đối phương tài năng kinh thế có người nói họ một đêm này cùng bàn thiên hạ đại thế, cùng thương lượng đạo hưng quốc, hai bên đều bá phục kiến giải lòng dạ của đối phương, có người nói, sau một đêm này họ tâm tính tương đắc, chí hướng hòa hợp, ước hẹn vì thiên hạ thương sinh rơi đầu đổ máu, liền kết làm sinh tử chi giao, trọn đời không bỏ.

Song lúc này, vào cái đêm có gió đêm ôn nhu, trăng sao mỹ lệ ấy, Phong Kính Tiết tới cửa bá tạ, là bị lão bộc ép, không cam tâm không tình nguyện, Lư Đông Ly ra mặt tiếp đãi, là bởi vì trò đùa của tiểu biểu đệ, cũng là không cam tâm không tình nguyện.

Giai thoại họ lần đầu gặp gỡ cùng đi dưới ánh trăng, bất quá là biện pháp do Lư Đông Ly cảm thấy tình cảnh khó xử, cho dù chuyển ghế trở lại cũng không dễ coi, bèn lâm thời nghĩ ra.

Đêm hôm đó, họ kỳ thật chỉ là câu được câu chăng nói rất nhiều chuyện phiếm.

Bất quá, hai bên đều là người thông minh, nghe chuyện phiếm mà hiểu người, đều biết đối phương là người có tài hoa có kiến thức có bản lĩnh, nhưng cũng hiểu rõ, chí hướng, lý tưởng, cách xử sự của đối phương khác xa mười vạn tám ngàn dặm!

Mà sau đêm hôm đó, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết rất lâu, rất lâu không gặp lại.

Hai bên đều rất bận, Lư Đông Ly bận xử lý tất cả công sự tồn đọng hơn nửa năm trong thời gian Lưu Minh tại nhiệm, sau những vụ án tồn, trong tay còn có rất nhiều công sự phải làm, bận xong chuyện cơ bản nhất trong chức trách, còn rất nhiều chuyện có thể làm hoặc không, nhưng làm rồi đối với bách tính mà nói thì luôn có lợi ích cần phải làm.

Lư Đông Ly bận rộn công sự, Phong Kính Tiết đương nhiên cũng bận, y bận ăn uống chơi bời, mà còn bận đến chết đi được.

Từ sau khi y được thả, tất cả bằng hữu nhao nhao đến chúc, người làm tá điền dưới sản nghiệp của y, người người đến phủ chúc, dù là những kẻ vô công nghèo túng trong huyện, muốn kiếm tí tiền thưởng cũng đến chúc mừng.

Ngoài Phong phủ, ngựa xe như nước, nối liền không dứt. Trong Phong phủ, yến hội nước chảy, nước chảy yến hội, đúng là không có kết thúc.

Phong Kính Tiết bận uống mỹ tửu, ăn thức ngon, thưởng thức giai nhân ca múa, hưởng sự ôn nhu của hững hờ, lúc nhàn rồi thì cùng bạn bè ăn uống hát ca, làm thơ vẽ tranh, lại nghe đám khách khứa rảnh rỗi người người khen ngợi, tán tụng văn thơ tranh vẽ của y cao như trời.

Hoặc lại cùng hai ba bằng hữu kết giao, dẫn theo hơn chục kẻ hầu, mấy chục tòng bộc, hùng hùng dũng dũng du sơn ngoạn thủy, mặc sức hưởng lạc.

Nhân sinh của y lắm vẻ nhiều màu, hưởng thụ tốt cùng. Về phần Lư Đông Ly Lư đại lão gia đã cứu y khỏi nhà giam, đang ngược xuôi bốn bể vì bách tính toàn huyện kia, lại mau chóng bị y ném ra sau đầu.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mông Oan

Lư Đông Ly nhậm chức ở Tế Huyện không đến nửa năm, huyện thành đã đại trị, bách nghiệp thịnh vượng.

Mất thấy đã gần hết năm, theo lệ cũ, quan viên các nơi đều phải lên tỉnh thành trình báo chính vụ trong năm cho quan trên, kỳ thật nói trắng ra cũng chẳng qua là để đám quan viên có một cơ hội danh nghĩa châu đầu trên tỉnh thành, đợi qua năm tặng cho cấp trên một chút hiệu kính mà thôi.

Lư Đông Ly nhậm chức ở địa phương cũng đã vài năm, biết những quy tắc tục lệ này, ngất nổi thật sự không có bao nhiêu bạc để có thể xã giao hiệu kính như vậy, cũng chỉ đành cố kiên trì, coi đây là một hũ công sự bình thường mà làm.

Đi một vòng các đại nha môn, hai tay trống trơn, ngoại trừ văn thư công sự thì thứ gì cũng không mang như vậy, mặt đám quan viên lớn bé ở tỉnh thành tự nhiên sẽ không dễ coi, gặp mặt nói chuyện, tất nhiên âm thầm châm chích, đẩy về chế giễu.

“Đã lâu không gặp, Lư đại nhân nhìn như hơi phát tướng, chắc hẳn ở Tế Huyện mọi sự đều thuận ý nhỉ?”

Đối với chào hỏi ngữ khí không thiện ý đó, Lư Đông Ly trước giờ chỉ mỉm cười trả lời: “Đa tạ quan tâm, cả huyện bách tính yên vui, hạ quan tự nhiên mọi sự đều thuận ý.”

“Phải phải phải, dưới sự quản lý của Lư đại nhân, Tế Huyện còn có thể không đại trị sao? Ai chẳng biết Lư đại nhân ngài mạnh mẽ vang dội, cương nghị quyết đoán. Vụ án của Phong Kính Tiết kia ngay cả báo cũng không báo lên trên một tiếng, đại nhân đã trực tiếp xóa án, định hung thủ khác, đệ trình lên phủ nha.”

Đối với giọng điệu chua ngoa thế này, Lư Đông Ly cũng chỉ thông dong cười nói: “Đa tạ đại nhân khách lệ. Bách tính dưới quy ền quản lý nếu vô tội, cho dù để người ta ở lại trong lao thêm một ngày cũng là hạ quan thất trách, đành phải bạo gan thả người ra trước. Nói đến cũng phải đa tạ các vị quan trên, văn thư của hung thủ mới vừa đưa lên, tức khắc phê trình Hình bộ, lại nhanh chóng trả lời. Định án mau chóng như thế, phủ nha các bộ đường làm việc nhanh chóng quyết đoán, thật khiến hạ quan hổ thẹn.”

Y nói thật thoải mái, mà sắc mặt đám quan viên phủ nha càng thêm khó coi. Liên quan đến việc định tội hung thủ mới nhanh chóng như thế, trong đây đương nhiên không thiếu sự chuẩn bị của Phong Kính Tiết. Cùng một vụ án, công văn của hai hung thủ, một người ém xuống không buông, một người thần tốc phê chuẩn, huy ền cơ trong đó, những kẻ có mắt đ ều có thể nhìn ra được.

Vô luận lời này của Lư Đông Ly có phải là có tâm ch ế gi ấu hay không, những người khác nghe vào lòng, chắc chắn chẳng thể dễ chịu.

Lư Đông Ly cũng không đưa mắt nhìn biểu tình của mọi người nhi ều, chỉ cười nói: “Hạ quan còn phải đi nha môn khác trình báo công vụ, cáo từ tại đây.”

Chẳng đợi người ta nói thêm gì nữa, quay người đi luôn.

Bước chân của y tuy rất nhanh nhưng bên tai vẫn l ắng máng nghe thấy lời nói lạnh băng phía sau.

“Ngày trước lúc làm sai trong phủ, trưng ra dáng vẻ đúng thật là thanh quan không dính bụi, như thế toàn thiên hạ chỉ có mình y là người tốt, ng ần này người chúng ta ai có thể làm y để mắt. Chẳng qua là một tiểu huyện thành, bộ mặt thật đã lập tức lộ ra.”

“Đó tuy là một tiểu huyện thành, nói cho cùng vẫn lấy y làm tôn, mọi sự do y định đoạt. Tự nhiên phải khác với những người làm việc trong quận chúng ta.”

“Phong Kính Tiết tại sao sáng khoái thả ra như vậy, trong lòng ai không rõ. Tới lúc này rồi mà còn muốn làm ra vẻ thanh quan, keo kiệt bủn xỉn đến bước này, thật là... Ta nhớ toẹt.”

Lư Đông Ly cười khở, người làm quan không ra gì đến bước này, thấy lợi tối mắt đến tình trạng này, thật khiến y không biết là phần nộ hay bị ai.

Không nói đến ngôn ngữ thô tục, tâm tính đáng ghê tởm, hoàn toàn không có dáng vẻ của người đọc sách. Dù là lời ông tiếng ve, không đợi đến chỗ vắng vẻ khuất người rồi nói, biết rõ có thể bị y nghe thấy mà còn nói ra, hành vi này cùng cách làm của người trong quan trường, xử sự khôn khéo, mọi sự đều lui một bước, hoàn toàn tương phản.

Bởi vậy có thể thấy, hầu như mọi người đều thật sự nhận định mình đã càn của Phong Kính Tiết không biết bao nhiêu là lợi.

Hôm nay vô lễ như thế, chỉ sợ đầu tiên là đổ mắt ghen tị vì mình đã càn được khoản lợi đáng kể, thứ hai là tức giận mình không hiểu kính, ba là có chút ý trút giận.

Trước kia thanh quan làm việc trong phủ nha mình đây, một người không hợp thời, cản trở chuyện của mọi người từ trên xuống dưới, hiện tại quan viên lớn bé đều khẳng định mình là tham quan, lập tức cảm thấy có thể mở mày mở mặt, có thể uốn ngực ngẩng đầu, có thể tìm cơ hội, đem những tức giận uất ức trước kia bất tri bất giác phải chịu trút ra toàn bộ.

Y xưa nay công phu dưỡng tính cực tốt, ngược lại không đến nỗi vì vậy mà sinh phần nộ, ngay cả chút bị thương trong lòng kia, cũng không phải là vì chính mình.

Chậm bước ra khỏi phủ nha, đã thấy Lư Đông Giác rảo bước đến đón: “Đại biểu ca...”

Lư Đông Ly hơi nhú mày, y thật sự không muốn để tiêu biểu đệ này đi theo bên cạnh mình, đối mặt với những đi đầu khó kham này: “Không phải đã bảo đệ chờ ta ở trạm dịch à, sao lại tự mình qua đây?”

“Đừng nói nữa, dịch thừa nói là sắp đến Tết, quan viên các nơi đầu lên tỉnh thành, ở chật hết rồi, không có phòng trống cho chúng ta.” Lư Đông Giác giận dữ nói, “Bảo họ nghĩ cách dọn một chút mà họ không thèm đếm xỉa gì đến đệ.”

Lư Đông Ly cười: “Đệ không cho tiền thưởng, hoặc là tiền thưởng cho quá ít đúng không?”

Lư Đông Giác tức giận: “Huynh là quan, ở trạm dịch là quyền lợi của huynh, sao họ còn đòi thêm tiền thưởng được?”

Lư Đông Ly mỉm cười lắc đầu: “Đệ cũng biết tiền công của dịch thừa ít ỏi cỡ nào, căn bản không đủ nuôi sống vợ con, lại phải hầu hạ quan viên lớn bé, bị người đến kêu đi hết, động chút là bị tội. Nếu không phải muốn khoản tiền thưởng kia, ai chịu làm chuyện chịu khổ chịu mệt này. Nếu chúng ta thật sự trong như nước sáng như gương, họ cũng hết đường trông chờ, nhưng hiện tại chỉ sợ cả tỉnh thành đầu cho là chúng ta phát tài to, nếu vẫn keo kiệt bủn xỉn, trong lòng họ sẽ hận chúng ta keo kiệt. Hơn nữa, hiện giờ đã sắp hết năm, quan viên lên tỉnh thành quả thật rất nhiều, ta vừa là quan nhỏ, vừa ra tay keo kiệt, họ tự nhiên phải chiếu cố những quan lớn ra tay hào phóng trước, việc này cũng là thường tình.”

Lư Đông Giác bưng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra lại là chuyện đó của Phong Kính Tiết liên lụy. Đệ nói, ánh mắt dịch thừa kia nhìn đệ làm sao lại kỳ lạ như vậy. Còn cả những quan viên khác, kéo dài giọng lớn tiếng quát, hóa ra là vị Lư đại nhân cương cường độc đoán, quyết án nhanh chóng kia. Đại biểu ca, huynh đâu có nhận xu nào, chúng ta đi tìm họ biện bạch.”

Gã đưa tay muốn kéo Lư Đông Ly đi tìm người tính sổ, Lư Đông Ly bất giác mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ gã: “Tiểu tử ngốc, kẻ trong tự trong, không cần biện bạch, kẻ đục đã đục, biện bạch ích gì?”

Lư Đông Giác kinh ngạc nhìn y: “Đại biểu ca, huynh làm việc tốt, lại bị oan uổng như vậy, huynh vốn là thanh quan, lại bị người coi là tham quan, sao huynh không giận chút nào thế?”

Lư Đông Ly cười nháy nháy mắt với gã: “Đại biểu ca nhà đệ tu dưỡng tốt nhất. Vẫn nói chọt gặp chuyện mà không sợ hãi, vô cớ bị hại mà không tức giận. Trạng nguyên lang tương lai, đệ còn phải học nhiều lắm!”

Dưới tình huống này, y vẫn còn có tâm tình vui đùa, Lư Đông Giác muốn cười, lại cảm thấy cười không nổi, rầu rĩ nói: “Làm thanh quan làm đến mức cả ở trạm dịch cũng phải ôm một bụng khó chịu, còn bị người ta đuổi ra, thế đạo này, muốn làm thanh quan, thật sự phải uất ức như vậy sao?” Trên mặt gã dãn dãn nổi lên vẻ hoang mang.

Không phải chính nghĩa nhất định chiến thắng tà ác sao? Không phải thanh quan nhất định được lòng người sao? Không phải những người bình thường, bách tính bình thường, tất cả đều ủng hộ thanh quan sao? Tại sao ngay cả một kẻ làm thuê trong dịch quán cũng dám xem thường gã, mà dám tham quan chỉ cần cho tiền thưởng đủ hào phóng, trong mắt những lão bách tính này, lại đáng yêu hơn xa thanh quan?

Lư Đông Ly thấy vẻ mặt gã hơi mê loạn, trong lòng thật có chút không ổn, biết rõ nếu thừa cơ hội này nói thêm vài câu, có thể làm cho thiếu niên ngay thật này càng hiểu rõ sự đáng sợ của hiện thực, lý giải khoa khảo quan trường gã một lòng hướng tới, nhưng trong lòng lại thật sự không ổn nói thêm, đành phải nở nụ cười, lại mạnh tay cốc đầu gã: “Ngăn ra cái gì, còn không đi theo ta?”

Lư Đông Giác sờ đầu ngó y: “Đi đâu?”

Lư Đông Ly dùng ánh mắt nhìn kẻ ngớ ngẩn trừng gã: “Đến khách ***. Hay là đệ thích ngủ ngoài đường?”

Thanh niên trên khuôn mặt kèm theo ý cười tao nhã, khiến người như gọi trong gió xuân kia, dẫn một thiếu niên một tay xoa đầu, thỉnh thoảng lại thì thầm vài câu từ từ đi trên đường.

Thiếu niên vẻ mặt bất bình, thường ngửa mặt giận dữ nói gì đó, mà thanh niên chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại cốc đầu thiếu niên một cái không nhẹ không nặng.

Trên con đường tỉnh thành phồn hoa, dòng người qua lại như mắc cửi, sắp hết năm, mỗi người đều bận lo liệu đồ Tết, chẳng ai chú ý đến một đôi huynh đệ đồng hành này, chính như cũng chẳng ai ngăn đầu, nhìn lên lầu các cao cao bên đường kia, có người đang dựa song uống rượu, ánh mắt mang theo ý say, hờ hững liếc nhìn dưới lầu.

“Phong huynh, nhìn cái gì thế?” Có người bên cạnh y lơ đãu nhìn xuống, chợt a một tiếng: “Là Huyện thái gia của chúng ta? Y cũng đến tỉnh thành.”

Phong Kính Tiết lười biếng đáp một tiếng, cũng không nhìn xuống nữa, quay người đi, kéo một nữ tử thiên kiều bá mị vào lòng, đúng lúc há miệng, ngậm trái nho mà tay ngọc thon thon cẩn thận bóc vỏ đưa đến bên môi.

Y ở Tế Huyện chơi đến trời u đất ám, còn chưa thấy đủ, lại cùng cử nhân Hứa Sĩ Hữ trong huyện đến tỉnh thành chơi.

Nói là đi tỉnh thành du ngoạn, trên thực tế chẳng qua là Hứa Sĩ Hữ nghe nói, Túy Vân lâu ở tỉnh thành đến mấy tuyệt sắc giai nhân, bèn xúi Phong Kính Tiết cùng đi du ngoạn, có ông chủ hào phóng như vậy tính tiền, chơi gì mà không thoải mái.

Phong Kính Tiết thì thế nào cũng được, bèn bằng lòng đồng hành.

Chẳng ngờ trên Túy Vân lâu trái ôm phải bồng có thừa, lại vẫn không cẩn thận ngắm phải quan phụ mẫu của tiểu thành nhà mình.

Giai nhân xinh đẹp tận xương kia, nhu nhược không xương mà dựa cả người vào lòng Phong Kính Tiết, nói: “Huyện thái gia mà Hứa công tử nói, có phải chính là Lư Đông Ly Lư đại nhân nửa năm trước đi đầu nhiệm đến Tế Huyện?”

Hứa Sĩ Hữ cũng ngẩn xuống, vừa cúi đầu uống mỹ tửu mỹ nhân tự mình đưa tới, vừa cười nói: “Tự nhiên là y.”

Lệ Cơ hầu hạ bên cạnh y cũng cười nói: “Vị Lư đại nhân này nghe nói cực may mắn, vừa nhậm chức đã xử lý một vụ án lớn, giúp một kẻ vô cùng

lắm tiền xóa tội danh giết người.”

Những kỹ nữ bĩ rượu khác cũng đều cười tiếp lời.

“Nghe nói người kia thật sự rất có tiền, giữa đêm khuya chở bốn năm hòm vàng đưa đến huyện nha đó?”

“Ta nghe nói là tám hòm vàng?”

“Nghe nói còn có hai hòm châu báu đấy...”

“Chỉ một vụ án, đã kiếm được bạc mấy đời, làm quan đúng là thoải mái mà.”

Hứa Sĩ Hữu mồm môi đầy đặn nhìn sang Phong Kính Tiết, trách mắng: “Những chuyện này chỉ là tin đồn, các người đừng có loan truyền lung tung.”

“Tin đồn ở đâu, ai chẳng biết đó là án giết người của kẻ có tiền. Một lão gia lắm tiền, đánh chết tá điền nghèo, án cũng định rỗi, ông ta vừa nhậm chức, hung thủ giết người đã thành người vô tội, lập tức phóng thích, tự đứng lại sinh ra một hung thủ, nếu nói trong đây không được lợi ích, ai mà tin nổi.”

“Hơn nữa, Như Hoa có người bạn làm việc ở phủ nha. Nghe y nói, đến cả đại nhân của phủ nha kia, cũng nói Lư Đông Ly chắc chắn phát tài to. Nghe đâu kẻ có tiền kia ra tay không biết hào phóng cỡ nào, chỉ tùy tiện chuẩn bị cho phủ nha một chút, lễ đơn đã dọa chết người, Lư Đông Ly kia trực tiếp thả người, lợi ích tới tay khẳng định không thể ít.”

Lại có người suy nghĩ lạ lùng quá trớn: “Hứa công tử nếu biết vị Lư đại nhân kia, sao không mời ông ta cùng lên chơi đùa yến nhạc, bọn tỷ muội chúng em được ưu đãi, cũng phải đa tạ Hứa công tử dẫn dắt.”

Hứa Sĩ Hữu nghĩ tên tội phạm giết người lắm tiền mà họ nói đang ngồi ngay chính giữa nghe họ chuyện phiếm, cảm thấy xấu hổ. Không ngờ Phong Kính Tiết lại cười rộ lên, bẹo má người đẹp trong lòng, ý cười đầy

mắt: “Trước mặt ta mà còn dám muốn người khác lên làm khách, các người càng lúc càng không nghe lời, đến đến đến, mỗi người phạt ba chén rượu.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hiệp Đạo

Mười ngón tay bằng một tư thế mê người nâng chén rượu, mỹ tửu thuần hương từ từ chạm môi, rồi lại quay người qua, nhuyển ngọc ôn hương ôm ấp, cặp môi hồng thoang thoảng mùi hương, lấy tư thế thân mật tới cực điểm, đưa mỹ tửu vào môi vị khách tuổi trẻ anh lãng kia.

Cặp môi thơm hơi mấp máy, mảy mắt chực say: “Công tử thật là nhân tâm, những người khổ mệnh chúng em, bất quá cầu được ba bữa ấm no thôi, công tử lại nhân tâm nói phạt là phạt.”

Phong Kính Tiết cười ha ha, hai tay bừa bãi khinh bạc giai nhân trong lòng: “Đúng là một tiểu mỹ nhân giáo hoạt.”

Hứa Sĩ Hữu ở bên cười nói: “Lư đại nhân kia không chừng vẫn thật sự là một thanh quan. Các người nói bấy bạ, đồn đại linh ***, có gì mà không phạt được?”

Chúng nữ tử bất giác đều bật cười: “Hứa đại nhân chẳng lẽ đã đổi nghề đọc kịch bình thư? Sao mà cũng nói đến thanh quan?”

“Việc khác thì ta không biết, bất quá, y không thu lễ thế nào ta lại nắm rõ. Nhìn hành vi của y, cũng đích xác không giống một tham quan.” Hứa Sĩ Hữu cố gắng muốn nói cho đứng đắn đáng tin một chút, nhưng trong lòng ôm một người, trên đùi còn ngồi một người, phía sau lại có một người giúp đấm lưng bóp vai, bốn phía là oanh ca yến ngữ, lời này nói ra, có ai lại nghiêm túc nghe.

Phong Kính Tiết trái lại nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ đầu bài mềm mại không xương đang nằm trong lòng, cười nói: “Sao không nhận lễ? Ta lại nghe nói, khi y mới đến nhận chức, đám chức sắc danh lưu các người chúc lễ, y đâu có chối loại nào.”

Hứa Sĩ Hữu cười khở một chút: “Đúng là thế. Ngày đó, yển y cũng đi, lễ cũng nhận, mọi người cũng an tâm, chẳng ngờ không bao lâu sau, Đông Hà bên kia liền bắc một cây cầu.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Đúng rồi, trước kia ta cũng từng cùng mọi người thương nghị mỗi người xuất một phần bạc, bắc một cây cầu, thuận tiện cho người qua đường lui tới, về sau xảy ra chuyện đó, không phải liền bị lỗ sao. Chờ sự tình qua rồi, ta thấy bên kia có thêm một cây cầu, trước cầu còn lập bia công đức, viết thiện nhân nào ra bao nhiêu tiền, dựng cây cầu này. Ta còn cho là lúc ta vắng mặt, các người tự mình gom góp quyết định sự tình. Nghe người nói như vậy, hóa ra lại là liên quan tới Lư Đông Ly.”

Hứa Sĩ Hữu cười nói: “Chuyện dựng cầu, ta trước đó ngay cả chút phong thanh cũng không biết. Dựng xong rồi, lập bia công đức rồi, bên trên có tên ta, mức tiền quyên và quà gặp mặt ta tặng cho Huyện thái gia không kém một xu, có lẽ những người khác cũng đều như thế.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Y không muốn nhận tiền của các người, nhưng tân quan nhậm chức, theo lệ chức sắc địa phương đều phải có biểu hiện. Nếu y cự tuyệt không nhận, các người có thể còn cho là y chê ít, quay về lại tặng thêm lễ. Hơn nữa y vừa mới đến, cự tuyệt mãi ngược lại làm mối quan hệ cương lại, mọi người không tiện gặp mặt, xử lý như vậy cũng chẳng có gì là không tốt.”

Hứa Sĩ Hữu cười nói: “Sau đó chúng ta tự nhiên cũng nghĩ không yên, có phần xấu hổ, lại chuẩn bị lễ đi bái kiến, nhưng y luôn bận công sự, mười người cầu kiến tối đa chỉ có một người gặp được y, gặp thành rồi, lễ này y cũng không nhận.”

“Đó là tự nhiên, y đã đứng vững gót chân, quen tình huống, đã quá quen với mọi người từ trên xuống dưới, tất cả đều hiểu rõ tính tình của y. Lúc này y từ chối nhận lễ, mọi người cũng không có hiểu lầm gì nữa.”
Phong Kính Tiết nói đương nhiên.

Lê Cơ trong lòng làm bộ kinh ngạc: “Nếu theo lời hai vị công tử, thế thì y lại thật là thanh quan?”

Hứa Sĩ Hữu tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, lại nhìn người đang ôm nàng, lúc này mới cười nói: “Nếu nói y là thanh quan, lại cũng chưa hẳn. Bởi vì theo ta được biết, có lẽ của một người, y chưa bao giờ từ chối nhận.”

Mọi người theo tầm mắt y cùng nhìn sang mặt Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết nhún vai cười nói: “Tặng lễ là môn học vấn cao, không phải chỉ tặng những thứ đáng giá là được. Ta ba ngày hai đêm tặng lễ cho y, có khi y còn trả lễ cho ta ấy chứ. Nhưng người có biết ta tặng thứ gì không?”

Hứa Sĩ Hữu cười nói: “Chức sắc cả huyện thành chúng ta đều muốn biết, có đi đâu là không tiện hỏi thôi. Nếu người chịu chỉ giáo, ta nhất định rửa tai lắng nghe.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Ta tặng y nhận, chỉ bởi vì ta tặng phần lớn là những vật không quan trọng. Tỷ như có lần ta ăn một món ăn cảm thấy rất ngon, liền bảo đầu bếp làm một mâm nhân lúc còn nóng khăn trương tặng đi. Có khi, đám chưởng quầy nơi khác mang đến cho ta đặc sản, thức ngon rượu ngon ở địa phương, ta cũng chia một nửa, bảo người đưa đến huyện nha. Có khi ta đi du ngoạn tứ xứ, phát hiện hòn đá, con dấu không đáng giá nhưng đẹp, có thể thưởng thức một phen, liền mua một phần cho y luôn. Mấy thứ này toàn không đáng giá, nhưng lại thú vị, ăn dùng chơi, cũng khá hưởng thụ. Y nhận là nhận tình cảm, không nhận ngược lại là làm kiêu.”

Y ngược mắt nhìn ra vạn dặm mây trời ngoài cửa sổ: “Cũng có lúc, ta xuống nông thôn dạo chơi, nhìn điên trang điên hộ của mình, trông thấy rất nhiều người vẻ mặt mỉm cười, nhìn hạt lúa nặng trĩu giữa cánh đồng, ta sẽ hái xuống bông lúa trĩu nặng, bỏ vào hộp, bảo người đưa đến cho y. Lúc này, thông thường y sẽ trả lại cho ta một bài thơ, hoặc một bức tranh. Dương nhiên cũng có đôi khi, ta uống rượu hơi nhiều, hoặc là dưới trăng ngắm hoa thấy hơi say, cũng sẽ viết nửa bài thơ hoặc tùy ý vẽ đôi nét, chẳng cần biết có đẹp hay không, có thể gặp người hay không, bảo người tặng đi. Huyện thái gia đáng thương của chúng ta, bình thường đều sẽ phí tâm tư giúp ta viết nốt bài thơ, lại phối thơ lên tranh, rồi đưa về cho ta.”

Y thản nhiên nói, trên mặt d ãn có chút ý cười.

Lệ Cơ đứng lúc đưa lên một chén rượu, y tùy tay tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch.

Hứa Sĩ Hữu ngờ ngác hỏi: “Người ba ngày hai đ ãu bảo người giả bộ th ãn th ãn bí bí bỏ hộp đưa vào huyện nha chính là mấy thứ này? Y thỉnh thoảng đưa cho người, bên trong cũng chẳng qua là bản thảo thi từ?”

“Chưa hết, có khi ta đột nhiên phát cảm khái kỳ lạ, cũng sẽ tùy ý ghi vài nét không hề có trình tự quy tắc đưa cho y, y ngẫu nhiên có ít ý tưởng không hợp thời, cũng sẽ viết ra cho ta xem thử. Đúng r ãi, có lúc y đọc sách, sẽ viết chút tạp cảm tùy ký cá nhân hiểu được, cũng bảo người đưa tới cho ta. Bất quá, cũng là hỏi ý kiến của ta. Bình thường ta cũng viết bừa vài câu trả lời y thôi.” Phong Kính Tiết uể oải đáp.

Hứa Sĩ Hữu cười khổ nói: “Thật là danh sĩ tự phong lưu, tội nghiệp những kẻ t ãm thường chúng ta đây, cả ngày nghi th ãn nghi quỷ, còn không biết trong đó là những bảo bối hi thế gì, lại kỳ quái là vì sao cũng chỉ mình người có thể được Huyện thái gia chúng ta coi trọng? Người không để mất phú quý công danh thì thôi, y nói cho cùng là người trong quan trường, các người muốn thi từ xướng họa cũng được, cứ công khai mà làm, tội gì phải ra vẻ như vậy, khiến thế nhân kinh nghi, tổn hại danh dự của y.”

Phong Kính Tiết lạnh lùng mỉm cười: “Ta với y cũng đâu tính là thi từ xướng họa, lại chẳng có chuyện gì giấu giấu giếm giếm, chỉ là ta bận mua vui tìm hoan, y bận một lòng vì dân, ai rảnh rỗi mà ngày ngày đi gặp nhau đàm thơ đàm từ đàm thiên hạ. Ngẫu nhiên nhớ tới, tùy tay viết chút gì đó, đương nhiên phải bảo người đưa đi ngay, việc này có vấn đề gì? Người thiên hạ nghĩ cái gì, liên quan gì tới ta. Lòng người đã có nghi ngờ, người làm gì cũng khả nghi. Danh dự của y bản thân y cũng không thêm quan tâm, ta lại nhọc lòng gì.”

Hứa Sĩ Hữu tr ãn mặc một h ãi, mới thở dài nói: “Y là người trong quan trường, há có thể không biết, kết giao ngoài sáng như vậy dễ rước lấy thị phi. Chỉ là người một phen thành ý, y li ãn tình nguyện vấy bẩn thanh danh chứ không cự tuyệt tâm ý của người, nhân vật thế này, đáng để kết bạn.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Đó là bản thân y ngu ngốc. Bất quá nói tới nói lui, so với loại người bởi vì cảm thấy mình trong như nước, sáng như gương, vĩnh viễn ngênh ngang kiêu ngạo, người tặng y hai cân quất y cũng giáo huấn người một chập, nơi nơi đem chuyện bé xé to, chỉ sợ cả thế giới có người không biết y là thanh quan kia, tay quan có phần ngu ngốc này vẫn không t ừ.”

Danh kỹ xinh đẹp danh động tỉnh thành kia cả người cuộn tròn trong lòng Phong Kính Tiết lại rõ ràng cảm giác được, công tử tuấn tú ra tay cực hào phóng nọ dường như lực chú ý đã rất xa mình. Nàng ngẩng đầu, mặt hơi lĩnh ngộ, khẽ hỏi: “Phong công tử cùng Lư đại nhân kia, thật sự rất quen thuộc, rất có giao tình?”

Phong Kính Tiết lớn tiếng thở dài, cúi đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Người thông minh như vậy, không phải còn không hiểu chứ? Ta chính là đại tài chủ bởi vì bị nghi ngờ đánh chết người, được y phóng thích ngay trên công đường kia, là đại ác bá nửa đêm tặng bao nhiêu rương vàng bạc châu báu đến nhà y mà các người nói đó.”

Bên tai có tiếng kinh hô khẽ vang lên, Phong Kính Tiết lắc đầu, thoáng có vẻ bất đắc dĩ kèm theo phiền muộn: “Tại sao mọi người nghe chuyện tham quan tham tài trợ giúp ác bá trái luật trốn tội, vĩnh viễn đầu chỉ biết chú ý tới tham quan rốt cuộc chiếm được bao nhiêu tiền bao nhiêu lợi ích, mà không chịu phân tâm đi nhớ tên của ác bá một chút chứ? Thật tội nghiệp đám ác bá trong vô số những câu chuyện ấy.”

Lúc Phong đại công tử giữa hương ôn nhu trái ôm phải b ồng, huynh đệ Lư Đông Ly hai người đã tìm được một khách *** sạch sẽ gọn gàng mà nghỉ lại.

Lư Đông Giác tuổi còn nhỏ, không ng ồi yên, lại gặp đợt cuối năm, tỉnh thành khắp nơi náo nhiệt vô cùng, gã càng không chịu được tịch mịch, kéo Lư Đông Ly cùng đi dạo tứ xứ, ngẫu nhiên mua vài thứ đồ chơi thú vị, điểm tâm ngon. Thiếu niên chưa trưởng thành mà luôn tự cho mình là người lớn thắng lợi trở về, vui đến mức miệng cũng không thể ngậm lại, cơn giận không đâu ban ngày nháy mắt đã ném ra sau đầu.

Khi hai người về đến khách ***, đêm đã hơi khuya, đường cũng yên tĩnh, không nghe thấy tiếng động. Hai người muốn cho thuận tiện, chỉ gọi một gian phòng, lúc này tiện tay đẩy cửa, chợt ngẩn ra.

Hành lý trong phòng sớm bị lục lọi lung tung, ngay cả hòm hành lý cũng biến thành đồng mảnh vụn, quần áo để thay đâu bị xé nát, đồng một tấm tây một mảnh giăng đầy đất. Mà ly tách trên giường sớm bị ném mất, gối cũng bị xé toác. Tóm lại là một vùng hỗn độn, lộn xộn kinh khủng.

Lư Đông Ly chỉ kịp sửng sốt một chút, lưng đã chịu một đòn nghiêm trọng, không tự chủ được ngã về trước, người đau đớn vô cùng, buột miệng ra lại chỉ kêu: “Đông Giác, đi mau!”

Nhưng trên cổ chợt lạnh, tiếp đó bên tai là một tiếng cười gằn: “Đi được sao?”

Cho đến lúc này, Lư Đông Ly mới miễn cưỡng nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Bản thân đã ngã ngửa trong phòng mình, bên cạnh là Lư Đông Giác sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn bị dọa ngây người.

Đồng hồ chơi cao cao hứng hứng mưa về kia, rơi ngổn ngang dưới đất.

Cửa phòng im hơi lặng tiếng đóng lại, giữa buổi đêm tĩnh lặng này, chẳng ai biết, có hai thanh cương đao sáng như tuyết đang đặt trên cổ hai người.

Hai hán tử cao lớn cầm đao hắc y che mặt, trang phục thần bí rất tiêu chuẩn, ánh mắt hung ác, mà thanh âm thì lạnh lùng: “Nói, vàng bạc tài bảo của ngươi giấu ở đâu?”

“Vàng bạc tài bảo?” Lư Đông Ly ngạc nhiên, có nằm mơ cũng không ngờ được, sẽ có người tìm đến loại bần cùng như y đây mà đòi vàng bạc tài bảo.

Chuôi đao nặng nề đập lên vai, y đau đến độ sắc mặt tức khắc tái nhợt.

“Bớt giả hồ đồ đi! Tên tham quan người, hút hết mồ hôi xương máu của dân, lại còn ăn hối lộ trái pháp luật, khiến bách tính có oan khó giải, hôm nay chúng ta phải thay trời hành đạo, cướp phú tề bần.”

Lư Đông Ly tròn mắt há mồm, chuyện gì đây? Hiệp đạo và tham quan? Cũng là loại kịch, loại chuyện mà Lư Đông Giác ham náo nhiệt thích xem, thích nghe nhất?

Nhưng tiếc là, chuyện chờ mong như vậy xảy ra trước mắt, tiêu biểu để đáng thương kia lại chẳng may có vẻ hưng phấn, cơ bản là đã bị dọa dẫm luôn rồi.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gặp Lại

Trong lòng Lư Đông Ly đã hiểu được tai họa vì đâu mà đến, đang tính kế thoát thân, Lư Đông Giác lại nhin không được kêu lên: “Lại là vì chuyện đó, toàn là hiểu lầm thôi, đại biểu ca trước giờ chưa từng nhận hối lộ, chuyện nhận lễ chỉ là tin đồn nhảm.”

“Tin đồn nhảm, nói thật nhẹ nhàng, coi chúng ta là đồng cốt chắc.” Thanh đao kề trên cổ gã lại nặng nề nhấc lên, sắp sửa đánh xuống.

Lư Đông Ly đã trúng hai phát, biết hai kẻ này ra tay rất nặng, Lư Đông Giác là một đứa trẻ còn chưa hoàn toàn trưởng thành thì làm sao chịu được, buột miệng nói luôn: “Ta dẫn các người đi lấy là được.”

Thanh đao ngừng lại giữa không trung, thanh âm hung ác cũng hơi hiên lành hơn: “Bây giờ mới thức thời, chúng ta cũng chẳng qua mưu tài, người nộp tiền ra đây, chúng ta sẽ tha mạng cho các người.”

Lư Đông Ly đến lúc này đã hơi khôi phục trấn định: “Ta sợ tiền tài gây chú ý, cho nên đã giấu ở chỗ khác, ta dẫn các người đi lấy.”

Không đợi y đứng dậy, một bàn tay to lớn đã nhẹ nhàng túm áo xách y lên: “Được, dẫn đường. Nếu người dám giở trò, cẩn thận cái mạng chó của người.”

Lư Đông Ly định thề, nhìn Lư Đông Giác bên cạnh cũng bị kéo lên: “Một mình ta dẫn đường là được rồi, biểu đệ ta sợ hãi, để nó lại được không?”

Hai kẻ áo đen cùng cười rộ: “Để lại cho nó đi báo quan sao?”

Lư Đông Ly thản nhiên nói: “Ta đang ở trong tay các người, chẳng lẽ lại không tiếc tính mạng? Nó còn nhỏ như vậy, có thể biết gì, lại có thể có chủ trương gì? Các người giang hồ hào kiệt, hiệp đạo một phương như vậy, ngay cả một đứa trẻ cũng phải cố kỵ sao? Nó cũng sợ thành như vậy rồi, thật dẫn theo nó, đường rất xa, còn không phải thêm gánh nặng.”

Hai người nhìn sang Lư Đông Giác, đại nam hài này quả thực sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, đoán chừng đứng cũng chẳng vững, thật muốn dẫn theo, sợ là dọc đường không kéo thì chẳng đi được nửa bước.

Lư Đông Ly thấy hai người chần chừ, lại nói: “Nếu các người ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha, ta đã đồng ý dẫn các người đi lấy tì ền, các người còn muốn giải nó cùng đi, chỉ sợ có mối hi ền giết người diệt khẩu, ta cũng rất khó tin tưởng, các người sau khi được tài vật sẽ thật sự chịu thả chúng ta, nếu như thế, chẳng bằng li ền mạng, ta chết rồi các người đừng mong có được gì.”

Một tên giận dữ: “Tên cầu quan người, còn dám uy hiếp chúng ta sao.” Hắn vung đao ra vẻ muốn chém.

Nhưng tên kia đã đè tay hắn, đôi mắt cố định nhìn Lư Đông Ly một hồi, mới quả quyết nói: “Để tên vô dụng kia lại, dẫn cầu quan này đi.”

Nói rồi dùng sức đẩy một cái, Lư Đông Giác hai chân mềm nhũn lại bị đẩy ngã xuống đất, hắn khẽ quát Lư Đông Giác một tiếng: “Nếu muốn biểu ca người sống thì đừng có làm gì. Bằng không, y không sống nổi, người cũng chạy không thoát.”

Lư Đông Giác sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, cũng chẳng biết rốt cuộc có nghe thấy hay không.

Lư Đông Ly than thầm trong lòng, ôn hòa nói: “Đông Giác, đừng sợ, họ chẳng qua cần tì ền, lấy được tì ền rồi sẽ thả ta về, đệ cứ về Tế Huyện đợi ta là được.”

Lư Đông Giác thoáng run lên, chợt phục hồi *** thần, hét lớn: “Biểu ca, tì ền của huynh ở đâu ra, huynh dẫn họ đi đâu lấy tì ền?”

Hai người bịt mắt ngạc nhiên nhìn nhau một chút, Lư Đông Ly đột nhiên chần động trong lòng, thậ̀n kêu không tốt, đang chưa biết dùng lời gì để che giấu Lư Đông Giác nóng lòng nói thật, chợt nghe một tiếng cười chẳng nói rõ được là có mấy phần phóng đảng mấy phần cao ngạo, lại có mấy phần không đếm xỉa, đột nhiên vang lên bên tai.

“Đúng là độ̀thư sinh bách vô nhất dụng, Trạng nguyên lang tương lai của Triệu quốc chúng ta, hóa ra có thể ngốc đến bước này, biểu ca vĩ đại của người còn đang ngu xuẩn chơi trò hy sinh bản thân cứu đệ đệ, người lại chuyên môn phá đám y.”

Mắt Lư Đông Ly chợt sáng ngời, lại nhấp nhoáng có quang mang sáng chói, là y!

Hai kẻ bịt mắt đồng thời cảnh giác lưng tựa lưng, vung đao ra về: “Kẻ nào, ra đây!”

“Ta không phải đã sớm ra đây rồi sao? Là các người mắt mù, không nhìn thấy ta thôi.” Người nói chuyện đang ở ngay trước bàn, ngay dưới đèn.

Cả phòng hỗn độn bừa bãi, y lại như trí thân trong gian phòng phần hoa tươi đẹp, nơi ôn nhu phú quý, cười nói vui vẻ, lại tự mình ở trước bàn tự rót tự uống.

Đêm dài, nhà nhỏ, rượu ngon thuậ̀n hương, tức khắc khiến người chực say.

Một khắc trước, trước bàn rõ ràng không một bóng người, dưới đèn rõ ràng thanh thanh tịch tịch, cửa vôn đóng chặt, cửa sổ cũng chẳng có bất kỳ ai nhận thấy động tĩnh. Nhưng chỉ một khắc sau, một người sống sò sò lớn như vậy, cùng một bầu rượu to, hai ba cái chén ngọc, cứ thế đã đến trước mặt.

Về thành thoi và tự tại không nói nên lời đó, lại như đã ở dưới đèn trước bàn, vừa rót vừa uống một thời gian rất lâu.

Phản ứng đầu tiên của hai kẻ bịt mặt dưới sự kinh ngạc, lại không phải bỏ lên liêu mạng, mà là nhún người nhảy vọt, một kẻ chạy về phía cửa phòng, một kẻ nhảy đến cửa sổ.

Những người đi lại giang hồ đã lâu, sẽ tuyệt không giống những người qua đường phụ trợ nhân vật chính trong vô số câu chuyện, thấy một cao thủ siêu cấp xuất hiện còn không hề tỉnh ngộ, ngu ngốc xông lên chịu chết.

Hai người này kinh nghiệm giang hồ phong phú, chỉ nhìn Phong Kính Tiết thần nhiên hiện thân, trước đó họ lại không mảy may phát hiện được, đã biết thực lực hai bên cách xa như trời đất, bèn lập tức quyết định, cả trường diện đến nói cũng không được một tiếng đã lập tức chạy trốn, để gia tăng cơ hội chạy thoát, lại chia ra hai đường, một trái một phải, một trước một sau, khiến người nhìn đây mất kia.

Tiếc rằng thực lực cách quá xa, không thể dựa vào sách lược đúng đắn này để kéo lại gần.

Cho nên, Lư Đông Ly chỉ thấy Phong Kính Tiết thần nhiên nâng chén, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, hai bóng người chia ra trái phải mà chạy như bay, sau đó nữa liền bịch một tiếng cùng ngã nhào xuống đất.

Bởi vì thời gian ngã xuống hoàn toàn như nhau, cho nên ngay cả hai tiếng rơi xuống đất, nghe cũng chẳng qua một tiếng.

Thế nhưng, Phong Kính Tiết đang ngồi trước bàn, dường như chưa hề nhúc nhích một chút rốt cuộc làm sao khiến cho hai nam nhân kẻ chạy kẻ nhảy ngã xuống, Lư Đông Ly không thể nhìn rõ. Y chỉ thấy sau khi hai người áo đen ngã xuống, rốt cuộc không thể động dậy, trên vạt áo hai người phân biệt rơi xuống hai nửa chén ngọc. Mà chén trên bàn Phong Kính Tiết, từ ba đã biến thành hai.

Cả sự kiện chỉ xảy ra trong chớp mắt, sau đó, Phong Kính Tiết vẫn như không việc gì, tiếp tục uống rượu. Từ đầu đến cuối ngay cả mắt cũng chẳng nhìn hai kẻ áo đen kia một lần.

Lư Đông Ly ngơ ngác đứng một hồi, nhìn Phong Kính Tiết bên cạnh không người, căn bản chẳng có ý định chào hỏi y, sau đó quay người đỡ Lư Đông Giác không biết là sợ hay giật mình, còn đang ngơ ngẩn dậy, ôn hòa nói: “Được rồi, được rồi, không sao rồi.”

Lư Đông Giác đăm đăm nhìn Phong Kính Tiết, hồi lâu mới ấp úng nói: “Người, người, người làm sao có được bản lĩnh này.”

Phong Kính Tiết liếc gã một cái: “Không ngờ chứ gì, tên chủ đất ta đây, không chỉ ngoại hình anh tuấn, còn có một thân bản lĩnh hù chết người.”

Lư Đông Giác vẫn nhìn y lảng lảng: “Người có bản lĩnh như vậy, lúc đó sao lại bị mấy nha dịch nhốt vào tử lao.”

Phong Kính Tiết thở dài, trên mặt chậm rãi hiện lên biểu tình đại nghĩa lẫn liệt, chí khí quyết liệt: “Bản thân ta đương nhiên muốn đi thì đi, nhưng ta đi rồi, không biết phải liên lụy bao nhiêu người, vì sinh tử an nguy của những người khác, ta chỉ đành hy sinh bản thân...”

Thoại âm hơi ngừng, nhìn Lư Đông Giác đang trợn mắt há mồm, đột nhiên lớn tiếng cười dài: “Tiểu hài ngốc, người không tin thật đó chứ.”

Nếu là bình thường, Lư Đông Giác sớm đã nhảy dựng lên giương nanh múa vuốt, lớn tiếng kháng nghị, ai là tiểu hài ngốc. Lúc này chẳng biết có phải kinh hãi quá mức hay không, cư nhiên vẫn nhìn trừng trừng đến gần người.

Lư Đông Ly nhìn vẻ đần độn này của gã cũng cười cười, quên đi, để gã tự khôi phục là được.

Y cũng ngồi xuống trước bàn, không nói cảm ơn, tiện tay cầm một chén khác, tự mình rót cho mình một chén, uống một ngụm. Rượu tự nhiên cực kỳ thuần hương, chỉ là vào miệng lại có một loại ngọt ngào mềm mại, trong rượu hiếm thấy như thế, bất giác cười hỏi: “Đây là rượu gì?”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Người có lộc ăn đấy, rượu này là túy mộng sinh đệ nhất thanh lâu tỉnh thành đặc chế, chỉ có gọi hoa tửu cao nhất

mới có thể uống được loại rượu này, một bình nho nhỏ này, mấy tháng bỗng lộc của người sợ cũng chẳng mua nổi đâu.”

Lư Đông Ly bất giác cười: “Nói như vậy, vẫn là nhờ phúc của người, ta mới có cơ hội nếm rượu ngon như thế.” Y cười đánh giá Phong Kính Tiết.

Đương nhiên vẫn là thân áo trắng kia.

Nam nhân tuấn tú mà bốt đờng này, vĩnh viễn đều là một thân áo trắng chói lọi sáng ngời, tưởng như chỉ sợ không làm người chú ý, hoặc là sợ người ngoài không biết nhà y có tiền, mặc loại y phục dễ bẩn nhất, một ngày chỉ ít phải thay năm sáu bộ, mới có thể miễn cưỡng giữ được sạch sẽ này.

Lư Đông Ly thoáng mỉm cười, thân nhiên lắc đầu, loại người nghèo như y đây, chẳng mặc nổi quần áo màu trắng một chút tro bụi cũng đặc biệt thấy rõ này.

Đến cả vị Phong đại công tử tùy thời chuẩn bị hơn chục bộ quần áo chờ thay này, thân xiêm y này cũng vẫn khiến người có cảm giác không dám nhìn.

Trên y phục trắng như tuyết, đồng một mảng tây một mảng toàn là vết rượu ngấm bẩn thì thôi, nhưng trước ngực, cổ tay, cổ áo, đầu rải rác bao nhiêu vết đỏ, cũng không biết là dấu môi của vị hồng bài thanh lâu, hoặc là phượng tiên hoa trên móng tay hoa khôi phong nguyệt nào.

Vừa suýt chết mà sống sót, khá là kinh hãi, lúc này trên ngực trên vai còn ần ần đau đớn, bên cạnh còn nằm hai cường đạo hung thần ác sát lúc trước vẫn càn đào.

Song tâm tình của y chợt an bình lạ thường, chuyện ngoài thân lại chẳng mảy may thêm để ý. Y chỉ ở dưới đèn trước rượu, nhìn người bạch y trước mặt mỉm cười: “Kính Tiết sao lại ở đây?”

Người ngoài nếu vào lúc này, chứng kiến vẻ mặt động tác của hai người cùng ngồi trước bàn, sẽ cho rằng họ là tri giao rất rất nhiều năm. Thế mà

trước đó, họ chân chính gặp mặt chỉ được có một lần, chân chính trò chuyện chỉ được có một đêm.

Sau một đêm, chưa từng gặp lại. Trong một đêm, đã biết hai bên chí hướng không hợp. Trong một đêm, lại vẫn có thể làm tri kỷ chi giao.

Họ là người của hai thế giới, không ai muốn tận lực đi kéo gần khoảng cách giữa hai bên, không ai từng nỗ lực dùng ý tưởng của mình để thay đổi đối phương, thậm chí chưa từng gặp lại.

Nhưng lễ vật của Phong Kính Tiết, Lư Đông Ly chưa từng cự tuyệt, Lư Đông Ly ngẫu nhiên nảy sinh cảm khái, cũng rất tự nhiên mà chuyển cho Phong Kính Tiết.

Sau đêm hôm đó, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Đêm đó mới quen, Lư Đông Ly khách khí gọi Phong Kính Tiết là tiên sinh, mà chỉ sau một đêm, y đã có thể thân nhiên thông dong gọi thẳng “Kính Tiết”.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hàn Lâm

“Chuyện rằng có hai giang dương đại đạo, chén lớn uống rượu miếng lớn ăn thịt no nê r ồi, không tránh được chạy đến thanh lâu gọi mấy cô nương xinh đẹp mua vui tìm hoan. Vừa vặn gặp trong phòng bên cạnh có người nói đến một tham quan từng nhận của ai đó hơn mười hòm vàng bạc tài bảo đi qua dưới l ầu. Hai người bọn chúng từng luyện võ, tai mắt linh mẫn, cuộc nói chuyện trong phòng bên cạnh nghe rõ m ền một, li ền quên cả phong hoa tuyết nguyệt, đuổi hết những chị em bên cạnh ra ngoài, trong nhà thương lượng vài câu, li ền trèo xuống theo cửa sổ, một đường truy tìm con cá béo. Nhưng chúng không biết là, sát vách có một nhân vật võ công còn giỏi hơn chúng gấp trăm l ần, lại vừa vặn nghe được cuộc thương lượng của chúng không sót một câu.” Phong Kính Tiết mỉm cười nói, “Vị tuyệt thế cao thủ này lại cố tình có tướng mạo xuất chúng, phong tư tiêu sái, rốt cuộc dẫn tới bốn năm thanh lâu h ồng phấn cao nhất vì tranh đoạt y mà đánh nhau. Nữ nhân đánh nhau, nam nhân nếu còn không sớm trốn đi, kết cục nhất định cực thảm. Y một mình chạy khỏi thanh lâu, ngẫm nghĩ cũng đang rảnh rồi, bèn chạy tới quán chút chuyện không đâu.”

Y nơi này từ từ nói ra, chẳng biết mấy câu thật, mấy câu giả. Lư Đông Ly nghe vậy chỉ cười, Lư Đông Giác lại tức giận: “Người sớm biết chúng sẽ xuống tay với chúng ta, cũng không chịu đến sớm một chút, hại chúng ta chịu khổ như vậy.”

Phong Kính Tiết liếc gã một cái: “Nhuyễn ngọc ôn hương ôm ấp, kẻ nào lại ngu ngốc đẩy mỹ nữ ra để đi quản chuyện sống chết của hai đại nam nhân, nếu không phải Lệ Cơ Như Thù các nàng đánh nhau...” Y bu ồm bực thở dài một tiếng, mặt như hơi tiếc, “Ai có thời gian rảnh rồi chạy đến đây uống rượu.”

Lư Đông Giác tức đến mức mặt tái thân run, cơ h ồ không thở nổi.

Lư Đông Ly cười nói: “Đông Giác, y đùa với đệ thôi, đệ lại còn mắc lừa. Những người giang hồ đó, muốn trộm cướp, tự nhiên là phải chọn nửa đêm canh ba mới hạ thủ, y đương nhiên không cần vội vàng chạy tới.”

Lư Đông Giác phản nộ: “Nếu y ra tay sớm chút, huynh chỉ ít sẽ không bị đánh bị kinh.”

Phong Kính Tiết thoải mái nói: “Việc lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, không cảm tạ ơn cứu mạng của người ta, ngược lại trách người cứu không đến sớm, không đặt y trước mọi sự, cái gọi là đạo lý của người đọc sách, thật khiến tục nhân ta đây bội phục.”

“Người...” Lư Đông Giác bị y trách đến mặt đỏ tai hồng, Lư Đông Ly thấy tội nghiệp, cười nói: “Nó còn là một tiểu hài, người so đo với nó cái gì?”

Phong Kính Tiết cười khẩy: “Người không so đo, người nếu không so đo, đã không Hàn lâm yên lành không làm, chạy xuống dưới làm Huyện lệnh.”

Lư Đông Ly thoáng ngẩn ra, lập tức mỉm cười: “Người biết rồi.”

“Việc làm ăn của ta trải khắp cả nước, ở kinh thành mở ba hiệu tơ lụa, bốn hiệu vàng, còn có năm sáu nhà làm châu báu, ngay cả trong cung cũng thường làm ăn, muốn nghe ngóng chút tin tức, chưa bao giờ là việc khó.” Phong Kính Tiết cố định nhìn y, “Lư Đông Ly, Định Giang Lư thị, nhiều đời thư hương, tuy những năm gần đây hơi sa sút, cuộc sống tộc nhân có chút khốn khó, trong lớp con cháu lại có Lư Đông Ly trời sinh kỳ tài, mười hai tuổi thi Đồng tử, mười sáu tuổi đã tên đề bảng vàng.”

Lư Đông Giác rốt cuộc tìm được cơ hội nói chen: “Kỳ thật văn chương của đại đường ca làm tốt nhất, chẳng qua vì huynh ấy tuổi tác quá nhỏ, nhất giáp không tiện chọn huynh ấy, mới bị xuống nhị bảng,” nói tới đây, vẻ mặt tiếc nuối, “Cũng liền mất đi cơ hội danh mãn thiên hạ.”

Lư Đông Ly mỉm cười: “Lẽ ra Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa đình giáp, theo lệ phải vào Hàn lâm viện, trái lại nhị giáp có cơ hội xuống

dưới làm quan, chân chính kinh thế trí dụng, vẫn tốt hơn là ở lại trong cung vũ văn lộng mặc.”

Lư Đông Giác không đồng ý: “Nhưng mỗi lần đại khảo, chỉ có tên Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa mới oanh truyền thiên hạ, là niềm ao ước của sĩ lâm, có mấy ai nhớ được những tiến sĩ nhị giáp tên gì.”

Phong Kính Tiết lại cười khẩy một tiếng: “Danh phận nhất giáp đảm nho sinh muốn tranh đua, bất quá là chất độc trong danh sĩ, coi đạo kinh tế thực vụ là nổi nhục, cho rằng đó là tài cán của những kẻ tục lại, đồ của châu huyện mà không phải là khí triều đình. Kỳ thật thực vụ là gốc rễ của kinh thế, nếu không thế thực vụ, cho dù làm văn chương rực rỡ gấm hoa, cũng bất quá là môn khách của đế vương. Vận khí tốt hơn, cũng chỉ ngẫu nhiên tiến cung đi bồi Hoàng đế làm mấy bài thơ, vận khí không tốt cả đời bị ghẻ lạnh, có gì hứng thú. Đám bách tính đó ước ao được làm Trạng nguyên, chẳng qua là bị kịch nam tiểu thuyết hại, cho rằng vừa làm Trạng nguyên, lập tức là Bát phủ Tuần án, tay nắm thượng phương bảo kiếm, còn động chút là cưới con gái của tướng gia, công chúa của Hoàng đế, nhưng nào biết được, dù là Trạng nguyên cũng chẳng qua là phong làm tu soạn lục phẩm, Bảng nhãn Thám hoa, cũng chỉ là biên tu tòng thất phẩm.”

Lư Đông Giác phản đối: “Nhưng mà đại đường ca làm tốt lắm, tuy là nhị giáp, cũng đã phong đến ngũ phẩm, còn thường xuyên được triệu, được thánh quyền gấp bội.”

Phong Kính Tiết tựa tiểu phi tiểu nhìn Lư Đông Ly: “Cũng chẳng biết người là hạnh hay bất hạnh, vốn nên đưa đến địa phương làm quan, nhưng vì người tuổi quá nhỏ, người của Lại bộ đâu không biết nên an bài vị trí nào cho người, văn chương lại quá tốt, tuy rằng không vào nhất giáp, Hoàng đế cũng không muốn để người xuống dưới, cho nên phá lệ cho người vào Hàn lâm viện, người bồi vương bạn giá vài lần, thi từ văn chương đều làm tốt, chức quan thăng liên tục, trong vòng ba năm đã lên đến ngũ phẩm.”

Lư Đông Ly mỉm cười: “Cũng vị tất tốt thật, chẳng qua là vì ta lúc ấy còn trẻ, dù là trong văn chương có chỗ chưa đạt cũng chẳng ai so đo,

thoáng có chỗ tốt là được khen mạnh.”

“Huống chi Hoàng đế cũng thích người trẻ tuổi xinh xắn, có thiếu niên tuấn tú ở bên cạnh nói cười trả lời, họa thơ làm từ, so với đám đại học sĩ tóc bạc da nhăn kia, chung quy vẫn làm người thấy vui tai vui mắt.” Phong Kính Tiết ha ha cười nói.

Lư Đông Ly vừa bực vừa buồn cười: “Người đàm luận chính là đương kim Thánh thượng, có thể đùa cay nghiệt như thế không.”

Phong Kính Tiết nghe mà không thấy, chỉ cười nhìn y: “Người được sủng ái như vậy, vì sao lại chạy xuống dưới làm quan?”

Lư Đông Giác cũng chấn tác *** thần, nhìn sang Lư Đông Ly: “Đúng vậy, đại đường ca, rốt cuộc là chuyện thế nào, huynh ở trong kinh thành, ra vào hoàng cung, bầy vương bạn giá, vinh diệu phong quang biết mấy, tại sao nhất định muốn xuống dưới. Trưởng bối trong nhà đầu trông chờ huynh vài năm nữa có thể có một vị trí trong triều đình, thế mà huynh lại dễ dàng ném đi tiền đồ tốt đẹp, khi nghe được tin tức, trưởng bối trong tộc đầu tức giận không nhẹ, nhưng có hỏi huynh thế nào, huynh cũng không nói nguyên nhân.”

Lư Đông Ly cười cười lắc đầu: “Gọi là vừa vào long môn, một bước lên mây, gọi là vừa khảo trúng công danh, tức khắc xuất tướng nhập tướng, tham dự quốc sự, được trọng dụng, kỳ thật chỉ là chuyện phiếm trong kịch mà thôi. Phải thật sự bước vào quan trường mới biết, cái nơi nói lý lịch nhất ấy, cánh cửa hạnh tiến khó mở, cũng không nên mở. Ta làm Hàn lâm ba năm, tòng thất phẩm lên tới tòng ngũ phẩm, cũng coi như thăng quan tiến chức. Ta thường xuyên được triệu vào cung, rất được Thánh thượng tán thưởng, nhưng Thánh thượng tuyệt không hỏi ta quốc sự, cũng sẽ không thăng chức của ta lên mức đủ để tham dự quốc sự. Nếu Thánh thượng thực hạ ý chỉ như vậy, trong triều cũng có đại thần cản trở phản đối. Kỳ thật đối là ta, cũng sẽ phản đối nhân sự như vậy lên chức.” Y khẽ thở dài nói, “Mọi người ở thôn trấn phương xa, nhìn ta phong quang vô hạn, nhưng đâu biết được việc của ta kỳ thật chỉ là chuyên chút công văn, phát chút chiếu lệnh, như khen ngợi tiết phụ nào đó, hoặc truyền chỉ khen

thường vài quan viên thôi, ngay cả tư cách tham gia triều hội cũng không có. Nói là Hàn lâm định chiếu, kỳ thực chiếu thư thánh chỉ chân chính quan trọng, tự có đại học sĩ thảo, chẳng có nửa điểm liên quan tới ta, công việc của ta mỗi ngày, bất quá là đến nha môn đi một vòng, chút xíu công vụ nhàn tản, sau đó về nhà chờ Hoàng thượng ngẫu nhiên truy vấn triệu.”

Y hơi cười khở: “Không sai, thơ ứng tác ta làm rất tốt, ta bởi Hoàng thượng ẵm yển, du viên, đánh đàn, chuyện phiếm, đế vương môn khách như thế ta làm thêm vài năm nữa, tự nhiên thăng quan, trên triều đường cuối cùng sẽ có một vị trí cho ta, sau đó lại từng bước thăng lên. Nhưng mà ở sâu trong mây lâu như vậy, không biết những khó khăn trong dân gian, không hiểu kinh tế thực vụ, cho dù cao cư triều đình, cũng bất quá là một hủ nho đầu bạc nghèo kinh nghiệm thôi.”

Phong Kính Tiết cố định nhìn y, ánh mắt lại có chút giễu cợt: “Cho nên người vứt bỏ tiển đồ tốt đẹp kia, khẳng khẳng muốn xuống địa phương, vất vả làm thực vụ, lao tâm lao lực không được lòng, chính là muốn chân chính làm chút việc cho bách tính?”

Lư Đông Ly cười khở: “Nguyên nhân này tự nhiên là có, nhưng không phải toàn bộ. Kỳ thật ta một lòng muốn xuống dưới làm quan, còn có một phần nguyên nhân là, nếu Hàn lâm này còn làm nữa, ta sợ thật sự phải nghèo đến mức lên phố xin ăn mất.”

Lư Đông Giác càng cảm thấy khó tin: “Làm sao có thể? Đại đường ca, quan bổng của huynh đã đủ dùng, Hoàng thượng không phải còn thường ban thưởng sao?”

Lư Đông Ly thở dài: “Chính là ban thưởng này đòi mạng ta đấy. Đông Giác, đệ cho rằng Hoàng thượng thưởng cho người đầu là cả đồng vàng bạc sao? Thật coi quốc khố là núi vàng ỏi. Hoàng đế ban thưởng chẳng qua là một ý tứ, cầu là phân vinh quang thể diện kia mà không phải là tài phú. Phần thưởng của những Hàn lâm chúng ta, bình thường là mấy cây bút, một hộp bánh ngọt thượng hạng, một mâm đồ ăn ngon, mấy bình rượu ngự gí đó, vừa không thể làm gì, vừa không thể bán, mà cũng chẳng đáng mấy đồng. Nhưng đó là phần thưởng của Hoàng thượng, không đáng giá

hơn nữa cũng là vinh quang, nhất định phải một đồng thái giám, hùng dũng bụng, khua chiêng gõ trống đưa đến cửa, mới tính là hoàng ân cuồn cuộn. Đến bao nhiêu thái giám thì sẽ phải phát bấy nhiêu tiền thưởng, ra tay còn tuyệt không thể keo kiệt, bằng không đắc tội với nội thần, một ngày nào đó họa từ trên trời giáng xuống, cũng chẳng biết là từ đâu tới. Quan bổng của ta vốn không cao, vì phải bầy vương bạn giá, công phu bên ngoài không thể ít, mấy bộ quần áo hơi gọn gàng một chút đã đi mất một nửa, còn được vài lần thưởng như vậy nữa thì số vào chẳng bằng ra, sau đấy, vừa nghe nói cửa trước có thái giám đến tặng thưởng, phải vội vàng tìm thứ gì đó đáng giá trong nhà, mở cửa sau đưa đến hiệu cần đồ.”

Lư Đông Giác nghe mà trợn mắt há mồm: “Việc này, việc này... Theo như lời huynh nói, tất cả Hàn lâm đều nghèo đến mức phải làm khổ.”

“Việc đó thì cũng không phải, kỳ thật đại bộ phận cuộc sống của Hàn lâm vẫn không tẻ. Bởi vì vào được Hàn lâm viện, đa phần là Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa, hoặc là hồng nho uyên bác, bọn họ danh trụy thiên hạ, sẽ tự có người tới cửa xin chữ xin tranh, tiền này nhận vừa không ảnh hưởng đến sự liêm khiết, vừa thể diện phong quang, bao nhiêu lão Hàn lâm có danh vọng, chính là dựa vào viết viết vẽ vẽ cho người ta mà có thể duy trì phong quang cả đời. Chỉ là ta tuổi quá nhỏ, công danh lại không trong nhất giáp, tuy rằng gặp mặt đều khen ta là kỳ tài ngút trời, đều nói ta thiếu niên triển vọng, nhưng thật sự muốn xin ta một chữ treo lên trung đường, lại ngại danh vọng, tư lịch không đủ, bởi vậy trước cửa nhà ta vô cùng vắng vẻ.”

Lư Đông Giác rất không phục: “Nhưng mà, đại đường huynh, tranh chữ thơ văn của huynh đều cực tốt.”

Phong Kính Tiết ở bên cười nhạo: “Tiểu tử ngốc, những kẻ có tiền xin chữ đó, có kẻ nào biết nhìn, chẳng qua là treo lên cho người khác xem, một người danh tiếng đã không lớn còn chưa dứt sữa, làm sao có thể có sinh ý tới cửa.”

Lư Đông Ly thở dài nói: “Thứ nhất, ta thật sự là nghèo đến mức không còn đường để đi, thứ hai thì, ta cũng không muốn nổi danh nhờ bản lĩnh

môn khách b ồi vương bạn giá này. Một lần du viên, ta theo chỉ làm thơ, lại lấy được khôi thủ, khi đó Hoàng thượng hỏi ta muốn thưởng gì, ta liền đánh bạo thỉnh cầu đến địa phương làm quan để tăng hiểu biết.”

Trên mặt Phong Kính Tiết lại lộ ra ý cười trào phúng: “Vị Hoàng thượng kia của người thấy người không thức thời vụ như vậy, đáng về muốn tránh xa y, nhất định là rất không vui. Người từ đây thất sủng, bị Hoàng đế đuổi đi xa lắc, rõ ràng là cấp bậc tông ngũ phẩm, lại đến địa phương làm lục phẩm, thậm chí là quan tòng lục phẩm.”

Lư Đông Ly chỉ cười, trong ánh mắt kèm chút hoài niệm: “Mấy năm đó ta làm quan ở các nơi, đã hiểu biết không ít chuyện, cũng làm rất nhiều chuyện, cảm thấy không phụ đời này.”

Phong Kính Tiết cười rót một chén rượu cho y: “Lư đại nhân, mấy năm nay, người bay tới bay đi các tỉnh, quan chức các nơi đều đã làm, mỗi nơi đều không thể làm lâu dài, quan chức càng làm càng nhỏ, thực quyền càng ngày càng ít, may mà người tu dưỡng thật sự tốt, chưa bao giờ sốt ruột ngã lòng, mỗi lần nhậm chức mới, liền chuyên tâm làm tốt việc của mình, tiếc là mỗi lần đều vừa làm ra chút thành tích, liền bị đuổi tới nơi khác, công lao của người lại bị quan mới nhậm chức đoạt đi, người đến bây giờ vẫn không nản lòng, thật là một quái nhân.”

“Có gì buồn cười, đường huynh chịu nhiều giày vò như vậy, còn không phải vì huynh ấy là một thanh quan, một lòng vì bách tính các người mà vất vả làm việc, nhưng chẳng được bao nhiêu h ời báo, còn nhận hết ủy khuất, lần này tai bay vạ gió, còn không phải là vì người.”

Phong Kính Tiết lạnh lùng liếc gã một cái: “Thanh quan đáng để kiêu ngạo lắm sao? Bây giờ, thanh quan chẳng qua là mấy kẻ ngu ngốc không hợp thời. Chỉ có trong kịch, trong truyện thuyết, mới có thần thoại một thanh quan nơi nơi loại bỏ tham quan, trong hiện thực, luôn là một đám tham quan lật đổ hoặc đồng hóa một thanh quan thôi. Ca ca người, bản thân thanh liêm chính trực, không lấy một xu, lại cản chuyện của bao nhiêu người, làm đường cho bao nhiêu người, y vì sao ở tỉnh thành làm rất tốt, lại vô cớ bị đi đày xuống huyện thành? Còn không phải bởi vì đã thành vật

cản của những quan viên khác. Người cho rằng y có thể yên ổn làm quan đến bây giờ là vì sao? Chẳng qua bởi vì y còn coi như khôn khéo ổn trọng, nơi nơi cẩn thận, không để đám tham quan khác bắt được nhược điểm quá lớn, cũng bởi vì y dù sao từng bạn quân hai năm, những tân quan địa phương khác không dám làm sự việc quá tuyệt, nhưng y còn tiếp tục như vậy nữa, có lẽ thật sự sẽ vì là thanh quan mà danh lợi sử xanh, nhưng khẳng định là chết oan chết uổng, kết cục thê thảm.”

Lư Đông Ly chỉ im lặng nghe Phong Kính Tiết chẳng hề khách khí nghị luận không ngừng, hết thấy y bỏ ra, trong miệng Phong Kính Tiết quả thật không đáng một đồng, ngược lại còn buồn cười, nhưng mà, y chỉ mỉm cười nhàn nhạt, nhướn mày đưa mắt, ngưng mắt nhìn cu ồng sinh áo trắng khinh cu ồng, giống như thiên hạ không một người một vật có thể nhìn vào mắt ở đối diện kia: “Kính Tiết, người bỗng nhiên nói đến việc này, tất có nguyên nhân. Không cần vòng vo nữa, có lời gì, người cứ nói thẳng với ta.”

—

Học để sử dụng, những đi đầu học được phải hữu dụng với xã hội đương thời.

Tục lại: Quan lại tài trí bình thường.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thăng Quan

Phong Kính Tiết cố định nhìn Lư Đông Ly một lúc, sau đó nhàn nhạt hỏi: “Có muốn thăng quan phát tài không?”

“Cái gì?” Lư Đông Ly hơi ngạc nhiên, nhất thời chỉ cảm thấy câu hỏi như vậy quả thực không có khả năng ra từ miệng loại cu ồng sinh như Phong Kính Tiết này.

Phong Kính Tiết bình tĩnh nói: “Nếu sau khi đã bị nhiều khó khăn trắc trở như vậy, người đến nay vẫn chưa từng hối hận, vẫn muốn sống theo lý tưởng của người. Vậy thì, ta cho rằng, cùng với tiếp tục làm loại tiểu quan đầu mề này, không bằng nghĩ cách từng bước thăng chức. Bản thân có thể sống tốt một chút, quyên lực lớn, cũng có thể giúp nhiều người hơn.”

Lư Đông Ly lắc đầu: “Ta không cần người vì ta...”

“Tiền của ta tuy nhiều, cũng không định giúp người dứt lốt thăng quan.” Phong Kính Tiết ngắt lời y, tiện tay chỉ sang bên cạnh, “Cơ hội thăng quan của người ở ngay đây.”

Y chỉ chính là hai tên cường đạo ngã dưới đất, không thể động dậy kia: “Hai tên này là tội phạm truy nã bảy tỉnh, đã gây vô số án, chỉ bằng đại công lao người bắt được chúng, thăng quan là trốn không được.” Phong Kính Tiết cười cười, “Nếu người có tâm tư này thì phải giống trống khua chiêng, dọc đường làm thế nhân đâu biết mà trói hai tên này ra ngoài, quan trọng nhất là để người thiên hạ đâu biết, người bắt được giang dương đại đạo này là người, không thể để tên quan khác đoạt mất công lao.”

Lư Đông Ly thấp giọng nói: “Rõ ràng là người...”

“Ta thích làm phú gia ông, mới chẳng thèm đi rước lấy thị phi, khiến người chú ý.” Phong Kính Tiết mỉm cười, “Ta cứu mạng người, người dù sao cũng không đến mức muốn hại ta phiên não chứ.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Lư Đông Giác bên cạnh lại lẩm bẩm một mình: “Tội phạm truy nã bảy tỉnh, tội phạm truy nã bảy tỉnh...” Gã đột nhiên nhảy dựng lên mà kêu, “Là hiệp đạo tiếng tăm lừng lẫy Thiên Địa Song Long.”

Nhìn biểu tình không dám tin của gã, Phong Kính Tiết bất giác mừng rỡ: “Chính là hai kẻ này.”

“Sao có thể, nghe nói họ võ công tuyệt đỉnh...”

Phong Kính Tiết cười khinh thường: “Trong mắt các người, là võ công tuyệt đỉnh, trong mắt ta, cũng bất quá là ánh sáng hạt gạo.”

“Nghe nói họ cướp phú tề bần...”

“Đúng vậy, cướp phú các người, tề bần bọn chúng thôi.” Giọng điệu chế nhạo của Phong Kính Tiết càng rõ. “Người cho là thiên hạ có bao nhiêu người có thể ăn cơm rau dưa của mình, còn đem cả đồng bạc đưa cho kẻ khác? Gọi là hiệp đạo nghĩa sĩ, phần lớn cũng là sau khi trộm cướp, ăn uống chơi bời thỏa thuê rồi, đem số còn dư tiện tay ném cho người nghèo một chút thôi. Bằng không trên những ngọn núi giờ lá cờ thay trời hành đạo đó, làm sao có chén rượu lớn, miếng thịt lớn vĩnh viễn uống không xong, ăn không xong, còn có số vàng bạc chia hoài không xong chứ.”

Lư Đông Giác không nói tiếng nào, đi qua gỡ mặt nạ của hai tên hắc y, lại thấy chẳng qua là hai hán tử thô kệch mặt mày dữ tợn.

Nhớ tới phong thái lẫm lẫm, vạn loại thần uy của những hiệp đạo anh hùng trong truyền thuyết kia, bất giác chán nản vô cùng. Hóa ra nhân vật anh hùng lại là chỉ có thể nghe danh, tuyệt không nên gặp mặt. Thật thấy rồi cũng bất quá là cường đạo ngoan phỉ bụng dạ độc ác, giết người không chớp mắt mà thôi.

Về mặt thiếu niên chớp mắt đã thành bu òn bã: “Những người gọi là anh hùng hiệp khách, cũng chỉ là như thế này sao?”

“Những người gọi là anh hùng hiệp khách, tuy rằng không đến mức đâu là như thế, nhưng chắc gì đã cao minh đi đâu.” Phong Kính Tiết lạnh lùng nói, “Những người khai tông lập phái, thế lực rộng lớn rồi rầm ấỵ, nếu không có mười phần tâm tư dùng trên việc tranh đoạt quyền vị, cũng khó có thành tựu. Những du hiệp thiên hạ, một mình lênh đênh ấỵ, cũng có thể tự phụ tuyệt nghệ, coi thường mạng người, thường dễ dàng vì kiến giải của bản thân, phán quyết thiện ác sinh tử của thế nhân. Dù là hiệp khách nổi danh nhất trên đời, trên tay cũng khó tránh phải có vài mạng người giết nh ấm. Các người phải vui mừng vì các người đụng trúng là hiệp đạo, mà không phải hiệp khách. Bọn hiệp đạo nghe lời đ ờn đại, li ền chạy đến chỗ các người ngang ngược uy bức, chẳng qua là kiếm ti ền. Đám hiệp khách rất có thể sẽ nghe tin đ ờn r ấỉ lòng đ ấỵ chính nghĩa chạy tới làm thịt các người để thay trời hành đạo, giải oan cho người chết.” Trong ánh mắt Phong Kính Tiết luôn có chút chế giễu đ ặ đ ặ, y nhìn Lư Đông Giác sắc mặt bụi bại, thông thả cười nói, “Lư gia tiểu đệ đệ, biết hiện thực không hoàn mỹ như vậy, người còn muốn làm Trạng nguyên nữa không, hướng về anh hùng hiệp khách trung th ầnh thanh quan nữa không?”

Lư Đông Giác sắc mặt th ặ đ ặ, hai mắt mê mang, cũng chẳng biết có nghe thấy Phong Kính Tiết nói hay không.

Lư Đông Ly thì cười nhàn nhạt: “Ta làm quan tuy không thăng văn đạt, nhưng nếu có thể thăng quan, ta cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao chức quan cao một chút, chuyện có thể làm cũng có thể nhi ầu một chút. Chẳng qua, chỉ là phải cướp công lao của người.”

Phong Kính Tiết thoáng kinh hỉ ng ấỉ th ặ đ ặ, nheo mắt cười: “Ta trước kia chỉ nói người vừa ngu xuẩn vừa chính trực, không ngờ người lại không h ềcổ hủ. Bất quá, việc này vẫn còn thiếu nhi ầu lắm. Nếu người thật sự muốn làm quan, hơn nữa càng làm càng lớn, nên nhớ phải dẹp sự cương trực công chính trong xương cốt, luyện thêm làm sao cúi đ ầu khom lưng, làm sao thỏa hiệp phục tùng, làm sao nhận lễ và tặng lễ.”

Lư Đông Giác giận dữ: “Người đang nói bậy bạ gì đó, muốn khuyên đại đường ca làm tham quan sao?”

Thế nhưng gã ở đây nổi cơn tam bành, Phong Kính Tiết lại như không nghe thấy, chỉ dùng ánh mắt không nói rõ là lạnh lùng hay cương quyết nhìn Lư Đông Ly chăm chăm.

Lư Đông Ly lại không có một chút giận dữ, cũng không thấy mảy may nghi ngờ bất định, chỉ là vẻ mặt hơi ảm đạm, nhẹ nhàng nói: “Rất lâu trước kia, tại Hàn lâm viện cũng từng có ti ền bối khuyên cáo ta, những quan viên tiếp xúc với văn mực chúng ta, tuy rằng không thể nói đến phong quang, nhưng có thể giữ mình trong sạch giữa quan trường văn đục này, giữ được tiếng thơm không mất, nếu ra ngoài làm quan, trái lại dễ rơi vào thị phi. Thật muốn trên quan trường này gian nan đi từng bước về trước, là trung th ần, có khi phải gian trá hơn cả gian th ần, làm quan tốt, có khi phải càng âm hiểm hơn tham quan...”

“Cho nên, người biết rõ nha dịch ngục tốt đều nhận ưu đãi, nhưng cũng không quản chế quá mạnh mẽ, người biết rõ trong vụ án ta bị oan uổng có nội tình khác, nhưng cũng không truy sâu xuống, người tuy rằng không lấy một đồng, nhưng cũng không hề cứng nhắc cự tuyệt quà ra mắt của chức sắc trong huyện...” Phong Kính Tiết thông thả ngắt lời y, “Nhưng bản thân người nên biết, đây vẫn còn thiếu rất xa, có rất nhiều chuyện, người biết làm như thế nào, nhưng người lại không làm được, không chịu làm.”

Lư Đông Ly ảm đạm một lúc lâu mới cay đắng thở dài một tiếng: “Không sai, có rất nhiều chuyện, ta rõ ràng biết, lại thủy chung không thể làm được.”

Phong Kính Tiết cười khẩy: “Tỷ như vụ án của ta, người cố nhiên là có ý tốt gánh vác cho ta, nhưng cách làm không theo thông lệ như thế, ngược lại dễ rước lấy m ầm tai vạ. Nếu không phải bởi vì quan viên lớn nhỏ trong phủ nha trước kia đều đã nhận đủ lợi của ta, vụ án của ta không tiện làm văn chương, chỉ sợ người đã sớm bị người chụp mũ tội danh thu nhận hối lộ, ăn đút lót trái pháp luật mà đi đầu tra r ối.”

Lư Đông Ly cười khở: “Thế thì gặp phải chuyện như vậy, ta lại nên làm gì?”

“Công đạo cần chủ trì, người tự nhiên phải chủ trì, nhưng đường tiề tài của cấp trên, cũng không thể ngăn quá mức. Người bị oan nếu có chút gia sản, có thể chạy khỏi án chầu trời, tất sẽ không keo kiệt, nếu là người cùng khổ, người cứ theo lý tranh biện, cấp trên thấy chẳng có lợi ích gì để kiểm chác, cũng vị tất nhất định phải làm khó người. Người cứng rắn quá mức, dù rằng nhanh chóng nhất thời, lại sẽ làm người về sau hành sự bị bó tay bó chân, khó được người ngoài giúp đỡ nữa.”

Lư Đông Ly thở dài không nói.

Phong Kính Tiết thấy y vẫn không chịu thụ giáo, lại lãnh đạm nói: “Ngàn dặm làm quan chỉ vì tiề tài, người cắt đứt đường tiề tài của người ta như vậy, có bao nhiêu người chịu được. Thiên hạ không phải không có người thanh liêm chính trực, chỉ là ít đến thảm thôi. Hơn nữa một khi đã vào trong quan trường, không phải thông đờng làm vậy thì là bị người lật đổ, mấy ai có thể chống đỡ đến cuối cùng. Người dựa vào sức của một người, thiện của một người, lại có thể cứu được mấy người, giúp được mấy hộ dân. Người không thỏa hiệp, không lấy lòng thượng ty, không khuất phục rất nhiều quy củ trên quan trường, với bản thân người hoặc có thể mang danh thanh chính, với thiên hạ, với bách tính, chỉ sợ lợi ích lại rất có hạn.”

Y nói, lại có chút mỉa mai: “Thế đạo này đầ đã đen thành như vậy, người còn hy vọng bằng sức mạnh của mình người nhuộm trắng nó lại hay sao?”

Lư Đông Ly khẽ nói: “Thế đạo mặc dù tối tăm, nhưng ta chỉ mong làm một ánh nến này, có thể chiếu sáng bao nhiêu nơi thì hay bấy nhiêu nơi.”

Phong Kính Tiết lạnh lùng nhướn mày, đưa tay cầ lấy ngọn nến trên bàn, sau đó khom lưng để xuống đất.

Cả phòng lập tức tối om, ng ẩ đối diện còn chẳng thể thấy khuôn mặt đối phương.

Lư Đông Giác không hiểu kêu lên: “Người làm gì thế?”

Lư Đông Ly lại chỉ hơi chấn động, không nói năng động đậy.

Phong Kính Tiết lúc này mới chậm rãi đặt ngọn nến v ềtrên bàn: “Ngọn nến, chỉ có ở chỗ cao, mới có thể chiếu đến càng nhiều nơi.”

Lư Đông Ly ngơ ngẩn nhìn ánh nến, trong mắt có một loại ánh sáng g ần như là đau đớn, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Đạo lý người nói, ta làm sao không minh bạch, chỉ là ta không biết, sau khi ta bắt đầu khuất phục thỏa hiệp, ta liệu có dần quên ước nguyện căn bản nhất lúc ban đầu hay không. Sau khi ta vì đạt thành mục đích mà không để ý thủ đoạn nữa, ta liệu có vì mê luyện sự thuận tiện thủ đoạn mang đến, mà không còn nhớ mục đích ban sơ hay không...”

Phong Kính Tiết lạnh lùng nhìn y: “Người không có lòng tin với bản thân?”

Lư Đông Ly không nói không đáp.

Phong Kính Tiết cười dài một tiếng, thông dong đứng dậy: “Lời cần nói ta đã nói xong, ngọn nến người định ở chỗ thấp từ từ đốt sạch mình, hay là tranh thủ đến chỗ cao, chiếu sáng càng nhiều nơi, đây là chuyện của bản thân người.”

Y quay người thông thả đi ra ngoài, không hề d ậy d ự.

Mà Lư Đông Ly cũng không n ứ giữ không đuổi theo không hỏi nhiều, thậm chí vẫn chỉ ng ồi đó, đầu cũng chẳng ngẩng một thoáng, cho đến khi Phong Kính Tiết mở cửa mà đi, y cũng chưa nhìn bóng lưng Phong Kính Tiết lần nào.

Y chỉ l ảng l ảng ng ồi đó, đăm đăm nhìn ánh nến kia chấp ch ờn.

Lư Đông Giác còn ở bên cạnh không s ờ được đầu hòa thượng trượng hai, hỏi: “Đại đường ca, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây, hai người rốt cuộc đang thương lượng nghiên cứu cái gì thế?”

Lư Đông Ly không trả lời, chỉ từ từ đưa tay, lại rót cho mình một chén rượu đầy, sau đó ngửa đầu, uống không còn một giọt.

Huyện lệnh Tể Huyện Lư Đông Ly trí dũng song toàn, khéo bày bày rập, tự mình làm mồi nhử, bắt hai tên tội phạm truy nã bảy tỉnh đã phạm tội chôn cất, tin tức này như mọc cánh, nhanh chóng truyền đến Tể Huyện.

Chức sắc, thương gia, danh lưu khắp thành, bao nhiêu người đến chúc mừng, đầu nói đại lão gia thăng chức ngay trước mắt rồi.

Mà Lư Đông Ly cũng mỉm cười tiếp đãi, đối với quà mừng lớn bé cũng thông dong nhận lấy, không hề có ý từ chối cự tuyệt.

Chỉ có Phong Kính Tiết, bởi vì còn đang lo vui đùa phong hoa tuyết nguyệt ở nơi khác, cho nên vẫn chưa đến.

Nửa tháng sau, công văn thăng đi đầu Lư Đông Ly lên phủ Đại Danh nhậm chức liêu truyền đến Tể Huyện. Lư Đông Ly trước khi rời Tể Huyện, đem tất cả công vụ trong tay nhất nhất xử lý xong xuôi đầu vào đấy.

Sổ sách trong quan, thuế lương trong kho, cũng không mảy may thiếu hụt.

Thời điểm y rời nhiệm đi nhậm chức, không hề oanh oanh liệt liệt, thanh thế to lớn như Lưu Minh.

Dù sao thời gian y nhậm chức ở Tể Huyện khá ngắn, tuy cũng coi như khá tận tâm lực, không làm bách tính thất vọng, nhưng chuyện bách tính nằm trên đường cưỡi giày, khóc hô quý gối dâng trước không cho đi gì đó, lại là chưa từng có lấy nửa bóng người.

Cũng chỉ là hương thân phụ lão khắp thành đến tiễn đưa mà thôi, hầu hết những người có uy tín danh dự trong thành đều có mặt, chỉ thiếu mỗi một mình Phong Kính Tiết.

Lúc này, y đã chơi một vòng quận Hà Đông, vừa mới về nhà không lâu, cả ngày kêu la eo mỗi lưng đau quá khổ, ngày ngày trốn trong nhà ngủ, nghe Phúc bá đầu mướt mồ hôi đến báo Lư Đông Ly sắp đi, y cũng chỉ uể oải như chưa tỉnh ngủ, không chút để ý phân phó đem mấy chục vò mỹ tửu lâu năm trong nhà đi làm quà mừng.

Vừa nói xong, lại chui đầu vào tấm chăn thơm ngát mềm mại, nháy mắt đã ngáy o o, chỉ khiến lão quản gia trung tâm cảnh cảnh phần nộ trùng mắt.

—

Đại đế là không thăng được đến chức to tới mức có thể báo cáo với Hoàng đế.

Trượng nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não: người thời cổ cao tám thước, vươn tay cũng chẳng hơn một trượng, mà hòa thượng thì cao một trượng hai thước nên không sờ được đầu. Câu này đại khái là Đông Giác không hiểu gì về cuộc nói chuyện này.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giúp Đỡ

Tháng sáu trời như đổ lửa, chính là thời điểm nóng nhất trong năm. Đương nhiên, bách tính bần cùng nóng bức khó lòng chịu nổi, sinh kế gian nan, lại tự bất đồng với người có tiền.

Trên đỉnh đầu là bốn năm tầng vải màn dày cộm che ánh nắng, bên cạnh là bảy tám nha hoàn trẻ tuổi tú lệ đứng cặm quạt, bên người dựa một tuyệt sắc giai nhân, đôi tay mảnh mai cặm một bát hạt sen ướp lạnh từng muỗng đút vào miệng, hưởng thụ cỡ này, nếu để lão bách tính khổ vì tai họa của phủ Đại Danh nhìn thấy, chắc chắn sẽ hy vọng ông trời giáng sấm sét, trực tiếp đánh cái tên hưởng phúc hưởng đến mức khiến người giận sôi này xuống mười tám tầng địa ngục.

Tình hình hạn hán ở phủ Đại Danh năm nay đặc biệt nghiêm trọng, nước sông sớm đã cạn khô, nơi nơi đều đang đào giếng, lại chẳng thấy một chút bóng dáng của nước. Rất nhiều bách tính đều đã khát tới mức đào cả bùn dưới lòng sông lên bỏ vào miệng, hy vọng có thể từ đó cảm nhận được một chút hơi ẩm.

Phong Kính Tiết uể oải ngồi trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn ra chung quanh, bởi vì đã lâu không có mưa, trên núi cũng chẳng trông thấy sắc xanh gì, vạn dặm đồng ruộng dưới chân núi không thấy mảy may sức sống, sông dài sóng cả chỉ trở lại lòng sông cạn khô.

Dưới ánh dương gay gắt như lửa, trừ mấy người bộ hành đang chậm chạp đi trên bờ sông thì chẳng còn thấy dấu chân nào.

Bách tính phủ Đại Danh, là bởi vì sợ nóng không ra, hay là đã khát đến mức cả sức lực để ra đường cũng không còn đây?

Phong Kính Tiết uống hết bát canh hạt sen ướp lạnh, ánh mắt đi theo mấy bóng người xa xa, bên môi chậm rãi vụt qua một nụ cười.

Chiếc mũ che nắng dường như hoàn toàn không có tác dụng, quần áo dưới cái nắng gay gắt ướt đẫm mồ hôi, bị sấy khô, tiếp đó lại ướt đẫm, mồ hôi trên mặt có lau cũng lau không hết, mồ hôi chảy vào mắt, chua xót khiến người không mở nổi mắt, mồ hôi chảy vào miệng mang theo vị mặn chát khiến lòng người chỉ còn lại bất đắc dĩ.

Cúi đầu khom lưng, vốc một nắm bùn đất khô khốc dưới lòng sông, giơ lên cố định trước mắt, cảm giác vô lực nặng nề, có thể trực tiếp đè người đổ sụp.

“Đại nhân, trời nóng quá, ngài...”

Lời khuyên giải của sai dịch bên cạnh, Lư Đông Ly nghe mà không thấy, chỉ chần chập phất tay: “Các người tìm chỗ tránh đi.”

Lẽ ra đại lão gia đang ở dưới nắng gắt, đám tiểu nhân vật không thể trốn đến chỗ râm mát, nhưng những sai dịch này nhậm chức bên cạnh Lư Đông Ly đã khá lâu, biết tính tình của đại lão gia chưa bao giờ để tâm mấy chuyện này. Hơn nữa, theo ngài từ sáng sớm tới bây giờ, thật là vừa mệt vừa khát lại chóng mặt, nếu không tìm một chỗ tránh nắng, chưa biết chừng sẽ bị cảm nắng ngã bẹp. Cho nên mấy sai dịch cũng chẳng gắng gượng nữa, khuyên thêm vài câu, thấy thật sự không thể nói động, chỉ đành trốn đến những chỗ có chút bóng râm bốn phía.

Chỉ có Lư Đông Ly không hề che chắn trí thân dưới thái dương hùng hực, rõ ràng mồ hôi như tắm, nhưng lại như không hề hay biết.

Y cơ hồ là dùng ánh mắt bị thống đến đờ đẫn nhìn ra bốn phía, trong thế giới ngàn dặm đất cằn không mảy may trông thấy một chút sức sống này, có bao nhiêu thân gia tính mạng lão bách tính, đã hóa thành tro bụi từ đây.

Trên đầu bỗng nhiên cảm thấy mát rượi khiến y không nhịn được phải nhú mày: “Ta đã nói, ta không cần...”

“Không cần cái gì? Không cần bạc của ta?” Thanh âm uể oải kèm chút ý cười truyền đến, Lư Đông Ly ngạc nhiên quay đầu, khuôn mặt đùa bỡn với đời kia, chỉ cách y có hai ba tấc, trên mặt còn mang theo dấu son môi to tướng, bên môi tự nhiên là ý cười chế nhạo vạn năm không đổi.

Lư Đông Ly kinh ngạc nhìn người siêu cấp lắm tiền, bạch y công tử ca đẹp đẽ không biết từ đâu chui ra này, đang mỉm cười giỡn một chiếc ô, giúp y loại bỏ quá nửa ánh dương gay gắt. Vẫn là thân quần áo trắng kia, tại nơi khô hạn thế này, bụi bặm thế này, lại vẫn có thể không thiên lý đến mức bảo trì vẻ trắng thuần sạch sẽ, khiến người thật sự rất hoài nghi, vị công tử này phải chăng ra ngoài mang theo đủ ba rương lớn toàn quần áo trắng, cứ qua một nén hương là lại thay xiêm y.

Phong Kính Tiết cũng cười đánh giá Tri phủ đại nhân của phủ Đại Danh, rất không tồi, đường đường quan tòng tứ phẩm, mặc áo vải, đội mũ, tay áo xắn đến khuỷu tay, quần cũng xắn đến đầu gối, đi tới đi lui trong bùn đất dưới lòng sông... Nói như thế nào nhỉ? Nên khích lệ vị đại nhân này gần gũi với dân, hay là cần chính?

“Sao người lại tới đây?” Cho dù trong lòng lo âu sôi ruột, lúc nhìn thấy Phong Kính Tiết, trong câu hỏi của Lư Đông Ly cũng kèm theo chút vui mừng.

“Đến đưa tiền cho người.” Phong Kính Tiết lờ mờ một cái, “Ta nợ người thì vẫn là nợ người, người kiếm ta đòi tiền đến thiên kinh địa nghĩa, đúng lý hợp tình như vậy.”

Lư Đông Ly bất giác cười khở một tiếng: “Ta thật sự đã không còn biện pháp, đành phải cầu viện người, không ngờ người lại đích thân đến.”

“Nghĩ thật hay ghê, người có thể có mặt mũi đến vậy sao?” Phong Kính Tiết nói vẻ khinh thường, “Ta chẳng qua là định chu du toàn quốc, tuần tra cửa hiệu các nơi một chút, liền nhân thế đến đây luôn.”

Y ngẩng đầu nhìn nắng gắt khắp trời: “Người định cứ đứng đây cùng ta ôn lại chuyện cũ à?”

Lư Đông Ly sững sốt một chút mới nói: “Không thì chúng ta về trước...” Y đưa mắt nhìn chung quanh, đang định gọi tất cả sai dịch cùng về phủ nha trước, bỗng phát hiện phía trước không biết từ khi nào đã có thêm một chiếc xe ngựa hoa lệ. Giữa lúc sững sốt, tay đã bị nắm lấy, dùng sức kéo một cái, thân bất do kỷ bị kéo lên xe.

Đám sai dịch ở khắp nơi nhảy lên, hô hoán chạy đến.

Lư Đông Ly chỉ kịp thò đầu ra, nói một tiếng không việc gì, chẳng có thời gian dặn dò thêm câu nào nữa, đã bị kéo về trong xe, xe ngựa bắt đầu đi về hướng phủ nha.

Trong xe chiếu trúc lót mát rượi, chính giữa bày một chiếc bàn con, trên bàn là đủ loại hoa quả, còn có cả rượu nước ướp lạnh.

Phong Kính Tiết thuận tay đưa một bát canh ướp lạnh ngọt lành cho y, nói vẻ không vui: “May mà ngươi còn là đầu não một phủ, không biết yêu quý bản thân như vậy, trời không mưa, ngươi có đi ven sông bao lâu cũng vô dụng, nóng đến ngã bẹp, nạn hạn hán này càng chẳng ai có thể giải quyết.”

Lư Đông Ly thấy y nóng giận quá, cũng không dám tranh chấp, ngoan ngoãn uống hết canh, mà Phong Kính Tiết cũng đã thông thả ngả xuống, đem dưa hấu đã cắt thành từng miếng nhỏ, bỏ vào miệng từng miếng.

Lư Đông Ly thật sự rất bội phục y, có thể ăn dưa ăn táo ở vùng khô hạn ngàn dặm đất cằn này, nhân lực tài lực người này vì hưởng thụ như vậy đã tốn phí, nếu dùng để cứu người, quả thực có thể làm Phật sống vạn gia.

Phong Kính Tiết nhìn ra suy nghĩ trong lòng y, bất giác cười lạnh: “Ta không phải đại Bồ Tát đại từ đại bi, ngươi đừng dùng ánh mắt kiêu này nhìn ta.”

Lư Đông Ly cũng thật sự không dám quá khắt khe với y, chỉ cười cười: “Người có thể ra tay tương trợ, ta đã cực kỳ cảm kích rồi.”

Phong Kính Tiết hừ lạnh nói: “Phủ Đại Danh cũng đã hạn thành thế này mà khoản tiền cứu tế vẫn không thấy xuống, không có tiền, vị đại nhân người cho dù tài giỏi hơn nữa cũng chẳng làm được gì, nước và lương thực đều không vận đến, chỉ có thể trông mắt nhìn lão bách tính khát chết đói chết. Không còn cách nào đành phải ngày ngày chạy vay tứ phương, Tri phủ đại nhân đáng thương đã đổi nghề làm ăn mày, phàm những nhà có tiền, người đầu tới cửa xin tiền, thư đòi tiền lại trực tiếp viết đến cả ta, Tế Huyện nhỏ nhỏ kia của ta, từ lúc nào thì đổi đến phủ Đại Danh các người quản lý thế?”

Lư Đông Ly khẽ thở dài: “Nếu là quan trên cắt xén làm khó, giữ khoản cứu tế không buông, ta còn có biện pháp đi vận động. Nhưng lần này, lại là Hoàng thượng xây dựng điện các, mở rộng hoàng cung, đến nỗi quốc khố trống rỗng, bạc cứu tế lần nữa không cấp xuống. Ta mặc dù cố gắng xoay bạc, trong khoảng thời gian ngắn, thật sự khó mà giải quyết nhu cầu vùng tai, cũng chỉ đành cầu người tương trợ.”

Phong Kính Tiết cười cười: “Ta cho người vay tiền, khi nào thì người trả?”

Lư Đông Ly thần nhiên cười cười: “Sợ là vẫn chưa biết.” Y cũng chẳng nói nhiều đạo lý lớn cứu người cứu nước gì, đáp cực kỳ đúng lý hợp tình. Dù sao cũng là con số lớn như vậy, khi viết thư cho Phong Kính Tiết, quả thật là vì đã hết cách. Nhìn thấy Phong Kính Tiết đích thân tới, y cũng quả thật hơi bất ngờ, nhưng đối với chuyện vay tiền, y đúng là chưa bao giờ từng nghĩ, Phong Kính Tiết có thể không đáp ứng, không ra tay.

Phong Kính Tiết cũng chỉ cười cười, rồi chẳng nói chuyện tiền bạc nữa, chỉ nhìn Lư Đông Ly chằm chằm, cả buổi mới hỏi: “Người không ngủ mấy ngày rồi?”

Lư Đông Ly cười cười, sờ mặt mình một phen: “Nhìn ra được?”

“Nhìn tơ máu đầy mắt người kia... còn có...” Ánh mắt Phong Kính Tiết ngưng lại, “Tóc bạc cũng có rồi.”

Người đứng đầu một phủ mới ngoài hai mươi tuổi lại chỉ cười dừng dừng: “Thế gian này, lại có ai có thể cả đời không sinh tóc bạc? Không ngoài sớm muộn mà thôi.”

Phong Kính Tiết cầm con dao vàng, chậm rãi bỏ một quả lê tươi, đầu cũng không hề ngừng lên, đưa một nửa cho Lư Đông Ly: “Ngần ngủ hai năm, người ở phủ Đại Danh từ thôi quan một mạch làm đến Tri phủ, thăng quan không thể nói là không mau. Chỉ là lao tâm lao lực cũng nhiều, có từng hối hận hay không?”

Lư Đông Ly nhận miếng lê, bỏ vào miệng, hoa quả tươi non nhiều nước, ngọt mát thơm dịu, lại khiến người nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng, đôi môi khô khốc của bách sinh khắp thành kia. Y trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Có, lúc bị người chỉ mũi máng tham quan, lúc bị bách tính chất vấn, tại sao không thể cứu tế chống hạn, lúc nhận được thư của sư trưởng thân nhân, hỏi ta vì sao có tin đồn hành vi đánh mất thanh liêm...”

Hai năm qua, quan chức của y, làm cực kỳ không dễ.

Y vốn có tài năng, lại chịu cần chính, việc trong phần mình luôn làm tốt nhất. Đối với việc lui tới ứng đáp tình nghĩa lễ vật, cũng dần dần thuần thực thông dong.

Lễ vật từ trên xuống dưới tặng cho y, nếu không liên quan đến quốc gia đại sự, y cũng chịu nhận lấy.

Có chuyện gì người bên ngoài cầu đến trên đầu y, tặng lễ năn nỉ, nếu là chuyện không nên làm, y tất nhiên sẽ không đáp ứng, nếu là chuyện nên làm, người ta không tặng lễ, y biết rồi cũng nhất định sẽ làm, nhưng lễ đưa đến cửa, y cũng không hề khước từ. Y cũng biết, mình không nhận, người ta ngược lại không an tâm, không phải trở về tặng lễ gấp bội thì là lại đi cậy nhờ nhà khác.

Trong tay y dần dần dư dả, xã giao lui tới với thượng ty đồng liêu, liêu có thể miễn cưỡng ứng phó. Có rất nhiều việc mưu lợi cho bách tính, cũng không phải một mình y có thể định đoạt, từ trên xuống dưới, cần qua tay không ít quan viên, trên tay y có tiền, mới có thể đi thu xếp an bài.

Trên rất nhiều chính lệnh pháp quy, chỉ cần cấp trên hơi buông lỏng một chút là có thể cho hạ dân phúc lợi vô hạn.

Y làm quan lại khá linh hoạt, phạm có công lao, đều chịu nhún nhường cùng người khác, dù là việc tham bần, chỉ cần không phải là quá ác quá độc, phần lớn thời điểm y cũng giả hồ đồ.

Đối với cấp dưới, bớt đi trừng phạt, thường thêm răn dạy, cũng quản lý khá hợp lý.

Trên dưới đều tốt, người người đều cảm thấy y thông tình đạt lý, lại có thể làm việc, có bản lĩnh, giúp được việc, định được cục, phạm có cơ hội thăng quan, chung quy cũng không thể thiếu y.

Hai năm qua, vừa vặn tương phản với trước kia, chức quan lên thẳng một mạch, nhưng một số danh tiếng không tốt lắm, cũng chậm rãi truyền ra.

Người đọc sách trọng nhất là tiếng thơm, nếu nói y hoàn toàn không để ý, nguyên cũng là giả.

Rất nhiều lúc, đêm khuya tĩnh lặng, sẽ một mình ngồi trước cửa sổ mà ngắm người, khom lưng uốn gối như vậy, nhân tình lão luyện như vậy, khôn khéo láu cá như vậy, bao nhiêu năm đọc sách thánh hiền, đạo xử sự, đều đã đi đâu cả rồi.

Người bêtôi, chứng kiến tham ô khắp nơi, nhìn thấy vô số quan viên trái pháp luật, không vạch tội, không tranh đấu, ngược lại thông đồng làm bậy. Làm quan phụ mẫu một phương, thấy quân chủ dùng tiền quốc khố dựng cung thất, hoàng cung xa hoa vô cùng, mà vùng tai họa dân chúng lầm than, y lại không khiêng quan tài vào kinh trực gián, chỉ biết viết thư đòi tiền thương nhân. Người như vậy, tính là một vị quan tốt sao?

Thế nhưng, nếu y thật sự nhảy ra tranh đấu cùng tất cả tham quan, sau trận chiến biết rõ tất bại này, y còn có thể làm gì cho bách tính? Sau khi chạy đến kinh thành phạm long nhan, ngoại trừ tặng không tính mạng thân

gia, không công kiếm được cái danh thần tử thiết cốt trong sách sử, y còn có thể có cơ hội trừ tính sinh cơ cho bách tính bị nạn không?

Lư Đông Ly thoáng bất đắc dĩ cười cười, nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Từ xưa đến nay vô số thánh hiền từng nghĩ đến thịnh thế đại trị, chờ mong quốc thái dân an, cũng vì đây đưa ra đủ loại chủ trương trị quốc. Nhưng xem những sách sử chằng chịt đó, những kỳ vọng tốt đẹp đó, chưa từng trở thành hiện thực, một lần cũng chưa, cho dù là thời điểm danh quân trị thế, vẫn có thảo dân phải ăn bữa hôm lo bữa mai. Không hạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa gì đó, thế giới như vậy, chưa bao giờ từng có.”

Phong Kính Tiết không đồng ý nói: “Thế giới vốn đã tầm tối như vậy, sức mạnh của một người vĩnh viễn đâu có hạn. Người hiện tại cũng đã minh bạch, những cái gọi là thế giới đại trị trong sách ấy đều là giả, thịnh thế đại đồng các người kỳ vọng, sẽ vĩnh viễn không đến. Nếu thật sự mệt mỏi rồi thì nghỉ ngơi đi, tội gì liêu mạng làm chuyện phí sức không kết quả như vậy.”

“Bởi vì tương lai không hề tốt đẹp, hy vọng có lẽ sẽ vĩnh viễn không thành sự thật, chúng ta liêu mạng không thêm làm gì sao?” Lư Đông Ly ngẩng đầu cười cười, “Ta từng hối hận. Nhưng nếu quay lại lần nữa, lựa chọn của ta vẫn sẽ không đổi.”

Phong Kính Tiết rút cuộc đưa mắt nhìn về phía Lư Đông Ly.

Y đã bao nhiêu ngày không ngủ, trong mắt đầy những tơ máu, mấy ngày này, có phải y ngày ngày đêm đêm lòng như lửa đốt, cho nên sắc mặt giờ đây tái nhợt như giấy.

Rõ ràng vẻ mặt đã mệt mỏi như thế, thậm chí là chán ngán, rõ ràng đã chính miệng thừa nhận hối hận, tại sao vẫn còn có thể cười nói, lựa chọn của ta sẽ không đổi?

Phong Kính Tiết trầm mặc một lúc, chợt nhẹ giọng nói: “Sẽ thực hiện thôi.”

“Cái gì?” Lư Đông Ly nhất thời không hiểu.

Phong Kính Tiết cúi đầu, không nhìn mặt y nữa: “Rồi có một ngày hy vọng sẽ thực hiện. Người thượng vị không thể tùy tiện ức hiếp thảo dân nữa, mỗi một bách tính đều có thể sống vui vẻ, con người ta không cần vì sinh kế, vì áo cơm mà lo lắng nữa. Kẻ làm quan nếu ăn hối lộ thất trách, bách tính có thể quang minh chính đại phản đối y, yêu cầu bãi miễn y. Người có quyền lực sẽ bị giám thị và khống chế, bất cứ hành vi không chính đáng nào, đều phải bị trừng phạt, chỉ là, đi đầu này phải đợi rất rất lâu về sau, mới có thể...”

Lư Đông Ly mỉm cười, trong mắt dần có vẻ ôn nhuận: “Cậy nhờ cát ngôn của người vậy, hy vọng lời người nói có thể trở thành sự thật.”

“Lời của ta nhất định sẽ trở thành sự thật, bất quá người đời này chắc chắn không nhìn thấy được mà thôi.” Phong Kính Tiết nháy mắt đã vui cười như thường, “Chuyện không thoải mái đã nói xong rồi, có phải chúng ta nên nói chút việc vui.”

Lư Đông Ly lắc đầu: “Lúc này, nào còn việc gì vui.”

Phong Kính Tiết có phần không ôm hảo ý trừng y: “Sao lại không có việc vui, tỷ như Lư đại nhân của chúng ta sắp cưới Tri phủ phu nhân vào cửa.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thành Thân

“Làm sao người biết?” Lư Đông Ly ngạc nhiên.

“Người chỉ cần có đủ tiền, tin tức sẽ nhanh nhạy.” Phong Kính Tiết mỉm cười, “Cung hỉ cung hỉ, Lư đại nhân đại hỉ nha.”

Nhìn vẻ cười đùa cợt nhả đó, Lư Đông Ly cũng chỉ đành cười khở một tiếng: “Ta từ khi còn nhỏ đã do trưởng bối làm chủ, dính thân cùng một hộ thế giao. Bên kia cũng là thư hương môn đệ, tiểu thư cũng là người ôn nhu hiên lương. Hai nhà thường xuyên lui tới, đám con cháu đều như huynh đệ thủ túc, hai bên khá thân tình. Mấy năm nay ta hoạn lộ long đong, trưởng bối trong nhà một tháng gửi ba lá thư thúc giục ta thành hôn, để tránh nữ nhi phí hoài năm tháng. Mà hiện tại ta đã quản lý một phủ, không có nữ quyến lo liệu việc trong nhà, dễ dẫn đến những lời ong ve, cũng sẽ rước lấy bà mối ba ngày hai đầu đến cửa. Có lúc còn phải ứng phó quan trên hoặc đồng僚 có lòng tốt làm mối, thường có chút việc khó xử xấu hổ không tiện ứng đối. Cho nên liền viết thư nhờ trưởng bối trong nhà giúp làm chủ lo liệu là được. Chỉ là không ngờ đột hạn hán này tới đột nhiên như vậy, tạm thời đâu còn lo được việc hôn nhân, sợ là thời gian phải kéo dài một chút.”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt cười gật đầu.

Không sai không sai, một cuộc hôn nhân cỡ đại rất điển hình. Tới tuổi thành hôn đi đâu kiện các phương diện đều có thể thành thân, mà tất cả thân bằng hảo hữu đều giục người thành thân, ánh mắt thế nhân đều nhìn chăm chăm việc thành thân của người. Lúc này, thành thân không chỉ là một đại sự của đời người, cũng coi như là hoàn thành một nhiệm vụ đời người phải hoàn thành. Vô luận nam nữ trừ trừ không cưới, đều dễ dàng khiến người

ong ve, càng khiến người liếc nhìn. Nếu là người làm quan, cây to đón gió, tứ phương chú ý, càng phải đối mặt với rất nhiều đôn đại chê trách.

Kỳ thật đâu phải chỉ có ở cổ đại này, cho dù trong thời đại mà thời gian thoáng cái đã trôi qua mấy can niên (60 năm), công nghệ dần dần phát triển, tôn trọng tự do luyện ái, quý tộc độc thân bắt đầu phổ biến, xã hội vẫn cho người áp lực hôn nhân mạnh mẽ. Dưới áp lực kiểu này, lấy thái độ hoàn thành nhiệm vụ để kết hôn, đến thời điểm không sai biệt lắm, tìm được người không sai biệt lắm, bên nhau cứ thế sống qua một đời vẫn thật sự không ít.

Cũng không thể nói là họ nhất định không hạnh phúc.

Tựa như thời đại này, hầu như tất cả hôn nhân đều là lấy phương thức này để ký kết, hạnh và bất hạnh, cũng chính như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết.

So với rất nhiều người, thuận do bà mỗi nói, đem tâm hôn mới chính thức thấy dung mạo đáng vẻ của người bạn một đời, Lư Đông Ly vẫn coi như là may mắn. Chỉ ít cũng biết ngoại hình tính tình của đối phương, hai bên còn có giao tình, lại đều là môn đệ thư hương, thiết nghĩ sau khi cưới tiếng nói chung vẫn không ít.

Nhìn bằng tiêu chuẩn của thời đại này, đây đã coi là đẹp đôi rồi.

Loại người đọc sách thánh hiền, trong đó là quốc gia thiên hạ lão bách tính như Lư Đông Ly, yêu cầu với hôn nhân, yêu cầu với thê tử, nghĩ cũng bất quá là dịu dàng hiền đức, khá thông thi thư thôi.

Đây cũng coi là điều kiện chọn bạn đời của phần lớn những người đọc sách chính nhân quân tử, tối đa là thêm một thiên tiên xinh đẹp nữa mà thôi.

Loại nam nhân bận tu thân tề gia trị thiên hạ này, vừa mở ra khát vọng trong lòng, nào có thời gian đi chơi trò tình ái? Thế giới trong lòng quá lớn, trong mắt nhìn quá nhiều, thứ nhỏ nhất không đáng kể như tình yêu, chỉ sợ căn bản chẳng có trong nhận tri. Đoán đại bộ phận mọi người đều

cho là cưới một mỹ nhân v ề nhà, ôn nhu đối đãi, ngẫu nhiên hoa ti ền
thường nguyệt, khuê trung họa mi, đã coi là cực hạn r ồi.

Bất quá, trong thời đại này, đây làm sao không tính là tình yêu tốt đẹp?

Đừng dùng tư tưởng vượt thời đại để đối đãi những cô nhân chưa khai
hóa vẫn hơn.

Phong Kính Tiết không chút để tâm mặc suy nghĩ bay tới bay đi, Lư
Đông Ly nhìn y đột nhiên thoáng như h ồ lửa khỏi xác, bất giác kinh ngạc
hỏi: “Người đang nghĩ gì thế?”

Phong Kính Tiết cười nói: “Ta đang tính, trận hạn hán này đến bao giờ
có thể qua đi, Lư đại nhân của chúng ta cưới dâu sẽ là ngày ấy.”

Cũng chẳng thèm nhìn biểu tình dở khóc dở cười của Lư Đông Ly, y
thuận tay c ần mấy hộp ngọc bên cạnh, đưa qua cười nói: “Tặng tâu phu
nhân tương lai.”

Lư Đông Ly tiện tay mở một cái, chỉ thấy ánh ngọc trai lóa mắt người,
hơi nhúu mày: “Món trang sức này quá quý trọng.” Tự nhiên li ền muốn đẩy
lại.

Phong Kính Tiết liệu được động tác của y, một phen đề tay y lại, tựa
tiểu phi tiểu nhìn y: “Người không nhận lễ vật này thì đừng nhận ti ền cứu
tế của ta.”

Lư Đông Ly không ngờ y vô lại như vậy, cả giận: “Người c ần gì làm
khó ta.”

“Ta làm khó người h ồi nào?” Phong Kính Tiết lờm y một cái, “Dù sao
người đời này đừng hy vọng lấy thanh liêm chính trực mà danh trọng thiên
hạ, nhận chút đ ồ đó của ta, cũng chẳng khiến danh tiếng của người khó
nghe hơn. Ta cũng không phải là người của phủ Đại Danh, chẳng có việc gì
c ần người, càng khỏi nói đến hối lộ. Hơn nữa bao nhiêu năm qua, ta có
từng tặng thứ gì quý giá cho người chưa? Thật cho là ta không biết tính khí
thối tha của người chắc, đây là cho tâu phu nhân, liên quan gì tới người?”

Y lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt d'ần có vẻ giận dữ: “Người cho là ta không biết sao, lễ vật người từng nhận tuy nhiều nhưng một xu cũng không chịu tiêu cho mình, mấy năm nay tuy là chức quan gì cũng từng làm, tiền tích góp chỉ sợ là ít đến thăm, người lấy gì làm s'inh lễ. Dù sao cũng phải có vài món c'ần được trên tay chứ. Người ta sắp g'ả qua đây, chịu khổ cả đời với người, không thể quá ủy khuất người ta. Ta bình sinh hận nhất chính là loại đó, bản thân mang cái thanh danh thanh quan, để người toàn thiên hạ khen ngợi, lại để vợ con trong nhà ăn rau mắm. Nói gì quan ái vạn dân, ngay cả người thân nhất bên cạnh cũng không chăm lo nổi thì tính là nam nhân gì. Không nói hô nô hoán t'ỳ, nhưng ít ra cũng phải áo cơm chu toàn, đừng keo kiệt quá mức mới được.”

Lư Đông Ly cũng không ngờ chỉ vì không chịu nhận lễ quá quý, lại rước lấy một h'ối oán trách giáo huấn. Y biết Phong Kính Tiết là kẻ vô pháp vô thiên, chuyện gì cũng dám làm, mình hiện giờ nhờ vả y, thật sự không dám chọc y giận quá, đành phải cười nói: “Lễ vật của người ta có bao giờ từ chối, chỉ là thứ này thật sự quá quý giá...”

Phong Kính Tiết nói về xem thường: “Loại quan nghèo kiệt như người thì biết cái gì là quý giá? Ta biết tính người quy củ, cũng chưa đến nỗi lấy bảo bối to tát gì tặng cho người. Những châu sai phượng sức này tuy rằng chói mắt, nhưng phần lớn là công mài, chẳng phải trân châu mỹ ngọc đặc biệt quý báu. Chỉ là làm thủ công khá tốt, thoát nhìn giống như khá quý giá, lừa người ngoài nghề không biết hàng thôi.” Y tùy tay mở một hộp ngọc, chỉ chỉ chiếc trâm ngọc quang hoa lưu chuyển bên trong, “Cái này, giá cũng không quá trăm lượng, có tính là gì, đáng để người vừa kinh vừa sợ như vậy.”

Không quá trăm lượng, nói nghe thật nhẹ nhàng. Những gia đình bách tính bình thường, tích góp mấy năm chưa chắc đã có một trăm lượng đâu. Ôi loại người lắm tiền này...

Lư Đông Ly nỗ lực nhẫn nhịn không đưa ra bất cứ phê bình gì với thái độ hời hợt của Phong Kính Tiết, nghĩ đến những lão bách tính đang chờ b'ạc cứu mạng của mình, đành phải hơi trái lương tâm mà cảm ơn r'ồi nhận lấy cho xong.

Phong Kính Tiết đắc ý dương dương nhìn về nén giận của Tri phủ đại nhân phủ Đại Danh, trong lòng cười thầm, kỳ thật vừa rồi y nói mới là gạt vị quan nghèo kiết không biết xa hoa Lư Đông Ly này. Chiếc trâm ngọc trai kia không quá trăm lượng là thật, có đi đâu đó chỉ là chi phí. Một cây trâm dùng vàng có hạn, những sợi châu trên đó cũng không dùng loại ngọc bích trân châu quá cao cấp, nhưng là do đại sư phụ tay nghề cao nhất kinh thành Sức Ngọc lâu làm. Những thứ trang sức kiểu này, bán còn không phải là hình thức, *** xảo, không phổ thông, lóng lánh lóa mắt, xa hoa phú quý, quả là việc buôn bán một vốn vạn lời, món đồ phí tổn không đến trăm lượng, bán hơn một ngàn lượng, thậm chí mấy ngàn lượng, cũng chẳng coi là chuyện đáng ngạc nhiên.

Bất quá, nếu Lư đại nhân biết những thứ trong mấy hộp ngọc này, đem đến kinh thành cho người của cảnh hội buôn bán đi bán cho những người giàu sang trong các phủ, không chừng có thể bán được hơn vạn lượng, chẳng biết về mặt y sẽ như thế nào?

Chỉ nghĩ như vậy đã khiến Phong Kính Tiết cảm thấy thú vị, chợt động lòng, bỗng nhớ tới một chuyện, bèn đề Lư Đông Ly lại, ánh mắt có phần hung ác trùng y nói: “Người thề tuyệt đối không đem những thứ này đi bán lấy tiền cứu tế.”

Lư Đông Ly bị y đột nhiên hóa hung khiến cho giật thót, trong lòng thầm bực, sao những chủ ý trong lòng ta y đều đoán được cả.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Phong Kính Tiết đầy vẻ phẫn nộ kiêu ta đã liệu được như vậy mà, đành phải cười khở: “Ta sẽ tuyệt không bán lễ vật của người.”

Phong Kính Tiết biết người này tuy khó tính, nhưng lời nói lại chắc chắn, cho nên buông tay ra, thỏa mãn ngẩng trở lại, bắt đầu chậm rãi rót rượu cho mình, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, cái đuôi kia của người sao lại mất tiêu rồi?”

Lư Đông Ly cười cười: “Đông Giác vào kinh dự thi rồi.”

Phong Kính Tiết ngửa đầu, uống cạn mỹ tửu trong chén, ánh mắt như có ý cười: “Học thành văn võ nghệ, bán với nhà đế vương.”

Lư Đông Ly ngưng mắt nhìn y: “Kính Tiết, kỳ thật ngươi văn võ song toàn, tài hoa cái thế, tại sao luôn bốn cột đời, uống phí tài tình tuyệt thế như vậy, sao không vì thiên hạ thương sinh...”

Phong Kính Tiết cười rộ lên: “Lư đại nhân của ta, huyện nha một đêm trò chuyện, tỉnh thành khách tì ền đàm luận, ta vẫn cho là người sẽ hỏi vấn đề này. Nhưng người luôn không hỏi, ta tưởng người cả đời này sẽ không hỏi nữa, người lại vẫn nhin không được.”

Trong mắt y cũng không biết có mấy phần ý say, mấy phần ý cười: “Ta thích người, chính là vì người tuy lòng mang thiên hạ, một lòng làm thánh nhân, lại chưa từng dùng tiêu chuẩn thánh nhân để yêu cầu người khác, chưa bao giờ cao cao tại thượng răn dạy người khác là không tiến bộ, không cao thượng, không vĩ đại. Cách sống của người khác, người mặc dù không tán đồng, lại vẫn rất tôn trọng. Nhưng người cuối cùng vẫn hỏi ta vấn đề cũ rích nhàm chán này.”

Lư Đông Ly nhẹ nhàng nói: “Ta không có ý miễn cưỡng người, chỉ tiếc cho người, cũng tiếc cho người thiên hạ.”

Phong Kính Tiết lười biếng nói: “Tử không phải cá, sao biết ni ền vui của cá, người tiếc cho ta, đâu biết ta chưa từng tiếc cho người, về phần thiên hạ...” Y cười lắc đầu, “Trên thế giới này chẳng ai có thể vĩ đại đến mức, khiến người thiên hạ vì không được y mà tiếc hận.”

Lư Đông Ly còn định nói gì nữa, xe ngựa chợt dừng lại, mã phu bên ngoài cao giọng nói: “Công tử, đến phủ nha rồi.”

Phong Kính Tiết uể oải nằm xuống, một tay gối đầu, tay kia thì hướng về Lư Đông Ly mà phẩy phẩy: “Tạm biệt, không tiễn.”

Lư Đông Ly cười nói: “Người không vào ng ă một chút sao?”

“Lư đại nhân bận việc cứu tế, có thời gian rỗi rãi để xã giao với ta sao? Hơn nữa, ta cũng chỉ là muốn chu du toàn quốc, vừa vãn đi ngang qua, đến thăm người một chút, không định ở lâu.” Phong Kính Tiết cười nói, “Người đi đi, mấy chương cự thủ hạ của ta đang kinh doanh tại bản địa đã mang theo ngân phiếu của ta chờ người ở phủ nha, người cứ đi lo việc mình đi.”

Lư Đông Ly cũng biết mình mấy ngày nay bận đến không một khắc nào nhàn hạ, trên xe ngựa hỏi Phong Kính Tiết một lúc đã là tranh thủ thời gian, thật mời Phong Kính Tiết lưu lại, y quả thật chẳng rảnh rỗi chiếu ứng, cũng không thể trông chờ Phong đại công tử mỗi ngày đều phải tìm niềm vui cho mình có thể chịu được tịch mịch, hoặc là ngày nào đó bỗng nhiên lương tâm phát hiện, cùng y vất vả việc cứu tế.

Cho nên y chỉ cười nhàn nhạt, lấy mấy hộp ngọc kia rồi xuống xe.

Màn xe vén lên buông xuống, hai người rốt cuộc không nhìn thấy đối phương nữa, Lư Đông Ly đứng trước xe, nhìn cỗ xe ngựa nhanh chóng đi về phương xa, y cũng không phí nhiều thời gian nhìn theo bóng cỗ xe, quay người bước vào phủ nha.

Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết quen biết đã hơn hai năm, song họ chân chính ở cùng một chỗ lại chỉ có ba lần, ba lần trường đàm, một lần ngắn hơn một lần.

Ba lần biệt ly, dù có luyến tiếc, dù có cảm giác tri kỷ, nhưng mỗi lần Phong Kính Tiết đều dứt khoát cáo biệt, mỗi lần Lư Đông Ly đều không một lời giữ lại.

Phong Kính Tiết luôn đi thẳng không quay đầu, Lư Đông Ly cũng chẳng nhìn nhiều một thoáng, lần phải đi lao tâm lao lực vì lựa chọn của mình.

Nhân sinh của họ, hoàn toàn bất đồng, tựa như hai mũi tên, cho dù ngẫu nhiên giao nhau, cũng sẽ lập tức phân ly, tiếp tục đi theo phương hướng của mình.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trở Về

Đêm vừa buông, cửa hông của phủ nha phủ Đại Danh vang lên tiếng gõ cửa không nhanh không chậm.

Két một tiếng, cửa hông mở ra, một nha hoàn sai thô đưa đèn ***g ra ngoài soi: “Là cửu lão gia sao?”

Ngoài cửa, một nam tử áo xanh vóc người gầy gò nói: “Là ta, phu nhân các người đã dẫn dò r ồi chứ?”

“Vâng, cửu lão gia, phu nhân đã đợi rất lâu r ồi.”

Nam tử bước nhanh vào: “Đại nhân của các người đang ở đâu?”

“Đại nhân còn ở thư phòng, không biết cửu lão gia đến, phu nhân đã bảo, không cần nói với đại nhân.”

Nam tử hơi nhú mày, cũng không nhiều lời nữa, li ền theo nha hoàn đi vào.

Vào đến nội đường, thấy trong ánh nến một thân ảnh yếu điệu xinh đẹp đang ng ồi trước án, không biết đang viết gì.

Đúng lúc nha hoàn kêu: “Phu nhân, cửu lão gia đến r ồi.”

Nữ tử nọ ngẩng đầu, lộ ra dung nhan dịu dàng xinh đẹp, cười gọi: “Đại ca.”

Nam tử không nói không rằng bước đến, trước ánh nến đánh giá muội muội nhà mình trên dưới một phen, nàng chỉ mặc xiêm y màu trắng sạch sẽ

phở thông trong nhà, mái tóc đen nhánh búi hơi lỏng, không chút phấn son, không mang trâm khuyên, thanh lịch cực kỳ.

Nam tử nhú mày nói: “Uyển Trinh, muội tốt xấu gì cũng là Tri phủ phu nhân, sao ăn vận trang điểm lại bủn xỉn như thế, nội đường không bài trí thứ gì quý giá, trong phòng ngay cả một nha hoàn bưng trà rót nước cũng chẳng có, Lư Đông Ly y lại đối xử với muội tệ như vậy.”

Tô Uyển Trinh đứng dậy, đưa tay mời huynh trưởng ngồi ghế, đồng thời ôn nhu nói: “Đại ca, Đông Ly là quân tử thanh chính, chẳng qua dựa vào số bổng lộc ít ỏi mà sống, đâu dư nhieu tiền như vậy, hạ nhân trong phủ này, cũng chỉ có mấy người làm việc nặng.”

Tô Lăng ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ. Ta nghe nói...” Hắn nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai, mới hạ giọng nói, “Ta nghe nói, muội phu không phải là loại phu tử đó, bạc nên nhận chưa từng nhận thiếu.”

Tô Uyển Trinh mỉm cười nói: “Nếu một người cần chàng làm việc, mà việc làm này không trái pháp luật, cũng không tổn hại phép công, người ta không tặng lễ chàng cũng làm, tặng lễ, chàng nhận lấy, vẫn sẽ tận tâm làm. Ngược lại, nếu có người tìm chàng nhờ việc sai trái, cần khơi thông, nhưng nếu người nọ không đủ tư cách, hoặc sự tình trái với kỷ cương phép nước, tổn hại phúc lợi của bách tính, nhieu bạc hơn chàng cũng không làm. Cho nên bạc của chàng chẳng hề nhieu.”

Tô Lăng hậm hực nói: “Tuy nói như thế, nhưng y làm đến quan đứng đầu một phủ, cho dù chưa từng làm việc trái luật nhận hối lộ, lễ vật tình nghĩa, tết nhất hỉ khánh nhận theo lệ, thiết nghĩ cũng là một khoản đáng kể.”

“Nhưng chàng cũng phải xã giao với quan trên, giao hảo với đồng liêu chứ. Nạn hạn hán nửa năm trước, nếu không phải chàng kết giao rất tốt với tất cả quan viên, đâu mở được kho lương dễ dàng như vậy. Tháng trước chuyện lao dịch ở bốn quận Giang Đông, nếu không phải chàng ra sức thu xếp, phủ Đại Danh chẳng biết còn phải đi bao nhieu tráng đinh, rồi còn...”

“Tóm lại là không có ti tiền chứ gì.” Tô Lăng giận dữ, “Chẳng trách muối nói, chuyện ta đến không cần nói với y.”

Tô Uyển Trinh cười cười lắc đầu, cầm hộp trang sức của mình ở bên cạnh đưa qua: “Tướng công của muối, quả thật là không có ti tiền, cho dù có, chàng cũng sẽ không đồng ý huynh lấy ti tiền đi mua quan. Huynh là ca ca của muối, huynh lặn lội hơn trăm dặm tới đây, muối cũng không thể để huynh uống công một chuyến. Những trang sức này, muối đã hỏi thăm, đưa đến kinh thành, tìm hiệu châu báu lớn, cũng có thể bán được vài ngàn lượng, huynh cần đi.”

Tô Lăng nhận hộp trang sức, vừa mở ra nhìn liền sáng cả mắt, trong lòng cũng kinh ngạc: “Y không phải là thanh quan ư? Làm sao lại mua trang sức tốt như vậy cho muối.”

Tô Uyển Trinh cười nói: “Chàng đương nhiên không mua nổi, chàng bình sinh có một tri giao, họ Phong, tên Kính Tiết, nghe nói là đại thương nhân phú khả địch quốc. Lúc trước bọn muối thành thân, những thứ này đều là lễ vật Phong Kính Tiết tặng. Nói đến thì tướng công làm quan, từng nhận vô số lễ vật, nhưng giá trị quý trọng, mà lại chịu giữ gìn cho mình, cũng chỉ có đồ Phong Kính Tiết tặng. Bất quá, cho dù là Phong Kính Tiết, lúc trước nếu không phải tướng công vì chuyện bạc cứu trợ thiên tai có nhờ cậy y, cũng sẽ chẳng nhận lễ trọng như vậy. Từ đó về sau, Phong Kính Tiết chu du cả nước, mỗi khi đến một nơi đều sẽ tặng lễ truyền tin đến, chỉ là không có những thứ quá quý giá này nữa.”

Tô Lăng nghe lại có người lăm ti tiền mà còn hào phóng như thế, không khỏi nổi lên hưng trí: “Y tặng những gì?”

Tô Uyển Trinh lại cười, trong mắt cũng có thêm chút hứng thú: “Nói đến thật buồn cười, mỗi khi y đến một nơi, tất phải lòng vét mỹ tửu ở địa phương, đưa tới cho tướng công, tướng công bảo, người này là kẻ không có rượu thì không thể vui, liền cho rằng người thiên hạ đều là sâu rượu, hiện giờ trong phủ, rượu y tặng vẫn còn bốn năm mươi vò chưa uống hết, hiện nay tướng công cũng bị y hại thành thói quen xấu, mỗi ngày nhất định lấy rượu y tặng ra uống vài chén, nếu không sẽ không thể ngủ được. Ngoài

ra, y cũng sẽ thu gom một số đồ thủ công, kim thạch, con dấu không đáng giá nhưng *** xảo thú vị tặng đến. Quà tặng muối trái lại tương đối đáng giá hơn.”

“Còn tặng cả quà cho muối?”

“Đúng vậy, mỗi khi y đến một vùng, tất sẽ mua loại vải tốt nhất trên chợ, bảo người vẽ kiểu tóc kiểu áo đang thịnh nhất ở địa phương, kèm theo son phấn tốt nhất tặng đến đây, ngoài ra có khi sẽ tặng gương trang điểm, khi thì tặng túi thơm. Chẳng qua, y cũng biết chừng mực, mỗi lần chỉ đưa cho tướng công, tướng công lại đem những thứ này tặng cho muối, muối cũng chỉ nhận là đồ của tướng công là được. Y còn thường kèm một tờ giấy, cười tướng công nhất định là khúc gỗ không biết ôn nhu, không biết thiện đãi phu nhân, cho nên không có việc gì liền thay chàng ra chút lực.” Tô Uyển Trinh cười nói, “Huynh thấy muối ở nhà ăn mặc mộc mạc, chỉ là để thuận tiện thôi. Nếu thật sự dự yến du ngoạn, quần áo, kiểu tóc, trang sức của muối đâu là tốt nhất, còn luôn là Đại Thành bên kia thịnh hành nhất, không biết bao nhiêu quan bà hăm mộ muối đâu.”

Tô Lăng lạnh lùng nói: “Muối là phu nhân của Lư Đông Ly, nhưng xiêm y trang sức thậm chí gương son của muối, đâu là người khác mua cho, Lư Đông Ly cũng không biết xấu hổ.”

Sắc mặt Tô Uyển Trinh hơi biến: “Đại ca, tướng công muối là quân tử thanh chính, muối kính chàng trọng chàng, dù là huynh cũng không thể hạ nhục chàng trước mặt muối, chàng và Phong Kính Tiết là tri kỷ chi giao, rộng rãi cởi mở, tự có phong cách danh sĩ, tướng công không dùng lễ pháp trói buộc muối, nơi nơi cho muối tự tại, muối không cho phép huynh nói chàng nửa câu như vậy nữa.”

Tô Lăng ngượng ngùng nói: “Ta không có ý đó, chỉ là bất bình cho muối, muối vốn phải là một quý phu nhân...”

“Quý phu nhân thì làm sao?” Tô Uyển Trinh lạnh lùng nói, “Quý phu nhân trên dưới phủ Đại Danh này còn ít sao? Trọng phu người nào không năm thê bảy thiếp, người nào không phải tuân tâng tâng quy củ. Trọng phu của muối chưa từng đến Tần lâu Sở quán, cũng không nói nạp thiếp

cưới tỳ, dù là gặp mỹ nữ như mây, nếu muối có mặt, chàng chỉ nhìn muối, muối không có mặt, chàng chỉ nhìn xuống đất, trượng phu như vậy đi đâu tìm được? Muối ra ngoài cũng thế, yến du cũng vậy, giao hữu qua lại, chàng đâu mặc muối tự tại, tuyệt không quản thúc, muối thấy mấy quý phu nhân đó trái lại thật sự hâm mộ muối.”

Tô Lăng ho một tiếng: “Được rồi được rồi, ta nhận sai, ta không nên nói phu quân muối nửa chữ, đáng bị tiểu muối nhà mình giáo huấn, được rồi chứ?”

Tô Uyển Trinh cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành nói: “Đại ca, muối cũng muốn khuyên huynh hai câu, tuy nói triêu đình cho phép bách tính dân gian dùng tiền mua công danh, dù sao cũng là hư chức, huynh thật sự không cần mưu cầu như thế, thư hương thế gia chúng ta, có thể bằng sở học trong lòng, giành xuất thân khoa cử không tốt sao? Ngay cả Đông Giác cũng đã khảo trúng công danh...”

“Nếu có thể khảo được, ai muốn phí nhiều bạc như vậy. Đâu phải muối không biết ca ca muối, từ nhỏ vừa thấy sách là đau đầu, trừ quyền một công danh, còn có đường khác sao?” Tô Lăng không đồng ý, ánh mắt trong lúc vô ý đảo qua bốn phía, ngừng trên tờ giấy trắng mới viết mấy hàng, “Hả, muối viết thư cho Phong Kính Tiết.”

“Đúng vậy, y chu du toàn quốc, mỗi khi đến một nơi, tất gửi mấy phong thư, y viết thư cũng lạ, không viết danh hào tướng công bên trên, cũng không viết tên mình ở dưới, có khi phong phú, nói chuyện phong thổ, sơn quang thủy sắc dọc đường, thậm chí là quà vật các nơi, cùng với...” Tô Uyển Trinh đỏ mặt, “Cùng với mỹ nhân danh kỹ địa phương, có đôi khi lại là một hai câu không đầu không đuôi, toàn là những lời không liên quan. Như là tâm tình có gì không tốt, hoặc là đặc biệt cao hứng. Hay là hôm nay gặp một mỹ nữ, hôm nay ăn một mâm thức ngon. Tùy tiện nhắc một câu, liền xem như một phong thư. Từ bao lâu nay, trong thư của y đúng là chưa từng có đại sự gì đáng một lá thư, trong thư cũng chưa từng thăm hỏi tướng công một chút.”

“Thư của y vừa nhiều vừa tạp, có lúc tướng công xem rồi cũng vừa buồn cười vừa tức giận, thường mắng y đôi câu rồi quảng đi không quan tâm, tướng công bận công sự, luôn là y đến hơn mười phong thư, mới qua quýt trả lại một phong, mọi người này trường tình như vậy, không thể quá khinh mạn. Y tuy không nói không hỏi, có lẽ cũng rất quan tâm tướng công, cho nên mọi bèn thay tướng công viết hễ âm, đem những sự vụ lớn nhỏ ở đây, cùng hỉ lạc hàng ngày của tướng công, ghi lại qua loa một chút. Tướng công cũng mặc mọi, chưa bao giờ ngăn cản.”

Ánh mắt Tô Lăng chợt động: “Thư mọi viết hộ, mọi phu có xem không?”

“Có khi xem, cũng có khi không xem.” Tô Uyển Trinh nói.

Tô Lăng xoa tay, lắp bắp hỏi: “Vậy mọi có thể ở trong thư mượn y một số tiền hay không...”

Chưa dứt lời, sắc mặt Tô Uyển Trinh đã đại biến: “Đại ca, sao huynh có thể...”

“Ta không phải là không còn biện pháp sao. Mọi tử, thêm cả trang sức của mọi, số tiền ta gom được, tối đa chỉ mua được một công danh sông, không có khả năng làm thực khuyết. Ta vốn trông cậy mọi phu giúp ta nghĩ cách, an bài một việc, nhưng theo như mọi nói, mọi phu lại là một đại thanh quan cẩn thận tỉ mỉ, chắc chắn sẽ không giúp ta, người này đã lắm tiền, lại ra tay hào phóng như vậy, cứ mượn y một khoản, ta hoạt động một chút, làm thực khuyết, không quá hai năm là có thể trả hết cho y.”

Trên khuôn mặt thanh nhu uyển lệ của Tô Uyển Trinh lộ ra vẻ phẫn nộ: “Mọi tuy là nữ lưu, cũng biết liêm sỉ. Há có thể mượn quân tử chi giao của họ, làm việc mờ ám này.”

“Ta chẳng qua là...”

“Ca ca, đêm đã khuya, huynh và mọi tuy là thủ túc, cũng không tiện lưu khách, nếu huynh có việc khác, mời ngày mai đến sớm một chút, trực

tiếp thương nghị cùng tướng công đi.” Tô Uyên Trinh phất tay quát một tiếng: “Tiễn khách.”

Nha hoàn vẫn trông bên ngoài vội đến cửa kêu: “Mời cữu lão gia.”

Sắc mặt Tô Lăng lúc xanh lúc trắng, đứng ngây ra một chốc, mới giậm chân một cái, ôm hộp trang sức kia rào bước đi mất.

Tô Uyên Trinh đứng ngẩn ra một hồi, nghĩ tới huynh trưởng nhà mình không có chí như vậy, càng cảm thấy lòng chua xót, nhưng cũng chỉ đành cố dằn *** thần, cầm bút viết tiếp phong thư dở dang kia. Khoảnh khắc viết xong, nhìn bóng đêm bên ngoài, ngẫm nghĩ một chút, bèn lấy một kiện trường y khá dày từ trong rương, cầm theo lá thư, tự mình cầm đèn đi về hướng thư phòng.

Đêm đã rất khuya, ánh nến trong thư phòng không tắt. Khe khe đẩy cửa, nam tử trước án kia, vẫn như vô số năm tháng trong dĩ vãng, cúi đầu tốc ký.

Trong ánh đèn, mặt y không hề có vẻ mệt mỏi, dưới ngọn đèn, nàng nhẹ nhàng cười ôn nhu, tiến lại gần, đặt ngọn nến xuống, giữ trường y, từ từ khoác lên vai phu quân, ôn nhu nói: “Cho dù phải bận công sự, cũng nên chú ý thân thể.”

Lư Đông Ly quay đầu cười, nhẹ nhàng chìa tay nắm lấy bàn tay mềm đặt trên vai mình, ánh nến ấm áp chiếu vào mắt, cũng chỉ thấy nhu ý ấm áp: “Ta bên này bận việc, vốn không có ngày đêm, nói bao nhiêu lần rồi, nàng không cần chờ ta, cứ tự ngủ là được.”

Khế sát như vậy, ánh nến sáng như vậy, Tô Uyên Trinh có thể trông thấy ngân quang bạch ảnh giữa mái tóc đen của Lư Đông Ly, phu quân nàng đang lúc tráng niên, mà tóc bạc đã sinh.

Chua xót trong lòng chỉ chớp mắt, liền có càng nhiều ôn nhu và kiêu ngạo hơn, trên đôi vai của văn sĩ kia, gồng gánh thân gia tính mạng bao nhiêu người, trong những công vụ bận không hết này, lại có an cư lạc nghiệp của bao nhiêu bách tính.

Cho dù đa tình sinh tóc bạc, tiếc gì than gì.

Nàng dưới ánh nến mỉm cười: “Thiếp cũng không cố ý chờ chàng đâu, chẳng qua là vừa vắn viết xong lá thư cho Phong công tử, cần tới cho chàng xem thử.”

Lư Đông Ly cười nói: “Y vốn là tính tình tùy hứng, cũng may được nàng nguyên ý phí tâm xã giao như vậy. Nàng viết xong rồi cứ gửi đi là được, đâu cần nhất thiết phải cho ta xem.”

Tô Uyển Trinh cũng bất giác nở nụ cười, trượng phu của nàng là khiêm khiêm quân tử, chưa bao giờ luận thị phi, nói ác ngôn sau lưng người, chỉ có với Phong Kính Tiết kia, có việc hay không cũng cười mắng đôi tiếng như vậy.

“Đúng rồi, thời gian này y cũng đã chạy hết các nơi trong cả nước, lần trước gửi thư nói là sắp hồi hương, thư này muội cứ gửi đến Tề Huyện đi.” Lư Đông Ly nhớ tới việc này, vội dặn dò một tiếng.

Tô Uyển Trinh gật đầu: “Tức là y đã đi hết cả nước, chắc cũng còn rảnh rồi, không bằng mời y đến làm khách đi. Hai người giao tình thế này, cũng nên gặp gỡ một chút.” Ý nghĩ này vừa nổi lên, ngay cả nàng cũng hơi hướng về Phong Kính Tiết kia rồi cuộc là người như thế nào đây?

Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết, từ khi nàng gả cho Lư Đông Ly, trong cuộc sống dường như vĩnh viễn có bóng dáng người này.

Trang sức của nàng là y tặc, xiêm y của nàng là dùng vải vóc y tặc, theo kiểu dáng y cho mà may, gương trang điểm, son phấn của nàng, đều là y vắn dạm xa xôi gửi đến.

Cứ cách vài ngày là có thể nhận được thư của người nọ, sáng nay Xuyên Tây, ngày mai Hà Đông, chân trời góc biển, thiên địa phong tình, đều trong từng phong thư đó.

Động phòng hoa chúc, rượu giao bôi là giai những y tặc, chợt có nhàn tình, phu thê cùng thưởng minh nguyệt ngắm hoa rơi, tất cũng không

thể thiếu mỹ tửu y tặng trợ hứng.

Thỉnh thoảng nghe tướng công lúc nhàn rồi nói cười, nói người nọ dung hoa ra sao, phong phạm thế nào, không tằm thường làm sao, nàng cũng không khỏi hơi hướng về

Quân tử chi giao nhạt như nước, chỉ bằng thỉnh thoảng thư từ qua lại, đã là tận hứng, nàng lại không khỏi có chút khát khao mong đợi.

Phong Kính Tiết kia, rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Lư Đông Ly nghe đề nghị này, lại chỉ hơi sửng sốt, mới cười nói: “Tên đó, cậy tài ngạo vật, hành vi phóng đảng nhất, chẳng qua cậy là tiên tài thôi. Y làm việc không biết nặng nhẹ, chỉ bằng sự cao hứng của bản thân, thật sự đến rồi, sợ không tức chết nàng.”

Tô Uyển Trinh cười kinh hãi: “Nếu là như thế, vậy thì càng phải gặp một lần.”

Lư Đông Ly ngưng mắt nhìn nàng một hồi, lúc này mới cười cười, hòa nhã nói: “Y là người tự do nhất trong thiên địa này, nếu y muốn đến, chúng ta tự nhiên chiêu đãi tử tế, nếu y không đến, cũng chẳng cần khắc ý đi gọi.”

Tô Uyển Trinh cũng nhìn y một hồi, bấy giờ mới gật đầu: “Được.”

Lư Đông Ly dưới đèn, nhìn vẻ tươi cười ôn nhu uyển ước của thê tử, có một chớp mắt bỗng thất thần, lúc này, Phong Kính Tiết lại ở nơi nào, lại đang làm gì? Có phải vẫn dựa vào lòng mỹ nhân mà cười đùa uống rượu, lại biến thành một thân toàn dầu rượu dầu son.

Y không khỏi cười cười, lắc đầu, lập tức lại vút Phong Kính Tiết ra sau đầu.

Giao tình giữa y với Phong Kính Tiết, đúng thật là nhạt như nước, đây có tính là quân tử chi giao hay không, ngay cả bản thân y cũng chẳng thể nói rõ. Lúc nhìn thấy người kia, có chút vui mừng, cùng y nói chuyện, như

gội trong gió xuân. Thế nhưng một thời gian dài không gặp, cũng không quá nhớ. Nhìn thư của y, lễ vật của y, hoặc cười hoặc than, lại cũng không muốn khắc ý hời hợt, nhưng vô luận thế nào, thời gian có cách xa hơn nữa, ký ức về y vẫn rõ nét như hôm qua.

Thần nhiên xua tan cảm giác buồn bã hiếm gặp trong nháy mắt này, y lại cúi đầu, tiếp tục phê duyệt công văn.

Tô Uyên Trinh ngẩng xuống bên cạnh y, im lặng bầu bạn, trong đôi mắt có ý cười nhàn nhạt, nhìn ánh nến ấm áp chiếu ra thần dung chuyên chú của y.

Đây là trượng phu của nàng, phu quân của nàng, là chỗ dựa trọn đời trọn kiếp của nàng.

Nửa tháng sau, một cỗ xe ngựa to vô cùng xa hoa đỗ lại ngoài viên lâm tuyệt đẹp của Phong Kính Tiết ở Tế Huyện, Phúc bá dẫn theo tất cả hạ nhân nghênh đón ngoài viên, quản gia tuổi già mà trung tâm, một lần nữa kích động rơi nước mắt: “Công tử, cậu cũng coi như trở về rồi.”

Ngoài dự liệu của mọi người, Phong Kính Tiết không uống đến say mèm, được cả đám mỹ nữ đỡ xuống xe.

Y một mình gọn gàng nhảy xuống xe ngựa, mỉm cười nhìn mọi người một cái.

Mọi người đều không cần nổi lòng hít sâu một hơi, ồ thật sự không nghe thấy một chút mùi rượu. Hơn nửa năm không gặp, công tử nhà họ Đổng tính rồi.

Phúc bá vừa sợ vừa mừng lên nghênh đón: “Công tử.”

Phong Kính Tiết cười cười khoát tay, ngăn một đống những lời ông ta sắp nói: “Chúng ta vào nhà trước đã.” Y vừa rảo bước vào trong, vừa không chút để ý hỏi, “Những ngày qua ta đi vắng, có chuyện gì không?”

“Không có đại sự gì phát sinh, mọi sự công tử đều có an bài, chúng tôi chỉ theo chương trình mà làm việc thôi. Đúng rồi...” Phúc bá nói, “Không lâu trước, phủ Đại Danh gửi đến một phong thư cho công tử.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Y đoán là ta sắp về nhà, liền gửi thẳng đến nơi này.”

Phúc bá vui vẻ nói: “Công tử và Lư đại nhân thật sự là quân tử chi giao, công tử thâm tình hậu nghĩa với Lư đại nhân như vậy, cũng khó trách Lư đại nhân bận lòng.”

Phong Kính Tiết hơi nhếch khóe môi, bỗng nhiên lộ ra nụ cười thoáng quỉ dị âm trầm: “Y đối đãi ta không tồi, ta với y...”

Ánh mắt y từ từ hóa lạnh, cuối cùng mới nhàn nhạt nói: “Bất quá là lợi dụng mà thôi?”

“Hả...” Phúc bá trợn mắt, trong lòng suy nghĩ, vừa rồi có phải ta đã nghe lầm câu gì không.

Phong Kính Tiết cũng không nói thêm nữa, lúc này vừa vặn đã vào phòng, yến tiệc đón gió cho y sớm bày ra, những thiếu nữ mỹ mạo được sắp xếp tới hầu hạ y cũng đã ở phía trước uyển chuyển thi lễ.

Ánh mắt lạnh lùng, y nhẹ nhàng phất tay: “Không cần phô trương như vậy, ta mệt rồi, các người xuống cả đi.”

Bọn hạ nhân mắt người trừng mắt ta, trời ơi, thái dương thật sự đã mọc từ hướng tây, công tử nhà chúng ta thật sự thay đổi rồi.

Trời đất rộng lớn, chủ tử là lớn nhất, chủ tử đã lên tiếng, trong lòng có nghi hoặc hơn mọi người cũng chẳng dám ở lại, lũ lượt lui đi.

Chỉ còn lại Phúc bá lẳng lẳng trừng chủ tử nhà mình.

Phong Kính Tiết cười cười, rút từ trong tay áo ra một đồng giấy đưa cho ông ta.

Phúc bá tiếp nhận nhìn qua, mỗi tờ đều là khế ruộng khế đất, đều viết tên mình.

Phúc bá không hiểu ngẩng đầu: “Công tử, đây là...”

“Phúc bá, ta biết ông tích trữ được không ít, nhưng ngần ấy năm qua ông vẫn đi theo ta, chăm sóc ta, đây là ông nên được.” Phong Kính Tiết mỉm cười.

Phúc bá không rõ nguyên do: “Công tử, tôi không hiểu.”

Phong Kính Tiết lặng lẽ nhìn ông ta: “Phúc bá, ông là người đi theo ta sớm nhất, khi ta còn là một đứa trẻ, ông đã chăm sóc ta. Mọi người đều không tin ta có năng lực, chỉ có ông ủng hộ ta. Ông có còn nhớ không, ông từng hỏi ta, tại sao phải liều mạng kiếm nhiều tiền như vậy, đủ dùng không phải là được rồi sao, lúc ấy ta đã trả lời như thế nào?”

“Cậu nói, cậu cả đời này kỳ thật rất không tự do, phải đi theo con đường vận mệnh đã vạch sẵn, cậu liều mạng kiếm tiền như vậy, chẳng qua là muốn chuộc thân cho mình vài năm, trong nhân sinh mệnh định, giành cho mình vài năm tự do, cậu phải có đủ tiền, có thể duy trì cho cậu tự do tự tại, làm những việc muốn làm, có thể cho cậu tùy ý ném thử đủ loại cuộc sống.” Phúc bá thì thào đáp.

Phong Kính Tiết cười cười: “Thế đấy, sau khi ta phú khả địch quốc, thường có người khuyên ta nghĩ cách quyên quan, kiếm một công danh cho mình, tăng lên một địa vị, còn nhớ ông cũng từng khuyên ta, nói là có cái chức suông trên đầu, làm việc cũng tiện hơn rất nhiều, đặc biệt là sau khi bị Lưu Minh xử oan, ông càng nhiều lần khuyên ta. Ông cứ cảm thấy có cái mũ quan thì sẽ không bị người ức hiếp hãm hại như vậy. Lúc ấy ta lại trả lời ông thế nào?”

Phúc bá càng lúc càng có cảm giác không tốt, đáp vẻ mù tịt: “Cậu lúc ấy nói, cậu cả đời này, kỳ thật đã định trước phải làm quan, chẳng những phải làm, mà còn nhất định cúc cung tận tụy, mệt chết mệt sống, không chừng còn chẳng có kết cục gì tốt đẹp, cho nên hiện giờ được tự tại một ngày thì tự tại một ngày, tội gì sớm đưa mình vào bể khổ.”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Đúng vậy, cho nên ta hành vi phóng đãng, cho nên ta không kiêng nể gì, cho nên ta vào thời điểm cuối cùng, lên đường chu du toàn quốc, xem hết mọi cảnh đẹp trong thiên hạ, gặp hết mỹ nhân khắp thế gian, nếm hết mỹ thực, uống cạn mỹ tửu...”

“Công tử, công tử...” Phúc bá kinh hoảng ngắt lời y, “Tôi không hiểu, tôi già rồi, tôi nghe không hiểu, cậu rốt cuộc có ý gì?”

“Ý của ta là...” Phong Kính Tiết nhìn ông ta, mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, thần dung bình tĩnh, “Những ngày tự do đã kết thúc.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kiến Công

Chẳng qua khoảng thời gian nửa nén hương, Thụy vương đã đem một phần trong quá trình quen biết kết giao của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết từ từ nói ra một cách đơn giản.

Tuy nói có một số chuyện chỉ đương sự mới hiểu rõ, y cũng không thể nắm được, nhưng y quyên lực lớn, tai mắt lại đông, nếu quyết tâm muốn tra nội tình chuyện xưa của người khác, thật sự chẳng mấy chuyện có thể giấu được y.

Lục Trạch Vi nghe được bất giác vừa cười vừa than: “Cái ơn rửa oan cứu mạng, không chịu nói cảm ơn. Hành động ngàn dặm mượn bạc, lý đương nhiên. Có duyên gặp mặt vài lần, lại là tri kỷ mấy năm. Đây mới là kỳ nhân kỳ hành, tri kỷ chi giao. Quả nhiên tài cao luôn bị tục tài ngộ, những người tầm thường chúng ta, cũng chỉ đành than kính mà thôi.”

Thụy vương cười nhàn nhạt, chậm rãi trở về trước án, khom người: “Đâu chỉ là tri kỷ chi giao, rõ ràng là sinh tử chi giao.”

Lục Trạch Vi cười tiến lên, tự tay rót một chén trà, hai tay dâng lên cho Thụy vương, cười nói: “Vương gia phí tâm sức, giảng bình thư truyện kỳ này cho tôi, mau mau làm tròn nợ.”

Thụy vương cười tiếp nhận, uống hai ngụm, cười nói: “Phong Kính Tiết từ thương nhân biến thành quan thế nào, người biết chứ?”

“Đương nhiên.” Lục Trạch Vi cười gật đầu, “Việc này năm đó, cũng có thể xem là một đại sự chấn động toàn quốc.”

“Hiện nay thiên hạ đại loạn, tranh sát không ngừng, các quốc đầu chinh đồn quân bị, chỉ có Triệu quốc chúng ta bao đời nay lại cứ trọng văn khinh

võ, nguyên nhân ngay ở địa hình đặc thù của Triệu quốc ta, đường quốc cảnh phần lớn là biển rộng bao la, những nơi khác giáp giới cùng lục địa, không phải núi cao vách đứng thì là sa mạc mênh mông. Hiện nay thiên hạ các quốc, vì tranh đoạt bá quyền, không khỏi trọng lục quân mà coi nhẹ thủy quân, trừ Hàn quốc lập quốc chưa đến hai mươi năm thì chẳng còn quốc gia nào có thủy sư ra dáng. Cho nên, nước ta không lo quân địch đến từ biển, cũng chẳng có quốc gia nào nguyện ý mạo hiểm cả nhánh quân đội băng qua sa mạc. Bởi vậy chỉ cần nước ta không có ý xuất binh tấn công nước khác, có địa thế hiểm trở này bảo hộ, liền...” Lục Trạch Vi không biết là thở dài hay là bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Đường như có thể kê cao gối không lo.”

Thụy vương cũng cười khở: “Địa thế hiểm trở như vậy che chở, với nước ta, cũng không biết là hạnh hay bất hạnh. Hạnh vận chính là, thiên hạ loạn thế, chỉ nước ta có thể giữ một góc yên bình, bất hạnh lại là các đời quân vương, ở địa thế hiểm trở, sa vào yên vui, không lo võ bị, đến nỗi khiến quốc gia chẳng có lương tướng, trong quân cũng chẳng có binh khả dụng.”

“Đúng vậy, vẫn luôn cho là chiến loạn cách chúng ta rất xa, nào ngờ Trần quốc chỉ cách chúng ta một đại sa mạc lại phái ra một nhánh quân đội, băng qua sa mạc mênh mông, trực tiếp công kích biên cảnh Định Viễn quan của ta.” Lục Trạch Vi lại thở dài.

Thụy vương lắc đầu: “Kỳ thật Trần quốc cũng chỉ có ý thăm dò, nhánh quân đội kia chẳng qua tám ngàn, chỉ sợ chính Trần vương cũng không thật sự trông chờ nhánh quân đội này có thể thành công. Thế nhưng, nó lại thành công.” Y tức giận đập bàn, “Tuy đã cách mấy năm, nghĩ lại vẫn là nỗi nhục lớn của Triệu quốc ta. Một vạn tướng sĩ, dựa thế hùng quan, lại bị tám ngàn quân mệt mỏi xuyên qua sa mạc công phá.”

Lục Trạch Vi miễn cưỡng cười cười: “Vương gia cũng không cần quá vì việc này mà tức giận. Định Viễn quan nhiều năm trước tuy có danh xưng hùng quan, nhưng đã năm sáu mươi năm chưa từng có chiến sự, vô luận binh lính hay tướng lĩnh, chưa từng tin là sẽ có ai xuyên qua sa mạc đến tấn công. Huống chi trên sa mạc còn có tộc nhân Mạc Sa phụ thuộc nước

ta, bảo vệ cửa ngõ nước ta, họ tất nhiên là càng không sợ hãi. Nhưng nào ngờ, một nhánh kỳ quân này, bằng sự thần tốc đã phá tan phòng tuyến của người Mạc Sa, đột nhiên xuất hiện dưới thành, các tướng quân trở tay không kịp, đám sĩ binh đều không có kinh nghiệm tác chiến, có một lần thất bại này, tính ra cũng chẳng oan.”

“Họ không oan, vậy sau Định Viễn quan, vô số bách tính lại oan hay không?” Thụy vương giận dữ nói, “Nước ta địa thế đặc biệt, đường quốc cảnh bốn phía tuy có địa thế hiểm trở bảo vệ, nhưng vừa phá quốc cảnh, chính là một vùng đồng bằng, ngàn dặm đất màu, không còn chỗ để thủ. Đường đường Đại Triệu ta, lại mặc tám ngàn nhân mã quân địch kia tung hoành ngàn dặm, quận huyện dọc đường tuy có binh tướng, nhưng không ai không trông gió mà tan, chẳng quân nào có gan nghênh chiến. Người Trần một đường đốt giết cướp bóc, nếu đợi đến khi triều đình sai đại quân tới, quân đội người Trần đã sớm chở đầy mà về.”

“Tướng quân Trần quốc có thể một đường thuận lợi như thế, cũng là niềm vui bất ngờ, dưới cực công cận lợi, quên mất đi đầu tối kỵ của nhà binh là không thể một mình xâm nhập địch cảnh. Thế nhưng Triệu quốc chúng ta, nhiều năm không chinh chiến với nước khác, sĩ binh trong nước chẳng qua thỉnh thoảng đánh cường đạo, trấn áp một hai lần phản loạn, bỗng nghe nói có đại quân địch quốc thế tới rào rạt, quan binh tướng lĩnh đều không có tâm nghênh chiến.” Lục Trạch Vi thở dài, “Đây cũng là cái họa do mấy đời nay yên vui quá mức để lại.”

“Tế Huyện lúc ấy cách Định Viễn quan chỉ tám trăm dặm, nghe tin quân đội địch quốc đến, trú quân lập tức giải tán, bách tính bận chạy nạn, Huyện quan cũng vội vã chuẩn bị hành trang. Chỉ có Phong Kính Tiết tự mình đi báo phỏng Huyện lệnh, yêu cầu lấy danh nghĩa quan phủ triệu tập binh mã chống cự. Lúc ấy Huyện lệnh cũng đồng ý, có điêu trừ một tờ giấy sông thì chẳng cho ý cái gì.” Thụy vương cay đắng nói, “Đúng là không thể ngờ, khi đại nạn đến, đám mệnh quan triều đình vội vàng chạy trốn, đám tướng sĩ ăn hoàng lương cần bỗng lộc không dám nghênh chiến, ngược lại là một thương nhân đứng lên.”

Lục Trạch Vi tiếp lời: “Nói đến thì Phong Kính Tiết kia cũng là một nhân tài. Nghe nói lúc ấy y một mình lẻ loi đứng trên đường, kêu gọi thanh tráng cả thành đứng lên bảo vệ quê hương thân nhân. Nghe đâu người này giỏi tài ăn nói, ngôn từ hết sức cảm động, lại là nhất hô bá ứng, nháy mắt đã gọi được mấy trăm tráng sĩ. Y lại thu nạp quân sĩ từ bốn phương đào vong tán loạn tứ phương, thuyết phục họ, trốn nữa cũng khó trốn quốc pháp quân pháp, chẳng ngoài một con đường chết, chỉ bằng bước lên chiến trường lập công chuộc tội, mới có thể giữ được tính mạng. Y lại dùng lời lẽ sắc bén, khí phách cá nhân, chỉ trong mấy ngày tập hợp được hơn hai ngàn người. Bản thân y tan hết gia tài để làm quân tư, trang bị quân khí, lấy hai ngàn binh sĩ vội vàng, chiến tám ngàn quân địch *** nhuệ...” Nói đến đây, Lục Trạch Vi cũng bất giác hơi hướng về

Thụy vương mắt lộ vẻ tán thưởng: “Người này diệu diễn binh pháp, lại là liên chiến liên thắng, vền vẹn nửa tháng giết tám ngàn quân Trần thảo chạy ngàn dặm, cuối cùng chỉ còn năm trăm kỵ binh trốn vào sa mạc. Mà lúc đó, đại quân triều đình chúng ta phái ra còn cách Tế Huyền đến ba trăm dặm. Quân phí, lương thảo, binh khí, ngựa trong nửa tháng đó, thậm chí tướng thưởng trợ cấp sau khi thắng trận, cũng toàn là y trả bằng gia tài của mình.”

Lục Trạch Vi gõ nhịp thở dài: “Phong Kính Tiết bằng thân thương nhân, lập công lao chống trời này, thật là tin lạ đương thời.”

Thụy vương cười lạnh lùng: “Công lao chống trời thì thế nào, triều đình phong thưởng cho y sao mà bạc bẽo. Đám gọi là đại quân một trận không đánh đó đâu được ban thưởng, tướng lĩnh lĩnh quân còn đâu thắng quan, công thần chân chính là y lại chỉ được phong một cái danh Thiên tướng quân, còn đi đâu đến biên quan thủ thành. Người ta yên lành một công tử Tế Huyền phú như vương hầu không làm, dựa vào cái gì mà phải tới biên cảnh chịu khổ chịu mệt bị người gạt bỏ.”

Lục Trạch Vi cũng đầy vẻ thất vọng: “Việc này quả thật bất công, nhưng cũng chẳng thể làm gì được. Nước ta vẫn trọng văn khinh võ, lại cực chú trọng khác biệt sĩ thứ. Lần này đại loạn, văn thần võ tướng trong nước đều luống cuống tay chân, trái lại một thương nhân thân phận thấp kém lập

công lớn, nếu trọng thưởng y quá mức, chỉ sợ mặt mũi cả triêu thần tử không dễ coi.”

Thụy vương bật cười: “Trạch Vi à, lòng dạ người vẫn ngay thẳng lắm, không nhìn thấu được những chỗ nực cười đáng tiếc của lòng người. Phụ vương vốn muốn trọng thưởng y, chỉ là đám trọng thần trong triều, nắm lấy xuất thân thương nhân của y để phản đối thôi. Người thật cho là đám đại thần đó chỉ chú trọng khác biệt sĩ thứ, cố kỵ mặt mũi sao? Họ chẳng qua nghe nói Phong Kính Tiết phú khả địch quốc, có tâm mượn cơ hội này kiếm được từ y một khoản. Nhưng nào biết Phong Kính Tiết trong trận chiến này, đã tan đi rất nhiều tài phú trong nhà, sau đó còn an bài hậu sự cho tất cả những người tử nạn, bỏ tiền trợ cấp, y đâu cực rộng rãi. Bởi vậy tiền tài trong tay không còn dư nhiều. Mà số tiền còn dư đó, y cũng an trí hết cho hạ nhân bên cạnh, tìm đường ra, mua sản nghiệp cho họ, hết sức rộng rãi nhân hậu. Mà tất cả sản nghiệp của y ở các nơi, y đã bỏ hết cổ phần, nhất nhất phân tán sản nghiệp, đưa cho chưong cự các nơi.”

Lục Trạch Vi kinh thán: “Việc này tôi lại không biết, tài phú địch quốc như thế mà tùy tay quảng đi, người này...”

“Nghe nói lúc ấy cũng có người tận lực ngăn cản, y đáp, làm quan vốn không phải nguyện vọng của ta, phấn thân mà lên chỉ vì bảo vệ gia viên. Nhưng đã kinh động triều đình, thánh mệnh đã hạ, tình thế khó từ. Đã lập chiến công, lại không chế cường binh, nếu còn ng ồi ôm số tài sản khuynh quốc, ngày khác sợ có họa khó lường, chi bằng tan hết cả đi, để rõ tâm chí.” Thụy vương mỉm cười nói, ý vui vẻ tán thưởng trong mắt càng sâu.

Lục Trạch Vi tán thán: “Chẳng trách Vương gia nhìn y bằng ánh mắt khác như vậy. Một thương nhân, xử sự thông thấu rõ ràng như thế, thật sự khó được.”

“Càng khó được hơn chính là tâm nhìn lâu dài của y, khi đó có người khuyên y, vất vả g ầy dựng cơ nghiệp thương trường như thế, nếu muốn rút khỏi, cũng đâu cần chia nhỏ, y cười đáp, thương nhân thế lực quá lớn, tài phú quá nhiều, lại từng tham gia chiến sự, tương đối có danh vọng, chỉ

sợ có hại vô ích, chi bằng phân tán đi, từ một đại tài phiệt khuynh quốc, biến thành từng tiểu phú hào, mới là cách tốt để tránh họa thoát thân.”

Lục Trạch Vi gật đầu: “Quả nhiên tầm mắt rộng lớn, với tài phú, thế lực thương trường của nhà y, mấy năm nay vẫn còn phát tài, chỉ sợ triều đình cũng không dung được, cuối cùng sẽ tìm cơ hội tịch biên tài sản của họ, đến lúc đó sẽ phải liên lụy bao nhiêu người.”

“Cho nên, cứ như thế, y đường đường một công tử phú như vương hầu, hưởng lạc vô tận, tuy nam diện vương không thêm, chỉ bởi vì đứng ra khi quốc gia gặp nạn, dẫn đến kết cục gia tài tan sạch, bản thân biến vào quân dịch, đến Định Viễn quan gió cát mịt mù kia, chịu nổi khổ gió sương, nổi đau can qua.”

Lục Trạch Vi mỉm cười nói: “Những lời bên dưới, Vương gia không cần nói tôi cũng đoán ra được. Chuyện rằng Lư Đông Ly kia vì chiến tích khá tốt mà dần có danh vọng, hơn nữa Hoàng thượng ngẫu nhiên nhớ ra y năm đó khi ở bên làm thơ ứng đối cũng rất tận tâm, liền hơi nhớ y, cho nên lại thăng quan, trực tiếp lên triều đình làm việc, vị liệt triều ban, tham nghị quốc sự. Mà vào triều không bao lâu, liền phụng chỉ làm Tuân duyệt sứ, tuân tra cứu biên.”

Trong mắt Thụy vương tràn đầy vẻ thở than thông thả: “Nói đến thì chế độ tuân biên của triều ta, cũng bất quá là một bài trí, lướt qua một chút. Triều ta các đời không trọng võ công, không chinh đốn võ bị, xưa nay lại trọng văn khinh võ, chủ tướng trọng trấn các phương toàn là văn thần, sứ giả tuân biên vẫn là văn thần, gọi là tuân, chẳng qua là cho đám triều thần đến biên quan, thay mặt Hoàng thượng tặng cho thần tử đóng giữ chút lễ vật, mà thần tử các nơi, cũng đút cho đại nhân tuân biên chút bạc, mọi người cùng phát tài thôi. Thế nhưng, lần này Lư Đông Ly tuân đến Định Viễn quan, cuối cùng trùng phùng Phong Kính Tiết, lại dẫn đến một đại sự.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trùng Phùng

Lư Đông Ly làm Tuần duyệt sứ, thay mặt thiên tử tuần tra biên thành. Khi y một đoàn nhân mã đến Định Viễn quan, đã được Đốc soái Định Viễn quan Phạm Dao tiếp đãi nhiệt tình.

Theo tiển lệ của Triệu quốc, chủ soái trọng binh các nơi nhất định là văn thần. Phạm Dao cũng là một giới văn nhân xuất thân khoa cử chính thống, môn sinh của thiên tử bằng thi văn mà truyềndanh.

Chỉ là so với Lư Đông Ly không có bối cảnh gì, y lại rất bất đởng.

Y xuất thân quan hoạn thế gia, trong nhà nhiều đời hiển quý. Trước khi xuất sĩ, y từng báilàm môn hạ của Cửu vương quyểnthểhiên hách, một sớm bảng vàng đềdanh, được Cửu vương tiến cử, trực tiếp thăng nhập triểđường. So với những ngày thanh nhàn mà khổ của Lư Đông Ly tại Hàn lâm viện, hoặnlộ của y vững vàng thuận lợi hơn nhiều.

Làm quan mười năm, quan thanh cũng có, vậndanh cũng không tể, chức quan cũng lên tới chính tam phẩm. Sau trận chiến Trầquân đánh bại Định Viễn quan lần trước, nguyên Đốc soái Định Viễn quan hoặchtội bị biếm, y dưới sự giúp đỡ toàn lực của Cửu vương, trở thành chủ soái thủ quân Định Viễn quan, tay nắm một nhánh trọng binh. Núi cao Hoàng đế xa, nơi này trời đất bao la y là lớn nhất, cuộc sống hết sức nhàn nhã.

Lần này sứ giả đến, với xuất thân của y, tuy cũng chẳng coi trọng Lư Đông Ly lắm, nhưng phải kính thiên tử y đại diện, bởi vậy bốn phía khoa trường, dẫn dắt chư tướng tởng nhạc đón chào.

Hai bên gặp mặt, hành lễ lẫn nhau, nói mấy tiếng ngường mộ đã lâu, ha ha vài tiếng, hàn huyên đôi ba câu, Phạm Dao liền mời Lư Đông Ly vào soái phủ tể trầ.

Lư Đông Ly vừa xã giao với y, vừa đưa mắt nhìn quanh, nhìn hết chúng tướng, không khỏi hơi thất vọng.

Phạm Dao cười hỏi: “Lư đại nhân, ngài đang tìm ai thế?”

Lư Đông Ly cười nói: “Ta nghe danh Phong Kính Tiết kia đã lâu, không biết vị tướng quân nào ở đây là...”

“Hắn đi áp lương rồi, không có ở Định Viễn quan.” Phạm Dao nói vẻ không đồng ý, “Phong Kính Tiết cũng chẳng qua là một thương nhân, cơ duyên xảo hợp mới lập được đại công, có thể liệt thân vào quân ngũ, thân có quan tước, đều là Thánh thượng long ân hậu đức, Lư đại nhân đường đường sĩ tử nho sinh, hà tất để tâm người này.”

Lư Đông Ly tùy tiện trả lời đôi câu, cũng chẳng tranh cãi. Y vốn biết đám con em xuất thân cao môn đại phiệt, lại có thể khảo trúng công danh này, so với những người đọc sách khác càng coi thường võ nhân thương nhân hơn, cách nghĩ thâm căn cố đế này không thể sửa đổi, thật muốn tranh chấp, ngược lại không hay, cho nên đành phải nói năng thận trọng. Chỉ là nghĩ Phạm Dao đã có cách nhìn như thế, Phong Kính Tiết kia làm việc dưới tay y, chỉ sợ cuộc sống chẳng dễ chịu lắm. Tính tình người kia lại phi dương tùy ý nhất, đâu chịu được bao nhiêu giày vò làm khó này...

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi hơi lo bu ồm, lại không tiện biểu lộ ra, trên mặt còn phải làm ra vẻ tươi cười, cùng Phạm Dao nói cười tán gẫu.

Hai người vừa nói vừa đi, nháy mắt đã đến soái phủ.

Cách soái phủ rất xa, đã thấy tòa phủ lộng lẫy vàng son, hùng vĩ nguy nga vô cùng kia. Lư Đông Ly trong lòng hơi kinh, nơi biên cảnh đa số nghèo khổ, dọc đường đến đây bách tính dân cư cũng rất đơn sơ, soái phủ này xa hoa như thế, với quốc gia thật sự chẳng phải việc lợi.

Vào đến phủ, lại thấy bình loan phượng, đệm phù dung, có mỹ nhân hầu rượu, có vũ nhạc thưởng thức. Yến tiệc cỡ này, so với trong kinh thành lại chẳng thua kém bao nhiêu.

Lư Đông Ly hơi ngạc nhiên, đành phải thấp giọng hỏi: “Phạm soái, trong quân không phải cấm rượu cấm nữ sắc sao?”

Đầy lòng y chỉ mong Phạm Dao đáp đây là ngoại lệ đặc biệt để nghênh đón sứ giả, thế mà Phạm Dao chỉ bật cười: “Quân lệnh cấm rượu cấm nữ sắc, tự nhiên là chỉ quân đám vũ phu bên dưới kia. Chúng ta đều là người đọc sách, há có thể thiếu h ồng tុ thêm hương, rượu ngon trợ hứng. Hiện nay quân trấn các nơi trong cả nước, có soái phủ nào không phải thế này.”

Lư Đông Ly hơi nghi ngờ, mới nói: “Quan khẩu nơi khác, không phải biên cả chính là vách đá dựng đứng thì đã đành. Nhưng nơi này vạn nhất lại có Tr ần quân tập kích...”

Phạm Dao càng hờ hững: “Đám Tr ần quân đó đã nuốt trái đắng to, đâu thể xuyên qua sa mạc đến công nữa, vả lại ta đã trừng trị nặng người Mạc Sa tộc, lệnh cho họ phải nghiêm thủ sa mạc, nếu còn để quân địch đột phá sẽ diệt toàn tộc, thiết nghĩ họ không còn dám sơ suất nữa.” Y giống như căn bản chẳng muốn nói đến việc này, hai tay nâng chén, vẻ mặt tươi cười, “Nào nào nào, không nói những chuyện mất hứng đó nữa, chúng ta uống rượu.”

Lư Đông Ly đành phải miễn cưỡng cười vui, nâng chén ứng đối.

Mỹ nhân ca múa, mỹ tửu hương say, Lư Đông Ly lại vẫn không yên lòng, căn bản không thể hưởng thụ.

Mà Phạm Dao vốn trong bụng cũng không coi trọng Lư Đông Ly xuất thân hàn vi lắm, ngay cả yến hội nghênh đón này, cũng không quá lưu ý xem y có thoải mái hay không, ngược lại tự mình hưởng thụ, chẳng bao lâu đã uống say mềm, ngã lên người mấy mỹ nữ mà sờ trái kéo phải, miệng lầm bầm: “Tiểu mỹ nhân, h ầu hạ Lư đại nhân đằng hoàng cho ta.”

Tình hình này đã tới hoàn cảnh bất kham. Lư Đông Ly từ khi vào quan trường đến nay, tuy cũng có vài trường hợp xã giao tìm hoan mua vui không từ chối được, bị bắt tham gia, nhưng thủy chung không thể quen.

Lúc này thân tại hoa yên như thế, gặp hành vi hoang đường h ồ đ ồ này, trong lòng chỉ cảm thấy dung tục kinh khủng.

Đành phải nói là uống say, muốn đi nghỉ ngơi, cũng mời Phạm soái vào hậu đường nghỉ tạm. Bản thân y cũng do quân gia soái phủ dẫn đến phòng ngủ nghỉ ngơi.

Tuyệt đối không nghĩ tới chuyện, vừa mới vào phòng ng ỗ xuống, thở được một hơi, còn chưa kịp định th ần đã phát giác chần trên giường không thích hợp lắm. Bước đến xốc chần nhìn thử, suýt nữa ngã ng ỗ xuống đất.

Trên giường là hai mỹ nữ không một mảnh vải che thân, đang nằm đó nhìn y thẹn thùng mỉm cười.

Lư Đông Ly làm quan đã nhiều năm, mặc dù có khi cũng gặp phải chuyện người khác dâng mỹ nữ, nhưng trận trượng thế này lại chưa từng gặp phải. Kinh hãi quá độ, lại quên khuấy đây là phòng mình, có thể bảo bất kỳ ai ra ngoài, y quay đầu bỏ chạy, vô cùng chật vật chạy trốn chết.

Y chạy rất xa khỏi phòng, định th ần lại, lúc này mới h ồi phục sự trấn định, cũng có thể suy xét bình thường, biết phản ứng của mình rất ngu xuẩn, nhưng đã ra đến đây thì dứt khoát không quay về tự mình dạo bước trong soái phủ, đi lại nhìn ngó một chút.

Chúng quân sĩ ở cửa ngõ các nơi, trạm gác các phương thấy y đầu hành lễ, chỉ là mỗi người vẻ mặt cung kính nhưng cũng lãnh đạm cực kỳ.

Lư Đông Ly im lặng nhìn những sĩ binh tu ần tra canh giữ trong gió lạnh này, nghĩ đến nhuyễn ngọc ôn hương, rượu nhạc xa hoa trong phòng vừa r ỗ, trong lòng buồn than. Làm như thế, chỉ sợ sĩ tốt trong quân phần nhiều có ý bất bình.

Thật không thể ngờ, cái họa Tr ần quân như còn đang trước mắt, cả nước trên dưới chẳng ngờ vẫn vô đầu vui đùa, không để tâm tham sử huyết lệ này.

Chỉ là ưu tư trong lòng tuy nặng nề, y lại có thể làm gì đây? Y mới vào triều đình không lâu, không danh không vọng không thế lực, lại có năng lực gì để thay đổi hiện trạng cả quốc gia.

Y không thể làm gì, không làm được gì cả, cho dù chứng kiến chuyện không nên nhất, cũng chẳng thể đứng ra thản nhiên chê trách, lại đành phải ứng phó giả tạo, nỗ lực xã giao, để giữ cho địa vị của mình không vì thế mà lung lay.

Y thoáng cay đắng nở nụ cười, dưới ánh trăng cúi đầu nhìn hai tay mình. Nhuộm bẩn đôi tay như thế, khiến tim trở nên cứng như thế, cúi đầu khom lưng ép buộc mình phải nhìn mà không thấy, giả như không biết với rất nhiều bất công của thế gian, hóa ra vẫn chưa đủ, vẫn không thể được quyền lực đủ để làm nhiều việc hơn cho gia quốc bách tính mình quan tâm.

Vẫn chưa đủ... Vẫn chưa đủ...

Nhưng mà, rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể...

“Lư đại nhân!”

Tiếng kêu có phần quen thuộc truyền đến, Lư Đông Ly ngẩng đầu nhìn, một bách phu trưởng đang mỉm cười thi lễ dưới ánh trăng.

Lư Đông Ly nương ánh trăng quan sát một chút, thoáng giật mình: “Người là lao đầu Vương Đại Bảo của Tể Huyện trước kia.”

“Chính là tiểu nhân. Khó được Lư đại nhân còn nhớ.” Vương Đại Bảo toét miệng cười.

“Sao người lại ở đây?”

“Lúc trước Phong tướng quân tại Tể Huyện kêu gọi toàn bộ thanh tráng trong huyện đứng ra cự địch, tôi nghĩ đến mẹ già, nhà cửa, tất cả tài sản của tôi đều ở đó, nếu để bọn giặc Trần quốc đánh vào thì xong cả, cho nên liền theo Phong tướng quân. Sau khi thắng giặc, tất cả phụ lão hương thân vây quanh hoan hô chúng tôi, tung tôi tít lên trời, mọi người đều cười với tôi,

gặp mặt đầu nhiệt tình chào hỏi. Có việc hay không, hàng xóm nhà ai làm đồ ăn ngon, nhất định tặng cho nhà tôi một phần, nhà ai có thứ gì tốt đâu sẽ đến nhà chia cho chúng tôi một ít. Tôi sống đã gần ấy năm, làm lao đâu, làm sai dịch, lão bách tính khắp nơi đâu nịnh hót lấy lòng. Thế nhưng, chưa bao giờ được người coi trọng như vậy.”

Vương Đại Bảo nói đến việc này, cũng có phần nhiệt huyết sôi trào: “Tôi đến hôm đó mới biết, vinh quang do nam tử hán đường đường chính chính bảo vệ quốc gia, dốc mồ hôi và máu kiếm được, giá trị hơn bất cứ thứ gì. Cho nên sau đó, tôi dứt khoát vào quân ngũ, theo Phong tướng quân đến Định Viễn quan. Bởi vì tôi khi đánh người Trần quốc đã lập được công, cho nên vào quân đội liền là bách phu trưởng, lớn nhỏ gì cũng là một chức quan.”

Lư Đông Ly nghe những lời thẳng thắn như vậy, cũng không khỏi mỉm cười, chuyển giọng hỏi: “Phong tướng quân khỏe không?”

“Đương nhiên khỏe, rất khỏe kia.” Vương Đại Bảo hai mắt loang loáng nói: “Nơi này binh lính nào không kính trọng tướng quân? Không tôn kính hiệu lệnh của y? Nếu không có y, những sĩ binh trong quân trước kia, chính là tội nhân cả nước, không chết vì quốc pháp quân pháp, cũng phải cả đời lưu lạc chạy trốn, bị người thiên hạ chửi rủa. Tướng quân cứu mạng họ, cứu thể diện của họ, cho họ có thể có cơ hội tiếp tục đường đường chính chính làm người dưới ánh mặt trời, đây là ân điển to lớn biết bao. Nhưng mà...”

Hắn lắc đầu: “Những tiểu nhân vật chúng tôi cũng biết cảm ơn, không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào, tướng quân công lao lớn như vậy, mới phong một chức Thiên tướng quân, còn phải để một kẻ...” Thanh âm của hắn bỗng nhiên giảm xuống, ậm ừ cho qua từ khả năng không cung kính lắm, “Để người như thế quản đầu quản chân, hừ...”

Lư Đông Ly nghe ra trong ngôn ngữ của hắn có sự bất bình, nhưng đây vừa vặn cũng là việc mình lo lắng: “Phạm soái quản thúc các người nhiều lắm sao?”

“Cũng tạm tạm.” Vương Đại Bảo hậm hực nói, “Nghe Phong tướng quân nói, binh doanh các nơi trong nước đâu không khác lắm, Đại soái cao nhất toàn là văn thần, những văn thần này chẳng mấy người hiểu võ bị quân vụ, đa phần chỉ ngồi tại chỗ, chỉ lo ăn uống chơi bời, người bên dưới tự lo liệu. Nói đến thì phòng ngự trong quân này, đại bộ phận vẫn là Phong tướng quân quản. Thế mà Phạm soái đã không hàm ơn thì chớ, còn luôn muốn răn dạy y mấy câu. Có khi ngấm lại, thật sự thấy không đáng cho Phong tướng quân.”

Hắn cũng coi như từng làm sai dưới tay Lư Đông Ly, biết rõ tính tình y, cho nên mới dám nói thẳng không cố kỵ như vậy.

Lư Đông Ly nghe mà vẻ mặt càng trầm trọng, im lặng một hồi mới nói: “Người có thể dẫn ta đi khắp nơi trong thành một chút không?”

Vương Đại Bảo chần chừ một chút: “Đã muộn thế này!”

Lư Đông Ly cười nói: “Ta vừa vặn không ngủ được, cứ đi xem phòng ngự của các người cũng tốt.”

Vương Đại Bảo gật đầu: “Được, tôi dẫn đường cho đại nhân.”

Có Vương Đại Bảo chỉ dẫn, tự nhiên là một đường thông thuận, chuyên chọn trạm gác phòng khu trọng yếu mà tuần tra. Trong bóng đêm yên tĩnh, chúng sĩ binh trầm mặc không lời giờ binh khí chào quan lớn đại diện cho thiên tử.

Lư Đông Ly làm việc luôn nghiêm túc, ở vị nào mưu chính nấy, cho dù trước kia luôn bị biếm, những việc, quan chức nhỏ hơn, không như ý hơn nữa y cũng làm tốt.

Lần này cũng thế, tuy nói Tuần duyệt sứ chỉ là việc đi lướt qua mà phát tài, nhưng sau khi tiếp nhiệm, y liền tự mình bù lại vài bản binh thư, dọc đường tuần tra các nơi cũng đều thỉnh giáo các tướng quân các nơi quân vụ.

Tuy nói cũng là lâm thời ôm chân Phật, không tính là hiểu biết thật sự gì, nói cho cùng so với hoàn toàn không hiểu vẫn cao minh hơn một chút. Dọc đường thấy vị trí đặt trạm gác các nơi, thấy phản ứng của chúng sĩ binh, không khỏi âm thầm gật đầu.

Trên đầu đề một thượng cấp vô năng lại ham yên vui, còn có thể làm sự tình tốt đến vậy, Phong Kính Tiết cũng xem như một nhân vật cực kỳ xuất sắc. Năm đó vốn cũng dự đoán được, nếu y xuất sĩ, với dân với nước, nhất định giúp ích rất lớn...

Trong lòng suy nghĩ, miệng không khỏi cười hỏi Vương Đại Bảo đầu đuôi việc Phong Kính Tiết bằng sức của một người, kêu gọi thanh tráng dân gian, binh lính đào ngũ giữa đường để chống cường địch khi đó.

Vương Đại Bảo xem đây là việc đặc ý nhất trong cuộc đời, tất nhiên vùng chân múa tay thuyết minh tỉ mỉ.

Lư Đông Ly chỉ mỉm cười nghe, năm đó y ở phủ Đại Danh, xa xa nghe thấy Trần quân vào biên cảnh, lòng lo cho an nguy Tế Huyện, lại không có lực tương trợ. Sau nghe nói đủ loại hành động anh hùng của Phong Kính Tiết, vừa kinh vừa thán, nhưng sâu trong lòng lại ẩn ẩn cảm thấy đương nhiên, giống như công lao kinh thế cỡ này mới là hành vi của Phong Kính Tiết. Nhưng hết thấy đầu chỉ là nghe đồn, không được tường tận. Mỗi khi đêm khuya, cần đèn đứng trước song, nghĩ đến anh phong hiệp hành của y trên sát trường can qua, nỗi lòng kích động khó nén, cũng chỉ có thể lấy một chén mỹ tửu ngày trước Phong Kính Tiết tặng, ngàn dặm kính xa.

Về sau biết Phong Kính Tiết được phong thưởng cực ít ỏi, trong lòng bất bình thay, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Nhiều lần viết thư cho Phong Kính Tiết, nhưng bởi vì Phong Kính Tiết một đường chinh chiến, rồi được quan chức, phải đi nhậm chức, ít có lúc yên ổn, lại nhiều lần không thể kịp thời nhận thư. Đợi sau khi đến Định Viễn quan, mới ngẫu nhiên trả lời một phong thư, cũng chỉ là mấy câu chuyện phiếm nhạt nhẽo như trước kia mà thôi. Về phần đánh giặc thế nào, kiến công thế nào, cuộc sống sau khi đến Định Viễn quan ra sao, lại không đề cập nửa câu.

Mỗi lần khiến Lư Đông Ly vì y mà bận lòng lo lắng giận đến mức đập bàn xé thư rồi thêm mắng to mấy câu khốn kiếp. Vẫn may nhờ tri kỷ hiên huệ Tô Uyển Trinh, lúc Lư Đông Ly xé thư, nàng chưa từng ngăn cản, chỉ là đợi y đi rồi, đâu sẽ cẩn thận dán mấy mảnh vụn lại cất đi đằng hoàng, cơ bản chẳng đợi đến nửa ngày, Lư Đông Ly sẽ ngượng ngùng đến hỏi, mấy mảnh giấy vụn có phải đã bị ném đi rồi không. Lúc này mới đưa ra lá thư đã dán, mà Lư Đông Ly chỉ đành đỏ mặt giữa ánh mắt như cười mà không của thê tử, cười khan đôi tiếng cho xong chuyện.

Khó được bên cạnh lúc này có cố nhân từng cùng Phong Kính Tiết thân trải chiến trận, phen này kích tình hào hứng kể lại chiến sự ngày đó, Lư Đông Ly mỉm cười lắng nghe, cũng không khỏi hướng về dần dần huyết dịch sôi sục, trở nên kích động, lại hận không thể thân gặp việc trọng đại, tham dự trận chiến, cùng họ sống vai chống địch.

Hai người trong lúc nói chuyện đã tuấn tới thành lâu, bên tai chợt nghe một quân sĩ kêu lên: “Có một đội quân mã đang tiếp cận chúng ta.”

Hai người nghe tiếng, tức thời đến gần thành lâu, đôi mắt trông ra xa.

Vương Đại Bảo quen thuộc địa hình hơn, cũng thích ứng với hoàn cảnh hơn y, trông một hồi, bất giác cười nói: “Là Phong tướng quân áp lương đã về”

Lư Đông Ly nghe vậy chỉ căng mắt, cố sức nhìn ra xa. Trong bóng đêm, tiếng vó ngựa dần đến gần, còi xí cao cao tung bay thấp thoáng, luôn không nhìn rõ lắm.

Y hơi ảo não nhú mày, cực bất mãn với thị lực của mình trong đêm. Đành phải cố nén nỗi kích động vô cớ dâng lên trong lòng, lặng lẽ thủ tại đầu tường, lặng lẽ chờ đoàn người ngựa kia dưới ánh trăng dần dần đến gần, dần dần rõ ràng.

Lặng lẽ nhìn tướng quân một thân phong trần kia, dưới thành ngẩng đầu cười, ánh mắt sáng rực như thẳng cả sao.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kinh Biến

Trong ấn tượng của Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết trước nay luôn là một thân bạch y, sáng lóa mắt người, hiếm khi thấy y xuất hiện với trang phục khác. Nhưng mà cho dù bỏ đi bạch y, từ bỏ gia tài, một thân khôi giáp bình thường, y mặc lại ra sự thong dong tiêu sái người khác không thể so sánh, rõ ràng là bên ba mấy ngày liền, áp vận lương thảo, đến nỗi phong trần mệt mỏi, cả người lẫn ngựa, trên áo trên tóc đều đầy gió cát, thế nhưng vẫn có một loại anh tư bức người mà đến.

Lư Đông Ly đứng trên đầu thành lẳng lặng nhìn Phong Kính Tiết dưới thành, không biết dưới ánh trăng sáng ngời, ý cười và sự ấm áp trong mắt không hề ngăn cản lọt hết vào mắt một người khác.

Đội đoàn người Phong Kính Tiết vào đến thành, Lư Đông Ly và Vương Đại Bảo cũng đã sớm rảo bước xuống thành lâu.

Sớm có binh lính khác chuyển xe lương đi, không cần chủ tướng quan tâm, Phong Kính Tiết ngênh đón Lư Đông Ly, vái thật thấp: “Bái kiến Lư đại nhân.”

Lư Đông Ly đã gặp vẻ càn quấy không chút kiêng nể của y nhiều rồi, bị y quy quy củ củ hành lễ thế này, lại giật thót, hai tay đỡ theo bản năng, trán cũng thiếu đi đầu toát mồ hôi hột: “Người làm gì thế?”

Phong Kính Tiết nén cười, biểu tình vô cùng nghiêm túc nói: “Lư đại nhân là sứ giả của thiên tử, mặt tướng sao dám vô lễ.”

Lư Đông Ly vừa quẫn vừa giận, đang hoảng sợ, trong lúc vô ý khước mắt liếc thấy Vương Đại Bảo bên cạnh đang ngoác miệng cười, nhất thời tỉnh ngộ, giận dữ đẩy ra: “Người càng lúc càng càn quấy rồi đấy.”

Phong Kính Tiết lúc này mới cười sang sảng, một phen kéo tay y bước đi.

Lư Đông Ly tức giận găng sức vùng ra: “Lại làm gì đây?”

Phong Kính Tiết kinh ngạc hỏi: “Lâu ngày gặp lại, Đông Ly không muốn cùng ta gác chân ngủ chung, chuyện trò trăng đêm sao? Chẳng lẽ vẫn muốn ở dưới thành lâu này, giữa vô số quan binh quan sát, cùng ta tiếp tục trò chuyện văn chương kiểu cách, khách khách khí khí, đi đứng hành lễ theo quy củ.”

Lư Đông Ly trong lòng chán nản, cho dù muốn kéo tay đi, người hình như cũng nên xin lỗi vì chuyện đã đùa bỡn ta mới đúng. Bất quá y cũng biết, muốn bảo Phong Kính Tiết nhận lỗi, việc đó căn bản không thể trông chờ, chỉ cười khổ hỏi: “Người vừa mới áp lương trở về, không phải nên lập tức đi gặp mặt chủ soái giao nộp ngay sao?”

Phong Kính Tiết ngẩng đầu chỉ chỉ ánh trăng: “Lư đại nhân của ta, người cũng không nhìn xem bây giờ là giờ nào, người cho rằng tất cả đại quan đều nhẫn nhục chịu khó, nửa đêm không ngủ như người vậy sao? Lúc này nếu ta chạy tới phá mộng đẹp của Phạm đại soái, bất kể công chuyện làm thế nào, mấy chục quân còn là không thể thiếu.”

Y nói như thể trò cười, Lư Đông Ly nghe lại chợt lạnh. Cuộc sống dưới quyền Phạm Dao có lẽ không tốt lắm, tính tình Phong Kính Tiết lại tùy ý bất kham như vậy, nếu thật sự năm năm tháng tháng chịu sự câu thúc quản lý này, chỉ sợ là việc cực kỳ thống khổ.

Y thất thần một hồi, lại không chú ý đã bị Phong Kính Tiết kéo bằng băng chân không chạm đất đi về trước.

Sĩ binh dọc đường vẫn ào ào hành lễ như cũ, chỉ là mỗi người vẻ mặt tôn sùng, ánh mắt nhiệt liệt. Lư Đông Ly đương nhiên không đến mức tự mình đa tình cho rằng những kính ý này là cho khâm sai đại thần y, chắc cũng bất quá là hưởng sái Phong Kính Tiết thôi.

Phong Kính Tiết lập tức kéo Lư Đông Ly đến phòng mình, tùy tay đẩy y: “Tự ng ồi đi.” Sau đó tự mình châm đèn, cười nói, “Người ta là hàn đệ khách đến trà làm rượu. Biên cương đơn sơ ngay cả trà cũng không có, người cứ tạm đi.”

Lư Đông Ly yên lặng ng ồi xuống trước bàn, đánh giá gian phòng vài lần. Tuy nói tướng quân không cần chen chúc trong lều trại như binh lính, nhưng gian phòng này cũng thật sự hơi nhỏ. Chỉ bằng một tấm ván gỗ, ngăn phòng ngủ và sảnh đường, trong đại sảnh nhỏ nhỏ, trừ một cái bàn và bốn cái ghế thì chẳng còn thứ gì khác.

Y kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, nhất thời lại cảm thấy xót xa.

Phong Kính Tiết kia, tại bất kỳ thời điểm nào, bất kỳ nơi nào, đều chú trọng hưởng thụ, đều vô cùng xa xỉ. Vĩnh viễn bạch y chói mắt, vĩnh viễn mỹ nhân ở bên, vĩnh viễn mỹ tửu giai nương uống không hết. Y đi đến đâu, hết thấy những thứ này đều sẽ xuất hiện ở đó, thế mà...

Trong gian phòng nhỏ tẹo tại biên thành xa xôi này, hết thấy đơn sơ hết như nhà bách tính nghèo rớt, nam tử vĩnh viễn không có rượu không vui kia, ngay cả một ly nước trong cũng tạm thời không lấy được.

Triều đình, chính là đối đãi đại công như vậy sao?

Phong Kính Tiết thấy Lư Đông Ly bỗng nhiên im tiếng, nhướng mày, chú mục nhìn lại, thấy vẻ mặt y buồn bã, không khỏi lại cười ồm lên: “Người nghĩ gì thế?”

Lư Đông Ly chưa xót nói: “Kính Tiết, ta...”

Phong Kính Tiết cười lắc đầu: “Ta biết, người đang khó chịu thay ta một cách vô vị. Người thật sự quá coi thường người r ồi, Phong Kính Tiết ta là ai, nếu bản thân không muốn, thiên hạ ai có thể bắt ta chịu ủy khuất. Người thật cho là, ta cả đời đều không xa nổi mỹ nhân mỹ tửu sao? Đó bất quá là một loại cuộc sống. Tựa như hiện tại, cũng chỉ là một cuộc sống khác, với ta kỳ thật không hề có gì khác biệt. Dùng nhân sinh hữu hạn thể nghiệm những cuộc sống bất đ ồng, có gì không tốt. Người thật cho ta là

công tử ca nhà giàu xa nhuyển ngọc ôn hương thì sẽ không thể sống nổi kia sao? Ta cũng là dựa vào việc vất vả buôn bán trên sa mạc khổ hàn, mới từ từ làm giàu, chịu chút khổ đối với ta có coi là gì?”

Y cười ng ẩ xuống nói: “Ta dù không được chủ soái đối xử tốt thế nào, cũng là một vị tướng quân, nếu thích chú trọng cũng có thể kiếm một gian phòng lớn một chút, kêu mấy quân sĩ ngày ngày hầu hạ mình, chẳng qua là ta không thích phiền phức thôi.”

“Người vốn là nhân vật cực tiêu sái, trời không thể quản, đất không thể bó buộc, thế gian chẳng có bất cứ quy củ nào có thể kiềm chế người.” Ngữ khí của Lư Đông Ly vẫn hơi buồn bã.

“Nhưng cuộc sống đó của ta, không phải người không tán thành sao, không phải người vẫn hy vọng ta có thể dốc sức cho quốc gia sao?” Phong Kính Tiết nói vẻ không đồng ý, “Ta không uống rượu, mặc dù có hơi thèm, nhưng cũng không phải là không nhịn được. Với bản lĩnh của ta, muốn lên uống chút rượu có tính là đại sự gì, với tính tình của ta, dù cho không đếm xỉa quy củ cao thấp quân thức, lại có thể thế nào? Nhưng nơi này là quân doanh, một mình ta mong sang khoái, lại phá quân quy quân kỷ, khiến quy củ đơn giản nhất trong quân đội thành vô dụng, quân đội như vậy còn có năng lực gì để chiến đấu.”

Y đưa tay chỉ: “Chủ soái của chúng ta hoang đường làm càn, đã đủ khiến chúng quân sĩ bất bình trong lòng, nếu những kẻ làm tướng quân chúng ta không làm gương tốt, lại còn mặt mũi nào vào khi quốc gia nguy nan, bảo sĩ binh đi anh dũng chém giết.”

Y dưới đèn mỉm cười: “Ta không uống rượu, ta bị người t ần thường áp chế, đều không phải là ủy khuất, đây chỉ là quy tắc ắt phải thủ trong quân đội. Quân đội là nơi trọng nhất trên dưới, nơi mệnh lệnh của chủ soái phải được tuyệt đối chấp hành, quân đội càng không thể phóng túng binh tướng uống rượu mua vui, việc ta làm chẳng qua là lấy mỗi ngôn mỗi hành của mình, để duy trì sự ổn định và nguyên tắc của quân đội thôi.”

Tuy rằng thời thế đổi dời, thân phận đã bất đồng với ngày xưa, nhưng y thản nhiên nói ra như vậy, vẫn kèm theo vẻ thờ ơ, chuyện tày trời cũng xem

như bình thường mà y riêng có đó.

Lư Đông Ly trềnh mặt nghe, không nói chen, không phản bác, không tranh cãi. Chỉ là trong lòng vẫn có chút chua xót và bi thương đậm đậm.

Người kia không quan tâm, nhưng y quan tâm, người kia không thấy ủy khuất, nhưng y lại vì người kia mà cảm thấy hết sức ủy khuất.

Đợi Phong Kính Tiết nói xong, Lư Đông Ly mới nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật lúc trước biết người nhận chiếu mệnh trở thành tướng quân Định Viễn quan, trước khi nhậm chức lại phân tán hết gia tài, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái.”

Y ngưng mắt nhìn Phong Kính Tiết: “Không tính lợi hại được mất, cục cung tận tụy vì nước tận hiến, đây dường như không giống người.”

Phong Kính Tiết bật cười: “Người cho rằng ta lại là người thế nào?”

Lư Đông Ly chỉ cố định nhìn y: “Ta không biết, ta vốn cho là ta đã hiểu người, nhưng đôi lúc ta lại cảm thấy, kỳ thật ta hoàn toàn không hiểu người. Người nhìn như tính cách đơn giản, kỳ thật lại luôn đang không ngừng biến hóa, hiện giờ ngẫm nghĩ, người mà ta trước kia nhìn thấy, chẳng qua là người mà người muốn cho người khác nhìn thấy thôi.”

Phong Kính Tiết trềnh mặt, y chậm rãi cúi mắt, giấu đi một khắc xao động cực nhát trong mắt, qua một hồi mới nói: “Trước kia ta lười làm quan, bởi vì ta không cho rằng cần phải hy sinh tự do của ta vì mấy chuyện công lý chính nghĩa này, mà hiện tại...”

Y hơi lắc đầu, mới nói: “Là ta thật sự không tin được đám tướng soái Triệu quốc, để tránh cái họa mất nước phát sinh trong những năm sinh thời, đành phải tự mình chịu chút thiệt thòi.”

Lư Đông Ly rất đổi kinh hãi: “Người nói cái gì...”

“Đi đâu ta nói người thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sao? Trềnh quốc phái một nhánh quân đội mấy ngàn người băng qua sa mạc, là vì tấn công

chúng ta sao?” Phong Kính Tiết cười lạnh.

Lư Đông Ly âm thầm lắc đầu: “Đương nhiên sẽ không dùng mấy ngàn người đến tấn công một quốc gia, hử chỉ là để thử.”

“Đúng, hiện tại đã thử được rồi, sức chiến đấu của quân đội Triệu quốc chúng ta người Trần quốc đã biết rõ. Biết Triệu quân một kích là bại như thế, đại quân của họ còn có thể đợi được bao lâu nữa? Sau khi tiểu phân đội vượt sa mạc thành công, quen thuộc đường đi, ngày đại đội nhân mã của Trần quân hãm thành, người cho là còn rất xa?”

Ánh mắt Lư Đông Ly mang theo vẻ khiếp sợ, ngạc nhiên hỏi: “Người, người cam chịu đủ loại quản thúc kìm chế, ở đây chịu khổ, chính là vì giúp Đại Triệu ta, phòng ngự biên cương?”

Phong Kính Tiết trừng mắt: “Người đừng chuyện gì cũng nói thành vĩ đại như vậy được không, ta chẳng qua không muốn làm nô lệ mất nước.”

“Người...” Lư Đông Ly còn định nói thêm gì đó, bên ngoài chợt truyền đến Vương Đại Bảo lớn tiếng hô hoán.

“Tướng quân, tướng quân...” Sau một tràng kêu la, Vương Đại Bảo xuất hiện trước cửa, “Tướng quân, xảy ra chuyện rồi.”

Phong Kính Tiết đứng dậy: “Đừng đại kinh tiểu quái như vậy, có chuyện gì?”

“Có một tộc nhân Mạc Sa nửa đêm chạy đến ngoài thành, y nói...” Vương Đại Bảo đến gần vài bước, thấp giọng nói một tràng bên tai Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết hơi nhú mày, quay đầu nói với Lư Đông Ly: “Người ở đây chờ ta, ta đi một chút rồi về ngay.”

Lư Đông Ly vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Hiện tại vẫn chưa thể xác định, ta phải đi hỏi tường tận một chút.”
Phong Kính Tiết thuận miệng trả lời, liền rủ bước cùng Vương Đại Bảo ra ngoài.

Lư Đông Ly hơi chần chừ, cuối cùng từ bỏ yêu cầu đi cùng. Y tuy là sứ giả của thiên tử, nhưng chung quy không phải là tướng lĩnh trong quan, chỉ tiết quân vụ, y thật sự không tiện can thiệp.

Chỉ là, quyết định rất nói lễ phép rất nói chừng mực này, lại khiến y giữa đêm lạnh một mình chờ tới chờ lui, bởi vì không biết rốt cuộc là chuyện gì, cho nên tâm tình càng thêm lo lắng. Y đứng ngẩn ngẩn không yên, lòng nóng như lửa đốt, đi đi lại lại trong phòng, cảm thấy đã đi mấy trăm năm, bước ra nhìn ánh trăng, lại dường như chưa mấy may chuyển dời.

Cuối cùng không biết làm sao, đành phải tự mình thiết tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Sa tộc là một bộ tộc nhỏ trên sa mạc, tộc nhân dũng mãnh thiện chiến, nhưng bởi vì sinh ra trên sa mạc nên nghèo khó vô cùng, áo cơm không được chu toàn, trước kia thường công kích biên quan, cướp bóc tài sản của rợ cao bay xa chạy đến nơi khác.

Triều đình từng đánh họ vài lần, nhưng sa mạc khổ hàn khó dò, những bộ tộc quen thuộc sa mạc này đối với đại quân đến đánh luôn áp dụng sách lược người tới y liền chạy trốn khắp sa mạc, người đi y liền đuổi đến đánh lén, cướp đoạt đồ đạc rồi chạy mất. Lại khiến triều đình phí công phí sức, liên tiếp phát đại quân mà không thể kiến công.

Về sau phái sứ giả trấn an chiêu nạp, người Mạc Sa tộc kính phụng vua Triệu là vương, giúp Triệu quốc phòng ngự biên cảnh, chống lại ngoại địch, chinh phạt giặc cỏ hoặc tiểu bộ tộc khác tác loạn. Mà Triệu quốc mỗi năm tặng cho Mạc Sa tộc rất nhiều áo cơm của cải.

Từ đó song phương đều đã vào đấy, người Mạc Sa tộc có thể không lo áo cơm, quân đội biên cảnh Triệu quốc cũng không cần bận tâm chuyện giặc cỏ hoặc các bộ tộc thỉnh thoảng công kích nữa.

Mối quan hệ chủ thuộc yên ổn này, vẫn duy trì gần trăm năm.

Cho đến lần trước quân đội Trần quốc vượt sa mạc mà đến, trực tiếp công phá phòng tuyến của Mạc Sa tộc, xuất hiện dưới Định Viễn quan.

Sau đó truy cứu trách nhiệm, vua Triệu hạ chỉ quở trách tộc trưởng Mạc Sa tộc, cũng giảm một nửa tài vật hàng năm ban cho, coi đây là trừng trị.

Mà hiện tại người Mạc Sa tộc nửa đêm đến thành, bảo là có đại sự, chẳng lẽ...

Lư Đông Ly nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân phát rét, chẳng lẽ tai nạn Phong Kính Tiết dự liệu đã tới nhanh như vậy? Chẳng lẽ đại quân Trần quốc, một lần nữa xuất hiện trên sa mạc.

Đang lúc kinh nghi, nghe có tiếng bước chân, y hoảng sợ ngược mắt, thấy Phong Kính Tiết vẻ mặt khá nặng nề đi vào.

Y gần như là lao đến, nắm tay Phong Kính Tiết hỏi vội: “Rốt cuộc là thế nào?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Xuất Binh

“Trần quốc quả nhiên có ý tiến công ồạt chúng ta, họ đã phái sứ giả muốn chiêu hàng người Mạc Sa tộc để dùng.”

Lư Đông Ly trong lòng lăm liệt: “Người Mạc Sa tộc nhiều năm qua vẫn phụ thuộc Đại Triệu ta, sao có thể để họ chiêu nạp?”

“Nhưng Đại Triệu với họ lại có ân nghĩa gì đáng nói đâu. Người Triệu luôn cho họ là man di, các đời biên soái hô quát quở mắng tộc trưởng như nô lệ, lần trước sau khi bị kỳ binh Trần quốc công phá phòng tuyến, bị bệ hạ trách cứ, tộc trưởng Mạc Sa tộc đã cực kỳ bất mãn, lại thêm tài vật ban cho mất đi một nửa, cuộc sống của người Mạc Sa tộc bởi vậy mà trở nên nghèo khó. Lúc này sứ giả Trần quốc ngon ngọt dụ dỗ, tộc trưởng Mạc Sa tộc đã có ý quy phục Trần quốc. Một khi quy hàng thành công, người Mạc Sa tộc sẽ từ chức ngai bảo vệ nước ta, biến thành quân tiên phong tiến công nước ta.” Phong Kính Tiết ngữ khí lộ vẻ trăn trối thuyết minh, “Chỉ là trong tộc vẫn có mấy người tằm mắt rộng lớn, không đồng ý chuyện này, lại vô lực ngăn cản, cho nên mới trộm phái người tới báo tin.”

Lư Đông Ly nhíu mày nói: “Sức chiến đấu của người Mạc Sa tộc như thế nào?”

“Họ sinh trưởng trên sa mạc, tối dũng hãn thiện chiến. Trần quốc có thể đột phá phòng tuyến của họ không phải vì sức chiến đấu của Trần quân ít nhiều vẫn thắng họ, mà là vì tộc Mạc Sa trước nay chỉ phòng giặc cỏ và những bộ tộc nhỏ, chưa phòng đến đại quân dị quốc, bởi vậy bố trí phòng tuyến khá là bạc nhược. Về sau nếu sửa đổi chiến thuật, chú trọng phòng bị quân đội nước khác, chiến lực của họ đối với nước ta vốn là một trợ ích lớn, chỉ tiếc...”

Y lắc đầu, cười khẩy một tiếng, không nói gì nữa.

Lư Đông Ly vội nói: “Phải có người nói rõ lợi hại với họ, hiện giờ tộc của họ sinh trưởng bên cạnh quốc cảnh Đại Triệu, cho nên có thể dựa vào Triệu quốc mà tồn tại, một khi Trầ quốc công Triệu thành công, quốc cảnh hai nước nối liền, người Mạc Sa tộc không thể bảo trì tự do vốn có nữa. Hiện tại lợi ích người Trầ cho nhiều hơn nữa, năm khác cũng khó tránh được vận mệnh qua cầu rút ván.”

Phong Kính Tiết cười khẩy nói: “Nếu có thể nói thông được, phe phản đối của Mạc Sa tộc đã không cần đến báo tin. Tộc trưởng đời này chỉ nhìn được đến lợi ích trước mắt, đạo lý gì cũng không chịu nghe. Nếu chúng ta không thể có biện pháp kịp thời, chẳng cần đến mấy ngày, cả tộc họ sẽ phụ thuộc Trầ quốc.”

Lư Đông Ly tỉnh ngộ nói: “Đúng, việc không nên chậm trễ, chúng ta mau đi báo cho Phạm soái.”

Phong Kính Tiết cười khô: “Phạm soái từng hạ lệnh, trừ phi có địch nhân tiến công, bằng không thì không được nửa đêm đánh thức y.”

Lư Đông Ly ngạc nhiên: “Việc khẩn cấp như thế...”

Phong Kính Tiết sờ sờ mũi: “Được rồi được rồi, ta đi gọi y, cùng lắm thì chịu một trận quân côn...”

Lư Đông Ly một phen kéo Phong Kính Tiết đang bước ra ngoài: “Được rồi, ta đi đánh thức y. Y dù sao cũng không thể đánh khăm sai đại thần ta đây.”

Phong Kính Tiết tựa tiêu phi tiêu nhìn y một cái, cũng không nói thêm gì nữa, theo y cùng nhau đến soái phủ. Dừng lại trước cửa phủ, nhìn bóng Lư Đông Ly biến mất ở sâu trong soái phủ, mới khẽ huýt sáo một tiếng.

Vương Đại Bảo trong bóng đêm vội bước đến gần: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết thấp giọng nói: “Lập tức triệu tập nhân mã, cẩn thận đừng tiết lộ phong thanh.”

Vương Đại Bảo hai mắt lóe sáng đáp: “Tướng quân yên tâm, vị Nguyên soái kia của chúng ta, trời có sập xuống cũng không nhận được phong thanh.”

Phong Kính Tiết cười mắng một câu: “Nói vớ nói vẩn.” Nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Vương Đại Bảo toét miệng cười, thi lễ rồi lại rảo bước chạy về xa.

Phong Kính Tiết một mình chấp tay sau lưng, bắt đầu thông thả đi lại trước cửa soái phủ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trong, lại cúi đầu nhìn bóng dáng cô đơn một thân của mình dưới trăng sáng, trong vẻ đăm mực, lại thoáng kèm thần thờ không nói rõ.

Y lặng lẽ chờ đợi, qua hơn nửa canh giờ, mới nghe thấy sâu trong soái phủ, tiếng rảo bước chạy từ xa đến gần.

Y nở nụ cười không đồng ý, cả bước đi cũng mười phần tức giận như vậy làm gì, người đọc sách không phải chú ý công phu dưỡng tính nhất sao?

Suy nghĩ còn chưa xong, Lư Đông Ly sắc mặt xanh xám đã trực tiếp xông ra.

Phong Kính Tiết không đợi y mở miệng đã thản nhiên cười cười: “Y mặc kệ, phải không?”

“Há chỉ là mặc kệ.” Lư Đông Ly phần nộ tột cùng, “Y căn bản không tin người Mạc Sa tộc sẽ có tâm phản bội, cũng không tin Trần quốc sẽ phí công như vậy, y dám nói người tới báo tin kia là do kẻ phản nghịch mưu đồ chức tước trưởng trong Mạc Sa tộc phái tới bịa đặt gây chuyện, y nói sáng mai sẽ trời người đưa về Mạc Sa tộc.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Sớm đoán được như thế...”

“Người đã sớm đoán được...” Lư Đông Ly chỉ cảm thấy hết thảy phát sinh đều khiến người phần nộ đến mức không thể tin tưởng, “Việc liên quan đến an nguy quốc gia, sao y có thể hời hợt như thế, thậm chí đưa người đến thăm vấn vài câu cũng không chịu, y chỉ muốn dùng phương pháp nhân nhượng cho yên. Mà người đã sớm biết...”

Phong Kính Tiết cười nói, “Người không hiểu rồi, quân đội Triệu quốc quá nhiều năm chưa chính thức đánh trận nào lớn, tướng soái hoàn toàn không biết ứng đối chiến tranh thế nào. Những biên soái này bất quá là đến quân đội biên cảnh, làm chúa đất ăn uống chơi bời thôi. Vừa nghe nói địch quốc sẽ có đại quân đến, trong lòng họ sẽ không muốn tin đây là sự thật, không chịu đối mặt với hiện thực thì chỉ có thể không ngừng phủ nhận tất cả chân tướng, lừa mình dối người kéo dài thêm một ngày hay một ngày. Y muốn trối người đưa về là ngẫm, nếu là giả, tự nhiên thiên hạ thái bình. Nếu là thật, để tộc trưởng Mạc Sa tộc biết chúng ta tín nhiệm mình như vậy, nhất thời cảm động, biết đâu sẽ không chịu đầu hàng Trần quốc.”

Lư Đông Ly giận dữ nói: “Bảo hồ lột da!”

Phong Kính Tiết cười cười: “Phạm soái hiện tại đang làm gì?”

“Lại đi ngủ rồi.” Lư Đông Ly chỉ cảm thấy hết thảy những việc này quá là khó bẽtrường tượng, “Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, y vẫn ngái ngủ mông lung, ta nói nát cả miệng mà y chớ hề đểm xỉa, liều mạng muốn đuổi ta ra ngoài rồi lại vội vàng ngủ tiếp. Đây...”

Phong Kính Tiết cười to: “Người không biết rồi, y gần đây mới có một tiểu thiếp phòng thứ mười ba thiên kiều bá mị, mấy ngày nay chính là lúc mới mẻ. May mà nửa đêm đi phá hưng trí của y chính là người, nếu đổi lại là những tướng lĩnh bên dưới chúng ta, sợ rằng không chỉ là đánh quân còn đơn giản như vậy.”

Lư Đông Ly vừa giận vừa gáp: “Đã là lúc nào rồi mà người còn có thời gian lấy mấy việc này ra đùa giỡn.”

“Ta đâu có đùa giỡn, ta chỉ đang vui mừng. Y bận tìm hoan mua vui, với chuyện trước mắt không kịp thời xử lý, cũng không chọn bất cứ

phương cách ứng biến hay phòng bị gì, như vậy chúng ta muốn làm gì cũng được tự do.” Phong Kính Tiết lạnh lùng cười.

Ánh mắt Lư Đông Ly hơi sáng lên: “Người muốn làm gì?”

“Kỳ thật muốn giải quyết chuyện này rất đơn giản. Dẫn một nhánh *** binh, khinh kỵ khoái mã, dùng tốc độ sấm sét đến nơi họ trú chân, trực tiếp công vào lều vương, khống chế những người quan trọng trong tộc, giết chết sứ giả Trầ quốc, trước mặt tộc chúng tuyên bố Triệu quốc chúng ta đã sớm nhìn rõ âm mưu của họ, nhưng khoan hồng độ lượng, chỉ trừ kẻ càn đầu, tuyệt không truy cứu tộc dân khác. Sau đó chém chết tộc trưởng, lập một trưởng giả khác trong tộc thân cận với Đại Triệu ta làm tộc trưởng, lại ôn hòa trấn an tất cả tộc dân. Trường phong ba này tự nhiên có thể bình ổn vô hình.” Phong Kính Tiết thông dong nói, ngữ khí thoải mái như thường.

Lư Đông Ly hết sức phấn chấn: “Kế này quả nhiên khả thi, vậy người mau mau triệu tập nhân mã.”

Phong Kính Tiết lờm y một cái: “Lư đại nhân, người đã quên, Đại Triệu chúng ta bởi vì nhiều năm không đánh giặc, không lo ngoại địch, lại luôn sợ võ tướng của mình tạo phản, cho nên tiết chế võ nhân khắc nghiệt nhất. Ta thân là bộ tướng, không có soái mệnh mà tự mình đi đầu binh, cho dù lập công lớn, chờ ta trở về cũng chỉ có thể là...”

Y hợp tay thành đao, nhẹ nhàng chém một nhát lên cổ mình: “Lư đại nhân người rất muốn thấy ta vì nước xả thân phải không?”

Lư Đông Ly nhíu mày: “Vậy chúng ta lại tìm Phạm...”

“Người muốn một đêm hai lần kêu y dậy từ trên người mỹ nhân?” Phong Kính Tiết rung mình, trừng mắt nhìn y, “Là nam nhân đều không chịu nổi. Người là khâm sai đại thần, y không thể làm gì người, nhưng những người khác cũng không thể làm cái ống trút giận này đâu.”

Lư Đông Ly tiến thoái lưỡng nan, lòng nóng như lửa đốt: “Vậy nên làm thế nào cho phải.”

Phong Kính Tiết nhìn y đáng vẻ lo âu cấp bách, vừa buồn cười vừa thú vị. Ngửa đầu thở dài, mấy năm nay làm quan, tưởng là người đã thông minh, sao vừa gặp phải đại sự đã ngốc thành như thế: “Người quên luật pháp nước ta, với võ tướng tuy cực nghiêm khắc, với sĩ đại phu, văn quan lại cực kỳ rộng lượng. Nếu như...”

Lư Đông Ly chấn động trong lòng, trước mắt tức khắc sáng lên, bất giác mỉm cười: “Ta là sứ tri lễ của thiên tử, ta lệnh người xuất binh bình định loạn Mạc Sa lãn này. Về sau truy cứu, người chỉ cần nói không biết gì hết, chỉ nghe ta truyền đạt thánh mệnh, không dám hoài nghi sứ giả, cho nên nghe lệnh làm việc. Người chỉ bị lừa, không phải tự mình đi đầu binh, tối đa là ta gán một tội danh thôi...”

Y nghĩ là làm, kéo Phong Kính Tiết đi.

Phong Kính Tiết cười nói: “Làm gì?”

“Đương nhiên là lập tức đi đầu binh.”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Đợi người phục hồi *** thần mới đi đầu binh thì đã lãng phí bao nhiêu thời gian, nhân mã sớm an bài tốt rồi, người cứ đi theo ta.”

Y trở tay nắm cánh tay Lư Đông Ly, kéo đi nhanh chóng nhẹ nhàng, Lư Đông Ly gần như không theo kịp bước chân y, bị kéo không thể không chạy chậm.

Hai người nháy mắt đã đến cổng thành, lại thấy ngoài thành năm trăm thớt *** kỵ sớm trang bị thỏa đáng.

Dưới ánh trăng, năm trăm danh chiến sĩ, đeo cung mang đao, túc mục trầnn ngưng, giữa đất trời, trừ tiếng ngựa hí dường như không có tiếng động nào khác.

Lư Đông Ly đứng trước cổng thành nhẹ nhàng hỏi: “Người chỉ dẫn theo năm trăm người?”

“Chúng ta muốn lấy kỳ binh bình loạn, không phải đi đánh trận, cũng không phải là đi tiêu diệt người Mạc Sa tộc. Đi nhiều người, ngược lại không tiện, ít người một chút, đi lại như gió, càng thuận tiện hơn.” Phong Kính Tiết dưới ánh trăng cười ngạo nghễ, thần sắc khí khái kia, lại như trong thiên hạ chẳng có việc đáng nghĩ, người đáng lo.

Đảm sắc của Lư Đông Ly vốn không thua ai, chẳng qua y là văn thần, bình sinh mới đối mặt với chiến tranh lần đầu, lại nghĩ tới việc này liên quan đại cục quốc gia, trong lòng không khỏi hơi khẩn trương, hiện giờ lẳng lặng ngóng nhìn năm trăm tráng sĩ này, lại không biết chuyến này đi, sống sót trở về được mấy người.

Lòng y vừa ưu vừa thương, vừa thấy nhiệt huyết sôi trào, lại thấy bi thống thê lương, lại thêm chút khẩn trương bức rút, nhất thời lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Phong Kính Tiết đứng ở bên cạnh, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của y dưới ánh trăng trần mục như nước, cùng sự thương xót quan tâm không hề che giấu đối với binh tốt thấp kém nhất trong mắt: “Chuyến này đi, nếu có thể thành công, lấy thân phận của ngươi, hẳn là sẽ không việc gì. Nhưng nếu thất bại, cho dù ngươi là khâm sai, sợ cũng phải gánh tội.”

Lư Đông Ly thoải mái cười: “Sợ gì chứ, triều ta trước giờ không hay giết sĩ đại phu, tối đa là mất quan bãi chức, việc nhỏ nhặt này, so với năm trăm nam nhi nơi đây lấy tính mạng bảo vệ quốc gia thì có tính là gì.”

Phong Kính Tiết cũng cười sang sảng: “Nói hay lắm, bây giờ mới có phong thái trượng phu.” Y lại cao giọng quát: “Ngựa đến.”

Vương Đại Bảo đã sớm dắt một con bạch mã thần tuấn, ở bên chờ đợi rất lâu, lúc này theo tiếng quát: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết xoay người lên ngựa, ở trên ngựa cười nói: “Việc không nên chậm trễ, ta sẽ không nhiều lời với ngươi nữa, tiếc rằng chúng ta nửa đêm lén lút phát binh, mọi sự chỉ cầu mau chóng, tuyên thệ tiến đưa, xin khâm sai đại nhân phát biểu gì đó cứ tạm miễn. Chúng ta...”

Còn chưa nói xong, cương ngựa đã bị Lư Đông Ly kéo lại, y quay đầu nói với Vương Đại Bảo: “Cũng chuẩn bị cho ta một con ngựa.”

Trông mắt Vương Đại Bảo suýt chút rớt xuống: “Việc này, Lư đại nhân...”

Truyền thống của Triệu quốc, chủ soái là văn thần, chuyện đánh giặc trước nay luôn giao cho võ tướng bên dưới, chủ soái chỉ cần ngồi ở chỗ an toàn phát mệnh lệnh là được, chưa từng có văn quan nào lại chủ động yêu cầu lên chiến trường.

Phong Kính Tiết cũng đáp y: “Người đừng hồ đồ.”

“Hồ đồ cái gì, việc này quan hệ trọng đại như thế, ta há có thể không đồng hành với các người.” Lư Đông Ly cũng nóng nảy.

“Người là một văn thần...”

“Chỉ có võ tướng các người mới có thể vì nước chiến đấu sao?” Lư Đông Ly cao giọng nói, “Muốn ta biết rõ hết thấy, lại vờ không biết sao? Muốn ta mất thấy những hảo nam nhi của Đại Triệu tắm máu anh dũng, bản thân lại trốn ở nơi an toàn sao...”

“Ta không rảnh trông nom người.” Phong Kính Tiết đối với gánh nặng không hề tự giác này, xem thường không khách khí.

“Người không cần trông nom ta...”

“Được.” Phong Kính Tiết bất đắc dĩ thở dài. Lư Đông Ly vừa mới thở phào một hơi, đã thấy Phong Kính Tiết trên ngựa khom lưng, Lư Đông Ly chỉ cảm thấy đầu chột chân động, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã xuống.

Vương Đại Bảo đứng bên cạnh theo bản năng đưa tay đỡ y, mặt mũi trắng bệch: “Tướng quân... Đại nhân... Việc này...”

Bốn phía đồng thời vang lên tiếng kinh hô kiêu náo, Phong Kính Tiết không hề để tâm phát phát tay: “Đại Bảo, người trông nom Lư đại nhân

đàng hoàng.”

Tất cả binh lính mắt đăm đăm. Việc này, việc này, đã xảy ra chuyện gì thế, người đó là khâm sai mà? Khâm sai đại diện cho Hoàng đế, đánh khâm sai đường như chính là đánh Hoàng đế nha.

Phong Kính Tiết thấy hồi lâu chẳng có ai đáp, bất mãn cao giọng: “Đại Bảo...”

Vương Đại Bảo vẻ mặt khóc tang: “Lư đại nhân này, y, y...”

“Y ngất đi dù sao cũng tốt hơn là đi theo vương vớ. Rừng thương mưa tên này, thoáng không trông được, xước chút da cũng là lỗi của ta.” Phong Kính Tiết trừng mắt, “Đỡ Lư đại nhân về, trông nom cẩn thận, đừng để y chạy lung tung gây chuyện.”

Lời này là giọng điệu để nói khâm sai triều đình sao? Chúng sĩ binh trong lòng tuy thấy quý dị, bất quá cũng không một ai dám bày tỏ dị nghị.

Chỉ Vương Đại Bảo hơi bất mãn: “Tướng quân ngài không dẫn tôi theo.”

“Người coi chừng Lư đại nhân cho tốt, để ta không có nỗi lo đằng sau, trách nhiệm này còn không trọng đại sao?” Phong Kính Tiết cứng rắn áp chế một câu, cũng không để ý đến hấn nữa, đưa tay vung trên không trung, giục ngựa đi đến trước quân. Ánh mắt chỉ thản nhiên đảo qua một vòng trước mặt mọi người, bình tĩnh nói: “Xuất phát!”

Vì là bí mật xuất binh nên không ai dám cao giọng, cũng không thể chậm trễ quá lâu, tuyên thệ, tuyên ngôn, khích lệ sĩ khí, những việc này đều được lược bớt. Chỉ một tiếng ra lệnh đơn giản, năm trăm chiến mã đã phi nhanh như rống, bám gót chủ tướng hò hét đi xa.

Chỉ còn lại Vương Đại Bảo mặt như đưa đám, đứng tại chỗ nhìn lẳng lẳng, mãi đến khi không thể trông thấy một bóng dáng nào nữa, mới phẫn nộ cúi đầu vác Lư Đông Ly về.

“Mẹ kiếp, không thấy ta một mình bất tiện sao? Cũng chẳng một kẻ nào đến giúp.”

Tâm tình của hắn không tốt, ngữ khí đương nhiên càng không tốt.

Cửa thành có hai binh lính vội vàng chạy tới, một người ở bên nửa đờ Lư Đông Ly, một người thì thấp đèn ***g soi đường phía trước, cùng hắn trở về.

Trong bóng đêm vắng vẻ, mấy người vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện.

“Vương đầu, ông nói Phong tướng quân có thể thắng không?”

“Thừa lời, Phong tướng quân đã bao giờ thua.”

“Vị này, thật là khâm sai đại nhân sao?”

“Đương nhiên, việc này còn giả được.”

“Nhưng tại sao lại hoàn toàn bất đồng với những đại nhân trước kia?”

“Bất đồng chỗ nào?”

“Không nói rõ được, dù sao cũng là bất đồng, cứ cảm thấy, khá giống so với mấy đại nhân kia và cả Đại soái của chúng ta, đều khá giống...”

“Khá cái gì mà khá, nếu không phải y, ta đã có thể theo tướng quân đi lập công giết địch.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Toàn Thắng

Lư Đông Ly sắp giận đến phát điên, lá gan của Phong Kính Tiết càng lúc càng lớn, ngay cả khâm sai đại thần cũng dám một đòn đánh ngất. Tội nghiệp y sau khi tỉnh lại phải đối mặt với một Phạm đại soái nổi trận lôi đình, trong lòng còn nóng như lửa đốt, vì chiến sự phương xa mà đứng ngửi không yên.

Đến bây giờ cả ngày lẫn đêm, chỉ biết đứng trông trên đầu thành, ngóng về phương xa, trong lòng không ngừng suy nghĩ, chờ Phong Kính Tiết về rồi sẽ mắng y hay là đánh y trước? Đáng tiếc mình là một thư sinh văn nhược, ý nghĩ đánh người cũng chỉ có thể nghĩ chút rồi thôi.

Cùng y đứng thủ trên thành lâu, đương nhiên không thể thiếu Vương Đại Bảo. Sự không vui trong lòng vị bách phu trưởng này, so với khâm sai đại nhân cũng chẳng kém đi đâu, cả ngày đi tới đi lui trên thành lâu, lải nhải vì không được tham dự việc trọng đại này mà tức giận không thôi.

Lư Đông Ly nghe mà tai đóng kén, chỉ làm như không nghe thấy, mỗi ngày chỉ ở trên thành lâu tận lực ngóng trông.

Bất quá, luận nhãn lực, y tự nhiên kém những lão binh này, cho nên khi Vương Đại Bảo quát to một tiếng “Có người.”, y mới phát giác sau, chấn động đôi mắt trông ra xa.

Dần dần chỉ thấy giữa khói bụi sa mạc phương xa, một khối mã lao đến như điện.

Theo người ngựa dần đến gần, Vương Đại Bảo đã kêu to: “Là Tiểu Dao, sao y lại đến một mình?”

Lư Đông Ly vội hỏi: “Y là ai?”

“Tiểu Dao là thân binh bên cạnh Phong tướng quân, luôn đi theo tướng quân, lần này cũng theo tướng quân xuất chinh, sao lại một mình trở về?”

Vương Đại Bảo vừa kinh nghi kêu, vừa vội vàng chạy xuống dưới thành, hẳn không chú ý tới sắc mặt Lư Đông Ly tức khắc tái nhợt kia.

Tại sao chỉ một người trở về? Tại sao chỉ có một người? Tại sao thân binh của y không ở bên cạnh y?

Lư Đông Ly cảm thấy trời đất hơi tối sầm, chân hơi nhũn ra, không thể không đưa tay vịn đầu thành, thân thể mới ổn định. Y muốn xuống thành hỏi, lại cảm thấy thân thể suy yếu dị thường, giống như vừa nhấc chân là sẽ ngã xuống ngay vậy.

Phong Kính Tiết, tên khốn to gan lớn mật kia, lại dám dẫn theo mỗi năm trăm người xông vào doanh địa Mạc Sa tộc hơn vạn người?

Tại sao, chúng ta chờ mãi, trở về, lại chỉ có một người.

Vương Đại Bảo kích động bảo người mở cổng thành, nghênh thẳng ra, vừa vặn Tiểu Dao một người một ngựa cũng đã tới trước cổng thành, người còn ở trên ngựa đã hô to: “Đại Bảo ca, chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi.”

Vương Đại Bảo hoan hỉ lên đón: “Tướng quân đâu?”

“Tướng quân tạm thời không thể trở về, sợ mọi người sốt ruột, bảo tôi một mình đến báo tin trước.” Tiểu Dao ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt tươi cười từ trên ngựa nhảy xuống, “Đại Bảo ca, huynh không đi cùng chúng tôi thật quá đáng tiếc. Huynh không biết tướng quân thân dũng tài ba cỡ nào đâu, chúng tôi cứ thế xông thẳng vào doanh địa của người Mạc Sa tộc, mấy trăm tộc nhân Mạc Sa bố phòng, ngay cả một khắc cũng không ngăn được, hơn vạn người ở đó đâu không kịp trở tay. Chúng tôi vừa xông vào vừa hô to: Đại Triệu quốc Phong tướng quân phụng chỉ đến tru sát nghịch tặc Trần quốc, những người không liên quan nhất loạt không truy xét. Bao nhiêu tướng sĩ dũng mãnh như vậy, lại chẳng mấy người dám động thủ với chúng tôi. Khi tôi theo tướng quân xông vào doanh trưởng họ tộ hội, sa nhân kia

cư nhiên mới vừa đứng lên, vũ khí cũng còn chưa cầm chắc, tướng quân đã đi qua, một đao chém bay đầu sứ giả, Mạc Sa tộc trưởng sợ nhũn cả chân...”

Thiếu niên này cao hừng bồng bồng vẻ mặt sáng rực lớn tiếng kể lại: “Tôi chưa từng gặp anh hùng như tướng quân, *** nhĩn của y cứ thế quét qua, ng ần ấy dũng sĩ Mạc Sa tộc có mặt không ai dám phản kháng. Y nở một nụ cười hỏi Mạc Sa tộc trưởng, sứ giả Tr ần quốc chết trong doanh trướng của người, người làm sao ăn nói với người Tr ần quốc? Tộc trưởng kia lập tức trực tiếp quỳ xuống thỉnh tội...”

Gã hưng phấn kể rõ như vậy, trừ Vương Đại Bảo, những sĩ binh khác cũng không khỏi tụ đến lắng nghe, người người ánh mắt lóe sáng, người người cùng thom lây.

Song, Lư Đông Ly không nghe thấy.

Y ở trên thành lâu, chỉ nghe được một tiếng: “Chúng ta thắng rồi.”

Sau đó cả người m ền nhũn, không tự giác dựa tường thành ng ồi xuống, thoát đầu sợ hãi cực độ, kể đó thành linh thả lỏng, toàn thân không thể ức chế mà run nhè nhẹ, hai tay càng run lợi hại, y không thể không dùng tay trái nắm tay phải, nhờ đây làm cho hai tay đừng run rẩy rõ ràng như vậy nữa.

Họ thắng rồi!

Y nhắm mắt, dựa lên tường thành sau lưng.

Họ thắng rồi!

Y rốt cuộc không nghe được lời nào nữa, rốt cuộc không thể suy xét gì nữa.

Họ thắng rồi.

Mấy ngày nay, thân tâm vẫn kéo căng khoảnh khắc này đã hoàn toàn thả lỏng, cảm giác hư thoát đột nhiên kéo tới, khiến y rốt cuộc không thể động một ngón tay, phát ra một tiếng.

Tiểu Dao tự kéo mọi người, kể lại cả tiến trình sự kiện: “Tộc trưởng của họ bị tướng quân của chúng ta dọa cho chỉ biết thỉnh tội xin tha, mà những trưởng lão khác trong tộc, cũng đều không dám chống lại tướng quân, tướng quân vốn muốn giết tộc trưởng lập một người khác đứng đầu, nhưng thấy hiệu quả lập uy tốt như vậy, bèn không giết chóc nhiều nữa. Y kéo tay tộc trưởng đi ra, nói với tất cả tộc nhân, trấn an rằng chỉ cần họ trung tâm với Triệu quốc, Đại Triệu sẽ tuyệt không phụ họ. Lại cùng tộc trưởng và rất nhiều trưởng lão mở hội nghị, không ngừng phân tích cả sự kiện với họ, giải thích cho họ rõ đầu hàng Trần quốc là chuyện hết sức sai lầm. Sau đó y nói Triệu quốc không sợ bất cứ ai phản bội, cũng không tha thứ cho sự phản bội của bất cứ ai, vừa nói vừa đột nhiên rút đao vung lên, cả doanh trướng cư nhiên bị đao khí từ trước ra sau hoàn toàn bổ làm hai mảnh. Mọi người không ở đó, không biết biểu tình của đám người Mạc Sa tộc lúc ấy, tưởng như đang nhìn thần tiên vậy...” Tiểu Dao hoàn toàn không phát giác ánh mắt của mình cũng cuồn cuộn nhiệt huyết như đang kể một thần tích, “Tôi nghĩ, về sau dù Trần quốc phái người đến nữa, người Mạc Sa tộc cũng không dám phản loạn...”

Gã hưng phấn nói liên hồi, không thấy mệt chút nào, tất cả binh lính đều cao hứng ở bên lắng nghe, cũng tuyệt không chán.

Lúc này, Lư Đông Ly mới chậm chạp đứng dậy, chậm chạp xuống thành lâu, đi đến giữa họ, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi: “Thương vong thế nào?”

Tiểu Dao đang nước miếng tung bay không hề quay đầu: “Không có gì...”

“Rốt cuộc là bao nhiêu?”

Tiểu Dao bức mình quay đầu mắng: “Ta nói người, tin vui lớn như vậy, sao còn...”

Ngữ thanh ngừng lại, bỗng phát hiện người hỏi là ai, vội vàng thi lễ.

Lư Đông Ly cũng không để bụng, chỉ mỉm cười hỏi: “Thương vong thế nào?”

Tiểu Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, việc vui như thế, công lao lớn như vậy, đến cả binh lính khác cũng chỉ vội vã hỏi tình hình chiến sự, mà vị khâm sai cao cao tại thượng này, chỉ bình tĩnh hỏi như vậy, thương vong thế nào?

Gã cúi đầu, thật lòng khâm phục mà bái: “Đại nhân yên tâm. Toàn quân chỉ bị thương hai mươi tám người, trong đó trọng thương bảy người, không có ai chết trận.”

Lư Đông Ly kinh ngạc gấp bội: “Người nói là, các người năm trăm người, xông vào doanh địa vạn người, không một ai chết trận, lại còn bị thương có hai mươi tám người...”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tiểu Dao lại hưng phấn lên, “Phong tướng quân dẫn theo chúng tôi lấy tư thế trời giáng kỳ binh xuất hiện, người Mạc Sa tộc căn bản không kịp trở tay, hơn nữa Phong tướng quân vẫn xông lên trước, loạn tiễn thủ vệ Mạc Sa tộc tạm thời hoảng sợ bắn ra bị y một mình gạt rơi rất nhiều. Sau đó vọt vào doanh địa, y lăm liết thần uy, không người nào là đối thủ dưới đao của y, mà chúng tôi lại lớn tiếng hô quát, chỉ giết người Trầ, không truy xét người khác. Người Mạc Sa tộc trước nay lệ thuộc Đại Triệu chúng ta, tộc trưởng cũng không tuyên bố với toàn tộc chuyện đầu hàng Trầ quốc, cho nên họ căn bản chẳng dám thật sự dốc sức đánh với chúng tôi. Nói đến thì tướng quân y thật là tài ba...”

Gã vừa nói đến Phong Kính Tiết, liền không thể ngừng câu chuyện, chỉ lo thao thao bất tuyệt mà nói tiếp. Lư Đông Ly kinh ngạc ngẩn ra một hồi, đưa mắt trông phương xa, lại là rất lâu không nói được lời nào.

Bên tai Tiểu Dao đang không ngừng huyền thuyên gì, y không nghe rõ, trong lòng xa xa hiện lên nam tử ngân khôi ngân giáp kia, anh phong cái thế dưới ánh đao sáng chói, rồi lại hận đến mức không tự giác nắm chặt nắm đấm. Nếu không phải là bị y một chưởng đánh ngất, cũng không đến nỗi chẳng thấy được gì, chỉ ở đây nghe người ta thuật lại.

Y định thần, tâm tư quay lại, nhẹ giọng hỏi: “Tướng quân của các người có bị thương?”

“Không có.” Tiểu Dao nói to, “Chỉ là đám người Mạc Sa tộc, làm sao đã thương được tướng quân.”

“Y hiện tại đang làm gì?”

“Tướng quân sợ sau khi y đi rồi, người Mạc Sa tộc tâm tư bất định, cho nên phải đóng quân thêm vài ngày, trấn an họ nhiều hơn, tuyên dương quân uy của Đại Triệu, và sự rộng lượng khoan dung của đại quốc chúng ta. Đồng thời cũng nghe thêm ý kiến của họ, xem họ có nỗi khổ gì, có yêu cầu gì. Tướng quân nói, Triệu quốc muốn người ta bán mạng cho mình, đương nhiên cũng phải cho người ta thêm chút ưu đãi.” Tiểu Dao cao giọng nói “Tướng quân còn nói, mấy ngày nay y phải giám sát tộc trưởng Mạc Sa tộc, rải tin tức khắp các bộ tộc trên sa mạc, nói người Trầ du thuyết Mạc Sa tộc, Mạc Sa tộc trưởng thâm minh đại nghĩa, báo cho tướng lĩnh Triệu quân, tru sát người Trầ, cũng lấy đó cảnh báo các bộ tộc khác trên sa mạc, không được cấu kết với người Trầ.”

Lư Đông Ly bất giác cười, chiêu này thật là độc ác, kể từ đây, cũng coi như chặt đứt đường lui của người Mạc Sa tộc, để họ kết đại thù với Trầ quốc, thiết nghĩ Trầ quốc sẽ không phải sứ giả đến nữa, người Mạc Sa tộc cũng chỉ có thể trung tâm với Đại Triệu đến cùng.

Tiểu Dao thấy Lư Đông Ly mỉm cười, trong lòng cảm thấy yên ổn, tuy rằng y là khâm sai đại thần cao cao tại thượng, nhưng thứ nhất bên người không dẫn theo tùy tùng, thứ nhì không có nghi trượng, lại khiến người ta có một cảm giác đặc biệt thân thiết, gã vốn cũng trẻ tuổi xúc động, nhin không được kích động hỏi: “Đại nhân, chúng tôi lập công lớn như vậy, sẽ được ban thưởng chứ?”

Vương Đại Bảo bên cạnh tương đối nắm rõ tình hình, cười lạnh một tiếng: “Ban thưởng, nằm mơ đi, Đại soái nghe chuyện tướng quân xuất binh, tức giận đập bàn nói chờ tướng quân trở về sẽ trị y tội chết kia...”

“Cái gì...” Tiểu Dao kinh ngạc không tin “Sao lại có chuyện thế này?”

Lư Đông Ly nhìn Vương Đại Bảo một cái hơi trách cứ: “Y nói đùa thôi, lời này người cũng cho là thật sao.”

Vương Đại Bảo giận dữ, vẫn muốn nói gì nữa, thấy ánh mắt không vui của Lư Đông Ly quét qua, đành phải thấp đầu không dám ra tiếng.

Lư Đông Ly tuy trong lòng có bất bình, nhưng cũng biết rõ chiến sự gian khó nhất, cho dù là tình hình thực tế, cũng phải tận lực giấu giếm, lúc này đề sĩ binh cấp dưới bất mãn chủ soái càng ngày càng nghiêm trọng, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

Cho dù có mâu thuẫn gì, những người làm quan bọn họ, đều phải nghĩ cách lạng lẽ tiêu trừ hết thảy trong trướng phủ, trong doanh trướng, tóm lại không thể khiến sĩ binh bên dưới cảm giác được mối bất hòa bên trên, không đến nỗi dao động quân tâm, đây mới là quan trọng nhất.

Tâm niệm chuyển, y nói nhanh: “Bây giờ ta sẽ đi soái phủ, báo tin tốt cho Đại soái.” Thoại âm dừng, lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhắc nhở Vương Đại Bảo, bảo hắn nhất thiết không thể nói lung tung nữa.

Tin tốt của Lư Đông Ly, chẳng thể làm cho Phạm Dao cao hứng, quyên lợi cao nhất trong quân đội bị mạo phạm, cảm giác nhục nhã này khiến y rất khó khoan hồng độ lượng mà cảm thấy cao hứng cho quốc gia.

Cho nên y đập bàn rung trời, cũng là lý đương nhiên: “Phong Kính Tiết tự chủ trương như thế, dù có công lao cũng không đáng nhắc tới. Quân kỷ bị hắn làm hỏng, nếu không phạt nặng, từ nay về sau còn ai tuân thủ quân lệnh nữa?”

Lư Đông Ly nhìn quanh bốn phía, thấy tất cả hạ nhân đã sớm biết đường lui sạch, lập tức cười cười: “Đại soái, nghe ta nói một lời đã.”

Tiếc là tâm tình của Phạm Dao cực kỳ không tốt, thật sự chẳng có tâm tình nghe Lư Đông Ly y bày tỏ ý kiến gì: “Lư đại nhân, ngài là sứ giả, bổn soái cũng không thể động tới ngài. Hôm nay lập đại công, Lư đại nhân cứ tự mình về triều xin thưởng là được. Bổn soái trị quân thế nào, lại chẳng phải Lư đại nhân ngài có thể trí bình.”

Lư Đông Ly cười nói: “Đại soái nếu khăng khăng nghiêm trị như thế, hạ quan tất nhiên không thể làm gì. Chỉ là hạ quan sau khi về kinh, nếu báo lại đúng theo chân tướng, tội của Phong Kính Tiết cố nhiên khó tránh, nhưng Phạm đại soái ngài lại có thể có lợi ích gì đâu?”

Phạm Dao hơi chấn động, không nói nữa. Trước kia y cậy trời cao Hoàng đế xa, muốn làm gì thì làm, tùy ý lừa dối bên trên cũng không có gì là ghê gớm.

Nhưng hiện tại một khâm sai đường đường đang đứng trước mặt mình, chuyện này thật sự làm to, cho dù y cần đến Cửu vương nơi đó, sợ cũng không thể lấp liếm.

Theo sự hà khắc trong quân chế của Đại Triệu với võ tướng, Phong Kính Tiết không có lệnh mà đi đầu binh, cho dù lập công to hơn, y cũng có quyền tùy ý xử trí, triều đình sẽ tuyệt đối không truy cứu.

Nhưng nếu hỏi y tại sao Phong Kính Tiết không có lệnh mà đi đầu binh, truy cứu ra, lại là Phạm Dao y gặp chuyện không rõ, không kịp quyết đoán, khiến Phong Kính Tiết không thể không kháng lệnh.

Nếu thật sự báo thẳng lên như vậy, Lư Đông Ly đầu tiên là văn thần, thứ hai là khâm sai, có quyền tùy cơ ứng biến, không chừng sẽ được trọng thưởng, Phong Kính Tiết đương nhiên không thoát tội, mà bản thân Phạm Dao y sợ cũng chẳng thể thiếu một hồi bề mặt, công văn quở trách của Hoàng thượng khẳng định sẽ nhanh chóng đưa đến.

Tuy nói có chỗ dựa là Cửu vương gia, chưa đến mức biếm quan thôi chức, nhưng để Hoàng đế và bá quan lưu lại một ấn tượng cực không tốt, việc này đối với sĩ đồ tương lai của y, chỉ trăm hại mà không một lợi.

Lư Đông Ly thấy y động tâm, lúc này mới cười nói: “Đại soái nếu không mệt, xin nghe ý kiến của hạ quan, nếu có thể phạt nhẹ Phong Kính Tiết, lại có thể bảo toàn thể diện của Đại soái, Đại soái lại hà tất phải truy cứu một vũ phu nhỏ nhỏ như vậy.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Về Kinh

Phong Kính Tiết sau khi dùng thủ đoạn lôi đình bình ổn biến loạn của người Mạc Sa tộc, liền tạm thời ở lại Mạc Sa tộc, thứ nhất là để sĩ binh trọng thương có thể ngay lập tức trị liệu thương thế, thứ hai là cũng có thể ổn định cục diện.

Y ôn ngôn trấn an tộc trưởng cùng tất cả các trưởng lão Mạc Sa tộc, ân uy cùng thi, nhưng cũng lắng nghe đại bộ phận bất mãn và yêu cầu của Mạc Sa tộc nhân, đồng ý nghĩ cách giúp họ.

Mấy ngày liền Mạc Sa tộc cử hành đại yến khoản đãi y. Đã lâu chưa uống rượu, phen này y cũng thích thú nâng cốc, một người hạ gục tộc trưởng, trưởng lão, ngoài ra còn mấy chục dũng sĩ nổi danh của Mạc Sa tộc, vẫn không khoái, vẫn muốn ôm rượu chạy ra ngoài chui vào giữa đám tộc nhân thấp nhất, cùng họ đấu rượu, đùa giỡn, tâm tình. Rồi rồi còn đấu vật, kéo tay, so đao pháp, người tới tất ứng, lại bách chiến bách thắng.

Bộ tộc trên sa mạc tính tình hào sảng sùng bái dũng sĩ. Phong Kính Tiết thời niên thiếu từng bán dạo trên sa mạc nhiều năm, thói quen sở thích của các bộ tộc đều hiểu rõ trong lòng bàn tay, là một thương nhân thành công, bản lĩnh vừa lòng người chỉ cần y thi triển ra, thật sự không mấy ai có thể không bị y đả động.

Mấy ngày nay, y tại Mạc Sa tộc đã có uy vọng cực cao, tộc nhân bên dưới đều thích y, những dũng sĩ nổi danh trong tộc cũng đều bội phục y, mà tộc trưởng và các trưởng lão đối với y thì vừa kính vừa sợ.

Sau khi gầy dựng cơ sở kiên cố như vậy, lại xác định lời đồn y cần đã truyền khắp sa mạc, quan hệ của Trầ quốc với Mạc Sa tộc nhất định bị phá hỏng, y mới dẫn dắt nhân mã, lên đường quay về Định Viễn quan.

Mạc Sa tộc trưởng tự mình viết huyết thư, bày tỏ trung thành với Triệu vương, lại phái trưởng lão cao quý làm sứ giả đồng hành theo đội. Lại thêm hàng loạt tuấn mã, da lông, lạc đà, hương liệu Mạc Sa tộc nhân kính dâng xem như lễ vật hiến cho Triệu vương để bồi tội. Đầu sứ giả Trần quốc thì bỏ trong hộp vàng, mà những tông nhân của sứ giả đều bị trói lại áp giải về toàn bộ.

Sau khi đại đội nhân mã trở lại Định Viễn quan, Phạm Dao không hề giận dữ, y thậm chí không gặp Phong Kính Tiết, chỉ phái người khích lệ các chiến sĩ một phen, cũng thưởng cho tất cả sĩ binh tham chiến mỗi người một cân rượu.

Trên biên quan, trong quân luôn cấm rượu, bình thường chỉ khi có tiệc mừng công, hoặc là mừng lễ tết mới bỏ lệnh cấm, phần thưởng này cũng coi như là chủ soái đã thừa nhận công lao của binh lính.

Yêu cầu của binh sĩ bên dưới cực nhỏ bé. Được thưởng như vậy đã hoan hỉ vô cùng.

Mà với Phong Kính Tiết thì không thưởng không phạt, ngay cả chào hỏi cũng không có một lời.

Chẳng qua, bản thân Phong Kính Tiết lại không mấy may kinh ngạc. Ngày đó ép Lư Đông Ly ở lại, có một phần cũng là để hôm nay về thành có thể vô tai vô nạn. Để Lư Đông Ly lại, có thể y sẽ tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, cũng nhất định sẽ nghĩ cách chạy vạy chu toàn cho mình, lấy thân phận của y, Phạm Dao dù sao cũng phải nể mặt. Nhưng nếu dẫn y đi, lúc về quan, Phạm Dao đã đại thắng quân trướng, đại đàm quân pháp, dưới sự chứng kiến của nhiều người, Lư Đông Ly nếu muốn ngăn, chỉ sợ hơi không cẩn thận, ngược lại làm căng sự tình. Đến lúc đó Đại nguyên soái không xuống đài được, tính mạng của tiểu tướng quân y sẽ đáng lo.

Trước đó đã bày một ván cờ nhìn như kỳ hiểm, nhưng tuyệt đối hữu hiệu này, y tự nhiên yên tâm thoải mái. Đại nguyên soái không thêm để ý mình, y còn mừng được thanh nhàn. Sau khi về thành, vừa giao công sự liền trực tiếp quay về nơi ở.

Y định sẽ tắm rửa thay quần áo rồi nhào lên giường ngủ đến trời đất u ám, nhưng đáng tiếc, vừa đẩy cửa ra đã thấy bên trong thoải mái ngời một vị khách không hợp thời lắm.

Y nhướng mày, đến cạnh bàn ngời xuống, uể oải ngáp một cái: “Có việc thì mau nói, không có việc thì để ta nghỉ ngơi một lát đi. Một đường cưỡi ngựa về vội, một thân xương cốt cũng sắp rã ra rồi.”

Lư Đông Ly dở khóc dở cười. Ta còn chưa câu chuyện người đánh ngất ta đây, người ngược lại chê ta vướng víu. Trong lòng buồn bức, lại không thể không nén giận nói: “Tình hình hiện giờ, người không thấy kỳ quái.”

“Có gì đáng kỳ quái, người mấy ngày nay ở lại trong quan, dù sao cũng phải làm chút việc chứ.”

Lư Đông Ly thở dài lắc đầu: “Ta cũng chẳng biết làm như vậy có đúng không, Phạm Dao đáp ứng không truy cứu người nữa, nhưng tất cả công lao của người đều bị xóa sạch.”

Phong Kính Tiết không cho là đúng: “Với xuất thân của ta, lập công có nhiều hơn cũng chẳng thăng được đi đâu, công lao bị đoạt thì cứ đoạt, chẳng phải chuyện gì to tát. Bất quá, bị cướp đi, không chỉ là công lao của mình ta đâu nhỉ?” Y cười nhìn Lư Đông Ly, “Với thân phận của người, đại công lần này không chừng có thể cho người lên một cấp.”

Lư Đông Ly chỉ cười cười: “Chuyện của người nếu Phạm Dao muốn truy cứu, ta sẽ lấy thân phận khâm sai báo lên triều đình cả sự kiện, bản thân y cũng khó trốn tội thất trách. Hiện giờ, ta đã cùng y liên danh viết tấu chương, nội dung chính là chuyện y làm sao quyết đoán kịp thời, chém chết sứ giả Trần quốc, dương quốc uy với dị tộc, bản thân ta cũng lấy thân phận khâm sai khen ngợi công tích của y, tấu này đệ lên, phần thưởng của y tuyệt đối không thiếu được.”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt hỏi: “Tấu đã đệ lên rồi?”

“Y đã triệu tập tướng sĩ toàn quân, công khai tuyên bố cả sự kiện, nói đội ngũ các người là nhận mệnh lệnh của y mà đi Mạc Sa tộc. Sau đó ta liền

cùng y sáu trăm dặm khăn cấp đưa tấu lên kinh.”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Đầu là những kẻ không thấy thỏ thì không tung chim ưng, người muốn y giữa đám đông tuyên bố, xác định chuyện này, về sau sẽ không tiện sửa miệng dùng quân pháp với ta nữa, y muốn người đệ tấu lên trước khi ta trở về, sợ người trước mặt thì như vậy nhưng sau khi về kinh sẽ nói khác.”

Lư Đông Ly cười khở thờ dài, vẻ mặt hơi buồn bã: “Thật không ngờ có một ngày, ta lại khi quân.”

Phong Kính Tiết không hề để ý nói: “Chuyện khi quân nhiều lắm, bị phát hiện mới bảo là tội lớn, không bị phát hiện chính là công lớn.”

Lư Đông Ly lúc đầu không nói gì, thân tại quan trường lâu ngày, càng ngày càng minh bạch, rất nhiều chuyện nhất định phải thỏa hiệp, chỉ có thể cúi đầu, càng ngày càng minh bạch, hóa ra công đạo không phải nhất định sẽ thực hiện, hóa ra người tốt cũng không phải là luôn được báo đáp tốt.

Thế nhưng, loại chuyện này nhìn trong mắt, luôn bị thương, loại chuyện này thân ở trong đó vĩnh viễn không thể quên được.

Người vì nước lập công, ngược lại phải cẩn thận dè dặt lấy lòng hạng người ngu ngốc vô năng, mới có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, mới có thể có cơ hội, tiếp tục làm việc cho quốc gia, hiện thực thế này thật sự khiến người chỉ nghĩ một chút đã đau thấu tâm can.

Phong Kính Tiết lại không đa sầu đa cảm như y, vươn vai cười nói: “Sự tình người đã giao xong rồi, xong rồi thì về đi, ta phải kêu Tiểu Dao lấy ít nước cho ta tắm rửa.”

Lư Đông Ly ngạc nhiên nói: “Người...”

“Nếu không thì người tắm cùng ta, ta cũng không thành vấn đề đâu...”
Phong Kính Tiết cười hì hì nói.

Lư Đông Ly vội vàng đứng dậy lao ra ngoài, đi được vài bước, phía sau truyền đến giọng điệu vĩnh viễn uể oải của Phong Kính Tiết kia: “Cuộc sống của người Mạc Sa tộc cũng không dễ chịu lắm, muốn đầu Trầ quốc là có nguyên nhân. Mấy ngày qua ta ở lại đó, bảo thân binh ghi lại rất nhiều yêu cầu và khổn khổ của họ, người sau khi về kinh, có cơ hội thì nói một câu với Hoàng thượng đi. Muốn người ta xuất lực cho chúng ta, chúng ta chung quy không thể quá không tốt với họ.”

Lư Đông Ly dừng bước trang nghiêm đáp một tiếng, chợt nhớ tới một chuyện, quay người nói: “Chuyện này, Đại Bảo, Tiểu Dao và cả những tướng sĩ kính trọng người đó, sợ là trong lòng đều sẽ bất bình cho người...”

Phong Kính Tiết phát tay không hề gì: “Yên tâm yên tâm, ta sẽ xử lý. Có gì không cao hứng không thống khoái, để họ ở chỗ ta, nói nói cười cười mắng mắng một chút, uống một ngụm trà, nội bộ bóp chết hết thầy mâu thuẫn, tuyệt không để họ lan truyền ra toàn quân, tuyệt không ảnh hưởng đến quân tâm sĩ khí là được. Người còn chuyện gì nhọc lòng muốn giao thì nói luôn một lần đi.”

Lư Đông Ly cười khở nhanh chóng chạy đi, ngửa đầu nhìn ánh dương sáng ngời rợp trời, lắc đầu không thể nề hà.

Mất công mình mọi sự đều đặt lên trên, đặc ý tìm y giải thích thuyết mình, hóa ra y căn bản chẳng để tâm bất cứ chuyện tày trời nào, đúng là đồ... khốn nạn!

Mấy ngày sau, Lư Đông Ly rốt cuộc khởi hành về kinh. Lúc đến, y đưa đến một khoản đáng kể tặng phẩm cho tướng soái biên quan, mà lúc quay về lại đưa theo ba trưởng lão Mạc Sa tộc, mười mấy tùy tùng của sứ giả Trầ quốc, một cái đầu người, một phong huyết thư, cùng mấy chục xe cống phẩm của Mạc Sa tộc.

Phạm Dao tự mình dẫn chúng tướng ra tiễn đưa y, dưới nghi thức quy củ chính thức như thế, Lư Đông Ly tất nhiên không có cơ hội để nói một câu riêng tư với Phong Kính Tiết, chỉ dùng ánh mắt xa xa từ biệt, rồi lên ngựa rời đi.

Thấy đoàn người ngựa của khâm sai đại nhân dần đi xa, vẻ lễ độ tươi cười tiễn biệt trên mặt Phạm Dao dần biến mất, quay đầu nhìn quét chúng tướng, ánh mắt lạnh lùng hung ác ngừng lại trên mặt Phong Kính Tiết: “Hồi phủ thăng trưởng, chuyện trong quân, bốn soái muốn đi đâu phải một phen.”

Phần lớn ánh mắt lo lắng của chúng tướng lĩnh đầu bắn về phía Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết lại chẳng hề để ý, chỉ quay đầu, xa xa ngóng theo đội ngũ khâm sai đã sắp không nhìn thấy một cái.

Lư Đông Ly vẫn quá thiện lương, y làm quan đã nhiều năm như vậy, nhưng với lòng người hiểm ác lại vẫn chưa biết đủ. Cho dù y vạn phần cẩn thận, trước đó đã bảo Phạm Dao tuyên bố quân lệnh giữa đám đông, biến tự mình xuất binh thành phụng mệnh xuất chinh, thế nhưng y vẫn quên mất đạo lý người dưới mái hiên, thượng ty trên đầu muốn khó dễ thủ hạ, có cả đồng biện pháp. Cho dù không định được tử tội, kiếm chuyện còn không dễ dàng sao.

Y mỉm cười, vẻ uể oải mỗi một cùng lạnh lùng trong ánh mắt đồng dạng giấu kín không ai thấy được, thản nhiên quay ngựa, theo đám đông quay về quan.

Trước khi Lư Đông Ly về kinh, tấu chương đã tới hoàng cung, Triệu vương hết sức vui mừng, trong cung mở thịnh yến chúc mừng, đến lúc Lư Đông Ly về kinh dâng tù binh, Triệu vương càng vui vẻ vô cùng.

Triệu quốc đã nhiều năm chưa đánh trận nào lớn, hiếm khi có việc trọng đại nổi bật thế này, cả kinh thành đầu cao hứng bừng bừng, giăng đèn kết hoa.

Trưởng lão Mạc Sa tộc yết kiến, tạ tội, dâng lễ vật, một loạt sự tình này đều làm cho Triệu vương vui mừng cực độ.

Tuy trong bản tấu không nói đến công lao của Lư Đông Ly, nhưng đã gặp chuyện trọng đại này, Triệu vương tự nhiên cũng có ấn tượng rất tốt

với y, ban thưởng đồng dạng không thể thiếu. Lư Đông Ly luôn miệng nói không công không dám được thưởng mà chối từ, Triệu vương cũng không để ý.

Lư Đông Ly nhân cơ hội tấu lên, nói Mạc Sa tộc nhân đời sống gian khổ, vì tuyệt ý niệm của người Trầ n, nên thưởng thêm để trấn an.

Triệu vương đồng ý, tự mình hạ chỉ, chẳng những khôi phục tài vật trước kia ban cho Mạc Sa tộc nhân, mà còn thêm ba phần.

Trưởng lão Mạc Sa tộc cảm kích đập đầu chảy máu cả trán, càng khiến Triệu vương cảm thấy thánh uy thiên tử khắp tứ hải, cảm giác tốt muốn chết. Mà kinh thành nhất phái khí tượng hân hoan, cả tri ều trên dưới không ai không vui mừng, rất nhanh chóng bàn đến chuyện phần thưởng của Phạm Dao.

Y là biên soái một phương, lập đại công này, đương nhiên phải thưởng mạnh.

Cuối cùng quyết định thăng quan một bậc, nhưng vẫn ở lại Định Viễn quan, trông giữ mọi chuyện biên cương. Triệu vương đích thân hạ chỉ khen ngợi, cũng công báo, thông truyền toàn quốc, lệnh cho biên soái các nơi lấy đây làm gương.

Ngoài số vàng bạc tiền của này, châu báu gấm vóc các loại ban cho càng nhiều không đếm xuể.

Lư Đông Ly với việc này vẫn chỉ im lặng, tuyệt không có lời phản đối, chỉ là sau khi đã bàn xong chuyện thưởng cho Phạm Dao, ra mặt xin thưởng cho tướng sĩ xuất chinh.

Triệu vương tâm tình đang tốt, thuận miệng hỏi một câu tướng quân xuất chinh là ai, biết được là Phong Kính Tiết, cảm thấy hơi quen tai, có thần tử nhắc đây là thương nhân đã đánh Trầ n quân kia, mới gật đầu: “Ừm, người này tuy là thương nhân, nhưng cũng có lòng vì nước, cũng nên ban thưởng.”

Quân vương đã tỏ thái độ, quan viên bên dưới tự nhiên theo đuôi phụ họa, rất nhanh chóng, Phong Kính Tiết cùng tất cả sĩ binh tham chiến đều định thưởng, đương nhiên so với Phạm Dao nhận được thì nhỏ hơn rất nhiều.

Phần thưởng đã quyết, liền chọn quan viên thay thiên tử đi áp tải phần thưởng và thay mặt Hoàng thượng tuyên đọc chiếu lệnh ngợi khen.

Triệu vương trên triều đường hỏi vị thần tử nào muốn đi, Lư Đông Ly không khỏi động lòng, đứng ra tự tiến cử.

Lẽ ra, y liên tiếp hai lần lấy thân phận khâm sứ đi biên thành thì không thỏa đáng lắm, nhưng lúc này Triệu vương tâm tình đang tốt, gặp ai cũng thuận mắt, nghe lời gì cũng thuận tai. Thấy Lư Đông Ly tự tiến cử, không khỏi gật đầu: “Cũng được, Lư ái khanh đã gặp việc trọng đại này, tự nhiên phải nắm rõ tình hình hơn người khác, tất cả tướng sĩ, công lao lớn nhỏ, trong lòng tự biết rõ, để khanh thay mặt trăm ban thưởng, cũng hợp tình hợp lý.”

Cứ như thế, trong một thời gian ngắn ngủi, Lư Đông Ly hai lần liên tục lấy thân phận khâm sai đến Định Viễn quan. Chẳng qua, y không ngờ được chính là, khi y lại đến Định Viễn quan lần nữa, Phong Kính Tiết đã không còn là tướng quân.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bị Biếm

Lư Đông Ly lại tới Định viễn quan, Phạm Dao vẫn dẫn chúng tướng nghênh đón, vẫn sắp xếp tiệc rượu, vẫn vui vẻ đối đãi, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Thấy ph ần thưởng liên quan đến Phong Kính Tiết cũng chỉ cười đáp: “Phong tướng quân lại đi áp lương r ồi, đợi h ắn trở về thấy trọng thưởng, chắc h ắn cũng cao hứng.”

Lư Đông Ly lòng hơi thất vọng, có ý tìm Vương Đại Bảo th ăm hỏi một câu, nhưng đã có giáo huấn l ần trước, Phạm Dao li ền sắp xếp chỗ ở cho y ngay phụ cận phòng ngủ của mình, chỉ phái hai ba đội thân binh tuần vệ làm như bảo hộ khâm sai đại nhân, khiến phòng y ngay cả một con kiến cũng không bay lọt.

Lư Đông Ly muốn đi đâu, phía sau tất nhiên theo cả đoàn tâm phúc của Phạm Dao. Các tướng sĩ khác tự nhiên đều lui xa, không ai dám tới gần, chộc Đại soái mất hứng.

Lư Đông Ly kéo dài như thế mấy ngày, vẫn chưa thấy Phong Kính Tiết trở về, hỏi Phạm Dao, Phạm Dao chỉ nói lúc Lư Đông Ly đến, Phong Kính Tiết vừa mới đi, chờ y trở về, chí ít cũng phải hơn mười ngày nữa.

Lư Đông Ly thân mang khâm mệnh, tự nhiên không thể ở lại lâu, trừ trừ mấy bận, đành phải khởi hành.

Phạm Dao tự nhiên là khua chiêng gõ trống, khách khách khí khí tiễn y đi thật xa.

Nghi trượng khâm sai của Lư Đông Ly đi hơn trăm dặm, tới một thôn trấn, y hạ lệnh toàn đội tạm dừng chân, lại bảo thủ hạ đi kiếm mớ rau giả, cẩn thận dán kín nửa khuôn mặt, che lấp quá nửa dung mạo, lại đổi phục

sức bình dân, chuẩn bị một con ngựa, tùy tiện kiếm mấy thứ hàng hóa chất lên lưng ngựa, một mình quay lại Định Viễn quan.

Bởi không có chiến sự, Định Viễn quan không hề cấm thông hành, trong một ngày, cũng luôn có hơn chục người bán dạo ra vào quan phòng. Lư Đông Ly không để ý sự khuyên can của thủ hạ, một người một ngựa đến bên ngoài Định Viễn quan.

Sĩ binh trước quan đương nhiên phải đến kiểm tra một phen. Lư Đông Ly vốn đang thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ lộ ra sơ hở, nhưng vừa thấy thập phu trưởng dẫn đầu đám sĩ binh đang đến kia, lại là một khuôn mặt quen thuộc, không chút nghĩ ngợi tiến đến thấp giọng gọi: “Đại Bảo.”

Vương Đại Bảo ngẩn ra, đưa mắt kinh ngạc nhìn y.

Lư Đông Ly lại thấp giọng nói: “Là ta!”

Vương Đại Bảo chớp mắt mấy cái, cả buổi trời mới hồi phục tinh thần, ôi trời ơi...

Khoảnh khắc nhận ra Lư Đông Ly đó, hấn suýt nữa đã thất thanh kinh hô, may mà sớm cảnh tỉnh, vội vàng lớn tiếng cười rộ để che giấu sự bối rối lúc này: “Hóa ra là người à, sao cũng nghĩ đến chuyện xuất quan buôn bán thế.”

Binh lính bốn phía thấy Lư Đông Ly tới gần Vương Đại Bảo nói chuyện, đã cảm thấy họ giống người quen, lúc này cũng đều cười nói: “Vương đại, là bằng hữu của huynh à?”

“Đúng vậy, là đồng hương của ta.” Vương Đại Bảo cười ha ha, “Vừa hay ta sắp giao ban, cứ đến chỗ ta nghỉ ngơi, nói chút chuyện quê nhà trước đã.”

Vừa nói vừa dẫn Lư Đông Ly vào trong.

Binh sĩ khác đương nhiên không truy cứu vặn hỏi gì nữa, mặc họ êm xuôi không trở ngại.

Vương Đại Bảo dẫn Lư Đông Ly rẽ hai ba vòng, tới chỗ không người, lại quan sát tứ xứ một phen, thấy quả thật không có người thứ ba ở gần, lúc này mới dám kêu ra: “Lư đại nhân, ngài sao lại...”

Lư Đông Ly thấp giọng nói: “Ta cảm thấy không thích hợp, vẫn không gặp được Phong tướng quân, lại bị Phạm Dao trông chừng thập phần chặt chẽ, ngay cả muốn tìm người hoặc Tiểu Dao hỏi một chút cũng không có cơ hội, ta sợ là có việc xảy ra, cho nên liền trở lại.”

Y vừa nói vừa đánh giá Vương Đại Bảo từ trên xuống dưới, trong lòng càng cảm thấy kinh nghi, nhớ lần trước gặp hắn vẫn là bách phu trưởng, sao hiện tại lại biến thành thập phu trưởng rồi.

Khuôn mặt Vương Đại Bảo lộ rõ vẻ giận dữ: “Lư đại nhân, đừng nói nữa, tên Phạm Dao tâm địa đen tối đó, công lao của ngài và Phong tướng quân nhường hết cho hắn, nhưng hắn vẫn ghi hận chúng tôi. Ngài vừa đi, hắn liền thăng trưởng truyền lệnh, vô duyên vô cớ giáng tất cả chúng quan viên hạ cấp thân với Phong tướng quân xuống mấy cấp, tôi chính là bị giáng thành thập phu trưởng như thế đấy, mà việc này cũng thôi. Nhưng Phong tướng quân, Phong tướng quân y...”

Lư Đông Ly kinh hoảng: “Y làm sao rồi? Phạm Dao làm gì y rồi? Y là tướng quân, quan chức cũng không thấp, trừ phi phạm vào quân quy, Phạm Dao cũng không thể hại tính mạng y...”

Vương Đại Bảo nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn hạ nhục một người, đâu cần hại đến tính mạng, hắn nói Phong tướng quân làm việc bất lợi, trực tiếp giáng y từ tướng quân, giáng xuống...” Hô hấp trở nên dồn dập, đột nhiên nắm chặt nắm đấm, “Giáng xuống nhà bếp rồi.”

Lư Đông Ly sắc mặt trắng nhợt, hồi lâu mới nói: “Là muốn bỏ không y, chỉ cho y quản lý việc ăn uống toàn quân sao?”

Vương Đại Bảo muốn kêu, nhưng lại không thể không nén giận thấp giọng, mỗi một chữ đều như gằn ra từ kẽ răng: “Lư đại nhân, không phải để y ăn không nghĩ chờ, mà là trực tiếp giáng y thành hỏa đầu binh ấy...”

Thanh âm trầm thấp như vậy, nghe bên tai, lại nổ vang như sấm.

Lư Đông Ly lão đảo chực ngã lui lại hai bước, mỗi một từ đều nghe rõ rành rành bên tai, y lại vẫn chỉ có thể dùng ánh mắt không dám tin nhìn Vương Đại Bảo.

Hỏa đầu binh? Binh sĩ cấp thấp vĩnh viễn không thể lập công, vĩnh viễn không thể thăng chức, vĩnh viễn vĩnh viễn làm bạn cùng bếp núc xoong nồi, địa vị trong quân đội chỉ tương đương với người chăn ngựa, bất cứ binh lính nào cũng có thể quát mắng la rầy.

Lư Đông Ly cảm thấy mình dù là nằm mơ cũng không thể liên hệ ba chữ này với Phong Kính Tiết.

Phảng phất mới hôm qua, bạch y nam tử mặt mày luôn đầy vẻ tùy ý bất kham kia còn ngạo nghễ nói với y: “Thế gian chỉ có tử tội Phong Kính Tiết, lại không có Phong Kính Tiết ngời bên.”

Phong Kính Tiết ngay cả việc đạo lý hiển nhiên là ngời chếch bên cạnh cũng không chịu, Phong Kính Tiết nhìn tội sát thân như thường kia, sao có thể đi chịu đựng sự nhục nhã như vậy.

Bởi vì phải chuẩn bị việc ăn uống toàn quân, phòng bếp của Định Viễn quan đặc biệt lớn, một loạt bếp lớn tô lớn, vô số than củi này nọ, cách thật xa, nhiệt khí cũng hun được người lùi lại cả mấy thước, đến gần rồi càng cảm thấy mồ hôi đầm lưng, lại thêm nơi nơi đều là mùi khói dầu phát ngán, càng khiến người ta cảm thấy cực không thoải mái.

Vừa vặn sắp đến buổi cơm tối, trong bếp đang bận tối mày tối mặt, Vương Đại Bảo xé giọng hô lên: “Tướng quân...”

“Trong trù phòng này đâu ra tướng quân gì đó, đã nói bao nhiêu lần rồi, không muốn hại ta thì bớt giọng đi.” Phong Kính Tiết đang nấu một nồi đồ ăn lớn thuận tay dùng tay áo lau mồ hôi, quay mặt sang, chợt sững sốt, ngẩn ra một hồi mới cười nói: “Người không phải đi rồi sao?”

Lư Đông Ly theo sát phía sau Vương Đại Bảo, kinh ngạc nhìn đại trù phòng lộn xộn chật chội, kinh ngạc nhìn Phong Kính Tiết quay đầu mỉm cười.

Nam tử trong cảm nhận của y, vĩnh viễn viễn viễn mặc một thân bạch y chói mắt, dùng ánh mắt lười nhác mà tùy ý kia nhìn thế giới, được vô số mỹ nữ làm bạn bên cạnh, tùy ý xa hoa hưởng thụ nhân sinh đó, mặc y phục vải thô của hỏa đầu bình, toàn thân ảm mùi khói dầu, tùy ý dùng tay áo bởi vì làm việc quá lâu mà dính mỡ lau mồ hôi như vậy, lại không để ý có chút gì đó cháy đen đã dính lên nửa mặt.

Chật vật như vậy, thấp kém như vậy, thế nhưng, khi y chuyển mâu mà cười, ánh mắt vẫn sáng ngời chói mắt, vẻ tươi cười vẫn rực rỡ trong sáng như xưa.

Thế nhưng, tại sao giờ khắc này, phần nộ trong lòng lại tuôn thẳng lên như thế. Tại sao giờ khắc này, y muốn ngửa mặt lên trời mà thét dài, hỏi nhân thế này, sao có thể bất bình đến mức này.

Đó là người liên tục hai lần vì nước lập công lớn, tại sao báo đáp nhận được chỉ có thể là khuất nhục như vậy.

Hỏa đầu bình trong đại trù phòng đầu bận bịu, chẳng ai chú ý nhiều đến Lư Đông Ly. Cho dù có người thấy y, cũng sẽ không liên hệ người mặt toàn râu, một thân gió bụi này với khâm sai đại nhân cao cao tại thượng mà họ căn bản chẳng có cơ hội nào để gặp.

Chỉ Phong Kính Tiết vừa nhìn đã nhận ra y, thấy sắc mặt y không đúng, vội đem việc trong tay tùy tiện đưa cho một người bên cạnh, rảo bước đến cười nói: “Sao lại quay về rồi.”

Y nhìn mớ râu đầy miệng Lư Đông Ly kia, đưa tay định nắm thử, bỗng nghĩ đến tay mình toàn dầu, vội rút tay lau lên tạp dề. Động tác như vậy, y làm cũng tiêu sái thông dong, không có một chút câu thúc hèn mọn của thân phận chột đời.

Lư Đông Ly xanh xám mặt nhìn y: “Người đã biết ta đến đây, nhiều ngày như vậy sao lại không tới tìm ta?” Y cơ hồ dùng ánh mắt thống hận mà nhìn Phong Kính Tiết chòng chọc.

Nếu cái tên võ công nghe nói cao đến hù chết người này dám đáp là Phạm Dao theo dõi chặt, không tìm được cơ hội, y nhất định trực tiếp đập cho một phát.

Phong Kính Tiết bật cười: “Còn không phải là sợ người trưng ra dáng vẻ này sao? Chú ý phong độ đi, công phu tu thân dưỡng tính mấy chục năm của người đọc sách, ta làm sao nỡ để người thoáng cái hoài công trên người ta chứ.”

Đúng là buồn cười!

Lư Đông Ly muốn cười, lại cười không nổi. Y chỉ lẳng lặng đánh giá dáng vẻ Phong Kính Tiết lúc này, lại không biết bản thân ngay cả ánh mắt cũng run rẩy. Rất lâu sau mới nói từng chữ: “Đừng làm nữa...”

“Cái gì?”

“Đừng nán lại quân đội nữa, rời khỏi nơi này đi. Trời đất bao la, có rất nhiều nơi tự do tự tại.”

Phong Kính Tiết cười ra tiếng: “Người đùa gì thế, ta cũng đã bị quy vào quân tịch rồi, đâu thể do ta nói đi là đi. Trừ phi Đại soái chịu trừ tịch cho ta, người nói y sẽ chịu sao?”

Lư Đông Ly bình tĩnh nói: “Ta đi tìm y.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết chợt động: “Lần trước người dùng công lao đổi lấy sự an toàn của ta, lần này người định dùng cái gì để đổi lấy tự do cho ta?”

“Y không chỉ hận người, cũng nhất định rất hận ta, chẳng qua không có biện pháp làm gì ta thôi. Ta đi gặp y, chỉ cần y đồng ý trừ tịch cho người, ta sẽ từ quan, chúng ta cùng rời khỏi nơi này đi.” Trong ánh mắt y là vẻ thê

lượng mỗi mệ, dường như tất cả cố gắng, tất cả kiên trì, tất cả lý tưởng, lúc chứng kiến Phong Kính Tiết một thân áo thô, phục dịch trong trù phòng ngọt ngào này, đã cùng nhau sụp đổ.

Quốc sự đã suy sút đến bước này, tại sao họ còn phải chấp nhất như thế. Mọi người đều đã không để ý, họ lại để ý làm gì, quốc gia đã không chịu quý trọng trung thần, họ rốt cuộc lại vì cái gì mà tử trung đến cùng như vậy.

Phong Kính Tiết rốt cuộc không cười nữa.

Bất kể thân trong cảnh xấu nào, y đều không để ý, bất kể đối mặt với ải khó nào, y đều không chút lưu tâm, thế nhưng khoảnh khắc này, y rốt cuộc đã cười không nổi.

Nam nhân này, đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, không biết là ngu hay ngốc, cố chấp như thế, tự mình chuốc khổ muốn làm chút việc vì nước vì dân.

Dứt bỏ phú quý, không so đo lợi hại, không bàn chê khen, không hỏi thành bại. Y cũng từng là cận thần bên cạnh Thiên tử, lại chỉ vì muốn thay bách tính làm chút việc, quan bị biếm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng làm một Huyện lệnh thất phẩm, giúp người bình oan quyết ngục, đứng ra đảm đương, lại còn bị quan viên bách tính đều xem là hạng tham ô.

Bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu oan nhục như vậy, y cũng thông dong đáp lại, không mảy may bất bình, quan chức một đời hai đời, một biếm hai biếm, phản ứng của y chẳng qua là trên mỗi một nhiệm tận tâm tận lực, làm tốt tất cả những chuyện trong ngoài phần mình.

Y chưa bao giờ vì những được mất vấp vấp của mình mà lo nghĩ, càng chưa từng vì bất cứ trở ngại đả kích nào mà thay đổi chí hướng, hiện giờ, lại chỉ vì một bằng hữu bị khuất nhục mà phẫn nộ như thế, phẫn nộ đến mức thậm chí muốn ném phăng lý tưởng nhiều năm, cố gắng nhiều năm.

Phong Kính Tiết thở dài, nói khẽ: “Đông Ly!”

Lư Đông Ly trừng mắt nhìn y, trước khi y có thể có bất cứ khuyên giải an ủi gì, lạnh lùng nói: “Ta quyết định r ấ.”

Y quyết định r ấ, Phong Kính Tiết phải là con người tự do mặc bạch bào hoa quý, dựa vào h ồng thúy, uống rượu mua vui, trời không thể trời đất không thể buộc ấ, tuyệt không nên vây hãm trong nhà bếp vĩnh viễn tràn ngập khói bụi dầu mỡ này, chịu khuất nhục thế này.

Phong Kính Tiết lại thở dài, cho dù là y, cũng không dám đi khuyên ngay lúc thư sinh cố chấp này thịnh nộ như thế.

Y đành phải cười kh ớ: “Được được được, người quyết định là được r ấ. Chỉ là, người chung quy không thể đi gặp y bằng khuôn mặt hiện tại này đâu, rất không ra thể thống, huống chi...” Y đề thấp tiếng xuống đến mức chỉ hai bên có thể nghe, “Vạn nhất y động ác niệm, hại tính mạng người, người toàn thiên hạ còn cho là khâm sai đại nhân đã rời khỏi kìa. Nếu người thật muốn tìm y, chờ ngày mai trở về dẫn đầy đủ nhân mã, chiêng to trống to khiến người qua đường đều biết mà quay lại tìm y. Như vậy, y mới không dám vọng động, hiện tại thì...”

Y ng ẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài: “Trời cũng tối r ấ, người cứ ở lại một đêm đi đã. Ngày mai người muốn làm gì đều tùy người.” Y quay đầu phân phó Vương Đại Bảo: “Đại Bảo, mấy huynh đệ các người ủy khuất một chút, chen chúc một đêm, dành ra một phòng trống cho ta đi, đêm nay bằng hữu cũ chúng ta phải ngủ chung, trò chuyện cả đêm.”

Y hiện tại là hỏa đầu binh cấp thấp nhất, đương nhiên không có phòng riêng nữa, nếu muốn an tĩnh nói chuyện với Lư Đông Ly, phải nhờ người khác dọn ra một phòng cho y.

May mà sĩ binh bên dưới đa phần kính ngưỡng y, cho dù biếm y xuống nhà bếp, cũng chẳng ai thật sự dám hô quát. Cho dù là trong nhà bếp, từ quân sự đến người đốt củi, kỳ thực cũng không một ai thật dám bảo y làm việc, bản thân y ngược lại chẳng chịu rảnh rỗi. Ngày đầu tiên bị biếm xuống bếp, toàn quân trên dưới còn đang lo lắng cho y, y đã cười hì hì thay quần áo, kéo sư phụ tay nghề giỏi nhất trong bếp dạy y nấu ăn.

Quy củ làm người của y, trước nay luôn là hoặc không làm, còn nếu làm thì sẽ làm đến tốt nhất. Y có thể là thương nhân giỏi nhất, phú hào xa hoa nhất, tướng quân thần kỳ nhất, cũng từng làm thần y tài ba nhất, Hàn lâm bác học nhất, Nguyên soái vô địch nhất.

Bất quá nói đến tay nghề nấu cơm pha trà, y lại thật sự chẳng có gì để khoe, trải qua chuyện này, người ta buồn cho y, y lại vui vẻ, nhân cơ hội học thêm một môn bản lĩnh, sau này lúc khoe khoang, có thể tự cho mình thêm một phong hào danh trù này.

Lư Đông Ly vì y mà đau lòng thấu xương, bản thân y kỳ thật chẳng xem chuyện này là gì. Y cũng biết quân tử như Lư Đông Ly, bản thân bị ủy khuất ngược lại không sao, nhưng không thể nhìn nhất là bằng hữu bị khuất, trung lương bị hại, gặp phải việc này tất phải đứng ra phát tác một phen. Y chính là sợ Lư Đông Ly giận quá rồi bất chấp tất cả làm to chuyện, cho nên mới cố ý không gặp Lư Đông Ly, chỉ mong kéo dài tới lúc y đi là xong. Chẳng ngờ vụ phu tử này lại thông minh, không biết có phải trước kia khi làm quan thường cải trang vi hành như vậy hay không. Khâm sai đại nhân chân trước đi rồi, chân sau lại trực tiếp xuất hiện trong trù phòng.

Lúc này y cũng chỉ có thể nghĩ cách làm Lư Đông Ly ổn định rồi nói tiếp. May mà trong trù phòng vốn đã bận rộn ồn ào, tiếng nói chuyện y lại khắc ý hạ thấp, ngược lại không lo bị người nghe được.

Mà Vương Đại Bảo và đám sĩ binh khác đều kính y như thần linh, chuyện dọn phòng, tự nhiên cũng chỉ phân phó một tiếng là được.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chân Tướng

Bởi vì Phong Kính Tiết còn phải bận chuyện trong bếp, chỉ đành khuyên Lư Đông Ly ra trước. Vương Đại Bảo cùng đám huynh đệ thương lượng qua, không chỉ dành ra một gian phòng, mà là dành cả viện cho họ, theo lời Vương Đại Bảo thì là: “Lư đại nhân, nơi này đủ rộng rãi, dù ngài và tướng quân ở đây cùng đập bàn chửi mẹ mấy thằng khốn nạn nào đó, tôi cũng đảm bảo không một người nào khác có thể nghe được.”

Lư Đông Ly rầu rĩ đợi trong viện cả buổi, đến tối, Phong Kính Tiết mới đem theo mấy vò rượu, mấy mâm đồ ăn trở lại.

Y bày rượu thịt ngay trên chiếc bàn đá trong viện, cười nói: “Làm việc trong bếp cũng không phải là không có một chút lợi ích nào. Thỉnh thoảng có thể lấy công làm tư, tự mình cho mình một bữa nhỏ, so với khi ta làm tướng quân cũng được lắm đó. Hơn nữa lúc làm tướng quân phải lấy mình làm gương, không thể uống rượu, làm hỏa đầu quân thì chẳng cần quan tâm nhiều như thế, lên uống chút rượu trời không quản đất không truy, khỏi phải nói tự tại bao nhiêu.”

Y cười rót đầy rượu cho Lư Đông Ly: “Đến nào, ném thử tay nghề của ta xem.”

Lư Đông Ly không nói lời nào, bưng chén uống một hơi cạn sạch: “Người không cần khuyên ta.”

“Ta đâu định khuyên người.” Phong Kính Tiết cười bĩu một chén: “Trung tâm cảnh cảnh làm việc cho quốc gia, lại bị đối xử khắc nghiệt như vậy, đổi thành người khác ai có thể không tức giận. Nếu người có thể cứu ta khỏi bể khổ, ta cao hứng còn không kịp kìa. Trái lại bản thân người, cứ thế từ bỏ, người cam tâm sao?”

“Lại có gì không cam tâm, quốc sự đã phẩy đến bước này, thấy bất bình mà không thể tỏ, gặp bất công mà không thể cứu, lại phải hòa theo quyên quý, xu nịnh gian đảng, cuộc sống thế này...” Lư Đông Ly giận dữ uống cạn một chén rượu nữa.

“Đúng vậy,” Phong Kính Tiết đập bàn quát, “Ta là tướng quân thắng trận, lại bị trị thành thế này. Mà quân đội cả nước, lại có bao nhiêu người giống ta, công lao bị cấp trên cướp sạch, còn bị áp chế khắp nơi?”

“Ta toàn tâm toàn ý muốn làm chút việc cho bách tính, thế nhưng chỉ có ba phần *** lực có thể làm việc, bảy phần *** thì còn lại phải bận tư xứ làm người tốt, bận xã giao với quan viên lớn nhỏ, bận lấy lòng mọi người, ta...” Trong mắt Lư Đông Ly không biết là ý say hay ý bi.

Phong Kính Tiết vừa uống b ữa vừa chửi đồng theo: “Nhìn xem phòng ngự nước ta đều đã thành thế nào rồi, cả nước trên dưới hầu như không có binh khả chiến, tướng khả dụng. Ta đến nơi này, mất bao nhiêu tâm tư, mới miễn cưỡng củng cố thành phòng một chút, huấn luyện quân đội coi được một chút. Bất quá, quên đi, sớm muộn cũng bị những Nguyên soái chẳng biết gì đó bại sạch chút gia sản ít ỏi đến tội như vậy, không bằng ta cứ rời đi sớm, nhắm mắt làm ngơ luôn cho rồi.”

“Quốc vô cường địch mà quốc tất vong, lời của người xưa, quả thật chí lý.” Lư Đông Ly cười thâm đạm, “Quốc gia chúng ta quá lâu rồi không bị ngoại địch quấy nhiễu. Quân thần đều không biết lo lắng, thi chính tùy tâm sở dục. Chỉ thấy cái lợi của mình mà không thấy cái đau của bách tính. Ngoài mặt, quốc gia vẫn thái bình yên ổn, kỳ thật tệ nạn tích tụ đã sâu, một khi bộc phát ra thì hậu quả khó mà lường được.”

“Nguyên soái ăn chơi đàng ***, hưởng hết phú quý, tướng sĩ thiết giáp hàn y, chịu đủ bạc đãi, sự thế bất công như vậy, thật có chiến sự, lại bảo họ làm sao cam nguyện đứng ra vì nước chiến đấu?”

“Từ khi vào sĩ đồ tới nay, ta đã làm bao nhiêu chức quan, bản thân cũng chẳng đếm nổi. Khi làm Hàn lâm, cả ngày b ữa Hoàng thượng tiệc rượu làm thơ, nhìn Hoàng thượng đại tạo sùng văn quán, đại tu lâm viên thịnh cảnh, tiếng kêu bi thương của dân gian thì chẳng mấy may nghe thấy.”

“Trần quốc đã lom lom mắt hồ, mà chúng ta lại vẫn luôn ảo tưởng không có chiến sự, những năm tháng không bị xâm lược vĩnh viễn kéo dài. Không biết ngày nào đó khi địch nhân mấy chục vạn đại quân hăm thành, Hoàng thượng và đám Nguyên soái của chúng ta có phải vẫn còn nghĩ, đây chỉ là ác mộng.”

“Khi ta làm Tri huyện, nhìn thấy chính là người làm quan lạm dụng quyền lợi, người làm lại mặc ý lừa gạt, bách tính giận mà không dám nói. Khi ta làm học chính, nhìn thấy chính là khoa trường tăm tối mục nát, phần lớn sĩ tử chỉ biết kính người đầu bạc, mà không thông trị thế thời vụ. Khi ta nhậm chức ở Hà Giám, từng thấy vô số sổ sách quỹ dị, hạng mục không thể nói rõ, ngân lượng ketch xù luôn vô có biến mất giữa tầng tầng các khâu. Thế mà từ trên xuống dưới không ai để ý, cũng không ai truy cứu. Lúc ta chủ chương hình danh...”

Lư Đông Ly đã ngà ngà say, vừa uống rượu vừa chậm rãi liệt kê những bất bình bất công mà mình mỗi lần nhậm chức đã chứng kiến.

Phong Kính Tiết cười sang sảng nói: “Trong quân trong quan làm sao không phải một kiểu, người có biết Phạm đại soái của chúng ta lén lút ăn bao nhiêu quân lương, người có biết đám quan viên quận huyện phụ trách tiếp tế quân đội hàng năm đều phát tài to, người có biết binh lính bên dưới ăn gì mặc gì...”

Hai người người một câu ta một câu, kỳ thật đều đã có chút ý say.

Cũng chẳng biết Lư Đông Ly rốt cuộc có nghe rõ Phong Kính Tiết nói hay không, chỉ ý say nặng nề tự nói tiếp: “Ta rốt cuộc có thể tiến vào triều đình, tham gia quốc sự, nhưng ta nhìn thấy toàn là văn võ vui chơi, mọi người đều chỉ biết yên vui. Ta nhìn thấy nhiều việc bất công như vậy, lại không thể đứng ra. Quan trường này là một cái lưới lút nhút, tầng tầng trùng điệp, kéo một sợi tóc mà động toàn thân. Vốn tự cho là tâm địa quang minh, tự cho là tính tình chính trực, tự cho là đứng tại lập trường chính nghĩa, kỳ thật cái gì cũng chẳng phải. Hóa ra, thế giới này, biết làm người hơn xa biết làm việc, hóa ra...”

Y từ từ buông chén, ngơ ngẩn nhìn Phong Kính Tiết, ý say trong mắt mất hết, chỉ còn lại bi thương.

Phong Kính Tiết chỉ lẳng lặng ngưng mắt nhìn y, đến lúc này mới mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không đi. Người cũng sẽ không đi, đúng không?”

Lư Đông Ly yên lặng nhìn Phong Kính Tiết, rất lâu rất lâu sau, mới chần chập gật đầu, có một giọt trong suốt chần chập chảy xuống từ khóe mắt.

Y cho rằng sự phẫn nộ của y đã đến cực hạn, y cho rằng khi nhìn rõ thế giới tăm tối như thế, quang minh mỏng manh như thế, cuối cùng có thể nhìn thấu, cuối cùng có thể buông tay, nhưng hóa ra vẫn là ý khó bình.

Nếu không phải Phong Kính Tiết làm như vô sự, dẫn dắt y nói ra phẫn nộ tích tụ trong lòng như thế, nếu không phải Phong Kính Tiết mượn rượu mà liệt kê những ẩn hoạn trong quân, biết đâu y thật sự sẽ nghĩa phẫn mà quả quyết nói với Phạm Dao, từ bỏ tất cả, sau đó lại hối hận trong vô số năm tháng về sau.

Lư Đông Ly sẽ không rời khỏi triều đình, Phong Kính Tiết sẽ không rời khỏi Định Viễn quan.

Chính bởi vì quốc sự khó khăn, cho nên không thể từ bỏ, chính bởi vì biên quan nguy hiểm, cho nên không thể khoanh tay.

Cho dù hy vọng quang minh xa vời như thế, nhưng chung quy không thể từ bỏ truy tìm.

Quan trường nếu là một cái cống rãnh bùn lầy, sức lực của một giọt nước nhỏ nhoi hơn, cũng vẫn có thể giảm bớt dơ bẩn trong đó. Cho dù hy vọng của quốc gia cực kỳ ít ỏi, có thể cứu được một người thì hay một người, có thể giúp được một người, chính là một người.

Đập bàn vung tay không làm, có khó khăn gì, khoanh tay tự tìm an vui, thật sự quá dễ dàng.

Trong truyền thuyết xa xưa, có vị thánh nhân từng nói, đạo bất hành, thừa phù phù vu hải. Thế nhưng, chính bởi vì đạo bất hành mới cần có người đứng ra, trực diện đảm đương, khó hơn khổ hơn, chung quy cũng không bỏ được, không vứt được.

Song, y cứ thế ngơ ngẩn nhìn Phong Kính Tiết, rõ ràng hiểu rõ lựa chọn của nhau, lại vẫn im lặng rơi lệ.

Tu thân dưỡng tính nhiều năm như thế, không thể chống được đau đớn đầy lòng giờ khắc này. Lịch nhiệm quan trường nhiều năm như thế, hết thấy bi thương từng thấy, hết thấy phần oán nhin xuống, tại một khắc này dốc hết cả ra, cực đau cực thương cũng cực hận.

Cho dù minh bạch con đường phía trước, lựa chọn của bản thân, rốt cuộc ý khó bình!

Phong Kính Tiết mỉm cười, khẽ đưa tay vỗ vai y, ánh mắt ôn nhu mà thấu hiểu. Nhưng y không nói gì, chỉ một lần nữa rót đầy rượu cho Lư Đông Ly, nhìn Lư Đông Ly uống một hơi cạn sạch, bản thân cười bởi một chén.

Đêm ấy, họ bên nhau, nói rất nhiều chuyện, đêm ấy, họ bên nhau, uống rất nhiều rượu.

Đêm ấy, họ đập bàn mắng người, đêm ấy, họ phản nộ tổ quốc sự bại hoại, đêm ấy, Lư Đông Ly uống say ngã xuống trước chiếc bàn đá.

Phong Kính Tiết chần chệm buông chén rượu, ý say trong mắt dần nhạt đi, cho đến khi một phiến lạnh băng từ từ nổi lên giữa chân mày.

Ánh mắt y cơ hồ hơi lãnh khốc mà cúi đầu nhìn Lư Đông Ly say ngã dưới đất. Rất lâu rất lâu sau, mới nói khe khẽ: “Lư Đông Ly, người rốt cuộc có hiểu không, ta chỉ đang lợi dụng người.”

Ánh trăng thanh lạnh im lặng rải đầy một thân, ánh vào sâu trong đôi mắt, trong chuyện cũ thanh hàn vô hạn kia.

Ta là người thích tự hỏi, thích nghe chuyện xưa. Ta thích xem sách lịch sử, những tử vong giết chóc, huyết lệ tràn trọc trong sử sách, trong mắt ta lại là vở kịch đặc sắc. Trong sách sử luôn có bại hoại, có hôn quân, và cả trung thần.

Những trung thần đó thật là tài ba, họ cương trực chính trực, không hề tham lam, họ dám đứng ra đảm đương quốc sự, họ dám trực ngôn chống đối quân vương. Trong một khoảng thời gian rất dài, họ đều là những nhân vật chính diện trong truyền kỳ của nhân gian.

Mãi đến sau này, giá trị của nhân loại bỗng nhiên đổi hướng. Mọi người bỗng bắt đầu khinh thường những tên vì nước vì dân đó, mọi người bắt đầu cười nhạo họ là thánh nhân, đạo đức của họ quá cao quá khiết quá mức cầu toàn, quá khiến tục nhân không thể tiếp nhận. Mọi người nói vợ con họ thật đáng thương, mọi người nói, mấy tên muốn ra vẻ đạo mạo này, chẳng qua là vì thanh danh bản thân, lại hại thảm thân nhân bên cạnh.

Mọi người bắt đầu không còn cảm thấy vì nước vì dân trọng đại cỡ nào nữa, so với một người vì cứu dân chúng cả nước mà dũng cảm chiến đấu, mọi người càng cảm thấy, phẫn đấu vì vợ con mới thật sự ấm áp cảm động.

Mọi người yêu cầu máu thịt đầy đủ, mọi người yêu cầu anh hùng trong truyền thuyết phải có nhược điểm, có cực hạn, có tư niệm.

Bởi chúng ta kỳ thật đều chỉ là những tiểu nhân vật, bởi chúng ta ích kỷ, chúng ta lạnh lùng, trong đáy lòng mỗi người chúng ta đều có hắc ám, cho nên chúng ta mới không muốn ngày ngày ngược nhìn vĩ nhân chẳng? Cho nên chúng ta mới chỉ chỉ trỏ trỏ, chê trách những trung thần nghĩa sĩ trong lịch sử xa xưa chẳng?

Bởi chúng ta lãnh khốc, chúng ta tàn nhẫn, chúng ta tì tiện, cho nên chúng ta không thể tin cảnh giới tư tưởng của người ta có thể cao như vậy, cho nên chúng ta bắt đầu không ngừng hoài nghi sách sử, cho rằng những ghi chép ấy có quá nhiều giả dối, quá nhiều ngụy tạo, và quá nhiều quá nhiều những thủ pháp tòn thiên lý diệt nhân dục.

Trong một đoạn lịch sử rất dài, trong lịch sử nhân loại, những phê bình đối với anh hùng với trung thần nghĩa sĩ, đối với đạo đức của người hoàn mỹ sống sau cao hơn sống trước.

Dương nhiên, tại thời đại của ta, hết thảy những điều này cũng đã thành lịch sử, cuộc sống của chúng ta quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức ngay cả ham muốn ngấm lại lịch sử cũng đã chẳng có.

Chỉ có ta, vẫn thích đọc sách, vẫn thích xem những chuyện ngày xưa, vẫn thích suy tư mấy chuyện kỳ lạ.

Ta cũng thường hay nghĩ, tại sao lại có loại người đó, tận trung chức thủ vì quốc gia bỏ ra hết thảy, cho dù bị quốc gia hà đái cô phụ hết lần này đến lần nọ, cũng không chịu từ bỏ.

Ở thế giới của chúng ta, đã sớm chẳng có người nói, vì quốc gia, cần phải hy sinh ai đó, bởi vì lấy quốc gia làm danh hy sinh ích lợi của dân chúng, cũng như là phạm tội.

Tại sao lại có loại người đó kia chứ, vì chính lệnh không thỏa đáng hoàn toàn không ảnh hưởng đến lợi ích của mình mà khiêng quan tài đi dâng thư, trong thế giới của chúng ta, dân chúng ngay cả nhiệt tình đề đạt ý kiến với chính phủ cũng sớm biến mất.

Tại sao lại có loại người đó kia chứ? Bị lưu đày, bị giam giữ, bị khổ hình, vì một lý niệm, vẫn cứ thề chết không khuất phục. Ở thế giới của chúng ta, chính phủ giáo dục nhân dân, tận khả năng mà tự bảo vệ mình thật tốt, khi bản thân bị thương tổn, vì bảo toàn mình, cho dù làm một số chuyện thương tổn người khác, mọi người cũng sẽ thông cảm, tuyệt không truy cứu.

Tại sao lại có loại người đó kia chứ? Mình thân là quan lớn, lại ngày ngày đầu hũ cải trắng, mẹ già vợ con cùng bằng lòng giữ thanh bần theo mình, mỗi ngày vì bách tính khác có thể an cư lạc nghiệp mà vất vả làm việc. Cho dù cuối cùng bị tội, tịch biên chém đầu, tài vật tịch biên được trong nhà cũng thường là thứ bần cùng không đáng giá.

Mà thế giới của chúng ta, mọi người chỉ biết cau mày chỉ trích, loại quan viên này không phải là người, chỉ là thánh nhân, làm vợ con họ thật đáng thương, vợ con mình mà không thể đảm bảo cuộc sống tốt đẹp thì dựa vào đâu để kiêm ái chúng sinh thế giới.

Chúng ta thường chỉ trích, chúng ta luôn hoài nghi, chúng ta luôn cho rằng, những nhân vật đó quá hoàn mỹ, quá cao thượng, quá không giống người thật, quá không thể tin, cho nên đối mặt với người như vậy, chúng ta không cần xấu hổ, không cần tự trách, không cần cố gắng học tập.

Chúng ta chỉ là những tiểu nhân vật ích kỷ, đơn giản, bình thường.

Cuộc sống của chúng ta bình phàm đơn giản, mọi người đều phải học tập, đều phải thi cử, đều phải thông qua bài mô phỏng tốt nghiệp của mình, mà lựa chọn của ta là...

—

Đạo ta chẳng ai thi hành, hay là bỏ đi lênh đênh trên biển còn hơn – câu này là của Không Tử.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Luận Đề

Lựa chọn của ta là “Trung th ần”, thầy cười ta, nói đây là đề mục rất chung chung, cũng rất mưu lợi, đề mục chỉ hai chữ “Trung th ần” quá rộng, kỳ thật từ bất cứ góc độ nào cũng có thể phân ra rất nhiều đề mục nhỏ, sau đó mới làm văn.

Kỳ thật ta đối với trung th ần nghĩa sĩ, đối với mặt quang minh hoàn mỹ như thế trong nhân tính, có rất nhiều điều không hiểu, tuyệt không phải một hai bài luận văn, một hai góc độ nhỏ nhặt có thể nói rõ.

Nhưng bị giới hạn trong quy củ, ta đành phải tùy tiện chọn một đề tài cặn kẽ hơn, tức “Lựa chọn của trung th ần”. Một th ần tử trung chính, trên con đường nhân sinh, hẳn là luôn phải làm đủ các loại lựa chọn, phạm nhân như ta căn bản không cách nào lý giải, con người ta làm sao có thể vứt bỏ sinh mệnh, hạnh phúc, khoái lạc của mình không chút do dự, vì mấy người và việc vô can mà bỏ ra, giá trị quan của họ rốt cuộc là gì?

Hạn chế trong quy tắc, luận đề của mọi người đều phải do bản thân tự thể nghiệm, cho nên, ta quyết định làm trung th ần.

Vẫn nói văn tử gián, võ tử chiến, muốn làm trung th ần dường như rất đơn giản, nhưng ta lại không muốn rơi vào khuôn sáo cũ rích như vậy, muốn chọn một thân phận th ần tử không cần đối mặt với lựa chọn đại thi đại phi đại nghĩa nhất, vì thế đời thứ nhất, ta là Ngự y.

Ta cho rằng làm một thầy thuốc, chỉ cần chữa bệnh là được, thân phận rất đơn giản, công tác rất đơn giản, đâu cần phải mai một lương tâm, đâu cần phải đấu tranh lựa chọn.

Nhưng mà, hóa ra cung đình chân chính so với sách sử còn đáng sợ hơn nhiều, hóa ra, muốn làm một thầy thuốc chữa bệnh cứu người, cũng chẳng

được sống yên ổn.

Đám nữ nhân trong hoàng cung từng kẻ đấu đến người chết ta sống, ngoài mặt thì trình tiết nhân thực, sau lưng sát thủ dõn dập. Muốn cho người nào đó im hơi bất tiếng chết đi, muốn cho thai nhi nào đó im hơi bất tiếng mất đi, muốn cho hài tử nào đó im hơi bất tiếng đột tử, hết thảy những việc này, đều không rời khỏi sự phối hợp của Ngự y.

Đó là lần đầu tiên ta chân chính đối mặt với những giết chóc đầm máu âm mưu tàn khốc, mà tất cả, đều giấu dưới biểu tượng hậu cung tươi đẹp phồn hoa.

Trước sự bức bách của các loại lợi ích và quyền thế, lựa chọn của ta có thể là gì đây?

Ta thử ở trong đây tận lực chu toàn mà không hại người, hoặc không thể là công cụ cho người ta hại người, ta thử đừng làm trái lương tâm, đừng thương tổn tính mạng, ta thử tận khả năng dưới quyền lực nhỏ bé cứu hộ người khác.

Kỳ thật đây không thể coi là làm trung thần, hết thảy ta làm, không phải vì tận trung với Hoàng đế, mà chỉ là cái tâm trung với lương tri và thị phi tối thiểu của một con người...

Coi đi, cho dù là người như ta, cũng vẫn có chút lương tâm, không phải sao?

Vậy thì, ta không biết thời vụ thế này, sau khi nỗ lực hết lần này đến lần nọ, sau khi một quý nhân nào đó trong cung vô cớ trúng độc, tự đứng bị cho là người hạ độc rồi bắt giam vào ngục, rồi lại trước nghiêm hình tra tấn bức hỏi khẩu cung mà chết bất đắc kỳ tử, cũng là đương nhiên.

Mà những người ta từng cứu, từng hộ, từng thà chết không chịu gia hại đó, chẳng thêm một lần đưa tay cứu ta, nói giúp ta một câu, cũng là đương nhiên.

Trong cung cấm sâu thẳm ấy, bảo hộ bản thân thôi đã chẳng còn dư sức, ai lại còn có thể bảo hộ những người khác đâu.

Được rồi, đời thứ nhất, ta đã chứng kiến sự tàn nhẫn của hậu cung, lại sớm biết sự hiểm ác của tiệp trù. Vậy đời thứ hai, ta cứ tránh xa cả hai nơi đó, mỗi ngày chỉ phụ trách quan sát sao trời, loại chuyện này chung quy không cần mai một lương tâm, đối mặt với lựa chọn gian nan đâu nhỉ?

Nhưng mà, Hoàng đế muốn tìm cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt của y, muốn phiến phúc tiệp trù nhiệm Thái tử trước kia cùng y tranh đoạt hoàng vị, muốn ta nói, chân trời xẹt qua một ngôi sao băng, là bởi vì trời xanh tức giận tiệp trù nhiệm Thái tử thất đức. Ta thật sự ghen hòng trở mắt, hiện tượng thiên văn đơn giản như thế, họ lại có thể cố làm ra phong ba chính trị vô cùng quỷ dị. Lựa chọn của ta nên là gì, trung với quân chủ hay là trung với lương tri trong lòng? Tóm lại, lúc ta trăn mặc không nói, khâm thiên giám khác đã vội vàng báo lên theo ý Hoàng đế. Sau đó chính là một chuỗi phong ba, người liên lụy bị giết gần hai vạn, ta cũng dính dáng một vụ án nhỏ quái lạ mà mất quan chức, hạ ngục, sau đó im hơi lặng tiếng chết đi.

Biết cổ nhân thích làm văn chương dựa trên thiên ý, đời thứ ba ta liền quyết định làm một Hàn lâm vậy, một môn khách đế vương bệ bên cạnh Hoàng đế, chỉ cùng y ngâm thơ vẽ tranh, bồi rượu hầu yến.

Hậu cung tranh đấu không liên quan đến ta, tiệp trù tranh quyền cũng chẳng liên can, ta chỉ cần làm một tài tử danh động một thời, lấy thanh danh mà chỉ lo thân mình là được. Chức vị mà Lý Bạch và Tư Mã Tương Như coi thường, không chịu an phận, ta làm thật khoái hoạt tự tại. Thật muốn xem, một chức vị thanh nhàn như vậy, có thể có lựa chọn nguy hiểm gì rơi xuống.

Nhưng mà, hóa ra thế giới này, quả nhiên chỗ có người là có thị phi, đúng là vô luận thế nào cũng trốn không hết. Trong trù quy quyền lực phân tranh, Tả tướng một phái vì tiến công Ngự sử tính tình trung chính cương trực, đã dùng hết mọi thủ đoạn ác độc. Thế nhưng Ngự sử kia làm việc cực

kỳ ngay thẳng, lại thanh liêm tự thủ, rốt cuộc không có một chút nhược điểm nào có thể cho người bắt được.

Tả tướng như ý lấy được thơ Ngự sử thường ngày viết, bảo người kiểm nát nước cho ra chứng cứ ngỗ nghịch, sau đó báo lên trên, lại bởi vì ta văn danh rất trọng, liề n muốn ta làm chứng, nói trong bài thơ kia quả có ý phản.

Ta tự nhiên không chịu làm chứng như vậy. Nhưng mà, đây là thân là trung thần, tận trung với quốc gia Hoàng đế sao, không không không, ta chẳng qua cảm thấy loại văn tự ngục này quá hoang đường nực cười, không chịu để mình dính vào đó thôi. Thậm chí nhin không được nói hai câu phân giải giúp Ngự sử, lấy thân phận của ta tại văn đàn, giải thích thì từ theo góc độ bình thường.

Thế nhưng, hóa ra, trong quan trường, trong tri ều đình, không có chuyện nực cười gì là không thể xảy ra, không có chuyện hoang đường gì không bị coi là bình thường.

Tất cả quan viên tham gia thẩm tra đầu nhận ý chỉ của Tả tướng mà làm việc, không tìm thấy chứng cứ, chỉ nói một câu, dưới ngòi bút của người không viết, nhưng trong lòng người nhất định có nghĩ, “ý động” hai chữ, lại cũng là tội sát thân. Tự mình trải qua mới biết được, hóa ra Trương Thang lấy “oán th ần” để định th ần tử chết, T ần Cối lấy “có lẽ có” quyết tội anh hùng, Từ Hữu Trinh lấy “ý dục” phán Vu Khiêm vong, Cảnh Đế lại có thể lấy lý do âm phủ tạo phản, bức tử Chu Á Phu, hóa ra hết thảy những chuyện này đều là hoàn toàn bình thường và hợp lý.

Dương nhiên, ta là người từng biện hộ vài câu cho Ngự sử ý đồ mưu phản, cũng không trốn nổi tội danh đ ồng đảng mà bị giết.

Những tiểu nhân vật của ba đời kia, ta làm thật sự cực kỳ buồn bực, đến đời thứ tư thứ năm, dứt khoát một đời làm tướng quân kiêu ngạo, một đời trực tiếp làm đến Thừa tướng, cũng coi là xuất tướng nhập tướng, b ệtôi địa vị đỉnh điểm.

Nhưng mà địa vị cao như vậy, làm trung thần, tự nhiên cũng chết càng oanh liệt bi thảm.

Đại tướng quân đời thứ tư, tay nắm binh quyền, lại khó tránh công cao chấn chủ, càng liên tục lập công không thường, bảo Hoàng đế nào có thể yên tâm được?

Khi thủ hạ khuyên ta khởi binh tạo phản, ta trái lại đã chân chính làm một lựa chọn tất nhiên của trung thần, quân đội là bộ máy của quốc gia, há có thể vì tư lợi mà dẫn đến quốc gia nội loạn?

Sau đó bị tru sát cũng chẳng phải là điều gì quá bất ngờ.

Vềphần đời thứ năm, kết cục lại không thảm lắm, chí ít không phải là bị Hoàng đế giết chết. Làm một trung thần, làm một người tốt, ta đã lựa chọn dùng phương thức gì để vận dụng quyền lực trong tay, thì không hề nghĩ ngợi nữa.

Dương nhiên cần cần khuyên bảo là không tránh được, đấu tranh với tà ác là không ít được, vì bách tính chủ trì công đạo thì càng không thiếu được.

Vì thế, hôm nay không để Hoàng thượng tuyển tú nữ rộng rãi, ngày mai không cho Hoàng đế đại kiến cung thất, ngày một yêu cầu quét sạch tham quan, ngày kia lại làm thối bốn năm thiếu niên hư hỏng cướp đoạt dân gian, ngày kia nhảy dựng lên bác bỏ ý chỉ muốn tăng thuế của Hoàng đế.

Kết quả là, Hoàng đế, đại thần, mọi người từ trên xuống dưới đều đã đắc tội hết.

Đám Ngự sử bắt đầu liên danh vạch tội ta chuyên quyền thiên đoán, trong triều dấy lên công nghị đối kháng ta. Cuối cùng ta không thể không xin từ tướng vị, đóng cửa chờ tội.

Vềsau lại liên tiếp bị giáng chức, lưu đầy đến nơi hoang lương, giữa cảnh gió thảm mưa sầu, lúc chịu đựng nỗi khổ bần bệnh, bị tiều lại lăng

nhục hành hạ, trong triêu và dân gian, cũng chẳng một người vì ta mà ra tay tương trợ.

Có lẽ từng có vài năm, ta còn được người nhớ, còn được người khen ngợi là người tốt, là trung thần. Nhưng mà, ba thu vừa qua, người đời liền quên mất ta.

Lúc ta chết, văng về thể lương, thi thể được lấp một lớp đất mỏng, sau vài lần mưa gió, liền phơi ra, bị chó hoang tha đi.

Ta trải qua năm đời, lấy năm loại thân phận bất đồng mà đưa ra lựa chọn đối với nhân sinh, cũng đã nhận kết cục.

Giáo sư cho rằng ta rất xứng chức, có lẽ không phải là đặc biệt xuất sắc, nhưng làm mô phỏng trong quy trong củ, không phạm sai lầm gì cả, hết thấy lựa chọn, hết thấy hành vi, đầu cực kỳ phù hợp với nhân vật ta phải sắm vai.

Đúng vậy, so với Khinh Trầ làm việc quá mức cực đoan kia, cùng với A Hán mọi sự đều không lưu tâm, chưa bao giờ cố gắng kia, ta và Tiểu Dung, những học sinh ngoan thật sự nghe lời này, biết đi đâu mà cầu.

Lúc ấy trừ những học trò chọn đề tài đặc biệt dễ dàng như Trương Mẫn Hân, luận văn đã qua, ta và Tiểu Dung xem như những người mô phỏng thuận lợi nhất, trên cơ bản giáo sư đã tỏ ý với chúng ta, đời tiếp theo chỉ cần không phạm sai lầm lớn, luận văn trăm phần trăm qua cửa.

Nhưng mà, ta đã mệt mỏi rồi. Ta không hiểu yêu cầu của giáo sư tại sao có thể thấp như vậy, luận văn của ta thật sự có thể tính là tốt sao?

Tất cả mô phỏng của ta thật sự đã hoàn toàn biểu hiện ra lựa chọn của trung thần sao?

Ta thật là trung thần sao?

Ta có thể vào lúc đối mặt với uy hiếp sinh mệnh lựa chọn bảo vệ những người khác, ta có thể khi bị quyền lực áp bức không chịu vu oan cho người

khác, ta có thể vì quốc gia đại cục mà không tiếc hủy diệt chính mình, ta có thể vì bảo hộ bách tính mà tình nguyện gánh chịu kết cục bi thảm trong dự liệu.

Nhưng đó không phải bởi vì ta vĩ đại, không phải bởi vì ta dũng cảm, không phải bởi vì ta cao thượng, chỉ bởi vì, tất cả những việc này đối với ta mà nói, chỉ là một trò chơi một giấc mộng.

Ta không phải trung thần, ta chỉ hoàn thành một vai diễn mà ta đóng vai trong trò chơi một cách hoàn mỹ. Mọi thương tổn gặp phải trong trò chơi đều không thể ảnh hưởng đến ta trong hiện thực.

Không lo lắng thất bại, không sợ hãi đả kích, sẽ chẳng mất đi thứ gì, dưới tình huống như vậy, đi bảo trì lương tâm của mình, đi giữ gìn cái gọi là chính nghĩa, có gì tài ba hơn người đâu?

Ta như vậy, làm sao tính là trung thần, lại làm sao có thể chân chính hiểu được lựa chọn của trung thần. Kỳ thật vô luận là ta, là Khinh Trân, là Tiểu Dung, thậm chí là A Hán đều một kiểu, vô luận chúng ta chọn đề mục như thế nào, vô luận chúng ta là thành công hay thất bại, độ hoàn thành rốt cuộc như thế nào, chúng ta cũng không thể chân chính hiểu rõ hiện tượng chúng ta muốn nghiên cứu.

Lúc ấy, ta thật sự cảm thấy, cái gọi là mô phỏng, cái gọi là khảo thí, kỳ thật chỉ là một trò cười náo nhiệt, một trò chơi nhằm chán, hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa hiện thực nào.

Bất quá, chế độ đã như thế, vậy thì cứ chơi theo quy tắc trò chơi đi.

Nhưng mà đời này, ta rốt cuộc vẫn mệt mỏi, không muốn cuốn mình vào trong phong ba nhanh như vậy, vì thế ta phóng túng bản thân, ta để mình làm một thương nhân trước, ta để mình có được tài phú khuynh quốc, ta để mình có đủ tiền tài, có thể sống cuộc sống tự do tự tại.

Ta biết, đời này ta cuối cùng sẽ phải hoàn thành luận văn, chung quy phải làm một trung thần cúc cung tận tụy, nhưng trước đó, ta phải tùy ý hưởng thụ nhân sinh.

Kỳ thật ta cũng biết, tâm tính kiểu này, phương pháp kiểu này, đã hơi lệch hướng yêu cầu của trung thần, bất quá, dù sao giáo sư đã ám thị, có thể cho ta qua, chỉ cần ta không xảy ra sai lầm lớn là được, cũng chẳng cần phải cần cù nghiêm túc quá mức.

Dù sao không phải mỗi người đều như Tiểu Dung, đối với danh đề nhất trong cuộc thi, được kết quả tốt nhất, có chấp niệm như thế.

Kỳ thật ngay cả cuối cùng làm một viên quan đậu mề thế này, cũng là nhân sinh mà ta tự mình khắc ý lựa chọn sẵn. Đời này ta sẽ thật sự rời xa trung khu triều đình, đến biên quan ngoài ngàn vạn dặm kia, cả đời đều là một tiểu quan, thậm chí có khả năng suốt đời không gặp mặt Hoàng đế và những kẻ quyền quý khác, ta thật muốn xem thử, làm trung thần thế này, lựa chọn cuộc sống thế này, kết cục sẽ là thế nào.

Kỳ thật gọi là trung thần, cũng không nhất định phải là danh tướng, cũng không nhất định phải là đại thần trong triều, cũng không nhất định phải là quan phụ mẫu một phương. Những tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể ấy, những tiểu quan mà sách sử cũng chẳng lãng phí giấy mực ghi lại ấy, những người suốt đời suốt kiếp không ai biết đến lại âm thầm vì quốc gia, vì bách tính, vì người trong thiên hạ mà tận lực ấy, chẳng lẽ không phải là trung thần sao?

Đời này, kỳ thật ta ôm ý tưởng được ngày nào hay ngày ấy, qua được một ngày là một ngày, chỉ cần theo yêu cầu của luận đề mà qua hết là được. Dù sao giáo sư đã khẳng định sẽ thông qua luận văn của ta, mà ta, cũng đã mệt mỏi đến mức chẳng muốn suy nghĩ nữa, tìm kiếm nữa, nghiên cứu nữa. Chỉ có bản thân ta biết, luận văn của ta là không hợp quy cách, chí ít, theo tiêu chuẩn của ta mà nói, hoàn toàn không hợp quy cách.

Mà chính khi ta mọi sự ra sao cũng được, chỉ muốn sống đại cho qua, ta đã gặp người.

—

Trương Thang là một ác quan nổi tiếng của Trung Quốc ngày xưa, lại lấy liêm khiết mà nổi danh.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Lợi Dụng

Người là một người tốt, quan tốt. Ta cùng người tương giao, nhưng lại không hề thân cận người, ta ở một nơi không xa không gần quan sát người, lạnh lùng, hờ hững, không quá để ý, nhưng cũng chưa từng buông ra.

Sau đó ta phát hiện, người với thanh quan hảo quan mấy đời trước ta thấy, phần lớn là bất đồng.

Những trung thần đó đều thập phần liêm khiết chính trực, với người với mình đều có tiêu chuẩn đạo đức khá cao, trong mắt không dui ra được một hạt cát, thấy chút tội ác là phải đứng ra chiến đấu đến cùng. Phần lớn bọn họ đều không nhìn được thói quen của thế nhân, sự lười biếng, không muốn tiến bộ của thế nhân, họ càng không nhìn được sự xa xỉ vô độ, hoang đường vô hình của thế nhân.

Mà người thì khác, người khoan dung độ lượng, có thể bao dung rất nhiều việc, người có thể tiếp nhận, người có thể không so đo từng tí.

Người và họ cũng có cùng một yêu cầu đạo đức đối với bản thân, nhưng bất đồng chính là, người không hề vì loại phẩm đức này mà cảm thấy cao hơn người một bậc, cũng chưa từng dùng đạo đức của người đi cưỡng cầu người khác. Cho nên, người tán thưởng tài hoa của ta, nhưng không hề ép ta thay đổi cuộc sống. Bản thân người cuộc sống đơn giản, nhưng không trách cứ nửa lời với sự xa hoa vô độ của ta.

Người rộng lượng, người khoan dung, so với họ, người càng thích hợp với thế giới này hơn, người càng hiểu kỹ xảo làm quan hơn.

Ta vẫn lén nhìn người, sau đó, ở sâu trong lòng, bắt đầu chậm rãi sinh ra một ý nghĩ đen tối.

Để ta dẫn dụ đi, dẫn dụ một vị quan tốt đối mặt với cám dỗ, vứt bỏ phẩm đức, để ta đi xem thử, một người chính trực rốt cuộc có thể giữ vững tới trình độ nào.

Những thanh quan trung thần ta thấy trước kia, rất nhiều khẳng khái nghĩa hành của họ, hẳn là cũng kỳ vọng có thể lưu danh muôn đời, để hậu nhân truyền là mỹ đàm nhĩ. Vì điểm này, hết thảy hy sinh dường như đều đáng giá.

Vậy thì, nếu sau khi ta lấy danh phận đại nghĩa, dụ dỗ một vị quan tốt, hủy diệt toàn bộ khí khái danh dự mà văn nhân coi trọng nhất, y còn lý do gì tiếp tục kiên trì với lựa chọn vốn có của y đây.

Những thanh quan trung thần trước kia ta thấy, họ có thể kháng cự cám dỗ, cự tuyệt tất cả quyền thế tài phú dụ dỗ, là bởi vì họ sớm đã xem những thứ này là nước lũ mãnh thú, dùng tư thái bài xích chạy xa tít tắp. Chưa từng thân hãm trong đó, chưa từng cảm thụ sự tuyệt vời của nó, như vậy, muốn chống lại nó dường như cũng sẽ không coi là quá khó khăn. Cũng như một hòa thượng chưa từng nếm thử nữ sắc, muốn gìn giữ thanh tâm quả dục, vĩnh viễn dễ dàng hơn lãng tử đã nếm thử tư vị tiêu hèn.

Như vậy, nếu ta khiến một người triệt để ngã xuống vũng bùn, dính một thân bẩn thỉu, mọi người nhìn thấy đều cho rằng y là kẻ bẩn nhất trên đời, y còn có thể để trái tim sạch sẽ không nhiễm chút bụi sao? Nếu y đã nhìn thấy sức mạnh của quyền thế, hưởng thụ mùi vị phú quý, y còn có thể nhớ được ước nguyện ban đầu không?

Khi y bắt đầu vì các loại lý do mà khom lưng, cúi đầu, uốn gối, y liệu có từ đó quen với sự an nhàn như vậy, mà quên mất vào lúc cần thiết, dũng cảm đứng lên hay không.

Hôm nay, khi y có thể vì trợ giúp một bách tính bình thường mà nhận hối lộ, ngày mai, ngày kia, hoặc là năm sau, y liệu có vì ham muốn cá nhân mà dọa nạt bách tính hay không?

Tất cả mọi chuyện, bắt đầu đều là dễ dàng. Nhưng mà kiên trì không biến chất lại quá khó quá khó.

Tựa như rất nhiều anh hùng vĩ nhân, khai quốc đại đế được kể lại trong truyện, lúc họ giờ cờ xí, luôn nói vì thiên hạ vạn dân, khi họ dùng âm mưu thủ đoạn làm hại người khác, luôn nói là vì sự nghiệp vĩ đại, không thể không hy sinh. Nhưng mà sau khi tất cả hy sinh trở thành đương nhiên, thiên hạ vạn dân cũng sẽ đồng dạng có thể vì tư dục mà hy sinh.

Cho nên ngày hôm đó ta cứu người, ngày hôm đó ta nói cho người biết, thăng quan phát tài thế nào, ép dặt cầu toàn thế nào.

Ta rõ ràng biết, với tính tình của người, nếu làm tiểu quan, tương lai cùng lắm chỉ bị mất quan thôi chức, chí ít còn có thể giữ được nửa đời yên vui thanh bình, nhưng nếu thực sự từng bước thăng chức, sẽ có một ngày hoàn toàn thay đổi giữa vũng bùn đó, hoặc là nhất định năm kia bởi vì phân chấp nhất không đổi này mà rước lấy họa sát thân.

Nhưng mà ta vẫn không hề chớp mắt đẩy người xuống cạm bẫy.

Lần này, ta muốn dùng phương thức của ta để hoàn thành luận văn, thông qua yêu cầu của bản thân.

Ta muốn nhìn người, nhìn người từng bước cố gắng, từng bước giãy giụa.

Đúng vậy, ta không tin, trong cái thế giới hắc ám này, nhân tính có thể cao thượng như vậy, ta không tin, trong quan trường ti tiện này, tư tưởng của người ta có thể cao quý như vậy.

Ta càng mong muốn chứng thực, tất cả anh hùng trung thần đều có nhược điểm, sự tích vĩ đại của họ đều do từng giả tượng cấu thành, tất cả kiên trì đều có thể bị phá vỡ, tất cả lý tưởng đều có khả năng tiêu tan.

Ta càng muốn chứng thực, hóa ra tất cả trung thần nghĩa sĩ, trong xương cốt họ cùng với loại người bình thường như ta đây, kỳ thật không hề khác biệt.

Người tưởng là ta lang thang, du ngoạn tận chân trời góc biển, kỳ thật rất rất nhiều khoảng thời gian, ta đều ở bên cạnh người, chỉ là người chưa

bao giờ phát giác.

Ta nhìn người thu nhận các loại hối lộ, số tiền tài đáng kể đi đi lại lại trong tay người, vô luận người sử dụng thế nào cũng không có bất cứ vấn đề gì, thế mà người lại chưa bao giờ giữ một đồng cho mình.

Ta thủy chung không thể lý giải, người sống trên đời, không phải là vì cho cuộc sống của mình tốt hơn sao? Vậy thì tại sao, người có thể hà đái bản thân người như vậy.

Ta nhìn người tứ xứ xã giao chu toàn, khom lưng uốn gối với người thượng vị, nhưng trong mắt người chưa từng có một chút hèn mọn xấu hổ, mất mát từ bỏ.

Ta thủy chung không thể minh bạch, người đọc sách không phải coi trọng phong cốt nhất ư? Sự tôn nghiêm, cao quý của người ta, không phải là bất khả xâm phạm nhất ư? Xưa nay không phải có vô số danh thần nghĩa sĩ lớn tiếng hô sĩ có thể giết không thể nhục ư? Tại sao, người còn có thể chịu vậy bản, làm hết những đi ầu này.

Đương nhiên, ta biết người không phải là không đau khổ.

Ngày hôm đó, người nhận được thư của đồng môn cựu hữu năm ấy cùng lập chí, chỉ trích người có danh tham ô, chỉ trích người không có phong cốt chí khí của người đọc sách.

Ta ở ngoài cửa sổ phòng người, b ối người, nhìn người lặng im không nói, c ầm lá thư ng ẩ một mình suốt đêm.

Năm đó, trường bối trong tộc đi qua phủ Đại Danh, người tự mình đi nghênh đón, thế nhưng vị lão nhân thanh b ần quật cường kia, từ đ ầu chí cuối ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn người một l ần, đáp cũng chẳng đáp một tiếng, cứ thế đi qua.

Ta ở trên nóc phòng người, tự rót tự uống, nhìn người một mình một bu ồng, uống đến say mèm.

Lần ấy, người qua lại chu toàn trong phủ mấy thượng quan, đi khắp nơi tặng lễ, thi lễ, cầu xin, cười bỡi, nhận hết lãnh nhĩn chế giễu và làm khó, chẳng dễ dàng gì mới xin lại được nửa số bạc sửa đê bị giữ, vừa chạy về phủ Đại Danh, liền gặp phải thảm sự vỡ đê chết mấy công nhĩn. Công nhĩn sửa đê oán hận vô cùng, ở trên đê réo tên người, chửi bới ầm ĩ, nói người là tham quan táng tận lương tâm, nói người một mình nuốt hết khoản trị hà, lại hại công nhĩn mất mạng.

Người nghe những lời mắng chửi, không nói gì, chỉ vội vàng chuyển giao ngân lượng, phân công nhĩn thủ, nhanh chóng trùng tu đê.

Đêm ấy, người lại một mình co vào góc phòng, ngơ ngác mà ngáy người rất lâu, sau đó như một đứa trẻ yếu đuối, im lặng rơi lệ.

Ta tưởng rằng người là vì bản thân bị ủy khuất oan uổng mà bị thống, song khi ta đến gần cửa sổ, đểu nội lực lắng nghe, lại chỉ nghe thấy người liên tục lĩm bĩm một mình, trách cứ sự vô năng, yếu đuối của mình, trách cứ mình không thể lấy được khoản tiền trị hà nhanh hơn, không thể ngăn cản trước khi tai nạn phát sinh.

Cứ thế, người không hề thay đổi, thân giữa vũng bùn, tâm vẫn sáng trong như trăng.

Cứ thế, người không hề cải biến, cho dù bị thương, cho dù mỏi mệt, cho dù không được bất kỳ ai lý giải.

Là người đọc sách, người đã hủy đi danh dự của mình, thế nhưng không chịu tự sa ngã, lại vẫn không quên dự tính ban sơ là đi lên con đường này.

Là một quan viên, người không đủ cương trực, không đủ thanh cao, không đủ bất cứ tư cách gì để có thể lưu lại một nét xấn lạn trên sách sử.

Người mỗi ngày đều bận đến chân không chạm đất, người vất vả làm việc, tóc mai cũng dần bạc, vẻ tiều tụy trong mắt dần sâu. Nhưng ta biết, người đã lựa chọn con đường này, không cách nào lấy trực danh, anh danh, mỹ danh mà lưu với thiên hạ.

Sau này trên sách sử lưu lại cho người e rằng chỉ được một hai hàng, e rằng, chỉ đánh giá là một năng lại...

Xem đi, chỉ là một năng lại, ngay cả một chữ “thần” cũng chưa chắc đã được.

Ta cứ một mực chờ đợi, không chờ được người cải biến, ta cứ một mực nhìn, không nhìn thấy người thay đổi.

Nhưng mà ta vẫn không thể lý giải, rốt cuộc là sức mạnh thế nào, thúc đẩy người hy sinh như vậy.

Người bất đồng với ta, sinh mệnh của người ngắn ngủi như thế, mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây đều quý báu như vậy, tại sao phải vì người thiên hạ mà làm khó bản thân như thế.

Người không phải là ta, sinh mệnh của người chỉ có một lần, người lại từng bước từng bước, bức mình đến nơi cao hơn, lạnh hơn, nguy hiểm hơn.

Người không phải là ta, tất cả lựa chọn của người đều không thể quay lại, mỗi một kết quả, đều phải dùng cả đời để gánh vác, nhưng mà người cứ thế, có phần thống khổ nhưng tuyệt không hối hận mà hủy bỏ cả cái danh hậu thế quan trọng nhất với người đọc sách.

Ta biết, luận văn của ta vĩnh viễn chẳng cách nào hoàn thành, vĩnh viễn chẳng thể nào thông qua yêu cầu của bản thân ta. Bởi vì, ta thủy chung không lý giải, không minh bạch.

Bản thân ta thân nhập trong đó, nhưng bởi vì lợi hại được mất với ta mà nói thật sự nhỏ nhặt chẳng đáng kể, cho nên căn bản không thể thu được cảm thụ chân chính.

Ta ở bên cạnh thờ ơ nhìn hết thấy của người, tự cho là ngoài cuộc tình tảo, nhưng ta chung quy không phải là người, cho dù ta thấy nhiều hơn, cũng không thể thay thế người đi suy nghĩ, lý giải, cảm thụ.

Nhưng mà, là người làm ta tin tưởng, trên đời này hóa ra thật sự có linh hồn chính trực, tâm linh cao thượng, hóa ra trong thế giới lạnh lùng tăm tối hơn, cũng sẽ có ánh sáng và ấm áp.

Hóa ra, những người sách sử ghi lại, họ thật sự tồn tại, thật sự vĩ đại.

Bất kể qua bao nhiêu năm nữa, khoa học kỹ thuật phát triển như thế nào, thời đại đổi dời như thế nào, trên người họ luôn có mấy thứ vẫn mãi ở đó, lấp lánh hào quang.

Có lẽ những người đời sau chúng ta không nhìn thấy, không cảm thụ được, nhưng quang huy đó lại thủy chung tồn tại, sẽ tuyệt không vì sự ngu xuẩn, ti tiện, ích kỷ, lãnh khốc của chúng ta mà có bất cứ thay đổi nào.

Ta vứt bỏ luận văn của bản thân, bắt đầu dựa theo quy củ của nhà trường, đi làm bài luận văn phải nộp cho giáo sư, mà khẳng định có thể qua.

Ta vào khi quốc gia nguy nan, dũng cảm đứng ra, tan hết gia tài, nhập ngũ biên quan. Ta vẫn đóng vai trong trò chơi một cách hoàn mỹ.

Có lẽ trong lòng đã có đi đâu bất đồng với mấy đời trong quá khứ, nhưng đi đâu này cũng không hề có ảnh hưởng gì.

Nhưng mà ta đã từ bỏ việc tiếp tục quan sát người, người lại đến bên cạnh ta, người lại cùng ta sống vai đối mặt với nguy nan của quốc gia, người lại bởi vì đãi ngộ bất công ta phải chịu mà phẫn nộ muốn vứt bỏ lý tưởng bao lâu nay vẫn kiên trì như vậy.

Ta biết, người là nhất thời xúc động, ta biết, người sau đó nhất định sẽ hối hận.

Loại người ngu ngốc như người, xem bằng hữu còn trọng hơn tính mạng mình, lại xem gia quốc thiên hạ, bách tính phúc lợi, còn quan trọng hơn hết thảy mọi thứ.

Nhưng mà, ta rốt cuộc vẫn cảm động.

Lư Đông Ly, người xem trọng nhiều người như vậy nhiều việc như vậy, thế nhưng bản thân người thì sao?

Trong lòng người, rốt cuộc xếp bản thân người ở vị trí thứ mấy.

Lư Đông Ly, tại sao người ngu xuẩn đến mức phải coi kẻ đã lãnh nhần đẫy người xuống vũng bùn là tri kỷ, tại sao người phải coi kẻ một lòng lợi dụng người, còn quan trọng hơn tính mạng bản thân?

Lư Đông Ly...

Người rốt cuộc có biết không...

Ta...

Kỳ thật...

Chỉ đang lợi dụng người!

Đêm đó, Lư Đông Ly trong giấc mộng nặng trĩu, dường như nghe thấy Phong Kính Tiết ở bên tai, kể một câu chuyện rất dài rất dài, rất xa xôi rất xa xôi.

Nội dung câu chuyện là gì, y chẳng nghe rõ một chữ, chẳng nhớ được một chữ.

Rất lâu rất lâu về sau, trong ký ức mơ hồ của y, luôn có thanh âm bi thương của Phong Kính Tiết, nhưng mà y lại luôn cảm thấy, đây chỉ là ảo giác.

Phong Kính Tiết kia, cái tên bị biếm xuống bếp còn vui tươi hơn hờ vồ ngực tự xưng là danh trù một đời kia. Ngay cả vào thời điểm cuối cùng bị người chém rơi đầu, cũng chưa từng biểu lộ mảy may bi thương.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nhậm Chức

Lúc Lư Đông Ly tỉnh lại đầu đau như muốn nứt ra, y không giống Phong Kính Tiết thích uống rượu kia, hiếm có kinh nghiệm say mềm như thế, cơn đau đầu vì say rượu hành hạ y nhũn cả tay chân nằm bẹp trên giường, chỉ biết kêu rên.

Phong Kính Tiết sớm đã có lời với người của trù phòng, vẫn trông suốt trước giường y, bưng trà bưng nước, lau mồ hôi lau người, lại cho y uống canh giải rượu. Qua chừng hơn nửa ngày, y mới hơi khá lên, miễn cưỡng có thể xuống giường, vẫn còn sợ hãi mà năm lần bảy lượt thề rằng đời này sẽ không bao giờ dám uống như vậy nữa, cũng tò mò là sao mà Phong Kính Tiết có thể yêu thích thứ trong chén như vậy. Phong Kính Tiết thì không chút lưu tình chế giễu y tửu lượng quá kém, không thể nào so bì.

Lư Đông Ly cười khở một h ấ, lão đảo bước ra ngoài, nhìn sắc trời, nhẹ nhàng nói: “Ta phải đi r ấ.”

Phong Kính Tiết nhún vai: “Đúng là nên đi r ấ, nếu người không quay về, đám thủ hạ kia sẽ sốt ruột chết mất, người chính là khâm sai của thiên tử, mang thánh mệnh trên người đó.”

Lư Đông Ly đưa mắt nhìn sang y, khẽ nói: “Người...”

Phong Kính Tiết cười nói: “Ta đương nhiên là ở lại, người đừng coi thường hỏa đầu binh, không có chúng ta đại quân sẽ chết đói hết, nếu chúng ta không làm tròn bổn phận, quân đội ăn không được, thượng thổ hạ tiết, đánh trận cũng không nổi, không phải sao?”

Lư Đông Ly lắc đầu: “Ta muốn hỏi người, mặc dù người đã bị biếm thành hỏa đầu binh thấp nhất, nhưng trong quân đội vẫn có sức ảnh hưởng, sức hiệu triệu, có thể đi đầu động được nhân thủ, hơn nữa trong Mạc Sa tộc

nhân, uy vọng của người vẫn cực cao, thời điểm tất yếu người có thể sử dụng họ, đúng không?”

Phong Kính Tiết vỗ ngực: “Điều này là đương nhiên, nếu ta hoàn toàn không có chút lực khống chế với quân đội, vậy kiên trì lưu lại nữa cũng chẳng có ý nghĩa.”

Lư Đông Ly lại đáp một nẻo: “Người tuy rằng đã tan hết gia tài, nhưng hiện giờ các nơi trong thiên hạ, có không ít phú thương, kỳ thật đều là cự hữu cố nhân, thuộc hạ năm đó của người, đúng không? Đối với những người bán đạo các nơi, mặt mũi của người ít nhiều đều có chút tác dụng, đúng không?”

Phong Kính Tiết nhướng mày: “Người muốn làm gì?”

“Ta muốn nhờ người bảo Mạc Sa tộc phái người đến bái kiến Phạm Dao, nói với y rằng Mạc Sa tộc đã phát hiện tiểu phân đội của Trầ quốc, cũng đã xung đột, còn bắt được một binh lính Trầ quốc, tù binh sau đó mặc dù vì bị thương nặng mà chết, nhưng trước khi chết đã khai nhận, họ chỉ đến dò đường, Trầ quốc đã triệu tập đại quân, trong vòng một hai tháng sẽ tiến công Định Viễn quan. Đồng thời cũng nhờ người viết mấy phong thư cho mấy cố nhân năm xưa, nhờ họ giúp phát tán tin Trầ quân sắp tiến công ột Triệu quốc chúng ta. Thủ hạ của họ bán rong khắp thiên hạ, như trà quán, tửu lâu, thậm chí kỹ viện, những nơi dễ dàng phát tán tin tức nhất này, lại phần lớn đều trong tầm khống chế của họ, muốn rải tin tức hẳn là cực kỳ dễ dàng.”

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày: “Tại sao? Làm như vậy tất sẽ khiến thiên hạ phân loạn, cả nước bất an, bách tính kinh hoàng, đây không giống chuyện người sẽ làm?”

Lư Đông Ly cười khở: “Trầ quốc, liệu có tiến công Triệu quốc không?”

“Đương nhiên có, chỉ là bây giờ còn chưa có động tĩnh...”

“Đúng, chúng ta không hề lừa gạt người thiên hạ, mà là đem chuyện nhất định sẽ phát sinh, nói cho mọi người biết trước, để mọi người có chuẩn bị thôi, hơn nữa...” Dị sắc chợt lóe qua trong mắt Lư Đông Ly, “Chúng ta phải nắm lấy thời cơ hiện tại.”

“Thời cơ?” Phong Kính Tiết vẫn cho mình là người thông minh, vì sao lại đột nhiên không hiểu lời Lư Đông Ly.

“Phải, thời cơ!” Lư Đông Ly thông thả nói, “Phạm Dao là tâm phúc của Cửu vương gia, Cửu vương quyên khuynh triều dã, chức biên soái của Phạm Dao chính là một tay ông ta sắp xếp, mục đích chính là để người của mình nắm giữ một nhánh quân đội cường đại trong nước. Nhưng gần đây Cửu vương bệnh nặng, tạm thời không có sức tham dự quốc sự triều nghị, lúc này nếu Định Viễn quan...”

Phong Kính Tiết không đợi y nói xong đã hiểu được, cười nói: “Người trở nên âm hiểm như vậy từ bao giờ.”

Lư Đông Ly cay đắng nói: “Bởi vì muốn đấu với kẻ gian, có lúc thật sự chỉ có thể gian trá hơn chúng mới được.”

Y đưa mắt nhìn Phong Kính Tiết, bởi vì ta tuy không thể vứt bỏ lý tưởng của mình, nhưng cũng không thể nhìn bằng hữu bị đối xử bất công, bởi vì ta tuy là một thư sinh trời gà không chặt, nhưng cũng không thể ngẩng yên nhìn quốc gia sắp có họa can qua, bản thân lại chẳng làm gì. Bởi vì lực lượng của ta tuy rằng hữu hạn như thế, nhỏ bé như thế, nhưng cũng không thể nhìn anh hùng bị làm nhục, trung lương gặp hãm hại, bởi vì...

Phong Kính Tiết không lắng nghe, cũng không đi suy xét tiếng lòng của y, chỉ uể oải nhận lời, không để lỡ thời gian nữa, tự mình tiến y ra Định Viễn quan, đứng ở quan khẩu trông theo y một người một ngựa mà đi, ngẫm lại vẫn thấy không ổn, bỗng nhiên đoạt một con ngựa của binh lính khác, phóng lên đuổi theo. Chẳng thềm để ý Lư Đông Ly năm lần bảy lượt yêu cầu y trở về, chỉ làm như không nghe thấy một mực hộ tống đến khi Lư Đông Ly cùng nhân mã của mình hội hợp rồi mới quay về quan.

Mấy ngày sau, tộc trưởng Mạc Sa tộc phái thân tín đến cầu kiến Phạm đại soái, sau khi hai bên mặt đàm, Phạm Dao tức khắc mặt như màu đất, đứng ng ẫ không yên, th ầ n h ầ n bất định.

Là một kẻ chỉ biết vũ văn lộng mặc, ăn uống chơi bời, thiết mã kim qua trên chiến trường, cách y xa lắc xa lơ, cả đời này cũng chưa bao giờ đánh lấy nửa trận, chợt nghe mấy chục vạn người Tr ầ n bất cứ lúc nào cũng có thể đại quân áp sát, tin tức này khiến y sợ đến mức h ầ n bay phách tán.

Giờ mà đánh, Định Viễn quan có thể thủ được sao?

Phạm Dao không hề có chút lòng tin với bản thân, chỉ biết hận trời hận đất hận Cửu vương gia, Cửu vương gia ời Cửu vương gia, ta đang yên đang lành làm một người đọc sách, ông cố nhét ta vào quân doanh làm gì? Chỉ vì ông muốn ôm quân quy ề n, ép ta đi làm khổ sai này, đến lúc đó thật sự đánh nhau, không thủ được thành ta trở về là chết, thủ được thành, trên chiến trường đao thương không có mắt, sợ là ta cũng khó tránh khỏi mất mạng...

Y sốt ruột đến mức hệt như kiến bò trên chảo nóng, sau rất nhi ề u vòng chợt động linh cơ, đúng r ẫ, g ầ n đây Cửu vương gia vẫn bị bệnh, không có sức lực tham dự tri ề u chính, nếu lúc này...

Tâm tư đã động, li ề n không chút trì hoãn, vội vàng viết tấu nói mình bỗng mắc bệnh cấp tính, sớm tối khó đảm bảo, không có sức chủ chương toàn quân, chỉ cầu tri ề u đình khai ân, triệu về kinh, nếu có thể sống mà về đến kinh thành, nhìn thấy người nhà, chết cũng nhắm mắt.

Một phong tấu chương viết bi thương thê thảm, xúc động vô cùng, thật không hổ là nhân vật có vài phần văn tài.

Tấu chương được sáu trăm dặm khân cấp đệ vào kinh thành, Triệu vương vừa mở ra nhìn, trong lòng âm th ầ m cao hứng.

Quy ề n thế của Cửu vương gia thật sự quá lớn, lại không thể dễ dàng cắt trừ, hiện giờ một thân tín khổng chế quân đội dưới tay tự động yêu cầu rời yếu chức, ông ta còn có thể không nhanh chóng phê chuẩn sao?

Ngày hôm sau lúc triều nghị, đem bản tấu này ra bàn bạc, đại thần nào trong triều không rõ tâm tư chủ tử, nhân lúc Cửu vương không có ở triều đình, mọi người muôn miệng một lời, thần tốc thông qua chuyện này.

Nhưng mà, với thường lệ của Triệu quốc, chưa bao giờ chịu để võ tướng chuyên quyền độc đại, tất cả chủ soái quân đội đều là văn thần, nếu chủ soái rời chức, đến cả phó soái tạm thế chức chủ soái cũng không thể, nhất định phải phái một văn thần nữa đi mới được.

Biên soái Định Viễn quan đã đi đầu về kinh, tự nhiên phải phái một người khác. Phái phái ai nữa đây? Triệu vương tùy ý hỏi một câu, sau đó ánh mắt quét xuống.

Chỉ thấy từng đại thần trung tâm cảnh cảnh hờ chút là hô hào phải vì quốc vì quân vì dân muôn chết không từ nhao nhao lui ra sau. Người người đều cúi rất thấp, mắt chỉ nhìn chăm chăm mặt đất, một kẻ hưởng ứng hiệu triệu cũng chẳng có.

Thật là kỳ quái, ngày trước mỗi khi thảo luận chức vị biên soái, bao nhiêu người tranh đến bể đầu chảy máu, sao hiện tại tình hình lại thay đổi rồi.

Triệu vương ở trong thâm cung tai mắt không đặc biệt linh hoạt đương nhiên không thể biết, hiện tại phố phường nơi nơi đều lưu truyền tin tức nhân mã Trần quốc sẽ lập tức đánh tới, cho dù mọi người vốn vẫn hơi bán tín bán nghi, sáng sớm hôm nay trông thấy bản tấu cáo ốm của Phạm Dao, lập tức tin đủ mười phần.

Nếu không gặp nạn, có ai lại chúa đất ngon lành không làm, chạy đến dưới lòng bàn chân thiên tử mà vô công ngỗ chò?

Dưới tình hình này, ai chịu nhận củ khoai lang phỏng tay này, ai chịu đặt mình trên ngọn lửa mà nướng, tất nhiên người người làm như không nghe thấy câu hỏi của quân vương.

Triệu vương thấy mọi người đã không hăng hái hưởng ứng, đành phải tự mình mở miệng.

“Trương ái khanh...”

“Bệ hạ, thần kiến thức còn thấp, lại chưa bao giờ biết binh pháp, chỉ sợ không thể phân ưu cho Thánh thượng.”

“Lý ái khanh...”

“Bệ hạ, thần cực nguyện vì bệ hạ mà đến biên quan xa xôi, chỉ là thần tuổi tác đã cao, bách bệnh bộc phát, không chịu nổi bốn ba đường dài, chỉ sợ phải để bệ hạ thất vọng...”

“Việc này, Vương ái khanh...”

“Bệ hạ, thần... thần... thần... chỉ sợ không làm được thôi...”

Triệu vương thiếu đi đôi mắt đến méo miệng.

Được lắm, kêu Trương Tam, Trương Tam trưng ra dáng vẻ như họa trời giáng, sấm rền vang trên đầu. Gọi Lý Tứ, Lý Tứ lấy bấy đến khó coi. Tùy tiện gọi Vương Ngũ một tiếng, tên này không nhanh lắm nhanh miệng như người khác, trực tiếp quỳ sụp xuống đất, vừa ra sức dập đầu vừa nói không làm được...

Được lắm, đám người này, cần bổn lộc quốc gia, chính là giúp trăm phân ưu vậy đây.

Mắt thấy sắc mặt quân vương càng lúc càng khó coi, các đại thần khắp điện cũng không khỏi lưng dấm mồ hôi. Lúc này lại có một người từ trong ban mật đi ra, quỳ giữa điện: “Nếu bệ hạ không chê thần tuổi trẻ kiến thức nông cạn, vì thần nguyện cả gan đi Định Viễn quan.”

Mọi người cùng nhau nhìn qua, ồ, tên ngốc lỗ mãng lúc này còn dám chạy ra nhận phân khổ sai này, hóa ra là Lư Đông Ly mới từ Định Viễn quan trở về không bao lâu.

Việc này thì không trách được rồi. Luận quan chức phân vị của y, căn bản không có tư cách thăng làm soái một phương. Hơn nữa, y từ địa

phương đi đầu vào triều đình, đến bây giờ còn chưa đầy nửa năm, chuyện lớn như vậy y nào có tư cách xuất đầu nói chuyện.

Chắc y muốn thăng quan phát tài đến phát điên rồi, ngay cả tính mạng bản thân cũng không thèm để ý. Có đi đầu, cũng may là có tên gốc như vậy ra gánh trách nhiệm, bằng không chẳng biết ai sẽ xúi quẩy nhận phải chuyện tệ hại này đây.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Lư Đông Ly dám nhảy ra tranh chức vị này, đừng nói Triệu vương sẽ không gật đầu, nước bọt của những đại thần khác đã có thể nhấn chìm tên nhân triều đình không biết chừng mực, không hiểu trời cao đất dày này.

Nhưng hiện tại tình huống đặc biệt, y mới nói một câu như vậy, lập tức dẫn tới cả đồng đại thần phụ họa.

“Lư đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chính nên đại triển hồng đồ.”

“Lư đại nhân đã nhiều lần đến Định Viễn quan, quen thuộc hết thảy trong quân, chính là người thích hợp nhất.”

“Nghe nói Lư đại nhân tuy là văn sĩ, bình thường cũng thích đọc binh thư, bụng có thao lược, chính là nhân tài văn võ song toàn, Định Viễn biên soái, không thuộc Lư đại nhân thì không thể.”

Các đại thần muôn miệng một lời, đồng thanh khen ngợi Lư Đông Ly, bày tỏ sự tán thành và thừa nhận với y.

Triệu vương sờ cằm ngẩn ra, kỳ quái lắm thay, bình thường sao không phát hiện, đám thần tử này của ông ta thích dúi dẩy người sau, tiếp nhận nhân tài như vậy.

Bất kể Triệu vương nghi hoặc cỡ nào, các đại thần đầu đã không muốn đi, mà chỉ có mình Lư Đông Ly tỏ ý muốn hưởng ứng hiệu triệu của quân chủ, tính tình tự lịch của y cũng không có chỗ nào là không tốt không ổn, Triệu vương do dự một hồi, cũng gật đầu đồng ý.

Chỉ là quan chức của Lư Đông Ly so với biên soái Định Viễn quan nhị phẩm thì hơi thấp, thế là dưới sự ủng hộ của tất cả thần tử, y thần tốc nhảy ba cấp, trực tiếp phong tới chính tam phẩm, và tạm đảm nhiệm việc của nhị phẩm, nắm trong tay toàn quân Định Viễn quan.

Cứ như thế, Lư Đông Ly trong khoảng thời gian cực ngắn ngủi, lần thứ ba đến Định Viễn quan. Chẳng qua lần này thân phận của y, là Đại soái tân nhiệm của Định Viễn quan, tam quân tướng sĩ sinh tử họa phúc, từ đây sẽ nằm trong tay y.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Học Tập

Phạm Dao tuyệt đối không ngờ được, tới tiếp nhận chức vị của y lại sẽ là Lư Đông Ly, nhưng việc đã đến nước này, chỉ đành vui vẻ đón chào. May mà Lư Đông Ly cũng khiêm cung hòa khí, miệng toàn là công tích của biên soái Phạm Dao, mở miệng ngậm miệng chính là muốn học tập y, lấy y làm gương, cũng kỳ vọng được y chỉ điểm.

Phạm Dao đương nhiên cũng không tiện ra vẻ gì, vẻ mặt tươi cười tương tự nói, Lư đại nhân tuổi trẻ đây hứa hẹn, tất có thành tựu kinh thế, vân vân và vân vân...

Tóm lại người tốt ta tốt mọi người đều tốt, trông bề ngoài chẳng ai nhìn ra khúc mắc trong lòng hai vị này sâu bao nhiêu.

Muốn giao ban từ nhiệm, đương nhiên không thể thiếu kiểm kê vật phẩm.

Hai vị biên soái trước sau cùng nhau kiểm kê danh sách, lại tính rõ lượng ngựa xe, lại đến kho quân nhu kiểm số châu báu, quân nhu và lương thảo. Thật sự tính toán, sổ sách của một nhánh đại quân, không mất khoảng thời gian mấy ngày thì dừng mong thật sự chỉnh lý rõ ràng.

Bất quá, Lư Đông Ly cũng biết sự giả dối cổ quái sơ hở trong sổ tất nhiên là có, nếu thật muốn thanh tra nghiêm túc, ngược lại mọi người đều không dễ coi.

Triệu quốc xưa nay chuyện sổ giả lương không trong quân không ai không biết, đừng nói bá quan chẳng quan tâm lắm, ngay cả Hoàng đế cũng gần như ngần thừa nhận những đi ẩu này. Thật muốn kiểm tra sổ giả khoản thiếu, mọi người đều khó coi, truy cứu lên cũng chẳng giải quyết được gì.

Cho nên loại thanh tra này trên cơ bản thuộc dạng lướt ngang rồi xong, chỉ mất nửa ngày đã coi như bàn giao xong xuôi.

Phạm Dao vốn đã sớm chuẩn bị hành trang sẵn sàng chỉ chờ lên đường, người tới tiếp nhiệm đã là Lư Đông Ly, y càng không có lý do ở lại rước lấy mất mặt. Công tác giao nhận vừa xong xuôi, lập tức khởi hành.

Y dẫn theo bảy tám tiểu thiếp, mười mấy nha đầu, mấy chục hạ nhân, cùng với hơn trăm cỗ xe ngựa chẳng biết là chở gì, cộng thêm mấy trăm sĩ binh Lư Đông Ly hào phóng phái ra hộ tống, cứ thế hùng dũng, dưới sự cung tiễn khách khí của Lư Đông Ly, rời khỏi Định Viễn quan.

Phạm Dao y vừa đi, cả Định Viễn quan từ Lư Đông Ly cho đến binh tốt thấp nhất đều có cảm giác thở phào một hơi.

Lư Đông Ly toàn thân nhẹ nhõm thẳng trưởng.

Ngày đầu tiên tân quan nhậm chức, y đương nhiên không vội duyệt binh hiển uy phong, chỉ nỗ lực để mình quen và nhớ các tướng lĩnh lớn nhỏ, kế đó hạ lệnh khôi phục thân phận tướng quân cho Phong Kính Tiết. Sau đó, cũng chẳng qua là làm một tuyên ngôn nhậm chức ngắn gọn sơ lược, huấn thị vài câu, lệnh chúng tướng vì nước phục vụ quên mình, luyện binh bình thường, nghiêm phòng địch quân, rồi bảo mọi người tan đi.

Sau đó, Phong Kính Tiết đương nhiên bị giữ lại một mình.

Đã không có mặt người ngoài, vẻ cung kính ngoài mặt kia của y tự nhiên cũng thu lại, uể oải nhướng mày cười nói: “Mặc dù biết người từ sớm đã có chủ ý này, vẫn thật sự không ngờ người đến nhanh như thế, bởi vậy có thể thấy, đám quân quân thần thần trong triều đình đúng là một chút đảm đương cũng chẳng có.”

Lư Đông Ly lắc đầu, cười khở một tiếng.

Phong Kính Tiết ngưng mắt nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Người không nên tới, việc này, với người khác mà nói là công việc béo bở, với người lại là khổ sai. Người không biết lợi dụng quyền lợi, mưu lợi cho mình, lại vẫn

muốn đến đôi mắt với giết chóc sắp tới, thật sự quá mức cật lực không kết quả.”

Lư Đông Ly cười nhàn nhạt: “Nếu không phải biết bất cứ lúc nào đâu có thể có chiến tranh, ta cũng chẳng nhất định không đến không được.”

“Vậy tâu phu nhân thì sao? Trong quân không thể dẫn theo gia quyến, người lại sẽ không cưới một đồng tiểu thiếp như Phạm Dao, vị trí này đã ng ẩ lên, trừ phi chiến tranh chấm dứt, người khác muốn mưu soái vị, bằng không người dù sao cũng phải nán lại đây vài năm, người bảo tâu phu nhân cứ thế một mình, ngày ngày thủ gia môn chờ người trở về sao?”

Thần sắc Lư Đông Ly thoáng bu ồm bã. Cả đời này không có gì hồ thẹn, đến cuối cùng vẫn phải có lỗi với thê tử chí thân bên cạnh. Nữ tử nhân thực uyển lệ kia, b ỗ y qua bao nhiêu năm tháng, giải sự tịch mịch, chăm sóc y, yêu quý y, thế nhưng y lại chẳng thể h ỗ báo gì cho nàng.

Tô Uyển Trinh tốt xấu gì cũng gả cho một vị quan không nhỏ, thế mà chỉ có thể cùng y mang danh tham quan, chịu những năm tháng thanh b ần, chưa từng có nửa câu oán thán, cũng chưa từng ngăn cản y chuyện gì, chỉ trừ... một lần này... sau khi nghe nói dự định của y, Tô Uyển Trinh tr ần mặt rất lâu, tiếp đó cúi đầu khe khẽ nói: “Thiếp đã có, đã hai tháng r ồi.”

Từ đầu chí cuối, nàng chỉ nói đúng một câu này, sau đó lặng lẽ thu dọn hành trang cho y.

Tâm tình lúc đó, rốt cuộc thê lương đau đớn ra sao, Lư Đông Ly đã không thể, cũng không dám h ỗ tưởng.

Cả đời này, y chung quy thẹn làm ch ồng, cũng thẹn làm cha.

Nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết cũng không khỏi lắc đầu: “Ta sớm đoán được, làm trung quân hiếu tử, hiệp khách nghĩa sĩ, luôn phải có lỗi với người bên cạnh. Những năm đó ta luôn thích tặng vài thứ cho tâu phu nhân, kỳ thật chẳng qua là muốn giúp người b ỗ thường trước thôi. Nữ tử luôn trọng dung mạo, cho nên ta tặng phần lớn đầu liên quan đến ăn mặc.”

Lời này của y chẳng biết là thật là giả, hay là trêu ghẹo, lại khiến Lư Đông Ly lúc này hơi dở khóc dở cười: “Chuyện như vậy mà người cũng không biết xấu hổ đi nhiều lời, không tránh hiềm nghi như thế, nếu đổi là người khác, sợ phải có rất nhiều ý nghĩ khác.”

“Không tránh hiềm nghi cái gì, ta đã trực tiếp tặng đồ cho tâu phu nhân chưa? Ta toàn là tặng cho người mà.” Phong Kính Tiết cười nói: “Bản thân người muốn tặng lại mấy thứ đó cho ai, đây là chuyện của người, cho dù người muốn tặng Hồng a tỷ của Thúy Tiên lâu, ta cũng chẳng phản đối.”

Luận đến đấu võ mồm, Lư Đông Ly đâu phải đối thủ của Phong Kính Tiết, giận đến cứng họng, đưa tay chỉ chỉ Phong Kính Tiết, nghĩ cả buổi trời lại chẳng nghĩ ra được lời gì để mắng y, đành phải phất tay áo bỏ đi.

Phong Kính Tiết cười ha ha đuổi tới, theo Lư Đông Ly cùng đến thành lâu.

Lư Đông Ly lên đến nơi cao nhất của cổng thành, trông ra phương xa, đại mạc mênh mông, lại quay đầu nhìn vạn dặm non sông trong quan, trong mắt từ từ lộ ra tình cảm sâu sắc.

Phong Kính Tiết đứng dưới thành, nhìn Lư Đông Ly một mình đứng trên đầu thành gió đầy tay áo, chần chừ một chút mới từ từ đi lên thành lâu, đứng cạnh y, sau đó nghe Lư Đông Ly nhẹ nhàng nói: “Kính Tiết, cùng ta bảo hộ non sông tốt đẹp này, được không?”

Phong Kính Tiết trần mặc rất lâu rất lâu, sau đó cũng dùng thanh âm rất rất nhẹ nói: “Được!”

Cứ như thế, Lư Đông Ly chính thức tiếp chương Định Viễn quan.

Y lệnh cho các tướng quân chinh lý danh sách lần nữa, triệt để vắt khô nước trong nhân số binh lính, một lần nữa tạo sổ cho binh lính, những người *** tráng dũng hãn, những người tuổi tác đã cao, người ốm bệnh suy yếu, nhất nhất đăng ký riêng biệt, phân ra mà ghi.

Như cung tiễn doanh, hồ báo doanh, trường đao đội, kỵ binh doanh, thuẫn bài đội, cũng đều phải nhất nhất phân ra, chỉnh tề đàng đàng, tiện cho tướng soái quen thuộc quản lý.

Rồi lệnh sắp xếp lại kho quân nhu, phạm là đao kiếm thiết giáp không đạt yêu cầu, chiến mã ốm yếu, đều phải tạo sổ một lần nữa, có quân nhu thiết yếu gì cần mua thêm, nhất nhất chỉnh lý rõ ràng minh bạch.

Có vật phẩm thủ thành, khí cụ công kích gì cần trong thời chiến, cũng đều yêu cầu chúng tướng chỉnh lý rõ ràng.

Hết thấy những việc này, đều phải tận lực chuẩn bị tốt trước chiến tranh, để tránh thời chiến vì thế mà quá bất lợi.

Dưới sự quản lý của y, bầu không khí uể oải tùy ý hỗn loạn bất kham trong quân doanh nhiều năm qua được cải thiện rất nhiều.

Y lại hạ lệnh binh sĩ toàn quân thao luyện mỗi ngày, y cũng mỗi ngày cùng ra luyện tập, cưỡi ngựa bắn tên đều nỗ lực đi theo, dưới đại thái dương, vừa đứng được hơn nửa ngày đã nóng đến ướt đầm mồ hôi, mấy bận chực ngất vẫn không chịu nghỉ ngơi.

Tam quân tướng sĩ vẫn chưa từng gặp chủ soái chịu cùng họ thao luyện, kinh hãi vô cùng, cũng khá cảm động, chúng tướng khuyên y nghỉ ngơi, y chỉ lắc đầu mỉm cười.

Đã là chủ soái, lý nên cùng sĩ tốt đồng cam cộng khổ, tướng không có tâm sợ chết, sĩ mới không có ý tiếc mạng. Có lý do gì mà bảo tất cả binh sĩ ngày ngày thao luyện, y lại cả ngày ở trong soái phủ hưởng phúc, Nguyên soái như vậy lại có tư cách gì khi quốc gia nguy nan, mệnh lệnh binh sĩ bước lên chiến trường?

Hơn nữa, nếu y không chịu khó huấn luyện bản thân thêm, một mai phát sinh chiến đấu, Nguyên soái trời gà không chặt y sẽ chỉ trở thành gánh nặng của ba quân, sợ rằng ngay cả bản lĩnh thân ra chiến trường cũng chẳng có.

Dưới sự kiên trì đặc biệt của y, thao luyện vẫn tiếp tục. Lúc mới bắt đầu y không quen kiếp sống quân nhân, cưỡi ngựa một ngày hai chân đã cọ xát đến xuất huyết, xương cốt cũng như rã ra. Nhưng y không rên một tiếng, không chịu lộ ra mảy may manh mối trước mặt người khác.

Chỉ Phong Kính Tiết ánh mắt nhanh nhạy, lại biết y quật cường, đợi khi thao luyện kết thúc, cùng y trở về soái phủ, bên cạnh không có người ngoài, chẳng thềm phân bua đã đề y xuống, xé khố xem xét thương thế, sau đó đen mặt nhú mày.

Đối với sự suồng sã vô tư của y, Lư Đông Ly vừa tức vừa gấp, mặt đỏ bừng bừng, giận mà chẳng biết phải mắng gì.

Thế nhưng Phong Kính Tiết một mực nhắm mắt bịt tai, tuyệt không để ý, mà còn chẳng khuyên y một câu, chỉ sa sầm mặt thoa thuốc cho y, giúp y băng chặt vết thương, mặc Lư Đông Ly hôm sau tiếp tục cưỡi ngựa, cho đến khi thao luyện kết thúc, lại đi xem vết thương của y.

Tuy rằng việc này hai người đều khắc ý giấu giếm, nhưng thiên hạ nào có bức tường gió không lùa, tướng quân trong quân đội ai mà không có kinh nghiệm phong phú, chỉ nhìn tư thế cưỡi ngựa của một người là có thể biết người này có bị thương hay không. Mà còn bị Vương Đại Bảo được phái làm đội trưởng thân binh của Lư Đông Ly phát giác chân tướng, cố ý tuyên dương trong quân, nháy mắt việc này toàn quân đều đã biết.

Người làm Đại nguyên soái còn khắc khổ đến thế, các tướng sĩ cảm phục, tự nhiên có thể không có suy nghĩ sợ khó sợ khổ.

Ban đầu số tên trúng đích của Lư Đông Ly cũng cực kém, trình độ của chủ soái như vậy, làm cho tướng quân sĩ binh khác đều không dám bắn quá tốt. Y lại không mảy may cho là ngang bướng, cũng chẳng xấu hổ, thuật nghiệp luôn chuyên tâm, vốn không có chỗ nào phải thẹn, nhưng y lại chân thành khen ngợi tất cả tướng sĩ, dùng ngữ khí thân phục, tỏ vẻ bội phục với kỹ năng bắn và chém giết có thể tốt như vậy của họ.

Triều quốc trước nay trọng văn khinh võ, một đại quan khoa cử chính đồ xuất thân có thể đánh giá quân nhân cao như thế, càng khiến tướng sĩ

trong quân xúc động rơi lệ.

Lư Đông Ly còn mỗi ngày luyện tập thuật đao kiếm tại soái phủ, hoặc dùng hình nộm luyện tập, hoặc bảo Vương Đại Bảo và các thân binh khác giúp y luyện tập.

Phong Kính Tiết thấy y tiến triển chậm chạp, thường xuyên cười nhạo, cũng giải thích cho y biết, tuổi tác y đã lớn, xương cốt đầu cứng cả rồi, thật muốn có thành tựu gì trong võ công, căn bản là không thể.

Lư Đông Ly lại chỉ cười cười, tiếp tục luyện tập. Y cũng không muốn làm võ lâm cao thủ, chỉ hy vọng mình đừng trở thành gánh nặng của người khác, nếu tại phương diện này y quá vụng về, quá không có thiên phú, vậy thì dùng thời gian gấp hai, gấp năm, thậm chí gấp mười người khác đi luyện tập là được.

Phong Kính Tiết nghiêng rằng, nhìn y vụng về luyện tập, nhìn đến cả người ngửa ngáy, rằng chưa lên, không thể nhìn được nữa, bèn truy vấn cho Lư Đông Ly một bộ nội công.

Bộ nội công này không hề yêu cầu phương thức luyện tập quá phức tạp, chỉ lấy một phương pháp hô hấp đặc thù là được, thậm chí ngay cả khi ngủ cũng có thể luyện công. Phong Kính Tiết nói, môn nội lực này, tâm tư càng đơn thuần thì hiệu quả luyện tập càng tốt, y có một bằng hữu, bởi vì là kẻ siêu cấp đại ngu ngốc, cho nên bằng môn nội lực này, đã luyện thành cao thủ đệ nhất thiên hạ, mà Lư Đông Ly suy nghĩ quá trọng, tuyệt đối không thể luyện thành cao thủ tuyệt đỉnh, bất quá so với tướng quân binh lính bình thường, hẳn là sẽ không chênh quá xa.

Lư Đông Ly sau khi luyện tập, quả nhiên dần dần sáng khoái nhẹ nhõm, khí lực tăng cao, nhãn lực dần chuẩn, động tác cũng lưu loát mau lẹ hơn rất nhiều. Hơn nữa y mỗi ngày luyện tập võ kỹ, Phong Kính Tiết cũng thỉnh thoảng chỉ cho y một số kỹ xảo. Sự tiến bộ của y quả thật không nhỏ, dần dần một mình đánh với hai ba đại hán cũng không dễ thua.

Nhưng Lư Đông Ly nắm chặt mỗi một phân mỗi một khắc cố gắng học tập, không chịu ngừng lại ở đó.

Lư Đông Ly mỗi ngày đầu tháng trưởng thương nghị quân vụ, theo đội thao luyện vào ban ngày, buổi tối thì kéo Phong Kính Tiết đến ở cùng, bắt y dạy mình binh thư chiến lược.

Bản thân Lư Đông Ly đã vì chức vị này mà bỏ tức tất cả binh thư có thể tìm được, nhưng y cũng biết, đánh giặc tuyệt không phải đọc sách là có thể học được, y cần Phong Kính Tiết dạy tất cả tri thức trong quân đội, cùng với làm sao vận dụng linh hoạt tri thức trên sách.

Phong Kính Tiết ban đầu chẳng muốn nhận đờ đệ, cười nhạo y đa tâm quá mức, những Nguyên soái quân đội trước kia luôn cao cao tại thượng, đâu có học bản lĩnh của thuộc hạ.

Lư Đông Ly chỉ cười không đáp, y lại chẳng muốn bị các tướng quân cấp dưới bỏ không như Phạm Dao, ngoài mặt là Nguyên soái, trên thực tế hoàn toàn chẳng biết hoạt động của quân đội, đại tướng dưới quyền nửa đêm dẫn một nhánh quân đội ra ngoài đánh trận, mình thân là Đại soái lại có thể hoàn toàn không biết.

Cuối cùng y không thể không lạm dụng đặc quyền của Nguyên soái, khiến Phong Kính Tiết không thể không khuất phục, ủy ủy khuất khuất mà làm lão sư của y.

Hai người ngày ngày đêm đêm đồng hành, ban đêm cùng đọc binh thư, cùng diễn sa bàn, đèn trong phòng Đại soái luôn tắt rất muộn, rất nhiều lúc còn sáng rực suốt đêm. Thật sự mệt mỏi, có khi hai người cầm sách rồi cứ thế dựa bàn mà ngủ, có khi miễn cưỡng nhớ được là phải lên giường, chặt vật lao phịch lên giường, quần áo cũng chẳng thèm cởi, cứ thế ngủ vật vờ ngả nghiêng.

Ban ngày cưỡi ngựa song hành, Phong Kính Tiết lấy quân đội thao luyện trước mắt làm tài liệu sống, không ngừng giải thích cho Lư Đông Ly.

Có khi cũng lên cao nhìn ra xa, Phong Kính Tiết chỉ điểm địa thế non sông, nói nơi nào có thể đóng quân, nơi nào có thể mai phục, cũng dự đoán các loại phương thức tiến công quân địch có thể phát động, cùng các loại sách ứng đối.

Thời gian này, hai người đúng là như hình với bóng, một tắc không rời.

Dương nhiên, Phong Kính Tiết làm công tác vất vả như vậy, cũng sẽ muốn tranh thủ một chút hời báo đãi ngộ, tỷ như nửa đêm khi không có người ngoài, âm thầm yêu cầu đặc quyên có thể uống rượu.

Lư Đông Ly thì sáng khoái gật đầu: “Uống rượu, được thôi.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn Phong Kính Tiết vẻ mặt cao hứng, thông thả nói: “Ta đang xem xét mới vừa nhậm chức không lâu, chưa tìm ra cơ hội lập uy, người không ngại cứ thử quân pháp của ta đi?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lai Khách

Nhậm chức nhiều ngày như vậy, Lư Đông Ly cũng đã phát hiện vấn đề quan trọng nhất trong quân, không phải huấn luyện hoặc kỷ luật của quân đội, mà là quân nhu phẩm phần lớn không đạt tiêu chuẩn.

Một nhánh quân đội không đủ *** nhuệ lớn mạnh, huấn luyện và quản chế nghiêm khắc, tướng soái tự mình làm gương đều có thể cải thiện rất nhiều sức chiến đấu của quân đội.

Thế nhưng quân nhu vật dụng không tốt thì không phải là dựa vào một phương diện nỗ lực mà có thể thay đổi.

Dao kiếm đều làm bằng sắt kém chất lượng, chiến đấu với địch, dùng sức chém hai cái, tuy là chưa đến mức gãy nhưng không chừng sẽ cùn hết. Mấy cái khiên sắt trong kho bụi bám nhiều năm có chịu được búa lớn cung mạnh của người ta bắn chém hay không, đây cũng là một vấn đề.

Ngựa đa phần già nua mệt mỏi, đám ngựa khỏe mạnh toàn quân có thể chân chính chọn ra không quá tám trăm, con số đó làm sao đủ để thành lập một đội kỵ binh lớn mạnh.

Mà số lượng tên thì ít hơn nhiều số lượng ghi chép trên giấy trắng mực đen, tên có đủ sắc nhọn hay không, cung liệu có kéo vài lần rồi gãy luôn không, đây cũng là vấn đề cần suy xét cẩn thận.

Rất nhiều thiết bị thủ thành hoặc khí giới quân dụng cỡ lớn dùng để công kích khác, không phải bị thiếu thì là cũ kỹ sút mẻ, làm chủ soái, Lư Đông Ly nhìn tất cả ghi chép các tướng quân đã chinh lý hàng hoàng, trong lòng khá thê lương.

Nhiều năm không chinh chiến, mà điều cung bảo đao bụi đóng, nói đến cũng là nhân chi thường tình.

Quân nhu cung ứng cho biên quan các nơi đều là do mấy quận phủ phụ cận phụ trách, họ hàng năm nhận được rất nhiều chi phí dùng cho quân sự từ quốc khố, quan viên từ trên xuống dưới, đều cho rằng chắc chắn không có trận nào để đánh, đương nhiên có thể kiếm chắc bao nhiêu lợi ích thì cứ kiếm nhiều đó, có thể chia bao nhiêu thịt thì cứ chia bấy nhiêu. Cuối cùng chân chính phát đến trong quân, rơi xuống tay binh lính tự nhiên đều là những thứ không tốt.

Ngoại trừ những vật phẩm chiến tranh này, nhu yếu phẩm trong sinh hoạt cũng có lượng nước cực lớn.

Gối bông ruột, chăn vô dụng, áo gấm không thể chống lạnh, cùng với lương thực quá hạn mốc meo, trước nay luôn không ít.

Chẳng qua, tương ứng, những thứ cung cấp cho các Nguyên soái tướng quân, khẳng định không có gì là thứ phẩm, bởi vậy chủ soái các quân bình thường với chuyện này cũng đều chỉ mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Các binh sĩ lạnh run trong gió rét, cũng chỉ đành liều mạng dùng khoản quân lương còm cõi kia để tự an ủi mình.

Lư Đông Ly nhất nhất thăm tra từng chuyện. Tự mình tra nghiệm tất cả các loại quân dụng kém chất lượng trong kho quân nhu, chính miệng ăn lương thực của binh lính, tự tay xé quần áo chăn mền của binh lính để kiểm tra.

Ngực lạnh ngắt từng chút, tay chân giá buốt từng phân, ***g ngực dãn dãn tích tụ khó tiêu, chỉ chực hộc máu.

Phong Kính Tiết lại không hề để ý mà vỗ lưng giúp y thuận khí, nhẹ nhàng nói: “Những thứ người thấy này vẫn là kết quả của lần trước sau khi Trần quân tấn công, triều đình đã chú trọng hơn rất nhiều, quân nhu cung ứng cũng được cải thiện nhiều. Nếu là trước kia, vật dụng quân đội còn kinh khủng hơn cơ.”

Lư Đông Ly kinh ngạc không nói gì, ngày đó khi y còn là Tri phủ Đại Danh, nghe Định Viễn quan bị công phá, Tr ần quân mấy ngàn nhân mã tiến quân th ần tốc như vào chỗ không người, cũng từng đập bàn mắng tướng lĩnh vô năng, giờ này khắc này, mới biết trong quân đội thế này, một tướng lĩnh c ần binh phải đối mặt với chiến tranh, là chuyện gian nan biết bao.

Song y hiện tại căn bản không có quá nhi ều thời gian để thương cảm phần nộ.

Y đành phải nhanh chóng hạ lệnh, bảo chư tướng các ty các chức, mau chóng chỉnh lý riêng các loại quân dụng phẩm tốt, quân nhu phẩm khác cũng bảo thợ rèn trong quân xem lại, có thể sửa được thì tận lực sửa, r ồi sớm phân phát xuống dưới.

Sau đó y trở v ềsoái phủ, lập tức chui vào thư phòng bắt đầu viết thư.

Đòi ti ền đòi đ ồcủa người ta là rất thống khổ, rất khó coi. Mà đòi ti ền đám quan viên uống máu chỉ sợ không kịp thì càng thêm vất vả.

Nhưng việc đã đến nước này, đừng nói là kiên trì đòi đ ồđến cùng, cho dù phải dày mặt tới cửa làm ần, tranh chấp, ng ồi lì trong phủ người ta không chịu đi, y cũng phải giành lại những thứ quân đội c ần.

Một thanh đao sắc bén, biết đâu có thể giết được rất nhi ều quân địch, một cái khiên cứng rắn, biết đâu có thể cứu mạng một binh lính, một con ngựa nhanh, lúc c ần thiết biết đâu có thể xoay cả chiến cuộc.

Nhìn y cầm đầu viết thư, Phong Kính Tiết bên cạnh cười hỏi: “Người cho rằng chỉ bằng mấy phong thư là có thể đoạt v ềđược bao nhiêu thịt từ trong hàm răng hổ? Huống chi quan viên mấy quận phụ cận, đa số là bè đảng Cửu vương.”

Bởi vì Triệu quốc đã nhi ều năm không đánh trận, quân phí hàng năm chi ra, trong mắt tất cả quan viên, chính là tài nguyên có thể tùy ý cướp đoạt tuyệt không c ần lo lắng hậu hoạn. Đám quy ền quý trong tri ều đầu nghĩ đủ biện pháp, sắp xếp vây cánh của mình đến trong quân, hoặc là làm quan quận phủ phụ trách cung cấp cho quân đội, Cửu vương đã an trí Phạm

Dao đến Định Viễn quan, vậy chức vị cung cấp tương ứng đương nhiên cũng phải tận lực kiểm vào tay.

Ông ta tuy là kẻ quyên thế lớn nhất trong số chư vương Triệu quốc, nhưng chi tiêu cũng rất lớn, phải bảo dưỡng duy trì thế lực lớn như thế, một nửa thu nhập trong tiểu kim khố, toàn dựa vào quân cung bên này.

Nhân Cửu vương bị bệnh, lừa Phạm Dao đi, chắc chắn đã khiến vị lão Vương gia này lòng đau như giã, hiện giờ còn muốn đòi tiền trong các phủ quân cung, đâu có dễ dàng như vậy.

Lư Đông Ly nghe vậy nhú mày nói: “Ta biết trong lòng Cửu vương chắc chắn hận ta, nhưng văn chương bên ngoài chung quy phải làm đủ, ta là biên soái mới nhậm chức, vậy quận huyện các nơi dù sao cũng nên tặng chút đồ hữu dụng tới.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Việc này cũng đúng, theo thông lệ, biên soái cũ mới giao nhiệm, nhiệm trước chắc chắn sẽ có khoản mục thiếu hụt lớn, lúc này quận huyện phụ trách quân cung tập hợp vật tư, kịp thời đưa một đồng đồ đến áp vào kho bình sở, đây cũng là quy củ bất thành văn.”

Lư Đông Ly nhàn nhạt nói: “Quân nhu lương thảo thì khác, bởi vì không đánh trận, thường phải cách mấy tháng mới đưa tới một lần, nếu không nhân lúc này đòi nhiều một chút, đợi mấy tháng nữa mới có thể đến đội tiếp theo. Trời biết lúc này Trần quân liệu có đánh tới hay không. Ta mới nhậm chức, họ cho dù hận ta, cũng phải chậm rãi thăm dò ta, ban đầu vẫn phải nể mặt. Vả lại ta dù sao cũng là chủ soái một quân, có quyên lực trực tấu, có việc quá đáng, họ còn phải cố kỵ một chút, hướng chi...”

Ngữ khí hơi ngừng, y cay đắng nói: “Chúng ta dụng tâm chút nữa, truyề tin tức Trầ quân sắp tấn công lợi hại hơn, những tên quan hậu phương đó chung quy cũng phải hơi sợ hãi chứ. Lần trước Định Viễn quan bị phá, quận huyện hậu phương đều không ngoại lệ, đều bị cướp sạch, quan viên các nơi kẻ đi chậm chết trong loạn quân, kẻ đi nhanh tuy tính mạng thoát được, nhưng cũng không thoát khỏi sự truy cứu của triều đình. Họ chung quy sẽ không hy vọng Định Viễn quan lại bị người Trầ quốc công phá lần nữa chứ.”

Phong Kính Tiết thở dài: “Cũng được, cứ tạm thời thử một lần đi, hy vọng đám quan viên đó ít nhiều còn biết nghĩ đến đại cục, cho dù không phải vì quốc gia, vì chính họ, cũng nên dốc chút sức.”

Lư Đông Ly mất khoảng thời gian cả một đêm, viết mấy phong thư đòi tiền đòi đồ, vừa đập bàn nổi giận, đe dọa rằng phải tấu lên triều đình, cũng rất đau chuyện Trần, nói rõ tường tận đạo lý được mất, lại có cảnh thế lương trong quân, than thở tràn giấy, hy vọng cầu lấy tấm lòng của người tình cảm, cứ thế, mấy phong thư viết xuống tóc cũng bạc thêm vài sợi.

Ngày kế sau khi lệnh cho binh sĩ đưa tin khoái mã truy tìm đi, Lư Đông Ly vẫn tâm thần không yên. Tới lúc dùng cơm, chúng thân binh bày ra thịt cá, y vừa nhìn, nhớ tới lương thực mồi meo chúng quân sĩ phải ăn, lại chẳng làm sao cảm thấy ngon miệng.

Phong Kính Tiết cười hỏi: “Người ăn không, không ăn thì đừng lãng phí, để ta ăn hộ.”

Lư Đông Ly trừng y một cái, đột nhiên nói: “Ta còn nhớ, ngày trước người từng phụ trách áp lương...”

Không đợi y nói xong, Phong Kính Tiết đã kêu ầm: “Ta chỉ phụ trách áp lương, không phụ trách xoay lương, lương thực mất hẵng tìm ta, còn lương thực không tốt lại chẳng phải chuyện liên quan tới ta.” Y hậm hực nói, “Những thứ khác kém một chút thì thôi, nhưng quân lương tuyệt đối không thể ra chuyện, bằng không trong quân sẽ bạo loạn, cho nên những thứ khác đều do quận huyện hậu phương tự phái quan viên áp giải, mà quân lương luôn là tướng lĩnh trong quân chúng ta tự mình đi kiểm nhận. Nếu muốn để họ không trộn gì hết thì đó là nằm mơ, nếu muốn họ một cân lương thực cũng không thiếu cho người, đó là vọng tưởng. Chỉ cần số lượng thiếu không quá nhiều, lương thực mồi meo trộn vào không phải quá lợi hại, mọi người cũng chỉ có thể thôi.”

Lư Đông Ly than thở: “Về sau các người đi nhận quân lương, phải kiểm tra rõ ràng, tuy thiếu hụt nhất thời không thể hoàn toàn tránh được, nhưng nhất định không thể lẫn những thứ lung tung nữa, làm sao có thể để sĩ binh của chúng ta ăn gạo mồi đi đánh giặc được.”

Phong Kính Tiết nhướn mày: “Việc đó cũng cần người ta chịu nghe lời mới được.”

Lư Đông Ly cắn răng, mắt hiện ra vẻ hung ác: “Nếu thật sự không được thì bảo người của Mạc Sa tộc giả thành người Trần quốc, tùy tiện đi hai vòng ngoài quan chúng ta, ta ở đây viết bốn năm phong công văn báo nguy đệ lên, nói lương thực không tốt, trong lòng chúng sĩ binh không có ý chí chiến đấu, Định Viễn quan bất cứ lúc nào cũng có thể thất thủ, ta thật muốn xem, ai có gan gánh vác tội danh lớn như vậy.”

Phong Kính Tiết rung mình, trợn trừng mắt nhìn y: “Người... Người trở nên độc ác như vậy từ bao giờ, chủ ý thế này mà người cũng dám dùng, thực là bỉ ổi mà...” Y vừa nói vừa lắc đầu, sau đó nhin không được vỗ tay cười ầm ĩ.

Trong tiếng cười của y, trên mặt Lư Đông Ly lại dần hiện ra vẻ thê lương: “Chúng ta thế này, có tính là mượn địch để tự nâng cao không?”

“Mượn địch để tự nâng cao thì có gì là không tốt?” Phong Kính Tiết mặt mày hớn hở, rất là đắc ý, ra sức vỗ vai Lư Đông Ly: “Trước kia sao lại không nhìn ra, đầu óc người kỳ thật rất linh hoạt?” Lư Đông Ly bị vỗ đến mặt xanh môi trắng, vai đau muốn nứt, vội vàng lui lại bốn năm bước, tạo thành khoảng cách an toàn với y: “Về sau không cần chuẩn bị cơm trà cho ta theo thể thống của Nguyên soái nữa, ta cũng ăn như binh sĩ, thịt tươi rau xanh và gà vịt chuyên cung dưới danh nghĩa của ta, về sau chia theo quy củ, phân cho những binh sĩ bị bệnh hoặc bị thương...”

Phong Kính Tiết mỉm cười lắc đầu: “Dem những thứ quá xa xỉ chia cho binh sĩ bị bệnh ốm yếu là lý nên làm, có đi đâu người cũng không cần phải ăn như binh sĩ. Phân lệ của Nguyên soái, tướng quân, binh sĩ trong quân vốn bất đồng. Người thân là Đại soái, nếu hết thảy đãi ngộ đều như binh lính, vậy các tướng quân khác phải làm sao? Bảo họ bổng chốc không được ăn thịt ăn rau, chỉ ăn gạo mốc, cho dù ngoài mặt làm ra vẻ gần gũi với binh sĩ, trong lòng cũng khó tránh có oán, mọi việc hăng quá hóa dở, người tự mình làm gương tốt, kéo theo tất cả tướng quân, đem thức ngon định lệ phần mình đều giảm bớt một nửa, đầu cho những binh sĩ ốm yếu

cần thiết, cứ như thế, binh lính đều cảm niệm người, các tướng quân cũng không quá thiệt, mọi người an tâm là được.”

Lư Đông Ly cười khở một chút, gật đầu: “Cũng là người suy nghĩ chu toàn, ta đã nóng vội quá mức.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Suy nghĩ chu toàn cái gì, ta chẳng qua không muốn ăn gạo mốc với người thôi.”

Lư Đông Ly khẽ hừ một tiếng, thôi, y cũng chưa từng trông chờ kẻ đang lúc hạn hán còn muốn ăn canh hạt sen ướp lạnh, sẽ có ý nghĩ vô tư là chịu khổ trước hưởng thụ sau.

Thương nghị đã định như thế, chỉ kiên nhẫn chờ xem mấy phong thư kia của Lư Đông Ly có thể có bao nhiêu tác dụng. Không bao lâu sau khi Lư Đông Ly nhậm chức, số quân nhu phẩm đầu tiên đã được vận chuyển đến.

Quân nhu phẩm của Định Viễn quan do bốn quận hậu phương khác nhau cung ứng, do Tổng đốc quản lý bốn quận thống nhất đi đầu phối, sau đó lại đồng thời vận chuyển tới.

Lần này Lư Đông Ly đã được binh lính đến tham tham báo từ trước, biết đội ngũ vận chuyển qua nửa canh giờ nữa sẽ tới Định Viễn quan.

Theo thông lệ ngày trước, quân nhu phẩm đưa tới chỉ cần do các tướng quân phụ trách tính toán một chút rồi ký nhận, quan viên vận chuyển đến soái phủ thỉnh an, được một lệnh dụ của Đại soái là có thể về báo cáo kết quả.

Loại chuyện này trên cơ bản chủ soái ngay cả trưởng cũng không cần thăng, cứ tùy ý xử lý.

Nhưng lần này trong lòng Lư Đông Ly có tính toán khác, vừa được tin tức liền dẫn dò Phong Kính Tiết: “Đội lát nữa người đi kiểm nhận, nếu số lượng có thể đạt được một nửa hy vọng của chúng ta thì thôi, nhưng nếu ngay cả như vậy cũng không được thì người đừng ký nhận, chỉ dẫn hân đến

soái phủ, phân thuyết trước mặt ta. Ta sẽ cố ý tức giận, đánh trống thẳng trống, nhớ phải đi đầu những sĩ binh cao lớn nhất, dọa người nhất trong quân đội tới áp trận. Đến lúc đó ta sẽ đập bàn nổi cơn tam bành, chúng ta ở biên quan bảo vệ gia quốc, họ còn muốn cắt xén chèn ép chúng ta, sau đó ta sẽ truyền lệnh đánh hấn mấy chục quân côn. Lúc này, người nhất định phải nhảy ra bảo vệ hấn, cầu tình giúp, ta lại miễn miễn cưỡng cưỡng, nể mặt người mà tha cho hấn, lại huấn thị, lần sau đưa đồ tới nếu vẫn ít như vậy, hoặc là kém như vậy, ta cũng chẳng thèm đánh người, chỉ trực tiếp đem quan viên áp vận thi hành quân pháp, chém đầu, đưa thủ cấp về là được.”

Phong Kính Tiết bật cười: “Người không phải là giờ trò ngang ngược sao? Đám tiểu quan họ, quản được việc áp hàng hóa gì, hàng được bao nhiêu sao?”

Lư Đông Ly cũng cười khở: “Vì thế, vì đồ không thể không giờ trò ngang ngược. Trước kia viết thư là xin mềm mỏng, hiện tại phát uy, đây là cứng rắn, không vừa đấm vừa xoa, ai chịu ngoan ngoãn đưa đồ. Áp giải tuy là tiểu quan, nhưng không có người áp thì đồ đạc không tới được. Ta làm ồn ào như vậy, uy phong bày đủ, quyết tâm rõ ràng, về sau những kẻ chuẩn bị quân nhu đó, nếu đồ chuẩn bị không đạt tiêu chuẩn, thủ hạ sợ cũng chẳng mấy tay quan chán sống phụ trách áp tải.”

Phong Kính Tiết cười to: “Được, ta sẽ cùng người xướng vỡ kịch mặt đỏ mặt trắng náo nhiệt này.”

Sau khi hai người bàn định kế sách, Phong Kính Tiết liền ra ngoài bảo Vương Đại Bảo đến trong quân, tìm một đám binh lính bộ dạng xấu nhất ác nhất, vóc dáng cao lớn, lại còn mặt mày dữ tợn, bảo họ lúc thẳng trống phải ôm đao kiếm đằng hoàng, đứng hai bên, thì phải sinh được tác dụng hù chết người không đến mạng.

Lúc này có binh lính đến báo quân nhu đã đưa tới trước quan, Phong Kính Tiết liền chạy đi kiểm nhận.

Lư Đông Ly chờ trong soái phủ, không bao lâu sau, Phong Kính Tiết đích thân dẫn một quan viên trung niên quan phục lục phẩm vào soái phủ.

Xa xa vừa thấy người kia, Lư Đông Ly đang bày uy phong Đại soái, ng ẫ ngay ngắn bên trong chột ngó ra, đứng phắt dậy.

Nam tử phía sau Phong Kính Tiết kia tiến lên hai bước, vượt qua Phong Kính Tiết, đi thẳng tới trước mặt Lư Đông Ly, mỉm cười: “Đông Ly, đã lâu không gặp.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chí Thân

Lư Đông Ly kinh ngạc nhìn người khách, ngạc nhiên nói: “Đại ca, sao lại là huynh?”

Người nọ cười to nói: “Sao lại không thể là ta? Hảo muội phu, nói đến thì ta thật sự đã hưởng sái đại quang của đệ.”

Phong Kính Tiết ở bên thông thả nhướn mày, ô, thật là náo nhiệt mà.

Lư Đông Ly ho một tiếng, quay đầu nói với Phong Kính Tiết: “Phong tướng quân, vị này là nội huynh của ta.”

Phong Kính Tiết vẻ mặt tươi cười, làm ra biểu tình thân thiện dị thường, chấp tay vái Tô Lăng: “Hóa ra Tô đại nhân và Lư đại soái của chúng ta có tình nghĩa chí thân, vừa nãy đã thất lễ, thất lễ rồi.”

Tô Lăng tất nhiên cuống quýt trả lễ, luôn miệng nói: “Phong tướng quân khách khí rồi.”

Lư Đông Ly ở bên ho khan mãnh liệt một hồi, Phong Kính Tiết tươi cười thông thả quay đầu, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Đại soái, ngài sao vậy? Không phải tối qua bị cảm lạnh đó chứ?”

Lư Đông Ly khéo léo tại một góc độ Tô Lăng không nhìn thấy, hung tợn trừng y.

Phong Kính Tiết nghĩ đến người dưới mái hiên, đặc tội thượng ty trên đầu chung quy chẳng phải chuyện gì tốt lành, bèn nuốt lại cả đồng những lời ân cần thăm hỏi, chỉ cười nói: “Chắc hẳn Đại soái và Tô đại nhân đã lâu không gặp, tất có rất nhiều việc cũ muốn nói, mặt tướng không dám quấy rầy, cáo từ tại đây.”

Y thi lễ thối lui, đi đến trước đại môn, bỗng quay người cười nói, “Lư đại soái, chuyện cần thăng trưởng thảo luận hôm nay, có phải tạm thời cứ gác lại đã?”

Lư Đông Ly cơ hồ dùng ánh mắt giết người trừng y: “Chút việc nhỏ như vậy còn cần ta giao sao?”

Phong Kính Tiết luôn miệng nói: “Vâng vâng vâng, mặt tướng đáng chết.” Ba bước hai bước, vội vàng lui ra, ra khỏi chính sảnh soái phủ, lắc đầu khoát tay với Vương Đại Bảo đang sốt ruột chờ tín hiệu: “Hôm nay không làm nữa, bảo mọi người tan đi.”

Vương Đại Bảo vẻ mặt thất vọng lâu bà lâu bầu: “Mọi người đều đang mong diễn một vở kịch hay, sao đang yên đang lành lại không làm nữa.”

Trong lòng hần tuy bất mãn, nhưng nói cho cùng vẫn không dám không làm việc, kì kèo quay người đi. Phong Kính Tiết quay đầu nhìn chính sảnh một cái, trên mặt rõ ràng còn mang theo nụ cười, trong mắt lại là một phiến lạnh lùng nghiêm túc.

Vở kịch hay nguyên bản đã diễn không thành, một vở kịch lớn khác, dường như đã là không lên trường thì không thể.

Tên Phong Kính Tiết vương vù này vừa ra, Lư Đông Ly cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mời Tô Lăng thượng tọa.

Luận đến quan chức y đương nhiên lớn hơn Tô Lăng rất nhiều, nhưng luận đến gia thế y lại phải gọi Tô Lăng là huynh trưởng. Thư hương môn đệ như họ, giữa trưởng ấu, lễ nghi luôn luôn chu đáo, tuyệt đối không tồn tại đạo lý dựa vào chức quan ép người.

Trái lại bản thân Tô Lăng thoáng sợ hãi, mặt toàn là vẻ tươi cười, đối với muội phu chức quan càng ngày càng lớn này, hữu ý vô ý hiện ra chút ý lấy lòng.

Lư Đông Ly nhất thời lại vẫn chưa chú ý, chỉ truy hỏi: “Đại ca, sao huynh lại làm quan áp vận?”

Tô Lăng vội cười nói: “Đông Ly, đệ cũng biết đại ca đệ không phải người đọc sách, được tri ầu đình ân điển, cho cái chức quan, chẳng qua vẫn đầu là không hàm, cho dù ta chạy vạy đủ kiểu, khiến cho gia đình tứ bích, cũng thủy chung không được một thực khuyết. Mắt thấy sắp đứt hy vọng, bỗng nhiên nhận được công văn, thế mới biết, ta đã được bổ nhiệm làm thôi quan phủ Trấn Giang.”

Lư Đông Ly khẽ cau mày, lại không nói gì.

Tô Lăng vẻ mặt tươi cười nói: “Ta vốn còn đang kỳ quái, bây giờ bao nhiêu kẻ làm quan sông đang chạy chọt, ta ở phủ Trấn Giang này lại chẳng có lấy một người quen, vô duyên vô cớ lợi ích tốt nhường này sao lại rơi xuống đầu ta. Hơn nữa vừa đến phủ Trấn Giang, không những Tri phủ đại nhân tự mình chiêu kiến, chẳng mấy hôm ngay cả Tổng đốc đại nhân cũng triệu ta đi gặp mặt, miệng không ngớt thăm hỏi cổ vũ, nhĩ ầu lần nói chỉ cần ta làm tốt, nhất định có thể thăng chức. Ta đang nghi hoặc, mới thấy trên công báo có tin đệ nhậm chức chủ soái Định Viễn quan. Không bao lâu sau, Tri phủ đại nhân bảo ta đến nha môn Tổng đốc làm sai, nhận việc áp vận lần này. Ta bấy giờ mới hiểu, đầu là nhờ đệ bỗng nhiên làm Đại soái Định Viễn quan, mặt mũi lớn như trời, quan viên các quận huyện phụ cận, tất nhiên là muốn thuận tiện cho đệ. Quân nhu tiếp tế sau này đầu do ta vận chuyển, như vậy sẽ tiện cho hai bên, mọi người có thể thường xuyên gặp mặt.”

Hắn ở đây nói đến mặt mày hớn hở, tâm tình dâng cao, Lư Đông Ly lại có khổ mà không nói ra được.

Y vốn định mượn quan viên áp quân nhu để phát uy. Hiện giờ sao có thể đập bàn đòi đánh huynh trưởng của phu nhân. Vốn còn định uy hiếp, về sau quân nhu phẩm ai đưa đến không đạt chất lượng số lượng, sẽ thi hành quân pháp, chặt đầu. Giờ thì hay rồi, y còn chưa nói gì, người ta đã tìm đại cữu gia của y đến. Chẳng lẽ y có thể chém đầu thân sinh đại ca của Tô Uyển Trinh sao?

“Đúng rồi, Uyển Trinh nghe nói ta được làm thực khuyết, cũng rất cao hứng cho ta, lại biết ta nhậm chức ở phủ Trấn Giang, rất gần Định Viễn

quan chỗ đệ, muội ấy viết thư nhờ ta, bảo ta phải thường xuyên chăm sóc đệ đấy.” Tô Lăng cười nói, “Đông Ly, ta cũng biết, đệ ở quan khẩu bên này, muốn gì không có, đệ yên tâm, Trấn Giang chính là nơi phồn hoa, đệ thiếu cái gì chỉ cần nói một tiếng, lần sau ta nhất định mang đến cho đệ.”

Hắn cố tình nhắc tới Tô Uyển Trinh như vậy, lại khiến đáy lòng Lư Đông Ly dâng lên một trận ôn nhu, một trận áy náy, chẳng cách nào nghiêm mặt với đại cữu lão gia này.

Y chần chừ một chút, cẩn thận hỏi: “Có phải đại ca rất muốn làm chức thôi quan này?”

“Đó là đương nhiên!” Tô Lăng nói hiển nhiên, “Thôi quan tuy chỉ có lục phẩm, nhưng là quan phụ tá Tri phủ, chương hình danh một phủ, quyên thế cực lớn, vốn là chức vị chạm tay có thể bằng, ta có thể phân đến thực khuyết như vậy, cũng coi như thỏa mãn. Đúng rồi, sao đệ lại bỗng nhiên nhắc tới việc này, chẳng lẽ...” ánh mắt loang loáng hỏi, “Đông Ly, đệ còn có cách cho ta thăng quan?”

Lư Đông Ly lại khụ một tiếng, triệt để xua tan ý nghĩ muốn khuyên hắn từ quan.

Tô Lăng nhìn y đầy quan tâm: “Đông Ly, sao từ khi gặp cứ thấy đệ ho hoài không ngừng, đệ nhất thiết phải bảo trọng thân thể nha, hiện giờ tiều đồ của Lư Tô hai nhà chúng ta chỉ dựa vào mình đệ thôi.”

Lư Đông Ly bị hắn quan tâm như vậy, càng ho mãnh liệt hơn, sắc đến đỏ bừng mặt.

Tô Lăng nóng vội quan tâm, đứng dậy luống cuống chân tay muốn giúp y vỗ lưng vuốt ngực: “Đông Ly, Đông Ly, đệ sao thế?”

Lư Đông Ly cười khở nói: “Đệ mới tới biên quan không lâu, chưa quen khí hậu lắm, thân thể không khỏe, sợ là không thể bõ đại ca thêm.”

“Không sao không sao, đệ mau đi nghỉ ngơi đi, thân thể đệ là quan trọng nhất.” Tô Lăng thoải mái nói, “Chỉ cần bảo thân binh tùy tiện sắp xếp cho

ta một gian phòng là được rồi.”

Lư Đông Ly hơi giật mình: “Đại ca muốn ở lại, không cần vội về báo cáo sao?”

“Thân thích chúng ta đã lâu không gặp, sao có thể đi ngay. Hơn nữa, Tri phủ đại nhân và Tổng đốc đại nhân đều ngàn cân vạn dặm, bảo ta ở biên quan một thời gian, xem các binh sĩ cần gì, biên quan rốt cuộc thiếu cái gì, khuyết cái gì, ta trở về báo lại để họ cũng dễ chuẩn bị. Tuy nói bây giờ cuộc sống của mọi người đều không dễ dàng, nhưng biên quan tướng sĩ cần, chúng ta dù khó khăn hơn cũng phải chuẩn bị cho được, không phải sao?”

Lời nói thật thân thiết dễ nghe, Lư Đông Ly chỉ trềnh mặt một chút, sau đó cười bảo: “Vậy phải ủy khuất đại ca ở lại nơi hoang lương này mấy ngày.”

Xã giao với Tô Lăng xong, sau khi bảo thân binh nhanh chóng chuẩn bị gian phòng tốt nhất trong soái phủ, bảo đảm trong điều kiện có hạn của soái phủ, cho hắn được tiếp đãi tốt nhất, lại phân phó người chiêu ứng Tô Lăng và đám tùy tùng, Lư Đông Ly ủ rũ như thể bại trận mà trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy dưới ánh nến Phong Kính Tiết vẻ mặt tươi cười: “Thế nào, Lư đại soái của chúng ta dụng phải đại cữu là không định đại nghĩa diệt thân nữa?”

Lư Đông Ly cười khở: “Y cũng là bị người lợi dụng thôi, đến bây giờ mới nhậm chức chưa đầy nửa tháng, cho dù có chuyện tham ô bạc quân dụng kia, cũng không liên quan gì tới y, nếu ta bỗng dưng lấy y ra thì pháp, y cũng quá là vô tội.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Cho dù là những quan áp vận khác, vị tất thật sự chạm được bao nhiêu lợi ích, chẳng qua là theo lệ làm việc, phụng lệnh thượng ty áp tải đồ mà thôi. Chúng ta xuống tay với họ, chẳng qua là ra vẻ chút thôi, thứ nhất những quan viên này không thuộc chúng ta quản, thứ hai cũng không cần thật sự trở mặt kết oán với hậu phương. Có đi đâu người hiện tại ngay cả ra vẻ, tỏ chút uy phong cũng chẳng làm được nữa.”

Lư Đông Ly thở dài ng ỡ xuống, h ồi lâu đột nhiên nói: “Có phải ta còn chưa làm đủ, có phải ta nên vì quốc gia, mặc kệ y có phải là thân uy, là người quen hay không, cứ bình đẳng mà đánh đánh chửi chửi, chém chém giết giết, cho đám quan viên hậu phương đó thấy, để họ biết quyết tâm của ta, không phải bất cứ nhân tình nào có thể dao động được.”

Phong Kính Tiết mỉm cười nhìn ánh mắt đau đớn của y dưới ánh nến: “Người có thể làm như vậy sao?”

Lư Đông Ly trầm mặc rất lâu, mới từ từ lắc đầu.

Ánh nến nháy nhót, sâu trong mắt Phong Kính Tiết, ánh ra vẻ ấm áp mờ mờ: “Việc này cũng không có gì là không đúng, nếu người thật sự làm như vậy, không phải đại nghĩa diệt thân, mà là diệt sạch nhân tính. Vị cữu huynh này của người, chúng ta không bàn việc tâm tính y rốt cuộc tốt hay không, nhưng chí ít đến bây giờ y vẫn vô tội, những chuyện bản thủ đó hẳn y cũng chưa kịp chạm đến, tương lai y liệu có nước chảy bèo trôi, trợ Trụ làm điếu trái hay không, tạm thời không bàn, hiện tại nếu chúng ta làm hại y thì chúng ta vô tình vô nghĩa quá mức.”

Phong Kính Tiết bình tĩnh nói: “Thanh quan cố nhiên rất đáng kính, nhưng ta không thích cái loại tự phụ là thanh quan, tự phụ không có tư niệm, là có thể đối với người thân cứ c ần là lấy, tùy ý an bài, là có thể cao cao tại thượng, lấy hành vi của thánh nhân yêu c ần những người bên cạnh đó. Làm thanh quan, không dúi dất thân nhân, không giúp họ thông đường thì thôi. Thế nhưng muốn lấy lập trường của mình cưỡng ép can thiệp sinh mệnh người khác, chặt đứt t iền đ ồ của người ta, hạn chế lựa chọn của người ta, vậy thì quá là quá đáng.”

Nói tới đây, y chợt cười: “Nếu ta làm chuyện sai trái, thân nhân đại nghĩa diệt thân ta đây, cho dù ta sẽ không trách y, nhưng sâu trong nội tâm cũng vĩnh viễn lưu lại một khúc mắc. Huống chi, đại cữu tử của người đến bây giờ vẫn chưa làm gì đáng để phải bị người ta tiêu diệt, cùng lắm là không đủ quan tâm người, không chịu vì lý tưởng vĩ đại của người mà vứt bỏ t iền đ ồ của bản thân thôi.”

Lư Đông Ly trềnh mặt không nói, Phong Kính Tiết mặc dù bình thường luôn chọc giận y, mặc dù khi mình khó xử luôn thích ném thêm vài cục đá xuống giếng, nhưng rất nhiều thời điểm, cũng thường là Phong Kính Tiết thông cảm cho y nhất, hiểu được y nhất.

Chỉ là, người bên cạnh càng là tri kỷ tri tâm, tâm tình của y lúc này lại càng thê lương bất đắc dĩ, y đứng dậy, chậm bước đôi bước, lúc này mới hỏi: “Đồ lẩn này được bao nhiêu?”

“Rất nhiều, so với mọi khi thì phải gấp đôi có dư. Cũng không biết đây là cho tân quan người, hay là tác dụng của mấy phong thư kia, nhưng mà...” Phong Kính Tiết nhún vai, “So với chúng ta kỳ vọng thì vẫn thiếu rất rất nhiều.”

Lư Đông Ly im lặng không nói gì, rất lâu sau mới nói: “Bất kể thế nào, đồ nhốt định phải lấy đến tay.”

Khi nói lời này, trong mắt y lại có vẻ tàn nhẫn mà người đọc sách hiếm thấy.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Giáo Huấn

Phong Kính Tiết nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của Lư Đông Ly khi nói chuyện, bất giác bật cười: “Chú ý phong độ đi, người không biết còn tưởng là người muốn đi ăn cướp đấy.”

Lư Đông Ly trầm giọng nói: “Không còn biện pháp, lúc này chỉ cần có thể lấy được đồ, đừng nói cướp bóc, giết người phóng hỏa không chừng ta cũng phải làm.”

Phong Kính Tiết cười to: “Hay lắm, ta thật muốn coi người làm sao...”

Mới nói được một nửa, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thân binh lớn tiếng truyền báo: “Đại soái, Tô đại nhân cần kiến.”

Lư Đông Ly ngẩn ra, quay đầu trao đổi ánh mắt với Phong Kính Tiết rồi tự mình đến mở cửa.

Ngoài cửa Tô Lăng khoác một thân bóng đêm, vẻ mặt tươi cười: “Đông Ly, ta ban đêm không ngủ được, muốn đến tâm sự với đệ.” Vừa nói xong, mắt đã thấy Phong Kính Tiết phía sau Lư Đông Ly, không khỏi sửng sốt: “Phong tướng quân!”

Lư Đông Ly cười cười: “Đệ vừa đến quân doanh, chưa biết gì, mới mời Phong tướng quân rảnh rồi đến dạy thêm cho đệ chút quân vụ.”

Tô Lăng chần chừ một chút: “Nói vậy là ta đã quấy rầy các người rồi.”

“Không đâu, đại ca, nếu huynh có việc gì quan trọng...”

“Không không không, không có việc gì quan trọng, chẳng qua muốn tán gẫu thôi. Chính sự của các người quan trọng hơn, ta đi về trước.” Tô Lăng

liên tục xua tay.

Lư Đông Ly cũng thật sự không muốn giữ hấn, cười nói mấy câu rồi đứng trước cửa, nhìn hấn đi về phòng.

Đợi hấn về, Lư Đông Ly cũng trở tay khép cửa phòng, Phong Kính Tiết lúc này mới cười nói: “Các người dường như không hề thân cận.”

Lư Đông Ly khẽ than: “Hai nhà chúng ta đã mấy đời thân nhau, các huynh đệ tỷ muội trong nhà đều thường gặp gỡ, hai nhà đều nhiều đời thư hương, thi lễ gia truyền. Y cũng đọc sách cùng chúng ta, chỉ là thiên phú không tốt, sách đọc không ít nhưng không vào được đâu, tính tình lại ham vui chơi, tính cách sở thích đều không hòa hợp với mấy huynh đệ trong tộc chúng ta, thường ngày ngay cả chơi cũng hiếm khi chơi cùng.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Không phải các người khinh thường y không thể đọc sách đó chứ?”

“Không có đâu, chỉ là chúng ta đều thích đọc sách, y thì tâm tư chẳng nằm trên sách, tính tình cũng khá nôn nóng, không nói được với chúng ta thôi. Y văn chương không tốt, mắt thấy các huynh đệ trưởng thành trong dòng họ đều phải đi thi, vô luận trúng hay không đều là hy vọng. Y thì cứ thi là bại, có lẽ là tâm tính không tốt. Cho nên mới toàn tâm toàn ý muốn mua một công danh, hiện giờ được làm thực khuyết, càng xem trọng chuyện này vô cùng.” Ngữ khí của Lư Đông Ly dần trở nên cay đắng.

Phong Kính Tiết chỉ cười nhàn nhạt, mua quan đương nhiên là không tốt lắm, nhưng triều đình đã có thể quang minh chính đại đem quan tước sông bán khắp thế giới thì cũng không thể quá chỉ trích người mua quan được.

Nghe ngữ khí này, Lư Đông Ly tuy không ủng hộ hành vi như vậy, nhưng cũng không hề khinh thường coi nhẹ Tô Lăng, tấm lòng khoan dung này, thật chẳng dễ thấy trên người rất nhiều kẻ quá mức cương trực.

Đáng tiếc, có lúc không phải chỉ một lòng độ lượng với người là được.

“Cho dù y hiện tại chỉ là người bị lợi dụng, nhưng chúng ta cũng không thể không đề phòng. Y kiên trì muốn ở lại, bất kể cố tâm hay vô ý, chúng ta đều phải có chút chuẩn bị mới được.”

“Đúng vậy, dẫn y đi tứ xứ nhìn ngó một chút, để y thấy tình hình trong quân gian nan cỡ nào, xem có thể xúc động y không. Nhưng mồm miệng từ trên xuống dưới đều phải dặn dò kỹ, tóm lại muốn hỏi đến quân tình, nhất định không thể để lọt nửa chữ, càng không thể để y biết, bao lâu nay chúng ta ngay cả bóng dáng của người Trần quốc cũng chưa nhìn thấy.”

Hai bên coi như chí thân, lại đề phòng như thế, nghĩ đến cũng thật sự khiến Lư Đông Ly lòng không dễ chịu. Chẳng qua khó chịu thì khó chịu, chuyện liên quan thì vẫn phải làm.

Đêm đó y cùng Phong Kính Tiết chong đèn thương nghị, lại đưa ra rất nhiều thiết tưởng và quan điểm với việc ứng phó Tô Lăng thế nào, nghĩ cách đòi tiền đòi đồ hậu phương lần nữa thế nào.

Mà Tô Lăng sau khi về phòng, mãi vẫn chưa ngủ, thỉnh thoảng lại mở cửa sổ, từ xa xa nhìn về phía khu viện của Lư Đông Ly. Qua rất lâu, lại lững thững bước ra ngoài, hữu ý vô ý lượn lờ mấy vòng ngoài viện kia, từ cửa viện nhìn thấy bên trong, ánh nến trong trẻo trên cửa sổ, thủy chung không tắt. Hắn xa xa trông qua, chân mày dần dần sát lại.

Vừa lúc một đội thân binh soái phủ tuần đêm đi qua, Vương Đại Bảo thân là bách phu trưởng, lại là đội trưởng thân binh vừa vặn đang trực, trông thấy Tô Lăng liền hành lễ: “Tô đại nhân có gì phân phó sao?”

“Không không không, buổi tối không có việc gì, ra đây loanh quanh thôi.” Tô Lăng nhin không được lại nhìn sang viện của Lư Đông Ly bên kia một chút, “Đã trễ thế này, Phong tướng quân còn chưa đi sao?”

Vương Đại Bảo cười sang sảng: “Đại nhân ngài không biết, Phong tướng quân gần đây mỗi ngày đều ở đây. Buổi tối tướng quân và Nguyên soái không phải thương nghị quân vụ thì là nghiên cứu thảo luận binh pháp, không sợ vất vả chút nào hết.”

“Nói như vậy, họ vẫn ở cùng nhau, ngủ cùng nhau, cùng nhau...” Tô Lăng do dự một chút, làm như vô sự mà chuyển đề tài, “Nghiên cứu quân phòng?”

“Đương nhiên rồi, Tô đại nhân, Nguyên soái của chúng ta và Phong tướng quân, chính là bằng hữu cũ bao nhiêu năm, hiện tại cùng một chỗ hiệu lực cho quốc gia, đương nhiên phải càng dụng tâm hơn.”

Tô Lăng gật đầu: “Đương nhiên, đương nhiên, ta biết từ lâu rồi, họ không chỉ là bằng hữu cũ, còn là bằng hữu tốt kìa, rất lâu trước kia ta đã nghe nói rồi.”

Hắn ngẩng đầu, lại như có điều suy tư nhìn qua hướng đấy lần nữa, sau đó lại quay đầu, không chút để ý mà đi về phòng.

Ngày kế Tô Lăng đã nghỉ ngơi khỏe đương nhiên được sự tiếp đãi nhiệt tình nhất, ăn uống no nê, do Đại soái tự mình bầy đi lại xem xét khắp nơi, Tô Lăng cũng thích kéo Lư Đông Ly nói chút chuyện cũ trước kia, tình cảm gia tăng rất nhiều, cũng thường bái phỏng các tướng lĩnh khác bốn phía.

Mọi người từ trên xuống dưới, thấy hắn là anh vợ Lư đại soái, tự nhiên đều kính hắn ba phần, nhường hắn ba phần. Trong nhất thời, hắn lại thành nhân vật danh tiếng lớn nhất Định Viễn quan nho nhỏ.

Hắn cả ngày vui hớn hở, đến nhà đông qua nhà tây, chỗ nào cũng bắt chuyện làm thân với người ta, lại liên tiếp tỏ lòng với Phong Kính Tiết, trong nhất thời lực chú ý khắp thành đều ở trên người hắn.

Mấy tùy tùng hắn dẫn theo bên cạnh đầu nhàn rồi vô sự, tự nhiên đầu chen lẫn trong quân sĩ, làm việc nhà, nói chuyện phiếm, hữu ý vô ý, trong lúc chuyện gẫu lại hỏi đến biên quan có an ổn không, người Trần quốc còn xuất hiện không, thám mã có thám thính được tin tình báo không tốt lắm không, mọi chuyện đại để như thế.

May mà Phong Kính Tiết sớm có an bài, tất cả các tùy tùng nhìn như hành động tự do, kỳ thật phạm vi hoạt động đã bị khống chế, sĩ binh có thể tiếp xúc cũng tuyệt đối có hạn, có thể thân cận chỉ có những sĩ binh mà

Phong Kính Tiết bằng lòng để họ thân cận, mà câu trả lời của binh lính, tự nhiên cũng là những câu đã thuộc nằm lòng từ sớm.

Tuy rằng mỗi người đều có cách nói của mình, nhưng tổng hợp lại, tin tức truyền cho những tùy tùng này chính là, biên cảnh thường chặn đường những người lai lịch không rõ nhưng muốn trà trộn vào quan, đến gần Định Viễn quan, luôn có người lạ xa xa nhìn quanh, mỗi lần phái binh đuổi theo, đối phương lại đều thoát rất nhanh. Mạc Sa tộc bên kia truyền tin tức đến, người Trầ quốc đang vận động rất lợi hại, nhất định phải cẩn thận phòng bị.

Có mấy lần còn cố ý để những tùy tùng này vừa vặn trông thấy thám mã từ ngoài thành trở về, vừa uống nước vừa thở phì phò, vừa lải nhải nói nhìn thấy một đội nhân mã lai lịch không rõ, nghi là tiểu phân đội đi tìền trạm của Trầ quốc vân vân.

Dần dần đám tùy tùng này liền hơi thấp thỏm nôn nóng, dần dần vẻ tươi cười trên mặt Tô Lăng cũng càng lúc càng ít.

Phong Kính Tiết thờ ơ mà nhìn, trong lòng buồn cười, biết họ lo lắng biên quan này bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau, hơi ng ời không yên, chỉ muốn mau mau lui về hậu phương. Xem ra chuyện họ trở về cũng chỉ là trong vài ngày.

Bất quá không dung để người ta lén lút đi đâu tra nhiều ngày như vậy mà ủy ủy khuất khuất không ra tiếng, đây lại chẳng phải phong cách của Phong Kính Tiết. Vị cứu lão gia kia có một hảo muội phụ, mặt mũi lớn, không dễ động đến hấn, vậy đoàn tùy tùng này thì không trách được Phong Kính Tiết y.

Ngày hôm sau, tùy tùng của Tô đại nhân trong soái phủ đập bàn ném bát, đánh nhau với thân binh trong phủ.

Vừa vặn lúc ấy Tô Lăng và Lư Đông Ly đang nói chuyện cũ để b ối đắp tình cảm, nghe hò hét lộn xộn bên ngoài, hai người cùng ra, nhất thời cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Lư Đông Ly gọi Vương Đại Bảo tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Vương Đại Bảo hậm hực nói: “Tùy tùng của Tô đại nhân không hài lòng với đồ ăn chúng ta cung ứng, đang ở đó nổi giận.”

Hai người đầu sừng sốt, vội vàng chạy qua, lại thấy người hai bên đã tranh cãi đến thương cả chân hạ cả tay. Mấy tùy tùng của Tô Lăng nào phải đối thủ của thân binh, sớm bị đè xuống đất nện cho một trận.

Tô Lăng vừa thấy người mình bị thua, cách xa tí đã luôn miệng quát ngưng, nhưng chẳng ai chịu nghe hắn, mọi người đang đánh thật náo nhiệt.

May mà Lư Đông Ly cũng đã đến gần, sa sầm mặt giận dữ quát một tiếng: “Dừng tay cho ta.”

Lúc này chúng binh mới như phụng luân chỉ, ào ào dừng tay, đứng nghiêm cúi đầu.

Đám tùy tùng của Tô Lăng mặt mũi bần giập, kêu thảm bò dậy, đồng thời bỏ đến: “Tô đại nhân, Lư đại soái, phải chủ trì công đạo cho bọn tiểu nhân.”

Lúc này mặt Lư Đông Ly sớm đã trềnh như nước, giận dữ nhìn đám thân binh đánh người: “Các người còn ra gì không? Đám vô lễ như thế với khách.”

Lúc này Tô Lăng cũng đánh mặt, nhìn từng kẻ tùy tùng: “Các người ồn ào gì đây, chúng ta làm khách ở Định Viễn quan, sao các người còn dám làm càn như thế?”

Đám sĩ binh và tùy tùng hai bên nhao nhao kêu oan.

“Đại nhân, bọn tiểu nhân sao dám làm càn, thật sự là họ khinh người quá đáng, lại lấy gạo mốc với đồ ăn bốc mùi cho chúng tôi ăn.”

“Đại soái, bọn tiểu nhân sao dám đắc tội với khách, nhưng họ đập bàn ném bát, còn lớn tiếng chửi tổ tông mười tám đời chúng tôi, hán tử chính trực nào có thể chịu được chứ.”

Lư Đông Ly nghe vậy đã thấy không đúng, nhìn kỹ lại thân binh thiếu niên cúi đầu trả lời kia, ồ, Tiểu Dao bên cạnh Phong Kính Tiết, đến soái phủ làm sai từ bao giờ. Trong lòng hung hãn mắmg Phong Kính Tiết một câu không được dễ nghe lắm, sắc mặt y càng khó coi hơn.

Tô Lăng nghe hạ nhân nói, nhô người nhìn kỹ, bát vỡ bàn gãy và đồ ăn đầy đất, thấy quả là đồ không thể vào miệng, sắc mặt tức khắc cũng rất khó coi.

Đúng lúc có người cao giọng kêu to: “Xảy ra chuyện gì thế, la hét ồn ã quá, ta ở bên ngoài soái phủ cũng nghe thấy.”

Theo thanh âm sang sảnh kia truyền đến, chúng sĩ binh đều tản ra hai bên, lại thấy Phong Kính Tiết vẻ mặt lo lắng vội vàng bước đến.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bất Hòa

Phong Kính Tiết đến gần, vừa nhìn lập tức nhú mày: “Ồi, chuyện gì thế này, các người, các người...” Y lắc đầu, giậm chân, thở dài, tay chân cùng dùng để biểu hiện vẻ không vui.

Lư Đông Ly bên cạnh lãnh nhãn nhìn y làm sao thất tình lên mặt mà diễn tiếp.

Lại thấy y quay đầu nhìn đám sĩ binh đánh nhau hằm hằm: “Các người đầu chán sống hả, đây là tùy tùng của nội huynh Lư đại nhân, các người cũng dám mạo phạm?”

Lư Đông Ly giận cực trách mắng: “Phong Kính Tiết!”

Đúng lúc Tô Lăng cũng phần nộ hỏi: “Lư đại soái, Phong tướng quân, ai có thể cho ta biết chuyện gì đây?” Hắn vừa hỏi, vừa chỉ đồ ăn dưới đất.

Phong Kính Tiết lại gần nhìn kỹ, lập tức đen mặt quát: “Các người sao lại thế này, ta đã ngàn cân vạn dặm, nhất định phải tiếp đãi khách cho đàng hoàng, nhất định không thể để mất mặt Đại soái chúng ta, mấy thứ này tuyệt đối không thể mang ra, sao các người một câu cũng chẳng nghe.”

Tiêu Dao tiến lên một bước, cúi đầu làm ra vẻ sám hối: “Phong tướng quân, chúng tôi toàn đều làm theo lời ngài, nhưng mà thức ăn ngon còn lại trong soái phủ chỉ được bằng ấy. Mấy ngày qua trên từ Tô đại nhân, dưới đến những tùy tùng này, ai mà không phải khách quý, ai mà không ăn gà vịt thịt cá, hiện tại còn lại cũng chỉ đủ cho một mình Tô đại nhân ăn mấy bữa, người bên dưới, chúng tôi thật sự không thể lo được. Những thứ này vẫn là từ thức ăn của binh lính chúng tôi, chọn thứ ngon đưa đến, nhưng chẳng ngờ, bọn họ, bọn họ...”

Không đợi Tiều Dao nói xong, Phong Kính Tiết đã ngửa mặt lên trời thở dài, rồi lại mặt đờ hờ then đối diện với Tô Lăng nói: “Tô đại nhân, thật sự xin lỗi, chúng ta cũng muốn chiêu đãi các vị đảng hoàng, nhưng thật sự là năng lực có hạn. Ngài mới nhậm chức khả năng không biết, các tướng sĩ biên quan chúng ta khổ lắm, mặc chính là áo bông rộng ruột, ăn chính là gạo mốc, đến cả những Nguyên soái tướng quân chúng ta đây, cũng bất quá là bữa cơm được thêm một bát thanh dương hoặc là đậu hũ thôi. Trong soái phủ mặc dù nuôi heo nuôi gà, cũng ít đến tội, toàn là giữ lại để kính khách tiếp khách, hoặc là mừng công thì dùng. Nói đến thì mấy ngày nay Tô đại nhân ngài ở lại đây, ngay cả Nguyên soái chúng ta cũng được hưởng sái, cải thiện chút thức ăn. Nhưng mà phải nói thế nào đây, hiện tại chúng ta thật sự không thể kiếm được đồ ăn cho ra hồn. Nói đến cũng không thể trách bọn họ, đầu là mặt tướng vô năng, ngài muốn trách tội thì cứ trách tội mặt tướng là được.”

Phong Kính Tiết nói càng lúc càng thành khẩn, càng lúc càng áy náy, chẳng thèm quan tâm Tô Lăng đã tức đến tái mặt, y vái sát đất, cung kính hành một lễ.

Tô Lăng bị y chặn không thể phát tác, sắc mặt tất nhiên khó coi vô cùng.

Phong Kính Tiết hành một lễ, thấy hắn không phản ứng, nhướng mày nói: “Tô đại nhân không tin lời mặt tướng, nếu là như thế, mặt tướng có thể dẫn ngài đến kho lương lớn nhỏ của quân ta xem thử, tới lúc ăn cơm, mặt tướng cũng có thể dẫn Tô đại nhân đi quanh toàn quân trên dưới nhìn thử, vô luận tướng sĩ, chỉ cần có bất cứ người nào ăn ngon hơn quý thuộc, hết thầy cứ hỏi mình Phong Kính Tiết ta.”

Y miệng nói, tay đưa ra tính kéo Tô Lăng cùng đi.

Tô Lăng làm sao không biết, nếu thật sự đi theo y, để y dắt đến coi lương thực mốc meo trong kho lương, nhìn đồ ăn không hợp tiêu chuẩn trong bát người ta, lập trường của mình sẽ càng xấu hổ khó kham, tự nhiên là xanh mặt, nửa bước cũng không chịu đi cùng y.

Nhưng hấn một kẻ văn nhược, sức lực đâu địch nổi Phong Kính Tiết, mắt thấy bị người ra sức kéo về trước từng bước, đành phải luôn miệng kêu lên: “Ta tin, ta tin, hạ quan tin Phong tướng quân.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Tô đại nhân quả nhiên tin mặt tướng?”

“Phải phải phải.” Tô Lăng cười bỡn.

“Nói như vậy, Tô đại nhân không trách tội chúng ta?”

“Sao dám trách tội.” Tô Lăng cười đến mức mặt mũi cũng hơi co gập.

Phong Kính Tiết thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với chúng sĩ binh: “Có nghe thấy chưa, Tô đại nhân không trách tội các người, còn không cảm ơn Tô đại nhân.”

Chúng sĩ binh lập tức thi lễ, cùng nói: “Đa tạ Tô đại nhân.”

Cung kính như vậy, khiến Tô Lăng một hơi không thuận, suýt nữa thì ngã đi.

Lư Đông Ly vẫn lãnh nhàn bàng quan đến lúc này mới nói nhàn nhạt: “Tô đại nhân không truy cứu, các người đừng như đã quên ta có truy cứu hay không?”

Mọi người đều giật mình, Lư Đông Ly đã lạnh lùng quát lệnh: “Các người thân là quân sĩ, lại đánh nhau với khách, trí quân pháp nơi nào, người tới...”

Y là Đại soái, một tiếng quát này, quân sĩ khác chạy tới, tất nhiên là nhất tề đáp lời.

“Lôi họ ra ngoài, mỗi người đánh năm mươi quân côn.” Y thần nhiên phân phó một câu rồi quay đầu đi mất, đúng là không chờ bất cứ người nào nữa, xem ra một bụng hỏa khí cũng không nhỏ.

Quân lệnh như núi, tất nhiên không cho phép giảm một chút, đám binh lính ào ào xông đến, lôi những người vừa rồi đánh nhau ra ngoài, không

bao lâu sau, bên ngoài đã truyền đến tiếng đánh quân côn.

Tiếng quân côn đánh lên máu thịt, tiếng các quân sĩ hò hững đếm, tiếng kêu thê thảm của những sĩ binh bị đánh, đều rõ ràng lọt vào tai.

Phong Kính Tiết thở dài lắc đầu: “Đại soái tuy là văn nhân, lại tối coi trọng quân kỷ, tất nhiên không cho phép chuyện kiêu này. Năm mươi côn này còn coi là chút lòng.” Lại quay qua những kẻ đi theo Tô Lăng cười nói, “May mà các người không phải là binh lính trong quân, bằng không trách phạt này cũng chẳng trốn thoát được.”

Lúc này, nghe bên ngoài đánh thật lợi hại, tiếng kêu của chúng sĩ binh vô cùng thê lương, quân côn đánh lên máu thịt lại bịch bịch thành tiếng, đám tùy tùng này ngày trước ở phủ nha các nơi, chuyên chức ức hiếp bách tính, mà nay tới Định Viễn quan cũng luôn xem thường người lính, lại thích lượn lơ lung tung thăm dò bốn phía, người người sắc mặt tái nhợt, hai chân nhũn ra.

Lúc này tiếng quân côn bên ngoài chợt ngừng, một quân sĩ chạy vào viện báo: “Tướng quân, có mấy sĩ binh đã ngất đi rồi.”

“Ngất rồi thì thế nào?” Phong Kính Tiết lạnh lùng nói, “Mệnh lệnh của Đại soái có thể không chấp hành sao? Giội tỉnh rồi đánh tiếp cho ta.”

Chưa dứt lời đã nghe rần một tiếng, có một tùy tùng rớt cuộc không đứng nổi, trực tiếp ngã xuống đất.

Phong Kính Tiết hạ một tiếng: “Sao thế, không phải vừa rồi bị thương chứ, có cần tìm đại phu coi thử không?”

“Không không không, không cần.”

“Chúng ta khỏe lắm.”

“Phải phải phải, chúng ta không việc gì hết, nghỉ ngơi một lúc là khỏe thôi.”

Mỗi người cuống quít lên tiếng, mỗi kẻ rút lại, tất cả đều hận không thể cách nhiên *** đáng sợ bộ dạng đẹp đẹp dễ dễ, thoát nhìn vĩnh viễn là mặt đầy tươi cười này xa một chút.

Phong Kính Tiết thở dài, lại nói với Tô Lăng: “Tô đại nhân, ngài xem việc này...”

“Hết thấy các người đều đã an bài tốt, xử trí thỏa, ta còn ý kiến gì nữa?” Tô Lăng cảm thấy còn đứng đây nữa cũng chẳng có ý nghĩa, quay người phất áo bỏ đi.

Phong Kính Tiết một mình đứng giữa đám lộn xộn một lúc, liền gọi Vương Đại Bảo, cố ý lên giọng đến mức cao nhất, phân phó hần mau tìm người thu dọn, nghĩ cách kiếm cho các vị khách một bàn đồ ăn ngon nữa, nhất định phải để khách được thoải thoải mái mái như ở nhà.

Phân phó xong, lúc này y mới khoan thai ra ngoài xem hình.

Một đám binh lính đang xoay tròn cánh tay, ra sức đánh tấ da trâu dày cộm trải sẵn, đám binh lính Tiểu Dao thoải thoải mái mái đứng ở một bên, xé yết h ầu đua xem ai kêu lớn tiếng hơn, thê thảm hơn.

Nhìn thấy Phong Kính Tiết đến, một kẻ nháy mắt với y, miệng kêu càng bi thảm hơn.

Phong Kính Tiết cười cười, nhỏ giọng phân phó: “Nhớ đếm, đánh đủ thì tan đi, tốt nhất chuyện mấy kẻ đánh người các người về sau ở trước mặt đám người đó thản nhiên nói vài câu, những ai bị đánh tàn phế, cho chúng tim lạnh mặt run, bị thiệt cũng không dám truy cứu chuyện lần này nữa.”

Mọi người không tiện nói chuyện, toàn bộ cười gật đầu, trên mặt đều là vẻ tướng quân ngài yên tâm.

Phong Kính Tiết phất tay áo, sau đại loạn khuấy tung cả soái phủ, cứ thế thông dong mà đi.

Thế nhưng là chủ nhân chân chính của soái phủ, Lư Đông Ly rất hiểu, phong ba nên tới, đã là không có khả năng kéo dài lảng tránh nữa.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Tô Lăng đã xông thẳng đến trước mặt y.

Vừa nhìn sắc mặt hắn, Lư Đông Ly cũng không nói gì khác, trước phát tay, ra hiệu cho các thân binh ra ngoài.

Thấy không còn người ngoài, Tô Lăng mới tức giận nói: “Lư Đông Ly, các người đừng đóng kịch, cái gì là hiểu lầm, cái gì là cố ý, ta còn chưa ngốc đến mức không nhìn ra được, nói đi, các người hạ thể diện ta như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?”

Lư Đông Ly trầm mặc rất lâu mới nặng nề nói: “Đại ca, mấy ngày nay huynh cũng ở Định Viễn quan, rất nhiều thứ huynh cũng nên nhìn thấy cả rồi. Bọn đệ ở đây cái gì cũng thiếu, thiếu ăn thiếu mặc, mọi người đều tận lực chịu đựng. Thế nhưng hiện tại ngay cả đao kiếm ngựa cung cũng thiếu, lúc này nếu kẻ địch đến, bọn đệ làm sao đánh trận?”

“Nhưng việc này liên quan gì đến ta?” Tô Lăng phản nộ nói: “Ta chẳng qua là một thôi quan lục phẩm, chức quyền lớn nhất của ta chỉ là áp tải hàng. Ta nhậm chức mới nửa tháng, các người ra vẻ cho ta thấy làm gì?”

“Đại ca, chức quan thực khuyết của huynh có thể nói là nhờ đệ mới đoạt được, cũng có thể nói, là đám quan viên đó vì kiêu chể đệ mới cho huynh thực khuyết. Vốn những thứ họ nợ Định Viễn quan nhiều lắm, đệ chẳng qua là kiên trì muốn đòi lại thôi. Đệ vốn dự định, bất kể ai áp tải đồ đến, chỉ cần số lượng không đạt yêu cầu của đệ thì đệ sẽ không ký nhận, để lấy được thứ mình cần, đệ cũng không quan tâm chuyện ý thế ép người, tùy tiện khó xử quan viên, bức họ sau này không đủ số thì sẽ không tìm được quan viên có gan đến áp tải đồ. Thế nhưng, hiện tại người đến lại là huynh...”

Sắc mặt Tô Lăng dần dần dịu lại, hắn chậm rãi ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Đông Ly, người cố chấp như thế làm gì? Chuyện cắt xén vật phẩm quân đội, đâu phải có mỗi chỗ này, cũng đâu chỉ một hai năm, mà đã sớm

thành thông lệ. Nhiệm biên soái nào không phải mắt nhắm mắt mở rồi thôi, tội gì làm khó người khác, cũng làm khó bản thân người.”

“Đại ca, đệ không phải loại quan viên cố chấp ý mình đó, chìm nổi trên quan trường nhiều năm như vậy, phàm là có thể cho qua được, đệ cũng chẳng đi truy cứu, nhưng hiện tại thì bất đồng.” Chân mày Lư Đông Ly toàn là vẻ ưu phiền và bi thương thật sâu, “Chiến tranh bất cứ lúc nào đều có thể xảy ra, đệ không thể để binh lính dùng thân thể bằng máu thịt đi chặn rừng đao thương của quân địch. Hơn nữa, nếu Định Viễn quan thất thủ, các người cũng phải chịu tai họa cá chậu.”

Tô Lăng do dự một chút, cẩn thận hỏi: “Không nghiêm trọng như vậy chứ?”

Lư Đông Ly lạnh lùng nói: “Dưới ổ lật, nào có trứng lành.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đồng Hành

Tô Lăng ngần ra một hồi, sau đó thở dài: “Được rồi, coi như ngươi có đạo lý, nhưng có đạo lý cũng vô dụng, ta chỉ là một thôi quan lục phẩm, bất kể họ vì sao cho ta thực khuyết này, ta cũng bất quá là quân cờ đấu đến đâu đi trong tay đám đại nhân vật các ngươi, ta chẳng làm chủ được chuyện gì, ta cũng không quan tâm các ngươi vì sao dùng ta, ta chỉ cần biết mình có thể sống yên ổn, có thể có một chức quan để làm, có thể có bổng lộc để lấy, bản thân có kế sinh nhai, cũng có thể an ủi tổ tông cha mẹ là được.”

Lư Đông Ly đưa mắt nhìn hắn, do dự một hồi, rốt cuộc vẫn cắn răng nói: “Đại ca, huynh có thể không làm thôi quan này không?”

Tô Lăng lập tức đại biến sắc mặt, đứng bật dậy: “Hay cho Lư Đông Ly ngươi, khi ta vì tiền đồ mà vất vả ngược xuôi không kể, không thấy thế giao ngươi đưa tay giúp đỡ một chút, khi ta vì quyền quan mà đập nãi bán sắt, không thấy muối phu ngươi giúp ta nửa xu, khi ta vì một chức thực khuyết, chạy tới chạy lui cầu người, không thấy thân thích ngươi nói giúp một câu, chẳng dễ dàng lên làm quan, ngươi lại muốn bày ra tư thái đại nhân đại nghĩa, bảo ta uổng phí tiền đồ đã tới tay đi. Ta mặc kệ các ngươi đại nghĩa đại cục đại thế gì, dù sao ta chưa từng cắt xén quân tư của các ngươi, ta chưa làm chuyện không lương tâm, chức quan này của ta đúng là mua, nhưng đó là quyền theo quy củ của triều đình, cho dù đám đại tài tử xuất thân khoa cử các ngươi khinh thường, ta cũng chẳng có gì mà không thể gặp người. Thực khuyết này của ta cũng không phải là dựa vào thủ đoạn mờ ám mà có. Ngươi làm Tri phủ, tam thân tứ thích chúng ta cũng không trông mong dựa hơi, ngươi làm Đại soái, ta cũng chưa tới cầu người mưu chức giúp ta, nhưng ta đã có thực khuyết, thì không thể bởi người nói đại nhân đại nghĩa của ngươi là không dừng hủy đi tiền đồ của ta...”

Ánh mắt Lư Đông Ly đang nhìn hẩn chăm chú, đã mang theo sự cầu khẩn: “Đại ca, không phải làm vì đệ, là vì quốc gia.”

“Quốc gia?” Tô Lăng cười khẩy, “Người trông chờ một người phải lấy tìên quyền quan như ta, có thể có bao nhiêu tấm lòng để chia vì quốc gia, người cứ đi hỏi những kẻ đọc sách thánh hiền toàn thiên hạ xem, họ một lòng khải khoa cử, họ liêu mạng luồn cúi trong quan trường, lại có mấy kẻ là vì cái quốc gia mẹ kiếp gì đó? Quốc gia này đã làm gì cho chúng ta? Dựa vào đâu mà bắt chúng ta ra tìên ra sức bỏ nhà bỏ mạng bỏ tìên đồ. Cũng như người, thoát nhìn từng bước thăng chức, kỳ thật chưa từng được hưởng phúc lấy một ngày, thoát nhìn là biên soái một phương, kỳ thật sớm đã đắc tội với quyên quý trong triều, thoát nhìn tay nắm trọng binh, nhưng ngay cả vợ cũng không có khả năng chiêu cố, để muội ấy một mình lẻ loi mang thai ném lại kinh thành, người dựa vào đâu mà bảo ta học người, cứ thế sống hết một đời.”

Lư Đông Ly cơ hồ có phần thê lương mà nói: “Đại ca, chúng ta đừng luôn hỏi quốc gia đã cho chúng ta cái gì. Có thể hỏi thử mình đã làm được gì cho quốc gia không?”

Tô Lăng chăm chú nhìn y, rất lâu sau mới lạnh lùng nói: “Đông Ly, người là người tốt, thế nhưng trên đời này, người tốt luôn là thiểu số, người tốt trước nay đều chưa từng có kết quả gì tốt lành. Đông Ly, người thật sự biết mình đang làm những gì chứ?”

Lư Đông Ly lắc đầu cay đắng bất đắc dĩ, mình thật sự quá vô năng, trong truyền thuyết, thánh nhân có năng lực cứu vớt thế sự nhân tâm, anh hùng có khí phách và bản lĩnh đủ để đả động thế nhân, nhưng y thì cả một người thân cũng không thể thuyết phục.

“Đại ca, chính như lời huynh nói, đây là tìên đồ của huynh, lựa chọn của huynh, đệ đích xác không có khả năng ép huynh vì chuyện của mình mà vứt bỏ, nhưng đại ca, lựa chọn của đệ cũng sẽ không vì huynh mà thay đổi. Đệ vẫn sẽ thúc bức họ cung cấp thứ đệ cần. Nếu đệ vẫn không may nhượng bộ, huynh sẽ mất đi giá trị lợi dụng, họ sẽ đối đãi huynh như thế nào, đại ca...”

“Người yên tâm.” Tô Lăng nhàn nhạt nói, “Ta tuy mới làm quan không lâu, nhưng phải sống trong quan trường thế nào, ta có thể rõ ràng hơn người. Ta tự có biện pháp của ta, làm mọi bề thuận lợi, có lẽ ta lên được chức quan này là dựa vào thân phận của người, nhưng muốn giữ vững địa vị, thậm chí từng bước lên cao, ta nhất định có biện pháp của mình.”

“Đại ca...” Lư Đông Ly cười khở, còn muốn tận một chút tâm lực cuối cùng.

“Đông Ly, người không cần khuyên ta nữa. Ta trái lại muốn khuyên người, người đã không làm khó ta, tại sao nhất định phải làm khó bản thân người?” Tô Lăng nhẹ nhàng nói, “Ai cũng biết Phạm Dao là người của Cửu vương, người thay vị trí của Phạm Dao, sợ là đã cắm một cây kim trong lòng Cửu vương, kỳ thật nhân tài như người hơn xa Phạm Dao, nếu người chịu tỏ ý thân cận với Cửu vương một chút, Cửu vương nhất định rất mừng, Tổng đốc mấy quận này và cả Tri phủ, đa số là môn sinh cố cựu của Cửu vương, có một câu của ông ta, người muốn gì mà không được.”

Lư Đông Ly thoáng kinh ngạc nhìn Tô Lăng, y không thể khuyên được Tô Lăng, chẳng ngờ Tô Lăng ngược lại khuyên y. Xem ra những người chọn Tô Lăng làm quan đó, quả nhiên đã nhọc lòng, lần này Tô Lăng đến Định Viễn quan, quả nhiên không chỉ áp tải hàng hóa, thậm chí cũng không chỉ tìm hiểu tình hình Định Viễn quan, sợ rằng còn có ý mời chào giúp Cửu vương, trước kia khi ở chung không lộ ẩn ý, chỉ sợ cũng biết tính y không phải dễ khuyên như vậy, cho nên muốn dò rõ tâm ý, lại nói chuyện tình nghĩa ngày xưa, sau đó mới từ từ tính toán. Nhưng hôm nay đã tháo mặt nạ thì cũng không cố kỵ, không chần chừ nữa mà nói hết ra.

Lư Đông Ly đến đây trong lòng đã sáng tỏ, không khỏi càng cảm thấy bi thương, y nhìn Tô Lăng chăm chú, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, theo như huynh nói, đệ không làm khó huynh, huynh cũng không cần làm khó đệ. Huynh tự đi làm quan của huynh, mưu tính tiền đồ của huynh, đệ cũng chỉ lo giành lại thứ đệ muốn.”

Tô Lăng chán nản ngẩng xuống: “Ta cũng biết không khuyên được người mà. Thôi, sự tình đã đến bước này, ta ở lại cũng chẳng cần thiết nữa,

ngày mai ta sẽ đi.”

Lư Đông Ly thẫn sắc hơi bi thương nhìn hắn, vẻ thảm đạm trên mặt dần dần mờ đi, bất ngờ lại bình tĩnh cười cười: “Đệ sẽ không tiễn huynh, đệ...” Ngữ khí ngừng, lại cười, “Đệ sẽ đi cùng huynh.”

Phong Kính Tiết sau khi ra khỏi soái phủ, liền lên đầu thành, một mình đứng đón gió, trông phong trần yên sa phương xa, vệ binh bên cạnh đứng thẳng như cây tùng, sĩ binh tuần phòng đi qua đi lại, nhưng y vẫn không nhìn lần nào.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cho đến khi một người khác cũng im lặng đứng bên cạnh, cùng y sóng vai đón gió, cùng y sóng vai trông ra xa, cùng y sóng vai đứng thẳng tại Định Viễn quan này, trên tường thành cao nhất, đứng trên vùng đất họ đã định trước là phải dùng máu tươi và sinh mệnh để bảo hộ này.

“Thế nào? Nên nói, đầu nói hết rồi?” Phong Kính Tiết nhìn phong trần yên sa phương xa, nói nhàn nhạt.

“Còn có thể làm thế nào đây? Người cũng tự chủ trương, khiến sự tình xảy đến bước này, chúng ta còn có thể tiếp tục duy trì sự khách khí giả dối này sao?” Ngữ khí của Lư Đông Ly ít nhiều vẫn hơi ảo não.

Phong Kính Tiết cười nói: “Giận rồi, ta biết ta cũng coi như đã tùy hứng làm bậy, đổi Đại soái khác, đã sớm luận quân pháp với ta.”

“Ta biết người đúng, người giúp ta ra quyết định, người làm cho ta thấy rõ sự mềm yếu trong lòng mình.” Lư Đông Ly cười khổ.

“Không. Người chỉ là quá trọng tình trọng nghĩa.” Phong Kính Tiết mỉm cười, “Người như vậy, có lẽ không phải mỗi lần đầu có thể có quyết định chính xác, nhưng so với những anh hùng hờ chút là đại nghĩa diệt thân thì đáng yêu hơn nhiều. Ta biết người là người như vậy, cho nên mới muốn giúp người làm kẻ xấu.”

“Y sắp đi rồi.”

“Nên đi từ lâu rồi, tuy nói chúng ta không sợ họ tìm hiểu được gì, nhưng có người cứ thập thò rình mò, cũng khiến người ta chẳng thoải mái nổi.”

“Ta sẽ đi cùng y.” Lư Đông Ly nói nhẹ như gió xuân.

Phong Kính Tiết lại giật mình đánh thót, quay đầu trừng y: “Người nói cái gì?”

“Kính Tiết, người ta đâu biết dưới tình huống này, chúng ta chỉ ngồi chờ không thì sẽ chẳng đợi được đờ trên trời rơi xuống. Chiến tranh bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra, ta không thể để binh lính bởi vì không được trang bị tốt mà uống mạng, họ đã không chịu đưa tới thì ta chỉ đành tự mình đi đòi.” Lư Đông Ly bình tĩnh nói, “Chuyện này, tuyệt không kéo dài được.”

“Đòi về được không?” Phong Kính Tiết vẫn không tán đồng lắm.

“Không nhất định có thể đòi được, nhưng không đòi thì thật sự hy vọng gì cũng chẳng có.”

Phong Kính Tiết thở dài, y xưa nay biết Lư Đông Ly thường ngày cực dễ nói chuyện, nhưng một khi đã hạ quyết tâm, sợ là không có bất cứ ai có thể khiến y thay đổi chủ ý. Đã như thế, cũng chẳng muốn lãng phí sức lực khuyên bảo nữa: “Được rồi, ta sẽ đi cùng người.”

“Không được.” Lư Đông Ly quả quyết nói, “Ta muốn người ở lại đây chủ trì đại cục.”

“Người muốn đi một mình, càng không được.” Trong ngữ thanh của Phong Kính Tiết đã có vẻ tức giận.

Lư Đông Ly trừng y một cái, thanh âm lại còn lớn hơn: “Kính Tiết, người đừng hồ đồ, chúng ta đâu biết người Trần quốc đang tập hợp quân đội trên biên cảnh, không biết lúc nào họ sẽ đánh tới. Ta đi, chưa biết bao giờ mới có thể trở về. Ta nhậm chức chưa lâu, chư tướng trong quân rất cuộc thế nào, ta cũng không rõ lắm, Định Viễn quan lớn như vậy, ta thật sự

hoàn toàn tin được, cũng chỉ có mình người. Vạn nhất có quân tình gì, người có mặt, ta mới có thể yên tâm.”

“Ta ở đây người yên tâm, người một mình chạy đến bên kia, bảo ta yên tâm được sao?” Phong Kính Tiết vừa giận vừa bực.

Lư Đông Ly bất giác cười: “Coi người đang nói gì kìa, ta đi đến quận phủ Đại Triệu quốc, quan nha Đại Triệu quốc chúng ta, đâu phải là đi đến long đàm hồ huyết. Huống chi ta là quang minh chính đại, cờ hiệu công khai, hùng dũng mà đi, cho dù có người muốn hại ta, sợ cũng không dám ra tay lộ liễu như vậy. Với thân phận của ta, xảy ra chuyện trong khu vực quản lý của ai, thì người đó đâu phải gánh trách nhiệm.”

“Nhưng mà...”

“Kính Tiết.” Lư Đông Ly mỉm cười gọi tên y, “Quốc sự làm trọng.”

Phong Kính Tiết thở dài thườn thượt, đưa tay day day ấn đường, thôi thôi, đến phiên Lư Đông Ly Lư đại nhân y đưa ra hai chữ quốc sự, trên cơ bản chẳng còn chỗ nào để tranh chấp.

“Được rồi, người đi, ta chờ người, nếu nửa tháng người còn chưa trở về ta sẽ bảo Mạc Sa tộc giả làm quân đội Trầ quốc lộ đầu ra, đánh một trận công phòng nho nhỏ, sau đó đem thư cấp báo một ngày ba phong đệ lên bên kia, nói là chúng ta nơi này ba quân không thể không có soái, giục Nguyên soái người trở về” Chút trò quỷ đó, với y mà nói, quả thật chỉ là một đĩa trà nhỏ, nói ra lại thật ung dung.

Lư Đông Ly liệu được đây cũng là thỏa hiệp lớn nhất y có thể làm ra, không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười, lại dờ mắt trông phương xa bão cát mờ mịt kia.

Ai có thể biết được, hôm nào đại đội quân đội Trầ quốc, sẽ từ trong một ngày bão cát nào, từng bước bức đến cửa ngõ nguy cơ tứ phía này của Triệu quốc họ?

Ngày kế đoàn người Tô Lãng lên đường trở về, Lư Đông Ly tân quan nhậm chức, muốn đi báỉ phỏng quan viên mấy quận phủ phụ cận, vì làm nền tảng cho sự hợp tác về sau, lý do quang minh chính đại như vậy, đồng hành với Tô Lãng. Theo đội trừ một trăm thân binh thì không dẫn một tướng quân nào.

Phong Kính Tiết và chư tướng khác cùng tiễn biệt, lúc sắp đi, cũng chẳng nói gì nhiều với Lư Đông Ly, hết thấy lễ nghi tiễn biệt đầu chiếu theo quy củ, cho đến khi Lư Đông Ly cuối cùng lên ngựa đi, y mới nhân nhạ nói: “Người yên tâm.”

Một câu không đầu không đuôi này, Lư Đông Ly nghe thấy mỉm cười, ở trên ngựa cúi đầu ngưng mắt nhìn y, nhẹ giọng nói: “Có mặt người, trời sập xuống ta cũng có thể yên tâm.”

Vương Đại Bảo bên cạnh giúp Lư Đông Ly dắt ngựa lúc này nhin không được cũng vỗ ngực: “Phong tướng quân ngài cũng yên tâm, có Vương Đại Bảo tôi đây, Lư đại soái sẽ không thiếu nửa cọng tóc.”

Lư Đông Ly nhân nhạ trách mắg: “Đại Bảo, đừng nói hươu nói vượn, thái bình thịnh thế này, ta có thể có chuyện gì?”

Lời vừa dứt, y đã thẳng người trên ngựa, ánh mắt nhân nhạ quét qua chúng tướng: “Sau khi ta đi, phòng ngự trong quân, xin nhờ chư vị.”

Chúng tướng tề giọng đồng ý, miệng nói Đại soái không cần quan tâm.

Lư Đông Ly lúc này mới phất tay quất: “Xuất phát.”

Phong Kính Tiết và chư tướng đứng mãi trước quan, ngóng theo đại đội nhân mã của Lư Đông Ly và Tô Lãng dần đi xa, cho đến khi không thể trông thấy nữa.

Mà Lư Đông Ly cưỡi ngựa song song với Tô Lãng, lặng yên nắm chặt dây cương, trong lòng im lặng thề “Trời có sập xuống, ta cũng phải kiếm đến tay.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lời Đền

Sau khi Lư Đông Ly đi, phòng ngự của Định Viễn quan dưới sự quản lý của Phong Kính Tiết, tất nhiên là ngay ngắn rõ ràng, không loạn mảy may.

Tuy nói các tướng lĩnh trong quan đầu liệu được Trần quốc sớm muộn sẽ tấn công, nhưng trước mắt dù sao vẫn chưa đánh, cuộc sống trong Định Viễn quan vẫn tương đối bình tĩnh mà an ổn.

Giữa sự an bình này, một lời đền không lớn không nhỏ bắt đầu lén lút truyền lưu giữa mọi người.

“Thật có việc này hả? Không thể nào?”

“Việc này cũng không nói chắc được, không có lửa làm sao có khói, chưa hẳn đã không có nguyên do.”

“Được rồi, biết người đọc sách hai năm rồi, không cần khoe học vấn trước mặt chúng ta.”

“Ta nói cũng thật có chút khả năng, người coi Đại soái của chúng ta, nhã nhặn thanh tú như vậy, khiến người ta nhìn mà thoải mái.”

“Đúng đúng đúng, Phong tướng quân của chúng ta, đó là anh vũ rắn rỏi, mặt như quan ngọc, ngọc thụ lâm phong trong sách nói, câu nào không thể dùng trên người họ.”

“Họ đứng đó, thật là vừa đẹp mắt vừa xứng đôi. Nhân vật như vậy, ai thấy mà trong lòng không thích.”

“Nói đến nha, trong quân đội chúng ta, toàn là đám người thô kệch mụn nhọt. Hai người họ vừa đến đứng trong quân này, mắt ai mà không nhìn

sang họ, ngay cả chính họ, sợ là trong đám thô kệch đen đúa, nhìn thấy nhân vật kiệt xuất như vậy cũng phải muốn thân cận thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, họ luôn cùng một chỗ, tối nào cũng ngủ chung một phòng, nghe nói còn nằm chung giường, không chừng thật sự có chuyện như vậy đó.”

“Việc này, cũng không nhất định đâu, Đại Bảo trước kia không nói, đó là họ đang nghiên cứu quân vụ, học tập binh pháp sao?”

“Cửa phòng này vừa đóng, hai người xấp đến một chỗ nguyên một đêm, ai biết có chuyện gì? Đúng rồi Tiểu Dao, người là thân binh của Phong tướng quân, người thấy thế nào?”

“Việc này các người đừng hỏi ta, tướng quân và Nguyên soái đóng cửa thương thảo quân vụ, ta với Đại Bảo còn không trốn đi thật xa. Bất quá, ta thấy Phong tướng quân và Lư nguyên soái, đâu không phải là người như vậy. Hơn nữa, họ bình thường ở bên nhau, tuy là giao tình tốt, lời nói hành động và vẻ mặt, chẳng lộ ra chút gì là không đúng cả.”

“Muốn ta nói ấy hả, cho dù phải, việc đó cũng đâu có gì? Người đẹp như vậy, đứng bên nhau nhìn cũng đẹp, không phải sao?”

Lời vừa ra, đã truyền đến tiếng cười vang, mọi người luôn miệng nói phải.

Trong quân đội toàn là những nam tử hán huyết khí phương cương, những phòng quân biên cảnh họ, thường làm nhiều năm liền, hiếm khi được thấy nữ nhân. Những năm nay các nam nhân *** tráng thường niên ở chung, lại không thể tiếp xúc với nữ nhân, giữa nam tử có chút việc ái muội cũng có vẻ rất tàm thường.

Có lẽ một số tướng quân còn chú trọng một chút, lưu tâm một chút, nhưng càng là những đại binh lỗ mãng thì càng thấy việc này bình thường. Dù là âm thầm nghị luận Nguyên soái với tướng quân, cũng chẳng xem là chuyện gì to tát.

Giữa tiếng cười ồn vang này, một tràng ho khan mãnh liệt cũng chẳng làm người nào lập tức phát giác không đúng.

Vẫn là Tiểu Dao đi theo Phong Kính Tiết đã lâu, đang cười, chợt thấy tiếng ho kia không xa không gần, nhưng không ở giữa họ, hơn nữa thanh âm vô cùng quen thuộc, trong lòng chấn động. Bỗng nhảy dựng lên, ló đầu ra sau nhìn thử, đã thấy cách đó không xa, dưới một gốc đại thụ, Phong Kính Tiết đang dựa thân cây ho đến mặt đỏ tai hồng, dưới chân y là một hồ lô rượu đang lăn.

Nhưng không phải Phong Kính Tiết nhân Lư Đông Ly vắng mặt, lên uống rượu. Y xưa nay yêu rượu, chỉ là trong quân đội không thể tùy tiện uống rượu, trong lòng thêm đến phát hoảng, trước kia Phạm Dao quản lý sự vụ, không thể trông chờ, hiện giờ Lư Đông Ly cần quyền, vậy mà cũng chẳng cho y uống rượu.

Y buồn bực hết cách, đành phải lấy một hồ lô rượu, đổ chút nước sôi, tự mình an ủi vô sự uống hai hớp.

Hôm nay đúng lúc rảnh rỗi, vừa uống nước vừa dạo bước bốn phía.

Y võ công cao, nội lực mạnh, nhãn lực tự nhiên phải rất tốt. Tuy y không cố tình đi khắp nơi nghe lén người ta nói thầm, nhưng lúc đi qua phụ cận nơi này, tai lại cứ nghe rõ rành rành lời người ta nói.

Thoạt đầu y còn không biết đám người này đang ở sau lưng nghị luận gì mình với Lư Đông Ly, chờ nghe thấy rồi, hiểu được rồi, thành linh sắc nước, y vừa ra sức ho vừa luống cuống ném hồ lô rượu, hai tay vội vàng vỗ ngực tự thuận khí, miễn miễn cưỡng cưỡng mới xem như không bị ngụm nước này sắc chết tươi.

Ong ve sau lưng người tự nhiên là không có đạo đức, nhưng cực thú vị, cho nên từ quan to quý nhân cho tới dân lao động, đều thích lén bàn chuyện thị phi của người ta.

Định Viễn quan này nhiều năm hoang lương vắng lặng, cả đồng binh lính ngoài thời gian thao luyện tuần phòng thì rảnh đến sợ, tùm tùm một

chỗ nói chút chuyện bát quái, tự nhiên cũng không trách được.

Cho dù sau lưng nghị luận Đại soái tướng quân cũng chẳng coi là gì hết. Nhưng vấn đề ở chỗ, người các người đang nghị luận sau lưng, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt các người, chuyện này thì chẳng thú vị lắm đâu.

Nếu như người này lại vừa vặn là thượng ty trên đầu các người thì chuyện này càng không thú vị.

Nếu như nơi này lại vừa vặn là quân doanh quân kỷ nghiêm minh, một mệnh lệnh của thượng ty có thể dễ dàng làm thuộc hạ mất mạng, vậy chuyện này thật sự gay go hết sức.

Cho nên vừa thấy Phong Kính Tiết, đám binh lính liên quan đầu sỏ xanh mặt. Ý nghĩ đầu tiên là mau mau chạy đi, nhưng lập tức tỉnh ngộ, Phong tướng quân một người khôn khéo nhường nào, đã bị y thấy thì còn có thể trốn đến đâu, chung quy không thể làm kẻ đào ngũ, bị người bắt về chém đầu đâu nha.

Phong Kính Tiết lúc này cũng đã bình thường lại, cười hì hì nói với mọi người: “Không việc gì, không việc gì, các người cứ tán gẫu tiếp đi, đừng để ý tới ta.”

Ai còn dám tán gẫu, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, luống cuống cương lại tại chỗ mà ngăn người.

“Sao đâu không nói nữa. Không phải mới trò chuyện rất vui vẻ sao?” Phong Kính Tiết kéo dài giọng hỏi.

Trên mặt y đâu là nét cười, nhưng tia sáng trong mắt lại dọa người ta sợ đến mức chân run lẩy bẩy.

Không ai hé răng, ánh mắt Phong Kính Tiết nhàn nhạt đảo qua mọi người, dừng lại trên người Tiểu Dao, nói cười quả trách: “Tiểu Dao, người cũng thật là, người là thân binh của ta, có chuyện gì không rõ, cứ tới hỏi ta là được, cần gì ở đây đoán tới đoán lui, vất vả như vậy chứ?”

Tiểu Dao bình thường b ầu bạn cạnh y, chẳng đặc biệt sợ y, nhưng chuyện kiêu này bị y bắt gặp, mặt cũng đỏ bừng, cúi đầu nói: “Tướng quân, là chúng tôi h ồ đ ồ, nghe người ta nói bấy bạ, ngài, ngài đại nhân có đại lượng, nhất thiết đừng để bụng.”

Phong Kính Tiết nheo mắt, thân thiết hỏi: “Sao người biết nhất định là nói bấy bạ, không chừng các người đoán đầu đúng hết đó?”

Tiểu Dao bị ai kêu lên: “Tướng quân...”

Phong Kính Tiết đến lúc này mới hừ lạnh một tiếng: “Những lời khốn kiếp này là nghe được từ đâu, có bao nhiêu người từng nghe và nghị luận?”

Tiểu Dao quay đầu nhìn mọi người, mọi người co đầu rút cổ, li ều mạng nháy mắt với gã, xem ra là không một kẻ dám trả lời, gã đành phải nói: “Lời là tùy tùng của Tô đại nhân nơi đó truy ền đến. Thời gian này, toàn quân sợ là có không ít người... việc này, đã nghe nói những lời khốn kiếp này.”

Tiểu Dao thấp giọng lắp bắp nói.

Phong Kính Tiết bu ồm bực một h ời, được lắm, toàn quân trên dưới đầu ở sau lưng nghị luận y với Lư Đông Ly, họ lại vẫn không phát giác.

Quả nhiên trên đời này cho dù là người thông minh giỏi giang hơn, cũng không ngăn được sinh hoạt cá nhân của mình bị người tùy ý nói bấy.

Cũng thế, cho dù là người ngu xuẩn nhất trên đời, khi đang ong ve chuyện người ta, vẫn thật sự khôn khéo cẩn thận, không dễ dàng lộ ra một tẹo sơ hở để người tóm được.

Nếu không phải lần này vô ý nghe thấy...

Trong lòng vừa nghĩ vậy, càng cảm thấy phẫn nộ: “Những lời đám tùy tùng đó nói sao không báo cho ta, chẳng phải đã sớm phân phó, thủ hạ của Tô Lăng phải giám sát chặt chẽ, có ngôn từ hành động gì không đúng đầu phải cho ta biết sao?”

Tiểu Dao cúi đầu không dám trả lời, tướng quân của tôi, người ta muốn thăm dò quân tình của chúng ta, bọn tôi đương nhiên báo cho ngài, người ta ong ve ngài với Lư đại soái thú vị như vậy, kinh người như vậy, mọi người đều nghe đến trợn trừng mắt, mắt sáng long lanh, ai lại ngu ngốc đi đâm lên lưỡi đao của ngài, nói với ngài loại chuyện này.

Trong lòng Phong Kính Tiết cũng hiểu mọi người cố kỵ gì, đành phải nén giận hỏi: “Các người rốt cuộc có biết, Tô Lăng đã nói những gì không?”

Thanh âm của Tiểu Dao càng thấp đến mức hầu như không thể nghe thấy: “Lời của Tô đại nhân, chúng tôi tất nhiên không có tư cách ở bên nghe. Bất quá theo lời tùy tùng của ông ta, Tô đại nhân lúc rảnh rỗi, nói với họ, nói... nói Phong tướng quân và Lư đại soái, hơi thân cận quá... nói việc đó, Phong tướng quân và Lư đại soái lại đều là người tuấn lãng đẹp đẽ, luôn đồng hành, ở cùng ngủ cùng, việc này... nếu nói là không có việc gì, cũng chẳng có ai tin... Có lẽ Tô đại nhân chỉ thuận miệng nói một câu, bị người dưới thêm mắm dặm muối truyền bá khắp nơi. Việc này, đều là chúng tôi không tốt...”

Gã càng nói càng lộn xộn, càng nói càng lắp bắp.

Phong Kính Tiết nghe mà mặt trắng như nước, được rồi, cho dù đám thuộc hạ đó mọi việc đều thích thêm mắm dặm muối, nhưng bản thân Tô Lăng nhất định đã nói mấy lời ong ve ngả ngớn vô lễ.

Mẹ kiếp, tên khốn nạn này, rảnh rỗi vô sự đi khắp thế giới bôi xấu danh dự của mọi phu. Trước kia nhờ Lư Đông Ly, lại niệm hấn mới làm quan, còn chưa kịp làm chuyện gì thương thiên hại lý, cũng chưa làm khó gì hấn, hiện tại xem ra đã quá rộng lượng với hấn, sớm biết vậy ta đã...

Y nghiến răng, trong lòng căm hận cân nhắc tất cả các thủ đoạn âm hiểm có thể khiến người muốn sống không được, muốn chết không thể.

Nhưng tiếc rằng Tô Lăng không phải người trong quân đội, không thuộc y quản, hiện tại người cũng an an ổn ổn ở hậu phương, ngoài tầm tay với, chủ ý tuy nhiều, lại chẳng cái nào dùng được.

Mà phiên toái Tô Lăng tạo thành cho y, lại khiến y đau đầu không thôi.

Bản thân y với chút việc nhỏ như là danh dự này, thật sự chẳng để ý lắm, nhưng lại không thể không suy nghĩ cho Lư Đông Ly, tâm ý tốt đẹp vì nước vì dân bị người truyền thành như vậy, không chỉ tu nhục, tương lai lan truyền ra cũng có tổn hại rất lớn với tiên đồ danh dự.

Nhưng việc đã đến nước này, y đúng là chẳng có lấy một chút biện pháp.

Y chung quy đâu thể khua chiêng gõ trống, chiêu cáo toàn quân rằng y ở cùng Lư Đông Ly toàn là vì công sự, không hề có một chút tư tình nào.

Y càng không thể ra lệnh cấm đoán, không cho toàn quân trên dưới có nửa câu nghị luận với chuyện của họ, chuyện kiểu này trước giờ chặn không bằng thông, càng cấm lan truyền người ta càng cho là bên trong có quỷ, sợ là càng lén lút truyền đến sôi sùng sục.

Sau nhiều lần cân nhắc, Phong Kính Tiết nhất thời cũng hoàn toàn không cách nào khả thi, đành phải lạnh lùng trừng mọi người một cái, cười cười âm âm: “Được rồi, các người tan hết đi, về sau có chuyện gì muốn đàm luận, khỏi cần lén lén lút lút, cứ thoải mái nói ra, ta cam đoan tuyệt không để bụng, chưa biết chừng còn có thể gia nhập thảo luận, để các người nói càng náo nhiệt hơn.”

Mọi người cùng mờ mờ đần đần thối lui, xem chừng đám người này tạm thời sẽ không dám lăm lăm nữa.

Phong Kính Tiết cười khở lắc đầu, thôi thôi thôi, hết thấy cứ mặc nó đi, dù sao họ thích truyền thế nào thì cứ truyền thế ấy, phạm đương sự không thừa nhận, nhất loạt đều là đần nhảm, hơn nữa, đây vốn chính là đần nhảm mà.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kỳ Biến

Tuy nói Phong Kính Tiết cũng chẳng dùng thủ đoạn sấm rền gió cuốn gì, cưỡng ép áp chế lời đồn, càng không nóng ruột đi tứ xứ tìm người giải thích, nhưng chuyện tán dóc bị y dụng phải vẫn không cánh mà bay trong toàn quân, thế truyền lưu về việc này trong quân tự nhiên cũng có thể không lợi hại như lúc đầu nữa, mọi người đều coi chừng hơn rất nhiều, với ngôn từ đã khá là cẩn thận chú ý.

Ngược lại Phong Kính Tiết với việc này làm như vô sự, thái độ phóng khoáng không vội không nóng, không áp chế không giải thích, khiến nỗi băn khoăn trong lòng rất nhiều người lặng yên tiêu tan.

Đại đa số đều nghĩ, Phong tướng quân khẳng định chẳng có một chút chuyện không thể gặp người, bằng không nghe mấy lời này rồi, há có đạo lý không then quá hóa giận, sốt ruột bất an.

Lại không biết, trong lòng Phong Kính Tiết thật ra cực kỳ lo âu bất an, vừa hận Tô Lăng nói bậy bạ, vừa sầu lo Lư Đông Ly đến nay vẫn chẳng có lấy một chút tin tức truyền về.

Mất thấy thời gian cứ từng ngày qua đi, chớp mắt đã qua thời hạn ngày đó y định với Lư Đông Ly, y liền hẹn các đại tướng khác trong quân cùng nhau mở hội nghị bí mật thương nghị.

Mọi người tuy cũng không tán đồng lắm với phương pháp lừa gạt đó của Phong Kính Tiết, nhưng làm tướng nhiều năm, khó được gặp gỡ một chủ soái tận tâm tranh thủ cho họ như vậy, trong lòng đa phần đều cảm niệm, hơn nữa mọi người thường thủ biên quan, cũng có cảm giác nguy cơ mạnh hơn đám quan viên khác.

Lừa gạt cấp trên cố nhiên là không đúng, nhưng vạn nhất chiến tranh nổ ra, chết trên chiến trường hoặc là bại trận bị trị tử tội, đều là một con đường chết.

Thế là sau bao lần tranh chấp, cuối cùng vẫn đồng ý với ý kiến của Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết viết công văn cấp báo, nói rằng thám mã biên quan tra thấy quân đội Trần quốc đang tiếp cận, hiện giờ tam quân vô soái, lòng người hoang mang, giục Lư Đông Ly lập tức về quan.

Công văn này trên danh nghĩa là viết cho Lư Đông Ly, trên thực tế là cho những người khác xem, trong đó với tình thế ác liệt, tình hình khẩn trương trong quân, tất nhiên không hề keo kiệt trắng trợn thổi phồng một phen.

Viết xong bảo binh lính đưa đi, mọi người bắt đầu chờ đợi trong thấp thỏm bất an.

Qua mấy ngày, Lư Đông Ly vẫn chưa về, thế nhưng Tô Lăng lại áp vận rất nhiều quân dụng vật tư, vũ khí tốt đến Định Viễn quan lần nữa.

Đi theo bên cạnh hẩn trừ sai dịch, tùy tùng theo sát, cư nhiên còn có Vương Đại Bảo và mấy chục quân sĩ Định Viễn quan.

Phong Kính Tiết thấy những vật phẩm này, lại không vội kiểm tra trước, chỉ hỏi Vương Đại Bảo: “Đại soái đâu?”

Vương Đại Bảo vẻ mặt lo buồn: “Đại soái nói phải ở lại đó chuyện phiếm cùng Tổng đốc, chỉ bảo bọn tôi áp đồ về trước, chờ thấy công văn giao nhận của chúng ta rồi, ngài sẽ về.”

Phong Kính Tiết thấy hẩn hơi ấp a ấp úng, biết nhất định có việc, không tiện nói giữa đông người, đang định tìm cơ hội hỏi riêng, Tô Lăng đã kêu ầm lên: “Chúng ta không rảnh nghe các người tán dóc mất thời gian đâu, mau kiểm kê rồi ký công văn tiếp nhận cho ta, ta phải lập tức trở về.”

Hắn vội vã hô hoán như vậy, Phong Kính Tiết lại không vội, thông thả nhìn từng chiếc xe, tiện tay cần dao dao thương thương chờ tới, múa vài cái, thử đôi chiêu, mỹ danh là kiểm nhận hàng hóa.

Tô Lăng thấp thỏm sốt ruột: “Người kiểm tra xong chưa, mau mau ký công văn!”

“Đồ đương nhiên phải chậm rãi xem, bỗng chốc đưa tới nhiều dao thương cung tên như vậy, ai biết có đạt chất lượng hay không, đừng để sắp lên chiến trường lại xảy ra vấn đề nữa.” Phong Kính Tiết thờ ơ đáp.

Tô Lăng nhón nhác: “Vấn đề gì? Có thể có vấn đề gì? Đây toàn là chúng ta khẩn cấp đi đầu hết từ bốn quận các phủ các huyện, tất cả vũ khí trú quân dùng và hàng trữ trong quân kho đến cho các người, đề phòng có thể có sai lầm gì sao?”

Phong Kính Tiết nhướng mày, ta nói sao bỗng chốc có thể xuất nhiều dao kiếm tốt nhất như vậy, thì ra là thế.

“Việc này thật lạ, trong quân chúng ta cố nhiên thiếu vũ khí, nhưng đi đầu hết vũ khí của trú quân các nơi cho chúng ta, việc này...” Y làm ra vẻ bưng bình đại ngộ, “Chắc là dưới sự quản lý của Tổng đốc đại nhân thịnh thế thái bình, không ngại của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, tuyệt không thể có tắc phải làm loạn. Cho nên trú quân thanh nhàn vô sự, vũ khí kia cũng chẳng dùng nữa.”

“Được rồi được rồi, nếu không phải Lư Đông Ly phát điên, bất cần sống chết làm càn, chúng ta có thể bị hấn bức thành thế này?” Tô Lăng cũng sắp phát điên vì sốt ruột, “Người mau ký công văn tiếp nhận cho ta.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết thoáng lạnh lại: “Đại soái của chúng ta thế nào rồi?”

“Thế nào, còn có thể thế nào?” Tô Lăng tức đến đỏ mặt tía tai nói “Hắn muốn đề cũng sắp muốn đến điên luôn. Trục tiếp đi tìm Tổng đốc đại nhân, đầu tiên là hảo ngôn hảo ngữ thương lượng, sau đó dứt khoát đập bàn quát to. Hắn dẫn theo hơn trăm binh lính, rốt cuộc làm thế nào cũng

không đi, cứ ở lì trong phủ Tổng đốc, không cho đi là không đi, cả ngày quần lấy Tổng đốc đại nhân, khiến Tổng đốc đại nhân chẳng những công vụ không thể giải quyết, đến cả tư sự cũng không làm được. Đây nào còn giống một người đọc sách, rõ ràng là đồ vô lại.”

Phong Kính Tiết chỉ trềnh mặt nghe, vị Tổng đốc đại nhân Cửu vương nể trọng kia, thiết nghĩ không phải kiêu bị người giỏi trò vô lại như vậy là sẽ cam tâm chi tiềnh chi đồ.

Tô Lăng thở h ồnh học nói: “Sau đó Tổng đốc đại nhân thật sự không thể nhin được nữa, đã đuổi bằng mọi cách mà vẫn không đi, đành phải dùng vũ lực, bảo thuộc hạ đuổi hấn đi, tuy là thật sự quá mất thể thống, nhưng đây cũng là Lư Đông Ly tự rước lấy nhục. Nào ngờ, hấn, hấn chẳng những là tên vô lại, quả thực đã điên đến chán sống.”

Hấn xanh xám mặt nói: “Hấn dám túm lấy Tổng đốc đại nhân, nói gì mà, trong quân không có được vũ khí, ngày khác nhất định bại bởi Tr ầnh quân, cùng với ngày khác chiến bại phụ quốc ân, không bằng bây giờ cứ cùng chết với Tổng đốc đại nhân để tạ thiên hạ.”

Tướng quân binh lính có mặt nhận hàng cũng may là không nhi ều, nhưng nghe được lời ấy không ai không kinh hãi. Mỗi Phong Kính Tiết là chỉ nhúu mày, không nói năng động đậy, th ầnh sắc không đổi.

“Chẳng biết một thư sinh văn nhược như hấn, lấy đâu ra lắm sức lực như vậy, Tổng đốc đại nhân không tránh được, mấy hộ vệ cũng không kịp cứu, bấy giờ hấn cần một thanh kiếm, đặt trên cổ hai người, mọi người càng không dám lộn xộn. Hấn cưỡng ép mệnh quan tri ều đình như vậy, dứt khoát là điên r ồ.”

Chẳng những Tô Lăng cảm thấy Lư Đông Ly đã phát điên, trên cơ bản tất cả các tướng sĩ ở đây đều có chung cảm giác. Nói đến việc nghe mà rợn cả người thế này, tướng sĩ trong quân cố nhiên đều cực có đảm sắc, lúc này cũng không khỏi âm th ầnh kinh thán. Tuy nói là hung sợ ngang, ngang sợ chán sống, nhưng mà chuyện kiêu này do chủ soái một quân làm với Tổng đốc bốn quận, việc này việc này, thực sự quá hoang đường.

Cho dù là vì lấy vũ khí, bất đắc dĩ mới làm, nhưng bức bách Tổng đốc bốn quận như vậy, việc này thật không ra làm sao, tội danh quá lớn, cho dù lấy được đồ ồi, sau đó truy cứu, thực sự chẳng biết sẽ là kết cục thế nào.

Phong Kính Tiết mặc dù mặt không động dung, trong lòng cũng thầm chửi rủa, quả nhiên là thân mang lợi khí sát tâm tự khởi, sớm biết vậy đã chẳng dạy tên khốn đó công phu, võ công của y hiện tại tuy chỉ là nửa thùng nước lắc lư, nhưng uy hiếp một Tổng đốc óc đầy bụng phê hưởng phúc quá nhiều lại không thể dễ hơn.

Chuyện thế này mà cũng làm ra được, đúng là một kẻ điên rồ không biết nặng nhẹ.

Lòng y đang mắng, mà Tô Lăng thì một mực giậm chân chửi: “Đồ điên, đồ ngu, hần làm như vậy, rõ ràng là muốn tự tuyệt với thiên hạ, quốc gia luật pháp ở đó, há có thể cho hần làm xằng làm bậy như thế. Hần lấy sinh mạng Tổng đốc, bức bách Tổng đốc viết công văn đi cầu vận khẩn cấp, đi cầu tất cả quân khí có thể đi cầu động từ bốn quận đến, hần vẫn không chịu thả Tổng đốc ra, nhất định bắt chúng ta áp đồ đến, cần công văn ký nhận của các người đến cho hần, hần mới chịu buông tay. Hần còn không yên tâm ta, kiên quyết phái đám thân binh này cùng đi theo đội. Tên điên rồ này, ta thật muốn xem, chờ sau khi cần công văn về, hần rốt cuộc sẽ làm thế nào? Tương lai truy cứu chịu tội, hần làm sao trốn, hần dám làm chuyện như vậy, bản thân hần không cần tính mạng, nhưng tính mạng người nhà cũng không cần nữa, tiên đồ thân gia của thân uy bọn ta hần cũng không để ý, tên khốn này...”

Hần càng chửi càng tức, càng tức lại càng chửi. Có lẽ là bởi vì chuyện Lư Đông Ly làm quá mức kinh thế hãi tục, hần hoàn toàn không thể tiếp nhận. Hoặc giả chỉ vì sợ sau này liên lụy, cho nên hần càng phải tỏ rõ lập trường, trước mặt mọi người tỏ ra là mình ghét cay ghét đắng Lư Đông Ly, tất nhiên sẽ phân rõ giới tuyến với y, làm ra tư thái hoàn toàn không liên quan, để cầu sau đó đừng vì việc của Lư Đông Ly mà bị liên lụy.

Có lẽ hần cũng có rất nhiều bất đắc dĩ, rất nhiều khó xử đành chịu, nhưng đáng tiếc, ở đây chẳng ai thông cảm cho hần, nhất là Phong Kính

Tiết.

Trong lòng Phong Kính Tiết cố nhiên chửi còn lợi hại hơn Tô Lăng, nhưng nghe huyên ồn ào không ngừng như thế, lại cảm thấy vừa đáng ghét vừa chối tai.

Tên khốn đó có ngu hơn thì vẫn là chủ soái của Định Viễn quan bọn ta, người ở trước mặt tướng sĩ Định Viễn quan mắng không ngừng, thật xem chúng ta toàn là đầu gối.

Y chậm rãi nhướn mày, chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười lạnh lẽo, từng chữ từng chữ hỏi: “Tô đại nhân, việc Lư soái cưỡng ép Tổng đốc, có thể làm gì cho mọi người đều biết?”

Những tướng lĩnh liên can đã làm việc với y một thời gian khá dài, hơi nắm được tính y, phần lớn đều lạnh cả người, không tự giác được cách xa y một chút, đến cả thân binh Tiểu Dao của y cũng len lén lui lại.

Tiếc là Tô Lăng đã tức đến phát điên lại chẳng có chút ý thức nguy cơ: “Chuyện hoang đường như vậy nói ra cũng chẳng ai tin. Hơn nữa, để người ta biết Tổng đốc bị cưỡng ép, chính vụ bốn quận này chẳng phải là cần tạm dừng toàn bộ, huyên đang túm chặt Tổng đốc không buông trong thư phòng phủ Tổng đốc, quan binh bốn quận tuy nhiều, nhưng sự tình quan trọng, người trong phủ Tổng đốc cũng không dám lộ ra, hơn nữa huyên còn có một đám thân binh vây quanh thư phòng, càng khiến người không tiện cứu. Việc này đành phải tạm thời đề xuống không công khai, Tổng đốc cáo ốm không xử lý công việc, trong phủ cũng đóng chặt đại môn không tiếp khách. Trước mắt trừ những quan viên liên quan tới việc này thì người bên cạnh cũng không hay biết. Nhưng chuyện kiểu này sao có thể giấu lâu. Mặc kệ huyên hiện tại uy phong cỡ nào cũng không thể thoát thân, nhất định phải truy cứu.”

Tô Lăng tức tối nói: “Quên đi, còn nói những việc này làm gì, các người ký nhận mau chút là được, dù sao chỉ cần các người cẩn thận để ý, chớ có vượt quá quy củ, cho dù truy cứu trừng phạt, cũng không liên quan tới các người.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Quả nhiên, kẻ cần quấy phạm pháp là y, với những người không biết chuyện bọn ta, tất nhiên là chẳng liên quan.”

Y không trì hoãn nữa, gọi mọi người cấp tốc kiểm tra đồ, sau đó nhanh chóng ký công văn.

Tô Lăng vừa cất công văn vào ngực, liền gọi thủ hạ, vội vàng chạy về

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quân Pháp

Phong Kính Tiết đến lúc này mới thông thả gọi một tiếng: “Tô đại nhân, việc của ngài hiện tại đã xong, vậy cho mặt tướng nói chuyện của ta đi chứ.”

Tô Lãng xoay người lên ngựa, sốt ruột nói: “Người có việc gì, liên quan gì tới ta?”

Phong Kính Tiết một phen kéo cương ngựa của hắn, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Không khéo lắm, vừa vặn có liên quan lớn với Tô đại nhân ngài đó.” Y chợt nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Đại soái trước lúc đi đã giao hết công việc trên dưới Định Viễn quan cho ta. Tô đại nhân, ngài ngày đó dung túng thuộc hạ, gieo rắc lời đồn khắp Định Viễn quan, hủy hoại danh dự của Đại soái, đã là trọng tội, hiện giờ ngài ở trước mặt tướng sĩ trong quan ta, tùy tiện nhục mạ chủ soái quân ta, hơn nữa nói bậy bạ, vu khống Lư soái phạm quốc pháp, vô cớ loạn lòng quân ta, tội lớn như thế ta há có thể tha thứ.”

Tô Lãng giận dữ: “Ta nói toàn là lời thật.”

“Ta phi, Lư đại soái là mệnh quan tri ầu đình, trọng thần quốc gia, há có thể làm ra hành động đạo tặc này, lời này nói ra đến trẻ nít ba tuổi cũng không thể tin, người còn dám ở đây nói xằng nói bậy.”

Tô Lãng vẫn muốn tranh cãi: “Ta nói vốn chính là...”

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Phong Kính Tiết một phen lôi xuống ngựa, ném xuống đất quát: “Đề xuống cho ta, đánh hắn bốn mươi quân côn, xem hắn còn dám nói bậy bạ nữa không.”

Tô Lãng nằm sấp dưới đất, người ngòm toàn bụi đất đã rất kinh hãi: “Ta không phải người trong quân của người, người không có quyền đánh ta.”

“Chính vì người không phải là người trong quân, ta mới đánh người có bốn mươi côn thôi. Đây đã là nể mặt người lắm rồi, người còn muốn thế nào?” Phong Kính Tiết quát: “Các người còn gây ra làm gì?”

Binh lính trái phải đa phần kinh ngạc, một tướng lĩnh khế nói: “Phong tướng quân, việc này có ổn không? Hẳn dù sao cũng là nội huynh của Lư đại soái.”

Phong Kính Tiết cười gằn: “Cho nên hẳn cứ thế tùy ý nhục mạ Lư soái, chúng ta thân là tướng lĩnh, để người ta tu nhục chủ soái trước mặt như thế, chẳng lẽ còn phải không nói tiếng nào để tỏ khiêm cung khách khí?”

Mọi người thấy Phong Kính Tiết tâm ý đã định, tự nhiên không tiện ngăn cản, dù sao Lư Đông Ly ngày đó lúc rời khỏi đã giao quyền quyết định cho y.

Hơn nữa mọi người cũng cảm thấy có thể thông cảm cho tâm tình của Phong Kính Tiết muốn chinh ác Tô Lãng. Bất cứ nam nhân nào nghe được lời đồn liên quan đến loại chuyện đó, cũng không thể bỏ qua cho đâu sở gieo rắc lời đồn kia.

Đám sĩ binh lúc này cũng đã hiểu được, lập tức xông đến mấy người, kéo Tô Lãng dậy lôi đến bên cạnh.

Tô Lãng đến lúc này chợt hiểu ra, nhin không được kêu lớn: “Phong Kính Tiết, người cũng giống Lư Đông Ly, đều là kẻ điên, người làm xằng làm bậy như vậy, người sẽ phải hối hận. Người sẽ phải trả giá...”

Đáng tiếc hẳn kêu đến khản cả tiếng, nhưng chẳng một ai có hứng thú để ý hẳn, hai binh lính cầm quân côn đến đè hẳn ngã xuống, xoay tròn cánh tay ra sức đánh.

Lúc đầu Tô Lăng còn có thể lớn tiếng chửi bới: “Phong Kính Tiết, ta biết người vì sao muốn hại ta, lão thổ người không biết xấu hổ, ta biết, người sớm đã ham muốn Lư Đông Ly. Bao nhiêu năm trước, người đã ra sức nịnh bợ hần, thân cận hần, vì lấy lòng muội tử của ta, thứ tốt gì người cũng đưa ra. Ta khuyên người đừng vọng tưởng nữa, muội muội ta mới là chính thất phu nhân của Lư Đông Ly, nào có chỗ cho người đứng, một ngày nào đó, một ngày nào đó...”

Tiếng hần chửi bới càng lúc càng hoang đường, nội dung càng lúc càng quỷ dị, những tướng sĩ có mặt nghe mà người người chấn động kinh ngạc, trong nhất thời cho dù muốn giả như bỗng nhiên bị điếc chẳng nghe thấy gì hết cũng không thể, sắc mặt mỗi người tức khắc đều trở nên cực cổ quái.

Phong Kính Tiết nghe cũng không biết nên khóc hay cười. Ôi trời ơi, họ Tô này, sao có thể ngu đến thế này. Bất kể là phỉ báng cũng vậy, hiểu lầm cũng vậy, lời này sao có thể kêu ầm giữa đám đông.

Cứ cho là hần hận Phong Kính Tiết ta, có thể xem như tức giận Lư Đông Ly, chẳng lẽ không suy nghĩ một chút cho muội muội mình, hần trước mặt bao người như vậy, kêu la những lời hoang đường như thế, không ngấm lại về sau muội muội hần làm sao làm người.

Y lại không biết, Tô Lăng vốn là đứa con không nên thân nhất của Tô gia, chẳng những không đọc thi thư, còn thích chơi trò hoang đường, cười ngửa chương đài, những chuyện ái ân ấy đúng là không từ việc xấu nào, bản thân cũng từng kết giao với mấy nam tử tướng mạo cực đẹp, thú vui nam phong đương nhiên sớm đã thử hết.

Lư Đông Ly là người hiền hậu, nói đến chuyện cũ chỉ nhàn nhạt hai câu không thích đọc sách, ham chơi bởi rảnh thôi, không hề nói cặn kẽ những việc này.

Loại người như Tô Lăng, thấy Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết cùng đi cùng đứng cùng ở cùng ngủ, lại thấy hai người này một nho nhã một anh vũ, ngoại mạo đều là thượng thượng phẩm, hần tự nhiên liền nghĩ đến chỗ *** tà kia, càng nghĩ càng cho là mình đoán trúng phóc. Hần trước kia cũng là kẻ thường phong lưu hoang đường, mồm miệng tự nhiên không biết nên

có gì cố kỵ, chẳng những tùy tiện nói với thủ hạ những suy đoán hoàn toàn đơn phương của mình, lúc này then quá hóa giận, cực tức cực hận, lời khó nghe gì cũng nói ra hết.

Lời này vừa nói, chẳng những mọi người ở đây đều ngây ra, cả sĩ binh dụng hình cũng bị dọa sợ, tay bỗng tăng lực, ra sức mà đánh, Tô Lăng nhanh chóng chửi không ra tiếng, tiếng chửi bởi ban đầu đã biến thành kêu thảm, sau đó thì biến thành xin tha.

“Phong tướng quân, ta biết sai rồi.”

“Phong tướng quân, ta không dám nữa.”

“Phong tướng quân, người tha cho ta đi.”

“Phong tướng quân, ngàn không nhìn, vạn không nhìn, người hãy nể ta với Lư đại nhân vốn là chí thân...”

Mọi người ở đây nghe vậy trong lòng đều rất là bội phục, rất hiếm gặp người da mặt có thể dày đến vậy, vừa chửi những lời khó nghe như vậy, nháy mắt đã có thể cầu xin khẩn khoản như thế.

Hay cho câu nể ta với Lư đại nhân vốn là chí thân.

Vừa nãy khi vị chí thân này chửi muội phu nhà mình, ngữ khí kia, đối đáp kia, thật sự khiến người ta hoài nghi rằng giữa họ phải chăng có thù giết cha, hận đoạt vợ.

Phong Kính Tiết chỉ mặt không biểu cảm mà nghe, ánh mắt lạnh giá nhìn quét tất cả sai dịch tùy tùng, nhìn đám gia hỏa liên quan mặt như màu đất, run cấn cấp này, dùng thanh âm cực thấp, chỉ đủ cho người bên cạnh có thể nghe thấy mà nói nhẹ nhàng: “Tiểu Dao, người qua bên đó coi, phải đánh cho hắn sống không bằng chết, nhưng đừng thật sự đánh chết, đánh tàn phế cũng không được.”

Tiểu Dao đáp một tiếng rồi lặng lẽ đi qua.

Còn trong quân lại chẳng phải tằm thường, thân thể hơi yếu một chút, mấy chục côn đánh mất một mạng cũng không coi là chuyện gì ngạc nhiên. Tên này có đáng đánh hơn nữa, chung quy vẫn phải nể mặt Lư Đông Ly, thật đánh anh vợ y chết hoặc tàn phế, về sau y ở trước mặt lão bà sẽ không dễ làm người.

Dụng hình chẳng mấy chốc đã xong, Tô Lăng sớm bất tỉnh nhân sự, thương cũng bị thương đủ nặng, tạm thời xem ra không cách nào lên đường ngay.

Phong Kính Tiết nhàn nhạt phân phó, an bài chỗ ở cho Tô Lăng và các sai dịch tùy tùng khác, vẫn theo lễ nghi khách quý mà chiêu đãi, lại bảo binh lính chuyển hết vật tư về kho quân nhu, chờ sau khi tạo sổ kiểm kê lại phát đến tay binh lính.

Sau khi đã xử lý hết những việc này, y trở về soái phủ, triệu tập chúng tướng, mọi người họp trong chính sảnh, gọi Vương Đại Bảo và mấy thủ lĩnh thân vệ đầu lĩnh tới, hỏi kỹ chuyện Lư Đông Ly một lần nữa.

Trên cơ bản nội dung trả lời của đám Vương Đại Bảo cũng không sai khác lắm với Tô Lăng nói.

Bất đồng chính là, Tô Lăng chỉ luôn miệng mắng Lư Đông Ly nổi điên, mà Vương Đại Bảo lại bị phần trần thuật, bọn quan viên ấy xa hoa kiêu dật thế nào, lại ngang tàng vô lễ thế nào, với sự cầu xin, thành khẩn nói chuyện, lý lẽ tranh luận của Lư đại soái, lại không thêm để ý thế nào. Những người ở biên quan dùng tính mạng bảo vệ quốc gia bọn họ, bị xem thường, bị xa lánh, bị lạnh nhạt như thế nào.

Phân tích từ trong khẩu khí của hắn, Lư Đông Ly đừng nói chỉ cưỡng ép Tổng đốc, cho dù y cần dao làm thịt Tổng đốc cũng là hợp lý hợp tình.

Đáng tiếc là, các tướng lĩnh liên can sau khi nghe xong những lời này, lại chỉ đầu to như đầu.

“Đại soái lần này hành động, cố nhiên là vì toàn quân tướng sĩ chúng ta, nhưng việc này thật sự đã quá ảm ỉ, triều đình tuyệt không thể dung.”

“Đúng vậy, hiện tại đồ tủy đã tới tay, nhưng Đại soái lại vẫn hãm trong đó, chúng ta chung quy không thể dẫn binh đánh ngược lại quốc gia mình cứu Đại soái về chứ.”

“Cho dù có thể cứu Đại soái trở về triều đình ngày sau truy cứu, chẳng biết sẽ thế nào đây?”

Mọi người nhất thời đầu mù tịt vô kế, lòng người hoang mang.

Phong Kính Tiết lại cười sang sảng: “Chư vị, lúc Đại soái rời đi, ta rất có lòng tin với y, ta tin y nhất định có thể giành lại vũ khí quân đội chúng ta thiếu nhất tới tay cho chúng ta, hiện tại y đã làm được.”

Ánh mắt y đảo qua mọi người, trong mắt lướt qua ánh sáng khác thường, mọi người cảm thấy cho dù chỉ được y nhìn một cái, đã có một cỗ tin tưởng tự nhiên dâng lên: “Mà y, giao Định Viễn quan cho chúng ta, yên tâm đi xa, chính bởi vì y cũng tín nhiệm chúng ta như vậy. Y có gan làm ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy, cũng là bởi vì y tin tưởng bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta đều nhất định có biện pháp, đưa y một lần nữa trở lại trong quân, cho nên...” Y đứng dậy nhoẻn miệng cười: “Trời sập xuống ta cũng phải đưa y về”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chiến Tranh

Rất nhiều rất nhiều năm về sau trong ác mộng của Tô Lăng vĩnh viễn đầu có Phong Kính Tiết dữ tợn lãnh khốc cùng hung cực ác vừa đánh vừa mắng quát giết quát thịt hấn, sau khi làm hết thấy nhục hình khủng bố, lại muốn đem hấn đại tá bắt khối.

Mỗi một lần Tô Lăng đầu kêu thảm, đầu đắm mồ hôi choàng tỉnh lại từ trong mộng, sau đó hỗn hển trừng mắt suốt đêm không ngủ.

Mà cơn ác mộng này lúc ban đầu khởi nguồn trong Định Viễn quan, căn nguyên là bị Phong Kính Tiết hạ lệnh tấn cho một trận. Đời này chưa từng bị người tổn thương thân thể như vậy, đời này chưa từng được ném thống khổ tội cùng này, cho dù khi mê mê trằn trằn thân thể vẫn bởi vì đau đớn mà run rẩy, cho dù rơi vào giữa một vùng hắc ám, trong ý thức vẫn toàn là đau đớn đáng sợ.

Hắn tưởng mình nhất định sẽ bị đánh chết, hắn tưởng rằng đau đớn như vậy thì tất nhiên không thể sống tiếp nữa, nhưng mà chết đi sống lại, ngất rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngất, đợi tới khi thần trí miễn cưỡng hồi phục đã là hai ngày sau, đương nhiên trong tri giác của hắn loại đau đớn đáng sợ này rõ ràng đã giảm co hơn mười năm đằng đẳng.

“Đại nhân, đại nhân...” Tiếng kêu dè dặt hơi run rẩy, khiến Tô Lăng càng thêm không khỏe mà rên ra tiếng.

Hơi mơ hồ nhìn mấy tùy tùng trước giường: “Chúng ta đang ở đâu?”

“Còn ở Định Viễn quan...”

Ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào lộn xộn, khiến Tô Lăng chỉ cảm thấy thân đau đầu đau nổi, cũng không chú ý thanh âm của tùy tùng đã run

rầy chẳng ra làm sao: “Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?”

“Đại nhân... Đánh... Đánh đến rồi...”

“Cái gì?”

Tô Lãng nhất thời vẫn chưa hiểu.

Tùy tùng đã gấp đến độ gào như khóc thành tiếng: “Người Trần quốc, họ đánh đến rồi, bên ngoài đang đánh loạn cả lên!”

“Cái gì?” Tô Lãng thiếu chút nữa quên mất thương tích của mình, chống tay muốn xuống giường, lập tức đau thấu xương, kêu thảm ra tiếng.

Đám tùy tùng đồng thời vây đến bên giường, thò đầu qua luôn miệng kêu “Đại nhân, đại nhân”.

Tô Lãng ra sức hô hấp, mới có thể miễn cưỡng hồi phục thần trí, run giọng nói: “Sao lại thế này, người Trần quốc sao lại đánh tới, rõ ràng vẫn đang yên lành mà.”

“Chúng tôi cũng không biết, sau khi đại nhân thụ hình té xỉu, Phong tướng quân thu xếp cho mọi người ở đây, còn phái quân y đến trị liệu, chúng tôi không có chủ trương, đành phải hầu hạ bên cạnh đại nhân. Không ngờ đến nửa đêm, bên ngoài bỗng nhiên bạo loạn, tất cả binh tướng vừa chạy vừa kêu la, mọi người cùng xông đến thành lâu. Nghe họ kêu la ầm ĩ, mới biết là người Trần quốc đã đánh tới. Chúng tôi muốn ra nghe ngóng, nhưng mọi người đều bận tác chiến, căn bản chẳng ai để ý chúng tôi, chúng tôi thân phận thấp kém, cũng không có biện pháp nào khác. Họ chỉ thuận miệng phân phó chúng tôi ở lại đây, đừng lộn xộn, đừng đi lung tung, đừng ảnh hưởng đến bọn họ tác chiến, chúng tôi chỉ có thể...”

Đám tùy tùng ngữ khí yếu đuối mà lo lắng, ôi, đại nhân đúng thật hạnh phúc mà, thời gian tàn khốc đáng sợ nhất ông ta đã ngất đi.

Tội nghiệp họ nơm nớp lo sợ canh ở đầu giường, một bên là đại nhân nhà mình hôn mê bất tỉnh, một bên là chiến tranh gào thét đáng sợ bên

ngoài.

Cả ngày lẫn đêm nghe tiếng kêu giết, nghe tiếng om sòm, không ai biết kẻ địch rốt cuộc đến bao nhiêu, Định Viễn quan rốt cuộc có thể thủ được không, tính mạng họ rốt cuộc có thể giữ được không, giày vò thế này khiến họ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mỗi kẻ sắc mặt bụi bặm, trong mắt toàn tơ máu, tiều tụy đến cực điểm.

Tô Lăng sắc mặt tái nhợt, cũng không biết là bởi vì bị thương nặng hay bởi vì khủng hoảng. Rất lâu trước kia đã nghe nói người Trần quốc sắp công qua đây, nhưng từ trên xuống dưới vẫn chẳng xem là gì, luôn cho rằng đây bất quá là lời đồn nhảm thôi, không ngờ thật sự đã đến, hơn nữa lại còn chạy tới công đứng vào lúc hắn đang ở Định Viễn quan.

Nhớ tới lần trước người Trần quốc lấy quân đội mấy ngàn, dễ dàng đánh bại Định Viễn quan, cướp bóc ngàn dặm, hành vi tàn ác gà chó không tha, bản thân hắn cũng không khỏi toàn thân run rẩy, kinh hãi nhìn cửa phòng, phảng phất cánh cửa mỏng manh đó bất cứ lúc nào cũng có thể bị tung ra, một đám quân nhân Trần quốc cầm đao kiếm cứ thế xông thẳng vào.

Giờ khắc này, hắn hoàn toàn quên mất thương đau trên người, chỉ trừng to mắt kinh hãi nhìn cửa phòng, đồng thẳng tai một lòng lắng nghe động tĩnh ngoài phòng.

Vô số người đang chạy, vô số người đang kêu khóc, có tiếng mũ giáp va nhau, có tiếng binh khí rơi xuống đất, hết thảy đều khiến lòng người chấn động. Có người kêu to cổ động binh lính khác cùng đi giết địch, có người khóc lớn đau buồn muốn chết vì chiến hữu vừa rồi chết ở thành lâu, có người mang theo thương nặng bị khiêng về, còn đang kêu rên thảm thiết.

Giữa một vùng hỗn loạn, nếu muốn nghe rõ mọi người đang nói gì, là chuyện cực kỳ tốn sức, bất quá Tô Lăng tập trung *** thần, nỗ lực vẫn thu lượm được vài câu vào tai.

“Đi mau đi mau, đầu thành cấp báo, chúng ta mau đi tiếp viện.”

“Ngay cả nhân mã đóng ở soái phủ chúng ta cũng phải chạy đến đầu thành, thật khẩn cấp như vậy sao?”

“Đừng nhiều lời, nhanh một chút...”

...

“Tên không đủ, những người thương nhẹ đầu đi vận chuyển...”

...

“Lý tướng quân và Triệu tướng quân cãi nhau rồi, Lý tướng quân muốn dẫn chúng ta liều chết xông ra, Triệu tướng quân muốn thủ vững đợi viện quân.”

“Đâu còn cách nào, Nguyên soái đi vắng, chẳng ai nói được, Phong tướng quân cũng không đàn áp nổi.”

“Đại địch trước mặt mà quân lệnh còn hỗn loạn, trận này làm sao đánh, chúng ta cho dù lên thành lâu cũng chịu chết thôi.”

“Câm miệng, đi đầu lệnh của tướng quân cũng đã qua, các người còn ở đây lảm nhảm, đi chậm một bước, không phải để tướng quân thi hành quân pháp thì chính là bị người Trần quốc phá quan mà vào, giết sạch sành sanh.”

“Ngay cả Nguyên soái cũng vắng mặt, trận này làm sao đánh, trời biết mấy người làm quan đó rốt cuộc đang làm gì, tội nghiệp những kẻ làm lính chúng ta một đường sống cũng không có.”

...

“A Phong, đệ sao vậy...”

“Đại ca, đệ không muốn chết đâu...”

“Nói bậy, chúng ta tác chiến thật tốt, sẽ không việc gì đâu...”

“Triệu Lâm buổi sáng còn chào đệ, nhưng bị đi ầu đến thành lâu, đệ vừa thấy có người khiêng thi thể y về Đại ca, đệ sợ...”

“Sợ cũng phải đi...”

Tiếng bước chân lộn xộn, tiếng nói chuyện hỗn loạn, hết thấy đầu xa d ầu. Khi chiến sự đang kịch liệt, mỗi thời mỗi khắc, không biết có bao nhiêu quân đội đang bị đi ầu động, bao nhiêu binh lính đang hồi hả, lại có bao nhiêu người, vừa chạy đến chiến trường tử vong, vừa sợ sệt trò chuyện, nói ra những phần oán và sợ hãi của họ.

Tô Lăng cảm thấy môi khô khốc, ngực kéo căng, đưa tay vấy hai tùy tùng qua: “Hai người các người ra ngoài, đến thành lâu kia xem thử, chiến trận rồi cuộc đánh thế nào rồi? Quân đội Trần quốc rồi cuộc đến bao nhiêu người?”

Kỳ thật trong lòng hắn có ngàn vạn đi ầu không yên tâm, bất quá thứ nhất hắn thật sự bị thương quá nặng, muốn tự mình đi xem xét tình hình chiến đấu cũng không khả thi lắm. Thứ hai, binh hung chiến nguy, bản thân hắn quả thật cũng hơi nao núng.

Hai tùy tùng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Đại nhân, việc này, việc này, người của quân đội này đã bảo chúng ta đừng đi lung tung, quấy nhiễu họ đánh giặc là tử tội, vạn nhất không trông nom được bản thân, bị tên bắn trúng cũng là chết uống, họ nói...”

Chưa dứt lời Tô Lăng đã giận dữ quát: “Đi, hay là không đi?”

Ai lại dám nói không đi đây, hai tên tùy tùng đành phải tự than xúi quẩy, rụt rụt rè rè ra cửa, đi về phía cổng thành bên kia.

Tô Lăng và các tùy tùng khác đành phải lòng như lửa đốt mà chờ đợi.

Qua rất rất lâu, hai tên tùy tùng này mới người đầy máu me, mặt đầy bụi đất, mắt đầy kinh hoàng, sắp ngã trở về, vừa vào cửa đã tay chân nhũn nhão bò dưới đất: “Đại nhân, không tốt, trận này, trận này...”

Vừa thấy dáng vẻ của họ, Tô Lăng lòng đã trầm xuống, nỗ lực hỏi:
“Thế nào...”

“Tình hình bên ngoài đáng sợ lắm, quân đội Trần quốc đông lít nhít, không nhìn thấy bờ, chẳng biết là có mấy vạn người. Chúng tôi ở trên đầu thành, thấy xác nằm la liệt, xem ra là rất khó thủ được.”

“Đúng vậy, các tướng quân mắt cũng đỏ lù, thanh âm khản đặc, mỗi người đều bị thương, các tướng sĩ cũng rất liều mạng, nhưng người Trần quốc tên bay như mưa, không ngừng có người trèo lên thành lâu, vật lộn cùng binh lính, dáng vẻ đó thật là...”

Hai gã tùy tùng, thanh âm run rẩy miêu tả sự khủng bố đẫm máu của chiến trường, mấy người nghe trong phòng, người người nghe mà mặt như màu đất, căn bản không thể tưởng tượng, kỳ thật hai người kia vốn chưa từng lên thành lâu.

Chuyện rằng hai vị này kinh hồn táng đảm đi về phía thành lâu, dọc đường bị khoải mã thần tốc lao đi đụng ngã hai lần, bởi vì cản đường quân đội đang khẩn cấp đi đầu động, bị người một cước đạp ra ven đường ba lượt, bị người ta tức giận quát to năm bận, bởi vì thấy bên đường, từng hàng từng hàng thương binh từ trên thành triệt xuống đang rên rỉ kêu thảm mà nhũn chân ngã bốn phen.

Sau khi họ rút cuộc nghiêng ngã lão đảo mặt xám mày tro đến được dưới thành, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn tình hình chiến đấu trên thành lâu cho tử tế, càng chưa kịp tìm đường lên thành lâu, đã nghe thấy giữa tiếng hò giết rung trời, một tiếng kêu thảm thiết thê lương dị thường chói tai vang lên, một quân sĩ cao lớn từ trên thành lâu ngã xuống, đè phịch lên người họ, ngực đâm đầu máu tươi, bắn lên toàn thân họ.

Hai người vừa đau vừa vội vừa hoảng, luống cuống tay chân, đẩy thi thể quân sĩ này ra, chật vật đứng dậy, bên tai chợt có tiếng gió mạnh, một mũi tên nhọn hoắt sượt qua cổ, kéo theo một vệt máu.

Người nọ mồm nhũn chân, lại ngã phịch xuống đất, một tay ôm cổ, kêu thảm thiết như thể giết heo: “Ta chết rồi, ta chết rồi, ta bị bắn chết rồi.”

Người còn lại cũng hốt bay phách tán, run rẩy nói: “Chưa chết, vẫn chưa chết, chỉ bị thương...”

Lời này là hân bò dưới đất mà nói, chính vì trốn mưa tên bay loạn khắp trên đầu kia.

Cách đó không xa, hình như có người đang kêu: “Đồ ngu từ đâu tới, không biết quân địch công thành nhất định bắn mưa tên, phải tìm chỗ trốn sao?”

“Dường như là người hầu của Tô đại nhân.”

“Mẹ kiếp, không phải đã bảo các người không có việc gì thì đừng đi lung tung sao? Mau cút mau cút, chết ở chỗ này chẳng ai quản đâu.”

Hai người nào còn gan tiếp tục tiến về phía trước, cùng nhìn nhau một cái, đầu cảm thấy bất quá là lấy một phần tiền công, thật sự không cần phải vì một câu của chủ tử mà tặng cái mạng nhỏ ở đây, cho nên dưới một trời mưa tên, giữa máu tươi lây lết tử thương khắp đất, từng bước bò về trước, cho đến khi ra khỏi tầm bắn của quân đội ngoài thành, mới nhảy dựng lên chạy thực mạng.

Từ đầu chí cuối ngay cả nửa người Trần quốc đáng về thế nào họ cũng chẳng biết, bất quá, đầu này không gây trở ngại cho việc họ ở trước mặt chủ tử nhà mình đem sự kịch liệt của chiến trường miêu tả sinh động như thật.

Bởi vì lâm trường chạy trốn, vì sợ gánh trách nhiệm, vì sợ bị vạch trần, cho nên họ càng phải nói tình hình vô cùng đáng sợ, chiến tranh vô cùng kịch liệt, tử thương vô cùng nặng nề, lấy đây xua tan khả năng Tô Lăng lại phá những người khác, hoặc là tự mình đi coi.

Mà sau khi nghe họ giảng giải, Tô Lăng đã chẳng còn nửa phần tâm tư đi nghiên cứu tỉ mỉ cuộc chiến đấu, tâm tư của tất cả tùy tùng cũng chỉ có một, Định Viễn quan này bất cứ lúc nào đâu có thể bị công phá, họ phải lập tức thoát thân mới là đúng đắn.

Mọi người cùng nhìn Tô Lăng đầy trông chờ, Tô Lăng cũng không phụ hy vọng của mọi người nói: “Mau, các người mau đi, cho dù đánh giặc, trong soái phủ này nhất định vẫn còn tướng quân trấn thủ, các người mau đi nói, ta phải lập tức về phục mệnh, bảo họ cho ta một cỗ xe ngựa, cùng mấy con khoái mã.”

Mọi người đều cảm thấy thoải mái, đồng loạt lớn tiếng xác nhận, bất quá lại có kẻ hơi chần chừ: “Đại nhân, thương thế của ngài...”

“Lúc này nào còn lo được thương thế, các người mau đi đi, cứ nói quân tình khẩn cấp, ta phải thay họ trở về chuyển lại quân tình cho Lư đại soái.” Tô Lăng đại nghĩa lắm liệt nói.

Dương nhiên sẽ chẳng có ai vào lúc này còn biểu thị bất cứ hoài nghi gì với tình cảm cao thượng của Tô đại nhân. Bảo họ ra chiến trường nghe ngóng tin tức, người người co đầu rút cổ, bảo họ đi chuẩn bị cho việc trở về, người người lao như bay.

Họ lập tức tìm đến một vị tướng quân trong soái phủ, thuật lại lời Tô Lăng.

Vị tướng quân nọ cũng chẳng buồn để ý người khác, biểu tình đó cứ như thể họ sớm đi, quân đội sớm bớt được một gánh nặng, chỉ phát phát tay rồi phân phó chuẩn bị xe ngựa cho họ.

Ngược lại binh lính làm việc lại nhải máng rất nhiều, nào là chúng ta đang đánh giặc đây, các người còn muốn đến thêm phiến, chúng ta đang giết người Trần quốc đây, các người còn muốn đến làm phiến, đại khái như thế...

Họ cũng chỉ đành cười bĩ, cung kính ở bên nhìn xuống tất cả những lời chửi bới.

Chẳng dễ dàng gì chuẩn bị xong xuôi xe ngựa xuất hành, đoàn người Tô Lăng giữa sự hỗn loạn, dưới tình huống không có bất cứ ai tiễn đưa, khẩn cấp rời Định Viễn quan.

Bởi Tô Lăng bị trọng hình rất nặng, mặc dù đã chuẩn bị xe ngựa, cũng trải mấy lớp chăn bông khá dày, lại mang theo thuốc tốt nhất, nhưng theo xe ngựa xóc nảy, đụng vào vết thương, dọc đường vẫn kêu thảm khóc thét, chảy nước mắt lao về trước.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Diễn Tập

Đứng trên thành lâu, lãnh nhãn nhìn xe ngựa của đoàn người Tô Lăng xa đến mức chỉ còn lại vài đốm đen bé tẹo, trong ánh mắt của Phong Kính Tiết cũng chẳng biết là chế giễu hay thở than.

Nguy nan quả nhiên là lợi khí tốt nhất để khảo nghiệm nhân tính, sự hèn nhát, ích kỷ, ti tiện, dối trá của nhân loại, trước mặt tai nạn, toàn bộ bộc lộ không sót.

Đám tùy tùng nho nhỏ kia vì an toàn của mình, vì đẩy hết trách nhiệm, mà cực lực thổi phồng sự tàn khốc đáng sợ của chiến tranh trước mặt Tô Lăng, tương tự, Tô Lăng vì đẩy sạch trách nhiệm, vì tự bảo vệ mình, sẽ đem hết thảy những đi ều nghe được này, biến thành hấn tợn mất chứng kiến, đồng thời thổi lên mấy lần, sau đó lại nói với đám quan viên kia.

E rằng người ta sẽ không hoàn toàn tín nhiệm anh vợ Lư Đông Ly, nhưng cho dù tìm tòi từng khác tra hỏi, mọi người muôn miệng một lời, tận lực phụ họa Tô Lăng, sẽ trở thành nhân chứng tốt nhất cho hắn. Hơn nữa tin đồn quân đội Trần quốc sẽ đánh tới vẫn chưa từng ngừng, hiện tại đánh nhau thật cũng không đến mức khiến người ta cảm thấy quá đột nhiên. Dưới tình huống như vậy, không thể do người ta không tin. Đám quan viên đó, vì an nguy của mình, vì để bản thân không phải gánh vác trách nhiệm, họ sẽ có lựa chọn gì đây?

Phong Kính Tiết cười cười lạnh băng như sương, một khi thành phá, ngàn dặm đất màu hậu phương đều luân lạc dưới thiết kỵ của quân địch, đó đều là khu quản hạt của chính họ.

Huống chi tri ều đình truy cứu lên, Định Viễn quan vì sao bị phá, đương nhiên là bởi vì chủ soái vắng mặt, trong quân vô chủ gây nên. Chủ soái vì

sao vắng mặt, vì chuyện quân nhu không đủ, y chạy tới bắt Tổng đốc. Vì sao Định Viễn quan lại không đủ quân nhu...

Phong Kính Tiết trên mặt mang theo nụ cười, trong mắt lại lạnh lẽo, miếng da này kéo lên, chỉ sợ ai cũng đừng mong bản thân được sạch sẽ.

Bên cạnh truy vấn đến câu hỏi hơi ngập ngừng: “Tướng quân, chúng ta làm vậy được không?”

“Đúng vậy, phải chăng đã quá to chuyện, liệu có cấp báo lên Hoàng thượng, chúng ta liệu có phạm tội khi quân không?”

Phong Kính Tiết không hề để tâm quét mắt nhìn Vương Đại Bảo và Tiểu Dao bên cạnh: “Chúng ta đã làm gì? Phạm tội khi quân gì? Chúng ta chẳng qua tổ chức một lần diễn tập chiến đấu mô phỏng quân đội Trần quốc công thành, quân đội trở tay không kịp, tổn thất nặng nề. Đây cũng là một phần trong nội dung luyện binh của chúng ta, để làm cho các tướng sĩ dưới bất kỳ tình huống nào cũng có thể chuyên tâm chiến đấu với trạng thái tốt nhất, vì làm cho mọi người khi gặp tổn thất và thương tổn, có thể tiếp tục bảo trì lòng tin và đấu chí, khổ chiến không lùi, vì để quân đội khi đối mặt với sự công kích đột nhiên không chuẩn bị trước, có thể bình tĩnh ứng biến, đây đều là tất yếu mà.”

Vương Đại Bảo và Tiểu Dao ngạc nhiên nhìn nhau, nhất thời lại không nói nên lời. Đích xác, Phong Kính Tiết tuy muốn cứu Lư Đông Ly, vẫn chưa ngốc đến mức để toàn quân cùng y diễn trò gạ người.

Tất cả sĩ binh phải chăng đều chịu phối hợp với người, đây còn là một vấn đề. Hơn nữa nhiều người miệng tap, tương lai ai để lộ ra ngoài một câu, chính là đại tội danh kinh thiên.

Y chẳng qua là triệu tập quân đội làm một lần mô phỏng mà thôi. Đối với người có được trí thức siêu nhiên như y mà nói, đương nhiên hiểu rõ để bồi dưỡng năng lực của quân đội phía đông, đặc biệt là năng lực lâm chiến ứng biến và tố chất tâm lý vững vàng trên chiến trường, diễn tập này đều là tất yếu. Trước kia y chỉ là một tiểu tướng quân, quyền lực có hạn, không thể tổ chức diễn tập gì lớn, sau này Lư Đông Ly cần quyền, vấn đề quân

sự với ý là nói gì nghe vậy, chiến đấu diễn tập tương quan, toàn quân từng diễn thử rất nhiều lần.

Lần này đại bộ phận sĩ binh không biết chuyện chỉ cho rằng lại là một cuộc diễn tập bình thường, mà các tướng quân rõ chuyện cũng đều mắt nhắm mắt mở, miễn cưỡng làm như diễn tập bình thường.

Chẳng qua, cuộc diễn tập này so với dĩ vãng thì yêu cầu cao hơn nghiêm khắc hơn, công kích của quân địch, mưa tên trên không trung, chém giết đầu thành, đầu phải làm hết sức chân thật, tiếng kêu giết phải đủ chấn động tai người, hết thầy trò chuyện, tranh luận của mọi người, đầu phải coi diễn tập là thật mà cư xử.

Để bồi dưỡng tố chất tâm lý cho mọi người trong thực chiến, không sợ chết, không sợ thương, không bị máu chảy đầy đất dọa ngã, thương binh khắp nơi, binh lính chết trận, máu tươi khắp đất, đầu phải làm giống như đúc.

Phong Kính Tiết trước đó đã nói, diễn tập thành công, mọi người đều có rượu uống có thịt ăn, có ai xảy ra sai lầm, lập tức lôi đi chịu quân côn.

Dưới tình huống như vậy, toàn quân trên dưới không ai không dốc hết sức, làm một cuộc diễn tập không khác biệt lắm với đánh trận thật.

Đương nhiên, thiết kế và an bài tất yếu vẫn phải cẩn thận, tỷ như những người chạy đi chạy lại ngoài phòng Tô Lăng, trước đó đầu đã an bài tốt, đối thoại trò chuyện của họ, toàn là cần lời thoại Phong Kính Tiết trước đó viết sẵn, tự mình học thuộc. Mà tất cả binh lính tùy tùng của Tô Lăng từng tiếp xúc, cũng đều trong sự khống chế nghiêm khắc của Phong Kính Tiết.

Lúc này mưu kế thành công, ý khoan thai nói: “Chúng ta chỉ tiến hành một cuộc diễn tập luyện binh thế thôi, nếu có tin tức gì không thích đáng bị truyền về hậu phương, đó cũng chẳng phải trách nhiệm của chúng ta, là Tô Lăng Tô đại nhân quá nhất gan, hấn thậm chí chưa giáp mặt một vị tướng quân nào, đưa ra câu hỏi thích hợp, cũng chưa hề tự mình đến thành lâu xem thử, đã một sương tình nguyện nhận định chiến tranh, lại còn lập tức chạy trốn. Chúng ta đương nhiên không ngờ được hấn cư nhiên nhất gan

đến mức chưa làm rõ gì đã đi mất, chúng ta vẫn còn cho rằng hấn căn bản sớm biết đây là một cuộc diễn tập...”

Phong Kính Tiết cười lạnh lùng: “Cho nên, bất luận thế nào, hậu quả đều không liên quan tới chúng ta, muốn truy cứu trách nhiệm, càng không thể rơi xuống đầu chúng ta.”

Y giải thích như vậy, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao lúc này mới yên lòng. Người vừa nhẹ nhõm, mặt lập tức tươi cười.

“Phong tướng quân, tôi diễn thế nào? Lúc hai tên đầu đó xông tới, tiếng kêu thảm kia của tôi đủ vang dội chứ? Đáng vẻ lúc từ trên thành ngã xuống đủ dọa người chứ, lúc tôi bóp vỡ túi máu, đủ kịp thời chứ...” Vương Đại Bảo hai mắt loang loáng cười to, “Hai tên khốn đó bị tôi rơi trúng, gần như đương trường gãy nát xương cốt, sợ đến tè ra quần.”

Phong Kính Tiết mỉm cười gật đầu, đích xác không nhìn ra, tên này thật có chút thực lực diễn xuất.

Tiểu Dao ở bên không chịu tịch mịch nhảy dựng lên khoe thành tích: “Còn tôi nữa, tôi ở ngoài phòng hộ, lời thoại đó nói tốt biết mấy, tâm tình kích động biết mấy, sợ hãi biết mấy. Ai nghe cũng phải cảm thấy sinh mệnh nguy ngập, còn cả đội kia của tôi nữa chứ, toàn là tôi ép xem thuộc lời thoại, biểu hiện đều rất không tồi. Chúng tôi vừa chạy, chuyển đồ, sửa sang khôi giáp, bạt đao xem giờ, còn phải vừa nói chuyện, còn phải từng chữ rõ ràng, phải cam đoan để người bên trong có thể nghe được, rồi lại không phát giác là cố ý cho họ nghe thấy, đây cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì đâu. Chúng tôi đã luyện cả đêm, xem, giọng cũng khản rồi này.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Được rồi được rồi, biết các người dốc sức rồi, nhất loạt đều có thưởng.”

Y lại cười lớn tiếng phát lệnh: “Thông lệnh toàn quân cho ta, lần diễn tập tác chiến này đặc biệt đại thành công. Hy vọng mọi người trong thực chiến cũng có thể như trong diễn tập, bất kể gặp phải kẻ địch mạnh cỡ nào đều có thể anh dũng tác chiến, bất kể gặp bao nhiêu tổn thất đều có thể giữ vững ý chí chiến đấu. Để ủy lạo mọi người, trong quân bỏ cấm vận, tất cả

tướng sĩ tham gia diễn tập đều có thể có rượu uống, có đi ăn, mỗi người phải định lượng, không được uống say, hơn nữa không thể toàn quân cùng uống, toàn quân chia bốn ban, luân phiên uống rượu, tất cả sự vụ phòng thành không được bởi vậy mà bị bất cứ ảnh hưởng gì. Ngoài ra, lấy hết thịt tìn trong quân ra, nhất thiết phải làm được, mỗi người đều có thể được chia một phần, được một bữa ăn ngon.”

Binh lính bốn phía hoan hô như sấm dậy, sớm có lính truyền lệnh nhanh chóng xuống thành, truyền lệnh đến các nơi.

Không bao lâu sau, bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng hoan hô kêu la, rất nhiều thi thể nằm dưới đất và những người trọng thương mình đây máu tươi đang rên rỉ, cùng nhau nhảy dựng lên gào thét.

Trong tiếng reo mừng khắp trời này, Phong Kính Tiết đứng ở nơi cao nhất trên thành lầu thủy chung chỉ mỉm cười nhàn nhạt, dù rằng vẻ tươi cười không mấy may đến được mắt y.

Vương Đại Bảo vốn đang cười to trong lúc vô ý nhìn thấy ánh mắt y, tiếng cười chợt ngưng, chần chừ một chút mới nói khẽ: “Phong tướng quân, chúng ta làm như vậy, sẽ hữu dụng chứ?”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Tốt nhất là có thể hữu dụng, bằng không...”

Y dời mắt trông phương xa, phương hướng ngày đó Lư Đông Ly khoái mã mà đi. Tốt nhất là có thể hữu dụng, bằng không thủ đoạn kế tiếp của ta, sẽ làm rất rất nhiều người minh bạch, rồi cuộc cái gì mới tên là hối hận.

Hành vi cưỡng ép Tổng đốc của Lư Đông Ly ngày đó, khiến tất cả những người biết chuyện đều ghen hòng trở mắt, quả thực không dám tin trên đời lại có việc hoang đường như thế.

Với quyên uy của Tổng đốc, sự nghiêm ngặt trong nghi thức phòng vệ, trừ phi là tuyệt thế cao thủ chân chính trong truyền thuyết, cũng chỉ có quan lớn như y mới có thể dễ dàng tiếp cận, đồng thời đột nhiên đánh lén, làm đám hộ vệ bên cạnh Tổng đốc đều vô kế khả thi.

Nếu động thủ chính là một kẻ bất cóc, hoạn phỉ bình thường, còn có một chút khả năng ngấm bấn, nhưng Lư Đông Ly nói cho cùng là Đại soái một phương khâm mệnh Hoàng đế, cho dù là vì cứu Tổng đốc, vạn nhất thất thủ giết y, trách nhiệm sau đó không phải ai cũng có thể tùy tiện gánh được.

Bởi vì cả sự kiện quá hoang đường, quá không thể tưởng tượng, tất cả những người biết chuyện đều không hèn mà cùng xử lý sự kiện cho thật nhỏ tiếng, với bên ngoài lại che giấu lấp liếm.

Lư Đông Ly sau khi cưỡng ép Tổng đốc, chỉ chiếm thư phòng, hạ lệnh cho tất cả người của Tổng đốc đều rời thật xa, do mấy thân binh của mình bảo vệ trong ngoài thư phòng, hết thấy đồ ăn thức uống đều từ ngoài đưa vào, do thân binh nếm thử, sau nửa canh giờ nữa, xác định vô ngại, lại đến y và Tổng đốc cùng ăn. Mà thân binh ăn cơm cũng luân phiên, an bài kiêu này cấm tiết khả năng sử dụng mê dược.

Bởi vì y phòng bị quá chặt, mà lại không có thuộc hạ nào dám lấy tính mạng Tổng đốc đại nhân ra mạo hiểm, cho nên từ trên xuống dưới, lại đều chỉ có thể thúc thủ mặc y cần thì cứ lấy.

Tổng đốc thoát tiên tức giận, giận dữ quát lớn, thịnh nộ mắng chửi, luôn mồm nói phải tấu lên, phải truy cứu, phải khiến Lư Đông Ly chết không có đất chôn, mà Lư Đông Ly nhất loạt phớt lờ.

Sau đó hạ nhân bên ngoài cùng đám quan viên vừa dụ vừa khuyên vừa nói chuyện, toàn nói mọi chuyện từ từ thương lượng, không cần ầm ĩ đến bước này, Lư Đông Ly cũng chỉ nghe mà không thấy.

Đến cuối cùng, họ lại kêu Tô Lăng tới, dùng tình thân thích khuyên nhủ Lư Đông Ly, Lư Đông Ly tự nhiên cũng không bị đả động.

Từ đầu chí cuối, y kiên trì chỉ một điểm, chính là bảo Tổng đốc hạ thiết lệnh, thần tốc đi đầu tới hết thủy quân nhu vũ khí có thể dùng, vận đến Định Viễn quan.

Tổng đốc lúc đầu không chịu, nhưng đâu chịu nổi bên cạnh có một người đỡ mắt uy hiếp phải cùng mình tự sát tuân quốc. Hắn còn có tài năng đồ tốt đẹp, rất nhiều vinh hoa phú quý, cộng thêm cả đồng vợ bé xinh đẹp trong hậu viện kìa, đâu chịu cứ thế uống mạng.

Cuối cùng không thể không khuất phục dưới sự uy hiếp của Lư Đông Ly, tự viết cấp lệnh, phi kỵ khoái mã truy đến các quận, nếu không chuẩn bị đủ quân nhu trong thời hạn quy định, Thái thú các quận trực tiếp đưa mũ ô sa đến phủ Tổng đốc.

Thư tay này quả nhiên hiệu quả ngoài dự tính, đám quan viên các quận lấy hiệu suất làm việc cao nhất bình sinh đi đầu động đủ đồ.

Lư Đông Ly lại bảo Vương Đại Bảo tự mình đi kiểm tra một phen, lúc này mới sai Vương Đại Bảo dẫn phần lớn thân binh theo quan áp vận áp đến Định Viễn quan. Cũng hứa hẹn chỉ cần cần công văn biên nhận Phong Kính Tiết ở Định Viễn quan tự mình ký, y sẽ lập tức thả Tổng đốc, đồng thời thỉnh tội phụ trách hết thảy những việc mình làm. Mà bản thân y chỉ chữa lại mười thân binh, hồng luân phiên thủ vệ bên cạnh, để những người khác không có cơ hội cứu Tổng đốc.

Bởi vì Tô Lăng trước đó không lâu mới đi áp quân nhu một chuyến, lần này tự nhiên liền chọn hắn làm chuyện này. Vì để Tổng đốc có thể sớm khôi phục tự do, họ triệu tập khoái mã xa đội tốt nhất, lấy tốc độ nhanh nhất áp vận quân nhu vũ khí.

Mà Lư Đông Ly lại không hề chờ đợi suốt, qua vài ngày, trong lòng tự mình tính ra đội đã đến địa phương nào, hiện tại cho dù phủ Tổng đốc phát mệnh lệnh cũng không cách nào giữa đường truy tin đến, hoặc kịp thời chặn đội ngũ lại.

Vì thế y liền thoải mái thả Tổng đốc, mở cửa để tất cả thị vệ, cao thủ, quan viên lớn nhỏ người người *** thản nhiên mỗi một canh giữ bên ngoài có thể tự do ra vào.

Y lại thoải mái thi lễ thỉnh tội, ngôn từ thông dong, thản nhiên thái bình tĩnh.

Sau vài ngày, Tổng đốc *** thần khẩn trương cực độ, tâm tình sợ hãi hết sức, cùng tất cả quan viên lớn nhỏ, thị vệ liên quan, vào lúc ngoài ý liệu giải trừ nguy cơ, đột nhiên thả lỏng này, không ai không cảm thấy tay mềm chân nhũn, đầu vầng mắt hoa.

Lúc này mọi người thậm chí không đủ *** thần và sức lực tìm Lư Đông Ly tính sổ, Tổng đốc ngay lập tức xông đến người mình, những người khác thì lập tức bảo hộ Tổng đốc chính giữa, sau khi mọi người đều thở dốc một hơi, Tổng đốc chỉ vội vàng hạ lệnh, tạm giam Lư Đông Ly và thân binh của y trong mấy gian phòng này trước rồi nói sau.

Dương nhiên, có thể được đãi ngộ tốt như vậy, là có quan hệ rất lớn với quan vị chính tam phẩm kia và Đại soái Định Viễn quan của Lư Đông Ly. Có thể tính mọi người hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng thật sự khó mà nói đánh là đánh, nói giết là giết, thân phận mệnh quan tri ầu đình của y chỉ tri ầu đình mới có thể tước đi, trước đó cho dù phạm vào tội tày trời cũng phải cho y đãi ngộ xứng với thân phận.

Sau đó, Tổng đốc cùng đám quan viên lớn nhỏ, nghỉ ngơi rồi, bớt sợ rồi, lấy lại *** thần rồi, bấy giờ mới tụ lại một chỗ, thương nghị xử trí Lư Đông Ly, lúc này mới phát hiện, sự tình thật sự rất khó giải quyết, căn bản khó mà xử lý.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tiễn Biệt

Chuyện này chưa từng có tiền lệ để theo, trên việc xử lý hoàn toàn không có khả năng tham khảo. Hơn nữa chuyện này đã vượt quá phạm vi mà lý trí của họ có thể tiếp nhận, cho dù đã sau nhiều ngày như vậy, mỗi khi nghĩ lại, ngoại trừ đập bàn mắng to đồ điên thì chẳng đưa ra được đánh giá thích hợp hơn về Lư Đông Ly, mà rốt cuộc nên xử lý sự kiện điên cuồng cực độ này như thế nào, thật khiến người phải đau đầu.

Nếu Lư Đông Ly không phải đại quan, họ muốn giết muốn chém, muốn thiên đao vạn quả, đương nhiên rất đơn giản. Thế nhưng Lư Đông Ly chẳng những là quan, chức quan còn đủ lớn đến mức bất kể phạm tội gì cũng khiến họ không thể tùy tiện xử trí.

Đương nhiên, đừng nói chỉ là một biên soái, ngay cả Tể tướng làm ra chuyện kiểu này, luật pháp cũng không thể dung, nhưng nếu trị tội y theo luật pháp, sự tình tất nhiên phải đại thẩm công khai, còn phải nộp lên hữu ty, không phải giải người đến kinh thành giao cho Đại lý tự thẩm vấn thì là để cấp trên phái khâm sai xuống.

Hành vi phạm tội này đương nhiên không thể tranh luận, nhưng vạn nhất hỏi đến động cơ phạm tội, vì sao người cưỡng ép Tổng đốc, bởi vì quân đội không đủ vũ khí, Nguyên soái ta đây không làm nổi nữa... Việc này một khi kéo lên thì đừng ai mong được sạch sẽ.

Cho dù sự huyền hoặc cổ quái trong này ai ai cũng biết, nhưng tuyệt đối không thể công khai nói trên bàn, trên quan trường quá nhiều chuyện thà bị người biết, chớ để người nói.

Quan viên bốn quận vô số, mỗi kẻ đều là nhân vật khôn khéo, giờ này khắc này rốt cuộc người người chỉ cảm thấy nhức đầu, chẳng ai tìm ra

được phương pháp xử lý thích hợp.

Tấu chương buộc tội của Tổng đốc đại nhân viết r ồi xé, xé r ồi lại viết, vẫn chưa nghĩ ra ngôn từ thích hợp, thậm chí chuyện này có nên đưa lên trên thật hay không, mọi người đều chưa thể xác định.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể tạm giam Lư Đông Ly không cho đi trước, sau đó viết thư cho Cửu vương, xin chỉ thị từ ông ta. Trước khi Cửu vương có ý, mọi người trên dưới vẫn nói năng thận trọng, tuyệt không công khai đại sự chắc chắn oanh động thiên hạ này ra, người làm quan toàn bộ hạ khẩu lệnh, tất cả những người liên quan biết chuyện, nửa chữ cũng không thể tiết lộ ra ngoài.

Chẳng mấy hôm, h ồi âm của Cửu vương còn chưa đến, đoàn người Tô Lăng đã trở về.

Tô Lăng bị đánh gần chết, dọc đường lại chạy như điên đến mức chỉ sót một hơi thở, bò lê trước mặt Tổng đốc, nước mắt nước mũi tèm lem nói các tướng quân Định Viễn quan vô lễ thế nào, ngang ngược thế nào, khi nhục trách đánh hấn thế nào, lại lấy một ngữ điệu vô cùng kinh hoàng thảm đạm, miêu thuật lại cho Tổng đốc đại nhân cuộc chiến tranh thảm liệt nhất, cùng thành trì nguy cấp nhất từ trước tới nay trong lịch sử loài người mà hấn tận mắt chứng kiến.

Tổng đốc đương nhiên không nghe lời phiến diện của hấn, gọi tất cả tùy tùng liên can đến hỏi căn kẽ, mà dưới sự thuyết minh bổ sung được thêm mắm dặm muối của đám tùy tùng, tình hình Định Viễn quan đã nguy như ch ồng trướng, rất có khả năng là quân đội Trần quốc bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến bốn quận hậu phương này.

Nhận tri này khiến tất cả văn quan Triệu quốc đã quen với cuộc sống an bình sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu.

Khi nghe mỗi người từ Định Viễn quan trở về đều dùng ngữ khí quả quyết đàm luận liệt thế của chiến tranh, nói đến tử thương nặng nề, nói về sự khắc khổ của các tướng quân, nói đến Nguyên soái vắng mặt, thế như rấn mất đầu...

Quyết định họ có thể đưa ra, đã rõ ràng trước mắt.

Mặc kệ Định Viễn quan rốt cuộc có thể thủ được hay không, nhất định phải trước lúc thành bị phá, đưa Lư Đông Ly về Định Viễn quan. Nếu như vậy, thủ được thì mọi người đều vui mừng, mà thủ không được chỉ ít trách nhiệm hàng đầu cũng chẳng dính đến người những kẻ khác.

Lư Đông Ly sau khi thả Tổng đốc, liền bình yên bị giam lỏng trong thư phòng, có cơm thì ăn, có nước thì uống, có thể ăn ngủ, có thể nói cười. Rảnh rỗi còn ở trong thư phòng giở vài quyển sách ra đọc, an tường tự tại khiến người ta phải cho rằng, y thật sự đang làm khách ở nhà hảo bằng hữu.

Mấy thân binh ở lại bên cạnh y, trong lòng khó tránh phải thấp thỏm. Lư Đông Ly bỗng nhiên ra tay cưỡng ép Tổng đốc chưa từng thương lượng với họ, sau đó hạ lệnh cho họ làm này làm kia, họ là quân nhân, đương nhiên chỉ có phục tùng, nhưng trong đầu cũng biết sự tình rất nghiêm trọng. Đến sau đó thì không thể do những tiểu nhân vật họ lựa chọn, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, nhắm mắt đi theo Đại soái. Bất luận thế nào, thượng cấp trên đầu họ là Lư Đông Ly, xảy ra bất cứ chuyện gì, đương nhiên phải đứng bên Nguyên soái, quân đội là nơi coi trọng quân lệnh như núi hơn bất cứ nơi nào, tội danh trái lệnh đủ để mất đầu, cho nên quyết một lòng phối hợp hết thủy hành động của Lư Đông Ly, cũng là lựa chọn duy nhất họ có thể làm.

Hiện tại tình hình thế này, Lư đại soái có thể bình yên như thường, như thể vô sự, trong lòng họ cuối cùng vẫn thấp thỏm bất an, cũng có người ngấp ngừng hỏi Lư Đông Ly: “Đại soái, chúng ta nên làm gì đây?”

Lư Đông Ly chỉ mỉm cười nhàn nhạt: “Đi đâu ta nên làm, có thể làm, đầu đã làm rồi. Hiện tại chỉ xem...”

Y thân trong thư phòng nhỏ nhỏ, trước mặt là mấy sĩ binh cùng y sa xuống, song mỗi người đều cảm giác được ánh mắt y rõ ràng đã xuyên qua tất cả mọi người, tất cả vách tường, tất cả không gian, xa xa trông đến một phương: “Hiện tại, chỉ xem người khác sẽ làm gì.”

Y mỉm cười nói với mỗi người: “Đừng lo lắng, sẽ có người nghĩ cách đưa chúng ta ra.”

Y luôn cư xử hòa nhã với mọi người, thủ hạ cũng không đặc biệt sợ y, rốt cuộc có một thân binh nhìn không được hỏi khế: “Đại soái, làm như vậy, phải chăng quá kích động?”

Lư Đông Ly cười khở: “Nếu không phải cùng đường, sao ta lại ra hạ sách này. Có đi đâu, các người yên tâm, tính mạng của các người và ta đều sẽ giữ được, bởi vì...” Ánh mắt y lại trở nên xa xăm, phảng phất bởi vì đã xuyên qua vô số thời gian và không gian, trông thấy thân ca của một người nào đó, tưởng niệm thần dung của người nào đó, hồi tưởng lại không lâu trước, một câu nhàn nhạt “Người yên tâm” kia, bên môi y liền hiện ra ý cười, “Bởi vì, ta tin tưởng y.”

Bản thân y thì tin tưởng mười phần, mấy thân binh lại thấp tha thấp thỏm, ăn không ngon ngủ không yên, sau vài ngày mọi người đã gầy đi trông thấy.

Nhưng mà, tình thế quả thật phát triển theo hướng Lư Đông Ly đã dự liệu. Mấy ngày sau Tổng đốc tự mình đến đón Lư Đông Ly tới chính sảnh gặp mặt, thần thái nghiêm túc ngữ khí trịnh trọng chỉ trích y hành sự lỗ mãng thế nào thế nào.

Lư Đông Ly chỉ cúi đầu thụ giáo, thành tâm nhận tội, mở miệng ngậm miệng là mặc ý xử phạt, muôn chết không từ.

Tổng đốc than thở, lắc đầu, lời nói thành khẩn, niệm người cũng là vì quốc gia mà nhất thời nóng lòng, sao ta có thể quá truy cứu. Thôi thôi thôi, việc này ta đã hạ lệnh không thể tiết lộ, cứ che giấu giúp người là được. Chỉ là hiện nay đám quan viên biết chuyện rất đổi bất bình, để phòng có gì bất trắc, người nên mau chóng chạy về trong quân là hay nhất.

Lư Đông Ly tất nhiên là cảm ơn luôn miệng, xúc động rơi nước mắt.

Tổng đốc cũng khách khách khí khí tiễn y ra cửa, còn nhiều lần dặn dò rằng về sau có gì cần, trực tiếp nói với mình là được, có đi đâu phải thông

cảm cho quan viên hậu phương họ cũng có rất nhiều chỗ khó xử, hành sự tuyệt đối không thể kích động như vậy nữa.

Lư Đông Ly cúi đầu thụ giáo, luôn miệng nói phải đem những lời giáo huấn của Tổng đốc đại nhân vĩnh viễn khắc ghi trong lòng.

Vậy là một trường phong ba kinh thế, cứ như vậy người tốt ta tốt mọi người đều tốt mà kết thúc.

Kết cục kỳ lạ kiểu này, khiến đám thân binh của Lư Đông Ly rất kinh hãi, cũng ngạc nhiên khó hiểu gấp bội.

Vị Tổng đốc đại nhân đó lúc mới bị ép đã rất nổi nóng, hờ chút là nghiến răng nghiến lợi nói nào là tịch biên này, diệt môn này, đại tội này, sao mới mấy ngày mặt đã cười meo meo, chẳng còn thấy một chút oán hận, người làm quan cứ biến tới biến lui, đúng thật khiến những tiểu nhân vật họ được mở tầm mắt.

Lư Đông Ly nghe họ nhỏ giọng nghị luận, cũng không khỏi cười nói: “Ta sớm đã nói, có người sẽ nghĩ cách đưa chúng ta về mà.”

Đám thân binh tranh nhau nhỏ giọng hỏi.

“Là Phong tướng quân làm sao?”

“Phong tướng quân sao mà làm được?”

“Tôi còn tưởng là mọi người đều phải giao tính mạng tại đây cơ.”

“Lần này đúng thật hiểm tử hoàn sinh, sau khi trở về chúng ta chính là anh hùng ấy nhỉ.”

Lư Đông Ly chỉ mỉm cười, Phong tướng quân làm thế nào? Việc này, kỳ thật bản thân y cũng có thể đoán được đại khái. Lúc này quân tình Định Viễn quan chắc hẳn khẩn cấp đến mức khiến đám quan viên hậu phương này cho rằng quân đội Trần quốc bất cứ lúc nào đều có thể xông qua quan, quét ngang các quận nhĩ.

Chẳng qua không ngờ được là từ trên xuống dưới bao nhiêu quan viên như thế, lại không một kẻ đứng ra đảm đương, cũng không một kẻ chủ trương truy tra đến cùng, ng ấi đó xem biến. Lợi hại được mất của sự tình, vừa tính lên người mình, rốt cuộc chẳng ai lo được đến việc khác.

Có đi ầu, như vậy cũng tốt, chí ít sẽ không bức Phong Kính Tiết dùng thủ đoạn gì lợi hại hơn.

Lư Đông Ly mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Giết người phóng hỏa, bắt quan cướp ngục, có chuyện gì mà tên đó không làm được.

Mặc dù bình thường thấy Phong Kính Tiết ngoài việc không chịu gò bó thì vẫn rất tuân thủ quy tắc pháp kỷ lớn nhỏ, trên người có kiện cáo li ền vào tù, bị phân vào quân đội li ền nghe mệnh lệnh thượng phong, không thể uống rượu cũng đành phải chịu đựng.

Song Lư Đông Ly lại luôn cảm thấy, Phong Kính Tiết dù có thủ quy củ thế nào cũng chỉ là bề ngoài, trong xương cốt y là một tên vô pháp vô thiên chận chính, việc gì cũng có thể làm được. Y trước kia chưa làm như vậy, chẳng qua là bởi chưa có việc gì đáng cho y nghiêm túc đẩy thôi, mà hiện tại...

Hiện tại, sự tình liên quan đến tính mạng an nguy của mình, lựa chọn của Phong Kính Tiết...

Lư Đông Ly lại nở nụ cười, trong ánh mắt đã thấy vẻ ôn nhu.

Lúc này đám thân binh dẫn mấy thớt ngựa mà Tổng đốc chuẩn bị cho họ đến: “Đại soái, chúng ta lên đường thôi.”

“Đúng r ấi, tuy nói Tổng đốc không truy cứu, nhưng trời biết liệu có thay đổi không, chúng ta ra roi thúc ngựa, về sớm một ngày thì sớm một ngày an toàn.”

Lư Đông Ly phục h ấi *** th ần, cười cười gật đầu, đang định lên ngựa, chợt nghe có người dùng thanh âm yếu ớt gọi: “Đông Ly...”

Lư Đông Ly nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy Tô Lăng sắc mặt nhợt nhạt, vẻ mặt tiều tụy, được hai hạ nhân dìu, đang đứng phía trước nhìn mình.

Lư Đông Ly vội bước đến gần, nói nhanh: “Đại ca, huynh sao vậy?”

Tô Lăng không chịu trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói: “Đông Ly, ta biết, ta không làm việc theo ý đệ, lòng đệ không thoải mái, nhưng ta cũng là vì tiện ích của mình, ta không hề cố ý muốn đối địch với đệ, đệ phải hiểu. Những chuyện cát xén quân nhu đó không liên quan tới ta, cũng không phải ta bảo Tổng đốc không cho đệ đi, không đáp ứng yêu cầu của đệ, đệ nhất thiết đừng ghi hận ta.”

Lư Đông Ly vội nói: “Việc này là đương nhiên, đại ca, đệ chưa đến nỗi thị phi bất phân như thế đâu.”

Tô Lăng cười khở một tiếng: “Đông Ly, đệ cũng nên biết, lần này đệ đã làm quá to chuyện, cho dù Tổng đốc hiện tại không truy cứu, chung quy cũng là một tâm bệnh, tương lai khó tránh lại có thị phi gì, đệ mọi sự phải cẩn thận, bất kể là vì bản thân hay là vì Uyển Trinh, đều phải bảo trọng hơn mới được.”

Trong lòng Lư Đông Ly không khỏi hơi cảm động, cho dù lý tưởng bất đồng, đường đi bất đồng, nhưng thân nhân cuối cùng vẫn là thân nhân.

“Đại ca, lời huynh nói, đệ nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.”

“Tình hình Định Viễn quan không khéo lắm, đệ nhất định phải bảo vệ bản thân cho tốt, nhất thiết đừng để Uyển Trinh và ta quá bận lòng.” Như là nói đến chân tình bộc lộ, Tô Lăng tiến lên một bước, muốn nắm tay Lư Đông Ly, chỉ vừa cử động như vậy, đã đụng đến thương thế, mấy giọt mồ hôi to như hạt đậu vã ra, sắc mặt lập tức càng nhợt nhạt.

Lư Đông Ly thấy hấn thần sắc bụi bặm, hành động cũng cực không tiện, trên mặt lại có vẻ như liều mạng nén đau, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Đại ca, huynh rốt cuộc sao thế...”

Tô Lăng nỗ lực nói: “Ta không sao...”

Nhưng tùy tùng đang cúi đầu lại nhin không được nói: “Đại nhân bị Phong tướng quân đánh bốn mươi quân côn, suýt nữa đã đương trường đánh chết...”

“Câm miệng...” Tô Lăng gầm lên một tiếng, trừng tay tùy tùng một cái.

Tùy tùng hậm hực cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vốn là như vậy mà, sáng nay đại phu còn bảo thương thế cực hiểm, đi đâu dưỡng không tốt nói không chừng sẽ thành tàn phế kia...”

Lư Đông Ly nhíu chặt đôi mày, trong mắt có đau có thương có chua xót, nhẹ nhàng nói: “Là y đánh huynh...”

Tô Lăng lại đáp một nẻo, chỉ miễn cưỡng cười nói: “Ta không sao, đừng để tâm, hiện tại Định Viễn quan tình thế khá nguy, các người nhất thiết phải tướng soái một lòng, đừng vì ta mà sinh hiềm khích.”

Lư Đông Ly kinh ngạc nhìn hắn một hồi, rất lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Lăng lúc này mới thở phào, trên mặt lộ ra vẻ yên tâm, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, không chậm trễ đệ thêm nữa, mọi người mau đi đi, để tránh lại có biến cố gì phát sinh.”

Lư Đông Ly quay đầu lên ngựa, người đang ở trên ngựa, lại trông về Tô Lăng, muốn nói gì đó, môi mấp máy, dường như còn định nói gì, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ thở dài, sau đó vung roi, khoái mã rẽ bụi mà đi.

Những thân vệ khác đầu giục ngựa đi theo, trong nháy mắt mọi người đã biến mất khỏi tầm mắt Tô Lăng.

Về ôn nhu trên mặt Tô Lăng đến lúc này mới bị hận ý lạnh băng thay thế, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đi về...”

Tùy tùng mới cúi đầu đi hai ba bước, hắn đã đau đớn kêu thảm mà mắng: “Đồ vụng về, cút ngay cho ta, còn không mau khiêng sập mền tới đây.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tương Tri

Đoàn người Lư Đông Ly khoái mã lao đi như bay, tuyệt không dừng lại, chỉ là dọc đường y rốt cuộc không nói một lời, vùng chân mày đều là vẻ nặng nề ảm.

Thân binh bên cạnh thấy y không vui như thế, tự nhiên phải mở miệng khuyên giải: “Đại soái, ngài đừng quá để ý, Phong tướng quân đánh Tô đại nhân, cố nhiên có hơi không nể mặt Nguyên soái, bất quá hẳn cũng là có nỗi khổ khác, chờ sau khi về Định Viễn quan, hỏi Phong tướng quân mới biết được đến cùng, đại nhân ngài nhất thiết đừng nóng giận, buồn bực hại người.”

Lư Đông Ly nghe hắn nói vậy, mới biết mình dọc đường buồn bực không vui, khiến mọi người đều hiểu lầm, vội cười cười nói: “Tính tình Kính Tiết ta rất rõ, cho dù y không đếm xỉa thể diện của mình, cũng sẽ không bất chấp cả ta. Y đã phải đánh nội huynh của ta, đương nhiên là sự có nguyên nhân, nguyên nhân ta thậm chí có thể đoán được bảy tám phần. Với sự hiểu biết của ta và y, sao có thể hiểu lầm y, trách y cho được?”

Thiết nghĩ, nhất định là Tô Lăng thấy mình làm chuyện kinh thế hãi tục như vậy, dưới sự khiếp sợ, bởi hai bên quan hệ thân thích lo sẽ bị liên lụy, chắc là đã cực lực làm rõ, thậm chí hăng quá hóa dở biểu hiện ra tư thái không hề dè dặt đến mình.

Cực có khả năng là hắn tại Định Viễn quan sốt ruột quá mà chửi mắng mình ầm ĩ, liệt kê những không ổn trong hành vi của mình.

Thân là bộ tướng, vốn không thể mặc người nhục mạ chủ soái trước mặt, huống chi nếu để hắn kêu la khắp nơi như thế, làm toàn quân tướng sĩ đều biết chủ soái của mình vì vấn đề tranh quân nhu mà bắt Tổng đốc một

phương, hiện tại đang bị nhốt ở phủ Tổng đốc. Sự thật này, một mặt sẽ làm các tướng sĩ bất mãn với triều đình, không tin nhiệm quan viên hậu phương đến đỉnh điểm, cũng sẽ khiến trong quân nhao nhao nghị luận, lòng người đại loạn.

Dưới tình huống như vậy, dùng thủ đoạn lôi đình để chấn nhiếp cục diện là tất nhiên, chỉ là...

Lư Đông Ly cười đau khổ, trong ánh mắt lại có ý chua xót.

Đám thân binh đâu biết sự thế lương trong lòng y, chỉ khó hiểu hỏi: “Đại nhân nếu không phải vì chuyện Phong tướng quân mà giận, thế thì làm sao mà không vui như vậy?”

Lư Đông Ly trầm mặc không nói, y không vui, kỳ thật chỉ là vì Tô Lăng.

Tuy rằng tương giao không sâu, tình nghĩa không sâu, nói cho cùng hai nhà thế giao, hiện giờ lại là chí thân. Tô Lăng vì lo cho tiện đồ của mình mà quay lưng lại, y không trách cứ nửa câu, nhưng Tô Lăng vì bức tức do chịu hình, dùng thủ đoạn kiêu này với y, lại thật sự khiến người đau lòng thương tâm.

Ban đầu, mấy lời ôn nhu đó của Tô Lăng còn khiến lòng y cảm động, thế nhưng nháy mắt đường cùng lộ mặt, chân tướng xấu xí, thật sự khiến người đau lòng.

Hóa ra hết thấy quan tâm đầu là giả dối, hết thấy thân tình đầu tô son trát phấn. Hắn muốn, chẳng qua là báo thù hả giận mà thôi.

Tô Lăng cũng coi như biết rõ nhân tính, hiểu được chỉ chạy tới tố cáo không thôi, sợ là hiệu quả không tốt, mới phải làm ra vẻ cố nén ủy khuất, một lòng nghĩ cho mình như thế, sau đó lại giả như trong lúc vô ý lộ ra chân tướng bị đánh, dẫn phát tình cảm của mình, khơi mào bất mãn của mình. Kế này quả thật độc ác, nếu không phải mình và Phong Kính Tiết hiểu nhau sâu vô cùng, tuyệt không có khả năng hiểu lầm, rất nhiều chuyện chẳng cần giải thích, trong lòng hai bên cũng hiểu rõ, chỉ sợ thật đã trúng kế Tô Lăng.

Lư Đông Ly trong lòng thảm đạm, nếu Tô Lăng trực tiếp đến tìm y cáo trạng, kể khổ, kêu oan, y ngược lại không đến mức khổ sở như vậy. Thế nhưng trơ mắt nhìn màn kịch đối trá như vậy diễn trước mặt mình, lại không tiện vạch trần, hai bên vốn là thân nhân, lại đến mức lừa gạt như thế, thật sự khiến lòng y đau buồn.

Chỉ là tâm niệm thế này, tất nhiên không tiện nói gì nhiều với thân binh bên cạnh, y chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, lại thêm một roi, giục ngựa đi nhanh hơn.

Phía trước gió bụi đường xa, phía trước hiểm đờ khắp nơi, trên đường đi vội, tất nhiên phải vứt bỏ rất nhiều, mất đi càng nhiều, nhưng mà đường đã là bản thân y lựa chọn, vậy thì y chỉ có thể không quay đầu tiếp tục đi về trước.

Cho dù tiếc nhớ vật quý giá mất đi, cho dù không nỡ đánh mất từng thứ từng thứ, nhưng trong lòng tuy có tiếc nuối, lại dứt khoát không hối hận.

Hết thảy đều là lựa chọn của mình, cho nên không oán trời, không trách người, chỉ có thể tự khổ.

Y có thể làm, chỉ là trăn mặc không nói, giục ngựa càng mau, bởi vì phương hướng y tiến tới đó, có một người đang thủy chung chờ đợi y, chờ đợi cùng y tiến về trước, chờ đợi cùng y đối mặt với tất cả mất mát bi thương, chờ đợi cùng y bỏ ra hết thảy phần đấu và cái giá phải trả.

Người đó đang chờ đợi y, để y không cô đơn, không tịch mịch, không tuyệt vọng, cho nên y phải đi về phía trước, ở phía trước có một người đang chờ đợi y.

Lư Đông Ly trở lại Định Viễn quan, chúng tướng quân đều thở phào nhẹ nhõm, mọi người nhất tề ra nghênh đón, trước mặt bao người, Phong Kính Tiết không tiện kiểm chuyện, đành phải khách khách khí khí chào hỏi, làm ra vẻ vui mừng hơn hớn. Lúc đến gần mới đề thấp giọng, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, thanh âm lại dị thường hung ác chữ nhỏ: “Người điên rồi, sao dám làm ra chuyện không muốn sống như vậy?”

Lư Đông Ly mỉm cười gật đầu thăm hỏi chúng tướng bốn phía, cũng dùng thanh âm cực thấp cười đáp: “Bởi vì ta biết người nhất định sẽ nghĩ cách giúp ta giải quyết hậu quả, đưa ta trở về, đương nhiên gan phải lớn.”

Phong Kính Tiết cả giận: “Người không biết sống chết như vậy, chẳng thèm nói với ta một tiếng, cũng chẳng dẫn ta theo mà dám đi bắt Tổng đốc, không sợ thất thủ.”

“Sự việc thông tri cho người, người có thể để ta làm sao? Thật dẫn người theo, người cũng nhất định không đồng ý động thủ khi ta có mặt. Ta làm chung quy vẫn tốt hơn người, chức quan của ta đủ cao, sự tình không làm lớn thì họ sẽ không thể xử trí ta, người chỉ là một bộ tướng nho nhỏ, muốn đối phó người, họ thậm chí khỏi cần dâng thư báo lên triều đình.” Lư Đông Ly đáp thật lưu loát tự nhiên, chắc để ứng phó với những trách cứ làm khó có thể của Phong Kính Tiết, y sớm đã chuẩn bị, giờ này tất nhiên là đối đáp tự nhiên, dự liệu kỹ càng.

Phong Kính Tiết không cách nào làm gì được y, tất nhiên là âm thầm hậm hực.

Mọi người họp ở soái phủ, thông báo chút tạp vụ đơn giản trong quân sau khi Lư Đông Ly đi, lại đưa sổ sách về số vũ khí quân dụng mới nhận được cho Lư Đông Ly xem qua.

Trên cơ bản số lượng đã đủ cho quân đội ứng phó một cuộc đại chiến bình thường, Lư Đông Ly cũng cảm thấy khá vừa lòng, tảng đá vẫn đè trong lòng cuối cùng đã thả xuống.

Mọi người bàn bạc mọi việc xong xuôi, đầu tự tan đi, Phong Kính Tiết tất nhiên không đi, khi chỉ còn hai người trong phòng, y đập bàn mắng Lư Đông Ly xối xả.

Từ làm xằng làm bậy đến to gan lớn mật, từ không biết chết sống đến chuyên quyền độc đoán, những từ nên dùng một từ y cũng không bỏ sót.

Lư Đông Ly chỉ mỉm cười lắng nghe, chờ y mắng đủ rồi, hai tay đưa chén trà qua, cho y trơn họng dễ mắng tiếp.

Phong Kính Tiết mắng đến hết hơi, ngã xuống thở dốc, cần chén trà uống cạn một hơi, lúc này mới tức tối nói: “Được rồi được rồi, người tốt cuộc làm thế nào, mau nói tường tận cho ta.”

Lư Đông Ly đem chi tiết của cả sự kiện, nhất nhất nói ra. Phong Kính Tiết lúc đầu vẫn lạnh lùng dùng ánh mắt trách cứ nhìn y, theo y kể rõ, dần dần hưng phấn hẳn lên: “Sao người phòng bị chu đáo chặt chẽ vậy, sao người chú ý được những chi tiết này, ta nói, người nào phải một kẻ làm quan, rõ ràng chính là tội phạm bắt cóc lâu năm, thủ đoạn này thật là chu đáo.”

Lư Đông Ly cười nói: “Người đã quên, trước kia ta từng làm quan địa phương nhiều nhiệm, từng chủ quản hình danh nhiều chỗ, ta thẩm án lại luôn nghiêm túc, cường đạo phải khẫu qua ta thẩm, không một trăm thì cũng mấy chục. Ta hỏi rõ rất nhiều chi tiết gây án, đi đâu nên học, tự nhiên cũng học được.”

Phong Kính Tiết vỗ bàn cười ha ha.

Lư Đông Ly thấy y hết giận, cũng cười hỏi Phong Kính Tiết dùng thủ đoạn gì, làm cho họ được thả về nhanh vậy.

Phong Kính Tiết liền đắc ý dương dương thuật lại một lần cuộc diễn tập thú vị này.

Lư Đông Ly đang cười ngất chợt động lòng: “Người mau khai thật, lúc đầu người đề nghị ta cho quân đội thường xuyên tổ chức diễn tập tác chiến, thậm chí phái người giả làm quân địch, từ các góc độ hai bên, dùng các phương thức tiến công phòng thủ, mô phỏng hết khả năng trong thực chiến, có phải chính là để thời điểm tất yếu có thể đi đầu động toàn quân giúp người diễn trò gạt người mà không tự biết.”

Phong Kính Tiết ngạo nghễ nói: “Bằng không, người còn cho rằng cái gì mới gọi là mưu tính sâu xa, cái gì mới gọi là kiến thức siêu trác, cái gì mới gọi là...”

Không đợi y tiếp tục tự biên tự diễn, Lư Đông Ly đã tự mình mặc sức cười dài.

Đêm đó, tiếng cười trong phòng vẫn chưa từng ngừng lại.

Đêm đó, Tiểu Dao và Vương Đại Bảo thành tâm canh giữ ngoài cửa, nghe tiếng nói cười, tiếng tranh chấp, tiếng mắng chửi, tiếng quát tháo trong phòng, bất tri bất giác cũng tươi cười rạng rỡ.

Đợi khi tranh chấp trong phòng bình ổn, tiếng mắng đã kết thúc, chỉ còn lại từng tràng cười, hai người không khỏi bắt đầu nháy mắt với nhau.

Thanh âm của họ trong gió đêm, bị ép xuống rất thấp rất thấp.

“Ta nói, người đã nghe những lời đồn đó chưa?”

“Đương nhiên nghe rồi, bất quá người đừng có nói ra, Nguyên soái là một người đọc sách chính nhân quân tử, nếu nghe thấy một ngôn nửa ngữ, không phải giận đến phát điên thì chính là sợ hãi.”

“Ta lại chưa chán sống, đương nhiên không thể nói trước mặt Nguyên soái, mấy người chúng ta lần trước tụ tập nói chuyện này, bị Phong tướng quân đụng phải, còn bị y giáo huấn một hồi kìa.”

“Phong tướng quân biết rồi, vậy sao y còn dám qua đêm ở đây, vẫn tuyệt không kiêng dè, không sợ gì hết.”

“Việc này cũng chẳng có gì phải kỳ quái, Phong tướng quân của chúng ta là ai, trên đời này thật sự chưa từng có chuyện gì khiến y cố kỵ để ý đâu.”

“Lời này cũng đúng, nói đến tiêu sái, không ai hiểu rõ hơn ta, nhớ năm đó ở Tế Huyện...”

“Được rồi được rồi, chuyện Tế Huyện này người đã nói một trăm tám mươi lần, người không phiền nhưng chúng ta phiền.”

“Người nói, việc này rốt cuộc có hay không?”

“Trời mới biết, nếu nói có, họ lại đâu không giống người như thế, nếu nói không có, họ cũng thật sự quá thân cận.”

Hai người thấp giọng nói, cẩn thận phỏng đoán, hai bên đâu không biết, trong bóng đêm, ý cười bên môi mình càng lúc càng đậm, ấm áp trong mắt càng lúc càng sâu, là ai đã quay đầu nhìn khung cửa sổ chiếu đầy ánh nến trong trẻo kia, nhìn trong ánh nến bóng người đang ng ỡ đối diện nói cười khắc trên song, là ai ng ẩng đầu lắng nghe từng tràng cười vui sướng tự do kia, lặng lẽ nhuộm lên biên quan khổ hàn này từng đợt từng đợt ấm áp.

Là ai nhẹ nhàng nói: “Phải và không phải, kỳ thật đâu không quan trọng.”

Là ai nhẹ nhàng đáp: “Đúng vậy, một người là Lư nguyên soái, một người là Phong tướng quân, họ là...”

Trong gió đêm, thanh âm của hai thân binh đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Một người là Lư nguyên soái, một người là Phong tướng quân, họ là tướng lĩnh, sư trưởng, thượng ty, đồng bạn mà những quân sĩ nhỏ nhỏ này đáng dùng sinh mạng bảo hộ, dùng tương lai phó thác, dùng cả đời để đi theo.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Kinh Nhiều

Lư Đông Ly sau khi trở về, cùng chúng tướng đạt thành nhận thức chung, đối với chuyện lần này y làm ở phủ Tổng đốc, y dùng thủ đoạn gì đi đầu quân nhu vũ khí đến, đều không thể tuyên truyền, tất cả binh lính từng tham dự đều nhận được mệnh lệnh, không thể nói ra việc này.

Bất quá, rốt cuộc lắm người nhiều miệng, rốt cuộc những người đã trải qua đợt mạo hiểm này đều vừa hưng phấn vừa tự hào, người người cảm thấy, có thể làm cho quân đội được đủ vũ khí, phân công lao này họ cũng may mắn dính được đôi chút.

Cho dù không phải cố ý nói ra nhưng trong các cuộc trò chuyện chung quy sẽ lộ ra một chút. Dần dần, giữa toàn quân đã bắt đầu truyền lưu chân tướng sự việc.

Mà về Lư Đông Ly vì chịu trách nhiệm cho sinh mạng binh lính, vì tranh thủ đủ vũ khí cho quân đội, đã đánh bạc tính mạng để làm chuyện này như thế nào, cả quá trình lại mạo hiểm nhường nào, lại trải qua bao nhiêu khúc tích, sau khi qua miệng bao người và thêm vào bao nhiêu tình tiết hư cấu trong đầu những người đơn thuần, toàn bộ sự kiện đã bị truyền đến vô cùng kỳ diệu.

Lư Đông Ly lắm liệt đại nghĩa, đại trí đại dũng, gặp nguy không loạn, quả cảm quyết đoán, đều bị thổi phồng tới cực đỉnh, cho dù là bản thân Lư Đông Ly chợt nghe câu chuyện như vậy, cũng tuyệt đối không thể nghĩ đến mình.

Vốn ấn tượng trong quân với Lư Đông Ly đã cực kỳ tốt, trải qua chuyện này, các binh sĩ càng cảm thấy y không phải Nguyên soái cao cao tại thượng, mà là người chân chính để tâm sinh tử của mọi người, là người

đáng để họ tín nhiệm, họ đi theo. Dưới tình huống Lư Đông Ly không hay biết, uy vọng của y trong quân đội đã tăng vọt hơn bao giờ hết, quân tâm hướng về, thậm chí so với Phong Kính Tiết còn chỉ hơn không kém.

Trong thời gian này, đám binh lính mỗi khi tụ tập một chỗ, đều thích nói chuyện này.

Những thân binh ngày đó từng cùng Lư Đông Ly vượt nguy nan tại phủ Tổng đốc và những binh lính từng cùng Vương Đại Bảo Tiêu Dao biết rõ chân tướng, tham gia diễn kịch, trong diễn tập toàn bộ biểu diễn nhịp nhàng ăn khớp theo kịch bản lời thoại của Phong Kính Tiết, càng thích rảnh rỗi tụ tập khoe thành tích với nhau.

Người này nói, chúng ta ở phủ Tổng đốc nguy hiểm biết mấy, người kia bảo, chúng ta suốt đêm học kịch bản vất vả bao nhiêu. Người này nói, chúng ta đối mặt với ba tầng trong ba tầng ngoài phủ Tổng đốc, hơn vạn đại quân, nửa bước không lùi, thề chết đi theo Lư nguyên soái, người kia bảo, chúng ta vì diễn vở kịch này thiên y vô phùng, hai ngày hai đêm không ăn không ngủ, tập cả trăm lần, bấy giờ mới có thể hoàn mỹ lừa Tô Lăng.

Tóm lại, số liệu song phương báo ra càng ngày càng khoa trương, càng ngày càng thiếu cơ sở tin tưởng, nhưng chẳng ai cảm thấy có gì không đúng, cũng chẳng ai biểu hiện một chút hoài nghi, mọi người càng nói càng hưng phấn.

Người này nói, Tô Lăng kia tuy nói là anh vợ Lư đại nhân, nhưng ngay cả một ngón tay Lư nguyên soái cũng không bằng. Nhìn Lư nguyên soái, đối mặt với uy hiếp bách bách của trên từ Tổng đốc dưới đến một thị vệ, kiên định cỡ nào, nhưng hần thì sao, vừa nghe việc này người cũng nhũn cả ra, khi bị gọi tới khuyên Nguyên soái của chúng ta thả Tổng đốc, thanh âm lúc nói chuyện cũng chẳng thành điệu.

Người kia bảo, họ Tô này quả thật rất hèn nhát, lúc bị Phong tướng quân của chúng ta đánh, kêu la rất khó nghe...

Khi nói đến đây, bầu không khí náo nhiệt chợt im ắng.

Không biết là ai nói một câu: “Nói đến thì hẳn chung quy cũng là anh vợ Lư nguyên soái, Phong tướng quân làm như vậy, Lư nguyên soái không giận chứ?”

“Nguyên soái từng nói là không giận, có đi đâu khi biết việc này, dường như thật sự không cao hứng lắm đâu.”

“Đúng rồi, Tiểu Dao, Phong tướng quân về việc này, có giải thích với Lư nguyên soái chưa?”

Tiểu Dao khó hiểu nhíu mày: “Nói đến cũng lạ, mấy ngày nay ta theo sát bên cạnh Phong tướng quân, vẫn thấy y cùng Lư nguyên soái nói nói cười cười, nhưng chuyện lớn như vậy lại không ai đề cập một câu. Ta cũng từng nhắc nhở Phong tướng quân, người ta nói cho cùng là thân thích, dù thế nào cũng phải giải thích một chút, nhưng Phong tướng quân chỉ uể oải đáp, Lư nguyên soái nhất định sẽ tín nhiệm ta, nếu ta vẽ vờ, há không phải tỏ ra y là người đa tâm.”

Gã không rõ nguyên do mà gãi gãi đầu: “Nói đến thì ta vẫn không hiểu, loại chuyện này sao có thể ngay cả một câu giải thích cũng bớt. Đại Bảo, người vẫn đi theo Lư nguyên soái, với việc này y có nói gì không?”

Vương Đại Bảo vẻ mặt cũng mù tịt: “Nguyên soái cũng chưa từng đề cập một câu, trái lại ta đã thay Phong tướng quân lo lắng, có một lần vòng vo nhắc tới việc này, còn khẽ oán trách Phong tướng quân một câu, nói y cho dù đánh người có lý hơn nữa, cũng không nên không giải thích câu nào, chẳng ngờ Nguyên soái đột nhiên nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng nói, y biết ta nhất định sẽ tín nhiệm y cho nên mới làm như vậy, cần gì giải thích gì đâu.”

Mọi người mê hoặc khó hiểu mà người nhìn ta ta nhìn người, việc này, cái gì mà người tin ta ta tin y, người biết ta biết, thật sự chẳng thông nổi, hoàn toàn không hợp nhân tình thế cố bình thường.

Qua cả buổi, mới có người đề giọng xuống cực thấp cực nhỏ nói: “Các người nói, có khi nào những lời đồn đó là thật. Tuy nói anh vợ là rất thân,

bất quá, nếu như quan hệ của họ càng thân hơn, vậy tự nhiên nói đánh là đánh, cũng không cần thiết vì chuyện giải thích mà lo lắng.”

“Nói như vậy lại thật sự có đạo lý nha.”

“Đúng vậy, nói không chừng chính là như vậy đấy...”

Theo đề tài vừa chuyển, không khí thảo luận lại náo nhiệt hẳn lên.

Bất quá lần này họ đã tỉnh táo hơn rất nhiều, vừa nói vừa không ngừng có người ngẩng đầu dòm chừng bốn phía, đề phòng lại bị đương sự đụng phải.

Cách chỗ họ không xa, trên một nhánh vĩ đại của gốc đại thụ cành lá um tùm che chắn, Phong Kính Tiết đang nhắm mắt ngủ chợt mở mắt, tiện tay tháo h ô lô rượu bên hông, uống một ngụm nước sôi.

Ôi, bất kể qua bao nhiêu năm, tật xấu thích nói chuyện thị phi riêng tư sau lưng người của thế nhân, vĩnh viễn không sửa.

Bất quá, việc này cũng không có gì là không tốt, đã có trợ giúp tăng cường hình tượng và uy vọng của Lư Đông Ly trong lòng quân đội, mình cứ coi như không biết đi, chỉ cần có thể giấu được vị Đại nguyên soái kia là được rồi. Về phần đề tài phương diện khác, thôi thôi thôi, chuyện kiểu này càng chui càng đen, cứ xem nó không tồn tại, người ta truyền một r ồi tự nhiên sẽ không truyền nữa.

Y ung dung cười cười, treo h ô lô rượu lại hông, vươn vai, hai tay gối sau đầu, uể oải mà lại vô hạn thỏa mãn nhắm mắt, chuẩn bị ngủ tiếp.

Có lẽ là thân vào trong mộng, có lẽ giấc mộng kia rất rất đẹp, cho nên vẻ mặt y an tường dị thường, cho nên bên môi y trong lúc vô ý đã lộ ra nụ cười đặc biệt ấm áp.

Trong mộng, nên có một người cùng y sóng vai đồng hành, giữa người đó và y, không cần giải thích, không tồn tại ngờ vực, không có hiểu lầm, thân mật khăng khít như là cùng một người vậy.

“Kính Tiết, học sinh ngoan như cậu sao gần đây cũng lười giống A Hán vậy, hờ chút là tìm chỗ lười biếng đánh một giấc?”

Trong đầu bỗng xuất hiện thanh âm khiến Phong Kính Tiết buồn bực nhúm mày: “Trương Mẫn Hân, có phải cô cả ngày ăn no rảnh đến phát sợ, ta lại chẳng phải A Hán, không có hứng thú làm chuột bạch cho cô quan sát.”

“Nói gì thế? Luận văn của tôi đã kết thúc, hiện tại có hàng đồng thời gian rảnh rồi, đương nhiên phải quan tâm tiến độ học tập nghiên cứu của bạn bè một chút. Cậu không vì tình yêu vĩ đại với bạn học đó của tôi mà cảm động sao?” Nhiều lúc không thể không bội phục Trương Mẫn Hân, có thể dùng ngữ khí khoa trương, đem sự tình đơn giản nói đến buồn nôn vô cùng.

Phong Kính Tiết cười lạnh: “Được rồi, ta không phải loại đàn độn thiên tài đến mức thiên lý bất dung, lại còn lười nhác đến độ khiến người giận sôi như A Hán, tình yêu bạn học đó của cô, vẫn xin tận tình trút lên người y đi.”

“Tôi đương nhiên quan tâm A Hán nhất rồi, nhưng mà cậu đừng quên, trọng tâm sinh hoạt của cậu ta, thuần túy là ăn ngủ ngủ ăn, sinh hoạt gần đây của đời này, hoàn toàn là đơn giản khoái hoạt như heo, cho dù là người kiên nhẫn như tôi cũng chẳng thể cả ngày nhìn cậu ta không ngừng ăn ăn ngủ ngủ, ít nhiều vẫn phải quan tâm các bạn khác...” Tiếng cười đùa khá thấp truyên đến, “Huống chi, trên người cậu lại xảy ra chuyện thú vị như vậy.”

“Ta đời này chẳng qua là một tiểu nhân vật, có thể có chuyện gì thú vị. Muốn xem đại sự kiện phong vân biến ảo thì đi tìm Tiểu Dung với Khinh Trần ấy.” Phong Kính Tiết không hề tức giận.

“Đại sự trong mắt chúng ta, cùng đại sự trong mắt những thế nhân bình thường này, phải hoàn toàn bất đồng chứ. Trò Phong, cậu không nên coi tôi là một tục nhân.” Trương Mẫn Hân nghiêm trang nói, “Theo tôi thấy, những đê tài truyên lưu trong quân đội các cậu đó, không phải vui hơn nhiều mấy chuyện quốc hưng quốc diệt kia sao?”

Phong Kính Tiết chầm chậm nghiêng rằng, chẳng trách, sở dĩ nữ đế ờng nhân cuối cùng và cũng điên cuồng nhất trong lịch sử này bỗng nhiên phát sinh hứng thú với y, quả nhiên là bởi mấy lời ờn nhảm chán đó.

Y ở đây buồn bức, Trương Mẫn Hân lại càng hưng trí bừng bừng: “Tuy nói đó là lời ờn, nhưng mà không có lửa làm sao có khói, chưa chắc không có nguyên nhân. Các cậu cả ngày cùng một chỗ, cả đêm không rời nhau, ngủ cũng chung một giường, cho dù không có ý đó, từ từ có chút tình cảm và xúc động xa lạ cũng là có thể lý giải mà. Tuy rằng tôi thấy những vấn đề các cậu thảo luận đều rất bình thường, nhưng cùng nhau nói, cùng nhau cười, cùng nhau sầu lo vấn đề cùng kiểu, cao hứng vì một sự tình cùng kiểu, tình cảm cộng minh như thế, việc này, cậu thật sự không cảm thấy có cảm giác mới lạ gì à...”

Khốn kiếp. Phong Kính Tiết chửi tục trong lòng, âm thầm quyết định, về sau buổi tối khi ở cùng Lư Đông Ly, nhất định phải nhớ dùng niệm lực che sự giám thị của hệ thống chủ trong Tiểu Lâu, dù lòng dạ vô tư cũng quyết không thể cho phép nữ nhân này xâm phạm riêng tư như thế.

Đáng tiếc là Trương Mẫn Hân với sự khó chịu của y lại như không hề phát giác, cười mỉm nói: “Cậu thật sự không có cảm giác à? Bất quá cho dù cậu không có cảm giác, chưa chắc y cũng không có cảm giác, khả năng y đã sớm có tâm ý không bình thường với cậu, cậu ngoại hình anh tuấn cao lớn như vậy, vừa văn võ song toàn, vừa đáng tin, vừa tốt với y như vậy, y không thích cậu, đó là y không bình thường. Là y yêu cầu cậu ngày ngày cùng y nghiên cứu quân vụ, ngày ngày bên nhau dạy y binh pháp, cách làm này trực tiếp khiến thời gian tiếp xúc giữa hai người gia tăng mạnh, cậu không thể không mỗi đêm ngủ trên giường y. Nếu nói y một chút tư tâm cũng không có, quả thật chẳng ai tin. Cho dù y tự cho là không có tư tâm, biết đâu trong tiềm thức lại có, chỉ là bản thân không biết đó thôi, biết đâu một ngày kia, gặp phải chuyện gì, tỷ như cậu xảy ra chuyện, y có nguy hiểm này nọ kia, nguyện vọng ẩn mật trong lòng y sẽ bộc lộ ra, y mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra y đã yêu cậu từ rất lâu rất lâu rồi, sau đó y sẽ hối hận, bởi vì không rõ tâm ý của mình mà cứ thế chôn vùi quãng thời gian tốt đẹp, về sau không thể nào tìm lại nữa...”

Trương Mẫn Hân giống như không hề cảm thấy Phong Kính Tiết không vui, nói càng lúc càng hăng say, càng lúc càng hưng trí, như thể nước Hoàng Hà cuộn cuộn không dứt.

Phong Kính Tiết nhắm mắt, cắn răng, nhin, nhin, nhin, chung quy không nhin được nữa, chế giễu: “Chẳng trách nói cô đọc quá nhiều tiểu thuyết đam mỹ, tình tiết này quả nhiên mở miệng là ra. Ta thấy, không chừng y đã sớm ham muốn thân thể ta, chỉ là không dám nói ra, bèn dùng lý do quang minh chính đại giữ ta lại bên cạnh, mỗi ngày có thể thân cận ta, cùng đi cùng dừng, cùng phòng cùng ngủ, ta ngủ thật an tâm, ăn thật vui vẻ, tội nghiệp y ngày ngày bị dục vọng thân thể và khát vọng nội tâm tra tấn, nhưng lại sợ một khi biểu lộ, sẽ bị ta xem thường, sẽ vĩnh viễn mất đi ta, cho nên đành phải khốn khổ kiềm chế, giả bộ chính nhân quân tử, một lòng vì nước đối mặt với ta...”

“Đúng vậy đúng vậy...” Trương Mẫn Hân lớn tiếng reo hò, “Xem ra truyện đam mỹ cậu biết cũng không ít nha, mấy đoạn kinh điển như vậy mở miệng là ra.”

Phong Kính Tiết tức đến gần hộc máu, đây là ta biết sao, là cô cũng mê truyện đam mỹ, mỗi ngày làm nhảm bên tai đám bạn học chúng ta, khiến chúng ta sau khi chịu đựng vô số tra tấn *** thần, bị miễn cưỡng truyền thụ.

Y vừa tức vừa hận, động thân từ trên cây nhảy xuống.

“Cậu đi đâu thế.”

“Đi tìm Lư Đông Ly, chứng thực triệt để tính chân thật của lời đồn chết tiệt này, cho cô cũng chết tâm, tránh cho đồ điên nhà cô vì chuyện nhảm chán này mà cả ngày đến phiền ta.” Y vừa bước đi vừa cảm giận đáp.

“A a a...” Trương Mẫn Hân bắt đầu rít lên, “Cậu chứng thực thế nào, chẳng lẽ đi tìm y nói rõ, xem phản ứng của y, hay là vỗ vai chỉ mũi y nói, Lư Đông Ly, người khai thật đi, có phải người thích ta? Hoặc giả trực tiếp bước đến ôm y hôn một cái, sau đó thông qua phản ứng bản năng chân thật

của thân thể y dưới tình huống đột nhiên này để phán đoán tình cảm của y với cậu? Hoặc là...”

Phong Kính Tiết không thể nhịn nữa, dùng một loại niệm lực cường đại cơ hồ chấn thương thân thể đại não thần kinh của y, điên cuồng rống lên: “Cô câm miệng cho ta.”

Sau đó bởi vì đầu bị chấn đau không chịu thấu, không thể không hai tay ôm đầu, rên rỉ kêu thảm.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nghiệm Chứng

Lúc Phong Kính Tiết loanh quanh ngũ ngày bên ngoài, Lư Đông Ly đang lật xem ghi chép của việc diễn tập quân sự.

Căn cứ đề nghị của Phong Kính Tiết, bắt đầu từ lần đầu tiên họ sử dụng phương thức diễn tập để luyện binh, đã an bài nhân thủ chuyên môn ghi lại các hạng nội dung, các loại số liệu trong diễn tập. Dù sao phạm vi quan sát của một tướng quân hoặc chủ soái là có hạn, có người ghi lại đầy đủ cả quá trình diễn tập, tiện cho sau đó mọi người phân tích nghiên cứu, chỗ nào làm tốt, chỗ nào làm chưa đủ, chỗ nào suy xét không chu đáo, chỗ nào có thể cải tiến, cũng có thể vừa xem hiểu ngay, đề phòng bỏ sót.

Lần diễn tập này tuy nói là vì lừa Tô Lăng, để đám quan viên hậu phương đó khẩn trương, tạo cơ hội cho Lư Đông Ly thoát thân, nhưng hết thầy công tác tương quan đầu như bình thường diễn tập, ghi chép các phương diện cũng rất hoàn thiện.

Lư Đông Ly sau khi trở về xử lý mấy việc vặt vãnh xong xuôi, liền đi đầu ghi chép diễn tập ra xem lại, một mặt cứu người, một mặt luyện binh, vốn là việc vẹn toàn đôi bên, y làm chủ soái, xem xét ghi chép diễn tập kỹ lưỡng, từ đó nghiên cứu thảo luận lợi hại, cũng là trách nhiệm.

Bất quá, Phong Kính Tiết và các tướng lĩnh khác, đương nhiên sớm đã xem qua ghi chép, bản thân chẳng buồn ngồi bên xem cùng, lén nửa ngày nhàn rồi, ra ngoài tìm gốc đại thụ cành lá um tùm, không dễ bị người phát hiện, nhảy lên đánh một giấc, chẳng ngờ lại bị Trương Mẫn Hân đến đầu văng mắt hoa.

Lư Đông Ly tự mình lật xem ghi chép, cực kỳ chăm chú, bên cạnh còn chuẩn bị giấy bút nghiên, một tay cầm văn án, một tay cầm bút, mỗi khi có

cách nghĩ cách nhìn gì, liền cẩn thận ghi lại bên cạnh.

Đang lúc chuyên chú, chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, y ngẩng đầu lên, lại thấy Phong Kính Tiết ôm đầu lão đảo đi vào, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Người sao thế?”

Phong Kính Tiết cũng chẳng trả lời, rầu rĩ ngồi xuống trước mặt Lư Đông Ly, ngẩng đầu hơi oán hận nhìn y một cái.

Bởi vì trong lòng oán giận Lư Đông Ly mang đến phiền não cho mình, ánh mắt này khá là ác độc. Lư Đông Ly toàn thân phát rét, kinh ngạc nhìn Phong Kính Tiết, cố gắng tự hỏi mình đã đắc tội với y lúc nào mà không tự biết.

Phong Kính Tiết ho một tiếng: “Đông Ly, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Lư Đông Ly hiếm khi thấy y hỏi chuyện mà còn nghiêm chỉnh tuyên bố như vậy, không khỏi ngồi lại ngay ngắn: “Người hỏi đi.”

Phong Kính Tiết nghiêm nghị nhìn Lư Đông Ly, hồi lâu mới nói: “Nếu ta và phu nhân người cùng rơi xuống sông, người sẽ cứu người nào?”

Chưa dứt lời, trong đầu đã truyền đến tiếng ghế đồ rầm vang, cùng tiếng Trương Mẫn Hân cười điên cuồng: “Cậu, cậu, cậu. Trời ơi, vấn đề thế này mà cậu cũng hỏi được ra miệng. Đây đâu là vấn đề cũ rích đến mức ối, xưa lắc đến buồn cười, ôi trời ơi, Kính Tiết ơi, học trò giỏi ơi, cậu làm tôi quá thất vọng.”

Phong Kính Tiết tỉnh bơ, mặc cô nàng tùy ý cười nhạo, chỉ nhìn chăm chăm Lư Đông Ly, chờ y trả lời.

Lư Đông Ly phản ứng tuy không khoa trương như Trương Mẫn Hân, nhưng cũng cười rộ lên: “Kính Tiết, trò đùa gì đây?”

Phong Kính Tiết kiên nhẫn nói: “Không phải trò đùa, người trả lời ta đi.”

Lư Đông Ly thôi cười, nghiêm túc nhìn y mấy cái, thấy vẻ mặt y quả không có ý đùa giỡn, gờn như đã định đưa tay sờ trán y: “Việc này, tối qua người ngủ không ngon à? Hay là bị bệnh rồi?”

Phong Kính Tiết thở dài liếc y một cái, biết nếu không có giải thích hợp lý, rất khó khiến Lư Đông Ly nghiêm túc trả lời vấn đề này, đành phải nói: “Đây chỉ là một trò chơi nói thật thú vị, ta có thể dùng một vấn đề không hề liên can để hỏi người, mà từ trong đáp án của người, đoán ra sở thích, tập tính này kia.”

Lư Đông Ly khó hiểu nói: “Nhưng sở thích, tập tính của ta người đâu biết cả mà. Còn phải suy đoán làm gì?”

Phong Kính Tiết hăm hè nhìn y: “Ta chẳng qua muốn chơi thử, muốn thử xem phương pháp suy đoán này có hữu hiệu hay không, trò này có thú vị hay không. Người không thể phối hợp với ta một chút sao?”

Lư Đông Ly ngơ ngẩn gật đầu, suy tư một chút lại nói: “Không có khả năng đâu, người bơi giỏi, ta lại không biết bơi, người với phu nhân ta rơi xuống sông, ta khẳng định phải nhờ người giúp ta cứu phu nhân.”

Theo tiếng cười to điên cuồng sâu trong óc, Phong Kính Tiết hớn hớn đập bàn, trợn trừng mắt nhìn Lư Đông Ly chòng chọc: “Đây chỉ là trò chơi, không suy xét tính hợp lý, người chỉ cần nghĩ, không biết vì sao, dù sao ta và phu nhân người đồng thời lâm vào nguy hiểm, không biết vì sao, người nhất định có năng lực cứu một trong hai, không biết vì sao, người cứu một người, người còn lại nhất định sẽ chết, như vậy người sẽ chọn cứu người nào?”

Lư Đông Ly trợn mắt há mồm nhìn y: “Ở đâu mà lắm cái không biết vì sao như vậy, đây thật sự là chuyện căn bản không thể xảy ra.”

Phong Kính Tiết lại đập bàn: “Ta nói rồi, người đừng quan tâm có thể hay không thể, người chỉ cần trả lời là được.” Y ngừng một chút rồi lại nói: “Nhất định phải nói thật, chân tâm chân ý trả lời, nếu người là bằng hữu của ta thì không thể tùy tiện bịa một đáp án lừa ta.”

Lư Đông Ly ngẩn ra một hồi, lúc này mới hơi mù mờ gật đầu: “Ta đã đáp ứng người, tự nhiên sẽ không lừa người.”

“Được, ta và phu nhân người cùng gặp nạn, người cứu người nào.”

Lư Đông Ly chần chệm buông quyển ghi chép diễn tập trong tay, cúi đầu trầm tư.

Phong Kính Tiết biết rõ tính y, dù là trò chơi, chỉ cần đã đáp ứng thì nhất định nghiêm túc trả lời, tuyệt không có khả năng tùy ý ứng phó một đáp án.

Y tất nhiên đang ở trong lòng, thật sự tưởng tượng tình cảnh như vậy, đang thời phân tích lựa chọn mình có thể làm.

Câu hỏi chơi này, tự cổ chí kim từng có rất nhiều người nêu ra, người hỏi nói ra đầu thoải mái, đa số cũng kèm chút tùy ý và đùa vui, nhưng nếu thật sự đặt mình vào đó đi thiết tưởng, chân chính đi lựa chọn, đi đối mặt, tất là nỗi đau đớn như đao phanh trong lòng, máu thịt đầm đìa.

Cho nên Phong Kính Tiết mặc dù bị Trương Mẫn Hân chọc giận chạy tới tìm Lư Đông Ly hỏi vấn đề điên khùng này, thế nhưng nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly dần dần ảm đạm, nét mặt dần dần nặng nề, trong đôi mắt dần dần hiện vẻ đau đớn, ngay cả bản thân Phong Kính Tiết cũng phải hơi áy náy.

Thật là, người ta đang yên đang lành là một người lòng dạ thản nhiên vô tư, mình dựa vào đâu mà vì hành vi điên khùng của Trương Mẫn Hân đó, dùng vấn đề thế này để tra tấn y.

Lư Đông Ly trầm mặc rất lâu rất lâu, lâu đến mức Phong Kính Tiết cảm thấy bản thân cũng hơi cứng đờ rồi. Mồ hôi tuôn ra trên trán Lư Đông Ly, chậm rãi rơi xuống, ***g ngực bởi vì nỗi lòng quá kích động đau đớn nào đó mà phập phồng rõ rệt.

Khi Phong Kính Tiết gần như nhảy dựng lên kêu, người không cần trả lời, đây chẳng qua là một trò đùa, Lư Đông Ly rốt cuộc mở miệng.

“Ta sẽ cứu người.”

Y ngẩng đầu, nở nụ cười thâm đậm, vẻ mặt lại thoáng thê lương bi thống không nói nên lời.

Trương Mẫn Hân lại thét lên chói tai: “Coi đi coi đi, y quả nhiên xem cậu quan trọng hơn phu nhân.”

Phong Kính Tiết lạnh lùng mắng một tiếng “Vô vị”, lúc này mới dùng ánh mắt bình tĩnh trong sáng lạ thường nhìn Lư Đông Ly, lại hỏi: “Nếu ta với Hoàng thượng đồng thời gặp nguy hiểm, người chỉ có thể cứu một trong hai chúng ta, người cứu ai?”

Lần này Lư Đông Ly đáp cực nhanh, vẻ mặt cũng thập phần thoải mái: “Đương nhiên là Hoàng thượng.” Y mang theo vẻ trách cứ nhìn Phong Kính Tiết, “Vấn đề thế này còn cần phải hỏi sao?”

Phong Kính Tiết cười ha ha, đưa tay vỗ vai y: “Lư Đông Ly ới Lư Đông Ly, đây đích xác là câu trả lời người sẽ có, đây quả nhiên là câu trả lời tất nhiên của tất cả trung thần nghĩa sĩ, quân tử chính trực.”

Y cười to quay đầu bước đi.

Lư Đông Ly ngạc nhiên hỏi: “Người hỏi xong rồi, thế phỏng đoán của người đâu?”

“Ta đã chứng thực, trò chơi này rất vô vị, phỏng đoán này cũng chẳng có ý nghĩa gì, không đáng để học tập, không đáng để phổ biến, ta đi tuần thành, người cứ bận việc mình đi.” Phong Kính Tiết chẳng buồn quay đầu, phất phất tay, rời đi vô cùng nhẹ nhàng.

Lư Đông Ly ngơ ngác ngẫm một lúc, cả buổi trời mới bắt đầu hoài nghi, Phong Kính Tiết này, không phải là giấu y lén uống rượu, uống hờ dờ ới chứ. Không được, về vấn đề trong quân nghiêm cấm tùy ý uống rượu, ngày mai phải thăng trưởng thảo luận trọng điểm một chút.

Trương Mẫn Hân vui sướng không thôi nói: “Coi đi coi đi, chân tướng đã thõa r ấi, tình cảm của y với cậu sâu trong nội tâm cũng rất rõ ràng.”

“Đúng là rất rõ ràng.” Phong Kính Tiết thản nhiên nói, “Y với ta căn bản chẳng có một chút tư tình.”

“Sao có thể, y thà không cứu thê tử, cũng phải cứu cậu.” Trương Mẫn Hân kêu lên.

“Ngu ngốc. Y còn thà không cứu ta, cũng phải cứu Hoàng đế kia, chẳng lẽ y có tư tình với Hoàng đế?” Phong Kính Tiết cười khẩy.

“Vấn đề đó y đáp nhanh đến vậy, căn bản chưa hề nghiêm túc suy nghĩ, chắc chắn không phải là thật lòng, nói để lừa cậu thôi.”

“Trương Mẫn Hân, chúng ta tuy rằng chưa từng học tâm lý học hẳn hoi, nhưng một số tri thức mang tính thường thức cũng nên biết. Nếu ta trực tiếp hỏi có phải y thích ta, hoặc là ta với phu nhân y yêu ai hơn, mấy vấn đề thế này. Thứ nhất, y có thể nói dối. Thứ hai, có thể y không muốn nói dối, nhưng bởi vì trong tiềm thức không muốn đối mặt r ấi nói dối mà không tự biết. Nhưng ta chỉ dùng phương thức trò chơi để trải nghiệm vấn đề, y cũng lấy trò chơi để đáp lại, tự nhiên khỏi cần phải phòng bị ta, trong tiềm thức cũng sẽ không có ý nghĩ lừa gạt ta. Hơn nữa, tính tình của y ta rất hiểu, y đã đáp ứng nói thật, câu trả lời nhất định sẽ không có nửa điểm giả dối.”

Phong Kính Tiết thản sắc bình thản, tâm tình cũng bình tĩnh như vậy nói: “Nếu ta và Hoàng đế thật sự đồng thời gặp nạn, y chắc chắn chọn cứu Hoàng đế, bởi vì với một sĩ đại phu thời đại phong kiến, chịu tư tưởng giáo dục trung quân lớn lên mà nói, trung thành là tình cảm cao thượng nhất, mà lợi ích của quân chủ, ngay sau phúc lợi của bách tính và quốc gia, dưới đại nguyên tắc thế này, không có bất kỳ người, sự, vật nào có thể vượt lên. Trong mắt sĩ đại phu, nho sinh cổ đại, trung quân là cơ bản nhất, cũng là một trong những đạo đức không thể dao động nhất, quân chủ biết đâu vô năng, biết đâu thất đức, biết đâu ham yên vui, biết đâu không nạp trung gián, nhưng chỉ cần chưa quá mức tàn bạo, quá mức điên cuồng, quá mức giục tàn quốc gia bách tính, thông thường mà nói, họ vẫn sẽ lựa chọn

tận trung với quân chủ, cũng vào khi quân vương gặp nguy hiểm, không tiếc hết thảy cứu giúp. Cũng bởi vậy, y mới cho rằng vấn đề này của ta rất vô vị, căn bản không cần thiết đưa ra, câu trả lời của y cũng sẽ đương nhiên như vậy, căn bản không cần đi suy nghĩ, đi vùng vẫy, đi đấu tranh.”

“Vậy y lựa chọn cứu Hoàng đế, không liên quan tới tình yêu. Chúng ta có thể không thảo luận.”

“Y lựa chọn cứu ta, cũng không liên quan tới tình yêu, cũng đừng dạng có thể không thảo luận.” Phong Kính Tiết thản nhiên nói.

“Tại sao?” Trương Mẫn Hân kinh ngạc kêu, “Hoặc giả nói, cậu dựa vào đâu để nhận định, lựa chọn của y không liên quan tới tình yêu.”

Phong Kính Tiết mỉm cười, thông thả dạo bước trên trường nhai Định Viễn quan, trong đầu khoan thai đáp: “Trương Mẫn Hân cô đừng dùng giá trị quan của đời sau để nhìn người thời đại này. Trong một thời đại rất dài lâu về sau, mọi người vô cùng tôn sùng tình yêu, mọi người luôn muốn đường hoàng truy cầu cá tính, tại thời đại ấy, bỏ một người, lo mọi người, bỏ cái lợi của bản thân, lấy cả sinh mệnh để tận trung thành vì quốc gia dân tộc, có khi sẽ bị cho là ngu xuẩn và không thể lý giải. Trong thời đại ấy, khi người yêu và mẫu thân đồng thời rơi xuống sông, vấn đề chọn cứu người nào, không biết bị ai nói ra đầu tiên, sau đó trong vô số câu chuyện, vô số hiện thực, bị người vô số lần hỏi người yêu. Cũng chỉ có trong thời đại tình yêu tối thượng đó, vấn đề này mới chân chính có ý nghĩa. Đổi lại thời đại của chúng ta, vấn đề này nói ra chỉ tổ rước lấy mọi người cười nhạo, mà đổi là cổ đại, đừng nói trả lời, nếu có nữ nhân hỏi trượng phu mình như vậy, đã đủ để bị nhận định là người đàn bà điêu ngoa. Cô phải nhớ, ở thời đại này, trong tư tưởng giá trị quan của thế nhân bình thường, tình yêu chưa bao giờ được đặt lên vị trí cao nhất. Đặc biệt là những chính nhân quân tử cổ đại này, vô luận là nho sinh đọc sách thánh hiền, hay là hiệp khách nghĩa sĩ, họ thường có một loại đạo đức quan cổ quái, dục vọng tình cảm cá nhân, luôn bị ép đến cực cực thấp, tình chẳng qua là tư tình, mà nghĩa, lại luôn là đại nghĩa. Vì bằng hữu mà hy sinh thân thể, được cho là hành động cực vĩ đại, mà vì thân thể hy sinh bằng hữu, lại là vô cùng đê tiện và phải bị phê phán.”

Trương Mẫn Hân giận dữ: “Cách nghĩ khốn kiếp vương bát đản gì đây, dựa vào đâu mà nữ nhân nhất định phải bị nam nhân dùng để hy sinh.”

“Dùng quan điểm của chúng ta mà nhìn, đây đương nhiên là không đúng. Nhưng ở thời đại này, đây lại là đạo đức quan và giá trị quan thế nhân phổ biến tiếp nhận. Càng là chính nhân quân tử, tại phương diện này với bản thân lại càng phải yêu cầu nghiêm khắc. Đích xác là có chút vị tề thiên lý diệt nhân dục bên trong. Cho nên nếu trong lòng Lư Đông Ly có tư dục gì với ta, dù là bản thân y cũng không phát hiện trong tiềm thức có ý nghĩ này, như vậy khi đối mặt với đề lựa chọn này, đạo đức của y sẽ cho rằng, bỏ thể tử mà cứu ta là một chuyện rất tiện hạ lưu và cực kỳ ích kỷ. Y sẽ rất tự nhiên mà quyết định cứu thể tử, sau đó làm ta bị thống muốn chết. Nếu dùng tình yêu điên cuồng hoàn mỹ mãnh liệt đám đồng nhân nữ các cô chờ mong để phán đoán, hạn độ lớn nhất của y bất quá là vì không chịu nổi nỗi đau mất đi ta, mà tự sát tuần cùng thôi.” Phong Kính Tiết lắc đầu, ngữ khí cũng hàm chứa chút thở than bất đắc dĩ, “Chính vì y lòng dạ thẳng thắn vô tư, thuần túy xem ta là bằng hữu, đến khi chọn lựa y mới thống khổ bỏ thể tử cứu ta.”

“Trời ơi, cái gọi là tình yêu, chính là khi đại nạn đến, việc đầu tiên là hy sinh người yêu nhất sao? Tôi phi, tôi hận nhất đám gọi là trung thần nghĩa sĩ anh hùng hiếu tử này, dùng máu tươi của phụ nữ trẻ em để đệm lên sự cao thượng của mình, hy sinh thân nhân để thành tựu sự vĩ đại của mình.”

“Cũng không phải tất cả những nhân vật anh hùng, cuối cùng đều nhất định sẽ khuất đãi thân nhân mình, nhưng tâm và lực của người ta có hạn, lúc vì quá nhiều người và việc mà vật vả dụng tâm, đích xác rất khó toàn tâm chiếu cố chí thân bên cạnh mình nữa. Dùng quan điểm của chúng ta mà nhìn, đây có lẽ là rất tàn nhẫn rất vô tình. Nhưng mà ở thời đại này, đây quả thật là một loại đạo đức và hành vi được tôn trọng. Lư Đông Ly kỳ thật là loại chính nhân quân tử, chính trực nho sinh điển hình nhất thời đại này, y đã bị giáo dục loại tư tưởng này quá nhiều năm, y cũng không thể nào thoát khỏi cách nghĩ cách nhìn này. Chỉ là, y không phải loại người chính trực đến vô tình vô nghĩa, đồng thời gọi là thánh nhân lấy chính trực làm vốn, thần nhiên thương tổn thân nhân, mà không máu không thịt đó. Cho nên y mới phải do dự, mới phải thống khổ, mới phải cảm thấy bị thương.

Kỳ thật là ta có lỗi với y, ta dùng một vấn đề vui đùa, buộc y đối mặt với lựa chọn sâu trong nội tâm mình, buộc y không thể không thừa nhận, mình là một trượng phu ti tiện khi đối mặt với lựa chọn sẽ vứt bỏ thể tử, là ta khiến y đang yên đang lành, bị sự hổ thẹn vô hạn tra tấn. Ta nghĩ, trong một khoảng thời gian rất dài, y sẽ ăn không ngon ngủ không yên.” Phong Kính Tiết cười khổ lắc đầu, vì hành vi húng khởi nhất thời của mình mà cảm thấy hối hận.

“Cho dù khổ sở, với thể tử y mà nói đó cũng bất quá là nước mắt cá sấu thôi. Hừ, có gì đáng để người ta đồng tình hay bội phục.”

“Trương Mẫn Hân, đứng ở góc độ của chúng ta, đương nhiên có thể phê phán rất nhiều hành vi ngu xuẩn của cổ nhân. Rất nhiều cách làm bình thường của người cổ đại, trong mắt chúng ta, cũng là không thể lý giải. Nhưng mà cô và ta, đều không nên lấy thời đại chúng ta để yêu cầu cổ nhân. Người cổ đại thân trong thời đại của họ, đã chịu loại giáo dục mà họ riêng có, có giá trị quan của chính họ, có lẽ không đủ tốt, có lẽ rất bất công, có lẽ bởi vì bị chính sách ngu dân của quân chủ và giáo dục trung thành tẩy não, cho nên quá cứng nhắc cố chấp. Nhưng mà chúng ta không tán đồng, chí ít phải biết tôn trọng, chúng ta có thể vì rất nhiều sai thất của vĩ nhân trong sử sách mà thở dài, rất nhiều hành vi của cổ nhân mà lắc đầu, nhưng không thể yêu cầu họ thoát khỏi cực hạn của bản thân thời đại để đưa ra lựa chọn khiến chúng ta hoàn toàn đồng ý, đi đâu này là quá khắt khe và căn bản không có khả năng.”

“Nhưng việc đó cũng không thể như vậy...” Trương Mẫn Hân chột kêu lên, “Không đúng. Chúng ta rõ ràng đang nghiên cứu tình cảm, là tình yêu, là sự ái muội không đâu không có, sao hiện tại lại thảo luận đến vấn đề lớn nghiêm túc như vậy.”

Phong Kính Tiết nhướn mày: “Cô nói là vì sao...”

“Ai nha, tôi mắc bẫy, cậu...” Tiếng kêu phẫn nộ của Trương Mẫn Hân bỗng nhiên biến mất, sâu trong óc là sự thâm tĩnh an tịch.

Phong Kính Tiết thở phào một hơi, cả thế giới đều đã an tĩnh lại, cảm giác này thật sự là quá tốt, ha ha.

Quy củ của Tiểu Lâu, thời gian Tiểu Lâu chủ động đề xuất liên hệ với tất cả học trò mỗi tháng không thể quá năm giờ, trừ đi liên lạc đứt quãng từng có trong tháng này, vốn còn ba giờ liên hệ. Y cố ý chậm chạp đi chơi trò vắn đáp với Lư Đông Ly, cố ý phát huy đề sai, thao thao bất tuyệt, chính là vì dùng hết tất cả thời gian liên lạc của tháng này, ít nhất trong nửa tháng sau, y sẽ không cần lo lắng bị nữ nhân Trương Mẫn Hân đáng sợ kia quấy rầy nữa.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đồng Hành

Từ sau khi Tô Lăng báo cáo Trầ quân tiến công Định Viễn quan, Tổng đốc bị buộc phải thả Lư Đông Ly, các quận hậu phương vẫn chờ công văn thông báo quân tình Định Viễn quan gửi đến, để xác định thế cục là nguy hay an.

Nhưng đợi mãi, Định Viễn quan cứ nhiên im ắng không thấy một chút động tĩnh. Trong đầu mọi người càng lúc càng không chắc, cuối cùng Tổng đốc bèn tự mình phát một phong công văn hỏi thăm quân tình đến Định Viễn quan.

Sau khi nhận được công văn, chân mày Lư Đông Ly bất tri bất giác nhíu lại, nên h ỏi âm thế nào đây?

Nói với hậu phương, chúng ta ở đây đang đánh tối mày tối mặt, vạn phần nguy ngập.

Đi đầu đó tuyệt đối không thể.

Rải tin đồn là sắp đánh giặc thì không có vấn đề gì, không đánh giặc mà nói thành đánh, chuyện kiểu này tuyệt đối không thể nào che giấu lâu dài. Liên quan đến chiến dịch, thương vong, công tội thưởng phạt, đều phải theo quy củ báo lên trên, tiếp tế, tiếp viện, trợ cấp liên quan, cũng phải trình cho Hộ bộ Quân bộ, trừ phi là bốn quận hậu phương cùng y liên hợp, trên dưới đồng tâm bìa đặt bố cục, bằng không lời nói dối kinh thiên này chắc chắn không thể toàn vẹn. Vạn nhất lại kinh động tri ều đình, rồi đi đầu binh khiến tướng, tăng phái viện binh vân vân, làm to lên chính là tội khi quân có thể chém đầu.

Thế nhưng trực tiếp nói với hậu phương là chẳng có chuyện gì hết, căn bản chỉ là một cuộc diễn tập tác chiến mô phỏng Trầ quân công thành, vậy

không phải sẽ có cả đông người tức hộc máu, quân nhu vũ khí lần này là tất cả vũ khí của trú quân các quận và phủ khố tạm thời đi đầu động tới. Sau đó, Tổng đốc không thể không dùng số tiền bạc đáng kể, cho trú quân các quận một lần nữa chế tạo vũ khí, khoản tiền này chắc hẳn Cửu vương và Tổng đốc đều sẽ tính sổ lên mình.

Tuy nói làm ra chuyện này thì đã không quan tâm chuyện kết thù nữa, nhưng nếu những người này bất chấp đại cục, giờ này khắc này gây phiền phức, ngáng chân y, làm mấy chuyện có hại cho Định Viễn quan, vạn nhất lại vừa vặn đụng Trần quân thật sự đánh tới...

Lư Đông Ly đưa tay day day ấn đường, thở dài, tiện tay bỏ công văn nọ đến góc bàn. Thôi, cứ tạm giữ công văn này vài hôm rồi nói sau.

“Sao vậy, Đại soái của chúng ta lại vì chuyện gì mà ủ rũ mặt mày rồi.” Khi thanh âm ẻo lả mọi sự không lưu tâm kia truyền đến, Lư Đông Ly cười khổ ngẩng đầu hỏi, “Kính Tiết, mấy ngày nay, thám tử của chúng ta có từng dò được động tĩnh của Trần quân?”

Phong Kính Tiết nhún vai: “Phía trước Định Viễn quan chính là ngàn dặm sa mạc, rất ít thám tử của chúng ta có thể đi sâu vào sa mạc, hơn nữa cho dù vào rồi, tại nơi bão cát mờ mịt đó, cũng rất khó dò được quân tình. Quân tình mới nhất về Trần quân mà chúng ta nhận được, cũng là một tháng trước, họ đi đầu động quân đội lương thảo ở biên cảnh, rất có vẻ như sắp đánh trận to. Có đi đầu ngay cả quân tình này, cũng là nhờ người Mạc Sa tộc cùng các bộ tộc sa mạc lớn nhỏ thần phục họ mới dò la được. Về sau, Trần quân ở biên cảnh dùng trọng binh cảnh giới, ngay cả các đại bộ tộc sa mạc cũng không cách nào đến gần.”

Lư Đông Ly thở dài một tiếng, đưa công văn nọ qua: “Người xem...”

Phong Kính Tiết nhận lấy, thản nhiên nhìn lướt qua, cười nói: “Nếu là ta, luôn có rất nhiều biện pháp tiện miệng nói bừa có thể ứng phó. Người bạn tâm quá nhiều, tự nhiên phải phiền não.”

“Nếu người thiên hạ đều vô pháp vô thiên như người...” Lư Đông Ly cười khổ một tiếng, lắc đầu, không nói tiếp nữa, hiển nhiên cũng chẳng

muốn từ đây mà suy nghĩ nhiều.

Phong Kính Tiết bất giác cười thầm: “Xem ra phiên nào lớn nhất của Lư đại soái chúng ta lại là quân đội Trần quốc cư nhiên còn chưa công đến, ha ha?”

Lư Đông Ly mắng: “Người lại nói hươu nói vượn, binh giả vốn là hung khí, cho dù là đùa, cũng không nên nói như vậy. Ta chẳng qua cảm thấy, chúng ta không thể nắm giữ động thái của Trần quân, vô cùng bất an.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Được rồi, ta hiểu, ngày mai ta vừa vặn phải xuất phát đi Mạc Sa tộc, đến lúc đó ta sẽ tự mình dẫn dò tộc trưởng của họ, gần đây tráng đinh toàn tộc đều phải tuấn phòng trên sa mạc, một khi tra ra động tĩnh Trần quân, sẽ lập tức thông báo cho chúng ta. Lần này, phòng tuyến của họ nếu còn bị Trần quân công phá, chúng ta sẽ không tha thứ cho y nữa.”

Lư Đông Ly hơi ngạc nhiên: “Ngày mai người đi Mạc Sa tộc?”

“Lễ tế thần mỗi năm một lần của Mạc Sa tộc sắp đến rồi. Đây là ngày lễ long trọng nhất của bộ tộc họ, ngày trước mỗi năm vào lúc này đều sẽ phái người đến Định Viễn quan, mời tướng quân thượng quốc đến chỗ họ làm khách, cùng tộc dân họ tạ thần ân. Trước kia các đời Đại soái đều khinh thường những man dân họ, luôn tùy tiện sai một tướng quân đi ứng phó cho xong. Chẳng qua từ sau khi ta tới Định Viễn quan, phần việc này trên cơ bản đều là một mình ta làm. Hôm nay trưởng lão Mạc Sa tộc phái tới mời khách đã vào quan, ta đến chính là vì bẩm báo việc này với người.” Phong Kính Tiết thần nhiên giải thích.

Lư Đông Ly gật đầu, với uy vọng hiện giờ của Phong Kính Tiết tại Mạc Sa tộc, để ý đi Mạc Sa tộc chính là lựa chọn thích hợp nhất. Nhưng y lại chợt động lòng, đột nhiên nói: “Ta và người cùng đi thì sao?”

Phong Kính Tiết ngăn ra: “Người cũng đi?”

“Đúng vậy, Mạc Sa tộc là tấm chắn bên ngoài Định Viễn quan chúng ta, chuyện thám thính địch tình trong sa mạc cũng luôn dựa vào họ. Mắt thấy

chiến sự sém lông mày, ta thân là chủ soái Định Viễn quan, tự mình đi gặp tộc trưởng của họ một lần, hiểu biết một chút về thực lực của họ, xem thử chiến sĩ và phòng tuyến của họ, trong lòng mới có thể nắm chắc. Hơn nữa, ta tin với thân phận của ta, nếu có thể lấy tâm thân thiện đối đãi, họ cũng sẽ h ồi báo chúng ta trung thành và nhiệt huyết.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Trước kia chưa từng có vị chủ soái nào đích thân đến nơi Mạc Sa tộc cư trú, nếu người đi thật, quả là nỗ lực vô cùng, bảo đảm khiến họ từ trên xuống dưới cảm động đến h ồ đ ồ. Chỉ là, người thân là chủ soái, rời khỏi Định Viễn quan...”

Lư Đông Ly cười nói: “Chính bởi vì ta là chủ soái, mới nên đi.”

Phong Kính Tiết biết y xưa nay làm việc nghiêm túc, thân tại soái vị, việc Mạc Sa tộc này c ần phải tự làm, hơn nữa nếu y đi thật, chính trị thân thiện, hiệu quả cũng nhất định cực lớn, cho nên chỉ suy nghĩ một chút, li ền tỏ vẻ đ ồng ý.

Quả nhiên, trưởng lão Mạc Sa tộc đến mời khách vừa nghe chuyện này chẳng những mời được Phong tướng quân, ngay cả Lư nguyên soái cũng chịu đích thân đi cảm tạ th ần ân với tộc nhân họ, cùng dự thịnh điển, cảm động đến mức đương trường quỳ xuống hôn góc áo bào của Lư Đông Ly.

Mà những tướng quân khác nghe tin tuy kinh ngạc nhưng cũng chưa h ề ngăn cản.

Lư Đông Ly sau khi giao việc trong quan lại cho chư tướng, li ền cùng Phong Kính Tiết dẫn theo ba trăm *** kỵ, xuất quan với trưởng lão Mạc Sa tộc.

Lần này không phải dạ tập toàn quân phi ngựa hết tốc lực như lần trước, mọi người đi không nhanh không chậm, d ần d ần tiến vào sâu trong sa mạc.

Lúc đầu mọi người đều *** th ần phấn chấn, nhưng đi trong sa mạc đến sáng ngày thứ ba, ngay cả các chiến sĩ *** nhuệ của Định Viễn quan này, cũng đều d ần d ần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Thời gian dài hành trình đơn điệu lặp lại, thời gian dài người trên ngựa hiếm được nghỉ ngơi, dưới ánh dương hùng hực vô tình, phóng tầm mắt nhìn đi, giữa thiên địa chỉ có cát vàng mờ mịt, vô cùng vô tận, đích xác khiến từ tâm linh đến thân thể người ta đều cảm thấy mỗi một vô cùng.

Cả đội ngũ ngoại trừ Phong Kính Tiết võ công tuyệt đỉnh như không việc gì thì chỉ có đoàn người tộc trưởng Mạc Sa tộc đã hoàn toàn thích ứng với sa mạc *** thần phẫn chấn như trước.

Từ sau khi biết Lư Đông Ly đồng hành, trạng thái phẫn khích của họ vẫn giữ nguyên đến giờ. Trưởng lão cao tuổi luôn cưỡi ngựa đi theo bên cạnh Lư Đông Ly, không ngừng tỏ vẻ sùng kính cảm kích với y, không ngừng nói, tộc trưởng và các tộc dân sẽ vì y đến mà vui mừng xiết bao, không ngừng cam đoan mọi người sẽ dùng lễ tiết cao nhất đón tiếp Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly tuy vẫn cố gắng bảo trì nụ cười thân thiết, kiên nhẫn lắng nghe, lễ phép trả lời, nhưng về sau, ngay cả sự nhẫn nại của y cũng gần như bị vị lão nhân kích động quá mức này mài sạch.

Giờ khắc này, phóng tầm mắt nhìn các chiến sĩ mỗi một ở bốn phía, thật sự rất khó tưởng tượng, vị lão nhân bên cạnh này có thể có *** thần hơn những chàng trai cường tráng kia.

Phong Kính Tiết đối với tra tấn *** thần Lư Đông Ly gặp phải, hai ngày qua vẫn đều lãnh nhàn bàng quan, không hề có ý ra tay cứu giúp, lúc này thấy vẻ cố nén thống khổ, nỗ lực mỉm cười của Lư Đông Ly, trong lòng thú vị gấp bội.

Nhìn Lư Đông Ly không biết do thân thể nóng hay là trong lòng nóng, người vẫn ướt đầm mồ hôi, mồ hôi trên trán cũng rơi như mưa, y lại đoán thần trong bụng. Đây rốt cuộc là bị đại thái dương phơi khô, hay là bị trưởng lão vĩ đại của Mạc Sa tộc bức cho?

Trong lòng tuy buồn cười, tay vẫn rất từ bi đưa qua một túi nước, cười nói: “Đại soái mệt rồi sao?”

Lư Đông Ly tiếp nhận túi nước, ngửa đầu uống một hớp lớn, cảm thấy một luồng mát rượi kia, dần dần làm trơn lục phủ ngũ tạng đã bị phiền đến bốc khói, y mới có thể thở một hơi, ngoái đầu nhìn Phong Kính Tiết khí định thần nhân, dưới đại thái dương gay gắt thế này mà vẫn như không việc gì, trong lòng không thể không hâm mộ, không bội phục.

Là vị cô nhân nào nói tâm tĩnh tự nhiên mát? Sự thật chứng minh, hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Lư Đông Ly thở dài nặng nề, không phải vì cá nhân y tu dưỡng còn chưa đủ đó chứ.

“Kính Tiết, người không nóng à?”

Phong Kính Tiết liếc nhìn y: “Người không biết võ công luyện đến hóa cảnh là có thể nóng lạnh không xâm sao?”

Nghe ngữ khí đó, cứ như thể đây là thường thức một cộng một bằng hai, Lư Đông Ly vậy mà không biết, quả thật tội không thể dung thứ.

Lư Đông Ly cười khở một tiếng: “Ta cũng từng luyện công...”

Phong Kính Tiết giận dữ nhìn y, mỉa mai: “Người mới luyện vài ngày, đã trông chờ có thể lên trời xuống đất? So với ta, ta phi, người biết ta từ lúc mấy tuổi đã bắt đầu luyện công, người biết ta đã ném bao nhiêu khối, chịu bao nhiêu tội? Người biết ta đã bỏ ra bao nhiêu thời gian và *** lực? Người dám so với ta...”

Y quắc mắt nói: “Biết đủ đi, nếu không phải ta giúp người nên móng nội công, cho người thân cường thể kiện thì lúc này, người đã sớm nằm sấp kêu thảm, không thể động đây, còn hy vọng tiếp tục đi đường như bây giờ?”

Họ xưa nay tùy tiện đã quen, lúc này đi theo họ lại đều là cận vệ thân binh, chẳng ai thấy có gì không đúng, trái lại vị trưởng lão Mạc Sa tộc kia sợ đến trợn mắt há mồm, đây đây đây, đây là thái độ bộ tướng nói chuyện với Nguyên soái nên có sao?

Nếu bọn họ có ai dám nói với tộc trưởng như vậy, sớm bị lôi đi cho sói ăn thịt rồi.

Bởi vì kinh hãi quá mức, đại trưởng lão cư nhiên hơn nửa ngày liền không tìm Lư Đông Ly nói chuyện nữa.

Lư Đông Ly có thể thanh thanh tĩnh tĩnh đi một lúc, cuối cùng hơi tò mò mà hỏi khế Phong Kính Tiết: “Võ công của người rốt cuộc cao bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu?” Phong Kính Tiết nhú mày ngẫm nghĩ, “Với người nhất thời cũng không thể nói rõ, dù sao tính trong toàn bộ cao thủ thiên hạ các quốc, triêu đình dân gian, ta tuyệt đối không thể xếp thứ mười trở xuống là được rồi.”

“Mười người đầu à.” Lư Đông Ly thở dài ra vẻ thất vọng, “Cứ với bộ dáng tự cao tự đại bình thường kia của người, ta vẫn tưởng người phải là thiên hạ đệ nhất cao thủ chứ.”

Phong Kính Tiết trừng y một cái, thầm nghĩ, nếu không tính cả đám bạn học đó, ta đương nhiên chính là thiên hạ đệ nhất. Đáng tiếc, thiên hạ đệ nhất hiện tại, trên lý thuyết hẳn phải là cái tên A Hán ngủ ngày có thể ngủ ra tuyệt thế thần công kia, đương nhiên tiền đề là nếu bản thân y nguyện ý chịu khó một chút, luyện thêm mấy chiêu để phối hợp với nội lực thiên hạ vô song đó.

Lúc y đang buồn bực, những binh sĩ khác nghe Nguyên soái chậm chọc Phong tướng quân như vậy đều cười lên.

Trong tiếng cười của mọi người, Phong Kính Tiết lạnh lùng nhướng mày, trong lòng bắt đầu tính toán, đánh chủ soái là tội danh gì.

Lư Đông Ly lại phớt lờ vẻ mặt khó coi của y, chẳng qua ánh mắt nhìn quét các quân sĩ, thấy mọi người cười vui như vậy, *** thần vốn có chút mỗi mết cũng hơi phấn chấn, thoáng yên tâm.

Y lúc này mới nhẹ giọng nói với Phong Kính Tiết: “Sức chiến đấu, dũng khí và lực ứng biến của quân đội chúng ta hẳn là đều đã rất mạnh,

nhưng đối với sa mạc, mọi người lại thủy chung không thích ứng. Phía trước Định Viễn quan chính là sa mạc, chúng ta không thể luôn nghĩ chuyện đánh thủ thành chiến, lúc cần thiết cũng phải đưa quân đội ra ngoài quan, đối trận cùng quân địch, cũng phải trong sa mạc rộng lớn này, cùng quân địch công phòng truy đuổi...”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói: “Được rồi được rồi, chờ lần này sau khi trở về, chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện năng lực thực chiến của họ trên sa mạc.”

Trong lòng y vốn đang vì Lư Đông Ly trêu chọc y cho mọi người vui vẻ mà buồn bực, chẳng ngờ Lư Đông Ly lập tức như không việc gì tìm đến nói công sự. Trong lòng mặc dù cười khổ một tiếng, nhưng cũng biết Lư Đông Ly đúng. Không chỉ là vì bối dưỡng sức thích ứng của quân đội với sa mạc, cũng là vì bản thân họ tương lai có thể tự do tác chiến trên sa mạc, giữa sa mạc rộng lớn, thông dong phái thám mã, mà không cần lúc nào cũng dựa vào Mạc Sa tộc, không cần ngay cả quân tình cũng chỉ có thể dựa vào Mạc Sa tộc truyền đến, một khi quân tình Mạc Sa tộc không đáng tin, thế hậu quả...

Trong lòng thoáng sợ hãi, không nghĩ tiếp nữa.

Lư Đông Ly thấy vẻ mặt y khác thường bèn hỏi: “Sao vậy?”

Phong Kính Tiết cười cười: “Không có gì, chẳng qua hơi lo lắng, chúng ta đều không có ở Định Viễn quan, vạn nhất quân đội Trần quốc có hành động gì...”

Y ngập ngừng không nói tiếp, trưởng lão Mạc Sa tộc kia lại phản đối: “Phong tướng quân lo lắng nhiều rồi, có tộc ta bố phòng trong sa mạc, người Trần quốc sao có thể vòng qua chúng ta mà tiến công Định Viễn quan?”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Nói cũng...” Thoại âm đột nhiên ngừng lại, y thành linh đề cương, con ngựa bên dưới bị đau, hí dài một tiếng rồi ngừng bước.

Cũng không biết lần này đề cương, y rốt cuộc dùng bao nhiêu sức lực, đội ngũ đi trước nghe tiếng ngựa hí cực kỳ thê lương, cùng nhau dừng lại, người người chú mục nhìn y.

Lại thấy trên khuôn mặt tuấn lãng của Phong Kính Tiết là vẻ ngưng trọng, hai mắt trông phương xa, trong ánh mắt lại có vẻ khẩn trương khác thường.

Lư Đông Ly trong lòng giật mình, nói nhỏ: “Kính Tiết.”

Phong Kính Tiết không đáp, võ công của y cao đương thời ít có, tai mắt linh mẫn càng gấp mấy lần người thường, báo động trong lòng lúc này, càng khiến từ thân đến tâm đều khẩn trương.

Lư Đông Ly thấy y không đáp, trong lòng càng kinh, hơi đề cao thanh âm, lại gọi: “Kính Tiết.”

Phong Kính Tiết phút chốc một chương võ lưng ngựa, ở trên ngựa bạt thân mà lên, y đã dùng hết toàn lực, đem tất cả nội kinh, khinh công của bản thân, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, bằng không bạt lên, lại cao đến mấy trượng.

Dù là những cao thủ trên giang hồ lấy khinh công nổi danh thiên hạ, trông thấy cũng nhất định phải thành tâm phán phục, càng khỏi nói đến đám binh lính trước mắt, người người kinh hô, ánh mắt đám người Mạc Sa tộc nhìn y, trên cơ bản chẳng khác mấy so với nhìn thần tiên.

Chỉ có Lư Đông Ly không kinh, không động, cũng không ra tiếng, chỉ dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Kính Tiết vừa từ giữa không trung hạ xuống lưng ngựa.

Phong Kính Tiết ngay cả thở cũng không kịp, vội vã nói: “Trần quân không vòng qua Mạc Sa tộc đến công kích Định Viễn quan, bởi vì chúng đã trực tiếp công kích đến chúng ta.”

“Không thể nào.” Tộc nhân Mạc Sa có mặt đồng thời buột miệng kêu lên.

Trưởng lão tái mặt, lớn tiếng hô: “Việc này là không thể, không thể có quân đội đi qua phòng tuyến và tuần tra của chúng ta, chúng ta lại không biết chút nào, tuyệt không có khả năng này...”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói: “Ta đã chính mắt thấy.”

Lời vừa nói ra, đại đa số mọi người ở đây sắc mặt đã tái nhợt như giấy.

Đoàn người họ thêm trưởng lão tùy tùng của Mạc Sa tộc, cũng không quá ba trăm năm mươi người, lại còn đi suốt ba ngày, người kiệt sức ngựa hết hơi, dị thường mỗi một. Dưới tình huống như vậy mà chiến, trên cơ bản chẳng có một chút khả năng thắng lợi.

Lư Đông Ly trầm giọng hỏi: “Bao nhiêu người?”

“Theo ta thấy, chắc có chừng năm ngàn, hơn nữa đang lấy tốc độ kỵ binh nhanh nhất tiếp cận chúng ta.” Phong Kính Tiết nói nhanh.

Năm ngàn danh quân đội Trần quốc, im hơi lặng tiếng xuất hiện phía trước họ hành quân, hơn nữa vừa vặn xuất hiện đúng lúc họ binh lực bạc nhược dị thường, căn bản không chuẩn bị đánh trận, chuyện này...

Lần này, ánh mắt mọi người, rất tự nhiên nhìn về phía người Mạc Sa tộc.

Đám sĩ binh trầm mặc cách ra một khoảng với họ, giờ vũ khí lên.

Phong Kính Tiết đến lúc này vẻ mặt vẫn bình tĩnh: “Bọn chúng hẳn là sớm biết chúng ta chuyện này, cho nên ở đây chặn đánh, bất quá, khả năng chúng vốn định bắt một vị tướng quân, hiện tại...” Y lại vẫn có tâm tình mà cười cười với Lư Đông Ly, “Có vị Nguyên soái đâm vào lòng bàn tay chúng.”

Tuy là thuyết minh và phỏng đoán, nhưng lời nói lại nhanh đến kinh người, song còn chưa nói xong, trưởng lão Mạc Sa tộc đã kêu lên: “Không phải chúng ta. Chuyện không liên quan đến chúng ta, chúng ta không làm gì cả, chúng ta...” Lão nhân này kinh hoàng không biết làm sao chứng

minh sự trong sạch của mình, chứng minh sự trong sạch của toàn tộc, ánh mắt nhìn Phong Kính Tiết, cơ hồ hơi hoài nghi. Họ không tra ra một chút động tĩnh, Phong tướng quân làm sao biết đại quân Trầ quốc đến, y thật không nhìn lầm chứ?

Chẳng qua, trong lòng Mạc Sa tộc nhân, Phong Kính Tiết uy vọng rất cao, cho nên trưởng lão mới không dám đem hoài nghi trong lòng hỏi ra.

Đến cả những binh lính khác, vẻ mặt cũng hơi do dự. Cùng với nói là họ không tin Phong Kính Tiết, không bằng nói là tâm lý hy vọng may mắn kia không chịu tiếp nhận sự thật như vậy, mà tình nguyện hoài nghi.

Chỉ có Lư Đông Ly không hề nghi ngờ, lời Phong Kính Tiết nói có kinh người hơn, khó tin hơn, không hợp lý hơn, y cũng chưa bao giờ hoài nghi nửa phần.

Ánh mắt y ngưng trọng quét qua mấy trăm người trước mắt, mới phóng tầm mắt trông bốn phía, cho dù y chưa từng đánh giặc, cũng biết trận giao phong này chiến tất thất bại thảm hại.

Nếu là trong núi rừng hoặc thành trấn, nhân số ít, còn có thể nhờ ưu thế địa hình, khéo léo tác chiến, nếu không được thì ẩn thân, hoặc thoát đi vẫn rất thuận tiện. Nhưng nơi này là sa mạc mù mịt, mệnh mông vô bờ, toàn là cát vàng. Mọi bày rập, tập kích, bố phục đều không thể sử dụng, cho dù là chạy trốn, bốn phía hoang mạc vô hạn, không một nơi để có thể ẩn thân, cả người bại lộ trong phạm vi tầm mắt phía sau, một khi bị họ đuổi đến trong phạm vi tầm bắn thì chỉ có thể làm bia sống.

Trong lòng đang lạnh băng, bên tai nghe Phong Kính Tiết nhàn nhạt hỏi: “Đông Ly, có nguyện ý chết cùng một chỗ với ta không?”

Lư Đông Ly chấn động, quay đầu nhìn lại, đã thấy Phong Kính Tiết giục ngựa kễ sát bên y, hai bên cùng nghe rõ hơi thở của nhau, khuôn mặt thoáng có ý cười nhàn nhạt, cơ hồ đã chiếm cứ cả tầm mắt y.

Trong lòng kinh ngạc một trận, thần thò một trận, cũng hàm chứa chút bi thương, y bất giác nhìn cố định Phong Kính Tiết, ngờ ngẩn gật đầu, nhẹ

nhàng nói: “Ta nguyện ý.”

Phong Kính Tiết cũng gật đầu, bỗng nhiên thở dài: “Nhưng tiếc quá...”

Còn chưa dứt lời, Lư Đông Ly bỗng thấy trên đầu chợt trăn chợt đau, bên tai thấp thoáng nghe thấy Phong Kính Tiết nói về không chút để ý: “Ta không nguyện ý.” Ý nghĩ cuối cùng phút chốc hiện lên trong óc là, tên khốn này, mỗi lần đầu dùng chiêu này.

Phong Kính Tiết đỡ lấy thân thể Lư Đông Ly từ trên ngựa mềm nhũn rơi xuống, quát một tiếng: “Đại Bảo.”

Vương Đại Bảo giục ngựa đến gần: “Tướng quân.”

“Người và Tiểu Dao, dẫn theo hai mươi người, hộ tống Đại soái trở về, dọc đường toàn lực giục ngựa, không được ngừng lại, không được quay đầu, nếu Đại soái có bất trắc, các người tự mình chặt đầu phục mệnh.”

Phong Kính Tiết phân phó nhanh chóng, mà Vương Đại Bảo cũng lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, vô luận hắn có hiểu được thế cục hiện tại không, lúc tuân mệnh tuyệt không mảy may chần chừ.

Phong Kính Tiết bình thường tuy cũng thường đùa giỡn với cấp dưới, nhưng lời nói ra lúc này, chính là quân lệnh thời chiến, không thể chiết khấu mảy may, cũng không cho người một chút thời gian để do dự nghi vấn.

Phong Kính Tiết lại nói với trưởng lão Mạc Sa tộc: “Ông phái một nửa số người, theo bọn họ cùng ra roi thúc ngựa trở về, tương lai chiến tranh nổ ra, hành quân trên sa mạc, có lẽ chúng ta sẽ phải dựa vào các người dẫn đường chỉ lối.”

Trưởng lão tái mặt run giọng nói: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết lại cười: “Lâm địch vốn phải đồng tâm hiệp lực, há có thể tự sinh nghi kỵ, có lẽ Trăn quân đã dùng quỷ kế gì đó, tránh khỏi sự tuồn tra của các người. Triệu quốc chúng ta và Mạc Sa tộc vốn là huynh đệ

chí thân, sao có thể bán đứng làm hại lẫn nhau. Người Trần nếu muốn mượn kẻ này ly gián chúng ta, vậy thì chúng thật sự tính sai rồi.”

Tuy là nhân nhật một câu, lại khiến Mạc Sa tộc nhân vốn tưởng rằng đã bị nghi ngờ, tất phải bị giết cảm động tột cùng.

Trưởng lão lập tức chọn ra một nửa số người giỏi giang, theo Vương Đại Bảo và Tiểu Dao hộ tống Lư Đông Ly khoái mã chạy về Định Viễn quan, bản thân thì không chút do dự ở lại, lớn tiếng nói: “Phong tướng quân, ta và các người cùng thề chết kháng địch, ngăn chặn quân địch cho Lư nguyên soái.”

“Không, trưởng lão, đợi lát nữa khi chúng ta thu hút sự chú ý của Trần quân, người của các ông phải theo phương hướng còn lại tận lực thoát đi, đem quân tình trọng yếu này báo cho tộc trưởng các ông, đại quân Trần quốc đến, sợ rằng chúng không chỉ muốn đối phó Định Viễn quan, cũng sẽ không tha cho Mạc Sa tộc các ông, sự tình liên quan sinh tử tồn vong của các người, tuyệt không thể hành động theo cảm tính.”

Trưởng lão không ngờ nguy cấp đến mức này rồi mà Phong Kính Tiết vẫn còn bận tâm an nguy của Mạc Sa tộc, rất đổi động dung, thất thanh nói: “Phong tướng quân...” Nhất thời chẳng biết nên nói gì mới được.

Phong Kính Tiết chỉ cười cười nhân nhật, khoát tay, không nói tiếng nào, chỉ nhìn đoàn người Vương Đại Bảo và Tiểu Dao khoái mã phi nhanh, nháy mắt đã đi xa.

Dặn dò an bài thế này, phản ứng của mọi người, tuy rằng rối rắm, nhưng thời gian lại quá ngắn. Từ lúc y phát giác báo động bay vọt lên nhìn ra xa đến hiện tại, kỳ thật cũng chỉ là thời gian đối thoại vài câu rất nhanh, đã an bài thỏa đáng việc lâm trận.

Phong Kính Tiết dẫn theo đầu là thân binh *** kỵ của y, năm đó đã từng cùng y đánh trận ác liệt, dưới sự huấn luyện của Phong Kính Tiết đều dũng mãnh dám chiến. Lúc này tuy phần lớn sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề hoảng loạn, hoặc bạt trường đao, hoặc cài tên nhọn, mỗi người đều chuẩn bị sẵn sàng cho tử chiến.

Phong Kính Tiết trông phía trước, trong lòng thẫn thính thời gian Trầ quân xuất hiện trong tầm mắt mọi người, âm thầm nghĩ lại, an bài như vậy hẳn là không có gì không ổn.

Chung quy không thể trận đầu tiên đã để chủ soái nhà mình chết trận hoặc bị bắt, lâm trận khẩn cấp, không rảnh nói đạo lý lớn, quan hệ lợi hại, trực tiếp dùng bạo lực giải quyết là nhanh nhất. Cho dù muốn so đo tội phạm thượng, cũng cần y yên lành sống qua một trận, mới có thể nói quân pháp với y chứ.

Chỉ là, trên sa mạc đào vong, bởi vì khó có thể ẩn thân, cho nên đặc biệt khó khăn. Họ đi đường nhiều ngày, người ngựa cùng mệt, mà Trầ quân là quân *** nhuệ, lại còn có chuẩn bị từ trước, hẳn là có không ít ngựa để thay, dưới tình huống như vậy, nếu y không dẫn người ở đây thu hút lực chú ý của Trầ quân, đoàn người Lư Đông Ly sẽ nhanh chóng bị đuổi kịp.

Phong Kính Tiết thở dài, thời khắc nguy nan dũng cảm đứng ra, vì bảo hộ chủ soái mà hy sinh oanh liệt, kiểu chết này thật sự không thích hợp với y.

Về phần Mạc Sa tộc nhân, nếu thật sự là họ bán đứng, lúc này trở mặt giết một trưởng lão, hai mươi mấy tùy tùng, căn bản vô bổ, nếu không phải họ, như vậy lúc này cho họ sự tín nhiệm và quan tâm, nhất định có thể được cả bộ tộc họ hết lòng hời báo.

Tâm tư mới chuyển qua loa hai ba vòng, phương xa, giữa cát vàng nổi lênh lênh trời đất đã có vô số chiến mã lao đến như điện, đã có vô số lưỡi đao lạnh lẽo, ánh nắng gắt đầy trời cũng lạnh buốt túc sát.

Phong Kính Tiết ánh mắt sáng ngời, trông phía trước, quát to: “Các huynh đệ, theo ta...”

Y kéo cương ngựa, ngựa lênh xông ra như tên bắn, y ở trên ngựa hô to: “Chạy đi...” Dẫn mọi người, theo phương hướng càng lúc càng xa Định Viễn quan mà chạy vào lạc hoang.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đột Tập

Lư Đông Ly thấy vẻ mặt y khác thường bèn hỏi: “Sao vậy?”

Phong Kính Tiết cười cười: “Không có gì, chẳng qua hơi lo lắng, chúng ta đều không có ở Định Viễn quan, vạn nhất quân đội Trần quốc có hành động gì...”

Y ngập ngừng không nói tiếp, trưởng lão Mạc Sa tộc kia lại phản đối: “Phong tướng quân lo lắng nhiều rồi, có tộc ta bố phòng trong sa mạc, người Trần quốc sao có thể vòng qua chúng ta mà tiến công Định Viễn quan?”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Nói cũng...” Thoại âm đột nhiên ngừng lại, y thình lình đề cương, con ngựa bên dưới bị đau, hí dài một tiếng rồi ngừng bước.

Cũng không biết lần này đề cương, y rốt cuộc dùng bao nhiêu sức lực, đội ngũ đi trước nghe tiếng ngựa hí cực kỳ thê lương, cùng nhau dừng lại, người người chú mục nhìn y.

Lại thấy trên khuôn mặt tuấn lãng của Phong Kính Tiết là vẻ ngưng trọng, hai mắt trông phương xa, trong ánh mắt lại có vẻ khẩn trương khác thường.

Lư Đông Ly trong lòng giật mình, nói nhỏ: “Kính Tiết.”

Phong Kính Tiết không đáp, võ công của y cao đương thời ít có, tai mắt linh mãnh càng gấp mấy lần người thường, báo động trong lòng lúc này, càng khiến từ thân đến tâm đều khẩn trương.

Lư Đông Ly thấy y không đáp, trong lòng càng kinh, hơi đề cao thanh âm, lại gọi: “Kính Tiết.”

Phong Kính Tiết phút chốc một chưởng vỗ lưng ngựa, ở trên ngựa bật thân mà lên, y đã dùng hết toàn lực, đem tất cả nội kinh, khinh công của bản thân, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, bằng không bật lên, lại cao đến mấy trượng.

Dù là những cao thủ trên giang hồ lấy khinh công nổi danh thiên hạ, trông thấy cũng nhất định phải thành tâm phán phục, càng khỏi nói đến đám binh lính trước mắt, người người kinh hô, ánh mắt đám người Mạc Sa tộc nhìn y, trên cơ bản chẳng khác mấy so với nhìn thần tiên.

Chỉ có Lư Đông Ly không kinh, không động, cũng không ra tiếng, chỉ dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Kính Tiết vừa từ giữa không trung hạ xuống lưng ngựa.

Phong Kính Tiết ngay cả thở cũng không kịp, vội vã nói: “Trần quân không vòng qua Mạc Sa tộc đến công kích Định Viễn quan, bởi vì chúng đã trực tiếp công kích đến chúng ta.”

“Không thể nào.” Tộc nhân Mạc Sa có mặt đồng thời buột miệng kêu lên.

Trưởng lão tái mặt, lớn tiếng hô: “Việc này là không thể, không thể có quân đội đi qua phòng tuyến và tuần tra của chúng ta, chúng ta lại không biết chút nào, tuyệt không có khả năng này...”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói: “Ta đã chính mắt thấy.”

Lời vừa nói ra, đại đa số mọi người ở đây sắc mặt đã tái nhợt như giấy.

Đoàn người họ thêm trưởng lão tùy tùng của Mạc Sa tộc, cũng không quá ba trăm năm mươi người, lại còn đi suốt ba ngày, người kiệt sức ngựa hết hơi, dị thường mỗi một. Dưới tình huống như vậy mà chiến, trên cơ bản chẳng có một chút khả năng thắng lợi.

Lư Đông Ly trầm giọng hỏi: “ Bao nhiêu người?”

“Theo ta thấy, chắc có chừng năm ngàn, hơn nữa đang lấy tốc độ kỵ binh nhanh nhất tiếp cận chúng ta.” Phong Kính Tiết nói nhanh.

Năm ngàn danh quân đội Trầ quốc, im hơi lặng tiếng xuất hiện phía trước họ hành quân, hơn nữa vừa vậ xuất hiện đúng lúc họ binh lực bạc nhược dị thường, căn bản không chuẩn bị đánh trận, chuyện này...

Lần này, ánh mắt mọi người, rất tự nhiên nhìn về phía người Mạc Sa tộc.

Đám sĩ binh trầ mặc cách ra một khoảng với họ, giơ vũ khí lên.

Phong Kính Tiết đến lúc này vẻ mặt vẫn bình tĩnh: “Bọn chúng hẳn là sớm biết chúng ta chuyển này, cho nên ở đây chặn đánh, bất quá, khả năng chúng vốn định bắt một vị tướng quân, hiện tại...” Y lại vẫn có tâm tình mà cười với Lư Đông Ly, “Có vị Nguyên soái đâm vào lòng bàn tay chúng.”

Tuy là thuyết minh và phỏng đoán, nhưng lời nói lại nhanh đến kinh người, song còn chưa nói xong, trưởng lão Mạc Sa tộc đã kêu lên: “Không phải chúng ta. Chuyện không liên quan đến chúng ta, chúng ta không làm gì cả, chúng ta...” Lão nhân này kinh hoảng không biết làm sao chứng minh sự trong sạch của mình, chứng minh sự trong sạch của toàn tộc, ánh mắt nhìn Phong Kính Tiết, cơ hồ hơi hoài nghi. Họ không tra ra một chút động tĩnh, Phong tướng quân làm sao biết đại quân Trầ quốc đến, y thật không nhìn lầm chứ?

Chẳng qua, trong lòng Mạc Sa tộc nhân, Phong Kính Tiết uy vọng rất cao, cho nên trưởng lão mới không dám đem hoài nghi trong lòng hỏi ra.

Đến cả những binh lính khác, vẻ mặt cũng hơi do dự. Cùng với nói là họ không tin Phong Kính Tiết, không bằng nói là tâm lý hy vọng may mắn kia không chịu tiếp nhận sự thật như vậy, mà tình nguyện hoài nghi.

Chỉ có Lư Đông Ly không hề nghi ngờ, lời Phong Kính Tiết nói có kinh người hơn, khó tin hơn, không hợp lý hơn, y cũng chưa bao giờ hoài nghi nửa phần.

Ánh mắt y ngưng trọng quét qua mấy trăm người trước mắt, mới phóng tầm mắt trông bốn phía, cho dù y chưa từng đánh giấc, cũng biết trận giao phong này chiến tất thất bại thảm hại.

Nếu là trong núi rừng hoặc thành trấn, nhân số ít, còn có thể nhờ ưu thế địa hình, khéo léo tác chiến, nếu không được thì ẩn thân, hoặc thoát đi vẫn rất thuận tiện. Nhưng nơi này là sa mạc mù mịt, mênh mông vô bờ, toàn là cát vàng. Mọi bầy rập, tập kích, bố phục đều không thể sử dụng, cho dù là chạy trốn, bốn phía hoang mạc vô hạn, không một nơi để có thể ẩn thân, cả người bại lộ trong phạm vi tầm mắt phía sau, một khi bị họ đuổi đến trong phạm vi tầm bắn thì chỉ có thể làm bia sống.

Trong lòng đang lạnh băng, bên tai nghe Phong Kính Tiết nhàn nhạt hỏi: “Đông Ly, có nguyện ý chết cùng một chỗ với ta không?”

Lư Đông Ly chấn động, quay đầu nhìn lại, đã thấy Phong Kính Tiết giục ngựa kèn sát bên y, hai bên cùng nghe rõ hơi thở của nhau, khuôn mặt thoáng có ý cười nhàn nhạt, cơ hồ đã chiếm cứ cả tầm mắt y.

Trong lòng kinh ngạc một trận, thần thờ một trận, cũng hàm chứa chút bi thương, y bất giác nhìn cố định Phong Kính Tiết, ngờ ngẩn gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta nguyện ý.”

Phong Kính Tiết cũng gật đầu, bỗng nhiên thở dài: “Nhưng tiếc quá...”

Còn chưa dứt lời, Lư Đông Ly bỗng thấy trên đầu chợt trềnh chợt đau, bên tai thấp thoáng nghe thấy Phong Kính Tiết nói về không chút để ý: “Ta không nguyện ý.” Ý nghĩ cuối cùng phút chốc hiện lên trong óc là, tên khốn này, mỗi lần đầu dùng chiêu này.

Phong Kính Tiết đỡ lấy thân thể Lư Đông Ly từ trên ngựa mềm nhũn rơi xuống, quát một tiếng: “Đại Bảo.”

Vương Đại Bảo giục ngựa đến gần: “Tướng quân.”

“Người và Tiểu Dao, dẫn theo hai mươi người, hộ tống Đại soái trở về dọc đường toàn lực giục ngựa, không được ngừng lại, không được quay đầu, nếu Đại soái có bất trắc, các người tự mình chặt đầu phục mệnh.”

Phong Kính Tiết phân phó nhanh chóng, mà Vương Đại Bảo cũng lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, vô luận hắn có hiểu được thế cục hiện tại không, lúc tuân mệnh tuyệt không mảy may chần chừ.

Phong Kính Tiết bình thường tuy cũng thường đùa giỡn với cấp dưới, nhưng lời nói ra lúc này, chính là quân lệnh thời chiến, không thể chiết khấu mảy may, cũng không cho người một chút thời gian để do dự nghi vấn.

Phong Kính Tiết lại nói với trưởng lão Mạc Sa tộc: “Ông phái một nửa số người, theo bọn họ cùng ra roi thúc ngựa trở về, tương lai chiến tranh nổ ra, hành quân trên sa mạc, có lẽ chúng ta sẽ phải dựa vào các người dẫn đường chỉ lối.”

Trưởng lão tái mặt run giọng nói: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết lại cười: “Lâm địch vốn phải đồng tâm hiệp lực, há có thể tự sinh nghi kỵ, có lẽ Trần quân đã dùng quỷ kế gì đó, tránh khỏi sự tuồn tra của các người. Triệu quốc chúng ta và Mạc Sa tộc vốn là huynh đệ chí thân, sao có thể bán đứng làm hại lẫn nhau. Người Trần nếu muốn mượn kế này ly gián chúng ta, vậy thì chúng thật sự tính sai rồi.”

Tuy là nhận một câu, lại khiến Mạc Sa tộc nhân vốn tưởng rằng đã bị nghi ngờ, tất phải bị giết cảm động tột cùng.

Trưởng lão lập tức chọn ra một nửa số người giỏi giang, theo Vương Đại Bảo và Tiểu Dao hộ tống Lư Đông Ly khoái mã chạy về Định Viễn quan, bản thân thì không chút do dự ở lại, lớn tiếng nói: “Phong tướng quân, ta và các người cùng thề chết kháng địch, ngăn chặn quân địch cho Lư nguyên soái.”

“Không, trưởng lão, đợi lát nữa khi chúng ta thu hút sự chú ý của Trần quân, người của các ông phải theo phương hướng còn lại tận lực thoát đi, đem quân tình trọng yếu này báo cho tộc trưởng các ông, đại quân Trần quốc đến, sợ rằng chúng không chỉ muốn đối phó Định Viễn quan, cũng sẽ không tha cho Mạc Sa tộc các ông, sự tình liên quan sinh tử tồn vong của các người, tuyệt không thể hành động theo cảm tính.”

Trưởng lão không ngờ nguy cấp đến mức này rồi mà Phong Kính Tiết vẫn còn bận tâm an nguy của Mạc Sa tộc, rất đổi động dung, thất thanh nói: “Phong tướng quân...” Nhất thời chẳng biết nên nói gì mới được.

Phong Kính Tiết chỉ cười cười nhàn nhạt, khoát tay, không nói tiếng nào, chỉ nhìn đoàn người Vương Đại Bảo và Tiểu Đào khoái mã phi nhanh, nháy mắt đã đi xa.

Dẫn dò an bài thế này, phản ứng của mọi người, tuy rằng rối rắm, nhưng thời gian lại quá ngắn. Từ lúc y phát giác báo động bay vọt lên nhìn ra xa đến hiện tại, kỳ thật cũng chỉ là thời gian đối thoại vài câu rất nhanh, đã an bài thỏa đáng việc lâm trận.

Phong Kính Tiết dẫn theo đầu là thân binh *** kỵ của y, năm đó đã từng cùng y đánh trận ác liệt, dưới sự huấn luyện của Phong Kính Tiết đầu dũng mãnh dám chiến. Lúc này tuy phần lớn sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề hoảng loạn, hoặc bạt trường đao, hoặc cài tên nhọn, mỗi người đều chuẩn bị sẵn sàng cho tử chiến.

Phong Kính Tiết trông phía trước, trong lòng thầm tính thời gian Trần quân xuất hiện trong tầm mắt mọi người, âm thầm nghĩ lại, an bài như vậy hẳn là không có gì không ổn.

Chung quy không thể trận đầu tiên đã để chủ soái nhà mình chết trận hoặc bị bắt, lâm trận khẩn cấp, không rảnh nói đạo lý lớn, quan hệ lợi hại, trực tiếp dùng bạo lực giải quyết là nhanh nhất. Cho dù muốn so đo tội phạm thượng, cũng cần y yên lành sống qua một trận, mới có thể nói quân pháp với y chứ.

Chỉ là, trên sa mạc đào vong, bởi vì khó có thể ẩn thân, cho nên đặc biệt khó khăn. Họ đi đường nhiều ngày, người ngựa cùng mệt, mà Trầ quân là quân *** nhuệ, lại còn có chuẩn bị từ trước, hẳn là có không ít ngựa để thay, dưới tình huống như vậy, nếu y không dẫn người ở đây thu hút lực chú ý của Trầ quân, đoàn người Lư Đông Ly sẽ nhanh chóng bị đuổi kịp.

Phong Kính Tiết thở dài, thời khắc nguy nan dũng cảm đứng ra, vì bảo hộ chủ soái mà hy sinh oanh liệt, kiểu chết này thật sự không thích hợp với y.

Vềphần Mạc Sa tộc nhân, nếu thật sự là họ bán đứng, lúc này trở mặt giết một trưởng lão, hai mươi mấy tùy tùng, căn bản vô bổ, nếu không phải họ, như vậy lúc này cho họ sự tín nhiệm và quan tâm, nhất định có thể được cả bộ tộc họ hết lòng h ồi báo.

Tâm tư mới chuyển qua loa hai ba vòng, phương xa, giữa cát vàng nổi liền trời đất đã có vô số chiến mã lao đến như điện, đã có vô số lưỡi đao lạnh lẽo, ánh nắng gắt đây trời cũng lạnh buốt túc sát.

Phong Kính Tiết ánh mắt sáng ngời, trông phía trước, quát to: “Các huynh đệ, theo ta...”

Y kéo cương ngựa, ngựa liền xông ra như tên bắn, y ở trên ngựa hô to: “Chạy đi...” Dẫn mọi người, theo phương hướng càng lúc càng xa Định Viễn quan mà chạy vào lạc hoang.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tham Sinh

“Hiếm khi đụng phải một lần chiến đấu, lần làm đào binh, đây lại chẳng phải chuyện Phong Kính Tiết cậu nên làm.”

Thanh âm chợt đến khiến Phong Kính Tiết cười lạnh một tiếng: “Ta lại chưa nổi điên, dẫn ba trăm người mỗi một đi nghênh chiến năm ngàn kẻ địch *** nhuệ, làm ơn đi, đây là thế giới thực tại, không phải đang chơi trò siêu nhân. Mà trái lại, hôm nay mới là ngày đầu tiên của tháng này, cô đã không chờ được phải thò đầu ra phiến phức ta.”

“Vốn tôi cũng chẳng muốn quan tâm cậu đâu, chẳng qua thấy tình thế nguy cấp như vậy, không chừng đời này cậu sẽ lừng lẫy lắm, đương nhiên hy vọng sẽ ghi được chút di ngôn lúc lâm chung của anh hùng.” Thái độ vui sướng khi người gặp họa đó của Trương Mặc Hàn khiến Phong Kính Tiết thán phục một câu.

Y quay đầu, nhìn quân đội Trần quốc càng lúc càng đuổi gần, tâm tình càng buồn bực đến cực điểm.

“Thế nào, không chừng cậu sẽ ngay lập tức được siêu thoát khỏi bể khổ, cậu lại như không cao hứng lắm?” Trương Mặc Hàn cười mỉa hỏi.

Phong Kính Tiết không ừ hử gì. Với y mà nói, chết trong một cuộc chiến đấu thế này, cũng không có gì là không tốt. Đời này y vốn chỉ đặt ra cho mình một thân phận tiểu nhân vật vì quốc gia đi làm vài việc. Trung thần không có nghĩa là nhất định phải vì quốc gia làm chuyện kinh thiên động địa, cho dù thân phận thấp kém, cũng phù hợp với luận đề Tuy nói thực tiễn yêu cầu họ không thể tự sát, hoặc cố ý tự tìm đường chết, nhưng chết trận dưới tình huống bình thường cũng là đương nhiên. Đời này kết

thức, luận văn của y xấp xỉ trăm phần trăm có thể thông qua, về sau sẽ có cuộc sống trời cao biển rộng, tự do tuyệt vời.

Điện tử của y, phim ảnh của y, hoàn cảnh sinh hoạt thỏa đáng thoải mái nhất, do công nghệ cao nhất thiết trí an bài kia, đang chờ y ngay phía trước.

Rốt cuộc có thể thoát khỏi thời đại man hoang mà lạc hậu này, thế giới đã man mà tàn nhẫn này, thiên địa hoàn toàn không có nhân quyền, không có tự do, không có gì tốt đẹp này...

Nhưng mà khoảnh khắc này, y lại không muốn chết chút nào. Khát vọng mãnh liệt đến thế với sinh mệnh đời này, khiến y khẽ nhú mày, trong lúc bỏ chạy, không ngừng quay đầu nhìn quân đội Trầ quốc càng lúc càng đến gần kia.

Đội ngũ của họ đã mệt lử, người ngựa cùng kiệt sức, lúc này tuy rằng liều mạng chạy trốn, tuy rằng ra roi như mưa, nhưng mà khoảng cách giữa quân đội Trầ quốc với họ lại đang kéo gần từng chút.

“Không muốn chết, đúng chứ?” Trương Mẫn Hân cười đắc ý, “Cậu không minh bạch, nhưng tôi rất minh bạch, nhìn cậu với Lư Đông Ly quan hệ tốt như vậy, sao chịu vứt bỏ y một mình đi chết. Y cũng vừa mới nói ra lời thề sống chết có nhau với cậu, nếu nói giữa hai người không có chuyện gì, thật là quỷ cũng chẳng tin.”

Phong Kính Tiết vừa bực vừa buồn cười: “Lần trước không phải đã phân tích rất rõ với cô rồi sao?”

“Cho tôi xin, những chuyện như tình cảm này, ai nói đạo lý, nói logic với cậu, cậu coi về mặt y lúc này khi nói ta nguyện ý, có giống rất lâu trước kia mọi người kết hôn, trong giáo đường, trước Thượng đế, cùng thành kính và chân tâm nói con nguyện ý không.”

“Đó là y nhất thời xúc động, kỳ thật chỉ cần y cẩn thận suy nghĩ một chút thì sẽ lập tức hối hận lời này của mình, chẳng qua lúc đó tình huống

khẩn cấp, ta không rảnh chờ y tự mình nghĩ cẩn thận.” Phong Kính Tiết lạnh lùng nói.

“Sao lại là nhất thời xúc động được...”

“Cô thích tin hay không thì tùy, nếu ta có thể sống sót, sẽ tự có sự thật chứng minh điểm này với cô.” Phong Kính Tiết lại quay đầu trông, xác định Trầ quân sẽ rất nhanh chóng đuổi đến trong phạm vi tầm bắn. Đúng lúc đang đi qua một vùng cồn cát, đi về trước nữa lại là sa địa trống trải vô biên vô hạn.

Y không để ý Trương Mẫn Hân kia đang luôn miệng lải nhải những gì nữa, lớn tiếng quát lệnh. Toàn quân đều ngừng lại, mượn cồn cát che chở, tránh né mưa tên tập kích, chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Chỉ có bản thân y, một người một ngựa, đứng thẳng ở nơi cao trên cồn cát, trầ tĩnh nhìn quân địch đông nghẹt, che cả trời đất mà đến.

Chiến đấu thế này, liệu có một chút sinh cơ?

Y từ từ đưa tay. Lấy cung tên.

Y nói với Lư Đông Ly võ công của mình đương thời tất trong số mười người đầu, nhưng sức người cũng có lúc tận, dù có cái dũng bá vương, vẫn còn mười mắt Sở ca vây khốn. Đối mặt với quân đội khổng lồ vốn được huấn luyện, nếu chỉ mong chạy trốn, có thể còn một đường sinh cơ, bằng không sức thất phu có mạnh hơn cũng chẳng sức đâu xoay chuyển trời đất.

Dây cung căng ra trong tay y, như trắng rằm giữa trời, mũi tên dưới ánh mặt trời lóe ra mũi nhọn lạnh lẽo, chói mắt mà sinh hàn.

Y không thể sử dụng lực lượng cường đại vượt quá thời đại, nhưng mà, y không muốn chết... Chí ít, không thể vào giờ này, khắc này, chết ở nơi này. Lư Đông Ly lần đầu tiên lâm địch đã khiến bằng hữu tốt nhất vì bảo vệ y mà chết, việc này sẽ lưu lại bóng ma vĩnh viễn không thể xóa đi trong lòng y, việc này sẽ khiến y không thể dùng tâm tính bình thường, bình tĩnh đối diện kẻ địch, chỉ huy chiến tranh.

Y mỉm cười dưới ánh dương gay gắt, một cung gấn bốn tên, xa xa ngưng mắt nhìn thiết kỵ tử vong giữa cát vàng mờ mịt phương xa cuốn sạch mà đến, ánh mắt lãnh duệ, tìm kiếm thân ảnh tướng lĩnh các phương dưới cờ xí.

Y không muốn chết, y không thể chết, y không thể để Lư Đông Ly bình sinh lần đầu tiên chiến đấu, vĩnh viễn lưu lại tiếc nuối và đau đớn, y không thể vào lúc này, ném cái tên chưa có kinh nghiệm thực chiến kia một mình đối mặt với thiết kỵ cuộn cuộn của Trần quốc.

Trường tiền rít gào như gió, dưới nắng gắt, mang theo tiếng rít tử thần tập kích phía trước.

Phong Kính Tiết mỉm cười rút đao, chỗ ánh đao lên, chiếu ánh mặt trời, chiếu sáng dung nhan trong trẻo như từng phong kinh trúc.

Vô luận thế nào, y không thể chết, cho nên... cứ để những điện tử, phim ảnh, cuộc sống thoải mái y tâm tâm niệm niệm rất lâu rất lâu đó, đợi một thời gian nữa đi.

Trận chiến này, người Trần quốc vĩnh viễn ghi nhớ chiến thần đáng sợ kia, tướng quân dường như có thần linh phụ thể kia.

Trận chiến này, rất lâu rất lâu sau, Trần quân trận này may mắn còn sống trên đời vẫn say sưa kể lại với mọi người, rất nhiều rất nhiều năm trước, dưới nắng gắt ngập trời, trên cát vàng mờ mịt kia, tuyệt thế chiến thần bạch mã bạch bào nọ, bóng ngựa đơn độc, khi giương cung cài tên, khí thế phong hoa thiên địa cũng không thể lay động kia.

Một gã Trần quân trận này trọng thương không chết, lại do họa được phúc, có thể bị đưa về nước, không phải chết tại dị quốc tha hương, đến rất nhiều rất nhiều năm về sau vẫn thường hay khoe mọi người vết đao trên vai: “Đây là Phong tướng quân của Triệu quốc chém đây, nếu không phải lúc ấy y đã hết sức, ta sớm bị một đao này chém làm đôi rồi...”

Lúc này những người khác sẽ vây đến, hân thưởng tán thán một phen, sau đó dùng ánh mắt hâm mộ nhìn lão binh trước mắt, thật không nhìn ra

nha, người này cư nhiên từng so chiêu với Phong tướng quân của Triệu quốc, bị Phong tướng quân chém một đao lại vẫn có thể không chết, thật là giỏi quá...

Đám Vương Đại Bảo và Tiều Dao hộ tống Lư Đông Ly trở về Định Viễn quan. Hành trình của họ tuy đã đến buổi sáng ngày thứ ba, nhưng nếu là liều mạng chạy trốn, ngựa không dừng vó, lại chỉ cần lao nhanh một ngày là có thể về đến Định Viễn quan.

Nhưng mà giữa đường Lư Đông Ly đã tỉnh lại.

Phong Kính Tiết lúc đánh y ra tay không nặng, qua hơn nửa ngày bỏ chạy, y mới khẽ rên rỉ tỉnh lại.

Sau khi hồi phục thần trí, y thoát tiên mê loạn, sau là kinh ngộ. Rồi sau đó nữa, chính là phần nộ cực độ. Không chút nghĩ ngợi quất ngựa chạy về

Vương Đại Bảo và Tiều Dao thay nhau gọi y, nhưng không dám cản y, đang lúc lo âu, bản thân lại từ từ chậm tốc độ, đến cuối cùng chột quay ngựa, tự mình đi về phía Định Viễn quan.

Vương Đại Bảo kinh ngạc kêu: “Đại soái.”

“Chúng ta về quan.” Thanh âm của y cũng cứng nhắc, quất mạnh một phát lên thân ngựa.

Mọi người rất tự nhiên cùng y giục ngựa như bay. Chỉ là từ bên cạnh, có thể trông thấy trên khuôn mặt tái xanh không một chút huyết sắc, có thể thấy gân xanh nổi đầy mu bàn tay nắm cương ngựa, có thể nhìn thấy ánh mắt trông phương xa, trống rỗng như không nhìn thấy gì hết.

Mặc dù biết nhiệm vụ của mình là hộ tống Nguyên soái, mặc dù vừa rồi lúc Lư Đông Ly muốn quay lại, bản thân cũng gấp đến độ chân tay luống cuống, nhưng nhìn Lư Đông Ly như vậy, chẳng nói năng gì cứ thế quay về Định Viễn quan, Tiều Dao ngược lại hơi không cam lòng. Do dự một hồi, rốt cuộc vẫn vừa giục ngựa vừa ngập ngừng hỏi: “Nguyên soái, chúng ta bỏ mặc Phong tướng quân?”

Bởi vì sắc mặt Lư Đông Ly quá khó coi, cho nên lúc hỏi gã không dám nhìn thẳng Lư Đông Ly. Nhưng mà gã cũng mãi không nghe được câu trả lời.

Có thể Lư Đông Ly đã trả lời, chỉ là gió quá mạnh, tâm quá lạnh, kiêu dương quá nóng, gã quá hoảng, cho nên không hề nghe thấy.

Lư Đông Ly về đến Định Viễn quan, thông báo biến cố, ba quân tướng sĩ không ai không kinh hãi. Nhưng bản thân Lư Đông Ly lại chẳng có thời gian dư thừa gì để cho mình hoặc những người khác đi thương cảm phần nộ.

Y nhanh chóng phân phó ba quân chuẩn bị chiến, chuẩn bị dụng cụ thành phòng, lại phái mấy vị tướng quân dẫn nhân mã, với Mạc Sa tộc nhân dẫn đường, đi sâu vào sa mạc, tìm kiếm những người sống sót sau cuộc chiến khả năng đã không còn hy vọng tìm được.

Song y không tự mình dẫn người đi tìm kiếm, thậm chí chẳng phái ra đội ngũ đủ nhiều. Toàn bộ số người phái ra cũng không quá năm đội, mỗi đội chẳng qua mấy trăm người, mà còn mang theo đủ ngựa để thay, dặn dò nhận được là, vạn nhất phát hiện kẻ địch thế mạnh, lại vừa vặn ngõ hẹp đụng đầu, không cần liều mạng, tận khả năng lớn nhất an toàn chạy về Định Viễn quan là được.

Dưới an bài thế này, rốt cuộc có thể có bao nhiêu cơ hội tìm được người sống sót, trên cơ bản mọi người đều không ôm hy vọng gì, chẳng qua là làm hết khả năng thôi.

Nhưng không ai có thể và càng sẽ không đưa ra dị nghị gì với sự sắp xếp của Đại soái, mọi người chỉ im lặng chấp hành, chẳng qua trong đôi mắt và vẻ mặt, hoặc nhiều hoặc ít, biểu lộ chút ý bi thống.

Lư Đông Ly từ lúc về đến Định Viễn quan vẫn chưa từng nghỉ ngơi, y nhanh chóng có an bài, đốc thúc tất cả các công tác chuẩn bị chiến đấu, đợi khi hơi rồi, có thể lên thành lầu trông ra xa, đội ngũ phái đi tìm kiếm sớm đã cả tấm hơi cũng chẳng thấy đâu.

Y lẳng lẳng đứng thẳng trên đầu thành, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao đầu tận trung tận chức hộ vệ bên cạnh.

Tuy rằng bởi vì y tìm kiếm Phong Kính Tiết không tận lực lắm, mà khiến hai thủ lĩnh thân binh trong lòng đều thầm phê phán, bất quá hai người cũng hiểu được quy củ trong quân, đã ở thời chiến thì tuyệt không dám có bất cứ chỉ trích gì với quyết định của chủ soái.

Chỉ là trong lòng ít nhiều vẫn hơi bất bình.

Rõ ràng là bằng hữu tốt như vậy, rõ ràng vẫn nể trọng Phong tướng quân như vậy, rõ ràng hôm qua lúc kinh biến y còn từng chính miệng nói với Phong tướng quân, nguyện ý chết cùng một chỗ, thế nhưng...

Tay Lư Đông Ly đề lên đá chuyên lạnh băng trên thành lâu, ý lạnh kia liền từ đầu ngón tay truyền mãi vào tim. Mới một ngày trước, y còn chính miệng nói với Phong Kính Tiết, ta nguyện ý chết cùng người, mà hiện tại, y thậm chí không chịu xuất toàn lực đi tìm kiếm Phong Kính Tiết...

Trượng phu coi nhẹ sinh tử mà trọng một lời hứa, nhưng với y mà nói, lại chỉ là lời nói nhất thời xúc động, không suy nghĩ buột miệng thế thôi.

Đây là lần đầu tiên y chân chính đối mặt với chiến tranh, lại là dưới tình huống bất ngờ không kịp phòng bị, gặp phải cường địch hoàn toàn không có khả năng chiến thắng, lúc đó căn bản không thể có suy nghĩ chính xác có ích cho công việc, tất cả trả lời và ứng biến đều bất quá là bản năng, một lời hứa sinh tử như vậy hóa ra cũng chẳng qua là xúc động mà thôi.

Y dùng tay trái vỗ ngực, thoáng bị thương nở nụ cười.

Ngụ muội vô năng, xúc động tùy hứng như vậy, lâm trận hoảng loạn, vô lực ứng biến như vậy, người như thế, thật sự có thể giữ được tòa biên quan trọng trấn này, bảo vệ được ngàn vạn bách tính, ngàn dặm gia viên phía sau sao? Người như thế, đáng được Phong Kính Tiết bảo vệ gửi gắm, dùng tính mạng cứu giúp sao?

Nhất định phải đợi gió mạnh dần dần thổi đầu óc đang nóng lên nguội lại, mới biết sai lầm của mình nghiêm trọng nhường nào.

Trần quân đến im hơi lặng tiếng, Định Viễn quan hoàn toàn không phòng bị, nếu còn để người ta bắt hoặc giết chủ soái hay trọng tướng, khiến quân tâm tán loạn, quân tướng không đầu, thì làm sao còn có lực chống cự. Đến lúc đó, chuyện Trần quân dễ dàng công phá Định Viễn quan, cướp bóc ngàn dặm, vô số lão bách tính trôi giạt khắp nơi, vô số quân dân máu chảy thành sông, lại phải tái diễn.

Khoảnh khắc đó, ngu muội không thể nhận rõ tình thế, quên mất mình là chủ soái Định Viễn quan, quên mình đã phí vô số tâm huyết, chính là vì trong thời cuộc gian nan như thế, bảo vệ cửa ngõ quan trọng nhất này cho quốc gia, quên mất cái đêm có gió mát, có trăng sáng, có rượu ngon, có nhiệt huyết ấy, y và Phong Kính Tiết trong khu viện nho nhỏ của đám sĩ binh Định Viễn quan, sau khi trường ca tận tụy, vì con đường phía trước của hai bên mà quyết định và vứt bỏ.

Nhưng Phong Kính Tiết không quên, cho nên người y mỉm cười nói không muốn cùng chết mà đánh ngất đưa đi, không phải là một bằng hữu có thể cùng y sống chết có nhau, mà là chủ soái Định Viễn quan, mà là người khi tất yếu, nhất định phải dùng tính mạng bảo vệ.

Đây là chức trách của quân nhân, Phong Kính Tiết chưa từng quên, mà Lư Đông Ly cũng không nên quên.

Ý cười của Lư Đông Ly càng lúc càng thâm đậm. Y thậm chí không thể vì tìm kiếm Phong Kính Tiết mà tận lực hơn một chút. Không ai biết được Trần quân rốt cuộc đến bao nhiêu người, ngoại trừ quân đội phục kích họ, liệu có còn đại quân khác, mà bởi vì Triệu quốc luôn không trọng võ sự, trú binh của Định Viễn quan nhân số cũng chẳng được mấy, dưới tình huống không rõ tình hình quân địch, y tuyệt không thể để Định Viễn quan quân lực trống rỗng, bởi vậy nhân mã có thể đi đầu động vì Phong Kính Tiết, thật sự quá mức có hạn. Hơn nữa còn phải yêu cầu họ một khi gặp biến cố, lập tức cầu tự bảo, tuyệt không cố đánh, như vậy Phong Kính Tiết lại còn có thể có bao nhiêu sinh cơ.

Chỉ là, vì quốc gia, vì đại cục, vì rất nhiều rất nhiều lý do dường như là rất rất trọng yếu, cho nên, vứt bỏ...

“Đại soái.”

“Đại soái.”

“Đại soái...”

Dường như có người, cho nên cũng liền nhàn nhạt đáp một tiếng.

Dường như là Đại Bảo đang gọi, lại như cũng có tiếng Tiểu Dao, họ dường như đã gọi rất nhiều tiếng? Bất quá, tai rõ ràng nghe được, tâm lại rõ ràng không biết.

Qua bao lâu hần mới trở lại, qua bao lâu tâm tư mới quay về, qua bao lâu mới thoáng quay đầu nhìn hai thủ lĩnh thân binh sắc mặt tái nhợt.

Đại khái đã xuất thần quá lâu, khiến họ bị dọa rã.

Y gắng sức cười cười, cố sức dùng ngữ khí bình thản hỏi: “Chuyện quân bị họ chuẩn bị thế nào rồi? Nhân mã chúng ta phải đi, có tra được tin tức của kẻ địch?”

Không ai trả lời y, Vương Đại Bảo, Tiểu Dao, cả những binh tốt khác trên thành lâu, đều chỉ tái mặt nhìn y.

Lư Đông Ly thoát tiên hơi kinh ngạc, sau đó chậm rãi cúi đầu theo ánh mắt mọi người, lúc này mới thấy năm ngón tay phải của mình đã bật móng tay, máu thịt đầm đìa. Y sửng sốt một thoáng, mới nhớ ra vừa nãy dường như tay phải đặt trên tường thành rồi chộp tới, sao mà bị thương nặng như vậy, lại chẳng hay biết...

Y thoáng mê mang nhìn máu tươi trên tay mình, hóa ra, lý do đường đường chính chính hơn, trách nhiệm vĩ đại nặng nề hơn, đạo lý rõ ràng minh bạch hơn, trái tim người ta rốt cuộc vẫn làm từ máu thịt, hóa ra, rốt cuộc vẫn phải đau, vẫn phải thương, vẫn phải hận, hóa ra...

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lựa Chọn

Phần lớn mọi người với việc Phong Kính Tiết còn sống đều không ôm hy vọng, gọi là tìm kiếm, chẳng qua tận nhân sự thôi, nhưng ngoài tất cả dự đoán, Phong Kính Tiết cư nhiên thật sự còn sống.

Ngày đó y hạ lệnh cho mọi người ngừng trốn chạy, không phải vì tuyệt vọng mà đại đột muốn lấy ba trăm quân mệt lử, đối kháng năm ngàn sư *** nhuệ, mà là biết trốn về trước nữa, chỉ có thể trở thành bia sống, bị bắn chết uống thôi.

Y cược rằng Trầ quân giống trống kua chiêm, dùng đến năm ngàn nhân mã như thế, chắc chắn là muốn bắt giữ y, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không có ý muốn để y chết trận.

Quả nhiên, khi y dừng ngựa đứng đợi, Trầ quân càng lúc càng gần, lại không một mũi tên bắn tới.

Mắt thấy Triệu quốc Phong Kính Tiết lúc trước từng phá hỏng đại sự của Trầ quân họ ở ngay trước mắt, chúng Trầ quân tất nhiên là gấp không thể chờ, để tranh công lao, quân đội ở tiền phương chiến trận nhất gần như liều mạng xông đến.

Phong Kính Tiết nhanh chóng dẫn thuộc hạ cùng họ đánh thành một vòng, chỉ là vừa đánh vừa chạy. Đợi khi Trầ quân phát hiện, quân đội mệt mỏi này căn bản không phải để đối phó như vậy, chiến lược của tay tướng lĩnh Phong Kính Tiết này tại tuyệt cảnh, lại vô cùng khủng bố kinh người, người mình và họ đã quấn vào mà đánh, cho dù muốn thay đổi chủ ý vạn tiền cùng bắn cũng chẳng làm được.

Đương nhiên, chạy trốn như vậy là phải trả giá, lấy vền vẹn ba trăm người, muốn cuốn theo một đoàn Trầ quân cùng họ vừa chạy vừa chiến,

còn phải tận lực kéo ra khoảng cách với đám Trầ quân khác, tuyệt không để hình thành thế vây kín, đây gầ như là chuyện không thể, hoàn toàn là nhờ vào võ công tuyệt thế của Phong Kính Tiết mới xem như miễn cưỡng đạt thành.

Trận chiến ấy, y hoàn toàn dốc sức phát huy bản lĩnh một thân, y quả thực đang dùng sức của một người để đối kháng một nhánh quân đội, để vì bản thân y, vì tất cả binh lính đi theo, tranh thủ một đường sinh cơ gầ như không tầ tại kia.

Sự thảm liệt của trận chiến ấy, truyề tưng của binh lính Triệu quốc sau khi trải qua còn may mắn sống sót, cùng binh lính Trầ quốc thất bại, rất lâu về sau, đã biến thành thầ thoại.

Song với Phong Kính Tiết mà nói, đó quả thực là trận đánh thảm nhất, mệt nhất, vất vả nhất, lại còn đau nhất từ lúc y lịch thế đến nay. Sau khi đánh xong, cảm khái lớn nhất của y chính là, chuyện Triệu Tử Long không trầ một miếng da giấ, giữa trăm vạn quân xông đến giết đi đó, quả nhiên chỉ tầ tại trong truyề thuyết mà.

Có thể xem là thiên hạ đệ nhất cao thủ chân chính, thân hãm trong trận loạn quân thế này, rất nhiều lúc lựa chọn có thể đưa ra cũng thường chỉ có thể là chịu đao hay chịu tên. Cố gắng lớn nhất chẳng qua là lúc bị thương, cố hết sức bị thương nhẹ chút, đừng ảnh hưởng quá nhiều đến sức chiến đấu.

Nhưng mà đến cuối cùng ngay cả lựa chọn như vậy y cũng hầu như không còn. Khi y không ngừng đánh ngã đẩy lùi địch nhân đang vây lên, bản thân y cũng đang không ngừng bị thương. Mỗi một tấc khoảng cách, đều là dùng càng nhiều máu thịt đầ đầ đổi lấy.

Cho dù dũng như Hạng Vũ, cũng phải có lúc cạn sức, nếu họ vẫn cứ trốn như vậy, Phong Kính Tiết cho dù tiêu hao từng chút sinh mệnh mình trong trận chiến bỏ chạy này, cũng chỉ kéo sự diệt vong của mọi người muộn một chút thôi.

Cũng may, khi Phong Kính Tiết lựa chọn đường chạy trốn, chưa bao giờ mù quáng.

Y từ nhỏ sống trên vùng sa mạc này, sau đó lại buôn bán trên sa mạc nhiều năm, đầu từng qua lại với thế lực các phương, thường xuyên chiến đấu với cường đạo sa mạc, hết thấy địa hình trên sa mạc y đều rõ như lòng bàn tay.

Mà quân đội Trần quốc cho dù trước đó đã có chuẩn bị, cho dù có người dẫn đường, trong cuộc chiến đấu hỗn loạn thế này, trong sự kích động mất thấy có thể công lớn nơi tay này, là quyết không chú ý, cũng không cách nào phát hiện đi đâu gì không đúng.

Phong Kính Tiết âm thầm không dấu vết, dẫn đại quân Trần quốc vào vùng lưu sa tử vong đáng sợ nhất trong sa mạc.

Triệu quân vốn càng đánh càng ít, bởi vì nhân số ít, cho nên hành động thuận tiện. Hơn nữa trước đó đã được Phong Kính Tiết nhắc nhở, cho nên đa số có thể khéo léo tránh khỏi lưu sa.

Mà Trần quân chen nhau lên, hoàn toàn không có chuẩn bị, chờ khi phát giác rơi vào lưu sa, đã chẳng còn đường thoát thân. Mà Trần quân phía sau, cố nhiên trở mắt nhìn đồng bạn rơi vào tuyệt địa lưu sa, nhưng họ đều ra roi thúc ngựa toàn lực truy địch, lâm nguy trước mắt, mấy ai có thể kịp thời khống chế được cương ngựa, ngừng thế của tuấn mã đây.

Từng đoàn chiến sĩ dũng mãnh không ai không ra sức ghìm cương, nhưng phần lớn chẳng thấm vào đâu, từng tốp khoái mã cứ thế đạp qua thân thể những người rơi vào lưu sa trước, nhanh chóng xông về trước, kỵ sĩ trên ngựa hoặc kêu thảm hô to, cả người lẫn ngựa rơi vào lưu sa, hoặc ra sức nhảy lên, từ trên ngựa ngã xuống lưu sa, rốt cuộc vô lực đứng dậy, hoặc có người có thể kịp thời ghìm cương ngựa, kết quả cũng phần nhiều là bị khoái mã của đồng bạn đạp ngã, bị giẫm đạp dưới vó ngựa.

Chỉ có một tốp đội ngũ Trần quân cuối cùng chạy chậm nhất, nỗ lực ghìm ngựa, chật vật đứng bên lưu sa. Mà lúc này năm ngàn Trần quân, có trăm người đã chết trận trên đường truy kích, ngàn người bị quân đội mình

giảm đập bị thương, tiếng kêu gào thảm thiết không dứt, hơn hai ngàn người đã rơi vào lưu sa, trong đó có một nửa mắt thấy đã sắp ngập đầu.

Còn có thể đứng bên lưu sa, rốt cuộc chẳng qua hơn ngàn người mà thôi.

Những Tr ần quân may mắn tránh được đại nạn này nhao nhao nhảy xuống ngựa, tìm cách cứu đ ồng bạn rơi vào lưu sa, cùng lưu sa giành giật thời gian, cứu được một người thì hay một người, nào còn để ý được chuyện đi truy kích người Triệu quốc nữa.

Thừa cơ hội này, Phong Kính Tiết và thủ hạ mới có thể chạy trốn, nhưng thế lương là, đến cuối cùng lúc họ chạy thoát, chỉ còn lại mười ba người, mỗi người thương tích trên mình đ ầu không thể ít hơn năm chỗ, mà thương của Phong Kính Tiết đã nhiều đến không đếm nổi, toàn dựa vào một hơi nội lực *** thuần vô cùng gắng gượng chống đỡ, mới có thể dẫn dắt mọi người chạy khỏi hiểm địa. Mắt thấy nguy cơ đã qua, tâm tình vừa thả lỏng, cho dù với lực ý chí vượt xa người thường kia của y, cuối cùng vẫn từ trên ngựa ngã nhào xuống.

Chúng sĩ binh ôm y lên từ trên sa mạc, nhìn y thương tích khắp người, một thân bạch bào lại bị máu tươi ch ồng ch ất nhuộm g ần như thành màu nâu, người đã bị thương như thế, sao còn có thể sống sót.

Nhưng mà, cho dù bị thương mệt mỏi tột cùng, mọi người vẫn cẩn thận bảo vệ y, trong dải sa mạc mênh mông này, tìm kiếm đường trở về.

May mà sau nửa ngày bốn ba, họ cuối cùng đã gặp một đội ngũ đi tìm.

Đã là vì tìm cứu họ, trong đội ngũ đương nhiên chuẩn bị đầy đủ mọi dược vật, còn kèm theo quân y tùy quân, nhưng sau khi mọi người nhìn thương thế của Phong Kính Tiết, trên cơ bản chỉ có thể trắng bệch mặt ngây người.

Không ai có thể sống sót được sau khi đã chảy nhiều máu như vậy, không ai có thể còn sống sót sau khi bị thương nghiêm trọng như vậy.

Mọi người tr ần mặc băng bó vết thương, bôi thuốc cho y. Dù rằng trong lòng đã chẳng dám chờ mong gì. Mọi người tr ần mặc nghe những sĩ binh may mắn sống sót kể lại chiến cuộc thảm thiết, nói Phong Kính Tiết dùng sức một người, tranh thủ cơ hội sống cho mọi người, lấy thân xác máu thịt, kiên cường ch ấn vô số mũi nhọn lưỡi sắt như thế nào.

Có người bu ần bã, có người rơi lệ, có người thở dài, có người căm giận. Song chẳng ai dám ở lại dài sa mạc không biết rốt cuộc có bao nhiêu Tr ần quân mai phục này lâu. Chẳng ai muốn để tướng sĩ trên dưới trong Định Viễn quan phải bận tâm thêm một khắc.

Mọi người đốt khói báo động, báo cho mấy đội khác nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần tìm nữa, sau đó toàn lực chạy về.

Cứ như thế, Lư Đông Ly dưới tình hình g ần như tuyệt vọng, biết tin mừng là đã tìm được Phong Kính Tiết, r ồi lại ngay lúc vui mừng nhất, nhìn thấy Phong Kính Tiết trọng thương chờ chết, đang hấp hối.

Tất cả quân y sau khi xác nhận thương thế của Phong Kính Tiết, đều chỉ có thể cho ra một kết luận.

Trên cơ bản đã không thể cứu, hoặc giả nói, cố gắng mà y giả có thể làm đã không còn, còn lại thì chỉ xem bản thân người bị thương có thể qua được hay không, thương thế như vậy, nếu có thể phách siêu cường, nghị lực siêu nhân, trong một trăm người may ra có hai ba người quả thật có thể cố gắng qua được.

Nhưng mà, Lư Đông Ly thậm chí ngay cả trông giữ bên cạnh y, kêu gọi y, chăm sóc y, chờ y có thể tỉnh lại như kỳ tích cũng chẳng làm được, bởi vì hơn vạn đại quân Tr ần quốc đã đến Định Viễn quan.

“Kính Tiết sắp về r ồi.”

“Thật tốt quá. Lần trước chơi điện tử thua cậu ta tôi vẫn không phục, rốt cuộc có cơ hội báo thù r ồi.”

“Ngoại trừ ba người chúng ta, cuối cùng lại thêm một người hoàn thành luận văn được tự do rồi. Về sau mọi người chơi mát chược ngân hà, sẽ không phải phí tiền nào ba thiếu một nữa.”

“Các vị, ta chưa nói là muốn về đâu nha. Hơn nữa, ta đâu đã chết chắc.” Thanh âm rầu rĩ, hàm chứa sự đau đớn, từ trong máy truyền ra.

Mấy học trò nhàn rồi chẳng có việc gì làm ở đây, ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

“Cậu không về, thương đó của cậu chết chắc rồi, sao mà khỏi được.”

“Cho dù chỉ có một phần trăm cơ hội không chết, vậy cũng không phải là chết chắc.”

“Cậu muốn gắng gượng? Đùa hả. Cho dù là *** thần lực cường đại tốt lành này của chúng ta, cũng phải bị chế bởi thân thể yếu đuối, trên người cậu bị thương nặng như vậy, một khi ý thức quay lại, sẽ cảm thấy đau đớn thế nào, mà loại đau đớn này cũng sẽ sinh ra thương tổn nhất định cho sống tư tưởng của cậu, coi đi, cậu hiện tại nói chuyện cũng kèm theo sự đau đớn rồi kia.”

“Đúng vậy, cho dù lấy lực ý chí của cậu, muốn gượng qua khổ nạn kiểu này, cơ hội cũng không lớn, nếu thất bại, đúng thật chịu khổ vô ích, tội gì cơ chứ.”

“Hơn nữa cho dù thành công thì thế nào, lần này cậu bị thương quá nhiều quá nặng, y thuật hiện thế tuyệt đối không thể trị tận gốc, hậu quả chính là cậu cả đời sẽ mệt vì thương bệnh, võ công sẽ suy giảm mạnh, thân thể sẽ thường xuyên phát tác thương cũ, một khi trái gió trở trời, mỗi một tấc cơ thể, mỗi một khớp xương, đều sẽ ỉn ỉn đau đớn. Tuy rằng chúng ta không sợ đau lắm, nhưng có lý do gì mà tự tìm khổ như vậy.”

“Hơn nữa hiện tại chết rồi sẽ hạnh phúc cỡ nào, bớt việc cỡ nào, luận văn qua rồi, trách nhiệm cũng qua hết, còn lại là thời gian tự do tự tại của chúng ta, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn chơi thế nào thì chơi thế

ấy, rảnh rồi thì xem những người khác còn trần trọc giày vò trong bể khổ hững hờ này, vì luận văn đi chịu khổ như thế nào.”

Sau một lúc trầm mặc, trong máy truyền đến câu trả lời cực ngắn gọn: “Ta biết.”

“Biết rồi còn không mau về mẹ kiếp, lần trước bại bởi cậu, tôi buồn bực lâu lắm rồi, chờ cậu trở về tôi sẽ báo thù rửa hận.”

“Đúng vậy, không phải cả ngày lải nhải thế giới đó man hoang, lạc hậu, luận đề cũng vô vị vô thú, hận không thể sớm ngày trở về sao?”

Vẫn là sự trầm mặc dài lâu, thời gian dài đến mức mọi người gần như phải đập máy hết to.

“Ta vẫn muốn thử xem có thể sống được hay không.” Trong thanh âm bình đạm không nghe ra bao nhiêu cảm xúc phập phồng.

“Nhưng mà...”

“Ta phải vệtận lực làm cho thân thể ta tới kia sống lại, ý thức của ta cũng bởi vì thân thể bị thương quá nặng mà yếu lắm rồi, tạm thời không có sức lực nói chuyện với mấy người đâu, đừng ồn ào nữa.” Thanh âm kia càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhẹ, dần không thể nghe thấy nữa.

Mọi người ngạc nhiên mắt tôi nhìn mắt cậu.

“Ê...”

“Kính Tiết...”

“Cậu từ từ đã...”

Trong máy là một phiến tĩnh lặng, không có hồi âm nữa.

“Chuyện gì đây, cậu ta rốt cuộc có chuyện gì không bỏ xuống được?”

“Đúng vậy, mắt thấy vừa trở về thì luận văn sẽ qua, đổi lại là tôi, liều mạng cũng muốn chết sớm về sớm.”

“Đúng rồi, Trương Mẫn Hân cậu không phải luôn rất nhiều chuyện à, sao lần này chẳng nói câu nào thế?”

Trương Mẫn Hân ngồi trong góc, một tay chống cằm, hai mắt toát ra lục quang như sỏi, như có suy tư, không nói tiếng nào, chẳng qua vẻ tươi cười quỷ dị mà thần bí trên mặt kia khiến hai học trò khác toàn thân phát rét một trận.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khổ Hậu

“Tướng quân, ngài rốt cuộc tỉnh rồi.” Dù là nam nhi sa trường, lúc quá vui mừng, trong thanh âm cũng không khỏi hàm chứa sự ghen ngào.

Phong Kính Tiết suy yếu nhũm mày, một tiếng kêu to này, chấn đầu y đau muốn nứt.

Trận chiến đấu này, quá gian khổ, quá thống khổ, cố chấp độ sức cùng thân thể yếu đuối này như thế, điên cuồng muốn đẩy lui bóng tối trùng trùng vĩnh viễn không bờ bến như thế, kiên định cự tuyệt sự trở về bình an yên lặng đầy hấp dẫn kia, sau đó lại để linh hồn phải sống sờ sờ chịu đau đớn như lăng trì kia, từng chút quay về trong thân thể tàn tạ.

Giữa giặc như vậy, chiến tranh như vậy, giằng co đã bao lâu, là một thế kỷ, hay là mấy vạn luân hồi, dài đằng đẵng phảng phất không có cuối. Nhưng trận chiến này cuối cùng vẫn là y thắng, y cuối cùng vẫn giành về được tính mạng của y, dù rằng thắng thế thảm như thế.

Thần chí trở về, cảm thụ với đau đớn càng lúc càng rõ ràng, mà thân thể tàn bại, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động theo ý chí, động tác lớn nhất y có thể làm vẹn vẹn là mở mắt, khổng chế lớn nhất với thân thể cũng vẹn vẹn là nhìn về phương hướng mình muốn nhìn.

Song, ngưng mắt nhìn như vậy, ngay cả tầm mắt cũng chẳng hề rõ nét.

Tiếng Tiêu Dao rất ồn, nhưng ngay cả động tác nhũm mày, y cũng làm thập phần trì trệ. Mơ mơ hồ hồ nhìn bóng người mơ hồ kia nhảy ra ngoài cửa kêu to: “Người đâu mau tới, vị đại phu nào mau mau tới, tướng quân tỉnh lại rồi.”

Phong Kính Tiết nỗ lực nhìn nhìn gian phòng, không thấy Lư Đông Ly, không thấy quân y trông giữ bên cạnh, cũng chẳng có tướng quân quen biết, chỉ có Tiểu Dao và hai ba thân binh khác. Thân thể vẫn không một chỗ nào không đau triệt tâm phế, lòng lại không khỏi trầm xuống.

Môi mấp máy, muốn nói chuyện, lại thấy cổ họng đau như lửa đốt, rồi cuộc chẳng thể phát ra một chút thanh âm.

Tiểu Dao ở trước cửa kêu hai tiếng, lại vui mừng chạy về bên giường: “Tướng quân, ngài tỉnh thì tốt quá, ngài hôn mê bảy ngày rồi. Đại phu nói, trừ phi ngài có thể tự mình tỉnh lại, bằng không chúng tôi chẳng ai có biện pháp...”

Vừa nói vừa nhanh tay lẹ chân, nhận nước thân binh khác đưa đến, cẩn thận cho Phong Kính Tiết uống vài ngụm.

Phong Kính Tiết nỗ lực đề nghị hỏi: “Quân tình thế nào?” Ngần ngừ bốn chữ, nhưng mỗi lần phát ra một âm, cổ họng lại đau như bị dao cắt. Song y vẫn kiên trì hỏi ra, dù rằng thanh âm mỏng manh đến mức Tiểu Dao phải ghé sát tai bên miệng y mới có thể nghe rõ.

Tiểu Dao sửng sốt một chút mới nói: “Tướng quân, không có chuyện gì cả. Ngài đừng lo lắng, mọi người đã an toàn. Trong quan chúng ta đang thái bình lắm...”

Tuy cố gắng ra vẻ thoải mái, nhưng nói được một nửa, bị ánh mắt lãnh đạm kia của Phong Kính Tiết nhìn thẳng, rồi cuộc không thể nói tiếp.

Gã đi theo Phong Kính Tiết đã lâu, biết vị tướng quân này là người cực khôn khéo, mỗi lần y dùng ánh mắt cố định này nhìn người, lần hoàn toàn nhìn thấu tất cả người và việc.

Gã cười khở một chút, mới nói khẽ: “Tướng quân, làm sao ngài biết, tôi cũng là sợ ngài trọng thương mới tỉnh, biết chuyện sẽ lo lắng, cho nên không muốn nói với ngài...”

Phong Kính Tiết chỉ lắng lắng nghe, bởi vì thân thể đau đớn, y không thể đáp lại hoặc giải thích gì. Làm sao biết được? Nếu không phải tình thế quá nguy cấp, Lư Đông Ly sao có thể không trông nom bên cạnh y, nếu không phải tất cả quân y đều đang bận cấp cứu thương binh, y bị thương nặng như vậy, bên cạnh sao có thể không thủ vài quân y.

“Quân đội Trần quốc đã công đến. Lư đại soái dẫn mọi người đánh đã nhiều ngày, ngày đêm thủ trên thành lâu, không được một khắc an bình, cũng chẳng có thời gian đến đây. Bất quá ngài yên tâm, chúng ta đang chiếm thượng phong, đoán chẳng mấy hôm nữa là có thể đánh chạy hết đám đó, đến lúc ấy, Đại soái sẽ có thể tới thăm ngài.”

Phong Kính Tiết nhìn gã không vừa lòng lắm, qua một lúc mới nỗ lực nói: “Cụ thể.”

Y nói chuyện tận lực ngắn gọn. Nhưng ngay cả như vậy, mỗi khi nói một chữ, cũng vẫn phải chịu tra tấn gấp bội.

Tiểu Dao thật sự không muốn để y vừa tỉnh lại đã phí sức vì mấy chuyện quân tình này, nhưng không dám làm trái y, càng không nỡ trả lời ấp úng, khiến y vất vả truy hỏi như vậy nữa, đành phải cúi đầu giải thích tường tận.

“Đại soái sau khi về đến Định Viễn quan, liền lệnh toàn quân làm tốt mọi chuẩn bị cho đại chiến, lại phái ra vài đội đi tìm mọi người, chờ hơn một ngày, mới dẫn được mọi người về, triệu tập quân y, chấn trị thương thế cho ngài không bao lâu, thám mã của chúng ta liền tra được có hơn vạn Trần quân đang chạy đến Định Viễn quan. Đại soái không có biện pháp, đành phải để mấy thân binh chúng tôi ở bên trông coi chăm sóc ngài, bản thân thì dẫn toàn quân thủ thành cự địch. Lúc đầu thế công thành của đám Trần quân đó mạnh vô cùng, thay nhau công thành, khí thế hùng hổ. Nhưng chúng ta thủ thành cũng cực ổn, mọi người đều có chuẩn bị vạn toàn, lại rất hạn bọn chúng tiện đánh lén, khi ra trận đầu ôm lòng báo thù cho tướng quân mà liều mạng. Hơn nữa Đại soái bất chấp tên đá, ở trên thành lâu đốc chiến, quân tâm đấu chí của chúng ta cực thịnh, liên tiếp đánh bại tiến công của Trần quân, trong vòng vài ngày, chúng đã tổn thất mấy ngàn người. Có

đi đầu, sau đó lại lục tục kéo đến một ít viện quân, trước mắt xem ra, binh lực chắc có hai vạn năm ngàn. Tuy chúng ta binh lực chênh lệch không lớn, nhưng Trầ quân quả thật thập phần dũng hãn, Đại soái cũng lo chúng còn có binh lực hậu viện, cho nên ngày đêm không rời thành lâu, mấy ngày mấy đêm chưa được ngủ một giấc, bất quá chiến cuộc trước mắt vẫn rất ổn định, chúng ta dựa tường thành mà chiến, tổn thất thấp hơn chúng rất nhiều...”

Tiêu Dao thoảng hưng phấn nói: “Theo tình hình trước mắt, chúng ta có Đại soái chỉ huy, nhất định sẽ không thua. Đại soái thật sự lợi hại lắm, khi Nguyên soái Trầ quốc ở dưới chiêu hàng, ngài một tên bắn qua, cư nhiên bắn gãy soái kỳ của người ta luôn. Khi Trầ quân công thành ngài một mực thủ trên thành, mọi người khuyên thế nào cũng không xuống, còn tự mình bịt đao đánh nhau với người Trầ quốc, thật là tài ba...”

Lúc gã nói chuyện, trong mắt dần lộ ra vẻ nhiệt thành khâm phục.

Trong truyền thống của Triệu quốc, chưa từng có chủ soái nào thân là văn thần, lại chân chính bất chấp tên đá. Gọi là lên chiến trường, bình thường đầu là sau khi đại cục đã định, lên chiến trường thắng lợi mà đi một vòng thôi. Hiện giờ chủ soái Định Viễn quan, chân chính đứng ở nơi trước nhất nguy hiểm nhất sa trường, cùng mọi người kề vai chiến đấu, việc này đích xác đã kích phát mạnh sĩ khí, đừng nói Trầ quân không đông hơn Triệu quân bao nhiêu, dù cho thực chiếm ưu thế rất lớn, chủ soái dũng chiến không lùi như thế, sĩ tốt cũng nhất định không có tâm tiếc mạng sợ chết.

Phong Kính Tiết nghe lời này rồi, trong lòng lại chỉ cười khổ, tại mọi thời điểm, chủ soái thủ ở tuyến đầu chiến đấu, vĩnh viễn đầu có thể khích lệ sĩ khí nhất, nhưng thường là nguy hiểm nhất, trên sách sử đích xác thường có mấy danh tướng anh chủ, cả đời anh hùng, lại vì chút sơ suất trên chiến trường mà bị thương chí tử.

Đây là trận đầu tiên của Lư Đông Ly, với tính tình của Lư Đông Ly, tất không chịu co đầu rút cổ đằng sau, chỉ là, tại thời điểm nguy hiểm như thế, mình lại không thể bảo hộ bên cạnh y.

Thân thể tàn bại thế này, đừng nói lên chiến trường trợ trận, cho dù muốn đưa ra đề nghị hữu ích gì cũng chẳng làm được.

“Lư soái... an nguy...”

Thanh âm của y càng lúc càng nhỏ, chỉ bốn chữ ngắn ngủi cũng nói đứt quãng. Tiểu Dao hiểu ý, vội nói: “Tướng quân ngài yên tâm. Lý tướng quân và Vương tướng quân vẫn thủ bên cạnh Đại soái, Đại Bảo và những thân vệ đó cũng đều liề mạng bảo hộ Đại soái, tuyệt không để Đại soái có sơ suất...”

Gã còn chưa nói xong, ngoài cửa đã có hai quân y vội bước đến, chắc là đại chiến nhiều ngày, tất cả quân y đều công tác suốt ngày đêm, cho nên hai người này thần dung đều lộ ra vẻ tiều tụy mỗi một, trên người còn mang theo rất nhiều vết máu dính từ người thương binh. Bất quá, lúc thấy Phong Kính Tiết tỉnh lại, trong mắt họ đều lộ ra vẻ vui mừng, cùng nhau đến đây khám bệnh cho Phong Kính Tiết.

Vốn là Phong Kính Tiết bị thương quá nặng gần như không thể trị liệu, có thể sống được hay không chỉ xem y có thể tỉnh lại nữa không, chỉ là, y đã tỉnh lại, có nghĩa là sinh cơ tái hiện. Quân y sau khi bắt mạch thăm khám cho y, kê phương thuốc điều dưỡng an thần, dặn Tiểu Dao nhất định phải để y tĩnh dưỡng, giờ này khắc này không phải nên tỉnh, trái lại phải ngủ nhiều, nghỉ ngơi nhiều mới tốt.

Kỳ thật cho dù quân y không dặn dò, thân thể đau đớn không dứt kia của Phong Kính Tiết cũng không ngừng khiến *** thần bị thương tổn cực độ, hận không thể ngủ sớm, hoặc là ngất đi, để trốn tránh đau đớn thế này.

Nhưng mà Phong Kính Tiết thủy chung không chịu ngủ.

Đây là trận chiến đầu tiên của Lư Đông Ly, đây là cuộc chiến tranh liên quan đến sinh tử an nguy của rất nhiều binh lính và bách tính, y không muốn cứ thế vô tri vô giác trầm trầm thiếp đi, sau đó khi tỉnh lại đối mặt với hết thảy đã thành định cục.

Dù rằng chẳng thể làm gì, y cũng muốn tỉnh, chờ, thủ, nhìn. Cho dù không thể cùng người nọ sống vai tác chiến, y cũng không muốn khoảnh khắc này trốn vào trong bóng tối thâm tịch.

Cho nên y dùng ý chí của mình không ngừng chiến đấu với thân thể yếu đuối, mỗi một phân mỗi một tấc thân thể đều đang rên rỉ kêu gọi ngủ say, y lại khẳng khẳng muốn mở mắt, cứ thanh tỉnh cảm thụ mỗi một chút đau đớn.

Y cố chấp lệnh cho Tiểu Dao phái thân binh tra xét chiến cuộc, không ngừng giảng giải tình hình chiến đấu mới nhất. Cho dù tai vang ong ong, muốn nghe rõ lời người bên cạnh cũng vô cùng vất vả, cho dù mắt nhìn rất nhĩ ầu bóng người đều mơ hồ mờ lung, y vẫn cố gắng mở to mắt như thế, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ rất tự nhiên mà trông ra cửa.

Lư Đông Ly vẫn chưa xuất hiện.

Y không nói gì cả, thế nhưng mọi người đều biết người y chờ đợi là ai.

Đến cuối cùng, ngay cả Tiểu Dao cũng chẳng kiên nhẫn nổi, đứng dậy nói: “Tướng quân, tôi đi tìm Đại soái, cầu ngài ấy đến đây thăm một chút nhé...”

Phong Kính Tiết khẽ cười cười, hơi gian nan lắc đầu, y đang chờ Lư Đông Ly, nhưng không phải là hy vọng Lư Đông Ly đến thăm y, chỉ bởi vì thời điểm Lư Đông Ly xuất hiện, thì có nghĩa là trận chiến này đã thắng, thậm chí không tốt, chiến cuộc cũng không còn nguy hiểm nữa.

Có nghĩa là Lư Đông Ly đã an toàn, Định Viễn quan đã an toàn, có nghĩa là y có thể an tâm nhắm mắt, để tâm linh và thần trí chịu giày vò bội phần bao lâu nay chìm vào trong bóng tối tĩnh lặng.

Nhưng mà y vẫn chưa đợi được. Thời gian qua đi từng chút, là một canh giờ, một ngày, hay là một đời, dài lâu không có tận cùng như vậy, đừng nói là người trọng thương, cho dù là một người khỏe mạnh cũng chẳng cách nào chờ mãi không ngủ.

Huống chi Phong Kính Tiết lúc này gần như hoàn toàn không có thể lực, suy yếu đến cực điểm, cuối cùng y rốt cuộc vẫn ngủ mất, hoặc có thể nói là ngất đi.

Nhưng mà mỗi khi nhắm mắt, thần trí suýt rơi vào trầm mê, trong thời gian rất ngắn lại đột nhiên thức giấc, theo bản năng ngóng ra ngoài cửa, bởi vì không nhìn thấy người mong đợi, thoáng thất vọng, nhưng cũng không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích, chỉ vô thần giương đôi mắt mê mông, cố gắng chờ đợi, chờ lần kế tiếp bởi vì không chèo chống được mà vô ý thức nhắm mắt thiếp đi, chẳng bao lâu sau lại chợt bừng tỉnh.

Y vẫn không chịu ngủ, cho dù thỉnh thoảng không cần cự được mà thiếp đi, cũng ngủ rất ít, luôn nhanh chóng tỉnh lại.

Tiểu Dao vẫn tưởng rằng y bị thương quá nặng, đau quá kịch liệt, cho nên ngủ không yên, lại không biết, là một phiền kỳ vọng, một phân lo âu, một loại chờ đợi trong lòng, thời thời khắc khắc nhắc nhở y, cho dù là khi đã mất đi thần trí cũng sẽ cảm thấy loại chờ đợi ấy, cũng sẽ bởi vì hò hét vô thanh sâu trong lòng kia mà một lần nữa tỉnh lại, một lần nữa ngóng nhìn.

Đến cuối cùng, một thiếu niên hán tử dũng mãnh như Tiểu Dao cũng nhịn không được phải khóc ra tiếng: “Tướng quân, ngài ngủ một lúc đi, phải làm sao, ngài mới có thể ngủ yên một giấc.”

Phong Kính Tiết lại chỉ có thể đáp bằng mâu quang yên lặng nhưng cũng thoáng bất đắc dĩ, kỳ thật y cũng đau đớn lắm, y cũng rất rất mệt, y cũng mong được ngủ một giấc ngon lành, chỉ là, y không làm được, chỉ là cho dù y muốn, hô hoán sâu trong tim, chờ đợi sâu trong óc vẫn khiến y không thể làm được.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tương Thủ

“Kính Tiết!” Khi lần thứ bao nhiêu đột nhiên tỉnh dậy, nghe thấy tiếng kêu dịu dàng này.

Thanh âm không hề vang dội, tai luôn nỗ lực không ngừng, nhưng y lại nghe rõ mồn một.

Ánh mắt nhìn đến, vẫn là khuôn mặt mơ hồ, thế nhưng nét mặt người nọ, mâu quang quan tâm của người nọ, lại dường như hết sức rõ ràng.

Phong Kính Tiết mỉm cười, đau đớn suốt một thời gian dài, lần đầu tiên thoải mái tùy ý cười như thế. Trong gian phòng ánh sáng u ám, rõ ràng rành rành, có quang huy sáng rực gì đó, đang sáng lên trên mặt giữa mắt y.

Nhưng mà, sau khi mỉm cười, y lại chỉ bình yên nhắm mắt. Thật sự, thật sự, quá mệt mỏi, y thật sự thật sự cần được ngủ một giấc ngon lành.

Trong giấc ngủ dài lâu, phẳng phất như một trăm năm kéo dài bình yên này, y vẫn chưa từng nằm mơ, vĩnh viễn yên lặng trong thế giới tăm tối mà tĩnh mịch, không còn đau đớn, không còn lo âu, không còn chờ đợi, không còn lo lắng, trong lòng yên tĩnh không gợn chút sóng. Cho đến không biết bao lâu sau, y lại một lần nữa không có dấu hiệu mà mở mắt.

Một giấc này rốt cuộc đã qua bao lâu, đất trời yên tĩnh, không còn nghe thấy một chút huyền não do thành trì công phòng dẫn đến. Trong phòng là một phiến an thủ, ngay cả thân binh và quân y canh giữ cũng chẳng thấy, chỉ có ánh nến trong trẻo trước án, dưới đèn bên giường, có bóng người, không biết đã trông nom bên cạnh y bao lâu, cuối cùng quá mệt mỏi, dựa cột giường, trằn trằn thiếp đi.

Phong Kính Tiết chỉ lẳng lẳng nhìn y, quần áo trên người vẫn loang lổ vết máu, cánh tay phải bị vải trắng quấn vài vòng, trên trán cũng hơi trầy. Bất quá thoát nhìn bị thương cũng không quá nặng, hẳn là không đáng ngại lắm.

Có lẽ từ sau khi chiến sự ổn định, y liền đến bên cạnh mình, cũng không biết là rốt cuộc đã trông nom bao lâu, nhưng khẳng định vẫn chưa từng rời khỏi, vẫn chưa từng nghỉ ngơi, thế cho nên ngay cả quần áo trên người cũng chưa thay.

Phong Kính Tiết không biết thời gian rốt cuộc đã qua đi bao lâu, không biết Lư Đông Ly rốt cuộc đã ở đây chờ đợi y bao lâu, chỉ là trong lòng yên lặng.

Ban đêm yên tĩnh như vậy, ánh nến nhu hòa như vậy, y chỉ lẳng lẳng nhìn người chân mày có vẻ mệt mỏi và lo lắng thật sâu, vừa không động đây, cũng không định gọi.

Y đã bao lâu không ngủ, mới phải mệt quá thiếp đi, y đã chưa hề nghỉ ngơi bao lâu, mới phải dựa cột mà ngủ. Biết đâu chỉ một khắc sau, y cũng sẽ giống như mình, vì vướng bận trong lòng mà đột nhiên bừng tỉnh. Nhưng khoảnh khắc này, có thể cho y ngủ thêm một lúc thì hay một lúc đi.

Vào cái đêm tĩnh mịch sau đại chiến này, dưới ánh nến mờ mờ, Lư Đông Ly mệt mỏi lo âu vẫn trông nom Phong Kính Tiết bởi vì bị thương nặng mà ngủ say không tỉnh, mà Phong Kính Tiết khó khăn tỉnh giấc, lại lẳng lẳng trông nom giấc ngủ quá ngắn ngủi của Lư Đông Ly kia.

Chiến tranh cuối cùng đã tạm thời kết thúc. Trận đầu của Lư Đông Ly, có lẽ vẫn kết bằng phương thức tương đối hoàn mỹ. Giữa sự yên tĩnh, Phong Kính Tiết uể oải nghỉ. Hóa ra không cần Phong Kính Tiết ở bên bảo vệ, Lư Đông Ly cũng có thể liên tục đứng tại tiền phương chiến trường, hóa ra không cần Phong Kính Tiết bên cạnh trừ mưu, Lư Đông Ly cũng có thể độc lập ứng phó một cuộc chiến tranh thành lính xảy ra, hóa ra...

Hóa ra, trong cuộc sống và sự nghiệp của Lư Đông Ly, kỳ thật không phải không có Phong Kính Tiết trợ giúp thì không thể...

Lĩnh ngộ này khiến Phong Kính Tiết rất s ầu não nhú mảy, việc này, a a a, dạy xong đ ồ đệ không còn sự phụ mà. Về chuyện đánh trận, những đi ầu cần dạy đ ầu đã dạy cả cho y, tại sao mình còn v ắng đ ầu, cứ nhiên vứt bỏ một cơ hội thoát ly bề khổ, vĩnh viễn siêu sinh tốt như vậy chứ.

Định Viễn quan biên cảnh Triệu quốc, vừa trải qua một lần tẩy lễ máu lửa, giữa nơi từng giết chóc ầm ĩ, chìm vào một phiến yên tĩnh an bình. Mà trong kinh thành ngoài vạn dặm quan ải, trong một trạch viện bình thường, cuộc sống của Tô Uyển Trinh lại bình tĩnh không gợn sóng.

Nàng từ sau khi gả cho Lư Đông Ly, vẫn bầu bạn cùng y, bất luận quan chức của Lư Đông Ly chuyển đến đâu, trước giờ luôn đi theo bên cạnh, sau vì Lư Đông Ly được đi ầu vào tri ầu đình làm quan, liền cùng y vào kinh. Ngày trước làm quan ở địa phương, có nhà môn đệ ở, hiện giờ làm tiểu quan ở kinh thành, lại phải tự mình giải quyết chỗ ở. Giá đất trong kinh vốn rất đắt, dù là mua một trạch viện nhỏ, cũng đã dùng hết khoản tiền phụ tịch góp bao năm qua.

Về sau Lư Đông Ly lại nhậm chức chủ soái Định Viễn quan, trong quân không thể dẫn theo gia quyến, Tô Uyển Trinh tự nhiên không thể đi theo, đành phải ở lại kinh thành chờ đợi.

Cũng may hết thấy chi phí trong quân đ ầu tính vào quân phí, không cần tiêu dùng khác, quan bổng của Lư Đông Ly, mỗi tháng đ ầu là Tô Uyển Trinh sai người trực tiếp đến nhà môn liên quan lĩnh dùng. Giá cả ở kinh thành tuy khá đắt đỏ, nhưng nàng chi tiêu tiết kiệm, cũng vẫn đủ. Vì phải tiết kiệm tiêu dùng, bên cạnh chỉ mướn được một nô bộc già trông nom nhà cửa, ra ngoài bốn ba, cùng một nha đ ầu sai chút việc nặng, những việc vụn vặt khác, trước giờ luôn tự làm. Thường ngày phần lớn thời gian nàng đ ầu đóng cửa không ra, kinh thành phần hoa bao nhiêu, nàng cũng chỉ làm như không biết. Mỗi ngày làm mấy việc dệt vải thêu thùa cho qua ngày tháng, hoặc là may quần áo cho cục cưng trong bụng, lại tự tay may áo cho phu quân ngoài vạn dặm, cứ nghĩ nơi biên quan khổ hàn, tính nết phu quân lại không giỏi chăm sóc mình, cách nhau sơn trường thủy viễn, không khỏi ngày đêm bận lòng lo lắng. Vì thân cứ nặng nề dần, người cũng dần dần mệt mỏi, *** thân không tập trung, thường say tay làm mình bị thương,

một tấm áo rét chưa may xong, đưa mấy ngón tay ra, lấm chấm li ti, bao nhiêu là vết kim.

Nha hoàn trông thấy, luôn khuyên nàng, người đang mang thai, phải nghỉ ngơi nhiều mới được, sao chịu được hao tổn *** thần như vậy, dù là lo lắng chuyện ấm lạnh của lão gia, bên ngoài kia bao nhiêu cửa tiệm, quần áo tốt gì chẳng mua được.

Tô Uyên Trinh mỗi lần chỉ cười cười nhàn nhạt, lại cúi đầu tiếp tục công việc. Nàng là vợ chàng, vóc người hình thể chàng, nàng nắm rõ nhất, thói quen sở thích của chàng, nàng hiểu nhất. Dù là bên ngoài có bán áo gấm hoa lệ, nàng lại nhất định tự mình khâu từng đường kim mũi chỉ, mới xem như tận tâm, mới có thể yên tâm.

Bình thường cứ cách một thời gian, cũng sẽ viết thư nhờ người đưa đến Định Viễn quan. Trong thư không hề nói đến những năm tháng cô tịch, quãng thời gian thanh bần trong kinh, bản thân thỉnh thoảng không khỏe, tịch mịch đau buồn, càng không đề cập, chỉ nhàn nhã vài nét về những năm tháng bình yên bình hòa trong kinh, bên cạnh có tỷ nữ làm bạn, không lo tịch mịch, rồi rãi thì đi ngắm kinh thành, cười nhìn phen hoa, càng thêm náo nhiệt, lại thêm hàng xóm láng giềng, thêm mấy bằng hữu khuê phòng, bình nhật thường xuyên qua lại, có thể hỗ trợ, cuộc sống càng thêm an nhàn.

Đa số câu chữ đầu chỉ hỏi năm tháng biên thành có còn bình yên, ấm lạnh cơ hàn trên người có từng để ý, ngàn ngàn vạn vạn, vạn vạn ngàn ngàn, đầu là dặn dò và lo lắng.

Vạn dặm quan ải xa xôi, thư từ lui tới rất lâu, lại cực kỳ bất tiện, đến nay cũng chỉ mong về được hai phong hồi âm, chẳng qua là nói biên thành không hề lạnh, các tướng sĩ cực kỳ đồng lòng, cuộc sống của mọi người khá yên ổn, mọi việc đều không cần sầu lo. Sau đó ngược lại càng lo nàng một mình trong kinh nhiều bất tiện, tịch mịch lạnh lẽo, trong thư lặp đi lặp lại không ngoài dặn dò nàng chăm sóc mình nhiều hơn.

Mấy phong thư đó nàng cẩn thận cất đi, mỗi khi đêm dài vắng lặng lại lấy ra xem kỹ, trong lòng thường vừa vui vẻ vừa thê lương.

Bao nhiêu đêm cô đơn một mình, nhớ lại những năm tháng trước kia, luôn trông trượng phu phê duyệt công văn trắng đêm, hoặc khâu vá, hoặc chỉnh bút mực. Dù rằng cả đêm hai bên chẳng nói một câu, nhưng chỉ cần nhìn bóng chàng dưới ánh nến, trong lòng cũng ôn nhu mà đầy đủ.

Nhưng hiện giờ, đêm dài cô tịch, lạnh lẽo khó khăn, thân thể càng lúc càng không tiện, cả ngày vầng đầu buồn nôn, bên cạnh lại chẳng có trượng phu nướng tựa che chở.

Nàng vốn là một nữ tử chưa bao giờ trải qua việc sinh đẻ, mắt thấy ngày sinh sắp đến, nhưng bên cạnh ngay cả một người để xin chỉ bảo cũng không có, trong lòng càng hoảng loạn.

Sự thê lương vô trợ thế này, tuyệt đối không chịu lộ một chữ trên thư, chỉ một mình nhủ mảy may suy nghĩ.

Nói đến thì Lư Tô hai nhà đầu còn không ít tông tộc thân nhân, nếu ở quê, dù trượng phu không có bên cạnh, người chăm sóc, thân thích thường xuyên đi lại, đầu không thiếu được.

Nhưng hiện nay một mình trong kinh, ngược mắt không ai giúp. Nếu muốn hoàn hương, cơ thể nàng nặng nề thế này, càng bất tiện hơn. Cũng từng cần bút muốn cầu cứu thân nhân trong nhà, thứ nhất sợ tiểu trạch bần hàn, cảnh tượng vắng lặng này tổn hại thể diện trượng phu, khiến người nhà coi khinh trượng phu, lại sinh oán giận, thứ hai, nàng cũng là người cực tự tôn tự cảnh, càng không muốn chuyện nhà mình, mở miệng khiến người khác vất vả bốn ba mấy trăm dặm. Sau mấy phiên do dự, lại luôn lần lữa không thể viết, đành phải cứ thế ngày qua ngày, càng thêm bất an hơn.

Những thấp thỏm lo âu, tịch mịch quanh quẩn như thế, một sớm, bị sự ồn ào nhiệt tình của một vị viễn khách chợt đến phá tan.

“Uyển Trinh à, muội cũng sắp sinh hài tử rồi, sao còn tự mình làm việc, sao mà được, ta đưa đến hai bà già, hai nhà đầu, muội có chuyện gì cứ tùy tiện phân phó là được, nhất thiết đừng khách khí với ta.”

“Ta nói Uyên Trinh à, muối cũng sắp làm mẹ rồi, nhất thiết phải chăm sóc cơ thể. Ta mới hỏi nha hoàn kia của muối, mỗi ngày ăn mấy thứ đó làm sao mà được, người lớn không ăn, đứa trẻ cũng phải bỏ bỏ chứ, từ giờ trở đi, hai ngày một con gà, chuyện tày trời cũng không được thay đổi.”

“Uyên Trinh à, coi cái tính quật cường đó của muối, chịu khổ thế nào cũng không nói với gia đình. May mà ca ca muối không yên lòng để muối một mình trong kinh thành chờ sinh con, một tháng năm sáu phong thư giục ta qua trông nom, bằng không nếu có mệnh hệ gì, bảo chúng ta làm sao an tâm được.”

Nữ tử phục sức hoa lệ, mặc dù đã trung niên nhưng giữa mi mắt vẫn có phong tư tươi đẹp thời trẻ, đi tới đi lui khắp phòng, vung tay múa chân, nói này nói kia, trong giọng nói toàn là oán trách và bất mãn, trong ánh mắt lại rõ ràng đầy vẻ nhiệt tình quan tâm.

Tô Uyên Trinh chỉ mỉm cười ở bên. Nàng xưa nay là người thanh đạm ít ham muốn, nhưng lúc này lại để đại tẩu nhà mình chỉ đông nói tây phân công hết thảy, nàng chỉ an phận lắng nghe, tuy là không nói gì, loại cảm động được thân nhân quan tâm trong lòng đó lại tràn khắp ***g ngực như nước mùa xuân.

Khi nàng cô thanh bất lực nhất, thân nhân xuất hiện trước mắt, khiến nàng cơ hồ lệ tràn mi.

Tô phu nhân trước trước sau sau đi lại bốn năm vòng, trong trong ngoài ngoài phân phó một lần, lúc này mới an tâm ngồi xuống, cười nói: “Coi muối kìa, xuất giá cũng nhiều năm như vậy, sao vẫn không biết chăm sóc bản thân như thế.”

Tô Uyên Trinh thấp giọng nói: “Đại tẩu, làm phi tần tâu bốn ba mấy trăm dặm đi một chuyến như vậy vì muối...”

“Đúng là đồng gốc. Chúng ta là người một nhà, phi tần với không phi tần cái gì...” Tô phu nhân ngắt lời nàng, cười nói, “Tô Lãng chính là huynh trưởng của muối, chàng làm ca ca, có thể không lo cho muối muối sao?”

Hiện giờ chàng nhậm chức thôi quan phủ Trấn Giang, không thể tùy ý đi lại kinh thành, ta làm tàu tử, đương nhiên phải tận tâm thay chàng.”

Một câu nói xong, thấy lệ nóng trong mắt Tô Uyển Trinh chực rơi xuống, lại vừa lòng cười cười: “Đúng rồi, muội phu ở bên ngoài làm Đại nguyên soái, có thường gửi thư về không, có còn nhớ muội không?”

“Chàng ở biên quan, cách nhau vạn dặm, chỉ đến được hai phong thư, trong thư tất nhiên là quan tâm muội.”

“Y cách sơn sơn thủy thủy, không gặp muội, đương nhiên phải lo lắng, muội cũng nên viết thư nhiều một chút, nói mấy chuyện gần đây, để y bớt buồn mới phải.”

“Việc này là đương nhiên.” Tô Uyển Trinh cười đáp, “Đại tẩu, đại ca gần đây có ổn, nhậm chức có được vạn sự thuận ý?”

Tô phu nhân chợt nhíu mày: “Chàng ấy à, chuyện khác cũng không tệ lắm, tân quan nhậm chức, mọi việc hài lòng, cấp trên cấp dưới đều không tệ, hưởng hờ lại thường phải áp vận quân tư đến Định Viễn quan, hay gặp muội phu, cũng không có đại sự gì. Chỉ là muội phu tính tình cố chấp, có chút va chạm với thượng ty của chàng, hai chàng kẹp giữa hai bên khó làm người. Bất quá, việc này cũng chẳng có gì, đáng giận nhất là tên Phong Kính Tiết kia, tính tình kiêu ngạo độc ác, kị hận đại ca muội quá thân cận với Đông Ly, trăm phương ngàn kế muốn hại đại ca muội, có lần đại ca muội đến Định Viễn quan giải quyết việc công, hắn nhân lúc muội phu vắng mặt, đánh đại ca muội mấy chục quân côn.”

Tô Uyển Trinh khẽ kinh hô một tiếng, vẻ tươi cười trên mặt ban đầu biến mất, đứng phắt dậy, thất thanh nói: “Đại ca bị đánh?”

“Đúng vậy...” Tô phu nhân vừa nói đến chuyện trượng phu bị đánh, nước mắt lập tức rơi xuống, “Tội nghiệp chàng, từ nhỏ đã được nuông chiều, làm sao chịu nổi tội này, bị đánh gần chết, khiêng về dưỡng lâu lắm, đến bây giờ còn chưa khôi phục như thường, nghe gia nhân truyền tin kia nói, thiếu chút nữa đã bị đánh tàn phế luôn rồi. Đáng hận là Phong Kính

Tiết kia chẳng biết dùng lời gì lừa muội phụ, Đông Ly không hề truy cứu chuyện này, đại ca muội trận này oan ức bị...”

Tô Uyển Trinh sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc ng ẩ lại xuống ghế, dùng ánh mắt thất th ần nhìn đầu tử của mình.

Tô phu nhân nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc một h ồi, chợt túm tay Tô Uyển Trinh: “Uyển Trinh, đó chính là huynh trưởng của muội, muội nên ra mặt thay chàng, không thể để chàng oan ức bị người ta giày vò như vậy. Phong Kính Tiết kia hạ độc thủ thật tàn nhẫn, hẳn không thềm nể mặt Đông Ly, cũng không nể mặt muội chút nào. Muội cứ viết một phong thư, nói chuyện với Đông Ly, bảo y tốt xấu gì cũng phải xả giận cho ca ca muội, chúng ta không thể oan uổng chịu sự ủy khuất này. Đúng r ồi... Nếu có thể khuyên nhủ y, mọi việc đừng cương trực như vậy, phải nói chuyện thương lượng với ca ca muội, mọi sự phối hợp lẫn nhau, việc này sẽ càng tốt. Sĩ đồ gian hiểm, y vất vả đi đến bước này, không thể tùy tiện gây thù, dù không nghĩ cho bản thân, cũng phải vì muội, vì tương lai của đứa trẻ mà suy nghĩ.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chấn Kinh

Sáng sớm hôm nay, bách tính trong một khu phố hẻo lánh ở kinh thành, đã được thấy một màn kỳ cảnh.

Đầu tiên là sáng sớm, cả đông người ồn ào ào, huyên náo ra động tĩnh tày trời, mấy cỗ kiệu nhỏ dừng lại trước trạch viện nho nhỏ kia, bốn năm tôi tớ hề nhau chuyển bao lớn bao nhỏ lễ vật vào.

Phu nhân trẻ tuổi xưa nay ru rú trong nhà, hiếm khi giao du với mọi người kia tự mình ra cửa đón, trong kiệu bước ra một phụ nhân quần áo hoa lệ, cách rất xa đã luôn miệng hô hoán thân thiết, khiến cả đường đầu nghe thấy.

Náo động om sòm một phen như thế, khiến người qua lại trên đường đầu ghé mắt, hàng xóm hai bên cũng không khỏi mở cửa coi náo nhiệt, trong lòng phỏng đoán, thân thích có thể nào có thế này từ đâu chui ra đây. Coi vẻ thân thiết đó, không biết là người thân cận cỡ nào.

Há biết được, người mới vào chưa được một canh giờ, mấy người rảnh rỗi ở bên ngoài xem náo nhiệt còn đang đoán rốt cuộc người tới là đại nhân vật nào, chợt nghe rần một tiếng, đại môn của trạch viện nho nhỏ bị một loại sức lực như muốn phá tung cửa đẩy ra, vị phu nhân không lâu trước còn tươi cười như gió xuân bước vào, xanh xám mặt được đám tôi tớ vây quanh mà ra, mấy thứ vừa đem vào lại lũ lượt chuyển ra.

Vị phu nhân kia hai tay để không, khỏi cần làm việc, nhưng cũng chẳng rảnh rỗi, đứng ngoài cửa chỉ vào xỉa xối: “Không phải một loại người chẳng vào chung một nhà, hai vợ chồng đều là trâu bò, thật coi các người hay lắm chắc, thật cho trượng phu làm Nguyên soái là giỏi lắm chắc, loại Nguyên soái lẽ loi đắc tội với cả thiên hạ đó, cũng chính là người các

người không biết sống chết muốn làm. Người không thích chúng ta, ta còn chẳng thêm các người, lòng tốt của chúng ta, người coi là bùn đất, vậy người cứ tự mình ở lại nơi quỷ quái này, làm Nguyên soái phu nhân lẻ loi tro troi đó của người đi.”

Thị chỉ cửa mà chửi, vị Lư phu nhân trước nay ít ra ngoài kia, lại vẫn khách khí đứng trước cửa đưa tiễn. Tội nghiệp người ta một phụ nữ mang thai, mặt mày trắng bệch đứng trước cửa, mặc người khinh nhục như thế, mấy tôi tớ từ ngoài đến, khiêng đồ hộp hách đi qua bên cạnh nàng, nếu không phải có nha hoàn sai thô che chở, sợ đã bị người đụng ngã xuống đất.

Mặc phu nhân kia tức giận thế nào, chửi mắng thế nào, nàng chỉ bình tĩnh trăn mặc, lấy thái độ khiêm hòa nhưng không hèn mọn, trọn lễ chủ nhân.

Hàng xóm bốn phía tuy không thân quen, song bao lâu nay vẫn rất có hảo cảm với thiếu phu nhân ít ra ngoài nghe nói trượng phu làm quan nhưng chưa bao giờ kên kiệu, đối với mọi người cực có lý này, thấy nàng chịu tu nhục như thế, không khỏi có phần bất bình.

Mọi người không khỏi hỏi dò lẫn nhau: “Nữ nhân đó là ai mà hung hãn vậy. Quý phu nhân ở đâu tới thế?”

“Quý phu nhân cái gì, chúng ta tuy là bần dân bách tính, nhưng cũng là người sinh trưởng trong chốn kinh thành mấy chục năm, quý nhân ta cũng gặp qua rồi. Quý nhân chân chính, nào có đáng vẻ khó coi như vậy, sợ là nhà giàu mới nổi không biết từ đâu chui ra, không biết là mua quan hay phát tài, làm việc kiêu ngạo vô lễ như vậy.”

Tuy đa phần đều có ý đồng tình, nhưng phần lớn mọi người vẫn làm theo nguyên tắc nhân sinh mỗi người tự quét tuyết trước cửa, cho nên tối đa chỉ lén nghị luận vài câu, ra vài tiếng bất bình mà thôi.

“Vị Lư phu nhân đó thật là đáng thương, không có trượng phu ở bên che chở đúng là thế lương, bị người ta ức hiếp tới cửa như vậy cũng chỉ đành nhẫn nhịn.”

“Nghe nói trượng phu của nàng ấy vẫn là một vị quan đấy?”

“Quan thì làm sao, phân nửa kinh thành này đều là quan kìa, loại nam nhân làm quan ngay cả thê tử cũng chẳng bảo vệ nổi đó, sợ còn không bằng Vương Nhị mổ heo ta.”

Trong tiếng rĩ tai thềm thì của mọi người, đoàn người náo náo nhiệt nhiệt mà đến đó, lại ầm ầm ào ào mà đi.

Tô Uyển Trinh vẫn kiên trì đứng trước cửa, cúi người hành lễ, cho tới khi kiệu của Tô phu nhân đi xa rồi, mới quay người trở về Nha hoàn Truy Nhi nén nước mắt đóng cửa, vội vàng qua đỡ nàng.

Vốn khi Tô phu nhân vào cửa, chỉ đông chỉ tây nói nơi này phải sửa sang, nơi đó phải thay đổi, còn nói đã đem theo thứ tốt này thứ tốt nọ đến bày biện, thế nhưng mới bày được một nửa đã trở mặt, gọi người đi thẳng. Bàn mới dời được hai bước đã thả tay rơi ầm xuống đất, ghế nhấc lên còn chưa tìm được nơi đặt, đã tùy tay ném đó, bình hoa kia vừa chuyển chỗ đã tiện tay ném đi, tiếng rơi vỡ đám người này đều nghe mà không thấy.

Lại thêm lễ vật mới đem vào đang tính xếp chung quanh, rào rào dọn cả ra ngoài, mỗi kẻ đâm ngang đụng dọc, đồ bị đá ngã bị giẫm nát đúng là không thể đếm hết.

Nhìn đám lộn xộn trước mắt này, tiểu nha hoàn cũng không khỏi khóc ra tiếng: “Phu nhân, họ đã không nói lý lẽ như vậy, người còn khách khí với họ như vậy làm gì?”

Ngữ khí của Tô Uyển Trinh vẫn hết sức trầm tĩnh bình thản: “Trưởng tâu như mẹ, ta khiến tâu ấy không vui, chịu vài câu răn dạy cũng phải, chỉ là bản thân ta lại không thể thất lễ với tâu tử.”

“Nếu trưởng tâu như mẹ, lại có chuyện gì không thuận được, lúc đầu còn nói rất vui vẻ, sao lập tức đã trở mặt ngay.”

“Huynh tâu có lệnh, nếu có thể tòng lệnh, ta há lại không tuân. Nếu là chuyện của ta, dù ủy khuất đủ kiểu, ta tự nhiên cũng không dám phản đối,

nhưng lần này việc liên quan đến quốc gia đại sự, yếu vụ trong quân, há là một người phụ nữ nên nói.” Tô Uyển Trinh thản nhiên nói, “Tướng công vì nước trấn thủ biên quan, ta không thể phân ưu với chàng, đã là hổ thẹn, sao có thể vì chút tình nghĩa cá nhân, khiến chàng thêm phiền não, huống chi vị Phong tướng quân kia, tuy ta không có duyên gặp, cũng biết y là người chân thành, là lương hữu tri gia của tướng công, tuyệt không đến mức vô cớ đả thương người, nếu là dùng quân pháp, có lẽ tự có đạo lý, ta làm sao vì lệnh của huynh tâu mà hại đến đại sự gia quốc, đại nghĩa tri kỷ được.”

“Cho dù như vậy cũng đâu cần cự tuyệt thẳng thừng, trước cứ đáp quanh co lấy lệ, tương lai lại từ từ uyển chuyển đáp lời là được, cần gì đương diện trở mặt như thế. Hơn nữa, phu nhân người mắt thấy cũng sắp sinh rồi, bên cạnh sao có thể không một người thân trông nom.”

Tô Uyển Trinh cười nhàn nhạt: “Nha đầu ngốc, đó là huynh trưởng tâu tâu của ta, ta đã không thể nhận lời, tự nhiên cũng không nên lừa dối lần nữa, thủ đoạn thế này, sao có thể sử dụng với người thân. Ta lúc chờ sinh, có thể có thân nhân làm bạn đương nhiên tốt, nhưng loại quan tâm xin xỏ tội nghiệp mà được đó, ta lại chẳng thèm. Huống chi, tâu tâu tuy nên tôn kính, nhưng sau khi ta cự tuyệt, trong ngôn ngữ liền nhiều chỗ làm nhục tướng công. Phu quân ta khí khái sang sảng, vì nước vì dân, ta tuy là nữ lưu, cũng quyết không để ai thị phi chàng trước mặt ta, tự nhiên thẳng thừng tiễn khách. Há có đạo lý uốn mình xót thương nữa.”

Truyện Nhi cúi đầu không nói lời nào, nàng là nha hoàn thô kệch không có kiến thức, khí khái sang sảng gì đó nàng chưa từng thấy cũng chẳng biết là cái gì, chỉ không hiểu lão gia vì nước vì dân, đi bảo vệ biên quan làm Nguyên soái trong miệng phu nhân kia, tại sao ngay cả thể tử mang thai chờ sinh cũng chẳng thể bảo vệ.

Lúc này Tô Uyển Trinh đã được nàng dìu về phòng, cười nói: “Khắp nơi đều rất lộn xộn, người đi thu dọn một chút đi. Ta ở đây có thể tự chăm sóc mình.”

Truyện Nhi cũng thấy bốn bề lộn xộn, biết không thể chậm trễ, liền quay người ra ngoài, dọn dẹp chung quanh.

Tô Uyên Trinh vốn cũng muốn giúp một phen, nhưng thứ nhất là nàng hiện giờ không thể làm việc nặng, thứ hai, thu dọn mấy món đồ nhỏ, đã thấy tứ chi xương cốt đầu bủn rủn vô lực, thân tâm đầu mỗi một tột cùng, đúng là cử động cũng không thể nữa, đành phải một tay vịn tường, chậm chạp bước từng bước đến trước giường, ngẩng lên giường, dựa cột giường, ngơ ngẩn ngẩng yên một hồi, nước mắt lúc này mới không thể không rơi xuống.

Sự cảm động khi sáng sớm nghe ngoài viện ồn ào hô hoán, chợt gặp thân nhân, như còn trong lòng, tẩu tẩu nói nói cười cười, nhiệt tình nắm tay thân thiết quan tâm, vẫn còn ở đầu ngón tay, nhưng nào biết nháy mắt đường cùng lộ mặt. Chân tướng của mấy trăm dặm bên ba, lại bảo người lấy gì mà kham. Sớm biết như thế, tình nguyện không gặp, ngược lại bớt được phiền tổn thương đau khổ này.

Chỉ có bản thân nàng biết, khi nghe ra mục đích thật sự của tẩu tẩu chuyển này, lòng đau cỡ nào, chỉ có bản thân nàng biết, sau khi cắn răng nói ra lời cự tuyệt, đối mặt với thân nhân đột nhiên trở mặt kia, bị thương cỡ nào, chỉ có bản thân nàng biết, khi gượng đứng trước cửa, nghe người thân nhất nói ra những lời tàn nhẫn, giày vò phải chịu sâu cỡ nào.

Chẳng qua nàng từ nhỏ là người trầm tĩnh ôn nhu, lại luôn tự tôn tự luật, sự khổ sở này, trước mặt nha đầu cũng chẳng chịu lộ ra, cứ thế khốn khổ chịu đựng, cho đến khi bên cạnh không còn ai, mới bỗng nhiên cảm thấy mỗi một, mới bỗng nhiên cảm thấy mỗi một bị thương thật sâu, thế mới biết, hóa ra vẫn cứ một mình chịu đựng, trông mong, chờ đợi như thế, nàng không ngờ đã mỗi một đến bước này.

Ngẩng ngơ ngẩn như thế rất lâu, nàng khe khẽ cúi đầu lấy tấm trường y ở đầu giường mà nàng đã mất vô số ngày đêm, vất vả lắm mới may xong cho trượng phu, Đông Ly, Đông Ly, chàng khi nào mới về

Nước mắt im lặng rơi lên quần áo, nháy mắt đã không còn dấu vết.

“Phu nhân, phu nhân, không hay rồi.” Thanh âm già nua kinh hoàng từ ngoài truyền đến.

Tô Uyển Trinh hơi ngẩn ra, gắng gượng đứng dậy, ra đến ngoài phòng, đã thấy người đầy tớ già hỗ trợ bốn ba giải quyết trong nhà kia bước vội tới, luống cuống kêu: “Phu nhân, người không phải phân phó tôi ra ngoài lo liệu chút thức ngon rượu ngon nghênh đón đại phu nhân sao? Tôi ở trên phố thị nghe người ta nói, Định Viễn quan đánh nhau rồi, quân đội Trần quốc tấn công rồi.”

Tô Uyển Trinh toàn thân run lên, mặt không còn một chút huyết sắc. Trong lúc thất thần, tấm trường y từng nhuộm nước mắt trong lòng, máu trên ngón tay nàng, lượng thân cho người ngoài vịn dậm quan ải, không còn chỗ dựa rơi xuống đất, dính đầy bụi.

“Phu nhân, người sao vậy.” Trụy Nhi kinh hãi bỏ đến.

Người nô bộc già cũng luống cuống tay chân chạy tới, không biết có nên đưa tay đỡ không.

Tô Uyển Trinh chột ôm bụng kêu đau, mồ hôi vã ra khắp trán.

Trụy Nhi sợ tới mức cơ hồ khóc ra tiếng: “Phu nhân, phu nhân, người sao vậy, người đừng dọa Trụy Nhi.”

“Ta, ta đau... Ta...” Tô Uyển Trinh ngữ không thành tiếng “Ta... Hải tử...”

“Trời ơi, không phải sắp sinh chứ.” Người nô bộc già cũng bị dọa chết khiếp, “Tôi nghe nói nữ nhân bị kinh động, sẽ sinh non.”

“Hải tử sợ là sắp ra rồi.” Tô Uyển Trinh đau đến toàn thân run rẩy.

Người nô bộc già nhảy dựng lên: “Tôi đi mời bà đỡ.” Quay người chạy đi như bay.

Còn lại Trụy Nhi, một nha hoàn sai thô chưa từng trải qua chuyện này, sợ quá chỉ biết khóc lóc.

Tô Uyên Trinh đành phải miễn cưỡng bảo nàng ta đỡ mình về phòng, nằm xuống, lại dặn dò xuống bếp nấu nước.

Trụ Nhi chân tay luống cuống, chỉ biết gật đầu, luống cuống chạy xuống bếp.

Tô Uyên Trinh đành phải một mình, đau đến độ nằm trên giường giấy giữa kêu thảm, kêu từng tiếng chính là “Đông Ly, Đông Ly...” mà không người nghe được.

Không biết là đau, là thương, hay là lo lắng, nước mắt nàng rơi như mưa, ướt cả tóc, thấm đầy vỏ gối, lại chẳng có ai nhìn thấy.

Kiên trường y nàng lê tấm thân mang thai, hết lòng hết sức may cho Lư Đông Ly ấy, cũng chẳng có ai nhặt lên.

Năm ấy, trong kinh thành, một buổi sớm rất lạnh, Tô Uyên Trinh vì bị kinh sinh non, mà còn là sinh khó, đau trọn một ngày một đêm, mới sinh hạ một nam anh ấu nhược.

Trong một ngày một đêm đó, bên cạnh nàng chẳng có lấy một người thân. Trong một ngày một đêm đó, từng tiếng kêu của nàng đầu là gọi trượng phu, kêu đến yết hầu khản đặc xuất huyết, nhưng không ai có thể đáp lời. Nàng đau đớn vô cùng mà vươn hai tay, vô lực quơ quơ trên không trung, nhưng vĩnh viễn chẳng tóm được tay trượng phu.

Nhưng nàng dường như vẫn may mắn, đã trải qua đau đớn khủng bố như vậy mà còn ôm lòng lo lắng cho sinh tử của trượng phu, thế nhưng nàng vẫn còn sống, chưa như rất nhiều nữ tử bất hạnh, chết vì khó sinh.

Song giày vò suốt một ngày một đêm ấy, đã hoàn toàn hủy hoại thân thể nàng, sau đó nàng nằm trên giường cả năm trời, mới có thể miễn cưỡng bình phục, chỉ là không thể khỏe mạnh như ngày trước nữa.

Thế nhưng hài tử còn chưa đầy tháng, nàng đã nỗ lực từ trên giường bệnh gượng dậy viết thư.

Lúc này, kinh thành đã truyền đến tin Định Viễn quan đại bại quân đội Trần quốc, lòng nàng yên ổn, lại hận không thể sớm đem tin tốt là đã sinh lân nhi nói với Lư Đông Ly, cũng cần nhờ phu quân sớm đặt cho con cái tên.

Lúc Lư Đông Ly ngoài ngàn vạn dặm, nhận được phong thư báo tin vui này của phu nhân, cùng với tấm áo rét gửi theo thư, cũng vui mừng cảm khái đến mức suốt đêm không ngủ nổi.

Nhưng y không biết, một phong thư ngắn ngủn đó, Tô Uyển Trinh cũng phải mất cả hai ngày trời, mới có thể viết xong. Nàng không chịu để Lư Đông Ly biết nàng có bệnh trong người, chỉ sợ dưới ngòi bút suy yếu, để trượng phu nhìn ra manh mối, viết một chữ lại nghỉ cả buổi, hơi khôi phục *** thần sức lực, sau đó mới viết một chữ.

Những dòng chữ dịu dàng tú lệ trong cả tờ giấy đó, viết toàn là tình cảm yêu con, nói đầu là sự đáng yêu của trẻ nhỏ, hỏi toàn là phu quân ấm lạnh, không một câu một chữ nhắc tới giày vò một ngày một đêm như địa ngục đó, thân tình bạc bẽo đột nhiên qua lại, khiến lòng người chua chát kia, càng chưa từng nói đến bệnh thể sẽ khiến nàng suốt một năm trời nằm trên giường bệnh, cũng sẽ khiến nàng cả đời suy yếu này.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chuyện Cũ

“Hóa ra chuyện năm đó, lại là như thế.” Lục Trạch Vi nghe Thụy vương giải thích một phen, bất giác than nhẹ, “Hai người này lại vì những việc này, âm sai dương thác như thế, phân biệt từ thương nhân và Tri phủ, biến thành tướng soái trấn thủ biên quan, lại lập được chiến công như vậy.”

Thụy vương chỉ than mà không nói gì.

Năm đó người Trần quốc lấy mấy ngàn binh mã dễ dàng phá được Định Viễn quan khiến họ đặc biệt coi thường quân đội Triệu quốc, chẳng qua coi trọng mỗi mình Phong Kính Tiết mà thôi. Chỉ một lòng cho rằng, Phong Kính Tiết vừa trừ, Định Viễn quan y nguyên dễ như trở bàn tay. Chẳng qua, muốn diệt trừ Phong Kính Tiết tùy tiện tụ tập một đám binh lính ly loạn, là có thể đánh lui quân đội *** nhuệ Trần quốc kia, nhất định phải phí một phen công phu.

Cho nên Trần quân tuy đã tập kết hàng loạt quân đội trên biên cảnh, nhưng không tùy tiện hành động. Quân đội của họ chỉ cần vừa chuyển quân về phía sa mạc, tất sẽ bị người Mạc Sa tộc tra ra. Mà nhìn từ nhiều loại thủ đoạn mượn sức Mạc Sa tộc của Phong Kính Tiết, nếu muốn kéo Mạc Sa tộc về bên mình lần nữa, hầu như chẳng có hy vọng gì.

Tướng lĩnh Trần quân bắt đầu phái người âm thầm tiếp xúc với các bộ tộc khác trong sa mạc.

Chỉ cần là nơi có người thì sẽ có phân tranh, sẽ có mâu thuẫn.

Là bộ tộc lớn nhất trong sa mạc, lại được Triệu quốc nâng đỡ, Mạc Sa tộc đối với những bộ tộc nhỏ khác, khó tránh khỏi thường có phần khi lăng áp bức. Các bộ tộc nhỏ giận nhưng không dám nói, mà bộ tộc khá lớn,

nguyện vọng khát vọng thay thế Mạc Sa tộc trở thành bộ tộc lớn mạnh nhất trên sa mạc vẫn âm thầm giấu trong lòng.

Sau khi sứ giả Trần quốc lữ như lò xo thuận đủ loại ưu đãi bằng trời, cũng thật sự đưa đến rất nhiều tài vật lễ phẩm, quả có không ít bộ tộc sẵn lòng hợp tác với họ.

Trần quốc phân tán nhánh quân đội năm ngàn người, lẫn trong các bộ tộc, nhờ sự yểm hộ của các bộ tộc, giấu được tuấn phòng của Mạc Sa tộc, lặng lẽ im tiếng tiến vào sâu trong sa mạc.

Căn cứ vào tin tức các bộ tộc khác cung cấp, trên đại tế lễ Mạc Sa tộc cử hành mỗi năm, đều sẽ mời tướng quân Triệu quốc làm khách, mà hai năm qua, mỗi lần đến đều là Phong Kính Tiết.

Còn chuyện gì có thể đơn giản hơn, ít thương vong hơn, mười phần chắc chín hơn nửa đường phục kích Phong Kính Tiết chỉ dẫn theo tiêu đội nhân mã, không hề chuẩn bị.

Chuẩn bị cho phục kích đang lặng lẽ tiến hành, tin tức liên quan cũng được yên ắng truyền về biên cảnh, Thống soái Trần quân cũng lập tức chuẩn bị sẵn sàng để quân đội tiến về sa mạc.

Tất cả thời gian đều phối hợp vô cùng tốt, khi người Mạc Sa tộc phát hiện động tĩnh của Trần quân, đã không thể truyền quân tình đến Định Viễn quan, bởi vì quân đội năm ngàn người đã triệt để cắt đứt đường truyền tin của họ. Hơn nữa, quân đội chủ lực của họ nhân số đông đảo, người Mạc Sa tộc cũng không dám đối kháng chính diện, chỉ có thể trở mắt nhìn họ tiến về Định Viễn quan.

Mà sau khi năm ngàn quân đội phát động phục kích, trong vòng hai ba ngày, đại quân chủ lực hậu phương cũng sẽ đến, cùng họ đồng thời tiến công Định Viễn quan, cần phải khiến Định Viễn quan vừa mất đi tướng *** lĩnh hần quân đội, hoàn toàn không có thời gian cơ hội ứng biến.

Song, họ ngàn tính vạn tính, lại vẫn tính sót rất nhiều chuyện. Họ không ngờ đến, chủ soái Lư Đông Ly của Định Viễn binh sẽ đồng hành với Phong

Kính Tiết, không ngờ đến, Phong Kính Tiết có thể sớm phát hiện phục kích của họ, không ngờ đến, Phong Kính Tiết có thể dùng sức một người, kiêu chể cả năm ngàn sĩ binh, dẫn một nhánh quân một mình, đánh bại họ.

Cho dù là mấy năm sau, khi Thụy vương nói đến trận chiến này với Lục Trạch Vi, trong ánh mắt cũng không khỏi tràn đầy ý hướng về Ngay cả người tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn vô tình như y, lúc này cũng thoáng kích động, đứng trước song trông phương xa, trong mâu quang đều là vẻ hướng về “Một người thân xác máu thịt, rốt cuộc làm sao đối kháng năm ngàn *** nhục, rốt cuộc làm sao kéo được cả năm ngàn người xoay quanh y, bị y nắm trong tay, bị y dụ vào bẫy rập.”

Lục Trạch Vi im lặng. Cho dù là thư sinh mưu sĩ như y, vừa rồi khi mới nghe Thụy vương nói đến đoạn chuyện cũ kia, cũng không khỏi sóng lòng kích động, sinh ra tiếc nuối nam nhi hận không thể lên chiến trường. Nói như vậy, thật không thể trách Thụy vương vừa nói đến Phong Kính Tiết, liền thở dài như thế, tiếc nuối như thế, không tự giác thương như vậy.

“Một trận chiến này, Phong Kính Tiết trọng thương gần chết, hoặc giả nói, hầu như mọi người đều cho là y chết chắc, nhưng y cứ nhiên sống sót. Kiên nghị cường kiện của người này, cùng hào dũng thiện chiến của y, đều khiến người than rằng xem thế là đủ. Theo những sĩ binh may mắn sống sót sau đó nói, lúc ấy, nếu không phải vì yểm hộ các sĩ binh khác có thể chạy trốn, y sẽ không bị thương nặng như vậy. Song cũng là trận chiến ấy, quân tâm của cả quân đội đều hoàn toàn thuộc về y, mọi người đều bị sự anh dũng của y chấn động, cũng bị đại nghĩa của y cảm động. Chi tiết liên quan đến việc y ngày đó làm sao dùng sức một người tác chiến với vô số Trầ quân, được chúng binh sĩ bên cạnh những người may mắn sống sót hỏi tới hỏi lui, kể đó lại rất nhanh chóng lưu truyền toàn quân, sau đó y liền thành quân hồn của cả Định Viễn quan. Mà lạ thường là, đến cả quân đội Trầ quốc cũng kinh hoàng vì sự hào dũng của y, sợ hãi sự cường đại của y, Trầ quân đối với sự anh dũng vô địch của y khi chiến đấu, tán dương thậm chí còn lợi hại hơn quân đội chúng ta, Trầ quân coi y là chiến thần, nghe danh y mà táng đảm, cũng là việc đương nhiên.”

Thụy vương nhàn nhạt nói ra, chỉ là ngữ thanh thấp dề, một tay vỗ nhẹ song lan, ánh mắt mát mát dị thường, tiếc hận thở than vô hạn.

Lục Trạch Vi biết y vì sao cảm thán, trên thực tế, sau khi nghe Thụy vương kể chuyện năm đó như thế, bản thân y trong lòng cũng tiếc nuối bất đắc dĩ dị thường.

Kỳ thật, trận chiến ấy biểu hiện của Lư Đông Ly cũng rất không tở, một văn quan chưa bao giờ lên chiến trường, có thể đứng cảm đứng trên thành lâu, từ khoảng khắc chiến tranh khai hỏa ấy, kiên trì mãi đến khi địch nhân cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt. Một Thống soái lần đầu tiên tiếp xúc với chiến tranh, khi ái tướng cậy nhờ như tay sắp chết, không hề kinh hoàng thất thố, ngược lại có thể cổ vũ toàn quân, thông dong ứng chiến, đây đã là cực kỳ giỏi giang.

Nếu nói lúc đầu khi gặp phải phục kích, là Phong Kính Tiết bằng sự thần dũng của cá nhân y, xoay chuyển chiến cục dưới tình huống gần như không thể, vậy thành trì công phòng chiến cuối cùng, chính là Lư Đông Ly dùng sự trấn ổn trấn định của y, hoàn toàn ổn định cục diện, dưới tình huống không có sự trợ giúp của Phong Kính Tiết, liên tiếp đánh lui quân địch tiến công điên cuồng, khiến quân đội Trần quốc sau khi tổn thất nặng nề, không thể không ôm hận lui binh.

Song nguyên nhân bởi Cửu vương, ngay từ đầu họ đã không ôm hy vọng quá lớn với việc lôi kéo Lư Đông Ly, cũng không tranh thủ nỗ lực lắm, cho nên lúc này không đến mức quá buồn. Ngược lại Phong Kính Tiết, phong hoa như thế, thần uy như thế, thân là một trí giả Triệu quốc có chí hướng rộng lớn, tầm nhìn nhạy bén, Lục Trạch Vi không khỏi có cảm giác than tiếc tự bề cánh.

Y trầm mặc rất lâu, mới nói khẽ: “Vương gia, khi ngài kể những chuyện cũ đó, với rất nhiều việc nhỏ đều cực rõ ràng, đây không như là đi đầu tra bình thường, ngược lại như là ngài đã dốc hết toàn lực, với quá khứ của họ, hoàn hoàn toàn toàn đi đầu tra lớn nhỏ không bỏ. Chúng ta tuy nói đích xác từng thử thu Lư Đông Ly vào dưới trướng, nhưng bởi vì khúc mắc giữa Cửu vương với Lư Đông Ly, không hề kiên quyết lắm, cũng

chưa từng nghiêm túc, chẳng qua là có không đầu được mà thử một chút. Nói như vậy, đối tượng kiểu này, chúng ta không cần tra tường tận đến thế, tại sao...”

“Ta hạ lệnh triệt tra tử mĩ hết thủy, không phải vì Lư Đông Ly, mà là bởi Phong Kính Tiết. Chẳng qua, quá khứ của Phong Kính Tiết, luôn không thoát khỏi quan hệ với Lư Đông Ly, cho nên trong tất cả tư liệu đạt được, cũng không khỏi có rất nhiều nội dung về Lư Đông Ly.” Thụy vương khẽ thở dài, “Người còn nhớ lần đó các tướng lĩnh chủ yếu của Định Viễn quan về triều nhận thưởng chứ?”

Lục Trạch Vi gật đầu.

Từ sau thất bại lần đó, trong vòng một năm, Trần quốc lại liên tục tập tậ đại quân, trước sau lấy bốn vạn, năm vạn, sáu vạn nhân mã, ba lần tiến công Định Viễn quan.

Nhưng mỗi lần đầu bị thủ quân Định Viễn quan trấn định mà kiên quyết chống cự, quân đội dưới sự chỉ huy của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, chưa từng tham công đánh liêu, đại bộ phận thời gian đầu chỉ dựa vào cái lợi thành tường, thủ vững không ra. Tuy rằng nhân mã ít, nhưng mấy lần chiến tranh, tổn thất luôn rất ít.

Mà Trần quân cường ngạnh công thành, tổn thất lớn không nói, người Mạc Sa tộc ở hậu phương không ngừng tập kích đường tiếp viện của họ, lương thảo luôn rất khó bảo đảm cung ứng, thân trong sa mạc, cho dù muốn lấy chiến dưỡng chiến, đi cướp bóc, cũng chẳng có đối tượng.

Mà những bộ tộc khác từng hiệp trợ họ, không lâu sau lần đầu tiên họ chiến bại lui binh, đã bị Mạc Sa tộc và quân đội Định Viễn quan liên thủ vây quét, không phải từ đây biến mất, cả tộc đầu vong, thì chính là nguyên khí đại thương, cúi đầu nhận tội, hoặc là kinh hồn bạt vía, không dám có mảy may chiến ý nữa, chỉ biết không ngừng nhận sai xin tha, cũng cam đoan không dám hiệp trợ quân đội Trần quốc nữa.

Dưới tình huống như vậy, Trần quân không được bao nhiêu trợ giúp của hậu phương, thế là sau khi thương vong nặng nề, lương thảo sắp cạn

đàn phải lui binh.

Liên tục bốn lần binh bại, Trầ quân tổn thất cực lớn, quân lực của chư quận biên cảnh sa mạc trống không, tài lực hậu phương cũng nhất thời khó mà ứng phó. Dưới tình huống như vậy, chẳng những tạm thời không còn sức tiến công, thậm chí sợ vạn nhất Triệu quân lúc này phản công thì vô lực phòng ngự.

Cũng may, thứ nhất có sa mạc hiểm trở ngăn cách, thứ hai, Triệu quốc luôn không hiếu chiến, có thể giữ được là được, quân thần chưa từng nghĩ đến vấn đề phản công, thứ ba, Định Viễn quan trú quân có hạn, một mặt phải bảo hộ thành trì, một mặt phải băng qua đại sa mạc phản công, cũng không có bao nhiêu khả năng. Cho nên, Trầ quân có được thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, mà Định Viễn quan, cũng có một quãng thời gian an bình khá dài.

Mà lúc này, bởi vì biên quan liên tiếp có tin chiến thắng, triều đình Triệu quốc vô cùng vui mừng, thường xuyên chúc mừng, Triệu vương cũng hạ chiếu, bảo chủ soái Định Viễn quan dẫn tướng lĩnh trọng yếu về kinh nhận thưởng, bản thân cũng muốn tự mình hỏi thăm tình hình chiến đấu, hồng thỏa mãn tâm lý thân là đế vương anh vũ, văn trị võ công đều xuất sắc mười phần của mình.

Thụy vương nhân nhậ nói: “Năm ấy, bởi vì Trầ quân công kích mãnh liệt, cùng Định Viễn quan liên tiếp báo tin thắng trận, Lư Đông Ly nhất thời thân giá trong triều tăng mạnh, chạm tay có thể bỏng, đến cả Cửu vương thúc cường hãn thế lớn như vậy, tạm thời cũng không dám có hành động trả thù gì nhằm vào Lư Đông Ly. Ta lúc ấy cũng có ý mời chào y, chẳng qua là chú ý Cửu vương thúc, không dám làm quá lộ liễu, chỉ là biết phu nhân Lư Đông Ly tại kinh thành sống bần hàn qua ngày, liền lệnh người tặng rất nhiều lễ phẩm, tài vật, cùng tôi tớ qua, cũng bảo người chọn mấy phòng xá trạch viện, hoa viên phòng sản tốt nhất, để tỏ ý giao hảo. Có đi đâu, Lư phu nhân này cũng là người đáng kính, chỉ lễ phép nhận vài món đồ*** xảo không đáng giá lắm, để tỏ lòng tôn kính với Vương gia tặng, những thứ khác đều đưa về cả. Trọng phu nàng ta thanh danh đại chấn, quan viên đến cửa nịnh bợ kết thân, đồng hương cố cựu nhờ vả đi cửa sau,

cả những thân thích bằng hữu ngày trước từng vô lễ hoặc lạnh nhạt cũng thường tới cửa. Nàng ta lấy nữ tắc, không tiện gặp khách lạ nhiều làm lý do, bao nhiêu phồn hoa náo nhiệt, phú quý không ngớt, lễ vật vô số, đâu tùy tiện tiện đóng ngoài cửa như vậy, đối mặt với một số thân thích không gặp không được, cũng không kiêu không nóng, tuyệt không tùy ý hứa hẹn, nhưng cũng không hề thất lễ. So với Lư Đông Ly gia môn phong quang, Phong Kính Tiết bên kia vắng vẻ hơn rất nhiều. Y tuy dũng nghị vô song, nhưng truyền thống Triệu quốc chúng ta trước nay là...” Y cười khẩy một tiếng, mới nói, “Trước nay là coi khinh chèn ép võ tướng, đánh trận thắng tự nhiên là công lao của chủ soái, bộ tướng con con bất quá là sinh dưỡng mãng phu, có đáng gì đâu? Cho nên, mặc dù Lư Đông Ly từng liên tiếp dâng biểu tấu công cho y, Hoàng thượng cũng tưởng thưởng khá nhiều, trong triều nghị cũng khá có tiếng tốt, nhưng kỳ thật đây chẳng qua là nể mặt Lư Đông Ly, đám sĩ phu trong triều này, trước nay chưa từng coi y là gì.”

Ngữ khí của y bỗng hơi bi thương, thanh âm cực cực nhẹ nói: “Chỉ trừ ta...”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Trở Về

Phụng chiếu mệnh, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết cùng về kinh. Họ là thần tử được triệu mà về, đến kinh thành tất nhiên không thể về nhà trước, chuyện đầu tiên chính là kiến giá.

Vào cung ban tiệc nhận thưởng, bao nhiêu văn chương kiểu cách làm xong, Triệu vương lại triệu riêng Lư Đông Ly vào nội điện, đích thân hỏi chuyện chiến sự, nán lại hơn một canh giờ, Lư Đông Ly mới cáo từ xuất cung.

Phong Kính Tiết nào kiên nhẫn đứng chờ y, đã sớm tìm một tửu lâu lớn gần hoàng cung nhất, lên gọi rượu ngon thức ngon mặc sức ăn uống.

Y ở biên quan bị Lư Đông Ly quản thúc chặt chẽ, hiếm khi được rời biên thành, có thể tự do uống rượu, tất nhiên phải tùy hứng, mặc sức chèn.

Đợi đến khi Lư Đông Ly xuất cung đến tìm, y đã uống say ngà ngà bảy tám phần, bên cạnh cư nhiên còn thêm một cô nương mi thanh mục tú xướng ca, cùng hai nữ nhi quán rượu dung mạo bình thường đang hầu rượu.

Lư Đông Ly vừa tức giận vừa buồn cười, hai năm nay cùng thủ Định Viễn quan, đã thấy nhiều vẻ càn cù vì nước của y, chẳng ngờ mới nháy mắt lại lộ ra vẻ cuồng sinh ngày trước.

Uống cho mình còn vì y xuất thân không tốt không được triệu kiến nội điện mà âm thầm bất bình thay, bản thân y trái lại ở đây thỏa sức tiêu dao tự tại.

Nghe Phong Kính Tiết ngà ngà mời y ngồi xuống uống rượu, y cũng chẳng buồn để ý, cứ thế bước đến thanh toán tiền rượu, lại trả tiền cho ca nữ hầu rượu, một phen kéo Phong Kính Tiết đi.

Thứ nhất, y hai năm nay cũng đã luyện công phu, lực tay mạnh hơn rất nhiều, thứ hai Phong Kính Tiết đã say đến độ hơi váng đầu nhũn người, chẳng có bao nhiêu sức lực phản kháng y, thứ ba, hai năm nay Phong Kính Tiết cũng bị y lấy cái móc Nguyên soái quán thành quen, liền lão đảo bị y lôi xuống tửu lâu.

Lư Đông Ly sợ y uống say không cưỡi ngựa được, đành phải đỡ y lên ngựa của mình, hai người cưỡi một con cùng đi.

Phong Kính Tiết vốn chỉ hơi say, đi trên đường một lúc, bị gió lạnh thổi, sức rượu cũng tan đi rất nhiều, bấy giờ mới phục hồi *** thần hỏi: “Chúng ta đi đâu.”

“Đương nhiên là đến nhà ta.” Lư Đông Ly nói vẻ không vui.

“Đến nhà ngươi làm gì?” Đầu óc Phong Kính Tiết cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, lập tức muốn nhảy xuống ngựa.

Lư Đông Ly nào cho phép y ẩu tả như vậy, một phen đè chặt lại: “Ngươi ở trong kinh không có nhà, không ở nhà ta, chẳng lẽ còn ở dịch quán hay sao.”

Phong Kính Tiết nếu cố muốn xuống ngựa, Lư Đông Ly cũng chẳng cản được, chỉ là không tiện thật sự kháng cự, đành phải cười nói: “Phu thê các ngươi bao lâu không gặp, ta tội gì chen giữa vương vãi, hại các ngươi còn phải phí tâm tiếp đón. Hơn nữa, ngươi hiện giờ là tân quý triều đình, về nhà chẳng cần bao lâu, các đại thần đến nhà báỉ phỏng có thể san bằng bậc cửa. Ta hiếm khi được ra đây thanh tĩnh tự tại, đâu rảnh ở nhà ngươi xã giao với đám nhân vật vô vị.”

Lư Đông Ly căn bản chẳng thêm lý giải y, tóm lại đã về kinh thành thì không thể để y một mình lang thang nữa. Mắt thấy rõ qua một giao lộ nữa là có thể xa xa trông thấy cửa nhà mình, ai ngờ ngay giao lộ, cư nhiên lít

nhút bốn cổ kiệu, năm cỗ xe ngựa, cộng thêm mấy chục tôi tớ mặc những y phục kiêu dáng bất thường, chặn kín cả chỗ rẽ.

Lư Đông Ly hơi ngần ra, lại thấy đám người kia xôn xao một trận, có người từ trong kiệu, từ trong xe ngựa nhảy ra lũ lượt chạy qua bên này.

Cách xa tí đã có người thi lễ, có người hô to: “Công tử.”

“Công tử.”

“Công tử, gặp được cậu rồi.”

Phong Kính Tiết cười ha ha, nhân lúc Lư Đông Ly đang ngần người, y nhảy xuống ngựa, tiến lên đón.

“Chu béo, hai năm không gặp, người lại béo lên không ít nha.”

“Lý đại thúc, thế nào, gần đây lại thêm mấy phòng di thái thái rồi?”

“Tiểu Minh Tử, không rồi nha, thư phòng nho nhỏ của ta năm đó, hiện tại đã là đại tài chủ một phương.”

Y cười nói chào hỏi mọi người mấy tiếng, liền quay đầu kéo Lư Đông Ly cũng đã xuống ngựa, cười nói: “Để ta giới thiệu. Đây là những trợ thủ đắc lực ngày trước khi ta còn kinh doanh, hiện giờ đều là những kẻ có tiền gia tài bạc triệu. Vị Chu đại lão bản này, tiền trang trong kinh thành có một nửa là nhà y mở. Vị này là ông chủ Lý, trong tay quản các hiệu tơ lụa của ba thành toàn quốc. Bất quá, có tiền đồ nhất chính là Tiểu Minh Tử, năm đó y còn là thư phòng của ta, hiện giờ trong kinh thành thanh lâu lớn nhất, những cô nương hồng nhất xinh đẹp nhất, đều trên tay y đấy...”

Y cười meo meo giải thích thuyết minh từng người một phen, lại chỉ Lư Đông Ly: “Vị này chính là thượng cấp trực tiếp của ta, Lư đại soái. Đúng rồi, Tiểu Minh Tử, phải nhớ kỹ Lư đại soái cho ta, về sau nếu y quang lĩnh sinh ý của người, nhất định phải giảm giá.”

Mọi người vừa hành lễ với Lư Đông Ly vừa cười ha ha.

Vị ông chủ lớn của mấy thanh lâu kinh thành kia, càng vẻ mặt tươi cười đáp vâng không ngớt.

Lư Đông Ly tức giận không nhẹ, trước mặt người khác, lại không tiện nổi giận với Phong Kính Tiết thái quá, đành phải hung tợn trừng y mà thôi.

Đám người này sau khi hành lễ ra mắt, chào hỏi Lư Đông Ly, lại vây lấy Phong Kính Tiết nói chuyện.

“Công tử, mấy năm nay có khỏe không, chúng tôi vẫn nhớ cậu lắm.”

“Đúng vậy, nhận ân nghĩa lớn như vậy của công tử, lại chung quy không thể báo đáp, biết công tử ở biên quan giết địch, nhưng cũng không thể giúp công tử, chúng tôi thật hổ thẹn.”

“Lần này nghe nói công tử sắp về kinh, mọi người chúng tôi hẹn nhau tụ lại, cũng không biết công tử sẽ ở đâu, chỉ đoán công tử và Lư soái giao hảo, tất sẽ đến phủ Lư soái làm khách, lần đặc biệt đến đây canh.”

“Công tử, tại Thính Tuyết lâu, chúng tôi đã bảo đầu bếp giỏi nhất chuẩn bị tiệc rượu.”

“Tiểu Minh Tử sớm đã hạ lệnh, mấy cô nương xinh đẹp nhất hôm nay trên tay y, hôm nay đều không được tiếp khách ứng cục, chỉ chuyên tâm chờ làm bạn với công tử.”

“Tôi biết công tử rảnh rồi cũng thích làm thơ vẽ tranh, vì nghĩ cho nhã hứng của công tử, tôi cũng đã phát thiệp mời mấy danh sĩ tài tử kinh thành đến b ả...”

Mọi người người một ngôn ta một ngữ, cực kỳ náo nhiệt.

Đang nói lại có người mời Lư Đông Ly: “Lư soái có thể nể mặt, không chê đám thương nhân thấp kém chúng tôi, cùng chúng tôi...”

“Được rồi được rồi, người ta bao lâu mới về nhà một chuyến, đâu rảnh xã giao với các người.” Phong Kính Tiết không kiên nhẫn ngắt lời họ, cười

nói với Lư Đông Ly: “Ta biết người lo lắng ta một mình trong kinh thành cô đơn tịch mịch, hiện tại người thấy rồi đấy...” Ánh mắt y đảo qua mọi người, “Người như ta đây, đến đâu cũng náo náo nhiệt nhiệt, chúng *** phủng nguyệt, người không cần nhọc lòng thay ta, mau đi đi...” Y đưa tay chỉ phía trước, “Tàu phu nhân đang đợi người kìa.”

Lúc này, theo một chúng thương nhân tụ lại bên cạnh Phong Kính Tiết, người hầu của họ phần lớn cũng đến gần, giao lộ lúc trước bị chặn lại thông suốt, làm cho người ta có thể vừa nhìn đã thấy nữ tử ôm trong lòng một đứa trẻ, lẳng lặng đứng thẳng trước trạch viện nho nhỏ kia.

Nữ tử luôn không thích trang điểm rực rỡ, sáng sớm hôm nay đã cố ý mặc bộ quần áo đẹp nhất trong nhà, ngẩng trước gương cẩn thận vẽ mặt mày, búi tóc gọn gàng, đứng trong gió sớm lạnh lẽo này, chờ trượng phu.

Biết rõ phu quân dù trở về, cũng phải vào cung phục chỉ trước, biết rõ vừa vào cửa cung, không biết phải nán lại đến lúc nào. Nhưng nàng vẫn cứ muốn tự mình đứng trông trước cửa như vậy, chỉ để có thể trông thấy bóng phu lang trở về sớm nhất.

Nàng ở đây lẳng lặng chờ đợi đã lâu, cho nên gió lạnh dần thổi rối tóc, cho nên son dần mất màu, thế mà nàng vẫn chỉ im lặng chờ đợi.

Bởi vì một đám người không biết lai lịch đứng chắn kín giao lộ, cho nên nàng đã để lỡ cơ hội nhìn thấy phu quân rẽ qua góc đường, xuất hiện trên trường nhai đầu tiên.

Song khi thấy trượng phu nàng ngày đêm mong nhớ bị vây giữa đám người xa lạ nhàn nhã nói chuyện, nàng cũng không nôn nóng, không gọi, càng không đến nói chen, vẫn chỉ im lặng đứng trước cửa, đợi phu quân nàng xử lý hết thấy sự vụ khác. Bóng dáng nữ tử dịu dàng ôm con mà đợi này, cuối trường nhai này, ánh trời xanh mây trắng phương xa, lộ vẻ an tĩnh tốt đẹp hệt như một bức tranh.

Sau khi Phong Kính Tiết đưa tay chỉ, Lư Đông Ly đưa mắt nhìn, liền thấy Tô Uyển Trinh, thấy thê tử ly biệt nhiều năm.

Y ở đầu phố, nàng đứng cuối phố.

Y không nhìn rõ dung nhan nàng, chỉ cảm thấy, y phục mỹ lệ đó tung bay trong gió lạnh, lộ rõ người hơi gầy yếu, có lẽ trong quãng thời gian gần ngủi không đến hai năm này, nàng đã gầy đi rất nhiều.

Mắt chợt đau xót, tim mắt rồi cuộc không nở rời khỏi người thê tử nữa.

Phía sau có người đẩy khẽ, vẫn là tiếng nói cười uể oải nhàn nhạt kia: “Đi đi.”

“Kính Tiết, người...”

“Yên tâm, ta cùng họ tụ tập tiêu dao hai ngày rồi sẽ đến bái phỏng.” Phong Kính Tiết cười cười chẳng chút để ý, nhìn Lư Đông Ly rồi cuộc không quay đầu nữa đi thẳng về trước.

Chắc hẳn là gần quê tình càng khiếp, gần thân nhân khiếp nhất nhĩ.

Vị Nguyên soái đại nhân ngay cả đại quân Trần quốc còn không sợ này, đi về phía thê tử kết tóc mà cũng lê từng bước rì rì như vậy.

Y võ công cao, nhãn lực tự nhiên phải tốt, tuy là cách cả con phố, lại vẫn có thể trông thấy thiếu phu nhân ôm hài tử trong lòng kia, đang mỉm cười trong gió mát.

Vẻ tươi cười mỹ lệ đó, nở rộ trên mặt, nở rộ trong gió, ý cười cứ thế theo trượng phu đến gần, từng chút tràn đầy đến chỗ sâu trong mắt.

Y thấy, Lư Đông Ly rồi cuộc đã đến bên cạnh thê tử, họ khẽ nói mấy câu gì đó, Lư Đông Ly đưa tay vuốt lại mái tóc rơi trên trán hiên thê yếu đuối, lại đón hài tử trắng ngần trong lòng thê tử kia, chân tay hơi luống cuống, rồi lại dìu dặt thường trân trọng che chở trong lòng.

Giờ khắc này, trong mắt họ cũng có ý cười, giờ khắc này, ánh dương chiếu lên người họ cũng ôn nhu, gió mát nhẹ nhàng vờn mấy sợi tóc vạt áo

của họ bay quấn vào nhau, phảng phất cũng mang theo ý cười.

Họ cứ thế tự nhiên nắm tay, đang định bước vào nhà, khoảnh khắc này, Lư Đông Ly bỗng ngẩng đầu đưa mắt, như muốn nhìn qua bên này.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc tầm mắt Lư Đông Ly nhìn qua còn chưa thấy bên này, Phong Kính Tiết đã cười to sang sảng quay người, vỗ vai thư đồng ngày xưa: “Đi thôi đi thôi, ta cũng sắp chờ không nổi rồi. Tiểu Minh Tử, người chọn thay ta, nếu không phải tuyệt sắc tiểu mỹ nhân chân chính, coi ta có tha cho người không.”

Mọi người cười to đáp: “Đúng vậy đúng vậy, bọn tôi chờ hôm nay đến xuyên cả mắt, cô nương ông chủ Minh của chúng ta chọn thay mọi người nếu không đủ xinh đẹp, công tử cậu tha cho y, chúng tôi cũng không tha đâu.”

Là vì để người trong thiên hạ đều biết sự vui vẻ của họ chẳng, cho nên tiếng cười của họ, nội dung trò chuyện càn rỡ kia, vang khắp đường đều nghe thấy.

Mấy cỗ xe ngựa hoa quý, cỗ kiệu xa hoa chở những kẻ lắm tiền nhất kinh thành này, hùng dũng rời đi.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phu Thê

Đêm đã khuya, ánh nến đã mờ, hài tử khóc nỉ non đã chìm vào mộng đẹp, mà mẫu thân vẫn khe khẽ hát ru con còn đang lặng lẽ chờ đợi.

Trong những năm tháng đằng đẵng đó, Tô Uyển Trinh vẫn dùng sinh mệnh chờ đợi trượng phu trở về. Mà khi phu quân xa cách lâu ngày đến bên, họ thậm chí còn chưa kịp nói mấy câu, thiếp báỉ phòng của quan viên lớn nhỏ trong tri ầu đã không ngừng đưa vào.

Đổi lại Phong Kính Tiết, rất có thể cấu kỉnh không gặp, hoặc là nghĩ cách né tránh, nhưng Lư Đông Ly lại cần nơi nơi chú ý đại cục, y tay nắm binh quyền bên ngoài, cho dù không có bản lĩnh tạo quan hệ tốt với trọng thần tri ầu đình, cũng tuyệt đối không thể đắc tội với người. Vì thế, thời khắc ôn nhu phu thê lâu ngày gặp lại này cứ thế bị phá hoại, y không thể không ra mặt xã giao chu toàn. Tô Uyển Trinh không tiện gặp khách, nhưng nhà họ thật sự quá nhỏ, không như hào môn cao phiệt nhà cao cửa rộng, phân biệt trong ngoài. Tô Uyển Trinh đành phải bế con về phòng ngủ đóng cửa không ra để tránh hi ềm.

Ồn ào náo nhiệt, hô hoán nói cười bên ngoài, khiến lòng người phi ền muộn, nàng lại chẳng nổi cấu, chỉ âm thầm lo lắng cho phu quân. Tuy nói phu thê họ không để ý xa hoa phú quý, nhưng hàn môn tiểu viện thế này mà đón khách, chỉ sợ khiến người coi thường, ảnh hưởng thể diện của phu quân.

Tuy là trước khi phu quân về nhà, đã dự liệu được khả năng sẽ có chuyện kiêu này, vội vàng mượn tạm mấy tôi tớ nhà đầu, nhưng vẫn lo lắng tiếp đón không đủ chu đáo, bản thân trì gia vô lực, khiến người coi thường phu lang.

Lo nghĩ như vậy, rốt cuộc không thể ngủ yên, cũng may còn có ái tử thường khóc, phân tán tâm thần, khiến nàng bớt chút ưu hoài, đành phải nhẹ nhàng ôm ấu nhi yêu quý vỗ về, khe khẽ ngâm nga.

Cứ như thế, chờ đến khi đêm đã rất khuya, nến đã cháy sắp cạn, đến khi hài nhi trằn trằn ngủ đi, nghe tiếng ồn ào bên ngoài cũng thưa dần. Có tiếng bước chân đi xa, có người lớn tiếng cáo biệt, có lẽ những quan viên lớn nhỏ này cũng phải đi hết rồi, phu lang lúc này cũng nên tiễn khách ra cửa. Nàng bấy giờ mới bỏ con xuống, mở cửa phòng, gọi Truy Nhi đến, dặn dò lập tức đi chuẩn bị nước ấm.

Khi Lư Đông Ly xốc lại *** thần, tiễn quan viên cuối cùng ra cửa, kỳ thật đã mệt đến mức xương cốt đầu sắp rã rời cả.

Y phụng mệnh về kinh, dọc đường ra roi thúc ngựa, ngày đi đêm nghỉ, tới kinh thành lập tức tiến cung, mặc trang phục chính thức đi kiến giá, dự tiệc. Yến hội hoàng cung là dễ đến sao, ăn một bữa, bụng khẳng định không cần biết no hay không, người cũng chắc chắn mệt hết hơi, đơn độc tấu đối sau đó càng phí *** thần hơn. Chẳng dễ dàng gì mới về đến nhà, còn chưa kịp thở thì lại một đống khách khứa lục tục tuôn đến cửa. Vì tỏ lễ phép, tỏ kính ý, y lại phải áo mũ chào đón, bẽn lẽn nói bẽn lẽn cười bẽn lẽn uống rượu, vất vả cần cù đến khi mọi người đi hết, cảm giác còn mệt hơn thủ thành ba ngày.

Người đã mệt đến vậy, đương nhiên liền muốn nghỉ ngơi một chút, tự nhiên nhiên đi đến phòng ngủ. Cửa phòng mở ra khi y vừa đến gần, dưới ánh nến trong trẻo, nữ tử dịu dàng kia khẽ cười hỏi: “Trở lại rồi.”

Lư Đông Ly mỉm cười bước vào phòng.

Tô Uyên Trinh đưa hai tay, dịu dàng cởi áo mũ cho y, dưới ánh đèn, khuôn mặt nàng có vẻ ấm áp đậm đậm: “Mệt không?”

“Cũng tạm.”

Đôi tay ôn nhu kia, giúp y tháo trâm gỡ mũ: “Chàng lập công cho quốc gia, có khách đến như mây cũng phải thôi.”

“Kỳ thật cũng chẳng qua là lui tới bình thường trên quan trường thôi. Ta nay có chút công, Hoàng thượng có ý ban thưởng, họ không khỏi cũng đến náo nhiệt, qua đây làm quen, nói chuyện cũ, thuận tiện tặng chút lễ. Vừa rồi còn có người nói trạch viện nhà ta quá nhỏ, không hợp khí tượng Đại tướng, tôi tớ quá ít, mất khí phái sĩ đại phu, khẳng khẳng muốn giúp ta chọn hoa trạch, kiếm tôi tớ...”

Tiếng cười nhẹ nhàng, vang khắp gian phòng nhỏ ấm áp: “Chàng chắc hẳn phải từ chối khéo, nếu nhà thật sự lớn như vậy, không nuôi cả đồng tôi tớ, chỉ sợ ngay cả quét tước sạch sẽ cũng chẳng làm được, quan bổng của chúng ta thật sự không đủ dùng.”

“Ta tất nhiên phải chối từ, chẳng qua khước từ từng người cũng thật là chuyện vất vả.”

Đôi tay mảnh khảnh như thế, giúp y tháo đai lưng, cởi trường y, cười duyên chuyển vắt khô chiếc khăn trong nước ấm, nhìn y gột đi những gió bụi và mệt mỏi đầy mặt.

“Nói đến thì trước lúc chàng về cũng thường có người tới nhà tặng lễ.”

Lư Đông Ly khẽ “A” một tiếng.

“Là sau khi chàng thắng trận lập công, một số thân thích cố cựu trước kia không khỏi thường qua lại, một số quan viên nghe nói đồng niên hoặc từng đồng nhiệm với chàng cũng tới tặng lễ. Đúng rồi, Thụy vương điện hạ cũng từng nhiều lần phái người đến tặng lễ trọng.” Tô Uyển Trinh ngẩng đầu mỉm cười, “Thiếp không tiện chối từ quá mức mặt mặt người ta, bèn nhận mấy thứ *** xảo không đáng tiền ấy, đồ quý trọng lại vẫn trả về chủ cũ.”

Vẻ tươi cười an bình dần dần của nàng, dường như rất nhiều rất nhiều những năm tháng ly biệt chưa từng có, đêm nay cũng hoàn toàn giống như bất cứ một đêm nào họ từng bầu bạn ngày trước.

Nàng luôn chờ y đến khuya, chưa bao giờ có nửa câu oán thán, bất kể lúc y về phòng đã muộn chừng nào, nàng vẫn chỉ nhàn nhạt cười hỏi, chàng

trở lại rồi?

Y luôn cười khẽ, nàng liền nhẹ nhàng hỏi y có mệt không.

Nàng luôn tự mình hầu hạ y thay đồ sơ tây, chăm lo cho người cực mệt mới được yên giấc.

Mỗi một đêm, nàng đều là như vậy, vừa giúp y cởi áo rửa mặt, vừa cùng y nhỏ giọng trò chuyện.

Cứ thế năm này qua năm khác, y bận chính vụ, lo âu bách tính gia quốc, rất nhiều lúc cả ngày ở bên trò chuyện với thê tử, cũng bất quá là mấy câu trong sớm tối này mà thôi.

Thế nhưng mỗi một ngày mỗi một đêm nàng đợi y, luôn ôn nhu như cũ, chu đáo như lúc ban đầu.

Đêm nay, dường như cũng chẳng có gì bất thường với bất cứ một đêm nào trước kia.

Nàng giúp y cởi áo mũ, nàng vì y gạt gió bụi, nàng vì y tiêu mỗi mệt, nàng vì y trừ ưu phiền.

Ly biệt lâu như vậy gặp lại, nàng chưa hề thất thanh khóc lóc, nàng cũng không vội thống tự biệt tình, nàng không chịu kể ra bao nhiêu nhung nhớ và tịch mịch từng có, nàng thậm chí không dám phóng túng mình, tham lam nhìn khuôn mặt y nhiều lần.

Nàng không muốn bất cứ hành vi quá kích động nào của mình, khiến y bứt rứt và bất an dù là một chút.

Nàng giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, tất cả thời gian chưa từng trôi qua, làm chuyện mà dĩ vãng mỗi đêm vẫn làm cho trượng phu. Thấy Lư Đông Ly rửa mặt lau tay rồi, lúc này mới cười đẩy y ngã xuống, lại ngã xồm xuống tháo giày giúp y.

Cứ như thế, nàng nói gì, Lư Đông Ly liền đáp nấy, nàng muốn làm gì, Lư Đông Ly liền phối hợp, chỉ là ánh mắt từ đầu chí cuối, vẫn ngưng chăm chú trên người nàng.

Nàng cúi đầu bận rộn, lại chưa hề phát hiện.

Cho đến lúc này, Lư Đông Ly mới nhẹ nhàng đưa tay, vuốt về mái tóc mềm mại như nước của thê tử, thanh âm vừa khẽ vừa nhu hòa: “Uyển Trinh, hai năm qua, đã khổ nàng.”

Động tác của Tô Uyển Trinh chợt cứng đờ, sau đó chầm chậm tựa đầu lên đùi Lư Đông Ly, rất lâu rất lâu, không hề dời đi nữa.

Nàng không ra tiếng, không có động tác, chỉ có thứ gì đó ấm áp, lặng lẽ ướt đầm lớp vải mềm mại. Nóng hổi như vậy, khiến thanh âm của Lư Đông Ly hơi run rẩy: “Uyển Trinh.”

Mà nàng, không hề trả lời.

Nàng chỉ giữ nguyên tư thế ngả xồm bên chân trượng phu, dựa đầu lên đùi trượng phu, nơi đó, ấm áp thiết thực như thế.

Đông Ly, Đông Ly, chàng về rồi. Chàng cuối cùng đã về rồi.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sơ Hội

“Lần đó nhận chiếu về kinh, họ chỉ ở lại kinh thành mười ngày, trong mười ngày, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, hầu như ngày ngày đều hoan yến không ngừng. Bất đồng là, Lư Đông Ly luôn bị đám quan viên vây quanh, yến hội phải dự, khách khứa phải xã giao, đêm cũng không nổi, mà Phong Kính Tiết mỗi ngày đều chen trong đám thương nhân giàu có nhất kinh thành, uống rượu mua vui, gọi mỹ nhân, kêu tuấn đồng, khoe khoang phú lạc, náo nhiệt vô cùng.” Thụy vương khoanh tay, nhìn cảnh náo nhiệt phần hoa ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói, “Mấy ngày đó, người ta phải ra đã bái kiến Lư Đông Ly, mà bản thân ta thì tự mình đi gặp Phong Kính Tiết.”

Lục Trạch Vi nhẹ nhàng nói: “Vương gia chưa bao giờ đề cập việc này.”

Thụy vương thở dài thườn thượt một tiếng: “Lúc ấy chúng ta đều chỉ cho rằng chiến công Định Viễn quan, kỳ thật là mình Phong Kính Tiết đánh hạ, không có quan hệ gì lớn với Lư Đông Ly.”

Lục Trạch Vi gật đầu, trên cơ bản tất cả những người hiểu thể chế quân sự của Triệu quốc, đều sẽ có cách nhìn này. Chủ soái trú quân các nơi đối với thất bại của chiến tranh, chắc chắn là không thể đổ trách nhiệm, nhưng đối với thành công của chiến tranh, sẽ rất khó nói được lợi ích gì. Có đi đâu cuối cùng luận quân công, công lao lớn nhất nhất định là chủ soái. Mà tướng quân bên dưới, khổ hơn mệt hơn, cũng chẳng qua là một kẻ vũ phu thể thôi.

“Lôi kéo Lư Đông Ly, bởi vì ngại Cửu vương thúc có thù oán với y, không dụng tâm lắm, cho nên y cự tuyệt người của ta, kỳ thật với ta mà nói cũng không phải chuyện quá ngoài ý...”

Lục Trạch Vi đến đó đã hiểu ra.

Vương gia ngay từ đầu đã nhìn trúng Phong Kính Tiết, người này có thể lấy một nhánh quân phân tán đánh lui Trần quân, lại bằng sức của cô quân đối kháng Trần quân *** nhuệ, thậm chí có thể trong nhiều lần công phòng chiến thực lực cách xa, thủ vững Định Viễn quan, kỳ tài trong quân này, Vương gia tự nhiên không nên bỏ lỡ. Lư Đông Ly tuy có chức Nguyên soái, nhưng nếu có thể khiến Phong Kính Tiết quy tâm, cũng chẳng khác nào bỏ không Lư Đông Ly, có thể được Lư Đông Ly hay chẳng đã không quan trọng. Phái người đi lôi kéo Lư Đông Ly, kỳ thật chẳng qua là lướt qua trường chút thôi.

“Ngày hôm đó, ta đích thân đi gặp Phong Kính Tiết, đối thường phục, không mang nghi trượng, cố ý vờ như vô tình gặp mặt, sau đó dốc lòng tương giao, dốc sức lôi kéo...” Thụy vương chợt ngừng lại, trông những náo nhiệt ồn ào trên sân khấu, hân hoan dưới sân khấu ngoài cửa sổ kia, như trong nhất thời đã thất thần.

Ngày đó, tại tửu lâu nổi danh nhất kinh thành, y đã trông thấy Phong Kính Tiết, anh tài danh tướng bởi vì xuất thân thấp kém mà vô luận lập bao nhiêu công vẫn bị áp chế, bị đối xử khắc nghiệt kia.

Ngày đó y trông thấy nam tử kia, uống loại rượu ngon nhất, ăn thức ăn ngon nhất, cùng nữ tử mỹ lệ nhất cười đùa trêu ghẹo.

Người nọ rất lâu về trước đã tan hết gia tài, thế nhưng dám thương nhân lắm tiền nhất kinh thành ở trước mặt y cung kính thuận theo như với chủ nhân.

Người nọ vì nước lập công huân như thế, sau khi về kinh lại vẫn bị lạnh nhạt bất công, nhưng y mặc sức uống rượu cười dài, gõ đĩa hát ca, trong tiếng cười, tiếng ca kia, chẳng nghe ra một chút chán nản, nửa điểm thất ý.

Vẻ tươi cười của y, sự vui mừng của y, ánh sáng trong mắt, khiến một Vương gia cao cao tại thượng cũng cảm thấy đổ kỵ.

Y biết người đứng trước mắt chính là Thụy vương, y hành lễ một cách hoàn mỹ, song đó cũng chỉ là lễ phép cần thiết. Y không vì người đầy mùi rượu đứng trước mặt Vương gia cao quý mà hổ thẹn, không vì vết rượu vết dầu trên người mà luống cuống chân tay, y thậm chí còn chẳng thèm đưa tay lau qua vết son trên mặt.

Lễ nghi của y hoàn mỹ vô khuyết, thế nhưng trong mắt y chẳng nhìn thấy một chút hèn mọn, nửa điểm thẹn phục. Y hành lễ, chỉ bởi vì đối phương là Vương gia, thế nhưng trong mắt y lại rõ ràng không cảm thấy Vương gia cao cao tại thượng kia và ca kỹ thấp kém như bùn đất bên cạnh, có khác biệt gì lớn. Mà y thậm chí không chịu ở trước mặt một vị Vương gia, thoáng che giấu ánh mắt bình đẳng, thái độ thông dong như thế.

Y luôn cười, luôn cười, cứ thế chẳng thèm quan tâm, giống như trời có sập xuống cũng chẳng mảy may đả thương được y.

Y có thể cười đối mặt với tình cảnh khó kham có công không thưởng, y có thể không chút để ý cười nhìn sự lạnh nhạt coi thường của cả triều văn võ, y có thể cười thật thông dong tự tại cùng ngỗ tán gẫu với Vương gia, y cũng có thể sau khi đàm luận, sớ luận thiên hạ triều cục, nhìn thấu chính sự được mất, cự tuyệt một người chân chính bị y chấn động, vì y mà khuynh đảo, cũng chân tâm thật ý muốn thu y vào dưới trướng như thờ một hơi.

Những hứa hẹn ước đờng huynh đệ đó, những tuyên ngôn lời tất nghe, kế tất theo đó, những khăn cầu thất lòng mà bức thiết đó, y đâu có thể lòng mi không rung rinh nghe mà không thấy, nhìn mà không thấy, tiếp tục cười vô tâm vô phế... Luôn cười như vậy...

Luôn cười như vậy, luôn cười như vậy...

Thụy vương chầm chậm nắm chặt năm ngón, tướng quân ngoài ngàn vạn dặm kia, sau khi bị người coi trọng nhất phản bội vứt bỏ, y còn có thể cười được không? Còn có thể như ngày đó tiệc rượu trên lầu, cười nhẹ tênh như mây gió vậy không?

Thật sự muốn tận mắt nhìn một lần!

Lục Trạch Vi đợi rất lâu, không đợi được Thụy vương tiếp tục nói cho hết chuyện đột nhiên gián đoạn kia. Y chỉ thấy bóng lưng Vương gia đứng trước song, bỗng hơi tiêu đi đâu.

Khi về tiêu đi đâu nọ dần dần lộ ra chút tịch mịch bi lương, y quả quyết gọi một tiếng: “Vương gia.”

Thụy vương hơi chấn động, quay người nhàn nhạt nói: “Lần đó y đã cự tuyệt ta, về sau, ta không còn gặp lại y nữa.”

Lục Trạch Vi khe khẽ thở dài trong lòng, Vương gia không nói cụ thể lần gặp mặt đó, hơn nữa xem ra về sau cũng tuyệt đối không nói nữa, nhưng có thể khẳng định, từ đó về sau Vương gia mới bắt đầu phái người đi điều tra mọi đi đâu liên quan đến Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, mới có những đứng ngẩn không yên, *** thần không tập trung mấy ngày nay, cũng mới có một phen trường đàm trong thư phòng này, một đoạn chuyện cũ tự thuật dài dòng này.

Vậy thì Phong Kính Tiết kia, bộ tướng biên thành nho nhỏ kia, rốt cuộc dựa vào đâu khiến Vương gia coi trọng như thế không bỏ xuống được như thế, ngày hôm ấy một lần gặp mặt, vẹn vẹn một lúc, đã xảy ra chuyện gì?

Vương gia đã không nói, vậy y cũng chỉ có thể không hỏi.

“Từ sau lần đó gặp gỡ, bị y cự tuyệt, chẳng mấy hôm, y và Lư Đông Ly lại rời kinh thành, quay về Định Viễn quan.”

Quay về mới mấy ngày đã sắp phải đi nữa.

Lúc Tô Uyển Trinh cẩn thận thu dọn hành lý cho Lư Đông Ly, thoáng buồn bã nghĩ.

Phu quân nàng trông chờ hai năm rốt cuộc đã về, thế nhưng thời gian chung sống lại ngắn đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay. Phần lớn thời gian mỗi ngày, đều bị các quan viên không ngừng tới cửa kết thân và các quan viên phải đi thăm đáp lễ chiếm hết.

Mà nàng, chỉ có thể sau khi trượng phu về nhà, tiếp tục sự chờ đợi vô tận này.

Vui mừng đoàn tụ, chưa được bao lâu, mắt thấy lại sắp chia lìa.

Nàng im lặng thu dọn hành trang.

Biên cảnh túng thiếu, chẳng dễ dàng gì về được một lần, nên mang thêm vài món thức ăn kinh thành có thể giữ lâu mới phải.

Biên cảnh khổ hàn, nên chuẩn bị thêm ít quần áo ấm thoải mái mới được.

Biên cảnh buồn tẻ, nên đem sổ sách hai năm qua mua cho chàng, chuẩn bị hết mới phải.

Biên cảnh...

Ngàn vạn loại ý nghĩ, muôn vàn loại quan tâm, đợi đến khi phục hồi *** thân, mới phát giác hành lý chuẩn bị cho Lư Đông Ly đã nhiều đến mức phải chất thành một ngọn núi con. Thoáng bất đắc dĩ cười khổ, đành phải bỏ lại một loại rồi một loại. Nén nỗi đau lòng và không nổi, tận lực *** giản, cố gắng nhắc nhở mình phải kiên trì. Cho dù muốn cao giọng khóc lóc, ít nhất cũng phải chờ sau khi chàng đi. Cho dù trong lòng đau như dao cắt, nhưng chờ khi trượng phu ra ngoài trở về, nhất định phải dùng vẻ tươi cười ra đón chàng.

Chàng phải đến biên quan, phải đối mặt với gió cát, đối mặt với chiến tranh, đối mặt với tử vong và máu tươi, làm sao có thể khiến chàng vì thế tử bị thương mà canh cánh trong lòng, không được an bình.

Dùng tươi cười, dùng ôn nhu, để chàng có thể thoải mái lên đường, đây là trợ giúp và ủng hộ duy nhất mà một nữ tử thấp kém như nàng, giờ này khắc này, có thể cho trượng phu.

“Phu nhân, phu nhân...” Tiếng Trục Nhi kêu, vang lên ngoài phòng: “Có người đến cầu kiến lão gia.”

Tô Uyên Trinh nhàn nhạt nói: “Lão gia ra ngoài bái khách. Ta là nữ tử, không tiện đón khách nam, lời này không phải đã sớm dặn dò người rồi sao. Nếu có đại nhân khác đến nhà cầu kiến, cứ trả lời như vậy là được.”

“Phu nhân, nhưng người đó không chịu đi, y nói là hảo bằng hữu của lão gia, phải cùng nhau quay về Định Viễn quan, cho dù lão gia vắng mặt, y cũng phải vào chờ người.”

Tô Uyên Trinh a một tiếng, quay người rảo bước chạy ra cổng, không may mắn chút nào.

Truyện Nhi chưa từng thấy nàng có dáng vẻ cấp thiết như vậy, vội vã chạy đến, lắp bắp nói: “Đó, đó là khách nam... việc này...”

“Đó là chí giao đầu tiên trong đời lão gia, há có thể vì lễ tục mà bỏ bê.” Tô Uyên Trinh chỉ kịp nhàn nhạt đáp một câu, liếc xa xa trông thấy đại môn.

Ngoài cổng, nam tử nọ, mang theo vẻ tươi cười nhẹ như mây gió, nhìn nàng rảo bước đến.

Tô Uyên Trinh và Phong Kính Tiết, hai bên đã biết nhau rất rất lâu, nhưng mãi đến bây giờ, mới chính thức gặp nhau.

Cách mấy chục bước, Tô Uyên Trinh đã trông thấy một dải trắng bạc sáng chói dưới nắng gắt. Khoảnh khắc này mới biết, trên đời này lại có người có thể mặc màu trắng tiêu sái đến vậy, lóa mắt đến vậy, thông dong bình tĩnh đến vậy.

Cách mấy chục bước, Phong Kính Tiết nhìn nữ tử nọ rảo bước đến, rõ ràng vội vàng, lại chẳng thấy hoảng loạn, quần áo đầu tóc cũng không thấy hoa quý nổi bật, lại khiến người ta nhìn mà thoải mái dị thường.

Tô Uyên Trinh bước đến trước cửa, cùng Phong Kính Tiết cách cửa nhìn nhau.

Đứng gần như vậy, mới nhìn qua dung nhan người nọ, phu quân từng nói về y vô số lần, trong thư từng thấy y vô số lần, sơn trường thủy viễn, đủ loại lễ vật đưa đến sau lưng đầu có vô số bóng dáng và tiếng nói cười của y.

Đến hôm nay, dưới ánh dương sáng rực, thấy y dung mạo phong hoa, đột nhiên biết cái gọi là mây kiếm mắt sao trong thơ văn, cái gọi là ngọc thụ lâm phong trong truyền thuyết, hóa ra lại thật có người này. Anh hoa như thế, phong tư như vậy, thật khiến người ta lấy làm hổ thẹn.

Phong Kính Tiết mỉm cười nhìn thẳng Tô Uyển Trinh, không hề cố kỵ nam nữ đại phòng, quan niệm quân tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng. Y biết nữ tử này chưa bao giờ là tuyệt sắc, song đây lại là lần đầu tiên y nghiêm túc đánh giá thê tử chí hữu này từ cự ly gần.

Dung nhan không thể tính là đặc biệt mỹ lệ, ngũ quan không thể tính là đặc biệt xuất sắc, thế nhưng thần sắc giữa mi mắt, như hồ nước mùa xuân, ôn nhu khiến người ta có phần lưu luyến, cả người chỉ tùy ý đứng trong cửa mỉm cười trông ra, liền như gió sớm ôn nhu lướt qua mình, cũng ấm áp dào dạt khiến người ta thoải mái lạ thường.

Y mỉm cười, hành lễ trước: “Vị này chắc là tâu phu nhân.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lương Y

“Tầu phu nhân cũng có hứng thú như thế với chuyện chiến trường?”
Phong Kính Tiết thoáng sửng sốt nhìn Tô Uyển Trinh.

Y vốn cho rằng Lư Đông Ly vắng nhà, Tô Uyển Trinh thân là nữ tử, cho dù ra mặt tiếp đãi, thiết nghĩ cũng chẳng qua là nhân nhạ mấy lời hình thức, hoặc là nói chuyện mấy phong thư qua lại, lễ phép tặng nhau ngày xưa, nói vài câu cảm tạ để giết thời gian mà thôi.

Nào ngờ Tô Uyển Trinh mới trò chuyện vài câu đã trực tiếp hỏi đến chuyện chiến sự công phòng của Định Viễn quan. Ở thời đại này, một nữ tử khuê phòng, đối mặt với một nam nhân chưa hề gặp gỡ, hiếm có những câu hỏi như vậy.

Lúc này, đối mặt với sự khó hiểu của Phong Kính Tiết, nàng chỉ nhẹ nhàng đáp: “Ta hỏi Đông Ly việc biên quan, chàng luôn nhân nhạ đáp mấy câu, chiến sự trọng đại gì nói đến cũng đều nhẹ như vô sự. Ta tuy là nữ lưu không có kiến thức, cũng biết sa trường tranh chiến, nhất định cực kỳ hung hiểm, nếu có thể biết thêm một chút, trong lòng còn được yên một chút, chính bởi không biết gì hết, cho nên chỉ cần vừa nghe người ta nói biên quan có chiến sự là kinh hoàng khiếp sợ, ngày đêm không yên. Bởi vậy chỉ đành thỉnh giáo Phong công tử.”

Phong Kính Tiết nở nụ cười nhân nhạ: “Tầu phu nhân thật sự quá lo lắng, quân đội Trầ quốc kia tuy hung hãn, nhưng Định Viễn quan chúng ta trên dưới một lòng, lại có tường thành kiên cố để dựa, chỉ cần không tham công liêu lĩnh, muốn đánh lui chúng cũng không phải quá khó. Lư huynh không chịu nói nhiều, cũng là cảm thấy chẳng có việc mạo hiểm gì để nói nhiều.”

Thật là như thế sao?

Tô Uyển Trinh trậ̀n mặc không nói gì, hai năm không gặp, phu quân nàng g̣ầy đi rất nhiều, quần áo cần thận may cho chàng khoác lên người có vẻ khá rộng. Hai năm không gặp, phong đao sương kiếm đã khắc bao nhiêu vết trên người chàng. So với năm đó da đã đen hơn rất nhiều, hai tay chai sần, mái tóc cũng đã bạc nhiều hơn ngày trước, trên mi vũ rất nhạt, lại thủy chung không giấu nổi vẻ uể oải mỗi mệ̣t. Còn cả từng vết thương phu quân có tâm che giấu nhưng rốt cuộc vẫn bị nàng nhìn thấy kia.

Từng điệ̉m nhìn mà kinh tâm kia, từng điệ̉m đau lòng không nỡ kia.

Chỉ là, gian nan trong hai năm này, y không nói nhiều, nàng cũng không đành hỏi nhiều.

Y luôn cười nói, biên quan không rét mướt, cũng không tịch mịch, các tướng sĩ náo nhiệt sảng khoái, mọi người cởi mở chân thành. Cho dù là giao chiến với kẻ địch, cũng chỉ nhẹ nhàng băng quơ, giống như chỉ tùy tiện phái thủ hạ đánh hai hồi, chiến công và thắng lợi đã nắm trong tay.

Y không chịu để nàng lo lắng, y không muốn khiến nàng buồn, vì thế nàng đành phải làm ra vẻ tin thật, không hề phát hiện, cũng khiến y yên lòng yên dạ.

Chỉ là trong lòng nàng, lại không làm sao bỏ xuống được, yên được. Trong lòng luôn trăn trở, bao nhiêu nghi ngờ, bao nhiêu bi hoài, chỉ muốn biết thời gian ly biệt đó y rốt cuộc sống thế nào, từng có bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu lạnh lẽo, bao nhiêu vô trợ, bao nhiêu gian khổ.

Nàng muốn biết. Cho dù không thể giúp y, cho dù không có sức trợ y, nhưng chí ít, khi y đau, nàng cũng đau.

Phong Kính Tiết lẳng lặ́ng nhìn Tô Uyển Trinh trậ̀n mặc không nói gì, đột nhiên nói: “Tâu phu nhân, hai năm qua, tâu là một nữ tử, một mình chốn kinh sư, sinh con nuôi con, có lẽ cũng khá gian nan. Với Đông Ly, tâu có từng oán, từng hận?”

Tô Uyên Trinh thoáng kinh ngạc đưa mắt nhìn y, lần đầu tiên gặp mặt lại hỏi việc riêng tư thế này, thật sự quá không ra sao. Nhưng đôi mắt kia an tĩnh trong sáng như thế trông qua đây, khiến lòng nàng không khỏi bình tĩnh, vừa không đành né tránh không đáp, cũng không thể dùng những lời quan cách khách sáo đơn giản nhất để ứng đối.

Nàng chần chừ một chút, mới nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, có đôi lúc, cũng từng oán, từng hận...”

Năm tháng đằng đẵng như vậy, một mình khổ sở qua ngày đêm, không phải không oán.

Vì hài tử trong bụng mà chóng mặt, buồn nôn, ối mửa, bên cạnh chẳng có bờ vai trượng phu để dựa, chẳng có đôi tay trượng phu để đỡ, không phải không oán.

Một ngày một đêm khi khốn khổ giãy giụa giữa sinh tử đó, vô số lần ảo tưởng trượng phu bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh, sau đó vô số lần thất vọng, trơ mắt nhìn tử vong ngay trước mặt, đau đớn xé nát thân thể và tâm linh, không phải không oán...

Nhưng mà...

“Phu thê chia lìa, cốt nhục phân tán, sao có thể không oán. Thế nhưng thiên hạ này còn bao nhiêu tướng sĩ đang thủ quốc vệ thổ, bảo vệ bách tính, nhà ai không có phụ mẫu, người nào không có thê nhi, lại có người nào không bỏ phụ mẫu, biệt thê nhi, thủ mấy năm liền ngoài biên cảnh xa xôi. Chẳng lẽ thê tử mỗi người đều phải khóc lóc rơi lệ, đau khổ ngăn cản, chẳng lẽ thân nhân mỗi người đều phải ngang ngược chỉ trích, không chịu thông cảm?” Tô Uyên Trinh cười nhàn nhạt.

Không phải không muốn ôm Lư Đông Ly thất thanh khóc lóc, không phải không muốn nắm chặt tay trượng phu, cản bước chân chàng đi xa. Nhưng việc đã nên làm, nhất định phải làm, đường đã nên đi, đã quyết định, khóc lóc phí công, nén giận vô ích, trừ khiến phu quân đi xa càng thêm phiền não càng thêm vướng bận thì còn có tác dụng gì đâu?

Cho y sự ủng hộ, cười tiễn y lên đường, để y an tâm, trong thư chỉ có quan tâm mà không kể đau buồn, để y có thể không có buồn phiền ở nhà đối diện với địch nhân, để y có thể toàn tâm toàn ý bảo vệ quốc gia, đây là chuyện duy nhất mà nàng thân là thê tử có thể làm.

“Nhưng Đông Ly kỳ thật hoàn toàn không cần rời khỏi tâu, y vốn có thể làm quan tại triều đình, từng bước thăng chức, lại cố tình tự chuốc khổ, bỏ rơi tâu, đến biên quan xa xôi...”

Tô Uyển Trinh cười lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Đông Ly không bỏ rơi ta, mà là muốn bảo vệ ta. Trước có quốc, sau mới có gia, quốc nếu không tồn, lấy gì nói gia. Người thiên hạ đều biết, quốc gia hưng vong, thất phu có trách nhiệm. Nhưng hai chữ thất phu này, thật sự quá lớn quá xa, bao quát tất cả mọi người, liền cũng xa mình. Nhưng mà, Đông Ly lại là loại người đó, có thể tại bất cứ thời điểm nào dũng cảm đứng ra, thản nhiên nói, quốc gia hưng vong, trách nhiệm của ta...”

Lúc nói đến trượng phu, trong mắt nàng toàn là ánh sáng rực rỡ xán lạn, mỹ lệ như vậy, sáng ngời như vậy, lại khiến Phong Kính Tiết nháy mắt sinh ra cảm giác không thể nhìn thẳng.

“Trên đời này, luôn có một số việc cần phải có người đi làm, người không làm, ta không làm, thế giới này sẽ biến thành thế nào, Triệu quốc sẽ biến thành thế nào. Luôn phải có người đi chịu nỗi khổ thân nhân chia lìa kia, để cho càng nhiều người không cần cốt nhục chia lìa nữa.” Trên khuôn mặt Tô Uyển Trinh không hề tuyệt mỹ kia, dần dần sinh ra thần thái lóa mắt. Từ khi vào Lư gia đến nay, theo chồng lăn lộn nhậm chức các nơi, trượng phu là người thế nào, nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Vì thế, nàng nhẫn khổ sở, chịu nghèo khó, trải tịch liêu, gượng cô độc, nhưng mà, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện phải đi thay đổi trượng phu, nàng vẫn luôn vì phu quân mà kiêu ngạo, bởi vì có một trượng phu như vậy, cho nên bất kể phát sinh chuyện gì, đối mặt với bất kỳ ai, nàng đều có thể đủ kiên cường, thẳng lưng ngẩng đầu, không chịu khuất phục, không muốn khom lưng.

Rất nhiều lời, nàng không nói ra. Song dung mạo nháy mắt sáng chói như vậy đã kể ra hết thảy.

Trong lòng khe khẽ thở dài, Phong Kính Tiết chợt đứng dậy, thì lễ thật sâu với Tô Uyển Trinh. Nháy mắt ngay cả y cũng không biết biểu đạt sự tôn kính trong lòng kia với nữ tử này như thế nào.

Tô Uyển Trinh cả kinh, vội vàng đứng dậy nhường: “Phong công tử...”

Phong Kính Tiết cười nói: “Tâu phu nhân dốc cạn tâm can như thế, Kính Tiết sao dám giấu giếm nữa. Việc biên thành, tất nhiên là biết tất nói, nói tất hết, chẳng qua Kính Tiết cũng thỉnh tâu phu nhân có thể trả lời mấy vấn đề để giải nghi vấn trong lòng.”

Tô Uyển Trinh vội cười nói: “Công tử cứ việc hỏi, ta nhất định không nói dối.”

Phong Kính Tiết cười ng ẫ lại: “Ta muốn hỏi tâu phu nhân, bệnh của tâu ngu ần căn từ đâu mà đến, đến nay đã bao lâu, khi bệnh tình phát tác rồi cuộc như thế nào? Từng mời bao nhiêu đại phu, dùng thuốc gì, đơn thuốc của các đại phu trước kia có còn giữ lại...”

Tô Uyển Trinh bị y hỏi trong lòng kinh hãi, ngạc nhiên nói: “Phong công tử, cậu...”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt mỉm cười: “Tâu phu nhân có lẽ còn chưa biết, ta không chỉ là một thương nhân khôn khéo, tướng quân giỏi giang, còn là một đại phu rất không tệ đâu...”

Lư Đông Ly hôm nay liên tục chạy bảy tám nơi. Lập đại công, người đương h ồng, có lúc thật là một loại thống khổ cực lớn. Cho dù bản thân người muốn cuộc sống thanh tịnh, nhưng nhất định có vô số người, nhất định muốn chen vào thế giới của người.

Rõ ràng thời gian gấp g ữ rất ngắn ngủi, thế nhưng trên quan trường tự có đủ loại quy tắc tuyệt đối không thể dao động. Người ta đến bá kiến người, người nhất định phải thăm đáp lễ, người ta n ể mặt người, người cũng không thể khiến người ta mất mặt.

Thăm đáp lễ từng nhà, chào từ biệt từng nhà, nói mấy lời lễ phép hoàn toàn chẳng có ý nghĩa, nói vài câu vô vị rằng thời tiết hôm nay thật đẹp, khiến khoảng thời gian quý giá kia dần dần trôi mất, chờ khi y về đến nhà thì chiều hôm đã dần muộn.

Tịch dương dần buông, mạ lên cả viện một tầng ấm áp, trong chính sảnh phía trước, hai người đang ngỗ trò chuyện, là thê tử và bằng hữu chí thân chí cận đời này.

Y mỉm cười bước về phía họ, giũ một thân bụi bặm rơi xuống, tan sạch mọi mệt đầy lòng, khoảnh khắc này, bước chân nhẹ nhàng phấn khởi, vui vẻ nhàn nhạt dần tràn khắp mặt mày.

Vẫn là vẻ tươi cười dịu dàng, vẫn là lời nói nhẹ nhàng.

“Chàng về rồi, đã đói bụng chưa, vừa vặn Phong công tử cũng có mặt, để thiếp tự tay làm mấy món cho mọi người, để Phong công tử cũng nếm thử tay nghề của thiếp.”

Tô Uyển Trinh mỉm cười đón trọng phu trở về, mỉm cười nhường chỗ, mỉm cười gọi Trụy Nhi giúp, cùng đi xuống bếp.

Đêm đã buông, đêm nay, là thời gian cuối cùng nàng và trọng phu bên nhau, đến ngày mai, nàng sẽ không thể không tiễn phu quân cửu biệt bước lên con đường viễn hành lần nữa, sau đó lại tiếp tục sự chờ đợi vô tận.

Thế nhưng, nàng bình an mà không mấy may oán trách nhường khoảng thời gian này cho trọng phu và bằng hữu.

Họ là tri kỷ sinh tử bao năm, họ là chiến hữu can đảm vô số lần sóng vai chiến đấu. Đêm cuối trước khi một lần nữa chạy về Định Viễn quan này, hẳn họ cũng sẽ có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều rất nhiều tâm sự phải kể.

Mà nàng, chỉ muốn tự tay giúp họ làm thức ăn ngon, giúp họ chuẩn bị mỹ tửu thuần hương, cho họ thế giới yên tĩnh, cho họ thời gian thoải mái, có thể thấy họ khoái hoạt tự tại, lòng nàng cũng liền bình yên khoái hoạt.

Lư Đông Ly lẳng lẳng nhìn bóng dáng Tô Uyển Trinh biến mất ở góc phòng bếp bên kia, bên tai nghe Phong Kính Tiết khẽ thở dài: “Có thể như thế, phu còn cần gì.”

Đúng vậy, may mắn của Lư Đông Ly đời này, nhất định là có người vợ như Tô Uyển Trinh.

Y quay đầu, ngưng mắt nhìn Phong Kính Tiết, trầm giọng hỏi: “Bệnh của nàng, người có xem rõ?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khổ Tâm

Sáng sớm hôm nay, Phong Kính Tiết thật sự hận đến mức muốn làm thịt Lư Đông Ly.

Y vừa uống rượu suốt đêm, chẳng dễ dàng gì dưới sự chăm sóc của hai cô nương mỹ lệ nũng nịu, thoải thoải mái mái đi ngủ, Lư Đông Ly lại có thể xông tới, trực tiếp xách y từ trong ổ chăn ấm áp ra.

Được rồi, được rồi, muốn tìm y vốn rất dễ dàng, chỉ cần hỏi thăm từ lâu tốt nhất kinh thành ở đâu, cô nương xinh đẹp nhất đang hầu hạ ai là nhanh chóng có thể tìm được hành tung của y.

Mà y lại từng dặn dò, nếu Lư Đông Ly đến tìm y thì không cần ngăn trở, cũng có thể không cần thông báo.

Nhưng mà, cứ thế bị người lôi ra từ trong ổ chăn, việc này cũng thật sự hơi bị khó kham.

Tiếc là Lư Đông Ly tuyệt không để ý phải chăng y đã mất mặt trước mặt người khác, càng không quan tâm việc y ôm cái đầu say rượu kêu rên thảm thiết, vẫn như ở Định Viễn quan, trực tiếp phân phó y thế này: “Người hôm nay đi thăm Uyển Trinh.”

Phong Kính Tiết đầu óc mê muội tìm áo ngoài: “Ta lại chưa nói không đi bá kiến tâu phu nhân, người không cần sử dụng bạo lực chứ.”

“Ai cho người đi thế này, dáng vẻ say khướt như thế, chẳng phải sẽ dọa nàng.” Lư Đông Ly nhanh chóng quyết đoán, bày ra uy phong của Đại nguyên soái, buộc y tắm nước ấm năm lần, da gầy như bị chà tróc ba lớp, lại thêm uống cả thùng trà giải rượu, đeo nguyên một đồng tử thơm lên quần áo, cuối cùng đúng là người đã khôi phục thanh tỉnh, mùi rượu cũng

hoàn toàn tiêu tan che lấp, chẳng qua Phong Kính Tiết cũng bị giày vò chỉ còn nửa mạng không hơn, chỉ biết yếu ớt kêu thảm.

“Người, người, người, ta nói cho người biết, cây mình là Nguyên soái rồi vô tội lắng nhục thuộc hạ sẽ kích khởi binh biến cho coi.”

Lư Đông Ly hoàn toàn nhìn mà không thấy vẻ bất mãn của y: “Ta muốn người giúp ta xem thử Uyển Trinh, nàng bệnh rồi, ta biết người giỏi y thuật, người đi giúp ta xem thử bệnh tình của nàng rốt cuộc ra sao.”

Phong Kính Tiết nghe sự tình nghiêm trọng, trái lại không dấy dưng với y nữa, vội nói: “Người sớm nói đi.” Kéo y định đi ngay.

Lư Đông Ly ngược lại đứng bất động: “Ta lúc ra ngoài nói là đến nhà khác thăm đáp lễ, người tự đi một mình đi, chỉ làm như đến tìm ta không gặp, vô ý phát hiện thân thể nàng không khỏe...”

Phong Kính Tiết sững sốt, nhướng mày: “Các người làm trò gì thế?”

Lư Đông Ly cười chua chát: “Thân thể nàng không khỏe, nhưng lại không muốn để ta biết rồi khó chịu, cho nên luôn nơi nơi che giấu...”

Phong Kính Tiết nhẹ nhàng nói: “Thế nhưng người đã nhìn ra...”

Lư Đông Ly trầm mặc không nói, sao lại không nhìn ra được. Y đâu phải người hoàn toàn không có tim gan kia, sao lại không nhìn ra được. Một trượng phu, trừ phi chưa đủ quan tâm và bảo vệ thể tử, bằng không sẽ tuyệt đối không nhìn mà không thấy hết thấy.

Uyển Trinh không phải một nữ tử đặc biệt thích ăn diện, thế nhưng mấy ngày qua bên nhau, nàng vẫn luôn trang điểm khá xinh đẹp. Mỗi sáng, y còn chưa dậy, nàng đã trang điểm xong xuôi. Mỗi đêm, nhất định đến lúc đi ngủ, nàng mới chịu tẩy đi son phấn, sau đó, dưới ánh nến u ám, hữu ý vô ý dùng tóc thoáng che khuôn mặt.

Những động tác và thói quen nhỏ nhặt bất đồng với ngày trước này, lúc đầu y chưa hề phát giác, nhưng liên tục nhiều ngày đầu là như thế, y há có

thể không kinh nghi.

Thê tử y, là có bệnh trong người, dung nhan nhợt nhạt tiều tụy, mới không thể không mượn dùng lớp trang điểm khá tươi đẹp rực rỡ để che giấu.

Uyển Trinh xưa nay chăm chỉ khâu vá, giỏi bếp núc, phu thê nhiều năm, nàng vì y chưa từng kêu khổ. Nhưng bây giờ làm bạn, hiếm thấy nàng đụng đến nữ công kim chỉ, ngay cả xuống bếp cũng luôn phải có Trụy Nhi trợ giúp, mới làm xong một bữa ăn. Dù là ngày thường bầu bạn với y, cũng không đứng hoặc đi lại lâu, thường xuyên ngẩng xuống, mặc dù nàng luôn nỗ lực che giấu hết thảy rất tự nhiên, nhưng làm sao giấu được người phu thê liền tâm.

Thê tử y, phải chăng đã ốm yếu đến mức rất nhiều việc bình thường, cũng không thể kiên trì làm được nữa.

Trạch viện nho nhỏ của họ, vĩnh viễn sáng sủa sạch sẽ, thanh tịnh thoải mái. Vật thưởng hoàng gia ngự ban tuy nhiều, lại toàn dùng lụa vàng phủ lên, khóa riêng trong một gian phòng. Bản thân nàng chưa từng thêm một phần khuyên trâm, một món châu báu.

Quần áo vẫn có vài bộ mới, chẳng qua toàn là kiểu dáng y phục gần đây, đủ thấy sau khi biết mình sắp sửa về kinh, mới vội vàng mua thêm, ngoài ra đều là đồ cũ trước kia. Trong hai năm, nàng đã gửi cho y bao nhiêu áo quần tự may, lại không chịu may thêm cho mình một bộ quần áo đẹp.

Nàng luôn mỉm cười đối mặt với y, chưa từng kể khổ một câu, buồn đau một lời. Mà y, lại chưa hề quên khi khuất bóng nàng, lặng lẽ hỏi Trụy Nhi, trong hai năm đằng đẳng này, từng phát sinh những việc linh *** gì.

Nha hoàn nho nhỏ cũng từng được dặn dò, không được lảm nhảm, nhưng cuối cùng không trốn được sự truy hỏi của đại lão gia. Trong từng câu giải thích nhút nhát kia, y biết, những ủy khuất của nàng, tích mịch của nàng, cơ khổ của nàng, bi thương của nàng. Y biết sự lạnh lẽo giá buốt trong khoảng thời gian hai năm, y biết sự kiên trinh bất khuất thanh bần tự

giữ, y biết sự đau khổ bị thương khi chí thân bất hòa, y biết sinh tử đau đớn khi khó sinh, y biết nàng nhẫn xuống bao nhiêu nỗi khổ, nhưng vẫn bởi vì tín nhiệm y, mà không chịu cúi đầu với chí thân, vì không chịu làm bản gia phong Lư gia, mà không khom lưng trước quyền quý.

Y đâu biết cả, song y không thể nói. Khi nàng mỉm cười với y, y cũng đành phải thản nhiên báo bằng vẻ tươi cười bình yên mà ấm áp.

Y không thể nói. Nàng tổn bao tâm tư giấu giếm y như thế, chỉ bởi không để y vì nàng mà bị thống, y sao nỡ vạch trần, khiến nàng vì y đau buồn mà cũng đau buồn theo.

Vì để Tô Uyển Trinh có thể an tâm, y sẵn lòng vờ như không hay biết gì, nhưng y lại tuyệt không thể không làm gì, lúc này, người duy nhất y có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Phong Kính Tiết.

Bởi vì Đại nguyên soái quan tâm thâm tử, bộ tướng đáng thương liền thành kẻ xúi quẩy. Bị người lôi ra từ trong hương ôn nhu, tạm thời đi đóng lang trung, còn phải giả bộ trước đó hoàn toàn không biết chuyện, còn phải phụ trách tuyệt đối không thể làm Nguyên soái phu nhân sợ, nhất định phải nghĩ cách để phu nhân an tâm chữa bệnh, tuyệt không thể có một chút đa tâm, một tẹo hoài nghi.

Phong Kính Tiết gần như nghiêng răng nghiêng lợi bị ép đi hoàn thành nhiệm vụ, Lư Đông Ly ở bên ngoài đi một vòng các phủ, đáp lễ từ biệt, miệng nói văn chương kiểu cách, tâm thần đã sớm bay về nhà.

Lúc này về đến nhà, thấy Tô Uyển Trinh rời đi, tất nhiên phải ngay lập tức truy hỏi Phong Kính Tiết tình hình.

Phong Kính Tiết cười nói: “Ta đột nhiên hỏi đến bệnh tình, tâu cũng lấy làm kinh hãi, may mà ta nói ta là đại phu, nhìn nghe hỏi sờ là công phu cơ bản nhất, người đứng trước mặt có bệnh hay không, căn bản không lừa được ta. Lúc đầu tâu còn muốn lấp liếm lừa dối, bị ta nói trúng rất nhiều tình trạng không khỏe của cơ thể, cuối cùng không lừa được, đành phải thừa nhận có bệnh, để ta bắt mạch chẩn trị. Bệnh của tâu, nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, tâm tình uất ức lâu ngày, với thân thể vốn

có tổn hại, huống chi lúc sinh con bị tra tấn cực độ, tổn thương căn bản thân thể. Bệnh này muốn lập tức chữa khỏi, tất nhiên không dễ, bất quá nếu có thể chiếu theo phương thuốc của ta mà đi đầu dưỡng, trong hai ba năm, vẫn có thể hồi phục. Phương thuốc ta đã kê, thường ngày đi đầu dưỡng phải chú ý gì, ta chẳng những đã căn dặn tẩu phu nhân, cũng viết trên giấy, gửi gắm nha đầu. Ngoài ra, ta cũng sẽ bảo người, mỗi tháng đúng giờ đưa đến được vật bổ thân tốt nhất, chỉ cần dùng theo an bài của ta, hẳn sẽ không có gì đáng ngại.”

Y nói thật đơn giản bình thản, Lư Đông Ly lại biết, những dược vật bổ thân đó hẳn đều là những thứ giá trị không nhỏ, nếu phải kiên trì đưa đến hai ba năm như một ngày, khẳng định là một khoản lớn, theo quan bông của y, sợ là không dùng nổi: “Uyển Trinh tính tình cũng tương tự ta, quà hậu như thế, nàng cũng chịu nhận sao?”

Phong Kính Tiết lườm y một cái: “Quà hậu với không hậu cái gì. Nhà buôn dược liệu lớn nhất kinh thành, trước kia là người hầu của ta, ta thấy y khôn lanh tài giỏi, từng bước đề bạt y đến kinh thành một mình đảm đương, cuối cùng lại trực tiếp tặng sản nghiệp cho y, tiểu tử này dám tính tiền với ta, ta tóm đầu y...”

Y hùng hổ trừng Lư Đông Ly, rõ ràng là đang nói, người dám tính tiền với ta, cứ thử xem.

Lư Đông Ly cười khở một tiếng, y tuy chưa từng dễ dàng nhận lễ vật của người để dùng cho mình, nhưng rất lâu về trước, giữa y và Phong Kính Tiết cũng đã rất khó phân rõ hai bên, càng không thể có cách nghĩ gì mà nợ tình của người, đồ quá quý giá, ta không thể nhận này kia, thậm chí ngay cả cảm ơn, lời như thế, giữa họ đã sớm chẳng cần. Y ngược lại lo thể tử học tập sự chính trực của y, không chịu nhận hảo ý như vậy.

“Người yên tâm, tẩu phu nhân cũng có cốt khí như người, nhưng không phải người uốn quá thẳng. Không chịu tùy tiện nhận ân huệ, không có nghĩa là sẽ tùy ý cự tuyệt bằng hữu trợ giúp. Huống chi ta dọa tẩu ấy, nói nếu không chịu trị liệu, ta sẽ bảo hết với người, tẩu ấy quả nhiên lập tức thỏa hiệp. Tẩu ấy năm lần bảy lượt cầu ta, đừng mách người chuyện mình

sinh bệnh, tâu ấy nhất định phối hợp đi đầu dưỡng thân thể, ta cố ý miễn cưỡng một hồi, mới không cam tâm không tình nguyện mà đáp ứng, trừ phi người tự mình nhìn thấu, bằng không ta sẽ không đề cập một chữ về bệnh tình của tâu ấy.”

Lư Đông Ly không vui mừng y một cái. Y biết vì giấu giếm bệnh tình trước mặt mình, Tô Uyển Trinh đã phí bao nhiêu khổ tâm, khi bị Phong Kính Tiết thoáng cái vạch trần, sẽ phải khiếp sợ và hoảng loạn chừng nào, nhưng vẫn cố nén kinh hoảng khổ sở cầu xin đối phương đừng vạch trần, tên này không chừng vừa bụng cười ha ha, vừa làm bộ làm tịch, để Uyển Trinh cầu cả buổi, mới ra vẻ miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng, thật là quá đáng...

Phong Kính Tiết sờ sờ mũi cúi đầu lẩm bẩm, coi đi coi đi, cái gì kêu là vong ân phụ nghĩa, cái gì kêu là thân sơ có khác, cái gì kêu là trọng sắc khinh bạn, cái gì kêu là đãi ngộ không công bằng, đầu ở trước mắt kia.

Ngay khi hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, xấp xỉ trừng ra hỏa khí, thanh âm dịu dàng như nước kia của Tô Uyển Trinh truyền đến: “Đang nói gì thế, cao hứng như vậy.”

Hai người nhìn nhau một cái, việc này, chúng ta đang nói cao hứng lắm sao? Sau đó cùng nhau lộ ra vẻ tươi cười chí ít cũng xem như rất cao hứng, đối mặt với Tô Uyển Trinh mỉm cười bụng thức ăn đã làm xong xuôi đi về phía họ.

Đêm đó, mấy đĩa thức ăn một bầu rượu, họ vừa nói vừa cười.

Đêm đó, gió đêm rất nhẹ, ánh trăng rất nhu hòa, ba người họ ngồi bên nhau, nói cười tán gẫu.

Đó là lần duy nhất trong một đời một kiếp này, ba người cùng tụ lại một chỗ.

Đêm đó, uống thứ rượu thuần mỹ kia, nhìn người trước mắt kia, Lư Đông Ly tự đáy lòng cảm thấy, mình là người may mắn nhất trong thiên địa.

Đông Ly may mắn vì đâu, có thể Tô Uyên Trinh, được hữu Phong Kính
Tiết.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ly Biệt

Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết cực kỳ thân cận nên cũng không ngại hiềm nghi, lúc cùng tiệc cũng bảo Tô Uyển Trinh ngồi chung.

Tô Uyển Trinh vốn chỉ định ăn tùy ý một chút rồi lấy cớ chăm con để rời khỏi, các nam nhân tụ tập một chỗ, nếu có nữ nhân ở bên cạnh, chung quy sẽ không được tự nhiên.

Nào ngờ Phong Kính Tiết hưng trí cực cao, rượu đến là cạn, rượu trên bàn quá nửa là y uống, sau đó uống đến hơi mơ hồ, đầu óc choáng váng kêu buồn ngủ.

Lư Đông Ly đương nhiên biết tửu lượng của y không chỉ như thế, nhưng cũng chẳng vạch trần.

Từ sau khi về nhà, y đã bảo Uyển Trinh thu dọn một gian đơn độc trong nhà làm phòng khách cho Phong Kính Tiết, mặc dù cái tên luôn được chúng *** phủng nguyệt, vĩnh viễn không lo không có chỗ đi kia, e rằng dù là một lần cũng chẳng đến, nhưng y lại muốn bảo đảm, vô luận ngày nào, chỉ cần Phong Kính Tiết gõ cửa nhà này, thì nhất định phải có một gian phòng chỉ thuộc về y, cho y nghỉ ngơi.

Lúc này liền tiến đến kéo Phong Kính Tiết dậy, đưa y về phòng.

Vào phòng, Phong Kính Tiết chẳng thèm cởi áo, trực tiếp nhào lên giường, vươn vai, từ nội tâm thở dài một tiếng: “Cuối cùng cũng có thể không bị quấy nhiễu ngủ một giấc.”

Lư Đông Ly nhìn y một cái như cười mà không, mới đẩy cửa ra ngoài.

Thế mà kỳ vọng tốt đẹp là được ngủ một giấc ngon lành của Phong Kính Tiết lại thất bại, tiếng kêu bên tai truyền đến khiến y suýt hộc máu.

“Kính Tiết, Kính Tiết, tình địch gặp mặt, cậu có cảm tưởng gì.”

Phong Kính Tiết chán nản: “Cô cũng không chịu nhìn xem, đã là tình huống gì rồi, còn bảo thủ túm chặt không buông cái ảo tưởng nhảm chán đó.”

Y ngẩng đầu, nhìn bóng đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ: “Phải tốt phúc thế nào, mới có thể có hiên thế như vậy. Lư Đông Ly nếu phụ Tô Uyển Trinh, quả thực thiên lý bất dung.”

“Chúng ta không thảo luận Lư Đông Ly, chỉ đang nói về cậu, bản thân cậu thì sao, gặp Tô Uyển Trinh, cậu có ý kiến gì, có cảm khái gì không?” Giọng điệu vui tươi hơn hờ hững chỉ thiếu nhét máy khuếch âm vào miệng, khiến Phong Kính Tiết hung tợn nghiêng rằng: “Trương Mẫn Hân, ý kiến duy nhất của ta là, sau khi trở về làm sao mách giáo sư những quấy rối ác ý của cô.”

Tô Uyển Trinh mang theo ý cười nhàn nhạt, thu dọn bát đĩa. Nàng tuy là nữ tử thân tại khuê phòng, nhưng không phải không nhìn thấu tâm ý của Phong Kính Tiết. Đêm nay phải là đêm thuộc về nàng và Lư Đông Ly. Đêm cuối cùng trước khi ly biệt này, nam tử bạch y tuấn lãng kia muốn giúp họ bảo vệ và quý trọng mỗi một phân thời gian.

“Uyển Trinh, việc này không cần tự làm, bảo Trụy Nhi là được.” Tiếng Lư Đông Ly nhẹ nhàng truyền đến.

Nàng không khỏi lại cười. Trọng phu nàng, kỳ thật khá vụng về, rất nhiều thời điểm cũng chẳng biết làm sao biểu đạt sự thương tiếc và quan tâm của mình.

“Vốn mấy việc vặt trong nhà, trước kia đều là thiếp tự mình thuận tay làm, chàng việc này không để thiếp làm, việc kia cũng không để thiếp làm, không sợ chi đâu hư thiếp.” Nàng nở nụ cười đưa mắt nhìn Lư Đông Ly, “Phong công tử thu xếp tốt rồi chứ?”

“Y còn có thể có gì không tốt. Vừa chạm giường là chỉ muốn ngủ.” Lư Đông Ly cười nói, “Nàng ngày trước luôn nói muốn gặp y, hôm nay coi như gặp rồi, cũng bất quá là hai con mắt một cái miệng, chẳng có gì hiếm lạ.”

Tô Uyển Trinh cười nhẹ. Với người thân tại khuê phòng như nàng mà nói, tài phú từng có, chiến công từng lập, truyệ̀n kỳ từng trải của người kia, với nàng, đầu xa xôi đến mức hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nàng nhớ, là những phong thư sơn trường thủy viễn chưa từng đoạn tuyệt kia, là những món lễ vật nho nhỏ ngàn dặm vạn dặm, luôn mang theo ôn tình đậm đậm kia, là người mà Tri phủ cũng vậy, Nguyên soái cũng thế, chỉ biết một bằng hữu tên Lư Đông Ly kia.

Người nàng chưa từng gặp mặt, lại dần dần quen thuộc từ trong những văn tự phóng túng, thơ văn tùy tính, lễ vật lớn nhỏ như tùy ý lại như cần thận kia.

Người nọ có đôi mắt cực sáng ngời lại cực có thể khiến lòng người yên tĩnh.

Người nọ có thể vừa nhìn đã thấu bệnh tình của nàng, nhưng cũng có thể tôn trọng lựa chọn của nàng, đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Người nọ có thể thản nhiên đem chuyện trong quân nói hết cho nàng, ánh mắt trong sáng, khiến nàng tin chắc rằng tất cả mọi thứ y chưa từng giấu giếm.

Nguyên soái cùng binh lính ăn củ cải rau khô kia, mặ̣ng phu liêu mặ̣ng trong phủ Tổng đốc kia, đợ̀ng gốc dùng đôi tay cậ̀n bút làm thơ đi cậ̀n đao bắn tên, mỗi ngày thao luyện cùng binh sĩ, càng ngày càng giống một kẻ võ biền kia, chủ soái khi quân địch đột kích, vĩnh viễn ưỡn ngực đứng trước nhất, đưa lưng cho binh sĩ kia...

Tất cả khốn khổ, tất cả gian nan, tất cả nguy hiểm, y đầụn từng chút nói hết cho nàng.

Y không hề vì sợ làm một nữ tử nhu nhược kinh hãi mà giấu giếm năng, y không hề giương chiêu bài suy nghĩ thay nàng rồi chỉ nói những lời bột buồn.

Y cho nàng biết, trượng phu nàng rốt cuộc vì quốc gia, vì bách tính, vì vô số binh lính biên thành, đã làm những gì, đảm đương những gì. Y làm cho nàng, tại bất cứ thời điểm nào đều có thể vì trượng phu mình mà không thẹn với lòng, mà kiêu ngạo đối mặt với hết thảy. Y làm cho nàng, bất kể tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, tương lai còn sẽ mất đi những gì, đều có thể thản nhiên vì thân là thê tử của Lư Đông Ly mà thấy vinh quang.

Dù là khi kẻ tình cảnh nguy hiểm nhất, cục diện gian nan nhất, ánh mắt người nọ, vẫn sáng ngời mà yên bình, dưới ánh mắt như thế, nàng đang lắng nghe hết thảy, lại không thấy kinh hoảng, không hề lo lắng một cách thần kỳ.

Chỉ cảm thấy, bây giờ đi biên quan, dù vạn dặm xa xôi, vạn ngàn hiểm nguy, nhưng người này nhất định sẽ thời thời khắc khắc bảo vệ bên cạnh phu lang.

Dù trời long đất lở, cũng không rời không bỏ, dù thế giới đổi dời, cũng sinh tử không phụ.

Chỉ cần có Phong Kính Tiết, thì nhất định có Lư Đông Ly, nếu muốn đả thương Lư Đông Ly, trừ phi Phong Kính Tiết thân tử khí tuyệt, mới có khả năng đạp xác y bước qua.

Người nọ chưa hề hứa hẹn một câu hào ngôn tráng ngữ, chỉ cười nhàn nhạt, kể ra những năm tháng cùng Đông Ly đi qua, những chiến đấu cùng nhau đối mặt đó, chỉ là, dùng vẻ mặt không chút để ý như vậy để kể lại quá khứ, dùng ánh mắt bình tĩnh an hòa như thế mà nhìn nàng chăm chú, thế là nàng liền minh bạch.

Y cho nàng biết hết thảy, để nàng không còn có các loại thiết tưởng đáng sợ nữa, y đã hứa hẹn hết thảy, để nàng có thể an tâm dùng vẻ tươi cười tiễn trượng phu lên đường.

Lúc này, nghe Lư Đông Ly cười cười nói đến, nàng cũng cười, “Thiếp nghĩ, theo như lời cổ nhân trong sách, có thể gửi gắm ấu nhi, gửi mạng trăm dặm, chính là chỉ bằng hữu như vậy nhĩ.”

Nàng ngưng mắt, yên lặng nhìn trượng phu: “Được hữu như thế, còn cần gì nữa. Đông Ly, bằng hữu như vậy, chàng nhất định phải quý trọng, tuyệt không thể phụ.”

Đêm đó, Phong Kính Tiết bị Trương Mẫn Hân quấy rầy nhức hết cả đầu, hoàn toàn không biết trong gian phòng cách đó không xa, có một nữ tử dịu dàng đang vì y mà dặn dò trượng phu.

Đêm đó, con trai thứ hai của Triệu vương, Thụy vương điện hạ hiện nay, sau khi đích thân gặp Phong Kính Tiết du thuyết thất bại, vẫn có phần hờn vía lên mây, rốt cuộc triệu thuộc hạ tâm phúc, vận dụng tổ chức mật thám lớn mạnh, mệnh lệnh tra xét tường tận mọi chuyện liên quan đến Phong Kính Tiết.

Đêm đó, Lư Đông Ly và Tô Uyển Trinh vẫn bên nhau đến bình minh, ai cũng không ngủ, ai cũng không nhắm mắt, ai cũng không bỏ mỗi một chớp mắt thời gian quý giá.

Ngày hôm sau, Tô Uyển Trinh tiễn Lư Đông Ly ra tận mười dặm ngoài thành, phu thê hai người nắm tay, có bao nhiêu lời phải nói, lại có bao nhiêu lời muốn nói mà chẳng thể nói ra, đến cuối cùng chỉ đành ngưng mắt nhìn nhau rất lâu không nói gì.

Phong Kính Tiết chẳng buồn quan tâm hai người ản tình đưa tình, tình hoà ôn nhu nhìn nhau không nói, tự mình đoạt đưa bé tẹo trắng trẻo mũm mĩm kia, ôm trong lòng trêu đùa, không chút để ý mà lời miếng ngọc bội bên hông xuống, tùy tay đeo lên người hài tử.

Lư Đông Ly phát hiện động tác của y bên nhìn qua. Phong Kính Tiết quắc mắt trừng lại: “Nhìn cái gì, quà ra mắt ta cho chắt nhĩ mà người cũng có ý kiến à?”

Tuy không biết miếng ngọc bội này có thể khiến mười mấy phú hào xuất sắc nhất giàu nhất các ngành nghề của Đại Triệu quốc trông thấy là mọi sự đều theo, bất quá Lư Đông Ly cũng có thể đoán được, thứ tên này đã càn ra, tất nhiên phải cực quý giá hoặc có ý nghĩa khác.

Chẳng qua, y biết tính tình Phong Kính Tiết, đồ đã đưa khỏi tay, tự nhiên không có đạo lý lấy lại. Huống chi rất lâu về trước, y đã không còn khách khí với Phong Kính Tiết trong bất cứ việc gì.

Cho nên y chỉ thản nhiên cười cười, khẽ dặn dò Tô Uyển Trinh phải giữ kỹ miếng ngọc bội kia, quyết không thể làm mất hay sút mẻ rỗ thôi.

Đường dài đằng đằng đều ở dưới chân, tiến tới tiến lui cuối cùng vẫn phải đối mặt với phân ly.

Mắt thấy sắc trời dần tối, còn tiến nữa thì không thể về thành trước khi cổng thành đóng, Tô Uyển Trinh đành phải dừng xe dừng bước, cuối cùng càn tay nhìn nhau, có thể nói, cũng chẳng qua là hai chữ “bảo trọng” mà thôi.

Lư Đông Ly giục ngựa đi chậm, cũng mấy lần quay đầu buồn bã ngoái nhìn, xa xa phất tay, đến cuối cùng chung quy cần rặng vung roi, cùng Phong Kính Tiết dần dần rẽ bụi mà đi.

Giờ khắc này, thê tử tiễn biệt, ngoái theo bóng phu quân đi xa, từ bây giờ lần bắt đầu chờ đợi lần trùng phùng tiếp theo. Lại không biết, một đời một kiếp này, đây là lần cuối cùng nàng ngoái theo bóng phu lang.

Giờ khắc này, trượng phu đi xa, trong lòng áy náy vô cùng, cần rặng quyết tâm ra đi, chỉ mong có một ngày, can qua chấm dứt, quốc gia an bình, y có thể giải giáp mà về, đền bù hết thủy y đã phụ. Lại không biết, duyên phu thê đời này, với một lần tiễn biệt cuối cùng này, đã hết rỗ.

Phong Kính Tiết giục ngựa đồng hành với Lư Đông Ly, thấy y trầm mặc không nói, vẻ mặt vẫn ảm đạm, biết trong lòng y vì trường ly biệt này mà cực bi thương, có lòng giúp y giải tỏa tâm tư, lập tức cười nói: “Người

có biết, mấy ngày nay ta ở trong kinh thành chè chén ăn chơi, hoan lạc hết sức, cư nhiên còn biết một vị đại nhân vật?”

Lư Đông Ly ánh mắt khẽ động, nhẹ giọng nói: “Thụy vương điện hạ?”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Người của y đã đi tìm người nhỉ?”

“Không sai, đêm sau khi ta về kinh, có người tự xưng là khách dưới trướng Thụy vương, lẳng lẽ đến gặp.” Lư Đông Ly hỏi, “Dụng ý Thụy vương tìm đến người ta cũng đoán được, người trả lời thế nào?”

Phong Kính Tiết cười sang sảng: “Ta bảo với y, câu trả lời Lư soái cho y, chính là câu trả lời của ta.”

Lư Đông Ly lại chỉ cười khở một tiếng: “Khách đến đêm đó đã nói hết với ta lòng dạ hoài bão, kiến thức hành động của Thụy vương, người này quả là anh hào đứng đầu, y lại chịu đích thân đi gặp người, đủ thấy cũng cực kỳ coi trọng người, việc này cực trọng đại, người nên lấy chí hướng tương lai của bản thân ra cân nhắc, không nhất định phải lấy kiến giải của ta để chi phối cách nghĩ của người.”

Phong Kính Tiết cười lạnh một tiếng: “Lư Đông Ly, người cũng quá coi thường ta, ta há lại là kẻ có thể bị người khác chi phối. Người là người, ta là ta, sở dĩ ta lấy lựa chọn của người để từ chối Thụy vương, không phải bởi vì muốn đi theo người, mà là vì ta biết trên sự kiện này, kiến giải cùng nguyên tắc của người và ta, vừa vặn tương đồng.”

Y lạnh lùng nhìn bức Lư Đông Ly: “Người nói y là anh hào đứng đầu, vậy thì tại sao người phải cự tuyệt y?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phá Chương

Kỳ thật, không cần Lưu Đông Ly giải thích Phong Kính Tiết cũng hiểu, nguyên nhân y không đồng ý đơn giản đến cực điểm.

Người nắm giữ binh quyền, không nên tham gia tranh đấu đích thứ. Binh là lợi khí quốc gia, quân là nanh vuốt quốc gia. Nanh vuốt sắc bén này, vốn là để đối phó thù ngoài. Chuyện trữ quân, một tướng lĩnh có binh quyền, một Nguyên soái đã khống chế quân đội, cho dù có cách nhìn cách nghĩ của mình, cũng không nên công khai biểu đạt, hướng chỉ là ngầm kết bè đảng, nhận chủ quân riêng, khiến binh tướng trong tay trở thành cương đao đối phó người nhà!

Mọi người mỗi khi nghe đến, là giai thoại danh tướng anh tài phụ tá vị vương tử nào đó, trải qua một phen tranh đấu, đoạt được đế vị, cuối cùng thành tựu một đời danh quân. Những truyền kỳ cổ sự được ưa chuộng đó, khiến mọi người vì những biến đổi bất ngờ, đấu trí đấu dũng trong hết cổ sự này đến cổ sự khác mà tin phục, hưng phấn truyền xướng những thần tử khôn khéo giỏi giang đó, cực đúng như thế nào, những quân vương anh vũ quả quyết, trở thành chí tôn như thế nào. Việc này huy hoàng biết mấy, sáng khoái biết mấy.

Thế nhưng, những người chân chính thân trong đó, ai lại thật sự không nhìn thấy, con đường đoạt đích, máu chảy lênh láng! Ai lại thật sự không biết, quốc gia bởi vì đoạt đích mà diệt vong, nhiều hơn xa vì đoạt đích mà cường thịnh. Ai lại thật sự không nhớ, Lý Tư hủy Thái tử nhân hậu nhất, tướng quân kiệt xuất nhất Tần quốc, khiến một nhánh quân xuất sắc nhất mất đi sức chiến đấu, mới phù một Hồ Hợi giết hết huynh đệ, gián tiếp tạo thành Tần quốc diệt dưới gót sắt Lưu Hạng, mà Lý Thế Dân đã đoạt vị, đối mặt với con trai có gì học này, đồng dạng muốn đoạt vị của y, từng bước dần dần thương thế nào. Những thần tử khôn khéo giỏi giang đó, đã

cước đúng canh bạc, dùng máu thịt lột đường, phù Vương gia thứ tử lên ngôi đế vương, lại có bao nhiêu, cuối cùng chẳng qua dung tài!

Sau những khẩu hiệu đường hoàng vì nước vì dân, nâng đỡ anh chủ đó, phần đa là tìm kiếm chủ nhân tốt nhất, thành tựu tâm tư tham lam có công theo rờng. Chỉ là, lịch sử người thắng viết, có thể dễ dàng chuyển đổi những ly kinh phản đạo, máu chảy thành sông lúc đầu đó, thành quầng sáng vinh diệu xán lạn. Chỉ cần người chọn đúng người để theo, người sẽ có thể phong phong quang quang, danh lưu, sử, xanh.

Lập đích lập trường, không tùy tiện phế lập, quy củ như vậy, rõ ràng là không hoàn mỹ, không công bằng. Nhưng tại thời đại mà quân chủ là trời, đây cũng là phương thức tốt nhất cam đoan chính quyên bình ổn quá độ, để quốc gia không đến mức rối ren. Vị trí đó, quá mê người. Mê người đến mức nếu không có quy củ, các vương tử vì tranh đoạt vị trí này, có thể hy sinh mọi thứ họ nắm được trong tay. Mà khi họ đã nắm giữ đao binh, lực lượng của họ sẽ hung mãnh bành trướng, họ có thể dễ dàng kéo cả một quốc gia, vô số lê dân xuống vực sâu khổ nạn. Họ có thể chỉ huy vô số người lột chân cho mình, có thể bức bách vô số người chôn cùng họ.

Nếu đã có đích trường tử làm trữ quân, mà trữ quân không hề thất đức, vậy thì với quốc gia mà nói, y chính là người kế thừa tốt nhất để chọn. Cho dù trữ quân thất đức, người kế thừa cũng nên do quân chủ và trọng thần nghị định công khai, mà tuyệt không phải do các vương tử lén kết văn thần võ tướng, bằng so đẳng, đấu đá lẫn nhau, thậm chí do đao thương kiếm kích đi tranh đoạt. Khi trữ quân đã định, vương tử và đại thần, nhất là võ tướng nắm giữ binh quyên, lén kết giao, mưu đồ trữ vị. Kỳ thật, bản thân đã là bất trung với nước với vua.

Tự nhiên, những quy tắc luật pháp này, những vương tử thần ôm dã tâm, thần tử một lòng bám rờng đó, luôn có thể tìm được lý do vô cùng chính nghĩa để không tuân theo. Mà có lý do gì, lại thuận tiện hơn, cảm động hơn, dễ nghe hơn khẩu hiệu vì nước vì dân bồi dưỡng anh chủ như thế. Trong thời đại tương lai, trải qua bao nhiêu tẩy lễ đầm máu ngàn năm, mọi người cuối cùng sẽ công nhận: Không can dự chính trị, là thiên chức của một quân nhân. Mọi người cuối cùng học được, dùng biện luận, dùng

thỏa hiệp, dùng chứng thực, để kiên trì thi hành mọi thứ mình cho là chính xác, hoặc cho là có lợi cho mình. Mà người ý đồ dùng đao kiếm, dùng súng ống, dùng cường quyền thực thi ý chí của mình, sẽ bị mọi người phỉ nhổ, sẽ khiến mọi người hăm hở phản kích, vô luận lý do của y thoát nghe cao thượng cỡ nào, đầy đủ cỡ nào.

Nhưng cho dù là thời đại cổ xưa này, cũng luôn có vài người, sẽ giữ vững đến cùng chức trách nghĩa vụ của mình, vô luận thế nào đều không chịu từ bỏ. Tỷ như Lý Tĩnh không chịu trợ giúp Lý Thế Dân đoạt vị, tỷ như... Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly ánh mắt trông phương xa, khẽ nói: “Đương kim Thái tử là đích tử hoàng hậu sinh, cũng là trưởng tử của bệ hạ, tính tình nhu thiện thuần hậu, từ khi phụ quốc đến nay, tuy không có thành tích thành tựu lớn, dù sao cũng không thất đức, Thụy vương mưu đồ đại vị, muốn lật đổ Thái tử hiện giờ, nếu không thi triển thủ đoạn âm quỷ, tất không thể thành.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết vừa sắc vừa lạnh: “Thái tử lại há là dễ đối phó. Những đi đâu khác không nói, chỉ một chi ngoại thích của hoàng hậu kia, dây mơ rễ má, nhân số đông đảo, quan viên môn sinh thuộc hạ đông cung lại thêm người nhà của họ, liên lụy ra... Còn có các thái phó thái sư phụng mệnh phụ tá đông cung. Những chính nhân quân tử, hòng nho uyên bác đạo đức đoan chính đó, tuy nói nếu Thái tử phạm chút sai lầm, họ mắng còn hung dữ hơn bất kỳ ai, nhưng nếu có người muốn lật Thái tử, họ cũng nhất định lấy tính mạng bảo vệ. Thụy vương muốn thành sự, âm mưu thủ đoạn, hãm hại trong triều, ám sát trong tối, đủ các cách không thể gặp người đầu nhất định phải dùng đến. Nếu y thành công, từ trên xuống dưới, kẻ bị chết, bị đánh, bị biếm, bị lưu đầy, không thể trốn thoát kết cục thảm, chỉ sợ phải có mười vạn người. Cho dù không thành công, trường tranh đấu đoạt vị này, người chết trên tay y, hoặc là bị y liên lụy, cũng tuyệt đối không thể ít. Đương nhiên, trong đó không thể thiếu được sẽ có rất nhiều chính nhân quân tử bị liên lụy, rất nhiều người vô tội bị giết hại, bất quá...”

Y đột nhiên đổi ngữ khí: “Người không cần quá chú ý những việc này. Thụy vương phải biết tính người, cho dù người thật sự đầu quân, y cũng sẽ

không phải người đi làm loại chuyện này. Mà cho dù người không gia nhập, những việc này Thụy vương sớm muộn phải làm, người cần đối phó, Thụy vương cũng sẽ không vì lựa chọn của người mà chần chừ buông tha.”

“Người không phải ta tự tay giết chết thì ta không có trách nhiệm sao? Bởi vì có ta hay không, y sớm muộn đâu sẽ làm những việc này, vậy ta hiện tại cứ đứng bên y là chính đáng sao?” Lư Đông Ly nhàn nhạt hỏi lại.

Có rất nhiều chuyện, không phải nói mình không tự tay làm là không liên quan, có rất nhiều tội, không phải nói cứ giả như mình không hề biết là có thể phủi sạch.

Chỉ cần lựa chọn đứng bên kia, chẳng khác nào chấp nhận mọi hành vi của y, chẳng khác nào thừa nhận tính hợp lý của loại thủ đoạn này, chẳng khác nào gia tăng thế lực của y, chẳng khác nào cho y càng nhiều đảm lượng càng nhiều quyết đoán, thực thi giết chóc và tiến công sớm hơn.

Nguyên tắc sở dĩ là nguyên tắc, chính bởi vì nó không thể thỏa hiệp, không thể nhượng bộ.

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Lư Đông Ly ơi Lư Đông Ly, người chính là tích cực thái quá, quá ưa đâm đầu vào ngõ cụt, cho nên người nhất định cả đời không thể thăng quan vùn vụt, công lao theo rờng hộ giá, chắc chắn vô duyên với người.”

Lư Đông Ly cười cười cay đắng, ánh mắt thủy chung ưu sầu.

Phong Kính Tiết cười nói: “Lư nguyên soái của chúng ta đã đại nghĩa lẫm liệt đưa ra lựa chọn, không phải nên bất kể họa phúc đâu thần nhiên đối mặt à, sao còn cả ngày trưng ra vẻ đưa đám?”

Lư Đông Ly trầm giọng nói: “Ta không biết, ta rốt cuộc đã làm đúng, hay là làm sai.”

Phong Kính Tiết khẽ a một tiếng, hơi nhướn mày.

“Thuyết khách nọ, nói với ta rất nhiều chuyện, về các loại tệ chính của quốc gia, các loại kiến giải của Thụy vương, bụng dạ hành động của y, các loại thiết tưởng của y với tương lai quốc gia...”

“Thế nào, người cảm thấy y là anh chủ nhân quân?” Phong Kính Tiết tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Lư Đông Ly nhú mày: “Người ta đều biết, Triệu quốc hiện giờ, nhìn như an nhưng thực chất là nguy. Hiện tại văn võ hưởng lạc, chỉ mong yên vui, quân đội không thể tác chiến, quan viên chỉ lo tham ô, mà xu hướng trọng văn khinh võ lại ngày một thịnh. Thái tử tuy không có chỗ thất đức, nhưng nhìn nhiều loại hành động giám quốc lý chính, cũng chỉ là người thủ thành, tương lai kế vị chẳng qua là mặc cho mọi chuyện tiếp tục mà thôi. Thế nhưng Thụy vương lại dường như rất có hùng tâm, y nói y muốn sửa quốc chế, quét tham quan, chỉnh quân ngũ. Nếu y có thể thành công, quả là ích cử phú quốc lợi dân. Vậy thì ta hiện giờ kiên quyết khước từ, với quốc gia này, rốt cuộc là đúng hay sai?” Lư Đông Ly hoang mang.

Phong Kính Tiết lại buồn cười, có chính khách nào khi dự tuyển không hô hào khẩu hiệu rung trời. Thế nhưng sau khi chân chính cần quyền, mấy ai có thể thiết thực làm được. Vẫn nói đi xuống một đại lão gia, đi lên một đại thiếu gia, dù là đời sau, đối với chính gia quan viên đã trúng tuyển, thời điểm hăm chân khá nhiều đều là như thế, hưởng chi là thời đại thiên tử một lời thành pháp luật hôm nay.

“Y sẽ thực sự làm những việc này, có thể làm được hay không, vẫn là một vấn đề Hơn nữa, cho dù y thật sự nói là làm, tương lai thật có thể phú quốc cường binh, trước khi đạt đến mục đích, cũng nhất định sử dụng thủ đoạn đê tiện vô sỉ, chắc chắn giết hại quân tử chính trực mà chưa từng đụng chạm. Người không thể ủng hộ cách làm này, nhưng đành dạng không thể xác định việc mình không ủng hộ là chính xác, đúng chứ?”

Lư Đông Ly cười khở. Kỳ thật, hoang mang thế này, đâu chỉ mình y. Trăm ngàn năm qua, bao nhiêu danh nho triết sĩ đều từng suy nghĩ, chuyện gọi là tổn một người mà lợi thiên hạ kiểu này, rốt cuộc có chính đáng hay không.

Đương nhiên, tự cổ chí kim, những người chưởng chính luôn sẽ hợp lý hóa lựa chọn này, đầu sẽ nói vì quốc gia, vì bách tính, vì thiên hạ, vì lý do vĩ đại này kia, hy sinh người nọ, là tuyệt đối chính xác, tuyệt đối nên làm. Nếu người là người bị hy sinh đó, vậy người tuyệt đối không nên có bất cứ lời gì oán thán, thậm chí người phải rất có nghĩa vụ, đập vỡ đầu để tranh thủ loại quang vinh này. Nhưng mà tất cả khẩu hiệu đường hoàng, chỉ có lúc hy sinh người khác, mới có thể hô vang rung trời.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu người quyết sách chịu nhập mình vào bên nên hy sinh kia. Những người cảm thấy đương nhiên phải hy sinh thiểu số đó, lại có mấy ai không cảm thấy mình là an toàn đứng ở bên “đại đa số” này. Phải qua bao nhiêu ngàn năm, qua bao nhiêu giáo huấn, mọi người mới nghiêm túc, sau quy tắc thiểu số phục tùng đa số như thế, tự nguyện thêm nghĩa vụ đa số bảo vệ thiểu số.

Lư Đông Ly lại là một kẻ dị loại, nếu là vì nước vì dân, để bản thân y hy sinh, y sẽ không hề cân nhắc, thế nhưng nếu muốn y đi hy sinh những người khác, vô luận lý do có chính đại quang minh cỡ nào, y cũng không cách nào làm được.

“Kính Tiết, ta cảm thấy, để những người vô tội ấy, vì cuộc chiến thiên gia mà chết, là quá không công bằng, thế nhưng mấy ngày nay ta lại luôn nghĩ, nếu Thụy vương cần quy thuận, thật có thể khiến dân giàu nước mạnh, thật có thể cho bách tính đều có cuộc sống tốt nhất, để quân đội không còn mệt mỏi vô lực, vậy thì cái công chính còn con mà ta cứ kiên trì kia phải chẳng quá cổ hủ.”

“Sao bây giờ ngay cả công chính cũng chia lớn nhỏ rồi à?” Phong Kính Tiết khoan thai cười nói: “Ta từng nghe một câu chuyện, rất lâu trước kia có hai quốc gia tương lân, Giáp quốc phái người từ nơi man hoang mua bắt cướp đến rất nhiều nô lệ, cũng định ra đủ loại pháp luật, để nô lệ làm việc cho họ, tạo ra tài phú cho họ. Rất nhiều người Ất quốc nhìn thấy, rất hâm mộ, cũng mua hàng loạt nô lệ, giao hết những việc khổ cực cho nô lệ làm. Thế nhưng pháp luật Ất quốc lại chưa bao giờ cho phép chế độ nô lệ, trên pháp luật mọi người đều có nhân thân tự do. Rồi cuộc có một nô lệ Ất quốc trốn thoát từ chỗ chủ nhân, chạy đến quan phủ tố cáo chủ nhân giam

cần y làm công trái phép. Vụ kiện này đã chấn động cả quốc gia, lúc ấy Ất quốc đã có mấy chục vạn nô lệ, vô số người bỏ giá cao mua những nô lệ này làm công. Một khi nô lệ này được phán tự do, tất cả nô lệ ở Ất quốc đều sẽ tự động giành được thân tự do, tài sản mua nô lệ của vô số người vụt uổng không được hời báo, ngay cả hoạt động của quốc gia cũng sẽ bị ảnh hưởng. Mọi người đều hô hào vụ kiện này phải phán nô lệ thua, nhưng vị quan viên thẩm án này, gánh áp lực mạnh mẽ, phán nô lệ kia tự do. Vì tổ cáo của một nô lệ dị quốc con con, chỉ trong một đêm, Ất quốc đã chịu tổn thất cực lớn. Mọi người chửi té tát quan viên nọ không suy nghĩ cho cả quốc gia. Mà quan viên nọ bình tĩnh nói, ta là người chấp pháp, với ta mà nói, công chính chính là công chính, công tác của ta chính là để công chính có thể thực hiện, về phần cái giá thực hiện công chính, không phải việc ta cần suy xét.”

Lư Đông Ly thoáng chấn động, lẩm bẩm: “Công chính, chính là công chính...”

Công chính của một nô lệ dị quốc nhỏ nhoi, so với công chính của một quốc gia, kỳ thật chẳng khác gì nhau.

Công chính, công đạo, và cả giá trị của sinh mệnh. Hết thảy, nên được xưng cân luận lạng để so sánh, để lựa chọn sao?

Khi chúng thật sự được xưng cân luận lạng, vậy công chính phải chăng còn là công chính, công đạo phải chăng còn là công đạo, sinh mệnh con người, phải chăng còn có giá trị?

Công chính chính là công chính, phải được bảo vệ, phải được thực hiện.

Y ngẩng đầu, trông thái dương phương xa đang dần ngả về tây, khe khẽ nói: “Kỳ thật ta không hề thật sự cho rằng lựa chọn của bản thân là không đúng, ta chỉ...”

“Người chỉ là có quá nhiều sầu muộn, quá nhiều lo lắng với tương lai của quốc gia này, cho nên sau khi bỏ Thụy vương, mới bàng hoàng mê mang, người cần kỳ thật chỉ là một người người tín nhiệm có thể cho người biết rằng người không hề sai.”

Phong Kính Tiết nhàn nhật nói: “Kỳ thật Thụy vương người này, rốt cuộc liệu có thật sự thay đổi thể chế cũ quốc gia hay không cũng chưa biết được. Tần mắt y có thể nhảy bén hơn các vương tử khác đôi chút, kiến thức có thể cao minh hơn Thái tử một chút, nhưng vẫn còn thiếu nhiều lắm. Muốn trở thành một quân vương tốt, muốn cải biến tệ chính các triều, cần đảm thức và đảm đương nhiều hơn nữa. Quét tham và chinh binh, hai việc này đều sẽ đụng chạm lợi ích của rất nhiều người, cực có khả năng dẫn đến sự đối kháng của cả tập đoàn văn quan. Trước khi đoạt được đại vị, hô hào khẩu hiệu vang leng keng, làm cho tất cả những người ưu quốc ưu dân tụ tập chung quanh y, việc này không tính là gì. Thế nhưng sau khi đăng đại vị, đối mặt với trùng trùng lực cản, đối mặt với đế vị quyền bính ngày càng dao động, còn có thể kiên trì đến cùng, không phải người có đại trí đại dũng đại đảm đương, thì không thể làm được.”

Trong mắt Phong Kính Tiết dần dần lại lộ ra ý cười như chế nhạo: “Tự cổ chí kim, bao nhiêu quốc gia cải cách chính trị hòng mong lớn mạnh, cuối cùng đều nửa chừng bỏ dở. Quân vương cải cách chính trị nào không phải muốn dân giàu nước mạnh, nhưng tiếc là nhiệt huyết tuổi trẻ đó, trong quá trình chiến đấu với đám quan liêu cổ hủ vốn có, sau từng lần thất bại, luôn sẽ dần nguội lạnh, luôn sẽ dần nhận thức được, hóa ra quân vương là cùng sĩ phu chung thiên hạ, mà không phải là cùng thứ dân chung thiên hạ, vì thế việc cơm áo ấm lạnh, sinh tử an nguy của bách tính, cũng dần dần buông ra, không để ý nữa, trước mắt có rất nhiều người cuộc sống an nhàn, nhảy múa mù bụi, hô to Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tội gì lại tìm việc không thoải mái cho mình.”

Y nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Lư Đông Ly: “Thụy vương chỉ phái một thuyết khách đi gặp người, lại đích thân tới gặp ta, sau khi bị người cự tuyệt, cũng không dùng hành động khác nữa, ngay từ lúc bắt đầu, y đã không thật sự muốn thu người dưới trướng. Người đã đắc tội quá nhiều người, y cố kỵ Cửu vương gia sẽ mất hứng. Người trông thấy nhân tài, lại không thể vì nhân tài đi đảm đương, không có lòng tin kiên định bảo vệ thuộc hạ, ta rất hoài nghi sau khi tại vị, liệu y có đủ đảm sắc và nghị lực đi thực thi tân chính hay không.”

Trên mặt Lư Đông Ly dần lộ ra vẻ thê lương: “Theo như người nói, vô luận thế nào quốc gia này nhất định phải một khắc không ngừng bước về đổ nát và hủy diệt. Quan viên tham ô, quân đội không có sức chiến đấu, văn võ an nhàn, hết thầy hết thầy, đều sẽ chỉ ngày càng nghiêm trọng...”

Phong Kính Tiết lãnh khốc nói: “Thế sự vốn như vậy, Lư Đông Ly, sách người đọc đầu phí cả. Tự cố chí kim, bao nhiêu quốc hưng, bao nhiêu quốc diệt, nào có quốc gia trường thịnh không suy, gọi là muôn đời thái bình, chẳng qua là mấy chữ suông trên sách thôi. Vận mệnh Triệu quốc cũng như vô số quốc gia khác, có hưng sẽ có suy, đến lúc bách bệnh nan y, có lẽ chỉ có sụp đổ, mới có thể h ồi sinh.”

Có lẽ sắc trời càng lúc càng muộn, cho nên Lư Đông Ly căn rằng thành linh quay đầu, lại cảm thấy có phần không nhìn rõ về mặt Phong Kính Tiết giữa chiều hôm mờ lung.

“Chúng ta không thể làm gì hết sao?” Thanh âm của y có một loại đau đớn kì ỳ, “Mắt thấy hết thầy không công chính, chúng ta đành bó tay, mắt thấy hết thầy tai ách, chúng ta không thể làm gì cả sao?”

Phong Kính Tiết cười khẽ: “Lư Đông Ly, chúng ta hiện tại đang làm gì? Người nỗ lực ng ần ấy năm, đã làm những gì? Chúng ta ở Định Viễn quan, đỡ ng ần ấy mồ hôi và máu, lại đang làm gì? Chúng ta vẫn đang làm mà...”

Dưới tịch dương, mặt y sáng lên như sao: “Chúng ta vẫn đang làm, làm hết năng lực của chúng ta, ở nơi tay chúng ta có thể với đến, ở nơi mắt chúng ta có thể trông thấy, chúng ta chưa từng ngừng làm việc nên làm. Ở nơi chúng ta không nhìn thấy, không biết, cũng nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều người giống chúng ta, vẫn đang nỗ lực. Dù rằng, trong một thế giới tăm tối như thế, mọi người chúng ta nỗ lực hơn, khả năng chỉ là một bọt nước bé nhỏ giữa biển cả mê mông, chẳng có ảnh hưởng gì lớn với đại cục, nhưng chúng ta quả thật đang tận sức lực của chúng ta, làm chuyện chúng ta nên làm. Biết đâu cho dù chúng ta dùng hết lực, chảy hết máu, bỏ ra cả sinh mệnh r ồi, thậm chí để hậu bối của chúng ta cũng vì thế mà bỏ ra, thế giới tốt đẹp chúng ta hằng chờ mong, chúng ta vẫn không thể nhìn thấy, nhưng chúng ta đã làm mọi chuyện chúng ta có thể làm, khi tử vong

đến, chúng ta có thể thản nhiên nói, không thẹn lòng này, không phụ kiếp này.”

Thanh âm của y nhẹ nhàng, ngữ khí của y bình hòa. Thế nhưng, Lư Đông Ly chỉ ngơ ngẩn nghe y nói. Dần dà, tiếng vó ngựa, tiếng gió, tiếng bước chân người đi đường, tiếng đối thoại, tiếng chim hót xa xa, thậm chí tiếng tim mình đập, tiếng hít thở, đầu đã thấp thoáng không thấy, giữa đất trời, chỉ còn lại thanh âm bình hòa yên định kia của Phong Kính Tiết.

“Đông Ly, người tin ta chứ, rồi có một ngày, rồi có một ngày, công bình chân chính, sẽ có thể thực hiện. Không còn hôn chủ, không còn bạo quân, người đứng trên đỉnh cao nhất của quốc gia, tất nhiên là người hiền năng nhất, được mọi người hy vọng nhất. Quan viên không thể tùy tiện hà hiếp bách tính, mà bách tính lại có thể quang minh chính đại chỉ trích sự thất trách của quan viên. Bách tính có thể an cư lạc nghiệp, quốc gia có thể phú hữ cường thịnh. Nhưng mà, ánh sáng như vậy, phải trải qua tăm tối rất rất lâu, mới có thể nhìn thấy, ngày này, phải trải qua rất rất nhiều đấu tranh, mới có thể đến. Đông Ly, hết thấy những điều này, không phải dựa vào một hai thanh quan, hai ba anh hùng là có thể làm được, việc này cần sự tranh thủ nỗ lực của vô số người, vô số năm vô số đời, cho dù những chuyện mọi người làm vì mưu cầu công bình công chính trong cả thế giới chỉ nhỏ như hạt bụi, nhưng vô số hạt bụi tích tụ một chỗ, chính là tháp cao không thể lay động. Việc này cũng cần tất cả bách tính tất cả dân chúng đi đổ máu, đi bị thương, chỉ có đau đớn, mới làm người ta dằn tỉnh ngộ, chỉ có thương đau, mới khiến họ chần chậm, từng đời đi phản tỉnh, đi thực hiện, chỉ có thất bại, mới làm người ta tôi luyện ra chí khí và đảm sắc thực hiện công bình có gan đấu tranh... Đông Ly, hết thấy rồi có một ngày sẽ đến, e rằng chúng ta không nhìn thấy, nhưng chúng ta từng dùng sinh mệnh của chúng ta, thêm lên tòa tháp cao kia một hạt cát, cho nên, Đông Ly chúng ta chưa từng không làm gì cả.”

Thái dương lặng lẽ im tiếng lặn xuống ngọn núi phương tây, một đường tịch dương cuối cùng phía chân trời cũng dần dần tan hết huy hoàng. Phong Kính Tiết nói với Lư Đông Ly, ánh mắt lại trông phương hướng xa xôi vô hạn kia, quang huy khác thường lẳng lặng lập lòe trong mắt y.

Lư Đông Ly chỉ ngơ ngẩn nhìn y, thân không thể động đậy, não không thể suy nghĩ, hoàn toàn mặc ngựa không bị khống chế đi về phía trước, qua rất lâu, rất lâu, mới từ từ thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: “Kính Tiết, cảm ơn.”

Ngân ấy năm tháng sinh tử sống vai, bao nhiêu lần trong nguy nan thủ nhau hộ nhau, y và người kia, vốn đã sớm không cần một câu cảm ơn, song hôm nay, y thân bất do kỷ mà khẽ nói như thế: “Cảm ơn.”

Phong Kính Tiết không trả lời, y vẫn nhìn phương xa, nhìn về phía tận cùng của thời gian và không gian vô hạn.

Ở nơi đó, có một học sinh tên Phong Kính Tiết, vì sinh mệnh quá sức dài lâu, cho nên tâm linh lạnh như hoang mạc, với tất cả những thứ tốt đẹp, đều dùng trái tim lãnh khốc vô tình nhất đi hoài nghi.

Tại sao trên sách sử lại có nhiều trung thần liệt sĩ đến vậy, tại sao họ phải dùng sinh mệnh đi làm những đấu tranh vô vị, tại sao họ vứt bỏ tất cả những tốt đẹp trong cuộc sống, đi trao đổi những thứ căn bản chẳng hề gì ấy?

Trên đời này ở đâu ra người tốt như vậy.

Y lựa chọn trung thần làm luận đề, liên tiếp mấy đời y đều đang dùng những thân phận bất đồng làm người tốt, làm trung thần, ngay cả giáo sư cũng thừa nhận nỗ lực của y, mọi người đều biết đời này kết thúc, luận văn của y nhất định qua.

Bản thân y hiểu rõ, y căn bản không biết, cái gì mới là trung thành chính trực, cái gì mới là trung thần nghĩa sĩ, cái gì là cao thượng, cái gì là thiện lương, những nghi vấn ấy đang cắn tâm linh y như rắn độc.

Luận văn nhà trường quy định y có thể qua, thế thì nghi vấn y tự mình đưa ra cho mình, đang thời thời khắc khắc khảo tra tâm linh, y lại chẳng tìm ra nửa câu để có thể trả lời.

Cho đến giờ khắc này, cho đến một phen y thuần túy chỉ vì khuyên giải an ủi Lư Đông Ly mà thuận miệng nói ra này.

Nhưng mà y không biết, kẻ chột phá trừ mê chướng, rốt cuộc là Lư Đông Ly, hay là bản thân y.

Y cảm thấy máu đang dầm dề sôi trào trong cơ thể, y cảm thấy thứ ấm áp dầm dề tuôn lên trong ngực, y cảm thấy vươn tay ra bàn tay không còn trống rỗng nữa, mà là đã thiết thiết thực thực nắm được gì đó. Y mới đột nhiên phát hiện rằng hóa ra ng ần ấy lần sinh tử kề vai, ng ần ấy bận cùng nắm tay nhau, y đã chân chân chính chính tìm được trong sinh mệnh có gì đáng quý trọng đáng lưu tâm. Y đã chân chân chính chính tìm được nghi vấn sâu trong nội tâm ngàn năm không ngừng kia.

Trung thành là gì, chính trực là gì, trung th ần nghĩa sĩ là gì, tất cả chấp nhất là vì cái gì, tất cả không hối là bởi cái gì, trăm ngàn vạn năm qua, ánh sao vạch qua đêm trường đằng đằng, vĩnh hằng bất diệt kia, rốt cuộc là vì cái gì mà sáng lóa như hoa.

Kỳ thật, chẳng qua là một hạt cát.

Y ngửa đầu, buông tiếng cười to.

Bên tai truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Lư Đông Ly: “Kính Tiết, người sao thế?”

“Ta ngộ rồi, Đông Ly, ta ngộ rồi.” Phong Kính Tiết đột nhiên thét dài một tiếng, thanh lãng tuấn bạt, xông thẳng lên trời cao, khiến mấy con nhạn phương xa sợ hãi vỗ cánh bay vút, quanh quẩn rất lâu ở cuối trời.

“Đông Ly, cảm ơn người, ta ngộ, ta ngộ rồi.” Tiếng kêu như điên như cu ồng của y, trong bóng đêm đang dầm bu ồng xuống, truyền rất xa rất xa.

Sinh mệnh chưa bao giờ dạt như thế, tâm linh chưa bao giờ yên tĩnh như thế.

Đông Ly, ta ngộ ra rồi, cảm ơn người.

Sinh mệnh gần như vĩnh hằng kia của ta, vì người mà đã có ý nghĩa.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tranh Sai

Tiếng tên nhọn xé gió và tiếng kêu thảm gần như vang lên đồng thời, từ lúc Phong Kính Tiết giương cung cài tên đến khi sa đạo bỏ chạy kia trúng tên ngã xuống đất, trong đây giống như không hề có khoảng cách.

Mọi người cơ hồ đều cảm thấy bóng tên xé gió và tên nhọn xuyên qua ngực sa đạo, quả thực như chuyện phát sinh cùng thời gian.

Sau một khoảng kinh hãi trầm tịch ngắn ngủi, chính là tiếng khen ngợi vang trời.

Tiêu Dao hai mắt đăm đăm, nói như mớ: “Tướng quân, tiền pháp của ngài sao lại tốt đến vậy, tại sao bất kể nhìn thấy bao nhiêu lần, chúng tôi vẫn bội phục sát đất, tướng quân của tôi ời, ngài còn có việc hay không cũng bắn một tên như vậy nữa, đám chúng tôi đây chẳng dám đi mò tên đâu.”

Phong Kính Tiết vừa tức giận vừa buồn cười tiện tay cầm roi ngựa trên không dứ dứ một phát: “Người thôi đi, làm lính mấy năm, bản lĩnh khác không thấy cao lên, vượt mông ngựa thì càng ngày càng trôi chảy. Chẳng qua là một đám sa đạo, các người cũng không xử lý nổi, nhất định phải bức được ta ra tay, thật không biết xấu hổ.”

Tiêu Dao cười nịnh hót: “Tướng quân, chúng tôi không phải cố ý giữ lại một tay, thả tên kia chạy trốn, để ngài thi triển thân thủ, đại thi thần kỹ đây sao?”

Phong Kính Tiết hung tợn trừng gã một cái: “Bớt ở đây ba hoa đi, còn không mau thu thập tàn cục cho ta.”

Tiểu Dao phấn chấn *** thần đáp một tiếng, hăm hở gọi các quân sĩ liên can cùng đi thu dọn chiến trường.

Phong Kính Tiết lắc đầu thở dài, vừa nghĩ lại sự thật rằng mình đã quá phóng túng thủ hạ, vừa chậm chạp giục ngựa đi qua đi lại, một mực xem sát trường thảm thiết, cát vàng mù trời, máu tươi chói mắt này thành non xanh nước biếc để thưởng thức.

Sau khi về Định Viễn quan, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết nhân lúc Trần quốc người ta còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, tạm thời không rảnh tìm đến gây phiền, không chịu lãng phí một chút thời gian triển khai đại luyện binh.

Lúc trước Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đã đạt thành nhận thức chung, nếu có cơ hội nhất định phải huấn luyện chúng quân sĩ đảng hoàng, để họ thích ứng việc tác chiến trên sa mạc, nhằm dần dần thoát khỏi dựa dẫm Mạc Sa tộc.

Hơn một năm nay, chỉ cần không có chiến sự gì, họ sẽ luân phiên dẫn binh lính Định Viễn quan đến sa mạc thao luyện. Tuy là binh đã luyện không tệ, nhưng ít nhiều cũng phải để mọi người có cơ hội thực chiến.

Kể từ đó, đám sa đạo lớn nhỏ hoành hành trên sa mạc liên xui xẻo đường máu.

Phong đại tướng quân giương cờ hiệu trừ hại cho các tộc sa mạc, dẫn theo nhân mã ba ngày hai đầu chạy ra cuồn sát một trận.

Sa đạo là đạo tặc ác độc nhất trên sa mạc. Trong hoàn cảnh tự nhiên ác liệt như sa mạc mưa sinh vốn đã không dễ, thế nhưng sa đạo lại còn phải cướp bóc giết chóc, cướp tài vật, *** vợ con người, ác độc nhất là ở chỗ, bộ tộc hoặc thương đội bị chúng tấn công, mặc dù sẽ không bị giết hết toàn bộ, nhưng kết cục thường còn thảm hơn. Bởi vì đại đa số sa đạo sau khi cướp sạch tài vật và nữ tử mỹ lệ, sẽ mang đi hết lương khô đồ ăn thức uống ngựa và lạc đà của đối phương, để những người này cứ thế khát chết tươi giữa ánh nắng chói chang đáng sợ trên sa mạc.

Hài như tất cả sa đạo trên sa mạc, đầu tay nhuộm vô số máu tươi, thân mang tội ác vô tận, cho dù giết mấy chục lần cũng tuyệt đối có dư.

Bất quá, chúng hoành hành giữa sa mạc hoang vắng không thuộc Trầ quốc, cũng không thuộc Triệu quốc, và chưa từng trêu vào các bộ tộc lớn. Những bộ tộc nhỏ hoặc là thương đội qua lại bị chúng tập kích, chỉ đành tự nhận xúi quẩy.

Cho nên, trong dải sa mạc vô biên vô hạn này, tội ác của đám sa đạo đã kéo dài trăm năm, mà rất nhiều người đều cho rằng, hết thấy vẫn sẽ tiếp tục đến vĩnh viễn.

Tiếc là Phong đại tướng quân quá sức ham mê việc tốt vừa có thể hành thiện tích đức cứu người vô tội, lại có thể luyện binh, thuận tiện còn có thể vơ tài bảo kiêu này, vì thế sa đạo toàn sa mạc đều bắt đầu gặp phải tai ương ngập đầu.

Chúng có hung hãn thiện chiến hơn cũng đâu đối kháng nổi Phong Kính Tiết dẫn dắt quân đội chính quy, bất luận là thuật dụng binh hay võ nghệ cá nhân đều xưng tuyệt một thời.

Vậy là tình hình đám sa đạo bị vây bắt tiêu diệt như thế, bình quân một hai tháng sẽ xuất hiện một lần.

Lúc này Phong Kính Tiết thân ngồi trên ngựa, thờ ơ nhìn sa đạo tử thương khắp đất, trong lòng lạnh như băng tuyết, tuyệt không mảy may trắc ẩn.

Tại phương diện này, y cảm thấy mình mạnh hơn Lư Đông Ly đã đánh hơn chục trận, lại còn ra vẻ Bồ Tát mềm lòng kia nhiều lắm.

Trước nay người hiền không chuộng binh, đối mặt với loại sa đạo tội ác chằng chịt, khiến người giận sôi này, cơ hồ mỗi một lần vây quét y đều yêu cầu các quân sĩ phải ra sức đánh giết, tuyệt không thả chạy một kẻ.

Lúc này quân đội chính quy Đại Triệu dưới tay y, đang nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, thu thập hết thấy chiến lợi phẩm, thu hết tài vật, vũ khí

trên người mỗi sa đạo để dùng cho mình, kiểm tra mọi kẻ ngã dưới đất, bảo đảm không có ai giả chết chạy thoát.

Đã chết thì chết hết một chỗ, chuẩn bị lấp, còn hơi thở thì động tác nhanh nhẹn dây thừng trói chặt. Tuy nói đám người này chết cũng chưa hết tội, bất quá giết tù binh chung quy không tốt lắm, trước cứ thăm ra chỗ chúng thường giấu tài vật cướp được, phái người đi lấy, sau đó lại trói về làm khổ lực chuộc tội là được.

Phong Kính Tiết thờ ơ nhìn mọi người bận bịu bịu, để mặc ngựa tùy tiện bước đi bước lại trên chiến trường, ôi, đây đã là đám sa đạo cuối cùng trên sa mạc, về sau làm sao tìm cơ hội dẫn mọi người ra hoạt động gân cốt đây.

Đang thất thần, phía dưới chợt truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Y uể oải dõm xuống một cái, thấy ngựa của mình vừa vịn giẫm lên mu bàn tay một thi thể, thi thể kia lập tức kêu thảm giãy giụa.

Lại là một kẻ muốn giả chết thoát thân.

Phong Kính Tiết cười khẩy một tiếng, tùy tay vung một roi.

Mũi roi kia chẳng qua sượt khê qua đầu sa đạo, nội lực cường đại chứa trong đó đã khiến hắn cứng đờ người, nhắm mắt ngất trên cát.

Vốn loại sa đạo này, Phong Kính Tiết ngay cả nhìn cũng lười, nhưng khi một roi này vung ra, kinh phong kèm theo trên roi đúng lúc cuốn bay mớ tóc bù xù trên đầu sa đạo này, khiến Phong Kính Tiết trong lúc vô ý, đã thấy rõ khuôn mặt toàn là cát bụi và máu tươi của hắn.

Phong Kính Tiết lập tức khê a một tiếng, chợt cao giọng gọi: “Tiểu Dao!”

Tiểu Dao đáp một tiếng rảo bước chạy tới: “Tướng quân!”

Phong Kính Tiết dùng mũi roi chỉ: “Người xem diện mạo tay này.”

Tiểu Dao ng ỡ xồm xuống, phất mớ tóc bù xù của tên sa đạo, kinh ngạc nhìn qua, cũng a một tiếng, lại luống cuống lau tro bụi và vết máu khắp mặt sa đạo này, cuối cùng mắt hơi đăm đăm ngẩng đầu: “Khéo thật đấy, rõ ràng...”

“Mang hấn về” Phong Kính Tiết nhàn nhạt ngắt lời gã: “Giám giữ một mình, ăn uống coi sóc cẩn thận, cần phải nuôi cho hấn béo trắng.”

Tiểu Dao lẫm liệt đáp vâng.

Phong Kính Tiết ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy đám lính đầu đang bận bịu, lúc này mới không chút để ý mà nói tiếp: “Người chọn mấy người đáng tin, phụ trách chuyện của hấn, đừng để người khác nhìn rõ mặt hấn, đừng để người khác biết chuyện của hấn. Hơn nữa...” Ngữ thanh tạm dừng, rồi lại nhàn nhạt nói: “Không thể để Nguyên soái biết.”

Đoàn nhân mã Phong Kính Tiết thắng trận kia, mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm, hùng dũng trở về Định Viễn quan. Vàng bạc tài bảo sa đạo cướp được, rất nhiều ngựa và lạc đà tốt nhất, khoái đao lợi kiếm cường cung, đều khiến người nhìn mà đỏ mắt.

Các tướng quân khác cười chào hỏi: “Kính Tiết, lần này lại thu hoạch không nhỏ nha.”

“Đó là đương nhiên, ta tự thân xuất mã, còn có thể thất thủ hay sao.” Phong Kính Tiết đắc ý dương dương. Ý hiện tại có Đại nguyên soái chống lưng, không cần nén giận giả trung thực như ngày xưa nữa. Hai năm nay lại lập công vô số, hiện giờ càng kiêu ngạo càng rõ, mắt có xu thế mọc trên đỉnh đầu.

Lư Đông Ly đang xử lý công vụ, nghe thấy từng đợt huyền não tranh chấp bên ngoài.

“Tiểu tử này, đuôi sắp vênh lên trời rồi kìa.”

“Thần khí cái gì, trận này ai đánh không thắng, chúng ta là lười ra tay, mới cho người đoạt công lao.”

“Trước nói rõ, đao kiếm lần này thu được phải chia đều, người đừng mong lén giấu cho thân binh của người dùng nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, kiện đến chỗ Đại soái cũng không thể để người ăn mảnh như vậy.”

Lư Đông Ly đưa tay ra sức day day ấn đường, ôi, vị kia sao chẳng chịu cho y bớt lòng một chút. Từ sau khi y làm Đại nguyên soái này, tên kia có chỗ dựa, cái mặt nạ thành thật trung thành, vì nước vì dân ngày trước nhanh chóng tháo xuống, cu ồng sinh cu ồng hành cười đùa công đường ban đầu kia lại dần dần lộ hết ra, chẳng biết trong quân đã thêm bao nhiêu thị phi.

Đang thầm nói xấu trong bụng, Phong Kính Tiết đã nhẹ chân bước đến: “Đại nguyên soái, ái tướng của người là ta đây, lần này lại đại thắng mà về, người định thưởng ta thế nào?”

Lư Đông Ly đã tức đến vô lực, tròng cũng chẳng còn sức lực tròng y: “Người không thể thu liễm một chút, bớt gây chuyện một chút sao?”

“Gây chuyện với không gây chuyện cái gì. Cuộc sống quân đội đóng quân biên quan này đơn điệu nhàm chán biết mấy, ta cùng mọi người om sòm, để họ có thể thường phát tiết chút tâm hỏa, mới có thể bảo đảm sinh lực của quân đội chúng ta.” Phong Kính Tiết không hề tự giác.

Cho tới nay, dưới sự quản lý tiến bộ của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết c ần đầu gây chuyện, quân kỷ của Định Viễn quan li ền vô cùng kỳ quái, bình thường trong quân trên từ tướng quân, dưới đến binh lính, đầu có vẻ rất lộn xộn không thứ tự, hử chút là có người tranh chấp cãi nhau, thậm chí mọi người hện nhau luận võ đánh nhau, tranh cường đấu thắng lẫn nhau, so này đục nọ, chẳng ai phục ai.

Nhưng chỉ c ần vừa đánh trận, mọi người nhất định tụ thành một quả đấm thép không thể kháng cự, tuyệt không cho địch nhân cơ hội gì để thừa.

Đây vốn cũng coi như là chuyện tốt, chỉ là Phong Kính Tiết rất thích rêu rao, luôn làm mấy chuyện khiến người đỏ mắt, khiến người tức giận,

ba ngày hai bên đoạt phong quang phá mạnh mỗi của các tướng quân khác. Kết quả của âm mưu huyền ảo đấu tới đấu lui chính là hờ chút có cả đồng người chạy đến trước mặt Đại nguyên soái y, kiện cáo tố tụng, phiền y đầu vầng não căng, bao nhiêu lần khuyên Phong Kính Tiết làm người không nên rêu rao như vậy, y luôn hùng hồn lý lẽ, nói gì mà để bầy dưỡng *** thần dám đánh dám so của toàn quân trên dưới, cho nên tự mình hy sinh. Mỗi lần đầu chọc Lư Đông Ly giận suýt hộc máu.

Phong Kính Tiết lại như không nhìn thấy sắc mặt Lư Đông Ly khó coi, cười hì hì nói: “Đại soái, lại nên luận đến chuyện phái người đi áp lương chứ?”

Lư Đông Ly cơ hồ thoáng ác độc nhìn y một cái: “Chứng nghiện rượu của người lại tái phát?”

Phong Kính Tiết hết sức ủy khuất kéo dài thanh âm: “Việc này có thể trách ta sao, đầu là người bình thường quản ta quá nghiêm.”

Trong quân theo lệ cấm rượu, thế nhưng Phong Kính Tiết lại là kẻ mê rượu, dưới quyền Lư Đông Ly, ngàn tốt vạn tốt nhưng không được uống rượu quả thật khiến người khó chịu.

Bởi vậy, chỉ cần có công cán bên ngoài, y đều sẽ tranh làm. Rời quân doanh rồi, ít nhất có thể không bị quân quy gò bó.

Đồ vật quân dụng bình thường của Định Viễn quan, đầu là do quan phủ hậu phương áp vận, chỉ có lương thảo, quan hệ trọng đại, nhất định phải do Định Viễn quan tự phái tướng quân áp tải.

Sau khi giao nhận lương thảo, đương nhiên không thể uống một giọt rượu, bảo đảm an toàn áp lương về, nhưng dọc đường từ Định Viễn quan đến nơi áp lương, thật sự có thể uống thỏa thuê một phen.

Lư Đông Ly nghe huyền ca mà biết nháy ý, tức thời lắc đầu: “Không được, lần này người không thể đi.”

“Trước kia đâu là ta đi mà.” Phong Kính Tiết lập tức nôn nóng, “Người ngày thường quản thúc ta đã đành, chẳng dễ dàng gì có cơ hội tự tại hai ba hôm, người cũng không chịu cho ta.”

Lư Đông Ly cười khở nói: “Lương thảo do các phủ luân phiên cung ứng, lần này đã đến phiên phủ Trấn Giang. Người quen Tri phủ Trấn Giang hiện tại là ai?”

“Việc này sao quên được, không phải là vị đại cữu tử kia của người sao.” Phong Kính Tiết cười nói, “Nói đến thì người này đúng thật là nhân tài làm quan, rõ ràng phủ Trấn Giang là địa phương Cửu vương không chế, mọi người đều biết hắn là thân thích của người, hắn cư nhiên còn có thể một mạch đi lên, bốn sự này thật không thể khinh thường, trái lại tiểu tộc đệ kia của người thì chẳng có tí ền đồ gì, đậu tiến sĩ đã gần ấy năm, đến bây giờ còn lui trong một địa phương nhỏ làm Tri huyện.”

Lư Đông Ly thở dài: “Người và đại ca vốn có khúc mắc...”

“Vậy thì sao?” Phong Kính Tiết cười khẩy, “Hắn dám không cho ta lương thảo sao? Hay người cho rằng, ở đất của hắn là có thể đề ta xuống đánh mấy chục gậy tỏ uy phong?”

“Phải phải phải, người võ công cái thế, ai làm gì được người, lại thêm một đội thân binh thân kinh bách chiến đi theo, y chỉ một Tri phủ, càng không đụng được một ngón tay người.” Lư Đông Ly lắc đầu thở dài, “Ta chẳng qua là nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tận lực giảm bớt xung đột, người lại cứ muốn xáp đến chỗ phi ền toái.”

“Được rồi được rồi, người ngoài mặt là suy nghĩ thay ta, kỳ thật bất quá là niệm tình cũ, không muốn để hắn chịu thiệt thôi. Ta đáp ứng người, chỉ cần hắn không kiếm chuyện với ta, ta tuyệt không khiến hắn mất mặt, cho dù hắn kiếm chuyện, ta nể mặt người, cũng tận lực không làm khó hắn là được.” Phong Kính Tiết gõ bàn thùng thùng, bày ra tư thế đủ uy hiếp, “Người rốt cuộc có đồng ý giao việc này cho ta không?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Báo Thù

Hung tợn đập chày công văn trên bàn, trên mặt tri phủ Trấn Giang tràn đầy vẻ dữ tợn phẫn hận: “Lần này tới quả nhiên là Phong Kính Tiết.”

“Nghe nói việc áp lương đầu là Phong Kính Tiết làm, tiểu nhân vốn còn lo, hẳn biết đại nhân là tân nhiệm Tri phủ Trấn Giang, không dám đến, nhường việc lần này cho người khác, nào ngờ hẳn vẫn không biết sống chết xông đến.” Quản gia của Tri phủ hiện giờ, chính là một trong những tùy tùng lúc trước theo Tô Lăng đến Định Viễn quan, lúc này đang mặt mày hưng phấn ra chủ ý cho chủ tử nhà mình, “Phủ Trấn Giang chúng ta đây lại chẳng phải Định Viễn quan của hẳn, chỉ bằng mấy trăm người trên tay hẳn kia, có thể làm được chuyện gì, còn không phải đại nhân muốn hẳn sống thì được sống, muốn hẳn chết là chết, tùy tiện làm khó thế nào, đầu do tâm ý của đại nhân.”

Tô Lăng nhìn tên quản gia đang cười nịnh, hừ lạnh một tiếng: “Người xem họ Phong kia là cuộn giấy? Người này có thể dẫn theo ba trăm binh mã, giết quá nửa số năm ngàn truy binh Trầ quốc, chỉ bằng hai ngàn trú quân chưa từng đánh trận đó của phủ Trấn Giang chúng ta, có thể làm gì hẳn?”

Quản gia sững sốt một chút, mới nói: “Đánh công khai đương nhiên không phải không cần, nhưng đây là đất của chúng ta, khắp nơi tìm chút phiến toái cho hẳn, chuẩn bị chút giày nhỏ cho hẳn xỏ, khiến hẳn...”

Tô Lăng chỉ cười gằn, năm đó Lư Đông Ly một thư sinh văn nhược bị chọc nóng cũng dám cưỡng ép Tổng đốc đại nhân, huống chi loại người hăn mãng vô pháp vô thiên như Phong Kính Tiết. Hẳn chẳng dễ dàng gì bước lên chức tôn sư một phủ, vẫn nói thân thể ngàn vàng, không thể ngửi dưới mái súp, tuyệt không định để mình có bất cứ nguy hiểm gì: “Người

đừng bận tâm chuyện này nữa, thay ta truy ền lời xuống, đem lương thực đi ầu tới từ các nơi chiếu theo số lượng trong công văn chuẩn bị cho tốt, không thể thiếu, càng không được lẫn cát đá, hết thấy ầu phải tốt nhất, tuyệt không thể để họ Phong kia tìm ra một chút sai l ầm, mau đi đi.”

Quản gia sừng sốt: “Đại nhân...”

Tô Lăng lạnh lùng quét qua h ắn một cái: “Còn muốn bản đại nhân chậm rãi giải thích cho người sao?”

Quản gia vội vàng hành lễ: “Tiểu nhân đi truy ền lời của đại nhân ngay đây.” Quay người chạy đi như bay.

Tô Lăng có thể không cần nhiều lời với một quản gia nho nhỏ, nhưng với phu nhân nhà mình, lại không thể không giải thích.

Trượng phu hiện giờ đã thăng đến có thể khai nha kiến phủ, Tô phu nhân sớm đã chuyển cả nhà đến phủ Trấn Giang. Nghe nói mệnh lệnh của Tô Lăng, vừa kinh vừa giận, vừa mở miệng là oán trượng phu vô dụng: “Chàng tốt xấu gì cũng là một nam nhân, ngày đó chịu thiệt đến vậy trong tay h ắn, hiện giờ người ta đâm vào tay, chàng cũng chẳng biết báo thù, quá không có cốt khí.”

Tô Lăng cười trấn an thê tử: “Phu nhân, n àng không hiểu, trên quan trường hiểm nguy khắp chốn này, ta có thể đi đến một bước này, chính là dựa vào cẩn thận dè dặt, mọi sự ầu phải suy xét năm l ần bảy lượt, tuyệt không thể sính nhanh nhất thời. Phong Kính Tiết kia võ nghệ cao cường, lại to gan lớn mật, nếu công khai gây chuyện, không ai biết h ắn có thể làm ra chuyện gì. Thù này đương nhiên không thể không báo, nhưng trước khi báo thù, phải đảm bảo bản thân chúng ta an toàn mới được.”

Tô phu nhân không cam tâm không tình nguyện nói: “Cho dù không tiện đối ầu công khai, ng ầm kéo chân sau cũng được mà. Không phải h ắn muốn lương thực sao, chúng ta kéo dài không cho là được.”

“Phu nhân của ta, trong quân không có lương thực, thế tất có loạn. Cho dù là ngày trước khi Định Viễn quan không đáng kể, những quan viên

chúng ta đây, thứ gì cũng dám lằm ề cắt xén, chỉ riêng quân lương là tuyệt đối không dám thiếu. Huống chi hiện giờ, họ liên tục thắng trận, chạm tay là bồng, không lâu trước còn vừa lên kinh nhận Thánh thượng triệu kiến ban thưởng. Nếu chúng ta vô duyên vô cớ ngâm quân lương không cho, đến lúc đó tên vô tình vô nghĩa Lư Đông Ly kia, một đạo tẩu chương tẩu lên tri ều đình, phu quân nàng sợ là phải chịu cái khổ lớn hơn.”

“Sao lại là vô duyên vô cớ? Không phải nói quận Vĩnh Yên năm nay gặp nạn châu chấu, không thu hạt nào, quan phủ không cứu tế được ng ần ấy người, còn tứ xứ xua đuổi họ, nạn dân quá đói lèn đi ăn xin khắp nơi, nơi đi qua, quan phủ các nơi đều đóng cửa không nhận sao? Còn có một lộ nạn dân lưu lạc ăn xin là chạy đến chỗ chúng ta. Chàng hôm qua còn khẩn cấp triệu đám quan viên lớn nhỏ của phủ Trấn Giang đến thương nghị, phải đóng chặt cửa thành, không cho nạn dân vào thành, để tránh xảy ra bạo loạn.” Phu nhân vội vàng nói, “Chúng ta cứ kéo dài vài hôm trước, chờ đám nạn dân đến r ồi, dứt khoát mở cổng thành, kêu nạn dân vào, đến lúc đó nói, lương thực đã dùng cứu trợ thiên tai hết r ồi, lý do quang minh chính đại này, thiết nghĩ Phong Kính Tiết cũng chẳng thể làm gì?”

“Làm như vậy, Phong Kính Tiết cũng chẳng thể làm gì ta, thế nhưng vạn nhất bị Lư Đông Ly tẩu lên, truy ền đến tri ều đình, tuy nói vì cứu tế mà phát quân lương, không phải lỗi lớn, nhưng nếu để cấp trên cảm thấy ta quá vô năng, cứu nạn dân làm lỡ quân lương đại sự, việc này với sĩ đ ồ của ta sợ là chỉ hại không lợi.” Tô Lăng nhíu mày lắc đầu, “Hơn nữa, cho dù làm như vậy, nhì ều nhất chỉ làm khó được Phong Kính Tiết, không hoàn thành công vụ, mặt không vẻ vang, chẳng có tổn thương khác, vậy sao có thể tính là báo thù.”

Tô phu nhân vừa tức vừa vội vừa chán nản: “Theo như chàng nói, chúng ta không thể làm gì hết, bị hấn đánh suông một trận, hiện giờ hấn đến, chỉ có thể thức ngon rượu ngon chiêu đãi, muốn gì cho đó?”

“Phu nhân, nàng yên tâm, không phải ta không báo thù, chỉ là nhất định phải cho Phong Kính Tiết một trận nhớ đời, còn chẳng tìm ra lý do gì để làm khó ta.” Tô Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lạnh lẽo, “Hấn cho ta bốn mươi gậy, ta nếu không thể hoàn trả gấp đôi, th ề không làm người.”

Đoàn xe lương hùng dũng đi trên quan đạo, quan binh phụ trách, không ai không chân cao khí ngang, thần sắc phẫn chấn.

Thật hiếm được, đám dân nghèo làm lính họ cũng có ngày uy phong thế này. Nhớ lúc trước thời điểm Phạm đại soái quản sự, có ai coi trọng họ đâu, đâu nói họ là đám bỏ đi chỉ biết nhận lương bổng không biết đánh giặc, khi theo tướng quân ra ngoài làm công vụ, đi đến đâu cũng bị lão bách tính xem thường, đám sai dịch địa phương cũng luôn lạnh nhạt bạc đãi.

Hiện giờ lại rất khác, ai chẳng biết họ là anh hùng đánh bại giặc ngoài, đi đến đâu lão bách tính cũng dùng ánh mắt kính nể nhìn họ, quan viên, sai dịch, tiếp ứng phối hợp dọc đường đều chuẩn bị chu toàn, chỉ sợ chậm trễ.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều ngoác miệng cười ha hả, tự mình cảm thấy tốt vô cùng.

Thế nhưng Phong Kính Tiết làm chủ tướng, tâm tình lại vừa vắn tương phản, hiện tại thu cao khí sáng, phong thanh nhật lãng, thế nhưng bản thân y lại buồn bức cực độ.

Lần này cố ý muốn tới phủ Trấn Giang, vốn chính là muốn phiến toái Tô Lăng.

Lần trước buổi tối cùng Lư Đông Ly tán dóc, tên kia không cẩn thận lỡ lời, nói ra chuyện Tô Lăng bảo vợ đi làm nhục Tô Uyển Trinh một phen, trong lòng Phong Kính Tiết lần đầu tiên chút ý tứ không qua được với tân nhiệm Tri phủ đại nhân Trấn Giang.

Vốn nghĩ lần này mình dẫn người đâm vào tay hắn, cái tên khí lượng hẹp hòi kia nhất định sẽ tìm cách gây chuyện, mình sẽ có thể gặp chiêu phá chiêu, khởi binh hỏi tội, cho hắn việc nhỏ hóa lớn, khiến hắn thiệt to một lần. Không nghĩ tới ôi, không nghĩ tới...

Phong Kính Tiết thở dài, lắc đầu, buồn bức ôi buồn bức.

Vị Tô đại nhân kia, đây gọi là nhiệt tình, đây gọi là chu đáo. Mặt mày tươi cười dẫn đám quan viên lớn nhỏ đến nghênh đón, chạy lên chạy

xuống sắp xếp chỗ dừng chân nghỉ ngơi cho họ, ngay cả việc ăn uống sinh hoạt của binh lính nhỏ nhất cũng chiếu cố chu đáo. Uống công y ngàn phòng vạn phòng, chờ người ta ra chiêu, không thấy người phóng hỏa, chẳng thấy người hạ được, càng chưa từng có ai chạy tới kiểm chuyện sinh sự, hết thấy đầu bình thường quá đáng, yên ổn quá đáng.

Đến cả lương thảo, người ta cũng sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ mình kiểm nhận. Y cẩn thận mở từng bao ra kiểm, soát, toàn là gạo thượng đẳng, cân cẩn thận, sợ là một cân cũng không thừa thiếu.

Việc này quả thực quý dị, dù là quân đội hoàng thân quốc thích đích thân đốc sư, cũng không thấy lương thực hậu phương cung cấp có thể tốt như vậy.

Thế nhưng, chung quy không thể trách tội người ta làm việc quá tốt quá ân cần chứ?

Y ngang tàng vô lễ, Tri phủ đại nhân người ta khiêm tốn hòa khí, y cư xử lạnh lùng, Tri phủ đại nhân người ta vĩnh viễn vẻ mặt tươi cười, y đá xe, xé bao, rải lương thực đầy đất, người ta thậm chí không thèm hơi nhíu mày, một lần nữa bảo người xếp bao lên xe.

Thật sự khó mà đưa tay đánh mặt cười. Phong Kính Tiết y có thể cố tình gây sự, thế nhưng nếu quá đáng thật, đừng nói Lư đại nguyên soái cỡ hủ kia không thể tha cho, ngay cả mấy thân binh bên cạnh này, nhìn cũng thấy y quá đáng.

Rõ ràng là ra sức đánh một quyền, lại đánh trúng cục bông, cảm giác vô lực này khiến y bu ồn bức tột cùng.

Tuy rằng đám thủ hạ cảm thấy chuyện này rất uy phong rất thuận lợi rất nở mày nở mặt, bản thân y tâm tình lại không làm sao tốt được. Trừ không đạt thành mục đích, cũng luôn có một cảm giác cực không ổn.

Vị Tô đại tri phủ kia, có nhìn thế nào cũng chẳng phải một quân tử lấy đức báo oán. Lần này cho dù là không gây sự với y, cũng không có lý nào

làm việc tốt đến vậy, tìm chút lý do đùn đẩy một chút, hoặc là lấy chút lương thực kém chất lượng cho y, không tính là thất trách, tại sao lại...

Dọc đường mọi người đều cao cao hứng hứng, chỉ có mình y rầu rĩ suy nghĩ.

Tiểu Dao là đời này không thể so với lúc làm Đại tướng quân, Đại tể tướng ngày trước, trong tay chẳng có mạng lưới tình báo hoàn thiện, lại nằm trong thời đại nguyên thủy trao đổi tin tức vô cùng chậm chạp này, không thể kịp thời câu thông tin tức với chư quận hậu phương, cũng không có tư liệu gì để có thể lấy đến phân tích phán đoán, nhất thời thật sự khó mà xác định trong h ồ lô của tay kia rốt cuộc bán thuốc gì.

Tiểu Dao cao hứng bừng bừng thấy Phong Kính Tiết dọc đường luôn uể oải, nhìn không được nói: “Tướng quân, công vụ lần này chúng ta làm thuận lợi như vậy, sao không thấy ngài tươi cười chút nào?”

Phong Kính Tiết lạnh lùng nói: “Các người không cảm thấy việc này thuận đến thái quá?”

Tiểu Dao gãi đầu: “Nói cũng phải, lần trước nghe nói Vĩnh Yên gặp họa, nạn dân chạy khắp nơi, còn tưởng lương khố Trấn Giang cũng căng, chẳng ngờ lại cho chúng ta quân lương dễ dàng như vậy.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết chợt lạnh: “Vĩnh Yên gặp họa?”

“Đúng vậy. Vĩnh Yên cách Định Viễn quan chúng ta quá xa, khó trách tướng quân ngài không biết.” Tiểu Dao cười nói, “Triệu Nhị thủ hạ của tôi kia bản thân chính là người Trấn Giang, huynh đệ y là quân tốt thủ thành, lần này đến Trấn Giang, y nghe huynh đệ y nói, Vĩnh Yên gặp nạn châu chấu, nạn dân sẽ nhanh chóng chạy đến Trấn Giang, mấy người giữ cổng thành bọn họ đến lúc đó sẽ phải khá vất vả, không cho nạn dân vào thành thì quá nhẫn tâm, để nạn dân vào thành lại phải chịu đòn của Tri phủ đại nhân...”

Không đợi gã nói xong, Phong Kính Tiết đã lạnh lùng nói: “Sao người không nói sớm?”

Tiểu Dao gãi đầu, hoàn toàn không biết mình phạm lỗi chỗ nào: “Việc này, tôi cũng là khi tán dóc với Triệu Nhị nghe y nói thôi, việc này, Vĩnh Yên cách Định Viễn quan chúng ta rất xa, họ gặp họa có thể liên quan gì đến chúng ta, tôi không biết việc này cũng phải báo lên tướng quân.”

Phong Kính Tiết căn bản không để ý gã nói gì, chỉ ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía: “Nơi này còn trong địa giới Trấn Giang không?”

Tiểu Dao vội hô to một tiếng: “Triệu Nhị, chúng ta ra khỏi địa giới Trấn Giang chưa?”

Trong quân sĩ có người lên tiếng: “Đã ra một canh giờ rồi.”

Phong Kính Tiết sắc mặt lạnh lùng, chợt ghìm ngựa: “Lui về, lập tức lui về hạt khu phủ Trấn Giang.”

Tiểu Dao sửng sốt một chút: “Tướng quân, chúng ta đây...”

Phong Kính Tiết giận dữ nhìn gã một cái: “Ngăn ra cái gì, lúc đánh giặc nghe quân lệnh các người cũng chậm trễ như vậy?”

Tiểu Dao bừng tỉnh, lập tức quát lớn: “Tướng quân có lệnh...”

Chưa dứt lời, bỗng nghe Phong Kính Tiết thở dài một tiếng: “Thôi, không kịp nữa rồi.”

Tiểu Dao lẳng lẳng quay đầu nhìn Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết lại chỉ cười khở, lẳng lẳng nhìn phương xa, vô số bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tội Trách

Tiêu Dao vừa nói đến việc nạn dân, trong lòng Phong Kính Tiết đã biết không tốt. Nếu còn kịp, y sẽ lập tức rút hết nhân mã về hạt khu phủ Trấn Giang.

Tô Lăng kẻ này tài cán khác không có, khi bảo vệ lợi ích sĩ đồ của mình, lại vô cùng ra sức vô cùng chấp nhất, tuyệt không cho phép có bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến việc thăng quan tiến chức, khiến hắn gánh trách nhiệm phát sinh.

Chỉ cần còn trong quản khu phủ Trấn Giang, xảy ra đại sự gì, Tô Lăng đều không thoát khỏi trách nhiệm, đến lúc đó mình chẳng cần nhọc lòng, Tô Lăng đều sẽ tận lực ngăn cản hết thảy phát sinh.

Nhưng tiếc là, đã tỉnh ngộ quá muộn.

Cho nên, nhìn đám nạn dân nhiều không đếm hết phía trước kia, Phong Kính Tiết ngoại trừ cười khổ, nhất thời thật chẳng biết còn có thể làm được chuyện gì khác. Chủ tướng như thế, chúng quan binh cũng luống cuống chân tay theo.

Họ là quân binh *** nhuệ nhất trong Định Viễn quan, theo Phong Kính Tiết trải khắp sa trường, kẻ địch cường hãn nào cũng không sợ, thế nhưng lúc này áp sát họ lại toàn là dân đói gầy gò chỉ còn da bọc xương, hình dung tiều tụy, mặt không chút máu, quần áo rách nát, cùng với nói là người, chẳng bằng nói là xác không hồn, dưới tình huống thế này, họ có thể làm gì đây?

Họ có thể cần cương đao cài khoái tiễn, trực diện đối thủ hung hãn nhất, nhưng mũi đao tuy bén, làm sao chém đến những người lão đạo mà cả đi cũng không vững đó.

Từng đoàn dân đói, ánh mắt dò đi tới, bước về phía trước, mặt mọi người đều mang theo hơi thở tử vong. Trong mắt họ sớm chẳng có một chút ánh sáng, thế nhưng không nhìn thấy đao kiếm hàn quang lập lòe kia, chỉ thấy được từng cỗ xe ngựa nghe nói là tải đầy lương thực.

Tiến về trước, nơi đó có ăn, tiến về trước, nơi đó có đường sống.

Vô số người như du hồn tiến về phía trước. Mà đám quan binh *** nhuệ nhất Đại Triệu quốc, lại đang từng bước thụt lùi, kinh hoàng thất thố.

Tiêu Dao trắng bệch mặt: “Tướng quân, làm sao đây?”

Làm sao đây, còn có thể làm sao đây, giờ đao mở một đường máu hay sao?

Phong Kính Tiết trong lòng tức tối chửi bậy một câu, quay đầu ngựa, đi đến xe lương phía sau, chột tăng tốc, y ở trên ngựa vung liềm ba roi trên ba cỗ xe ngựa liên tiếp, đâu có tiếng bao gạo theo đó rách toác, gạo trắng cứ thế rào rào tuôn đầy đất.

Y cao giọng hô to: “Nơi này có lương thực!”

Kỳ thật căn bản chẳng cần y gọi, nháy mắt gạo trắng xuất hiện trong tầm mắt kia, tất cả dân đói điên cuồng chạy lên, đó rõ ràng là những thân thể ngay cả nhắc chân cũng cực kỳ gian nan, lại có thể chạy nhanh đến vậy.

Trừ lương thực phía trước, trong mắt mọi người chẳng còn trông thấy thứ gì khác.

Đại bộ phận dân đói đều rất tự nhiên vòng qua xe ngựa phía trước, lao thẳng đến đồng gạo vương vãi phía sau.

Mặc dù vẫn có số ít có lý trí, biết xe lương thực phía sau chắc chắn không đủ chia, bỏ đến những cỗ xe phía trước, nhưng lương thực trên xe ngựa kia là đựng trong những bao tải rất dày, lại dùng dây thừng thô buộc chặt tầng tầng, chỉ bằng đôi tay đã sớm đói hết sức của họ, nhất thời căn bản không xé được.

Hơn nữa lúc này các sĩ binh phía sau cũng được Phong Kính Tiết nhắc nhở, bốn phía hô to gọi nhỏ: “Lương thực bên này không còn nhiều, nếu không cướp sẽ không còn đâu.”

“Mau tới đi, lương thực sắp bị người tới trước cướp sạch rồi.”

Mà sĩ binh phía trước thì cố gắng dưới tình huống không đủ thương người tận lực đuổi nạn dân.

Vì thế, trong sự mê loạn và cấp bách cực độ thế này, càng nhiều người nhao nhao bỏ qua mấy xe lương phía trước chạy thẳng ra sau.

Dưới tình huống không có đường sống không có hy vọng, họ đành phải liều mạng với quan binh, nhưng lương thực phía sau đã không còn được bảo vệ mặc họ cướp đoạt, ai lại chịu vứt bỏ tính mạng uống phí dưới cương đao trường thương của quan binh.

Xe lương phía sau bị nạn dân đến trước một bước điên cuồng cướp đoạt, khiến chút lý trí sót lại của đám dân đói khác cũng dần dần sụp đổ, mọi người không còn suy nghĩ vấn đề số lương thực này rốt cuộc có đủ hay không, người sau tiếp bước người trước bỏ đến đồng lương thực chảy đầy đất kia.

Quả có mấy kẻ có tâm, mặc quần áo nạn dân, giữa đám nạn dân ồn ào kêu to, đừng chỉ nhìn phía sau, lương thực phía trước cũng nhất định phải ngăn lại.

Thế nhưng, thứ nhất, đám dân đói trong cơn điên cuồng cực độ không nghe rõ lời họ, thứ hai, chỉ cần có bất cứ kẻ nào kêu một tiếng, thì không còn cơ hội kêu tiếng thứ hai, đã bó tay bó chân ngã xuống.

Mà Phong Kính Tiết khi tự thưởng thức tán tụng bản lĩnh cách không điểm huyết của mình, là sẽ chẳng thêm quan tâm những tên ngã xuống không dậy nổi này, liệu có bị giẫm thành bánh thịt dưới chân những nạn dân đang điên cuồng xông lên trước.

Tiểu Dao hơi yên lòng, giục ngựa đến bên cạnh Phong Kính Tiết: “Tướng quân, nhân lúc họ đang hỗn loạn, không thể toàn lực cản trở xa đội của chúng ta, mau chạy đi thôi, nếu ba xe lương thực kia bị cướp sạch, họ phục hồi *** thì không đi được đâu.”

Kỳ thật không cần gã nhắc nhở, Phong Kính Tiết vốn cũng có chủ ý này, thế nhưng đưa mắt nhìn bốn phía, vô số dân đói gần hấp hối, bởi vì sinh cơ còn lại mà chấn tác *** thì, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng hy vọng, thấy từng nạn dân kia điên cuồng bỏ đến cướp số lương thực có hạn, đôi mắt mờ mịt đánh nhau, có người kêu thảm, có người rên đau, có người gào thét, thân thể gầy gò kia ngã xuống bụi bặm, sinh mệnh giãy giụa bên bờ tử vong kia, máu tươi vốn chỉ còn một chút chảy xuống trong tranh đấu, thân thể vốn đã suy yếu đang bị giẫm đạp đánh đá trong hỗn loạn.

Phong Kính Tiết chần chịt nắm chặt dây cương trong tay, chỉ cần một thủ thế, một ánh mắt, chỉ cần nhẹ nhàng tung dây cương, tự có thể khoái mã xua đội lương đi.

Nhưng mà ở nơi này, ba xe lương thực không cứu được nạn dân như thế, mà trước khi số lương thực này bị chia hết, sẽ có quá nửa số người chết trong tranh đoạt xô đẩy.

“Tướng quân...”

Tiếng Tiểu Dao thúc giục vẫn không ngừng vang bên tai, bên môi Phong Kính Tiết lại đã chậm rãi lướt qua vẻ tươi cười thoáng chế giễu, rồi lại càng nhiều tàn mạn chỉ thuộc về y. Loại ý cười dù là trời sập, với y, cũng chỉ như gió thoảng qua tai đó. Y dùng thanh âm cực thấp tự nói: “Lật thuyền trong mương, đúng thật khiến người không thoải mái.”

“Tướng quân, ngài nói gì?” Tình hình hiện trường quá hỗn loạn, Tiểu Dao nhất thời không nghe rõ y nói gì.

Mà Phong Kính Tiết cũng không hề định lặp lại: “Giữ lại nửa số xe lương, Tiểu Dao, người dẫn một nửa nhân mã ở đây duy trì trật tự, dùng roi cũng phải xua đám người tranh đoạt này ra, bảo mọi người lớn tiếng truyền lời, dân đói nghe lời xếp hàng đầu có thể lĩnh lương thực, còn dám

tranh đoạt, chẳng những một hạt cũng không lấy được, còn phải bị trói lại quất roi thị chúng, tóm lại chính là ổn định trật tự, tận lực đừng để chết một người. Ta áp số xe lương còn lại đi trước.”

Tiểu Dao rất đổi hoảng sợ: “Tướng quân, không thể. Vì ứng phó khốn cảnh trước mắt, thiếu ba xe lương, tạm giao lại Đại soái, chúng ta bảo nhà bếp bên kia dùng tiết kiệm một chút, cũng có thể ứng phó được, nhưng nếu mất một nửa lương thực, đó chính là tử tội, hơn nữa các huynh đệ Định Viễn quan chúng ta, sợ cũng khó sống đến lần vận lương thảo sau.”

“Thôi được, cùng với đề đám dân đói này li ều mạng tranh tranh đoạt đoạt như vậy, sau đó bị người ta đập chết đánh chết đụng chết, không bằng người đi lên một đao một kẻ, cho họ thống khoái.” Phong Kính Tiết sa sầm mặt, ảo não mình thật sự quá phóng túng thủ hạ. Chỉ cần không phải quân lệnh hạ trên chiến trường, họ có việc hay không cũng thích đối nghịch với mình, mọi sự còn phải giải thích với họ, chuyện gì cũng đừng làm.

Tiểu Dao trông chung quanh, vẻ mặt cũng dần đau thương: “Tướng quân khăng khăng như vậy, trở về ngài phải làm thế nào?”

“Nên làm thế nào thì làm thế ấy.” Phong Kính Tiết giận dữ quát một tiếng: “Người còn kì kèo làm gì?”

Tiểu Dao thẫn sắc ảm đạm thi lễ, quay đầu ngựa, lớn tiếng gọi một chúng quan binh, lập tức tụ lại nửa số nhân thủ, theo gã cùng đi không chế cục diện.

Phong Kính Tiết phất tay, gọi những người áp vận xe lương khác, xua đám dân đói chặn đường ra, tiếp tục tiến về phía trước, trong lòng vẫn thở vắn than dài, trở về phải làm sao đây? Ôi, còn có thể làm sao đây?

Làm sao đây? Rốt cuộc làm sao mới tốt.

Lư Đông Ly mặt trăn như nước, ánh mắt yên lặng ngừng trên người Phong Kính Tiết, đã rất lâu rất lâu không nói chữ nào.

Cả phòng nghị sự, không khí cực trầm túc. Chẳng ai ngờ được, với bản lĩnh của Phong Kính Tiết, áp lương trong quốc gia mình, cư nhiên vứt mất một nửa lương thực. Trừ đánh giặc, Định Viễn quan vẫn chưa từng phát sinh chuyện nghiêm trọng như vậy, huống chi với quân đội mà nói, mất lương thảo, có lúc lại là chuyện còn nghiêm trọng hơn chiến tranh.

Sau khi nghe cả sự kiện, Lư Đông Ly vẫn trầm mặc không nói tiếng nào.

Mà Phong Kính Tiết quỳ dưới đất thỉnh tội cũng im lặng không nói câu nào, thời gian dài như vậy mà ngay cả tư thế quỳ cũng chẳng mảy may thay đổi.

Phong Kính Tiết ngày thường tuy cùng Lư Đông Ly làm càn không biết lớn nhỏ, đến trường hợp nghiêm chỉnh lại tuyệt đối tôn trọng quy 3 ền uy chủ soái. Tiếc là, lúc này trước đông người, tư thái thỉnh tội khiêm tốn không thể khiến Lư Đông Ly thoải mái chút nào, trong lòng chỉ thấy nặng nề, càng thấy khổ tâm, biết rõ mọi người đều đang đợi quyết định của y, lại thủy chung không nói tiếng nào.

B ầu không khí căng thẳng như vậy rốt cuộc có người nhin không được nhảy dựng lên.

“Lư soái, Phong tướng quân tuy mất lương thảo, nhưng cũng có thể tha thứ, mong Lư soái khoan dung xử trí.”

Đã có người lên tiếng phá tan cục diện bế tắc, tất nhiên là người đáp như mây.

“Đúng vậy, tình huống lúc ấy, nếu không để lại xe lương, chắc chắn phải mạnh tay giết người. Chúng ta là quân đội hộ quốc vệ dân, sao có thể hướng đao kiếm về phía bách tính của mình.”

“Đúng vậy, những cơ dân đó cũng thật đáng thương, thật bỏ mặc không quan tâm sợ sẽ cứ thế đói chết.”

“Phủ Trấn Giang vì cung ứng quân lương, lúc này trong kho sợ cũng rỗng cả, cho dù những bách tính này đến khẩn cầu, cũng chỉ có thể bị cự ngoài thành chờ chết, một phen hành động này của Phong tướng quân, đã cứu mạng không ít người.”

“Sự cấp có thể tông quyền, dù là quân pháp, có lúc cũng nên chú ý tình người, Đại soái...”

“Cho dù không nói tình người, Phong tướng quân vì nước lập bao công lớn, dù lần này có lỗi, cũng có thể bù một phần.”

Chúng tướng đều nhao nhao đứng ra biểu minh thái độ cầu tình cho Phong Kính Tiết.

Lư Đông Ly thấy mọi người thái độ chân thành, trong lòng chẳng biết là mừng rỡ hay thở than.

Đám tướng quân này ngày thường vẫn thường cùng Phong Kính Tiết tranh đấu chửi mắng, so danh tiếng, tranh công lao, đoạt chiến lợi phẩm, gặp mặt là trừng mắt chế giễu nhau, hiện giờ xảy ra chuyện, trái lại từng kẻ vội vã ra cầu tình.

Tầm mắt y lại nhìn Phong Kính Tiết, trầm giọng hỏi: “Phong Kính Tiết, mọi người đều cầu tình cho người, nói chuyện lần này có thể tha thứ, bản thân người có lời gì?”

Phong Kính Tiết vẻ mặt vẫn bình định như thường, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh, tuyệt không mảy may thấp thỏm bất an, biết Lư Đông Ly lúc này chất vấn, mới cao giọng nói: “Lư soái, thất trách chính là thất trách, không có lý do dư thừa đáng nói.”

Y ánh mắt thản nhiên bình định, ngữ khí sang sảng thông dong, Lư Đông Ly từ ghế soái nhìn xuống, cùng y bốn mắt nhìn nhau, đều hiểu lòng nhau, không khỏi mỉm cười.

Không sai, thất trách chính là thất trách, cần gì lăm lý do biện bạch thêm.

Thân tại vị này, thì phải chịu trách nhiệm.

Nếu đổi lại là Lư Đông Ly tự mình đối mặt với tình huống kiêu đó, y cũng tự biết không có khả năng làm tốt hơn Phong Kính Tiết.

Nếu muốn hộ xe lương, tất phải giết hại những nạn dân đáng thương liều tính mạng muốn cầu một đường sinh cơ đó, nếu muốn cứu nạn dân, thì không thể không bỏ lương thảo của quân đội.

Song rất nhiều chuyện người có thể nói ta không hề sai, ta không thẹn với lòng, nhưng không thể nói ta không cần gánh vác trách nhiệm.

Cho dù không làm sai, cho dù cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, có trách nhiệm vẫn cần đối mặt, vẫn cần gánh vác.

Pháp vốn khó dung quá nhiều nhu tình, hướng chỉ cái nghiêm của quân pháp càng không phải quốc pháp bình thường có thể so sánh.

Lư Đông Ly từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng Phong Kính Tiết: “Hôm trước bốn soái nhận được thám mã đến báo, Trần quốc lại bắt đầu tập kết quân đội ở biên cảnh.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết thoáng lạnh, tầm mắt lại vẫn không hề lảng tránh thản nhiên nhìn thẳng đối phương.

Lư Đông Ly cao cư soái vị, ngữ khí trầm định nói: “Lương thảo là gốc rễ của quân đội, cho dù hùng binh bách chiến, ngày lương thảo thiếu thất, chính là lúc quân đội động loạn. Định Viễn quan ta là lá chắn quốc gia, thân gánh trách nhiệm hộ quốc vệ dân, càng cần thời khắc đề phòng cường địch nhập cảnh. Lúc này mất lương, khiến quân ta dao động gốc rễ, xao động quân tâm, tội này vốn phải chết.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Thụ Hình

“Nhưng niệm người lần này làm mất lương thảo, cũng vì cứu hộ bách tính Đại Triệu ta, quả có thể lượng thứ, mà đại địch đang đến, giết đại tướng không may, tạm thời ghi lại tử tội, chờ người ngày khác lập công chuộc tội. Lần này chỉ tạm đánh người một trăm quân côn, coi như phạt nhẹ.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong trường đều thấy toàn thân thả lỏng, mới một trăm quân côn mà thôi, việc này với Phong Kính Tiết quả thật không coi là gì, chỉ bằng công phu của người này, cho dù đánh gãy quân côn, sợ cũng chẳng đủ thương nỗi y.

Đại soái quả nhiên vẫn cùng y tình nghĩa thâm hậu, không nỡ phạt nặng.

Mọi người trong lòng cao hứng, trên mặt mặc dù vẫn nỗ lực làm ra vẻ nghiêm túc, trong mắt lại đều hàm chứa ý cười nhàn nhạt nhìn quân sĩ hành hình giải Phong Kính Tiết ra ngoài.

Không bao lâu sau, bên ngoài đã truyền đến tiếng đếm hành hình.

Mọi người tảng đá ngàn cân trong lòng đã thả xuống, chỉ ung dung chờ bên ngoài đánh xong là có thể tan đi, nét mặt mỗi người đều từ nghiêm túc chuyển thành nhu hòa.

Chỉ trừ bản thân Lư Đông Ly.

Sau khi phát mệnh lệnh, y chỉ nhìn Phong Kính Tiết thẫn thờ sắc thông dong bị lôi ra ngoài, khoảnh khắc cuối cùng kia, khi Phong Kính Tiết đứng dậy, dường như còn nở nụ cười nhàn nhạt với y, mới quay người rời đi. Mà bản thân y lại cảm thấy như lòng bị đao khoét, nặng nề ẫ lại ghế soái, vẻ mặt buồn bã.

Mọi người thấy Đại soái vẻ mặt nặng nề bi thống như thế, theo tiếng đếm bên ngoài, sắc mặt càng lúc càng thâm lương, đến sau đó ngay cả môi cũng hơi nhợt màu. Mọi người đều nén cười âm thầm nháy mắt với nhau, công phu diễn kịch này của Đại soái chúng ta đúng thật nhất lưu, coi cái vẻ đại nghĩa diệt thân, cố nén đau thương này.

Chỉ có Vương Đại Bảo đứng hầu phía sau Lư Đông Ly gần nhất, nhìn thấy cũng thật nhất.

Lư Đông Ly mồ hôi từ từ chảy ra trên lưng, dần dần ướt đẫm lưng kia, khiến hắn hết sức khó hiểu, thời tiết hôm nay mát lắm mà.

Lư Đông Ly đôi tay để dưới bàn, bỗng dưng run rẩy kia, càng khiến Vương Đại Bảo khó hiểu, chẳng qua là một trăm côn thôi, căn bản không thể mấy may đả thương Phong tướng quân, Lư soái không cần khẩn trương như vậy chứ.

“Đại Bảo!” Tiếng gọi khẽ bỗng nhiên vang lên, khô khốc dị thường.

Vương Đại Bảo đến gần một bước: “Có.”

“Người đi triệu đại phu trong quân đến, thuốc trị thương cũng chuẩn bị sẵn, đợi lát nữa người hành hình xong thì lập tức cứu, đừng chậm trễ.” Thanh âm dạn dò trầm thấp kia, khàn khàn không giống Lư Đông Ly.

Vương Đại Bảo ngập ngừng nói: “Đại soái, bổn sự của Phong tướng quân ngài cũng biết. Chỉ là một trăm côn, căn bản không cần...”

“Người đi mau.”

Sự hung ác và nôn nóng không nói nên lời trong ngữ khí của Lư Đông Ly khiến Vương Đại Bảo chột rùng mình, không dám nói thêm một chữ, hành lễ rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Chúng tướng chỉ thấy thủ lĩnh thân vệ theo sát Đại soái vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, mới ra chưa được bao lâu, đã truyền đến một tiếng kêu to mất khống chế: “Tướng quân, sao lại thế này...”

Mọi người đều cả kinh, ngạc nhiên nhìn nhau một cái, lại nhìn soái tọa, chủ soái lặng lẽ ngồi tại chỗ, vẻ mặt không thấy một chút biến hóa. Nhưng đây không giống như trấn ổn, mà như là cả người đều đã cứng lại vậy. Lại nhìn ngoài phòng nghị sự, cách một thao trường nhỏ, cũng không thể thấy tình hình ngoài thao trường.

Mọi người lại nhìn nhau, có người khẽ hô một tiếng: “Đại soái...”

Lư Đông Ly không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng phát tay, mọi người ngay lập tức chạy ra ngoài.

Chỉ có Lư Đông Ly bất động, y không thể động đây, y đã dùng hết tất cả ý chí lực để khống chế mình dùng thái độ trấn ổn bình định đối mặt với một khắc này, dùng hết tất cả nghị lực, bức bách mình ngồi yên đây, lặng lẽ nghe tiếng đếm bên ngoài, chờ đến lúc này, mới phát hiện, ngay cả khí lực để động đây một thoáng cũng đã chẳng còn.

Chúng tướng chạy khỏi chính sảnh nghị sự, chạy ra tiểu thao trường, mới thấy Phong Kính Tiết bị ấn ngã thi hình bên ngoài, hai chân từ đầu gối đến sau lưng đã máu thịt lẫn lộn. Nhưng hai binh sĩ dụng hình vẫn đang thi trọng, giữa lúc trọng lên trọng xuống, vô số máu tươi thậm chí có cả thịt vụn và vải rách bám theo, máu thịt tung tóe rơi dưới đất kia, tóe ra từng đóa hoa máu chói mắt.

Một binh sĩ đứng bên cạnh còn đang cao giọng đếm, bảo đảm thanh âm vẫn có thể truyền đến sảnh nghị sự chỗ chủ soái: “Năm mươi lăm, năm mươi sáu, năm mươi bảy...”

Bốn phía vô số quân sĩ đứng nghiêm xem hình, trên mặt đều có vẻ không đành.

Mà Đại Bảo càng nhón nhác, luôn miệng hô: “Sao lại thế này?”

Phong Kính Tiết bị đánh vốn đã rất không thống khoái, nghe hấn la hét ồn ã như vậy, càng thêm mất hứng, ngẩng đầu trừng hấn một cái: “Người rỗng cái gì mà rỗng, trong quân hành hình, người dám ồn ã huyên náo phải bị tội gì, người khinh quân pháp của Lư soái không đủ sắc?”

Y đã bị người dùng quân trượng hành hình, đánh cho mình đầy thương tích, lúc lên tiếng, cư nhiên còn có thể sắc mặt như thường, thậm chí chẳng hề thở gấp.

Vương Đại Bảo lúc này mới hiểu là phải nhỏ giọng một chút, nhưng về mặt vẫn đầy kinh sợ: “Tướng quân, sao ngài lại biến thành thế này?”

Phong Kính Tiết thoáng bức dọc, quả là lời thừa, hóa ra tên này mấy năm làm lính đầu phí cả, ai bị quân côn mà không phải thế này.

Cũng may lần này chẳng cần y nói, Vương Đại Bảo lại hỏi bổ sung: “Sao ngài không vận công ngăn chặn?”

Đúng lúc chúng tướng đã chạy đến gần, vừa vặn nghe Phong Kính Tiết cúi kính nói: “Đây là hình phạt Lư soái tự lập, nếu ta vận công chống cự, ý nghĩa của trừng phạt ở đâu, uy tín của Lư soái ở đâu? Đã là chuyện xảy ra trong tay ta, ta đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm. Nếu cậy võ công mà giở thủ đoạn, tiếng là thụ hình nhưng sự thật là thoát tội, từ đây về sau, toàn quân trên dưới sẽ xem quân pháp là cái gì?”

Chư tướng trong lòng mới tự chấn động, lại thấy Phong Kính Tiết đang thụ hình, lại mạnh mẽ ngăn đầu, ánh mắt sáng như sao quét qua mọi người, trong ngữ khí là ngạo cốt boong boong: “Lư Đông Ly là ai, Phong Kính Tiết lại là ai, chuyện cơ xảo cao minh kiểu này, chẳng thêm làm.”

Phần lớn mọi người chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, nhớ tới vừa nãy trong phòng nghị sự nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly mà thẫn cười đùa trong lòng, càng thấy xấu hổ vạn phần.

Trong nhất thời, đúng là chẳng ai dám nói câu nào với Phong Kính Tiết, đành phải trừng ngược lại quân sĩ dụng hình kia, Đại soái nói đánh cũng đành, nhưng các người cũng dám hạ thủ nặng như vậy, thật là to gan lớn mật.

Hai quân sĩ đáng thương kia, đột nhiên bị hơn mười vị tướng quân trừng, tay chân lập tức nhũn ra, cơ hồ khóc thành tiếng, cơ hồ đồng thời

run giọng nói: “Phong tướng quân đã hạ thiết lệnh, nếu chúng tôi dám thủ hạ lưu tình, sẽ phải chịu quân côn theo.”

Lần này, mọi người ngay cả giận cá chém thớt cũng chẳng biết nên đi tìm ai.

Đúng lúc Phong Kính Tiết sốt ruột quát một tiếng: “Phải đánh thì mau đánh, đánh xong sớm chút cho r ấi, ta không muốn nằm đây hoài đâu.”

Quân sĩ dụng hình vội không ngừng giờ trượng đánh tiếp, binh sĩ bên cạnh tái mặt run giọng đếm, những người khác cũng chỉ có thể ngây ra như phỗng mà bàng quan, may mà Vương Đại Bảo vẫn nhớ được trách nhiệm của mình, co giò chạy đi tìm quân y.

Hình phạt nặng nề vẫn đang tiếp tục, mọi người đều chỉ có thể vô lực chờ cây gậy trực tiếp đánh vào lòng kia giáng xuống.

Hình côn trong quân to bằng miệng bát, mỗi một đòn đánh xuống đều rất nặng, đừng nói là một trăm phát, cho dù là bốn mươi phát, người thể nhược bị đánh chết cũng chẳng phải chuyện ngạc nhiên.

May mà Phong Kính Tiết từ nhỏ luyện võ, thân thể cường kiện hơn người khác nhiều, mới có thể liên tục chống chịu. Cho dù là với sức nhẫn nại siêu cường của người trong Tiểu Lâu như y, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

Song, hết thả vẫn không thể ngừng lại, trước khi đánh đủ một trăm côn, mọi người chỉ có thể tiếp tục cắn răng chờ đợi.

Dần dần những người tụ lại bốn phía càng lúc càng nhiều, vô số quân sĩ nghe được tin tức, chỉ cần không trong ca, phần lớn đều chạy đến bên này, nhưng đối với nỗi khổ tướng quân họ tôn kính yêu quý phải chịu, lại đành bất lực, chỉ có thể tr ầm mặc chịu đựng sự giày vò đáng sợ này.

Tiểu Dao sau khi theo sự sắp xếp của Phong Kính Tiết, phân hết lương thực, cũng ra roi thúc ngựa chạy về Định Viễn quan, vừa về đã nghe tin tức

khiến gan mật đầu nứt ra này, tức thời chạy đi tranh chăm sóc thương thế cho Phong Kính Tiết.

Thông thường mà nói, những người tùy tùng bên cạnh võ tướng đầu từng học thuật trị liệu đơn giản, để trên chiến trường, có thể ngay lập tức chăm sóc chủ tướng bị thương.

Song, lần này Phong Kính Tiết bị thương quả thật rất nặng.

Một trăm quân côn, có thể đánh người gân đoạn xương gãy. Cho dù Phong Kính Tiết thể trạng cường kiện, không thật sự khiến gân cốt bị thương tổn lớn, nhưng từ lưng đến đầu gối, cũng da thịt nát bấy, thậm chí không nổi nhìn, đáng sợ nhất chính là, khi hành hình, từng mảnh quần áo vụn bị đánh lẫn vào trong da thịt.

Trong quân hành hình, thường là để người thụ hình cởi trần chịu đánh, quan phủ hành hình, cũng sẽ cho người thụ hình cởi quần. Đây ngược lại không phải làm nhục, mà là bảo vệ, bằng không một trượng giáng xuống, vải bị đánh nát sẽ khảm sâu vào thịt, sau mấy trượng, quần và da thịt từ hông đến đùi đầu bị đánh nát bét, trong vết thương toàn là vải vụn, người chịu trượng cho dù còn sống, cũng sẽ vì vải vụn không cách nào trừ sạch sẽ mà khiến vết thương khó lòng khép miệng, suốt đời tàn phế.

Thế nhưng Phong Kính Tiết biết mình lần này bị đánh, toàn quân chẳng biết sẽ có bao nhiêu người chạy tới xem, dù thế nào cũng không chịu cởi quần áo, bởi vậy nỗi khổ phải chịu cũng lớn hơn.

Đánh xong một trăm côn, không thể kịp thời bôi thuốc băng bó, lại phải để quân y cẩn thận dùng kẹp sắt dọn sạch từng chút trong vết thương. Sạch được một chỗ, lập tức bôi thuốc, băng bó, cứ thế từng tấc đi xuống. Bởi vì chỉ sợ có một chút vải vụn để sót không lấy ra, tạo thành hậu hoạn, cho nên tốc độ trị liệu cực chậm, từ giữa trưa đến đêm, mới vừa vụn bôi thuốc băng bó xong phần lưng.

Lúc này Tiểu Dao mới chạy đến, giắt kẹp sắt của quân y muốn tự mình giúp, tiếc là cả tay cũng không ngừng run rẩy, Phong Kính Tiết sau khi bị

đau, mắg gĩa một trận, gĩa mới chán nản bỏ đi ý định trị liệu cho chủ tướng, nhường lại vị trí cho quân y.

Lực ý chí của Phong Kính Tiết có mạnh hơn, sau khi chịu đủ một trăm côn, còn phải mấy canh giờ liên tục chịu đựng để đám quân y dùng kẹp sắt không ngừng lật vết thương, dù là loại quái vật này, cũng hơi không cần cự nổi.

Chẳng những sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, thần chí cũng dần bắt đầu rã rời, thoáng mơ mơ màng màng nhìn Tiểu Dao sắc mặt như đất lão đảo đứng bên, cứ như người thụ hình là gã vậy.

Phong Kính Tiết lại cũng không khỏi nỗ lực nở nụ cười: “Người bị đánh là ta, người sợ thành thế này làm gì? Kỳ thật thương này cũng không hề gì, chẳng qua nhìn dọa người thôi. Đại soái trước đó đã tìm đại phu, chuẩn bị sẵn thuốc, vừa dụng hình xong là đi điều trị ngay, không chết được đâu.”

“Đại soái trước đó đã tìm đại phu, chuẩn bị sẵn thuốc.” Tiểu Dao lẳng lẳng lại một lần, ánh mắt nhìn Phong Kính Tiết đăm đăm, hồi lâu mới nói: “Đại soái đã sớm biết ngài vì bảo vệ sự uy nghiêm của y sẽ không vận công chống đỡ, còn hạ lệnh đánh ngài một trăm côn?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thâm Ý

Phong Kính Tiết thoáng sửng sốt nhìn Tiêu Dao, trong quân đội kỷ luật nghiêm cần, phân chia cao thấp đặc biệt nghiêm minh thế này, một thủ lĩnh thân binh nho nhỏ, không hề có kỳ trước mặt người khác bày tỏ bất mãn với chủ soái như thế, đúng là hiếm thấy.

Tiêu Dao mân chặt miệng, quật cường đối diện với chủ tướng mình kính ngưỡng.

Phong Kính Tiết nhìn gã một hồi, bất giác cười cười, có lẽ là bởi sự ấm áp đậm đậm bỗng nhiên dâng lên trong ngực, vì thế ý cười trong ánh mắt, liền cũng nhu hòa: “Y biết ta sẽ không vận công chống đỡ, cho nên mới hạ lệnh đánh ta một trăm côn.”

Một câu tương tự, y chẳng qua đổi chữ “còn” thành “mới”, ý vận trong đó đã hoàn toàn bất đồng.

Tiêu Dao cực lực muốn kiên trì sự phẫn nộ của mình, nhưng vẫn trong tiếng nói cười không chút để ý kia của Phong Kính Tiết, băng hóa tuyết tiêu.

Một câu đơn giản như thế, nhưng dưới ánh nền lò mờ, ánh mắt là ấm, vẻ tươi cười là ấm, ngay cả lời nói cũng là ấm.

Đột nhiên, thủ lĩnh thân binh vẫn còn trẻ tuổi này, cảm thấy lòng mình cũng mềm mại dị thường.

Cảm tình như vậy, hiểu nhau như vậy, vẫn là đi đâu gã không thể lý giải.

Song, gã lại không thể không hướng về

Giữa Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, trước nay đều không có hiểu lầm, không tồn tại nợ nần, không cần suy nghĩ ai có lỗi với ai, ai lại phụ ai, không cần so đo, phạt là ai thì, hình là ai chịu.

Giữa hai người, tự thành một thế giới, không may mắn thừa chỗ cho người ngoài can dự bành.

Chỉ là oán giận tuy hết, ít nhiều vẫn còn ý bất bình. Tiểu Dao cúi đầu, trăn mặc một chút, mới nói: “Chuyện lần này, đổi lại ai cũng chẳng xử lý tốt hơn, phạt thế này là quá nặng, quá không công đạo, uổng cho hai người giao tình còn tốt như vậy?”

Phong Kính Tiết nén đau cười: “Cái gì là nặng, cái gì là nhẹ? Cái gì là công đạo? Giẫm hoa màu của lão bách tính, theo quốc pháp nặng nhất cũng chẳng qua là đánh mấy gậy, theo quân pháp, thậm chí có khả năng bị chém đầu, ai lại đi kêu bất công với chủ soái yêu cầu quân kỷ nghiêm minh. Quân đội và bách tính bất đồng, quân nhân thân mang trách nhiệm bảo vệ đất nước, luôn ở ranh giới sinh tử, đôi khi uốn nắn nhất định phải quá tay. Đại soái và ta tư giao sâu đậm nhất, mới càng không thể vô tư lại gặp tư. Việc lần này nếu nhẹ nhàng bỏ qua, tương lai lại có người khác thất trách, Đại soái có lập trường gì để phạt. Quân quy chính là thiết luật, thất trách phải bị phạt. Y là chủ soái, thưởng phạt phân minh vốn là bổn phận, ta là bộ tướng, thất chức lĩnh trách, chính là phải làm, trong đây còn có công đạo gì cần nói sao?”

Tiểu Dao bị y giáo huấn đăm đăm hai mắt, luận đến đạo lý lớn, một thủ lĩnh thân binh nhỏ nhỏ như gã làm sao chống được Phong Kính Tiết lừa bịp, tức khắc đầu óc rối mù, đầu ra tâm phục khẩu phục, nào còn nhìn được bất mãn gì đó, càng khỏi nói tới biện hộ.

Chẳng qua nghe Phong Kính Tiết nói chuyện, mỗi khi vì đau mà ngừng thanh ngừng lại, trong lòng không khỏi áy náy, tướng quân bị thương nặng như vậy, còn phải phân ra tâm tư để trấn an gã.

“Tướng quân, ngài đừng nói nữa, phải nghỉ ngơi mới được.”

Kỳ thật Phong Kính Tiết sở dĩ thiện lương kéo thân thể bị thương làm công tác tâm lý cho thân binh của mình như vậy, đương nhiên không phải bởi y vĩ đại đến mức có người không ta, chẳng qua là vì vết thương đau đớn, nói chuyện với người ta, phân tán chút lực chú ý cũng tốt. Hơn nữa, một tầng đạo lý sâu hơn, y chưa hề giải thích cho Tiểu Dao.

Chủ soái một quân, chẳng những phải được lòng toàn quân, càng phải khiến tướng sĩ trong quân có ý sợ hãi. Kính tài năng, sợ cái uy, mới có thể dễ dàng đi đầu khiến.

Lư Đông Ly tính tình tự nhiên là tuyệt đối không có gì phải nói, kính ý của toàn quân với y khẳng định cũng cực cao. Người gặp nguy hiểm đứng ra chắn đao chắn tên cho y tuyệt đối không ít. Nhưng làm chủ soái một quân, như vậy vẫn không đủ.

Y vốn là một thư sinh, tính tình xưa nay cực tốt, quản lý quân đội cũng chỉ nắm đại thể, sự vụ khác đều lớn mật ủy quyền cho chư tướng tự mình quyết đoán, cách làm này cố nhiên rất dễ được lòng người, nhưng sẽ làm cho tâm tôn úy của mọi người với y không đủ.

Cho nên hôm nay lúc hiểu lầm y, chư tướng mới lấy tâm thái đùa giỡn đối mặt với sự bi thống của y, mới rất tự nhiên không coi quân lệnh xử phạt của y quá nặng.

Kỳ thật Phong Kính Tiết vẫn muốn tìm một cơ hội, bảo Lư Đông Ly trong quân đội lập chút uy, chấn nhiếp toàn quân tướng sĩ một chút, bất quá, tên kia lòng dạ quá mềm yếu, y vẫn không tiện mở miệng, hiện giờ đơn giản là kết thúc tâm sự này.

Đã sớm muộn cũng phải tìm người thực hiện, tìm người khác chẳng bằng tìm bản thân y, dù sao y không sợ đau lắm, hơn nữa cũng sẽ không bởi vậy mà ghi hận tên gốc đó...

Đang suy nghĩ, trong lòng chợt có cảm giác, nỗ lực quay đầu nhìn ra ngoài, đã thấy ngoài cửa phòng, bóng Lư Đông Ly lẳng lặng đứng đó.

Ánh nến kéo bóng y đã gầy lại dài, trong bóng đêm, cũng không biết y rốt cuộc đã đứng đó bao lâu.

Phong Kính Tiết trợn mắt, rõ là vô dụng, chẳng qua bị đánh một trận, tai mắt cứ nhiên đâu mất linh.

Tiểu Dao cũng hoảng sợ, không biết lời vừa rồi đã bị Đại soái nghe được mấy câu, luống cuống hành lễ.

Lư Đông Ly không nói tiếng nào bước vào, nhìn quân y vẫn đang bận rộn mồi hôi ướt áo. Giúp Phong Kính Tiết làm sạch vết thương là công tác rất vất vả, phải luôn tập trung *** thần, một khắc cũng không thể ngừng. Quân y tuổi tác hơi lớn, thể lực không thể chèo chống, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt.

Lư Đông Ly nhẹ nhàng nói: “Để ta đi.” Cũng không chờ quân y phản ứng lại, đã đưa tay đón lấy chiếc kệp sắt.

Quân y sửng sốt một chút, lúc này mới quay người lui đi.

Dù sao làm sạch vết thương, bôi thuốc, băng bó, không phải là chuyện quá phức tạp, trên cơ bản mỗi người trong quân đội đều có thể ứng phó, lúc này cần không phải y thuật, mà là quan sát cẩn thận và động tác nhanh nhẹn chuẩn xác.

Tiểu Dao cũng không dám chậm trễ, tự mình cần nấn ở bên chiếu sáng, cẩn thận mà cung kính trông bên cạnh, nhưng vẫn hơi sửng sốt khó hiểu mà lặng lẽ nhìn Lư Đông Ly.

Bằng hữu tốt nhất của tướng quân này, đến đây, vừa không xin lỗi, cũng không hỏi tướng quân bị thương thế nào, có đau không, lại trực tiếp thế chân trị thương.

Nghĩ đến mình vừa nãy tranh đòi giúp, kết quả thấy vết thương liền chân nhũn tay run, mắt càng không dám dời khỏi người Lư Đông Ly, định bụng chỉ cần Đại soái không chịu nổi, sẽ nhanh chóng đỡ lấy.

Song, gã hoàn toàn là lo thừa.

Bởi vì đứng quá gần, bởi vì ánh nến quá sáng, gã rõ ràng nhìn thấy Lư Đông Ly trán vã mồ hôi như mưa, gã thấy rõ tay trái của Lư Đông Ly vô thức nắm lại bên người, đến mức mấy đốt ngón tay trắng bệch, gã trông thấy rõ ràng sắc mặt Lư Đông Ly, dưới ánh nến thâm đậm như chết. Thế mà tay phải từ đầu chí cuối không mấy may run rẩy, dùng chiếc kẹp sắt lạnh băng kia thò vào lật tìm trong vết thương.

Phong Kính Tiết sờ sờ mũi, thoáng hậm hực nghĩ, ôi, anh hùng mấy đời, hiện giờ bị người càn nhíp sắt lật tới trở lui trên cái mông bị đánh nát bét, rõ là một chút tôn nghiêm cũng chẳng có.

Đúng rồi, không biết nữ nhân điên cuồng Trương Mẫn Hân kia đi đâu rồi, dưới tình huống bình thường, cô ở lúc này hẳn sẽ mở đầu luật rít lên bên tai mình, nói gì mà mông đẹp thân mật tiếp xúc mới đúng.

Vừa nghĩ đến đây, nhin không được phải phì cười ra tiếng. Cười đến toàn thân rung rung, Lư Đông Ly kịp thời rút tay lại, tránh mở rộng vết thương, nhìn y giận dữ, rốt cuộc nói ra câu đầu tiên từ sau khi vào đây: “Người khi nào mới có thể không ầu tả?”

Phong Kính Tiết quay đầu nhìn y cười cười, giờ khắc này, Tiểu Dao cảm thấy ánh mắt tướng quân, còn ấm hơn ánh nến trong tay mình.

“Người yên tâm, không sao đâu, ta đã an bài xong rồi.”

Lư Đông Ly trầm mặt: “Tính mạng là của người, thân thể cũng là của người, ta có gì không yên tâm?”

Phong Kính Tiết chỉ cười, y đương nhiên biết Lư Đông Ly lo lắng đi đâu gì. Họ đã đụng chạm lợi ích của quá nhiều người, Cửu vương vẫn muốn kiểm chuyện, chẳng qua chưa có chỗ sai thôi. Trước kia Lư Đông Ly gây tai họa tày trời, đám người Cửu vương cũng không truy cứu, không phải bởi vì họ khí lượng lớn, mà là vì nếu thật sự làm to ra, bản thân họ cũng không thể sạch sẽ.

Hiện giờ lần cướp lương này, vô luận thế nào trách nhiệm cũng không thể dính đến họ, chỉ cần bị người có tâm lợi dụng, có thể làm lớn chuyện, thậm chí thăng lên trên tròng phạt nặng.

Lư Đông Ly không chịu nhẹ nhàng buông tha Phong Kính Tiết, nhất định phải ở trước mặt mọi người đánh y gần chết, cũng là vì bảo vệ y. Lần này phạt càng nặng, tương lai lớn chuyện, Triệu vương nghe nói Phong Kính Tiết đã bị phạt nặng, biết đâu sẽ không truy cứu nữa.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là phỏng đoán, không ai dám cam đoan kết quả nhất định sẽ phát triển theo hướng y nghĩ, cho nên Lư Đông Ly một mặt phải cố nén đau lòng, phạt nặng Phong Kính Tiết, một mặt còn luôn phải chịu đựng nỗi lo lắng vô cùng lớn trong lòng hành hạ.

Bất quá, bản thân Phong Kính Tiết cũng không trông chờ chuyện này dừng ở đây. Y cũng tuyệt không cho phép, tương lai bất cứ ai có cơ hội mượn việc này chỉ trích Lư Đông Ly làm việc thiên tư trái luật.

“Người yên tâm, trên đường trở về, ta đã viết hai mươi mấy phong thư gửi đi, ta nghĩ, toàn quốc sẽ có rất nhiều đại thương nhân có động tác, thương đội các nơi sẽ nhanh chóng tự nguyện kết thành đội tặng lương, sẽ hùng hùng dũng dũng, thanh thế đường hoàng xuyên châu qua huyện, đưa nghĩa lương đến Định Viễn quan, chúng ta sẽ không đói đâu.”

Lư Đông Ly ánh mắt thoáng động, dưới ánh nến lóe ra một luồng dị thái xán lạn: “Người định...”

Phong Kính Tiết cười lạnh: “Ta biết việc này sớm muộn sẽ có người làm lớn, đã như thế, không bằng chúng ta tự mình náo động tận trời trước, chẳng những phải khiến cả nước đều biết, còn nhất định phải triệt để sửa công tội thị phi, chỉ có như vậy, tương lai mới có thể miễn trừ hậu hoạn.”

Lư Đông Ly cố định nhìn y, rất lâu, mới nhoen miệng cười: “Tâm tư của người, thật là thần tiên cũng sắp dò không được.”

Phong Kính Tiết nhìn vẻ tươi cười đầu tiên của y từ nãy giờ, cũng không kiềm được mỉm cười: “Thông minh hơn nữa thì thế nào, lần này

không phải vẫn lật thuyền trong mương, người không thể quá tự đại, càng không nên coi thường người khác, dù là một ấu đờng ba thước, dưới vài tình huống, cũng có thể giết trắng hán bảy thước, mọi việc quá tự tin, nhất định tự nếm trái đắng.”

Lư Đông Ly thấy mũi nhọn trong lời nói có chút rầu rĩ kia đã chỉ lên người Tô Lăng, cũng không tiếp lời nữa, chỉ chuyên tâm xử lý vết thương cho y.

Nhưng Phong Kính Tiết cũng chỉ bình tĩnh nhìn Lư Đông Ly, lần thất bại này với y mà nói, suy sụp chẳng bằng cảnh tỉnh lớn hơn. Hóa ra, người thông minh tự phụ hơn, cũng sẽ tra lõn tính sai. Thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân. Y đắc tội bất quá là một Tô Lăng, Lư Đông Ly đắc tội, lại có bao nhiêu? Ngần ấy minh đao ám tiễn, y đâu phải toàn tri và toàn năng, còn bảo vệ được tên gốc này bao lâu đây?

Giữa hai người đột nhiên cứ thế trầm mặc xuống, Tiểu Dao đang cằn nhằn không hiểu ra sao, việc này, là gã quá ngu ngốc, hay là người khác quá thông minh, vì sao đối thoại của Đại soái và tướng quân, gã hoàn toàn nghe hiểu, rồi lại rõ ràng là chẳng hiểu?

Tại sao Đại soái và tướng quân nói nhiều lời như vậy, nhưng vẫn một tiếng xin lỗi, một câu thăm hỏi cũng không có.

Gã nhìn Lư Đông Ly lẳng lẳng, ánh nến chập chờn chiếu khuôn mặt nghiêng của Lư Đông Ly chợt tối chợt sáng, chỉ có ánh mắt cực chuyên chú kia, dù ở sâu nhất trong bóng tối, cũng sáng rực như sao.

Đã bao lâu, bao lâu rồi, tay đã mỏi nhừ, chân đã cứng đờ, lại chưa thấy Lư soái chớp mắt một lần.

Đã qua bao lâu rồi, vẫn có thể nhìn thấy mồ hôi lã lã ướt đầm quần áo y, vẫn có thể thấy, ***g ngực bởi vì cảm xúc kích động mà phập phồng kịch liệt, vẫn có thể thấy, khuôn mặt Đại soái không có biểu tình mãnh liệt, nhưng rõ ràng là càng nhợt nhạt hơn kia.

Vì thế, một chút bất bình cuối cùng kia, cũng liền nhàn nhạt tan đi.

Đại soái không xin lỗi, bởi vì biết, Phong tướng quân sẽ không trách mình, thế nhưng, với y mà nói, e rằng Phong tướng quân có thể trách mình oán mình, y sẽ dễ chịu hơn một chút nhỉ.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lựa Chọn

Thương của Phong Kính Tiết, phải mất đúng một đêm, mới xem như xử lý xong xuôi toàn bộ.

Trong mắt thế nhân, Phong Kính Tiết hẳn cũng là một quái vật thuần túy, bị thương thành như vậy còn có thể chẳng chút để ý nói nói cười cười, một tiếng kêu thảm kêu đau vốn nên có không có thì thôi, ngay cả sự lạnh lẽo bị thương vốn có, cũng bị tiếng nói cười của y hòa tan.

Đến quá nửa đêm thì gần như là một mình y nói chuyện, Lư Đông Ly phần lớn thời gian đầu trằn mắt, chỉ chuyên tâm làm sạch vết thương cho y, thậm chí cả số lần ngẩng đầu nhìn thẳng Phong Kính Tiết cũng ít đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay, với lời Phong Kính Tiết nói, y bất quá là ừ à đôi tiếng, ứng phó thế thôi.

Mà Tiểu Dao bởi vì Đại soái ở bên, không tiện làm càn, cũng chỉ có thể bảo trì sự trằn mắt cung kính.

Bởi vì không có ai đáp, Phong Kính Tiết lúc đầu còn có tâm tình nói chuyện, về sau dần dà cũng chẳng ra tiếng nữa.

Một đêm vất vả, Tiểu Dao không biết đã đổi mấy ngọn nến, cho đến khi sắc trời ngoài cửa sổ sắp sửa hừng sáng, thương trên người Phong Kính Tiết mới xem như triệt để xử lý xong.

Lư Đông Ly khe khẽ thở phào một hơi, thân thể chợt lão đảo, suýt nữa trực tiếp ngã quy xuống giường, lúc này mới cảm thấy tay phải đau mỗi gập gẫy, mới biết thân thể đã cứng đờ tê rần, cơ hồ chẳng giống thân thể của mình, lúc này mới phát giác mồ hôi ướt sũng áo, như thể mới vớt lên từ dưới nước vậy.

Y kịp thời vịn mép giường, nỗ lực ng ỡng, ng ỡng đầu vừa nhìn đã thấy Tiểu Dao cũng tái nhợt mặt, lắc lư trái phải, chắc kiên trì suốt đêm cũng làm gã mệt g ần chết.

Lại nhìn Phong Kính Tiết, dù là tâm tình nặng nề, cũng bất giác mỉm cười.

Cũng chỉ có loại quái vật này, mới có thể vào lúc bị thương như vậy, còn bị người ta lật kiểm vết thương mà vẫn có thể lăn ra ngủ được.

Y khe khẽ cười cười, thấp giọng đánh thức Tiểu Dao nửa ngủ nửa không, bảo tự đi nghỉ ngơi.

Tiểu Dao vốn nghĩ Đại soái còn ở đây, mình thân là thân binh, sao có thể rời khỏi, nhưng thấy Lư Đông Ly nhìn Phong Kính Tiết với ánh mắt ấm áp, thế là lời đã đến miệng lại im lặng nuốt xuống. Gã thuận theo rời đi, đồng thời tiện tay đóng cửa phòng.

Lư Đông Ly tự mình chuyển ghế, cứ thế trực tiếp ng ỡng bên giường, mặc ánh mắt mình l ảng l ảng lưu luyến trên mình người nọ.

Trước kia ở bên người nọ năm tháng lâu như vậy, lại không biết tên ngày thường khinh cu ờng chẳng ai bì nổi này, khi bám gối ngủ, bộ dáng vậy mà sẽ h ồi nhiên hết như một đứa trẻ. Chỉ là, vẫn phải đau nh ỉ, cho dù nói cười không cố kỵ, vẫn phải đau, cho dù tr ầm tr ầm thiếp đi, vẫn cảm thấy đau đ ớn, cho nên sắc mặt mới không thể khôi phục h ồi hào, cho nên m ồ hôi vẫn không ngừng r ướm ra trên trán.

Lư Đông Ly vắt khô chiếc khăn mặt trong chậu đ ồng, cẩn thận giúp y lau hết m ồ hôi trên trán, l ảng l ảng nhìn dung nhan đang ngủ say, bỗng nhiên hơi ng ẫn ng ờ.

Rất lâu rất lâu về trước, y cũng từng thế này, trông trước giường Phong Kính Tiết, l ảng l ảng đợi bằng hữu từ trong đau thương tỉnh lại.

Khi Phong Kính Tiết tỉnh lại, trời đã sáng bạch, y uể oải mở mắt, đi ầu đi ầu tiên khắc vào mắt, chính là khuôn mặt Lư Đông Ly dựa cột giường

thiếp đi.

Chẳng qua là một ngày một đêm, y đã tiều tụy đi nhiều.

Phong Kính Tiết cố định nhìn y, đột nhiên cười, thông thả nhớ rất rất lâu về trước, y cũng trong một thân đau thương tỉnh lại, thấy bằng hữu lạnh lẽo trông nom bên cạnh.

Nói đến thì lần đó sau khi hiểm tử hoàn sinh, gặp lại Lư Đông Ly, câu đối thoại đầu tiên của hai người kỳ thật vô cùng quý dị, tuyệt đối không hợp tình lý.

Một ngày kia, chuyện của họ nếu được hậu nhân tán dương, vậy lời từng nói khi thập tử nhất sinh gặp lại chí hữu, không chừng sẽ bị hậu nhân diễn dịch ra vô số phiên bản hoặc bi tình hoặc hùng tráng hoặc cảm động. Song trên thực tế, lúc ấy y chẳng qua là...

Phong Kính Tiết lại cười thoải mái, ngày đó y tỉnh lại, thấy Lư Đông Ly mặt quá thiếp đi, không nở đánh thức, nhưng phảng phất trong mình mình tự có sở cảm, Lư Đông Ly đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn thẳng vào đôi mắt hàm tiếu của Phong Kính Tiết.

Trong lòng Lư Đông Ly thoát tiên vui vẻ, sau là thả lỏng, trên mặt bất giác hàm chứa nụ cười, vừa định hỏi thân thể y thế nào, đã thấy Phong Kính Tiết tựa tiếu phi tiếu nhìn mình: “Đại nguyên soái của ta, nhân sinh trận đầu tiên, người có biết người đã làm sai chuyện gì?”

Lư Đông Ly không ngờ Phong Kính Tiết vừa tỉnh lại, đã dùng ngữ khí ba phần hài hước ba phần giáo huấn kiểu này nói chuyện với mình, nhưng cũng chỉ sững sốt một chút, sau đó vui vẻ cười nói: “Ta không nên quá kích động, quên mất đại cục, về sau gặp chuyện như vậy...”

Y cố định nhìn Phong Kính Tiết, lời nói hàm chứa ý cười, vẻ mặt lại ngưng trọng, khiến người ta không biết những lời này rốt cuộc là nói đùa, hay là nghiêm túc, “Về sau lại gặp chuyện như vậy, ta phải nhớ quốc sự làm trọng, lập tức bỏ người không nhìn là được.”

Nhớ lúc ấy mình nghe y nói như vậy, đã cười ần lên, kéo theo các vết thương toàn thân trên dưới, dọa vị Nguyên soái này sợ tái mặt.

Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Phong Kính Tiết cũng d ần tràn ra ý cười, phảng phất thời gian đã trở lại khoảnh khắc thủ nhau chờ nhau mà kinh hỉ nhìn nhau đó, Lư Đông Ly đứng khoảnh khắc này chợt mở mắt.

Thấy Phong Kính Tiết tỉnh lại cũng vui vẻ, nở nụ cười định nói chuyện.

Mà Phong Kính Tiết thấy y th ần dung ý cười đầu như lúc đó, lại nhớ tình hình ngày hôm ấy, đột nhiên hỏi như ma xui quỷ khiến: “Đông Ly, người vì đại cục mới không chút chùn tay đánh ta một trận, một ngày kia, nếu vì quốc gia đại cục, lại phải vứt bỏ tính mạng ta, người vẫn sẽ lựa chọn như vậy chứ?”

Vẻ tươi cười vốn phải cực kỳ vui vẻ trên mặt Lư Đông Ly kia đột nhiên cứng lại, mà một ngữ vừa ra, Phong Kính Tiết lập tức hối hận, cho dù là nói đùa, cũng không nên nói như vậy.

Tên kia, không biết đùa kiểu này đâu.

Mà Lư Đông Ly chỉ l ẳng l ặng nhìn y, vừa không cười y nói bậy, cũng không giận y đùa giỡn, càng không nghĩ cách chuyển đề tài, chỉ tr ần mặc, mà ánh sáng trong mắt d ần d ần ảm đạm.

Phong Kính Tiết thở dài trong lòng, vấn đề này là không nên hỏi, cho dù là kích động, cho dù là hồ đồ, cũng không nên. Lư Đông Ly là một người sẽ không lảng tránh câu hỏi của bằng hữu, câu hỏi tổn thương người hơn, y nhất định trả lời, nhưng mà, trả lời như vậy, với y đã là thương tổn cực lớn.

Nhớ tới lúc trước y từng hỏi vấn đề mình và Tô Uyên Trinh đồng thời gặp nạn sẽ cứu người nào, đã làm Lư Đông Ly cực kỳ thống khổ, không ngờ trong lúc vô ý lại hỏi một vấn đề với Lư Đông Ly mà nói là càng thêm lưỡng nan.

Phong Kính Tiết cắn răng không chịu lùi tránh ánh mắt dằn bít thương của Lư Đông Ly, trong lòng hung tợn mắng mình một trận có thừa, cũng bất giác hơi bị thương. Phong Kính Tiết ới Phong Kính Tiết, hóa ra sự phóng khoáng của người là giả, hóa ra phong độ của người, lý giải của người, toàn là giả dối, hóa ra trận này bị đánh, trong lòng người kỳ thật ít nhiều vẫn hơi để bụng, hơi để ý...

“Quốc sự làm trọng.” Sau khi trăn mặc một lúc lâu, Lư Đông Ly mới nói ra bốn chữ. Y chưa bao giờ trốn tránh vấn đề của bằng hữu, y chưa bao giờ có thể giấu giếm bằng hữu, dù rằng đáp án ngắn gọn này, khiến y một lần nữa đối mặt với giày vò tâm linh, nhưng y vẫn thẳng thắn không kiêng dè.

Phong Kính Tiết tròn tròn mắt nhìn y cả buổi, đột nhiên cười ha ha: “Trời ời, ta sớm đoán được loại người như người nhất định sẽ trả lời ta như vậy. Nhưng người có đến mức nghiêm túc như vậy, khó xử suy nghĩ cả buổi như vậy, sau đó mới đáp? Trên đời này chỉ có loại ngu ngốc như người mới nghiêm túc ứng phó vấn đề kiêu này của ta như thế.”

Y cười âm thầm như vậy, hữu lực như vậy, tùy ý như vậy, cười đến toàn thân run lên. Lư Đông Ly giận tái mặt: “Người đừng ồn ào nữa, cứ cười như vậy, vết thương lại hở miệng cho coi.”

Ngữ khí vừa gấp vừa giận, lời nói vội vàng nóng nảy đầu quen thuộc như thế, bao lâu về trước, khi y trọng thương tỉnh lại, không nhìn đau đớn mà cười tùy ý, bằng hữu của y cũng sốt ruột thay y, đau thay y như vậy.

Tên ngốc này, người ta bị thương bị đánh không gấp không đau, cần y cấp bách tức giận thế này sao?

Phong Kính Tiết cứ thế cười điên cuồng chẳng thềm để ý, cười đến gần chảy cả nước mắt: “Đồ đồ, vấn đề kiêu này mà người cũng đáp nghiêm túc, người không biết nói đùa là gì sao? Không biết nói mấy câu dễ nghe rằng ta nhất định lựa chọn bảo vệ người để lừa người cao hứng, cho dù là lời hình thức khách khí cũng nên ứng phó một chút, có trực tiếp làm bẽ mặt người ta như người vậy không?”

Lư Đông Ly thấy y càng cười càng lợi hại, giận dữ ngã xuống bên giường, đưa tay hung hãn đè y. Bởi vì phải tránh vết thương, những nơi khác đều không thể xuống tay, đành phải ghì chặt cổ y, thoát nhìn như là bóp cổ: “Người đừng có cười tùy tiện như vậy, nếu đổi lại là người, vì quốc sự, cũng nên tạm thời vứt bỏ ta trước.”

Phong Kính Tiết bị vẻ hung tợn đó của y dọa, không dám cười quá điên cuồng, đành phải cười nhỏ: “Phải phải phải, nếu là ta tự nhiên cũng phải vứt bỏ người không lo. Quốc sự làm trọng mà, đâu phải người ta không hiểu những đạo lý lớn vì nước vì dân này.”

Quay đầu nhìn nhìn Lư Đông Ly vẻ mặt nghiêm túc, nhin không được lại cười sảng sặc: “Phải phải phải, quốc sự làm trọng.”

Lư Đông Ly đành phải giận dữ trừng Phong Kính Tiết, nhìn y dùng tiếng cười kiêu ngạo càn rỡ như vậy, lần lượt lặp lại bốn chữ vốn nên trang nghiêm túc mục.

“Quốc sự làm trọng.”

Mà rất lâu rất lâu về sau, Lư Đông Ly mới chân chính hiểu, bốn chữ này nặng nề biết mấy, rồi lại buồn cười biết mấy.

Rất lâu rất lâu sau này, Lư Đông Ly hồi tưởng câu hỏi đùa của Phong Kính Tiết ngày hôm nay, cùng câu trả lời của mình sau khi nghiêm túc suy tư, liền chỉ còn nỗi đau thương hằn đoạn, vạn dao khoét tim.

Mà giờ khắc này, Phong Kính Tiết vừa cười, vừa nghĩ không chút để ý.

Đương nhiên, là phải lấy quốc sự làm trọng.

Nếu là bản thân y, cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Luận đề của y đời này chung quy vẫn là trung thân, tuy nói không yêu cầu biểu hiện tốt lắm, chỉ cần miễn cưỡng kết thúc đời này thì nhất định có thể qua, nhưng cũng không thể quá lệch đề, khi chân chính đối mặt với lựa chọn, y phải nhớ thân phận và luận điểm trung thân của mình.

Lựa chọn của trung thần, lựa chọn của trung thần chỉ có thể là trung với quân, trung với quốc, trung với bách tính, trung với thiên hạ, trung với đại cục.

Quốc sự đương nhiên phải làm trọng.

Thế nhưng...

Y cười miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Lư Đông Ly giận đến xanh xám và đôi mày nhíu chặt kia.

Đồng ý rằng này, tên gốc này, kẻ đầu này, kỳ thật y mới là người chân chính có thể vì quốc gia đại cục, hoàn toàn hy sinh bản thân kia.

So với Phong Kính Tiết chẳng qua bị đánh một trận, ngoài mặt nhẹ như mây gió, trong lòng kỳ thật âm thầm canh cánh, y mới là người chỉ cần đã nhận định, thì vô luận bị cô phụ, bị hy sinh, bị bán đứng thế nào, cũng vẫn sẽ không hận ai nhỉ?

Tất cả loại người này, kỳ thật cũng đáng bị cô phụ, bị hy sinh, bị bán đứng nhỉ.

Nếu như đổi chỗ, nếu đối mặt với lựa chọn, nếu biết y nhất định không oán không hận, vậy thì, quốc sự làm trọng một cách đúng lý hợp tình, lại có gì không tốt?

Sáng sớm hôm đó, Phong Kính Tiết nhìn bằng hữu tốt nhất cả đời mình, cười điên cuồng không ngừng, cười đến mức vết thương vỡ toang, máu nhuộm băng vải, cười đến nỗi Lư Đông Ly ở bên tai hung tợn uy hiếp vô số lời, y đầu như không tự biết, không nghe thấy.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nguy Cơ

Lục Trạch Vi vẫn lặng lẽ nghe Thụy vương từ từ tự thuật những chuyện đời đã qua ấy, nói đến đoạn mất lương bị trách này, không khỏi bật cười: “Hóa ra sự kiện biểu dương sôi sùng sục thiên hạ đầu nghe lúc trước, là như thế mà đến, Phong Kính Tiết này quả nhiên là một nhân vật, một chiêu tiên hạ thủ vi cường này đúng là bất ngờ.”

Ngày đó sau khi Phong Kính Tiết để mất lương không lâu, toàn quốc các nơi dường như cùng một thời gian, bắt đầu truyền lưu đầu đuôi vụ mất lương này. Trong trà quán, trên tửu lâu, trong chợ, mọi người đều nói đến chuyện này như việc nóng sốt lớn nhất, có việc hay ho này, biên lời ca, viết kịch bản, rồi cuộc biến thành truyền kỳ mà diễn dịch.

Mà trong những câu chuyện diễn nghĩa này, tất nhiên phải phẫn khích hơn xa chuyện thật. Nạn dân kia khóc lóc kêu la, quỳ trước xa đội của Phong tướng quân thế nào, Phong tướng quân bị thống, vì bách tính khổ nạn mà đau đớn khóc ra máu, cuối cùng đại nghĩa mà bố thí lương thế nào, đám thân binh luôn miệng khuyên bảo, hiểu lấy lợi hại thế nào, Phong tướng quân lại lẫm liệt đại nghĩa, thà vứt bỏ tính mạng đi gánh vác trách nhiệm, cũng phải cứu trợ bách tính thế nào.

Từng màn từng đoạn kia, hiệp can nghĩa đảm gì đó, trung nghĩa vô song gì đó, đầu diễn dịch đến cực hạn.

Người nghe người xem, không ai không ngửa mặt lên trời than thở, đập bàn khen hay, gửi kính ý vô thượng và cảm động chân thành đến người hoàn mỹ trên đạo đức thế này.

Xưa nay trong mắt bách tính, quan viên tốt không ngoài bình thường phán oan quyết ngục, lúc tai nạn thì mở kho phát lương. Cho nên hầu như

các thanh quan hảo quan các đời tương truyền qua tai qua miệng bách tính, chuyện thường làm nhất, chính là mỗi ngày khai đường thăm án và không có việc gì phát lương khắp nơi.

Mà trong lòng bách tính, võ tướng tốt, tự nhiên là những anh hùng có thể bảo vệ quốc gia, thường xuyên đánh quân giặc ngã khắp đất.

Mà chiến tích anh hùng năm đó bỏ nhà cứu nước, về sau liên tiếp đánh bại quân Trầ của Phong Kính Tiết, sớm đã là truyền xưng đương thời, lại thêm hành động phát lương lần này, trong dân gian càng truyền càng huyền hoặc, sự tán đồng của bách tính với y càng sâu, hoan hỉ tán thưởng có thừa, càng xem y như anh hùng cứu thế, phật sống vạn nhà.

Việc này toàn quốc có ba nhà buôn lương lớn bỗng nhiên tổ chức đội nghĩa lương, cờ gấm thật to, chiêu bài thật cao, tuyên bố nguyện khuynh gia để bù số lương tướng quân mất, ném cái tội tướng quân phải chịu.

Tiếp đó các nơi lại có rất nhiều đại thương nhân khác, tuy không phải buôn bán lương thực, cũng đều xuất tiền mua lương. Người người đều nói, Phong tướng quân năm đó cũng là nhân tài kiệt xuất trong giới thương nhân, lại dốc hết gia sản ứng phó quốc nạn, hiện giờ thân thủ biên quan, thể bảo vệ quốc thổ, còn vì sinh tử của bách tính mà dễ dàng vứt bỏ tính mạng mình, gánh đại tội. Họ đều là thương nhân, tuy không thể làm như Phong tướng quân, nhưng cũng cần tận chút tâm lực, mới không xấu hổ với lương tâm.

Đám người này đều là người cũ năm đó Phong Kính Tiết đề bạt trọng dụng, hiện giờ đều thành đại hào một phương, đều có một dải thiên địa, nhận được thư cầu trợ của Phong Kính Tiết, há lại không tận lực tương trợ.

Họ lúc này vừa vung tay hô, những thương nhân khác không nghĩ yên được. Thứ nhất, chuyện này quả thật khá cảm động, thứ hai, truyền kỳ anh hùng của Phong Kính Tiết cũng quả là khiến người ta hướng về, thứ ba, làm thương nhân, hành động của Phong Kính Tiết, họ quả thật thẹn lầy. Thứ tư, những thương nhân dốc sức chủ trương nghĩa trợ biên quan quân lương đó, đều là đại thương gia, là người làm ăn lớn, đều có ngàn vạn mối quan hệ hợp tác làm ăn với những thương nhân khác, lúc này, dù thế nào

cũng nên nỗ lực đáp một chút. Thứ năm, lúc này xuất tiền xuất lực, là chuyện cực có thể diện, khẳng khái giúp đỡ giải quyết quốc nguy, là một nguồn vốn lớn, tương lai cho dù kết giao với quan phủ, cũng không cần bởi vì thân là thương nhân mà hơi tự thấy hèn mọn.

Vì thế, lần này vừa hô, rốt cuộc người đáp như mây, thương gia lớn nhỏ trong nước đứng lên không ít, các nơi đều có đội ngũ vận lương tổ chức tự phát của dân chúng.

Đến cả trong dân chúng bình thường, cũng có người cảm động vì chuyện này, thật lòng lo lắng cho Phong Kính Tiết, tuy sức không thể bằng, vẫn vác khoản lương tiền cầm còi trong nhà kia đến quyên trợ.

Ban đầu, chuyện này chính là Phong Kính Tiết cố ý kích động, nhưng đến sau đó, sự nhiệt tình trong lòng dân chúng đã bị kích động, lại có đám người thích đầu cơ, có tâm mượn đây kiếm chác, chuyện này đúng là càng ngày càng to.

Nơi nơi có người truy tiền lương vỡ bố thí lương đã bị sửa loạn cả lên, vô cùng đặc sắc cảm động này, nơi nơi có người khen y kính y, cũng có rất nhiều văn nhân tao khách, viết hết đồng này đến đồng nọ thi văn, biểu đạt thái độ khâm kính với chuyện này.

Dân gian cũng bắt đầu ầm ầm có lời đồn, nói là nếu vì việc này mà phạt nặng Phong Kính Tiết, sẽ xảy ra sự kiện vạn người dâng thư cầu tình gì đó.

Kỳ thật tội để mất lương này của Phong Kính Tiết, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu không có người có tâm gây khó dễ, trên cơ bản tất cả thưởng phạt đều có thể do Nguyên soái trực tiếp quyết định, căn bản ngay cả nhất định phải truy đến đến vua cũng chẳng cần.

Mà lúc này nhân mã của Cửu vương còn chưa kịp đưa tấu chương hạch tội đến tay Triệu vương, Ngự sử phụ trách văn phong ngôn sự bị họ mua cũng còn chưa kịp viết xong văn chương công kích Phong Kính Tiết.

Cả nước trên dưới, dân gian, sĩ lâm, thương giới, đều là tiếng khen ngợi Phong Kính Tiết, mà nghĩa cử tặng lương các nơi, càng được quan

phủ địa phương khoái mã báo đến trong kinh.

Đến đây thì chẳng còn Ngự sử ngu ngốc nào dám làm chim đầu đàn nữa.

Trái lại có quan viên thông minh nọ, vội vàng xem chuyện mỹ đàm nghĩa cử dân gian này như tin vui nói với Triệu vương.

Cả triều đều khen Thánh thượng hiên minh, mới có bộ tướng yêu quý bách tính như thế, ngay cả con buôn tiện dân, cũng bị ngô vương nhân hậu cảm động, một lòng vì nước dốc sức.

Triệu vương cũng cảm thấy đây là việc tốt, nghĩa cử tự phát của bách tính, phụng hiến tự động của thương nhân kiều này, là có thể tô điểm cho thái bình thịnh thế, tôn lên khả năng trị thế của y nhất, chuyện này ghi vào sách sử, cũng là một mỹ đàm.

Lúc này y lại nhận được sớ thỉnh tội Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết liên danh viết, Phong Kính Tiết tự nói mất lương đáng chết, mà Lư Đông Ly cũng nói là mình quẫn thúc vô lực, tội không thể tha.

Lúc này, Triệu vương tâm tình rất tốt, sao có thể trách tội, trực tiếp hạ thánh chỉ trấn an hai người một phen, còn khen mạnh Phong Kính Tiết, tặng cả đồng vàng bạc châu báu chưa nói, lại còn không công thẳng cho ba cấp, rốt cuộc trực tiếp thăng đến tam phẩm.

Với xuất thân thương nhân của Phong Kính Tiết mà nói, quan có thể làm lớn như vậy, tại Triệu quốc quả thực chưa từng có tiền lệ.

Hơn nữa thánh chỉ vừa hạ, tính chất của chuyện này từ đây định xuống, người thần có động tác cho dù đã nghĩ sẵn nhiều tội danh hơn, cũng không thể nhiều lời một chữ, thậm chí sau này có chuyện gì, cũng chẳng thể nhắc lại chuyện cũ, bằng không họ phủ định sẽ không phải Phong Kính Tiết, mà là Triệu vương.

Mà Tri phủ Trấn Giang tân nhiệm nhìn thấy tin tức Phong Kính Tiết được phong thưởng, thần tốc thăng quan trên công báo, tức đến mức ngã

bệnh liệt giường nửa tháng trời không thể ra xử lý công việc, việc nhỏ kiêu này, tự nhiên sẽ chẳng có ai để ý.

Mà phủ Trấn Giang, nghiêm cấm kịch viện trình diễn “Thi lương ký”, càng không cho phép nghệ nhân kể chuyện đàn hát đoạn cổ sự đương thời lão bách tính thích nghe nhất này. Chính lệnh này tuy nói cũng có một số người lên án, bất quá dù sao chẳng phải đại sự, lão bách tính phủ Trấn Giang thẫn mắng mấy câu, nói mấy câu rồi đành thôi.

Lúc này Thụy vương nghe tiếng Lục Trạch Vi tán thưởng, chỉ cười lạnh lùng: “Khôn khéo giỏi giang hơn lại có thể thế nào?” Ánh mắt y hờ hững nhìn sân khấu náo nhiệt tung bừng ngoài cửa sổ kia, không khí vui mừng náo nhiệt ngoài cửa sổ, cùng vẻ lạnh băng tức sát trong mắt y, như hai thế giới không liên quan, một khung cửa sổ chính giữa, cách ra hào rộng sinh tử băng hỏa.

“Y bản lĩnh cao cường, y văn võ song toàn, y hiểu rõ nhân tính, nhưng hết thấy những đi đâu này đâu không cứu nổi bản thân y.” Ngữ khí của Thụy vương dần lạnh lẽo, “Y làm được nhiều hơn thì thế nào? Ban đầu, có lẽ người người cảm thán bản lĩnh của họ, kính nể hành động của họ, tán thưởng công lao của họ, nhưng bất cứ chuyện kinh thiên động địa nào, làm quá nhiều, dần dần trong mắt thế nhân, cũng chỉ như bình thường. Bản thân Phong Kính Tiết có thể hiểu rõ nhân tính, nhưng vẫn không nhìn ra được không bỏ xuống được, đến sau đó...”

Y lắc đầu, vẻ mặt chẳng biết là tiếc hay than, là giễu hay trào.

Lục Trạch Vi trầm mặc không nói, đúng vậy, việc mất lương năm đó đến nay đã hai năm. Khoảng thời gian hai năm, Trấn quốc lại tổ chức mấy lần tiến công, mỗi một lần đều bị ngăn vững ngoài Định Viễn quan, không thể vào quan một bước.

Trong khoảng thời gian quá dài dòng, tất cả uy hiếp đều bị ngăn tại Định Viễn quan, triều đình cũng vậy, bách tính cũng thế, chưa từng gặp uy hiếp, chưa từng cảm thấy thống khổ, dần dà chiến sự tàn trời, lo lắng tàn trời năm đó, hiện giờ nhìn đâu bình thường.

Rất nhiều người đầu bất tri bất giác sinh ra một loại ảo giác, quân đội Trầ quốc quá vô dụng, quân đội Trầ quốc dù thế nào cũng không thể công phá Định Viễn quan, chuyện đánh giặc đã chẳng cần lo lắng, chẳng cần lo âu nữa.

Mà công huân Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly từng lập, cũng dần dà không còn quan trọng.

Thế nhân trước nay đầu dễ dàng quên ân đức của người khác, quên giáo huấn từng trải.

Mà Phong Kính Tiết khôn khéo giỏi giang như thế, mấy năm nay lại thủy chung không nghĩ cách để Triệu quốc thiết thiết thực thực chịu chút giáo huấn, nếm chút gian khổ, khiến quân vương bách tính sau khi có nguy cơ và nổi đau cắt da chân chính, mới có thể hiểu rõ, tướng soái họ với quốc gia quan trọng cỡ nào.

Thế mà, ngần ấy năm, ngần ấy trường chiến sự, ngần ấy cơ hội có thể lợi dụng, ngần ấy cơ có thể cò kè mặc cả với triều đình, chung quy vẫn chẳng dùng một lần.

Cũng chẳng biết là thật sự chưa từng nghĩ đến, hay là đã nghĩ đến, lại vẫn không thể làm.

Hiểu rõ nhân tính hơn nữa, lại không thể buông bản thân ra, kết cục cuối cùng có thể thế nào đây?

Khi quân vương đã không còn coi trọng họ, khi triều đình đã không còn để ý chiến công của họ, khi bách tính cũng không còn truyề tai nhau nói may mà có Lư đại soái và Phong tướng quân, chúng ta mới có thể sinh sống an nhàn, những oán hận ẩn nhẫn nhiều năm ấy, những tiểu nhân đang âm thầm rình rập ấy, cuối cùng đã có cơ hội tấn công.

Thụy vương khoanh tay đứng, thanh âm trầm thấp mà cô đơn: “Phong Kính Tiết sau khi bị người hãm hại công kích, có thể lập tức tiên hạ thủ vi cường, tạo thành sự thật đã định, đoạn tuyệt khả năng người ngoài gia tăng tội danh cho y, cố nhiên lợi hại, nhưng y lại quên mất, muốn thêm tội, hoạn

gì không từ. Năm đó y tạo ra thanh thế lớn như vậy, trong mắt phụ vương, tất nhiên là đại đại hỉ sự, nhưng hôm nay thời thế đổi dời, kẻ có tâm chí hờ hững nói nhiều vài câu, một tướng quân tay nắm quân quyền, có thể đắc dân tâm như thế, tự có thể khiến quân giả ngần cho là họa lớn, mà các loại khác...”

Y vốn chỉ bình bình nói ra, thế nhưng ngữ khí bỗng ngừng, dương tay đánh một quyền thật mạnh lên song lan.

Lục Trạch Vi khe khẽ thở dài, nói nhàn nhạt: “Vương gia, kỳ thật Phong Kính Tiết nói đến chẳng qua là bị Lư Đông Ly liên lụy, Vương gia nếu có thể...”

“Không cần nói nữa, đại trượng phu nên đoạn là đoạn, há có thể tự giữ ản hoạn, hơn nữa...” Thụy vương sắc mặt âm lãnh, ánh mắt trông phương xa, “Rất nhanh, sứ giả sẽ có thể đến Định Viễn quan. Lúc này, có làm gì nữa cũng muộn rồi, và căn bản không cần phải làm.”

Lục Trạch Vi không nói gì, chỉ lưu luyến tầm mắt trên nắm đấm Thụy vương đánh mạnh lên song lan kia, đại trượng phu nên đoạn là đoạn sao...

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ngây Thơ

“Đúng vậy, người sẽ chết rất nhanh thôi, người không biết hả?”

“Đúng vậy, người sẽ chết rất nhanh thôi, người không biết hả?”

“Đúng vậy, người sẽ chết rất nhanh thôi, người không biết hả?”

Thân tại nơi cao nhất Định Viễn quan, phương xa là cát vàng dưới trăng sáng mù mịt vô tận, gió mạnh kéo đến, thanh âm thủy chung quanh quần bên tai, vang ở trong lòng kia, liền như từ nơi cao nhất trên trời, mang theo ý chí của thần linh, xa xa truyền đến.

Phong Kính Tiết hơi cười khở.

Sẽ chết rất nhanh?

Thế nào là rất nhanh, một ngày, hai ngày? Một tháng, hai tháng?

Đối với những người sinh mệnh dài dòng vô tận như họ mà nói, cho dù là mười năm trăm năm, kỳ thật cũng có thể tính là rất nhanh nhỉ?

Câu “rất nhanh” kia của Trương Mẫn Hân rốt cuộc là có ý gì, rốt cuộc là nhanh đến chừng nào?

Huống chi, cái tên yêu nhất là cười trên tai họa, chuyên môn gây chuyện sinh sự đó, lời trong miệng cô ta, lại có mấy phần đáng tin?

Thế mà, rốt cuộc không thể an tâm nhỉ, cho nên sự trống rỗng mờ mịt trong lòng này, khiến người bỗng đau bu ần.

Y ngửa đầu, nhìn ánh sao vô tận phương xa, thiên ý trong mình mình, rốt cuộc là gì đây?

Bên môi chợt lộ ra ý cười ba phần tự giễu, những người đã phát triển khoa học đến tận cùng, khiến sinh mệnh gần như có thể kéo dài vô hạn như họ, cũng sẽ đi hỏi dò thiên ý sao?

Vốn còn cho rằng sinh mệnh như họ, sớm đã mất đi sự kính sợ với vũ trụ vạn vật rồi chứ.

Nữ nhân vô vị kia tại Tiểu Lâu thấy y bàng hoàng vô thức, phải chăng sẽ đắc ý dương dương cười điên cuồng không ngừng.

Một trong những học sinh ưu tú nhất ban, lại vì một câu nói đùa thuận miệng của cô nàng, mà ưu hoài không tan như vậy.

Dù là người khác nhìn, hẳn cũng sẽ mê mang không hiểu nhỉ. Với họ mà nói, đời đời kiếp kiếp, chẳng qua là trò chơi, năm tháng phàm trần, chớ bằng khói bụi, có gì cần phải bận tâm, có gì cần phải lo lắng, trước nay sớm chết sớm sinh, bao đời nay, người nào không phải lấy vẻ tươi cười ngênh đón tử vong đâu.

Tại sao, y lại có phản ứng vụng về mà buồn cười như thế.

“Đúng vậy, người sẽ chết rất nhanh thôi, người không biết hả?”

Sẽ chết rất nhanh sao?

Nếu đây không phải lời đùa, vậy thì, lại vì sao mà chết đây?

Chết trong chém giết, chết trong chiến tranh, chết ở trong quân vạn mã sao?

Hay là...

Phong Kính Tiết thở dài không nói. Người trong Tiểu Lâu, lịch thế độ kiếp, dùng những đi đâu đã thấy đã gặp đã làm mỗi đời để hoàn thiện luận đề của mình, tất cả mọi thứ, phải tự lực làm, không thể sử dụng lực lượng

vượt khỏi thời đại, cũng không thể tùy ý vận dụng tri thức đương thời không có. Giữa các học trò, không cần tận tâm tránh né, nhưng tuyệt không tán đồng tham dự quá mức vào sinh mệnh những người khác. Mà hết thảy lực lượng trong Tiểu Lâu sẽ càng không cung cấp trợ giúp cho họ.

Cho dù thanh đao giết người đã chém đến lưng, hệ thống kiểm tra giám sát trong Tiểu Lâu tra ra hết thảy, cũng sẽ không nhắc nhở gì họ.

Sắp phát sinh gì, y chỉ có thể tự mình đi phỏng đoán, đi suy luận, tuyệt đối không thể trông chờ Tiểu Lâu trợ giúp chỉ điểm.

“Kính Tiết, đã muộn thế này, sao còn chưa đi ngủ?” Thanh âm ôn nhuận có phần quan tâm, nghe tới, như gió xuân ulla vào lòng.

Phong Kính Tiết quay đầu, nhoẻn miệng cười, dưới ánh trăng lạnh lạnh, liềnh có vẻ ấm áp đậm đậm: “Người cũng vậy.”

Lư Đông Ly mỉm cười đi tới, cùng y sóng vai đứng ở đầu thành, ánh mắt trông phương xa, nhẹ nhàng nói: “Người ngày mai phải lĩnh quân xuất phát rồi, ta làm sao còn ngủ được?”

Phong Kính Tiết cười nhẹ không thể nói, chỉ theo tầm mắt y, nhìn ánh sao cuối chân trời kia.

Lần này, Trần quân đi đầu động tám vạn đại quân. Đây đã là lần thứ mười một Trần quân tiến công Định Viễn quan, cũng là lần nhân số nhiều nhất.

Mà thủ quân Định Viễn quan, lại chưa hề tăng một người.

Cùng Trần quân giao chiến đã rất nhiều năm, rất nhiều lần.

So với lúc vừa bắt đầu, Triệu quốc cả nước trên dưới kinh hồn táng đảm, muốn người cho người, muốn tiền cho tiền, quân lương khí giới không gì không cung ứng sung túc, hiện tại, triều đình, bá quan, thậm chí là bách tính, đối với chiến tranh biên cảnh này, đều đã thành quen và mất cảm giác.

Dường như mọi người đều ảo tưởng rằng hết thảy chỉ là va chạm nhỏ, chiến tranh con con trên biên cảnh, dường như mọi người đều cảm thấy rằng vô luận thế nào, quân đội Trần quốc nhất định không thể công vào.

Phải chăng, nguy cơ đáng sợ hơn, một khi thời gian đã dài, hờ hững và trụy tính sâu trong lòng người, sẽ làm người ta coi thường tai nạn trước mắt.

Nguồn lính dần dần không được bổ cấp đủ, chi viện quân giới vũ khí và ngựa cũng luôn bị các loại cố kéo dài.

Kỳ thật từ khi có quân đội tới nay, các quốc gia, chuyện thế này đều không thể thiếu. Hơn nữa dưới các loại thủ đoạn mềm cứng đủ cả của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, hết thảy họ giành đến cho Định Viễn quan, đã hơn xa những quân đội khác. Song bởi vì phải không ngừng đối mặt với chiến tranh, hao tổn của họ lại càng nhiều hơn.

Thế nhưng, nếu cả Hoàng đế cũng không còn để tâm đến chiến sự biên quan, cao hứng dùng quân phí tu cung điện, tuyển mỹ nhân cho mình, vậy thì còn có thể trông mong quan viên địa phương có thể tận lực cung cấp hậu cần chi viện tiếp tế sao?

Dưới tình huống gian nan thế này, đối mặt với chiến tranh, họ chỉ có thể nghĩ cách, dùng hy sinh tối thiểu đổi lấy thắng lợi. Nhân quân đội Trần quốc còn chưa đến bên ngoài Định Viễn quan, phong tỏa cửa quan, do Phong Kính Tiết dẫn một nhánh *** binh, đêm tối lao đi, ẩn sâu trong hoang mạc. Đợi khi đại quân Trần quốc triển khai quân ngoài quan, một kích phá hủy đường tiếp lương, khiến họ không thể không lui binh, cũng là phương pháp giảm tổn thương đến tối thiểu trước mắt có thể nghĩ được.

Trước kia tác chiến, phần lớn là do người Mạc Sa tộc phụ trách cướp giết quấy rối bên ngoài. Nhưng Trần quân đã nếm mùi đau khổ quá nhiều, phòng hộ cũng ngày càng chu mật, hơn nữa lần này, đối phương đại quân nhân số quá nhiều, binh lực hậu lương chắc hẳn cũng tuyệt đối không mỏng, chỉ sợ Mạc Sa tộc rất khó tự lực nuốt trôi, nhất định phải có Phong Kính Tiết dũng tướng bách chiến này tham gia chỉ huy, mới có thể vạn toàn.

Về phần Định Viễn quan bên này trái lại khỏi cần lo nghĩ, chỉ cần thủ vững không ra, đừng nói tám vạn, cho dù mười tám vạn, cũng không thể công phá Định Viễn quan trong thời gian ngắn.

Phong Kính Tiết nhìn Lư Đông Ly, lại cười. Những năm qua kèn vai chiến đấu, cần dạy đâu đã dạy xong, Lư Đông Ly chẳng những đã hiểu rõ binh pháp, cũng có đủ kinh nghiệm thực chiến, thậm chí ngay cả chư tướng trong quan, đều được tôi luyện trong nhiều lần chiến tranh này, thả ra mỗi người đều có thể tự ngăn một phương.

Đừng nói là không có ý, không có quan hệ quá lớn, cho dù là Lư Đông Ly cũng không còn, chỉ cần không phải chủ soái vô năng khác đến phá hoại, chỉ bằng những tướng lĩnh này, có thể bảo vệ vững vàng Định Viễn quan.

Mấy năm qua, huấn luyện cho Triệu quốc một nhánh quân đội *** nhuệ nhất, một nhóm tướng lĩnh trăn trở dũng mãnh nhất, tin rằng vô luận tương lai có bao nhiêu biến cố, bao nhiêu nguy nan, họ luôn có thể làm chút gì đó cho quốc gia?

Vừa nghĩ đến đây, bất giác lại cười khổ. Sao hiện tại nghĩ gì cũng như đang lo lắng hậu sự vậy.

Lư Đông Ly thấy ý cười cay đắng bên môi y, bất giác cũng thở dài: “Kính Tiết, chúng ta ở Định Viễn quan này, đã đánh thắng bao nhiêu trận. Thế nhưng, luôn cảm thấy dường như không có tác dụng gì, bất kể Trần quân đại bại thế nào, chẳng bao lâu sau luôn sẽ cử binh đến nữa, chiến tranh lặp lại không dứt như vậy, như thế vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.”

Phong Kính Tiết cười nhàn nhạt, vô luận họ trên chiến thuật đã giành được bao nhiêu thắng lợi, nhưng trên chiến lược lại thủy chung nằm trong liệt thế.

Trần vương hiếu chiến thành tính, luôn dùng chiến tranh khuếch trương khắp nơi, phạm chiến tranh tất động viên cả nước, nam tử trong nước đều là binh tráng. Mỗi lần nói đến chiến sự, quân thần trên dưới không ai

không dốc sức ứng phó, càng chiến càng dừng, càng tỏa càng độc. Bại trận thì lui về, lại chiêu tập binh mã, chuẩn bị cuộc chiến tranh tiếp theo.

Mà Triệu quốc, chiếm địa lợi thuận tiện, trước nay chỉ lo cầu an. Liên tiếp bị xâm phạm, cũng chỉ mong thủ được thành trì là được, chưa từng có bất kỳ ai suy xét chuyện phản công. Không có được sự ủng hộ của triều đình, nhánh quân đội họ đây hành động lớn nhất chẳng qua là thủ thành phá địch thế thôi.

Hậu cần tiếp tế không đủ, một mình xâm nhập địch cảnh, phản công cường địch, tỏa mũi nhọn, diệt *** nhuệ, đoạn tâm chinh phạt, đó căn bản là kẻ gần nằm mộng.

Cho nên, họ chỉ có thể vây hãm trong thành trì này, lần lượt đợi Trần quân tiến công.

“Lấy chiến cầu hòa, bức bách người Trần quốc không còn dám ngấp nghé Triệu quốc chúng ta nữa, đương nhiên là phương pháp nhanh nhất tiện lợi nhất, nhưng người ta đâu biết đi đâu đó là không thể. Đừng nói triều đình tuyệt không hành động như vậy, cho dù thật sự giáng chỉ chinh Trần, một phen sát phạt này, Triệu quốc chúng ta tất chết vô số chiến sĩ, mà hiện tại chúng ta bị động thủ thành, nhìn như hành động không lớn, nhưng lại đang từng chút kéo đổ Trần quốc.” Phong Kính Tiết lạnh lùng nói, “Quốc tuy lớn, hiếu chiến tất vong. Khi quốc gia nhỏ yếu, dùng sát phạt mở rộng địa bàn là lý đương nhiên, thế nhưng muốn để quốc gia hùng mạnh, tuyệt không thể chỉ trông vào giết chóc. Mà Trần quốc từ một tiểu bang, dần dần giãy giụa chiến đấu trở thành đại quốc, lại vẫn không nhìn thấu điểm này, vẫn quen thói dùng chiến đấu và chinh phục đơn thuần để đối mặt với hết thảy. Không sai, họ có sức toàn quốc làm hậu thuẫn, không sai, họ mỗi lần chiến đấu có thể trưng binh, tổ chức lại quân đội lần nữa. Thế nhưng, mỗi một lần chinh phạt, phải tiêu phí bao nhiêu tiền tài, bao nhiêu nhân lực vật lực, lại phải chết bao nhiêu thanh tráng. Chiến tranh sẽ lấy tốc độ đáng sợ tiêu hao tiền của và sinh mạng. Của cải do con người tạo ra, mà người nhất định phải qua hơn mười năm chậm chạp trưởng thành, mới có thể chiến đấu hoặc làm việc. Nghe nói Trần vương hạ chỉ, cổ vũ nữ tử dân gian sinh con nhiều hơn, nữ nhân sinh nhiều con, có thể được quốc gia tưởng

thường, nhưng như thế lại có tác dụng gì đâu, tốc độ sinh sản vĩnh viễn kém xa tốc độ sát phạt tử vong...”

Phong Kính Tiết ánh mắt lạnh triệt trông ra một phương khác của đại mạc, phương hướng Trậ̀n quốc: “Đợi đến một ngày, khi Trậ̀n quốc mười nhà trống chín, ngay cả ông già bảy mươi, con nít bảy tuổi cũng phải nhập ngũ làm quân, khi ngay cả bà lão cũng phải rời nhà viện quân, quốc khố không thể xuất tài vật nữa, thì chẳng cần chờ họ đến tấn công chúng ta, chỉ cần một nhánh kỵ binh nhẹ, là có thể dễ dàng lật úp quốc gia này, chẳng qua...”

Y lại cười khợ̉ lắc đầu: “Cho dù chúng ta xuất binh cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì đến lúc đó, quốc gia khác cũng sẽ bỏ đến, nuốt miếng thịt béo này, mà Triệu quốc chúng ta, cho dù có năng lực công thành, lại tuyệt đối không đủ nghị lực đảm sặ́c và quân lực đi thủ hộ củng cố.”

Lự Đông Ly khẹ̃ hỏi: “Vậy thì, người cảm thấy, còn phải bao lâu Trậ̀n quốc mới không còn sức chiến tranh nữa?”

“Trậ̀n quốc không chỉ dụng binh với mình Triệu quốc chúng ta, cũng không ngừng khai chiến với các nước bốn phía. Bất quá, người Trậ̀n quả thật dũng hặ́n, trừ chúng ta không ngừng thất bại, với các quốc gia khác trái lại đầu có thắng bại, có lúc cũng có thể cướp bắt được rất nhiều tị̀n của và thanh tráng, theo tình huống hiện tại, chỉ sợ còn phải kéo dài rất nhiều năm.” Phong Kính Tiết hơi ảo não, với tình hình Trậ̀n quốc, y thật sự không nắm được nhiều.

Cách sa mạc, hai nước lại vẫn cấm tiệt thông thương, muốn thu thập tị̀n báo ở địch quốc, thật sự không dễ.

Hơn nữa, trên tay y vẫn không có mạng lưới tị̀n báo hoàn thiện. Đời này, bởi vì lúc bắt đầu đã hơi bất cần đời, chưa từng nghiêm túc lắm, lại chỉ mong làm tiểu quan, tùy tiện sống qua một đời cho xong, căn bản chưa hề huấn luyện đủ nhân tài tị̀n báo.

Đến hiện tại, bởi vì xuất thân thương nhân, quan chức của y thăng đến tòng tam phẩm, trên cơ bản đã không có khả năng lên cao nữa. Không có

tiền đồ tốt thì đừng trông mong có đủ nhân tài đến cây nhò, cũng nhất định không thể can dự trung khu triều đình.

Y có thể dùng bất quá là sĩ binh trong quân đội, mà những quân sĩ trong danh sách này, cũng không thể tùy tiện phái đi tứ xứ ần phục dò la, hướng chỉ dấu vết làm lính nhiều năm trên người họ chẳng cách nào xóa đi, đích xác không hợp đảm đương công tác tình báo quan trọng.

Thám tử của quân đội, phạm vi có thể tra xét lớn nhất, cũng chỉ đến sa mạc biên cảnh là ngừng. Về chuyện Trầ quốc, y chỉ có thể thám thính được chút ít từ chỗ những thương nhân buôn lậu muốn kiếm tiền. Thậm chí đối với mấy việc phát sinh trong Triệu quốc, y cũng thường dựa vào tin tức do những thương đội qua lại mang đến.

Bất quá, thương nhân mặc dù tin tức linh thông, chung quy vẫn không phải nhân viên tình báo chuyên môn, rất nhiều cơ mật cao cấp họ tuyệt đối không thể tra ra.

Rất nhiều lúc, Phong Kính Tiết đau vì xuất thân thương nhân mình chọn lúc đầu, ăn không ngủ nghỉ, chẳng thêm quan tâm gì ban đầu dẫn đến hôm nay bó tay bó chân mà ảo não. Song vừa chuyển niệm nghĩ đến nếu không phải có những lựa chọn này, e rằng sẽ chẳng gặp Lư Đông Ly, e rằng sẽ chẳng có đại biến tâm tính hiện giờ, thế là, luôn phảng phất như tiếc nuối mà thở dài một tiếng rồi thôi.

Chỉ là hôm nay bị một câu tiên đoán chẳng biết là thật hay giả của Trương Mẫn Hân kia quấy nhiễu, rối cuộc trong lòng thủy chung không thể yên định, nhưng trong tay không có tư liệu gì để có thể phân tích, để y phỏng đoán mệnh lệnh của tương lai, điều này khiến y không thể không vì cảnh ngộ mở mắt như mù hiện giờ mà ảo não.

Lư Đông Ly không biết nỗi lòng hỗn loạn như nước của y hiện giờ, chỉ khe khẽ thở dài: “Ta thật cũng không trông mong phản công Trầ quốc, kiến công bất hủ, chỉ hy vọng quốc lực Trầ quốc sớm ngày đi đến cực hạn, đừng có chiến sự nữa là được.”

Ánh mắt thương xót, cúi đầu nhìn xuống dưới thành. Dưới thành hào, từng lớp bao nhiêu máu thịt Trầ quân. Y chìa tay khẽ vỗ tường thành, những vết máu chồng chắt vết máu ấy, vĩnh viễn chẳng cách nào gột sạch. Ai còn phân rõ được, đâu là bắn ra từ trong cơ thể người Trầ, đâu lại là máu tươi của người Triệu?

Sa trường tranh chiến ngầ ấy năm, y lại thủy chung không phải một Thống soái đủ tư cách.

Y có thể vào khi chiến tranh nguy hiểm nhất, vung đao chém địch, giương cung bắn tướng, lại vĩnh viễn không thể chân chính lý giải, tại sao người ta có thể hung tàn sát hại nhau như thế, tại sao tất cả pháp luật đều quy định kẻ sát nhân phải chết, thế nhưng trong chiến tranh do người thượng vị đẩy lên, sinh mệnh sát hại càng nhiều thì vinh quang càng cao, công lao càng lớn.

Lúc này trăng sáng người vắng, bóng đêm đen kịt, gió đêm từ phương xa kéo đến khoảnh khắc này phảng phất cũng mang theo mùi máu.

Lư Đông Ly chỉ cảm thấy ý bi thương trong lòng không sao ức chế, tay vỗ tường thành, trầ giọng than khẽ: “Nhật mạc quy lai khán kiếm huyết, tướng quân khước hận sát nhân đa.”

Phong Kính Tiết không muốn để y lại nghĩ đến chỗ bi thương không đâu kia nữa, cố ý cười to một tiếng: “Người rõ là thích nghĩ ngợi lung tung, kỳ thật quốc lực Trầ quốc thật sự suy kiệt, với người và ta lại có lợi ích gì? Không đánh giặc nữa, triêu đình tất sẽ không cho người trường kỳ nắm giữ quân quyền.”

“Vậy lại có gì hệ trọng.” Lư Đông Ly cười, “Ta cũng biết, người từng lập ngầ ấy chiến công, lại từng đắc tội với kẻ quyền quý như ta, triêu đình sẽ không để ta tiến vào trung khu, chắc chắn đến lúc đó sẽ phong cho ta một vị trí thanh nhàn chẳng có vinh diệu. Đến lúc ấy, ta cũng có thể bên Uyển Trinh nhiều hơn.”

Ánh mắt y khoảnh khắc này trở nên nhu hòa, có gì hệ trọng? Tình nguyện bỏ không, tình nguyện không có thành tựu, tình nguyện năm tháng

dài dòng lãng phí trong việc nhà lắt nhắt, nếu có thể để chiến sự chấm dứt, nếu có thể cho người Trần và người Triệu đều không đổ máu nữa, hết thấy lại có gì hệ trọng đâu?

Anh hùng vĩnh viễn truyền tụng, quân công lưu trên sử sách, cố nhiên hào quang vạn trượng, thế nhưng, nếu hào quang ấy cần máu tươi và sinh mệnh của vô số người để phụ trợ, vậy thì y tình nguyện từ đây âm đạm trầm tịch, vĩnh viễn bị thế nhân quên đi.

Phong Kính Tiết mỉm cười nhìn y, cũng được, không tính là quá ngây thơ, không có dự tính chiến tranh kết thúc liền về triều đình hiệu lực, đi cải cách chính trị, mưu cầu lớn mạnh, rất tỉnh táo nhận thức được rằng sau khi không còn chiến tranh, vị trí triều đình cho y sẽ là gì, bất quá, vẫn không đủ...

Trên mặt mỉm cười, trong lòng cười khẩy, trước nay thô khôn chết mà hèn chó săn, chim hết thì cất cung tốt. Thật sự không còn chiến tranh, trở về tất nhiên không thể thiếu phong thưởng, thái thái bình bình được cái chức nhàn rồi, làm người phú quý rảnh rang, chỉ là, có thể thái bình bao lâu thì không nói chắc được.

Đám quyên quý tiểu nhân ngày trước đắc tội kia sẽ phóng khoáng như vậy sao? Mà khi thời gian trôi đi, quân chủ và bách tính đã dần quên công huân của người, người còn có thể có bao nhiêu ngày thái bình yên vui đây?

Bất quá...

Hiện tại dù sao hết thấy vẫn chưa kết thúc, đại quân Trần quốc sắp bức đến, trong khoảng thời gian ngắn, trước khi Trần quốc mất lực uy hiếp, cũng không cần quá lo lắng chuyện thế này.

Phong Kính Tiết thoáng thờ ơ mà nghĩ, lâu nay lịch thế, chứng kiến đã nhiều, y đã sớm không ngại dùng ác ý xấu xa nhất để phỏng đoán thế nhân, song vùn vụt vài ngày sau, y sẽ minh bạch, hóa ra ngay cả bản thân y cũng vẫn ngây thơ như xưa.

Cho nên, vào cái đêm cuối cùng này, y vẫn có thể hơi lơ đãng, như đùa vui mà hỏi bằng hữu tốt nhất: “Đông Ly, nếu ta chết, người sẽ thế nào?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Quyết Biệt

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, Lư Đông Ly luôn vô số lần nhớ lại, vào cái đêm một trời sao sáng, ánh trăng ôn nhu đó, bằng hữu quan trọng nhất trong sinh mệnh của y, mang theo vẻ tươi cười vĩnh viễn không chút để tâm kia, như vui đùa mà hỏi một câu đó.

“Đông Ly, nếu ta chết, người sẽ thế nào?”

Còn nhớ đêm đó y nghe vậy chỉ cười: “Người lại nghĩ vớ vẩn gì thế, trước kia không phải cả ngày khoe khoang mình võ nghệ cao cường sao?”

“Chính là võ nghệ cao cường mới dễ xảy ra chuyện. Người thiện quyên thuật thường chết trong tranh đấu, huống chi ta cả ngày làm đầu là việc vào sinh ra tử này.” Phong Kính Tiết cười uể oải, vẫn không nhìn ra thái độ đó là đùa giỡn hay nghiêm túc, “Đông Ly, nếu ta chết, người sẽ thế nào?”

Lư Đông Ly trầm mặc, nếu nói tướng lĩnh Định Viễn quan, ai có khả năng xảy ra chuyện nhất, đó tự nhiên là Phong Kính Tiết. Hầu như mỗi một lần chiến đấu, việc nguy hiểm nhất, nhất định là do y đảm đương.

Bởi vì y mạnh nhất, cho nên chuyện nặng nhất mệt nhất khổ nhất gian nan nhất, trước nay luôn do y làm.

Làm chủ soái, mỗi một lần, y đều hết sức đương nhiên mà đem trọng trách nặng nhất chất xuống bằng hữu tốt nhất.

Năm tháng đằng đằng như thế, chiến đấu vô tận như thế, y có từng một thời một khắc nghĩ tới, nếu Phong Kính Tiết chết, y nên làm thế nào?

Mỗi một lần Phong Kính Tiết nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất, Lư Đông Ly đều nhất định sẽ vì y mà ngày đêm lo lắng, ưu tư không ngừng, thế

nhưng y thật sự chưa từng nghĩ đến, nếu... Phong Kính Tiết... chết...

Khoảnh khắc này, chợt nghe câu hỏi như cười mà không của Phong Kính Tiết, y lại chỉ có thể ngẩn người.

Hóa ra Phong Kính Tiết vậy mà cũng có thể chết?

Cái tên trời sập cũng chẳng quan tâm đó, cu ồng sinh cười trông tình đời đó, chiến thần trong quân vạn mã đó, người mà bất cứ thời điểm nào, đều có thể tin cậy, có thể dựa vào đó, kỳ thật cũng sẽ bại, sẽ ngã, sẽ chết, sẽ tiêu vong sao?

Lư Đông Ly ngơ ngàng ngẩn đầu nhìn trắng, tại sao chuyện đơn giản như thế mà trước kia y dường như chưa bao giờ ngẫm thử, tại sao trong lòng luôn ẫn ẫn cảm thấy, thiên sẽ tuyệt, địa sẽ diệt, sơn xuyên sẽ đổi dòng, sao sẽ dời chỗ, nhưng cái tên luôn cười thật thờ ơ đó, kỳ thật sẽ ở mãi nơi này, ngay bên cạnh, ngay nơi mà y vừa đưa mắt là có thể thấy, ngay nơi y chỉ cần đưa tay là có thể với đến.

Thấy Lư Đông Ly ngẩn người, Phong Kính Tiết lại cười rộ lên: “Được rồi được rồi, tùy tiện hỏi một câu thôi mà đã đầu thành như thế. Ta không chết dễ dàng như vậy đâu, cho dù năm đó từng bị trọng thương, võ công suy giảm mạnh, cũng bất quá là từ trong thiên hạ mười đại cao thủ, trượt xuống trong hai mươi đại cao thủ thôi, người có thể giết ta trên chiến trường này còn chưa sinh ra đâu.”

Song tiếng cười chưa dứt, bên tai chợt nghe thanh âm trầm thấp của Lư Đông Ly.

“Nếu người chết trên sa trường, ta sẽ tận lực đoạt lại thi thể người, ta sẽ tận lực giữ vững thành trì, ta sẽ dốc hết mọi khả năng, đánh lui Tr ần quân, ta sẽ kế tục chuyện người chưa làm xong, cho đến khi như lời người tiên đoán, kéo dài đến khi Tr ần quốc binh yếu quốc mỗi, không còn sức tiến công Đại Triệu ta nữa. Nhưng ta sẽ không vì người mà khắc ý đi báo thù. Chiến tranh giữa các quốc gia, chỉ có kẻ địch mà không có kẻ thù. Cho nên, khi chiến tranh chấm dứt, ta sẽ đưa người về cố hương, tương lai rồi rồi, ta sẽ đón Uyển Trinh, cất nhà sống mãi bên cạnh người. Người thích uống

rượu, ta sẽ thay người thường uống rượu ngon, người tâm tại trường phong ý tại vân, ta sẽ thay người đập khắp thiên hạ, ngấm hết non sông tươi đẹp. Mỗi một năm, ta đâu sẽ mang theo rượu ngon các nơi, đến trước mộ tể người, mỗi một năm, ta sẽ vẽ những cảnh đẹp ta nhìn thấy, đến trước mộ người đốt hết. Ta sẽ cho hài tử đang dầm lớn lên kia của ta biết, ta có một bằng hữu cực tốt cực tốt, ta mỗi thời mỗi khắc đâu nhớ y.”

Đêm khuya như vậy, gió đêm nhu hòa như vậy, ánh trăng sáng trong như vậy, thanh âm thấp mà nhu như vậy.

Phong Kính Tiết lẳng lặng nhìn Lư Đông Ly.

Lúc trò chuyện, Lư Đông Ly không hề nhìn y, ánh mắt thủy chung ngóng trông cuối trời phương xa, ánh sáng trong mắt càng lúc càng ấm áp nhu hòa, khiến người ta chợt hoài nghi thứ lóng lánh chớp động sâu trong con người dưới ánh trăng kia là gì.

Y có một bằng hữu cực tốt cực tốt, một bằng hữu thích nhất là hỏi mấy vấn đề kỳ quái, mỗi một lần vấn đề quái dị y hỏi, đâu làm người ta khó mà trả lời, đâu khiến người ta chỉ cần vừa tự hỏi đáp án là thấy đau đớn khoét tim.

Nhưng mà, Lư Đông Ly chưa từng lảng tránh câu hỏi của Phong Kính Tiết, chỉ cần người kia hỏi, y nhất định sẽ đáp, vô luận đáp án kia cẩn thận nghĩ, rồi cuộc thương người thế nào, thương tình thế nào.

Phong Kính Tiết khe khẽ cười rộ: “Thật là không đủ bằng hữu mà, còn tưởng người phải nhảy dựng lên hô cùng ta đồng sinh cộng tử chứ.”

Lư Đông Ly vốn lòng đầy thương cảm không nói nên lời, bị y cười như vậy, đau buồn kia lại toàn hóa thành tức giận, bất giác liếc y một cái. Đùa gì thế, một không phải huynh đệ kết nghĩa, hai không phải phu thê thề nguyện, dựa vào đâu mà phải chết cùng năm cùng tháng. Vả lại, những cặp phu thê hoặc huynh đệ đồng sinh cộng tử đó, cũng thường chỉ tồn tại trong truyền kỳ cổ sự thôi. Tình nghĩa sinh tử cùng nhau cố nhiên cảm động, nhưng tuyệt không nên cố vũ hoặc đê xướng. Người sống trên đời, tất nhiên phải mắt thấy những người thân cận nhất từng người chết đi, nếu

mỗi người hờ chút là phải cùng chết, chỉ sợ không cần đánh giặc, mất nước diệt chủng đã ở ngay trước mắt.

Phong Kính Tiết chỉ cười, cũng chẳng nói gì. Nên yên tâm nhĩ, Lư Đông Ly dù sao cũng chẳng phải thiếu niên lang mười bảy mười tám, niên cấp như vậy, lịch duyệt như vậy, lý trí và thông dong như vậy, so với sự tráng liệt của chết, càng hiểu ý nghĩa của sống hơn, so với sự dễ dàng của chết, càng lý giải sự gian nan của sống hơn. Vô luận có đả kích và thương tổn thế nào, y cũng nên sống tốt, mang theo một phần của người đã chết kia, tiếp tục sống thật tốt.

Vì người đã chết, đi uống hết rượu ngon thiên hạ, vì người đã chết, ngắm hết cảnh đẹp thiên hạ, đương nhiên... Nếu có thể giúp người chết, cũng thân cận hết sắc đẹp khắp thiên hạ, chưa hẳn là không tốt, bất quá, tâu phu nhân nơi đó sợ là không qua nổi.

Trong lòng bỗng cười thầm một tràng, lại thấy Lư Đông Ly đột nhiên ngưng mắt nhìn mình: “Kính Tiết nếu là ta chết, người sẽ thế nào?”

“Đi đâu đó không có khả năng.” Y đáp không hề nghĩ ngợi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, trong mắt y hàm chứa ý cười như thế: “Ta còn sống thì người còn sống, ta chết rồi, người cũng phải sống tiếp.”

Vẫn là vẻ tươi cười không hề để tâm đó, vẫn là ngữ khí phảng phất như đùa giỡn đó, Lư Đông Ly lại cảm thấy bị người giáp mặt đánh một quyền, ngực nóng lên, rốt cuộc hồi lâu không thể ra tiếng.

Phong Kính Tiết lại vẫn chỉ mỉm cười.

Y còn sống thì người kia còn sống, cho dù y chết rồi, cũng phải bảo đảm người kia có thể sống thật tốt.

Y mỉm cười ngẩng đầu, chìa tay với khoảng không, trong mắt bỗng nhiên lộ chút khờ khạo, làm thành tư thế muốn hái sao.

“Đông Ly, người cho rằng, con người sau khi chết, là thế giới như thế nào?”

Lư Đông Ly mất rất nhiều khí lực, mới có thể hơi bình ổn nỗi lòng vừa trở nên kích động, cực lực dùng ngữ khí bình thản trả lời: “Chưa biết sinh, nào biết tử.”

“Đúng vậy, thế nhân sợ tử vong, kỳ thật sợ chẳng qua là thế giới không biết thôi, chúng ta chẳng ai biết thế giới sau khi chết là thế nào. Đã không biết, thì vì sao phải bi thương? Sao biết tử vong, không phải là bắt đầu của một sinh mệnh khác, sao biết sau khi chúng ta chết, sẽ không bay lên *** không mênh mông này, cưỡi mây khói, ngự sấm sét, phảng phất như thần tiên? Cho nên, Đông Ly, người phải nhớ, vĩnh viễn không cần vì tử vong mà quá bi thương.”

Lư Đông Ly rốt cuộc nhú mày, khẽ hỏi: “Kính Tiết, hôm nay người sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là ánh trăng hôm nay đẹp như thế, nếu không cảm khái một chút, thật sự hơi có lỗi với thiên địa tạo hóa.” Phong Kính Tiết mỉm cười, “Nếu không thì người cho ta chút rượu uống đi, uống đủ rồi ta sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.”

“Không được.” Lư Đông Ly đánh mặt trừng y, “Người ngày mai phải xuất chiến, đêm nay còn dám đòi rượu, lá gan càng lúc càng lớn.”

Phong Kính Tiết bị y giáo huấn hậm hực sờ sờ mũi không nói gì.

Có lẽ là đêm nay ánh trăng quá nhu hòa, gió đêm quá ấm áp, đến cả Lư Đông Ly cũng chợt mềm lòng: “Chờ người thắng lợi trở về, ta sẽ gì bĩ người uống ba ngày ba đêm, được không?”

Tầm mắt Phong Kính Tiết nhìn y thâm sâu, rất lâu mới cười: “Được, chờ ta trở về, cùng quân túy lúy.”

Đêm trước khi xuất chiến ấy, Tiêu Dao thủ lĩnh thân binh của Phong Kính Tiết đi nơi nơi khắp thế giới tìm vị tướng quân nhà mình không chịu

ngoan ngoãn ngủ kia, tìm mãi đến dưới thành, ngựa đầi trông thấy bóng tướng quân và chủ soái của mình sóng vai mà đứng.

Dưới ánh trăng hai người ấy, một anh vũ, một nho nhã, khi đứng bên nhau, hài hòa không nói nên lời, đẹp không nói nên lời.

Ánh trăng màu bạc, lặng lẽ vương lên một thân họ, minh nguyệt to lớn, xa xa treo trên đỉnh đầi, một trời sao sáng đầi ở nơi rất xa, lặng lẽ ngưng mắt nhìn thế giới này, chỉ có gió đêm lặng lẽ mà nhu hòa từ từ phát bay tóc và vạt áo họ.

Hết thấy hết thấy, mỹ lệ khiến người không nỡ quấy nhiễu, không dám phá vỡ.

Đêm đó, Tiểu Dao lẳng lẳng đứng dưới thành, ngẩng đầi nhìn chủ tướng và Nguyên soái của mình, rất lâu rất lâu không nhúc nhích.

Đêm đó, vô luận Lư Đông Ly có khuyên thế nào, nói sự tất yếu của việc nghỉ ngơi trước đại chiến thế nào, Phong Kính Tiết vẫn thủy chung không chịu vâng vâng.

Họ cứ thế vai kề vai đứng trên thành lâu, nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Nói đến quá khứ rất lâu về trước, tại huyện thành nho nhỏ kia công đường gặp nhau, nha nội hiểu nhau, nói đến vô số lần nắm tay, vô số bận kề vai trong những năm tháng đằng đằng kia, nói đến hết thấy cuộc sống họ khát khao trù tính trong những năm tháng tương lai vô tận.

Những hứa hẹn cầm tay cùng dạo bước thiên hạ non sông ấy, những lời thề nói cười cùng say ba vạn trường ấy, những cười nói phải bảo một hài tử nhận cha nuôi ấy.

Ngân ấy lời nói cũng không hết đó, nhu hòa như vậy ấm áp như vậy, vẻ tươi cười khiến cả bóng đêm cũng sáng ngời, cứ như vậy, lặng lẽ rơi trên thành lâu, giữa gió đêm.

Mãi cho đến khi ánh ban mai cuối trời dần dần ló dạng, Phong Kính Tiết vẫn cứ cảm thấy có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa giao lại, có rất nhiều rất nhiều lời chưa nói xong.

“Đông Ly, nếu có một ngày, người cảm thấy, hết thấy người làm, kỳ thật đều không đáng, đều bị cô phụ, đều gặp phải phản bội, không cần quá để tâm, không cần quá bị thương. Chúng ta làm, chỉ là chúng ta muốn làm, nên làm. Nếu đáng, thì không nên hối hận, nếu không đáng, vậy thì vì chuyện không đáng mà thương tâm, càng không cần. Hết thấy chúng ta làm, vốn đã chẳng phải vì được cái gì. Thời điểm nên làm, chúng ta đã làm, chúng ta đã nỗ lực, cũng vì nỗ lực của chúng ta mà kiêu ngạo, mà cao hứng, vậy là đủ rồi.” Dưới ánh mặt trời mới mọc phương xa, bạch y trên người Phong Kính Tiết, dường như có một loại quang huy chói mắt.

Đông Ly, hết thấy chúng ta làm, với quốc gia mà nói, cho dù nhỏ nhoi như bụi, cũng chẳng sao. Bởi vì chúng ta chung quy đã thêm một hạt cát nhỏ nhỏ vào tòa tháp cao chọc trời nhất định sẽ mang đến biến hóa vĩ đại cho thế giới kia.

Lư Đông Ly mỉm cười không đáp. Bằng hữu tiêu sái mọi sự đều không lưu tâm này, cuối cùng vẫn lo lắng vì y, lặng lẽ bất bình thay y thôi. Đâu phải y không biết, tương lai quốc gia không có khả năng cho y đủ hời báo, nhưng mà thương tâm vì chuyện thế này, làm sao có thể? Kính Tiết thật sự đã nghĩ nhiều. Hết thấy y làm, vốn không phải vì nhận được gì, hưởng chi, y còn bởi vì hết thấy những thứ này, mà được một bằng hữu quý giá nhất.

Được một Phong Kính Tiết chuyện của bản thân chẳng hề chú ý, lại chỉ biết vì bằng hữu mà lo nghĩ.

Y mỉm cười trong gió sớm, ngưng mắt trong ánh dương: “Kính Tiết, người biết không? Gặp được người, quen biết người, cùng người trở thành bằng hữu, là chuyện may mắn nhất đời này của ta.”

Phong Kính Tiết nghe y không đầu không đuôi bỗng nhiên nói ra một câu này, thoát tiên ngẩn ra, sau đó lập tức nở nụ cười.

Ánh dương phương xa từ từ mọc lên, vẻ tươi cười của y giờ khắc này còn sáng ngời hơn nắng sớm.

“Đông Ly, đây chính là chuyện ta muốn cho người biết.”

Đông Ly, gặp được người, quen biết người, cùng người trở thành bằng hữu, là chuyện quan trọng nhất có ý nghĩa nhất trong sinh mệnh dài lâu vô tận kia của ta.

Đông Ly, người biết không?

Đêm đó, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết sóng vai đứng trên đầu thành, nói suốt một đêm những lời nói không hết.

Đêm đó, trên thành dưới thành, tất cả thủ quân đầu yên lặng ngóng nhìn bóng dáng tướng quân và Nguyên soái của họ sóng vai bên nhau.

Họ đứng lâu như vậy, lâu như vậy. Hai người vai sóng vai, từ đây dừng hình trong đáy mắt trong lòng mỗi người.

Họ làm bạn đã lâu như vậy, lâu như vậy, gần như khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác, họ sẽ mãi mãi đứng cùng một chỗ, mãi mãi bầu bạn bên nhau, qua ngàn năm vạn năm, trên tường thành Định Viễn quan cao nhất, vĩnh viễn vĩnh viễn đầu sẽ có bóng dáng họ dựa nhau, tin cậy lẫn nhau.

Thế mà...

Sáng sớm hôm ấy, Phong Kính Tiết điểm ba ngàn kỵ binh *** nhuệ nhất, khởi hành mà đi.

Sáng sớm hôm ấy, Lư Đông Ly và tất cả các tướng lĩnh, đứng trước Định Viễn quan tiễn xa.

Sáng sớm hôm ấy, Lư Đông Ly nhìn bóng dáng Phong Kính Tiết đi xa, mãi đến khi ba ngàn kỵ binh kia không còn nhìn thấy một chút tung tích, y vẫn không hề nhúc nhích. Y ngóng theo rất lâu rất lâu, sau đó chợt kinh hãi phát giác, lần này, Phong Kính Tiết trước khi đi, không cùng y cáo biệt.

Lần này, Phong Kính Tiết sau khi lên ngựa dương roi, vẫn chẳng hề quay đầu, không còn như dĩ vãng mỗi một lần xuất binh, cười quay đầu nhìn y, cười giờ roi hô hoán, cười bảo y chuẩn bị rượu ngon nhất, nghênh đón mình thắng lợi trở về.

Sáng sớm hôm ấy, Phong Kính Tiết dẫn theo ba ngàn thiết kỵ, rời khỏi Định Viễn quan. Y phóng ngựa dương roi mà đi, dọc đường vô số lần muốn quay đầu, biết đâu lần này quay đầu, chính là một lần ngưng mắt cuối cùng, biết đâu lần cáo biệt này, chính là cuối cùng...

Nhưng mà y rốt cuộc chưa từng quay đầu, chưa từng lưu lại cho Lư Đông Ly dù là một chữ cáo biệt.

Phong Kính Tiết thân trải bao đời, hiểu rõ tình đời ấy, cũng phải có một chớp mắt như vậy, chợt nảy sinh ý niệm ngậm thơ dị thường.

Nếu như không quay đầu, thì sẽ không có cuối cùng.

Nếu như không cáo biệt, biết đâu sẽ chẳng phải ly biệt.

“Đúng vậy, người sẽ chết rất nhanh, người không biết hả?”

Trương Mẫn Hân, lời cô nói rốt cuộc là chân tướng, hay là đùa cợt, rất nhanh, rốt cuộc là nhanh cỡ nào.

Thế nhưng, ta... thật sự, thật sự, không nỡ, không bỏ xuống được...

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Mỗi Nghi

Sẽ chết rất nhanh, là bởi vì việc này sao?

Phong Kính Tiết lãnh nhãn nhìn bốn phương tám hướng, vô số Trầ quân đột nhiên tuôn ra.

Nhiều lần tác chiến, Mạc Sa tộc đầu phối hợp với họ không ngừng tập kích lương đạo của Trầ quân. Một nhánh quân đội đi ngang qua sa mạc, tuyến tiếp viện kéo dài và rất khó duy trì trong bão cát, nhược điểm rõ ràng như vậy, bất cứ một nhà binh pháp nào cũng không thể vứt bỏ cơ hội tiến công.

Lần này Trầ quân dùng tám vạn nhân mã đến công, nhân thủ dư dả, sau khi đã ném ngầ ấy lần thua thiệt, nếu không tăng cường phòng vệ tuyến tiếp viện, đó mới thật sự là việc lạ.

Cố ý lấy xe lương bày cạm bẫy, dụ dỗ người cướp lương xuất hiện, bất cứ một tướng lĩnh đủ thông minh nào cũng sẽ không bỏ qua cơ hội thế này.

Đưa mắt nhìn, nơi nơi đều là cờ xí của Trầ quân, nơi nơi đều là quân đội trùng trùng điệp điệp, chiến mã đen kịt gào thét lao đến, mà tiếng hô giết, đã chặn hết bão cát đại mạc.

Xem chừng phải hơn vạn nhân mã nhỉ, đáng tiếc...

Phong Kính Tiết hơi nhướng mày, đảo mắt nhìn tướng sĩ bốn phía, trận trượng thế này muốn lưu lại tính mạng ta, dường như còn thiếu xa lắm.

Ba ngàn thiết kỵ bao quanh y, mắt thấy vô số Trầ quân đang áp sát, không chỉ người, ngay cả chiến mã cũng chẳng phát ra thanh âm dư thừa gì.

Về mặt mọi người đều trăn trở định, đao đã ra khỏi vỏ, tên đã sớm lên cung, họ chờ đợi, bất quá là một tiếng mệnh lệnh của chủ tướng.

Họ là quân đội *** nhuệ nhất Định Viễn quan, những chiến sĩ dũng hân nhất, họ là những sĩ binh do Phong Kính Tiết danh xưng chiến thần đích thân dạy ra, họ có đủ kinh nghiệm chiến tranh, đủ dũng khí, đủ lòng tin, cùng với đủ sự chuẩn bị, nghênh đón bất cứ chiến đấu gian nan nào.

Phong Kính Tiết mỉm cười, gật đầu với Tiểu Đao.

Tiểu Đao sớm đã không kiên chế được, đột nhiên dương tay, một đạo dị thái bay thẳng lên chín tầng mây, giây lát bùng ra vô số hỏa hoa rực rỡ trên không trung, hào quang chói mắt, mấy dặm cũng thấy được.

Cùng thời gian, Phong Kính Tiết tiện tay vung lên, ba ngàn thiết kỵ tựa như ba ngàn đạo gió lốc, xông thẳng đến chỗ quân địch đông nhất, bao vây dày nhất.

Song phương vừa tiếp xúc, đã là máu chảy thành sông.

Sinh mệnh như khói bụi giây lát mất đi, nơi nơi đều là máu tươi tung tóe, tứ chi bay ngang, mà tiếng kêu thảm, tiếng gào thét, tiếng ngã xuống, tiếng cương đao chém vào máu thịt, tức khắc vang khắp.

“Địch nhân lui binh rồi, lui binh rồi.” Tin tức binh lính đưa tin thở hắt ra mang đến, khiến tất cả tướng lĩnh Định Viễn quan đều lên thành lầu, trông doanh trướng nổi lên dưới thành kia.

Mười ngày trước, đại quân Trần quốc mới xuất hiện trong tầm mắt họ, Lữ Đông Ly thừa lúc đối phương chưa kịp hạ trại, mệnh lệnh chúng tướng dẫn binh ra ngoài thành xung sát mấy trận, thu hoạch khá lớn.

Nhưng Trần quân rất cuộc người đông thế mạnh, dần dần ổn định trận cước. Lữ Đông Ly cũng tuyệt không chịu tham công lợi nhỏ, liền phát lệnh thu binh.

Sau đó, Trầ quân nhì ầ lầ tổ chức công thành, đầ bị họ vững vàng đánh lui.

Chớp mắt công phòng mấy ngày, thắng bại còn chưa phân, tám vạn đại quân Trầ quốc đã bắt đầ tổ chức lui binh.

Chúng tướng phầ lớn vui mừng ra mặt: “Nhất định là Kỉnh Tiết bên kia đắc thủ.”

Nhưng Lư Đông Ly thầ sắc ngưng trọng, vẻ mặt lo âu: “Ta chưa bao giờ hoài nghi Kỉnh Tiết sẽ không thể đắc thủ, nhưng mà... Các vị không thấy kỳ quái sao? Bọn họ tám vạn đại quân, đột kích với thanh thế lớn như vậy, thế nhưng công phòng mấy hôm trước, đầ bất quá bình bình, đã chưa xuất hết binh lực, cũng không hề đặc biệt kịch liệt, thậm chí còn không li ầ mạng bằng trước kia khi ba bốn vạn nhân mã đến công, lại như là cố ý bảo tầ thực lực, chẳng mảy may có vẻ thề chết đoạt thành.”

Về vui mừng trên mặt chúng tướng tuột dần, mọi người nhìn nhau mấy cái, rốt cuộc có người nói: “Kỳ thật chúng tôi cũng cảm thấy hơi không thích hợp. Nhưng chúng ta thành kiên quân nhuệ, chưa từng lời lỏng, họ bị ngăn ngoài thành, cho dù có quỷ kế gì, cũng khó có cơ hội thi triển.”

“Đúng vậy, nếu họ nhân số ít, có ba bốn vạn, chúng ta còn đoán họ nhận định công thành không nổi, dứt khoát tùy tiện công mấy trận, đánh không thắng thì đi, cũng dễ báo cáo. Nhưng họ có đủ tám vạn nhân mã, chúng ta trong thành quân sĩ cộng lại cũng chưa đến ba vạn, dưới ưu thế nhân số kiêu này, bất cứ tướng lĩnh có chí khí nào đầ sẽ tận lực thử một lầ mới đúng.”

Lư Đông Ly cố định nhìn dưới thành, từng đội Trầ quân chinh tề đầ đầ triệt đi kia: “Còn nữa, họ triệt binh quá nhanh. Cho dù Kỉnh Tiết đã cắt đứt lương đạo của họ thì thế nào? Họ mới đến chưa được mấy ngày, lương tầ mang theo đội ít nhất còn có thể bảo đảm đánh nửa tháng nữa, họ triệt binh nhanh như vậy, chỉ sợ trong đây có nội tình khác mà chúng ta không rõ. Vô luận thế nào, tám vạn đại quân, tuyệt đối không có khả năng phát binh một trận vô ích như trò đùa.”

Trong lòng y nhanh chóng nhớ lại các chiến dịch cổ kim, các khả năng đại quân lâm thời triệt binh, ngoài dùng hết lương thảo, khả năng thường thấy nhất chính là chủ soái chết trận, cùng trong nước có biến.

Việc chủ soái chết trận này, mặc dù họ ở trên chiến trường không hề phát hiện, nhưng cho dù là tướng quân tài ba nhất, khi chiến tranh mất thấy sắp thắng lợi, bị tên của một tiểu binh chẳng đáng để mất bản chết, cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Nếu chủ soái quân địch trên chiến trường bị thương, được thân vệ cứu vào doanh trướng, sau khi bị thương nặng mà chết, các bộ tướng giấu tang không báo, kịp thời lui binh, đó trái lại là cách làm chính xác sáng suốt nhất.

Thế nhưng nhìn đám Trần quân đó lui binh, ngay ngắn rõ ràng, không hề có vẻ hoảng loạn, hậu quân bạt doanh khởi trại, tiều quân liệt trận hộ vệ, từng đội chỉnh tề đồng loạt rời đi, nếu không có rất nhiều tướng lĩnh trăn trở bình tĩnh chỉ huy, tuyệt không có khả năng làm tốt như vậy.

Nếu chủ soái chết, các tướng lĩnh còn có thể trăn trở như vậy sao?

Nếu là trong nước sinh biến, thế thì...

Y đang trầm suy tính, tướng lĩnh bên cạnh thấp giọng hỏi: “Đại soái, có phải phá binh truy kích không?”

Thừa lúc quân địch lui binh, dùng khinh kỵ khoái mã truy kích, đây là chiến pháp thường thấy nhất trong thời chiến. Trên kỹ xảo, lui binh có lúc còn khó hơn tiến binh, dù sao binh lính nhân số quá nhiều, soái lệnh tối cao từng tầng truyền xuống, trên ý tứ khó tránh có sai lệch. Khi quân đội rút lui, bất cứ một chút biến cố nhỏ, nhiễu loạn nhỏ nào đều có thể dẫn đến cả quân đội khủng hoảng biến loạn.

Thừa lúc quân địch lui binh đến truy kích đối phương, có lúc, cho dù là quân đội chiến bại, cũng có thể được lợi ích rất lớn từ người chiến thắng bên kia.

Trên sử sách đã có rất nhiều chiến dịch, một phương rõ ràng đại chiến chiếm ưu thế, lại vì thất sách khi lui binh mà tổn thất nặng nề

Chư tướng Định Viễn quan sớm đã biết, nếu hành động của Phong Kính Tiết thành công, Trầ quân sớm muộn sẽ lui binh, họ cũng sớm chuẩn bị sẵn kỵ binh *** nhuệ để truy kích.

Nhưng lúc này Lư Đông Ly lại chỉ trầ tĩnh lắc đầu: “Người xem quân đội dưới thành vận tác phân hợp, chỉnh tề*** vì như thế. Xem ra trận lui binh này họ đã sớm chuẩn bị rất lâu, sẽ tuyệt không cho chúng ta chút cơ hội để lợi dụng, nếu chúng ta phải ra kỵ binh, chẳng những không chiếm được tiện nghi, ngược lại vô cùng có khả năng uổng phí khiến họ nuốt trôi một nhánh *** nhuệ của chúng ta, tạm thời cứ yên lặng xem biến đi đã.”

Chúng tướng đều phục lời này, liề đều cùng y tại thành lâu lặng lẽ chờ Trầ quân hoàn toàn triệt đi, sau đó lại phái thám mã đi đầu tra động tĩnh Trầ quân.

Trầ quân quả thật đang rút quân, trong đó không hề có gì huyễn hoặc cổ quái, đội ngũ trùng trùng điệp điệp băng qua sa mạc, vẫn theo đường đến mà đi.

Thám mã Định Viễn quan, không ngừng cấp báo về tin tức Trầ quân, lộ tuyến lui binh của Trầ quân, hành trình mỗi ngày, tất cả tình báo, lớn nhỏ không bỏ, trong đây đúng là chẳng tìm ra một chút cổ quái, nhưng đây lại là đi đầu cổ quái lớn nhất.

Mọi người xem tình báo như vậy, đều rất ngạc nhiên, lại chẳng cảm thấy bao nhiêu vui mừng.

Cứ thế kết thúc. Không có khổ chiến tắm máu, không có một kích liề mạng, không có kiên trì bền bỉ, cứ thế nhẹ nhàng đánh hai trận rồi chạy luôn, tám vạn người này đến đây làm gì?

Mọi người đều xem như tướng lĩnh bách chiến sa trường, nhưng trước nay chưa từng gặp phải chuyện cổ quái như vậy.

Lư Đông Ly và mọi người sau khi thương nghị mấy ngày liền, cũng chỉ đành viết tấu thông báo tình hình chiến đấu lên triều đình trước rồi nói sau. Một mặt thám mã vẫn phải không ngừng phái ra, để phòng người Trầ có quỷ kế khác, một mặt, toàn Định Viễn quan trên dưới không được lơ lỏng, tiếp tục phòng bị, mọi người chờ Phong Kính Tiết trở về trước đã.

May ra Phong Kính Tiết thân tại sa mạc, phía sau Trầ quân, sẽ nắm được chút nội tình mà những người khác đều không biết.

Nhưng tiếc là, Phong Kính Tiết trên cơ bản chẳng nắm được gì, cho nên sau khi đánh xong một trận, các quân sĩ bên cạnh vui mừng hơn hờ, bản thân y lại thủy chung rầu rĩ không vui.

Lần đó cướp lương, Trầ quân đúng là sớm bố trí mai phục chờ y nhảy vào.

Tiếc rằng y không phải con mồi ngoan ngoãn bó tay chịu trời.

Trước kia các lần tập kích đều là Mạc Sa tộc ra tay, liên mạng tổn thất bao nhiêu người, cũng phải đoạt lương thực dùng cho mình.

Phong Kính Tiết lại không hề có loại cố kỵ này. Y biết, cách tám vạn đại quân Trầ quân, y không có khả năng chuyển mấy xe lương này đến Định Viễn quan, cho nên vừa tiêu diệt đội vận lương, lập tức tưới dầu đốt đi, dưới ánh lửa ngút trời, dẫn thiết kỵ bên cạnh, như cương đao chọc thẳng vào trung tâm Trầ quân vây kín bốn phía.

Họ không có đoàn xe liên lụy, cả nhánh kỵ binh vô cùng linh hoạt, cũng vô cùng dũng hãn. Dưới sự dẫn dắt của Phong Kính Tiết, không gì cản nổi, nơi đi qua, giữa rừng đao kiếm xé toang ra một lỗ hổng.

Nhưng y lại không chỉ cầu đào thoát, chỉ dẫn đội kỵ binh chuyển chiến bốn phía. Bộ hạ của y đã trải bao cuộc chiến tranh, tấn mãnh cường hãn, tuy nhân số cực ít, nhưng qua lại như gió, hơn vạn Trầ quân căn bản chẳng thể tạo thành thế bao vây họ, ngược lại không ngừng bị họ qua lại xung kích, mỗi lần đều cuốn mấy trăm người vào giữa vòng vây của họ, để họ cứ thế tiêu diệt từng toán nhỏ.

Ngay trong trận đấu chém giết như vậy, đấu chí chiến ý của Triệu quân càng lúc càng mạnh, mà Trần quân với đại quân vạn người vẫn chẳng thể làm gì được ba ngàn người, dần dần hơi mỗi một tán loạn, đấu chí tiêu tan.

Lúc này, Mạc Sa tộc toàn tộc dũng sĩ nhận được pháo hoa tín hiệu của Phong Kính Tiết, mới thành linh xuất hiện, phục kích tứ phía, cùng kỵ binh *** nhuệ của Phong Kính Tiết trong ngoài kiêm tiến, trước sau giao bức.

Trần quân vốn đã mệt mỏi hỗn loạn vì vậy lại cả kinh, vừa bị dọa, quân tâm sớm tan, khó mà tổ chức phản ngự hữu hiệu và phản kích kiên định. Rõ ràng nhân số vẫn đang chiếm ưu, lại không đủ đấu chí, dũng cảm ngênh kẻ địch người ít, đầu chạy trốn tứ tán.

Sau một phen kịch chiến như thế, Trần quân hầu như bị diệt sạch, chỉ còn hơn ngàn kỵ binh nỗ lực chạy trốn.

Phong Kính Tiết vốn còn đề phòng mình sẽ chết trong trận chiến này, nói cho cùng vũ dũng cá nhân lợi hại hơn, tác dụng giữa quân đội vạn mã cũng là có hạn. Trước nay tướng quân khó tránh vong trên chiến trận, chuyện người một đời anh hùng, hơi không cẩn thận, để hạng người vô danh trong lúc vô ý giết chết, nhiều không đếm nổi.

Lại không ngờ, đánh xong một trận, ngay cả da giấy y cũng chưa bị cào rách một miếng. Lặng lặng nhìn đám sĩ binh luôn miệng hoan hô, Mạc Sa tộc trưởng dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn y, y cũng đành phải theo cảnh phất tay, nói vài câu ủng hộ quân tâm.

Đương nhiên, nguy hiểm vẫn chưa kết thúc.

Trận này đánh xong, họ khẳng định không thể qua đại doanh của Trần quân trở lại Định Viễn quan.

Y dẫn theo nhân mã quay về nơi Mạc Sa tộc đóng quân nghỉ ngơi chỉnh đốn, chuẩn bị tìm cơ hội đi tập kích hậu phương Trần quân, cùng Định Viễn quan tiến hậu giáp công, đến lúc đó trên chiến trường cũng có nguy hiểm như thế.

Lại chẳng ngờ đến, y ở đây còn chưa bắt đầu bố trí, quân đội Trần quốc bên kia đã bắt đầu triệt binh.

Phong Kính Tiết nhân mã ít, đương nhiên không thể chạy đi công kích đội ngũ Trần quân đang rút lui, chỉ có thể trốn trên đường Trần quân về nước, kinh ngạc nhìn quân đội của họ thần tốc rời đi.

Tiểu Dao và các binh lính khác không ai không vui mừng, trận này đã kết thúc, họ đã thắng, người Trần quốc đã lui binh, hẳn là lại có một khoảng thời gian bớt lo.

Nói đến thì đám người Trần này đúng là ngày càng vô dụng, tám vạn nhân mã, cứ thế im hơi lặng tiếng chạy mất.

Phong Kính Tiết cũng đang buồn bực. Làm sao thế, Trần quân cho dù bị đứt lương đạo, lương thực theo quân chí ít cũng có thể dùng một tháng, nhưng hiện tại còn chưa đến nửa tháng đã phải quay về

Tám vạn người hùng dũng này chạy đến làm gì? Chơi trò chơi à?

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tai Nạn

Hai ngày sau khi Trần quân lui binh, đội đưa tin Phong Kính Tiết phái ra đã đến Định Viễn quan.

Y bên kia đại đội nhân mã, tốc độ trở về chung quy khá chậm, lại sợ Định Viễn quan bên này lo lắng, cũng muốn biết với việc Trần quân bỗng nhiên lui binh, Định Viễn quan bên ấy có quan điểm hay tình báo gì khác không. Cho nên, theo lệ cũ của các lần xuất chinh ngày xưa, phái một tiểu đội nhân mã, phi ngựa kiêm trình chạy về Định Viễn quan, bẩm báo hết thấy trước. Nếu Định Viễn quan có mệnh lệnh hoặc tin tức khác thông báo, cũng có thể biết lộ tuyến và vị trí của y, kịp thời phái người đến liên lạc.

Nhưng tiếc rằng đối với chuyện này, Định Viễn quan từ trên xuống dưới cũng chẳng một ai có thể minh bạch, mọi người đành phải chờ Phong Kính Tiết toàn quân trở về rồi nói tiếp.

Chẳng ngờ, tiểu đội này vừa vào quan không lâu, Lư Đông Ly cùng chư tướng mới đem mọi việc phân biệt, tình huống chiến sự hỏi tường tận một lần, bên ngoài lại có binh lính đưa tin nhanh chóng đến báo: “Đại soái, việc này... Đội ngũ đến rồi...”

Mọi người đều sửng sốt, đoàn Phong Kính Tiết ba ngàn người kia không lý do nào đến nhanh như vậy chứ.

May mà lính liên lạc này lại nói tiếp: “Là từ trong quan đến, đại đội nhân mã.”

Lư Đông Ly đứng bật dậy: “Bao nhiêu người, còn bao xa?”

“Ước chừng còn khoảng mười dặm, xem nhân mã, sợ cũng có hai ba vạn.”

Lư Đông Ly không nói gì nữa, rảo bước ra khỏi soái phủ, chư tướng khác nhìn nhau, đều khó nén vẻ kinh ngạc, đồng loạt theo ra.

Lư Đông Ly đi đến trước đài theo dõi cao nhất Định Viễn quan, rảo bước lên đài.

Đài theo dõi là lập để quan sát tình hình quân địch, vị trí cực cao, bởi vậy không gian có hạn, chỉ có hai tướng lĩnh động tác khá nhanh giành được vị trí có thể cùng Lư Đông Ly lên đài theo dõi.

Trong Định Viễn quan là ngàn dặm đất màu, bình nguyên rộng lớn, tầm nhìn cực trống trải, lại thêm thời tiết nắng ráo, tầm mắt càng có thể nhìn xa. Đợi khi ba người họ lên được đài theo dõi, bụi mù đại đội hành quân phương xa dần dần lên đã hơi rõ, mặc dù còn chưa thấy rõ cờ hiệu y giáp, nhưng đội ngũ đông đảo đã lóng lánh trông ra.

Hai tướng lòng đầy mơ hồ “Chuyện gì thế này? Địa phương quỷ quái này của chúng ta, rất lâu rồi chưa đến đại đội nhân mã như vậy.”

“Đúng vậy, cho dù trước kia các lần tăng binh, cũng bất quá là mấy ngàn người một đội.”

Lư Đông Ly tầm mắt trông phương xa, nhàn nhạt nói: “Cách xa quá, không thấy rõ lắm, bất quá nhân mã phía trước quân đội kia, y giáp sáng rõ, nghi thức hoa lệ, tất là đến từ kinh thành. Nhưng bụi mù tung lên khi hành quân lại có thứ tự, rõ mà không loạn, mấy vạn nhân mã hành quân, có thể ngay ngắn trật tự như thế, Ngự lâm quân, Phi hổ doanh chưa từng trải qua thực chiến chỉ dùng để bài trí trong kinh thành kia, tuyệt đối không có *** binh như vậy.”

“Ý của Đại soái là, trong đội ngũ này, có quan viên nghi trọng đến từ kinh thành, nhưng binh mã lại là từ nơi khác đi đâu đến?”

“Từ đâu đến? Đội ngũ có thể là *** binh của Đại Triệu quốc chúng ta, dùng năm đầu ngón tay mà đếm cũng dư.”

Lư Đông Ly ánh mắt cố định trông phương xa, trầm mặc không nói.

Triệu quốc tuy luôn không tu võ bị, nhưng cũng không phải quân đội cả nước đều là đờn bả, tốt xấu gì thì chung quy có mấy nhánh có thể miễn cưỡng nói được.

Tuy nói Triệu quốc do cậy ba mặt là biển mà ít bị ngoại địch uy hiếp, nhưng không tránh khỏi đối mặt với hải tặc gây rối.

Dương nhiên, hải tặc có lợi hại hơn, tối đa chỉ đánh cướp giết chóc bách tính duyên hải, tuyệt đối không thể dao động căn cơ Triệu quốc, bởi vậy triều đình Triệu quốc cũng không quá để tâm việc này.

Bất quá, bao đời nay, Triệu quốc vì đối phó hải tặc, duyên hải vẫn thật sự sinh ra mấy tướng quân không tồi, cùng mấy nhánh quân đội cũng coi như xuất sắc.

Mà trong nước, trừ một đông tướng quân vô năng càn bồng lộc không làm việc, quả vẫn có một hai nhánh quân đội, bởi vì nhiều lần thành công tiêu diệt sơn tặc thổ phỉ và mấy lần hành động bình ổn loạn dân tạo phản mà tôi luyện không tệ, cũng thành tựu công của các tướng quân.

Dương nhiên, những trận các tướng quân này đánh, có lớn hơn thì cũng chẳng thể bằng đánh trận giữa các nước, trong mắt chư tướng Định Viễn quan, chẳng qua mấy trận đánh con con. Lập công lao lớn hơn, mấy năm nay vẫn bị hào quang Định Viễn quan kháng kích Trần quân che lấp.

Lư Đông Ly trầm mặc một lúc, rốt cuộc nói: “Phái người khoái mã đến hỏi thử, người đến rốt cuộc là ai? Chúng ta bên này bắt đầu chuẩn bị trước rồi bàn tiếp.”

Hai tướng đồng loạt đáp vâng, bất kể nhánh quân đội này đến với ý đồ gì, bất kể người đến là ai, đều sẽ có ý chỉ hoặc mệnh lệnh, cần dùng lễ nghi chính thức để nghênh tiếp.

Bất kể quân đội đến là trú lâu hay tạm dừng, ngần ấy người, chỗ đóng quân, đồ ăn thức uống, hết thảy dàn xếp đều rườm rà và phiền toái.

Nhân lúc quân đội đối phương còn chưa đến, phải lập tức huy động toàn quân chuẩn bị, tránh cho đến lúc đó luống cuống tay chân, ứng phó không tốt, tự nhiên khiến quan viên kinh thành chê cười.

Nhưng đáp xong, hai tướng lĩnh lại không ai chịu nhúc nhích, qua một hồi, mới có người hơi chần chừ, đồng thời hơi lo lắng nói: “Đại soái, ngài xem liệu có phải đến tăng viện cho chúng ta?”

Lần này tra biết đại quân Trần quốc tập kết, họ đích xác đã gửi công văn yêu cầu tiếp viện, nhưng vẫn không được bất cứ hồi ứng nào, có thể nào Trần quốc người ta vừa lui binh, bên này đại đội tiếp viện liền đến.

Cho nên câu này người nói và người nghe kỳ thực đều không dám cho là thật.

Thế nhưng không biết vì sao, trong lòng mỗi người đều cảm thấy hơi kinh hoàng, theo bản năng muốn tìm mấy lý do có thể làm mình an tâm.

Lư Đông Ly không hề ý thức được sắc mặt mình đã hơi nhợt nhạt, ánh mắt cố định nhìn phương xa, trước mặt thuộc hạ, vẫn phải nỗ lực kiềm chế dự cảm kỳ dị không tốt trong lòng kia, gượng cười nói: “Đứng đây tự ngờ vực làm gì, chờ họ đến rồi, tự nhiên sẽ biết.”

Phong Kính Tiết sau khi phái tiểu đội báo tin không lâu, cũng dẫn hơn ba ngàn nhân mã, bước lên con đường về Định Viễn quan. Mắt thấy Định Viễn quan càng lúc càng gần, sự thấp thỏm khó chịu trong lòng càng đậm, mặc dù đã nỗ lực khuyên bản thân, không chừng hết thấy chỉ là lời đùa của Trương Mẫn Hân, rốt cuộc vẫn thấy tâm thần bất định, cho nên khi tiếng kêu la điên cuồng kia từ xa xa truyền đến, thân thể y hơi chấn động, trong lòng ngược lại thả lỏng, thoáng cay đắng nghĩ: “Cuối cùng cũng đến rồi.”

Vương Đại Bảo một người một ngựa liều mạng xông đến, khó khăn chạy đến trước mặt, ngựa kia kêu thảm một tiếng, khuỵu gối trước ngã xuống, Vương Đại Bảo từ trên ngựa lăn xuống, dùng hai tay chống đất, dùng sức hai lần mà rốt cuộc không thể đứng dậy.

Đủ thấy hần lần này chạy đến, vì đê tốc độ lên cao nhất, đã cạn kiệt toàn bộ sức lực.

Tiểu Dao và hai gã thân vệ nhanh chóng xuống ngựa, đỡ Vương Đại Bảo dậy, kinh hãi hỏi: “Đại Bảo, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng Vương Đại Bảo ánh mắt đờ đẫn tìm kiếm bóng dáng Phong Kính Tiết trong đoàn người, sau đó bỏ đến trước ngựa Phong Kính Tiết, khàn giọng hô: “Tướng quân, mau chạy, mau mau chạy đi, Hoàng thượng đã phái khâm sai tới giết ngài.”

Một lời vừa ra, toàn quân đều khiếp sợ không hiểu, chỉ trừ Phong Kính Tiết.

Giờ khắc này, y dường như ngay cả lông mày cũng chẳng hề rung rinh, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Đại Bảo một cái.

Thân vệ cao lớn dũng hãn này, mặt mũi toàn là gió bụi, khắp người đều là cát đất, ngón tay bởi vì ra sức nắm cương và liều mạng vung roi mà ần ần rướm máu tươi, vẻ mặt đờ đẫn mỗi mét, trong đôi mắt toàn là vẻ kinh hoàng và lo âu.

Hần vốn chỉ là lao đầu của một huyện thành nho nhỏ, trong lao ngục âm u không thấy thiên nhật, đã gặp nhiều thảm trạng thế gian, bất công nhân gian, cũng rất quen xem mình như kẻ áp bức, rất nhiều việc bách tính nhận định là việc ác, hần đâu từng làm cả.

Song lần này đối mặt với cự biến như vậy, hần vẫn cảm thấy hoảng sợ, phần nộ, mê mang, không hiểu, cùng với, không thể tiếp nhận.

Tại sao sau khi một người, đã vì quốc gia chịu bao nhiêu nỗi khổ, lập công lao vô tận, quốc gia lại phải dùng tử vong để báo đáp y.

Tại sao khi một tướng quân, ở bên ngoài vì nước chinh chiến, mang theo một thân mỗi mét và gió bụi, lại một đường vinh quang và công tích trở về lại sẽ chạy đến một vị hoạn quan lão gia, trực tiếp dùng một đạo thánh chỉ giết chóc đến thi hành trừng phạt tử vong.

Khiếp sợ và bất bình quá độ, khiến hấn đã chẳng còn sức lực gì mà suy xét, hấn chỉ li ầu mạng hô to: “Tướng quân, Nguyên soái bảo tôi thông tri ngài mau chạy, nếu ngài về thành, ngài ấy không cứu được ngài, cũng sẽ không cứu ngài, ngài...”

Phong Kính Tiết trên lưng ngựa cúi người, nhẹ nhàng vỗ vai hấn, nhàn nhật nở nụ cười: “Được rồi được rồi, ta biết rồi, người đừng cuống cuống, chậm rãi mà nói.”

Ánh mắt y nhu hòa ôn nhuận, cho dù là chúng sĩ binh kinh hoàng thất thố, không dám tin vào hết thảy những đi ầu này, cùng Vương Đại Bảo vì cảm xúc kích động và hoảng loạn mà hơi có dấu hiệu suy sụp, dưới ánh mắt bình tĩnh thế này, đều không dung thấy trấn định rất nhiều.

Ánh mắt Phong Kính Tiết nhìn quanh mọi người, vì trấn an cảm xúc của mọi người, y thủy chung là người trấn định an tĩnh nhất, chẳng qua ánh mắt bình yên, giờ khắc này lại tự nhiên xuyên qua mọi người, tất cả thời gian và không gian, phảng phất vào khoảnh khắc này, trông đến chân tướng và người khởi xướng ẩn nấp phía sau cả sự kiện.

Hành động khác thường của Trần quân, thánh chỉ kinh thành bỗng nhiên truy ền đến, sự không hợp tình lý của việc thả khôn chưa chết, chim chưa hết, lại bỗng nhiên muốn thịt chó giấu cung, hết thả hết thả, khoảnh khắc này được liên hệ hoàn chỉnh.

Trong lòng y chẳng biết là bất đắc dĩ hay cay đắng mà thở dài một tiếng: “Thì ra là thế, ôi, không có mạng lưới tình báo hoàn thiện quả nhiên là trí mạng, Triệu Trần hai nước đều xảy ra chuyện lớn như vậy, ta lại chẳng biết một chút tin tức, biết muộn như vậy, bị người chính chết, quả nhiên là đáng đời.”

Mà lúc này, Vương Đại Bảo cũng đã trấn định rất nhiều, thanh âm khàn khàn bắt đầu kể lại cả quá trình kinh biến: “Hai ngày trước chúng ta bỗng nhiên phát hiện, trong quan có đại quân tiến về hướng chúng ta, Đại soái phái người đến hỏi, người trở về báo là...”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chân Tướng

Trong phủ Thụy vương, não nhiệt phẫn hoa đã đến cực điểm, nhị tiến cung vừa lên sân khấu, cũng sớm đã diễn đến lúc ca trào.

Một tĩnh một đán một sinh, đều là những đào kép nổi danh kinh thành, lúc này thi triển hết khả năng, quả nhiên là ca có thể nứt đá.

Ba người, một câu đuổi một câu, một câu nhanh như một câu, từng tiếng xướng lên bên dưới khen hay không ngớt.

Từ Diên Chiêu kia mới sang sảng nói một tiếng: “Đây đều là những trung thần lương tướng thiên tri địa.” Dương Tam đã theo tiếng mà xướng: “Trung lương nào lại có hạ trường.”

Thụy vương vốn đứng dựa song, ánh mắt vừa vặn nhìn sân khấu lớn ngoài cửa sổ não nhiệt vô cùng, lại vẫn nhìn mà không thấy, nghe mà không thấy.

Song hai câu này lại rõ ràng truyền vào tai, lại khiến y bỗng đứng chần động, ánh mắt hơi động, bên tai lại nghe thấy trong tiếng não nhiệt, Lý Diễm Phi kia đang bị ai khấn cầu: “Có hạ trường đến không có hạ trường, lại nghe ai gia...”

“Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, đều là người có công, bệ tôi trung lương của Đại Triệu ta.” Thanh âm thoảng có ý tiếc nuối của Lục Trạch Vi đúng lúc từ phía sau truyền đến.

Phân tranh dây dưa trên sân khấu, tình cảm quân thần trên sân khấu, tức khắc đã quay về một thế giới xa xôi khác.

“Ta biết họ là trung lương, ta biết họ có công lao, ta biết nếu ta có được đại vị, có thể có thần tử như vậy tương trợ, tất sẽ có thành tựu. Nhưng như thế thì sao?” Thanh âm của Thụy vương cơ hồ là phẫn nộ, “Tại thời điểm ta còn chưa có gì, ta phải diệt trừ tất cả những người trở ngại ta, dù cho họ là người tốt. Nếu đổi lại là các huynh đệ kia của ta, họ sẽ làm tốt hơn ta được sao? Họ sẽ vứt bỏ cơ hội duy nhất có thể mượn sức cứu thúc, vứt bỏ cơ hội không chế quân đội mạnh nhất trong nước, mà đi giữ hai trung thần không chịu trợ giúp mình sao?”

Lục Trạch Vi là một trong thiếu số vài người bên cạnh Thụy vương nhìn y tức giận mà vẫn có dũng khí nói cho hết lời: “Vương gia, tôi chỉ cảm thấy, Cửu vương gia hận là Lư Đông Ly, cho tới nay ra mặt gây chuyện với Cửu vương gia cũng chỉ có Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết chẳng qua đánh Tô Lăng một trận. Tại một hệ nhân mã Cửu vương mà nhìn, một Tô Lăng không đáng kể, cũng không đáng kể tựa như sinh tử của Phong Kính Tiết. Nếu có thể giữ lại Phong Kính Tiết...”

Y cũng không biết sự xúc động này rốt cuộc từ đâu mà đến. Y là phụ tá, cũng là mưu sĩ, đứng sau lưng chủ quân, trong bóng tối mà người đời không nhìn thấy, mưu đồ tất cả những hành động hoặc quang minh, hoặc âm ám, vì lợi ích của chủ quân, dọn sạch hết thảy chướng ngại, khi có máu tanh và bẩn thỉu không thích hợp với chủ quân, lại nhất định phải đổi mặt, do họ an bài hoạt động.

Vì sự nghiệp chí cao kia, có rất nhiều người, rất nhiều chuyện, phải hy sinh, phải hủy diệt, trong đó bao quát người tốt, trung thần hoặc lương tướng.

Hết thảy những điều này, y đều phải lý giải hơn mọi người. Song rốt cuộc vẫn không thể tâm định như nước.

Sau khi chủ quân của y, kể lại từng câu chuyện đã qua kia, kể về hai bằng hữu xa xôi lạ lẫm kia, tất cả những chuyện một đôi tướng soái từng cùng nhau sống vai nắm tay mà làm, y cũng phải có sự không đành trong nháy mắt, buồn bã trong nháy mắt, nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng vẫn không nhìn được phải nói ra câu này.

“Ta nói với người nhiều như vậy, người vẫn chưa hiểu sao? Ta nào muốn giết Phong Kính Tiết, ta nào nguyện giết Phong Kính Tiết...” Thụy vương sợ kinh nhiều người bên ngoài, không dám hét lớn, nhưng giờ khắc này, vẻ mặt y cơ hồ là dữ tợn, “Thế nhưng, đã nói ngần ấy chuyện cũ, người nên biết, nếu giết Lư Đông Ly mà lưu lại Phong Kính Tiết, với tình nghĩa của hai người họ, tương lai tất thành đại họa ta vĩnh viễn không thể thoát khỏi.”

Lục Trạch Vi trước nay chưa từng thấy Thụy vương trừng mình bằng ánh mắt hung ác như thế, lúc này chấn động, thuận theo cúi đầu, rốt cuộc không dám nói thêm một chữ.

Họ là hảo hữu, là tri giao. Song cuối cùng cũng bất quá là quân thù.

Ngần ấy năm qua, đi theo y, trợ giúp y, thay y mưu tính, vì y bỏn ba.

Mà y, chưa từng dùng quy củ yêu cầu mình, chưa từng lấy lễ quân thù ước thúc mình, vương phủ mặc ra vào, thuộc hạ mặc sai, lúc có tâm sự, chịu đốc hết với mình, lúc làm sai chuyện, sẵn lòng nghe mình sửa chữa, nhưng nói đến cùng, chung quy vẫn là quân thù.

Chung quy vẫn phải có một ngày thế này, người kia đỏ mắt, đánh mặt, dùng ngữ khí hung ác thậm chí là thù hận như thế mà nói chuyện.

Trong lòng Lục Trạch Vi thoáng mất mát, nhưng không hề ngoài ý mà thở dài một tiếng, nhiều năm như vậy, cũng nên để chúng ta cảnh tỉnh một chút, càng ghi nhớ, cái gì là quân và thù, chủ và tòng, thượng và hạ.

Chỉ là, tại sao trong lòng lại hơi thất vọng, tại sao giờ khắc này lại đột nhiên nhớ tới hai tướng soái chủ thuộc mà y không có duyên tương giao, giờ đây lại cảm thấy cực quen thuộc kia.

Họ ở bên nhau, cũng sẽ tranh cãi, cũng sẽ vui đùa, cũng sẽ có bất đồng, cũng sẽ có khuyên can sao? Vô luận thế nào, đều sẽ không có nháy mắt đổi sắc, nháy mắt lạnh băng, nháy mắt cao cao tại thượng, nháy mắt hờ hững vô tình này đâu nhỉ?

Bằng hữu như vậy, bằng hữu như vậy...

Đột nhiên y liền nghĩ đến, giờ này khắc này, e rằng Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, đã phải đối mặt với sự bất kham lớn nhất, sự khổ sở tột cùng, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

Mà Thụy vương sắc mặt âm trầm, hơi thở thoáng hỗn hển, một phen phát tác vừa rồi, trách cứ tuy là Lục Trạch Vi, phát tiết lại là nỗi đau ngằn đê trong lòng y bao lâu nay.

Y nói, ta không muốn giết Phong Kính Tiết, có lẽ trong lòng y quả thật không hề muốn giết, thế nhưng toàn bộ sự kiện, lại là y dốc hết sức lửa cháy thêm dầu, liều mạng muốn bức Phong Kính Tiết đến tử lộ.

Y nói, để tránh đại họa tương lai, thế nhưng bản thân y biết, làm nhiều như vậy, quan trọng nhất là bởi vì y hận.

Hận người nọ, vĩnh viễn tươi cười không chút để ý.

Kiều ngạo trên cao lâu, ôm mỹ nhân, uống mỹ tửu, xem vương hầu là bụi đất kia.

Y moi tim gan tở thái độ, khuynh tâm khuynh tình tỏ ý, dùng hết mọi thủ đoạn lung lạc, thế nhưng người nọ căn bản chẳng buồn nhìn, chỉ uể oải nói một câu: “Ta và Lư soái cùng tiến thoái.”

Y xưa nay lòng dạ thâm trầm, lạnh lùng bạc bẽo, nhưng quả thật vì sự tiêu sái thông dong của người nọ mà động lòng, thật sự là chiết tiết hạ giao, muốn dùng một tấm lòng son, đổi về một trường mỹ đàm thiên cổ quân thần gặp gỡ, y giao ra trái tim, người kia lại mỉm cười thoải mái, giãi lên không nhìn.

Cho nên y hận người nọ sâu nhất, cho nên y muốn đẩy người nọ vào tuyệt cảnh, xem người nọ phải chăng còn có thể cười thật tùy ý thông dong, giống như trời sắp xuống, cũng chẳng kinh tâm, chẳng rung rinh chân mày như vậy.

Cho nên, y phải bố trí cục diện thành tàn nhẫn đến thế, nếu người kia ở tuyệt cảnh này, lại nhìn bằng hữu y chịu vĩnh viễn ủng hộ, vĩnh viễn cùng tiến thoái vậy mà không chịu giúp y, sẽ không trợ y, không muốn cứu y, thậm chí tự mình giám trăm xử phạt, bức mình chí tử, người kia còn có thể cười được không? Còn có thể uể oải như vậy, dưới mọi tình huống, kiên định nói “Ta và Lư soái cùng tiến thoái” không?

Vừa nghĩ đến đó, y liền có cảm giác vui vẻ cực kỳ, đó là sự vui vẻ pha lẫn đau đớn không hiểu chân chính.

Huống chi chuyện này chẳng những có thể giúp y nắm trong tay một nhánh quân đội mạnh nhất cả nước, cũng có thể cho y sự ủng hộ của Cửu vương.

Đã như vậy, y có lý do gì mà không làm, đã làm, lại có lý do gì để không làm đến tuyệt nhất?

Người quyền lực lớn nhất Triệu quốc hiện nay, ngoại trừ Triệu vương, chính là Cửu vương gia.

Cửu vương gia là con trai thứ chín của tiên đế, thông minh dũng nghị, kiên cường quyết đoán, nhưng vì mẹ ruột vốn là cung nữ thấp hèn, dưới tình huống huynh đệ đông đảo và phần lớn xuất thân cao quý, khả năng giành được đế vị là cực kỳ nhỏ bé. Hơn nữa ông ta trời sinh chân bị thọt, lại trong một lần đi săn, bị tên lạc ngựa thương mù mất một mắt, với lễ chế thể thống mà nói, càng không có khả năng dưới tình hình có rất nhiều lựa chọn, đem đế vị giao cho người tàn tật nặng như thế.

Sau khi đã định là vô luận cố gắng cỡ nào cũng đành vô duyên với vương vị, ông ta lựa chọn dốc hết sức giúp đỡ kẻ yếu đuối vô năng hoang *** hảo lạc nhất trong các huynh đệ trèo lên vương vị. Sau khi đương kim Triệu vương đăng cơ, ông ta thành đệ nhất công thần theo r ồng, cũng thành phiên vương thế lực lớn nhất trong nước. Tại triều đình, tại địa phương, vây cánh con cháu ngày càng đông đúc, quyền thế ngập trời, nói một không hai, hơn hai mươi năm qua, đúng là chưa một ai dám nghịch long lân, ngay cả Triệu vương với ông ta cũng cố kỵ ba phần, nhún nhường ba phần.

Đương nhiên, đây cũng là nhờ ông ta năm đó tậ̀n mắt chuẩn xác, huynh đệ chọn phù trợ, chính là hạng người tính tình hòa nhã nhất gan, chỉ mong an nhàn hưởng lạc. Cho nên ngậ̀n ấy năm qua vẫn tường an vô sự.

Nhiều năm qua, người duy nhất từng chính diện xung đột với Cửu vương gia, cũng tạo thành đả kích cho ông ta, mà còn có thể bình yên thoát thân, chỉ có Lư Đông Ly.

Một phen hành động của y năm đó, đã cắt đứt nguộ̀n tài nguyên lớn của Cửu vương một hệ, làm cho trên từ Cửu vương dưới đến ty lại, đều bị đoạn mất một phen tậ̀n của cực lớn. Cho đến hôm nay, quân nhu Định Viễn quan, tất cả quân nhu của trọng trấn biên quan một phương, nguộ̀n tài nguyên lớn đến thế, Cửu vương một hệ, vẫn khó mà chấm dứt chia lợi.

Đương nhiên, tậ̀n của Cửu vương nhiều đến mức mấy đời cũng chẳng tiêu hết, việc này hoàn toàn không đủ để tổn đến nguyên khí của ông ta. Nhưng chẳng có ai lại chê tậ̀n nhiều, khi lợi ích của mình bị tổn hại, mọi người càng dễ dàng ghi nhớ trong lòng chính là thù hận. Huống chi chân chính khiến Cửu vương cảm thấy bị thương chính là thể diện bị tổn, uy tín bị đả kích, quyền uy bị hoài nghi, hết thảy đều khiến lão Vương gia dưới một người trên vạn người này cực phần nộ.

Thế nhưng Trậ̀n quốc không ngừng tiến công, khiến Cửu vương thủy chung không thể đụng đến Lư Đông Ly.

Cửu vương gia ngày càng già, người già r ễ, không khỏi cố chấp, thông minh kiên nghị thời trẻ, thường sẽ biến thành cố chấp điên cuồng. Trên sử sách có không ít minh quân anh chủ, khi về già h ồ đ ồ điên cuồng, làm rất nhiều việc mà thiên hạ đều căm ghét.

Cửu vương gia mặc dù không phải Hoàng đế, nhưng tính tình lại bá đạo hơn cả Hoàng đế. Mấy năm nay, Lư Đông Ly mạo phạm, vẫn là cái gai trong lòng, thế nhưng thời gian từng ngày qua đi, thân thể ngày một già yếu, mà mãi không tìm được cơ hội báo thù, đi ều này làm cho người cảm thấy thời gian không còn nhiều như ông ta, càng thêm nôn nóng bất an, chỉ sợ sinh tậ̀n không thể báo thù, không thể đúc lại quyền uy của mình, sau khi chết con cái vô năng, sợ là không giữ được gia nghiệp.

Mà lúc này, đám vương tử không ai không ngấp nghé đại vị, mà muốn được bảo tọa chí tôn kia, muốn lật đổ Thái tử danh chính ngôn thuận, Cửu vương gia có quyền lực nhất trong nước, chính là đối tượng họ phải mượn sức.

Tiếc là Cửu vương đã già, không còn hùng tâm tráng chí thời trẻ, chẳng muốn dính vào việc tranh đoạt địa vị của người trẻ tuổi, tự tìm phiên toái. Về phần đám cháu tỏ ý lôi kéo, càng chẳng để vào mắt, mấy thứ đám cháu có ông ta không có, căn bản chẳng có thứ gì tốt, có thể khiến ông ta để ý.

Thụy vương biết, mấy năm qua, đi đầu duy nhất canh cánh trong lòng Cửu vương gia, cũng chỉ có Lư Đông Ly, mỗi hận từng bị người mạo phạm nhưng không đánh trả, chính là khúc mắc lớn nhất của ông ta.

Dương nhiên, dưới tình huống Trần quân vẫn không ngừng tiến công, bất cứ người có nhân quang nào, đều không thể đi giết Lư Đông Ly, nhưng Thụy vương cũng biết, thời cơ có thể đối phó Lư Đông Ly, sợ rằng chỉ có lúc này.

Bởi vì Phong Kính Tiết quá khôn khéo quá lợi hại, nếu một ngày kia Trần quân không tiến công nữa, hai nước không còn khai chiến, y nhất định sẽ bắt đầu bố trí sách tự bảo, đến lúc đó, sợ là rất khó giết Lư Đông Ly nữa.

Nhưng hiện giờ vẫn đang chiến tranh, cho dù là Phong Kính Tiết chắc hẳn cũng cho rằng, có thể mượn địch tự an, không hề có sách chuẩn bị và ứng biến tương ứng nào, lúc này nếu phát động, mới có thể khiến họ trở tay không kịp.

Dương nhiên, Thụy vương cũng không phải loại người lỗ mãng tự đại, chỉ thấy cái lợi trước mắt, không hề trừ tính toàn cục ấy. Y không thể vì cái lợi nhất thời mà khiến quốc gia bị vây trong uy hiếp ngoại địch bất cứ lúc nào đều có thể phá quan mà vào, nếu là như thế, cho dù chiếm được long ỷ cũng ngời không ổn.

Nhưng thế lực của y lớn mạnh hơn Phong Kính Tiết rất nhiều lần, cùng với tử sĩ nhiều năm mật huấn và mạng lưới tình báo lớn mạnh, đủ tài phú

để hoạt động và tâm địa đủ ác khi cần.

Trước kia Triệu quốc và chư quốc không hề qua lại, cậy cái lợi thiên hiểm mà đóng chặt tự thủ, tất cả mưu đồ trong tối của y đều lấy nước nhà làm cơ sở, cho đến lần đầu tiên thiết kỵ Trần quốc phá Định Viễn quan mà vào, y mới tỉnh ngộ, Triệu quốc cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi sự kiềm chế của quốc gia khác.

Cho nên, y ngay lập tức phái rất nhiều thủ hạ đặc lực đến Trần quốc dùng hết mọi khả năng ẩn nấp bên cạnh quyền quý, giúp y thu thập tình báo các phương diện, âm thầm bày ra thế lực trong bóng tối.

Trần quốc là quốc gia duy nhất trong chư quốc có thể xuyên qua sa mạc tiến công Triệu quốc, cũng chính là quốc gia duy nhất có thể sinh ra ảnh hưởng cực đại với Triệu quốc.

Sau đó, y biết, Trần quốc dốc binh gây chiến nhiều năm, đã khiến quốc gia thập phần mỏi mệt, quốc khố gần như trống rỗng, mà thanh tráng trong nước cũng mười không dư một. Người Trần quốc rút ra kinh nghiệm xương máu, cũng có rất nhiều phái chủ hòa, trong đó với nhị vương tử cần cầu, yêu cầu quốc gia chấm dứt chiến tranh, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thế nhưng Trần vương cực hiếu chiến, không hề quan tâm những khuyên can này, vì chiến tranh, ông ta thậm chí vơ vét tài vật của các quý tộc sung vào quân tư, đến cả các Vương gia sau chiến sự mấy năm liên tục này cũng dần đi đến tình cảnh khốn quẫn trắng tay.

Thụy vương là người dũng nghị quyết đoán, cuối cùng lại mạo muội can hệ cực lớn, lạng lẽ lệnh cho tâm phúc liên hệ với nhị vương tử Trần quốc, hai bên thư từ qua lại, đúng là phối hợp nhịp nhàng.

Thụy vương lén xuất tiền xuất người, trợ giúp nhị vương tử Trần quốc thu nhân tài tăng cường thế lực. Mà Trần quốc nhị vương tử hứa hẹn năm kia nếu được đại vị, nhất định sẽ kết huynh đệ với Triệu quốc, vĩnh viễn không phụ nhau, dùng võ lực Trần quốc, làm tấm chắn cho Triệu quốc, từ nay về sau, trừ phi quốc gia khác có thể diệt vong Trần quốc, bằng không vĩnh viễn không thể xâm phạm Triệu quốc.

Đương nhiên, Thụy vương sẽ không ngây thơ đến mức tin lời hứa như vậy có thể vĩnh viễn được tuân thủ, nhưng chỉ cần nhị vương tử thành công, thì Triệu quốc sẽ có ít nhất mười năm an nhàn, trong mười năm này, Trần quốc để tỏ thiện chí, minh thư, hiệp ước, thậm chí lễ vật, chắc chắn cũng không thể ít.

Hết thấy đầu sẽ trở thành nguồn vốn chính trị của Thụy vương, để y có thể bước đến càng gần vương tọa hơn.

Mà sau mười năm, khi Trần quốc nghỉ ngơi dưỡng sức, có thể xuất binh đánh trận không tổn quốc lực, Thụy vương tự tin cũng có thể đứng dạng xây dựng Định Viễn quan thành một thành trì vĩnh viễn không bị công phá.

Bất quá, thực lực của nhị vương tử mặc dù từ từ nâng cao, nhưng Trần quốc chung quy dùng võ lập quốc, chủ soái các bộ quân đội, đều là tâm phúc của Trần vương, trong đây cũng có chủ soái lần này chinh phạt Định Viễn quan. Nhưng nhị vương tử rất lâu trước đã lạng lã thu phó soái làm thuộc hạ.

Là cơ hội thần kỳ kiểu gì, khiến hai vương tử hai quốc gia chưa bao giờ gặp mặt, đứng thời vì tranh đoạt binh quyền, mà không tiếc ám hại danh tướng.

Lại là giao dịch thần kỳ kiểu gì, khiến cuộc chiến tranh liên miên, trên chiến trường huyết nhẫn giao phong quang minh chính đại cũng không thể kết thúc, lấy một lần giao dịch chính trị ti tiện trong tối làm ký hiệu tạm dừng.

Trên chiến trường, chủ soái Trần quốc lại bị một mũi tên lén của người mình từ phía sau bắn trọng thương, sau đó, phó soái sớm có chuẩn bị, khi quân đội Triệu quốc còn chưa kịp phát hiện soái địch trọng thương, quân đội mình còn chưa phát giác chủ soái bị thương nặng, dùng tư thái anh dũng vô cùng quan tâm vô cùng mà cứu y về doanh trướng.

Sau đó trị liệu vô hiệu, hay là vì trên đường trị liệu lại có người ngấm hạ sát thủ đã không còn quan trọng. Tóm lại, Trần soái chết, mà phó soái

đương nhiên tiếp quản toàn quân. Đương nhiên giấu tang không báo, đương nhiên thần tốc rút quân.

Y bảo toàn thực lực của bảy vạn nhân mã không vì công thành chiến mà bị tổn thất, y giúp chủ nhân mình, không lâu sau trong cuộc nội loạn sẽ thổi quét cả nước, có được một nhánh kỳ binh thực lực cường đại.

Mà nhiều ngày trước, Thụy vương xa tận Triệu quốc đã biết cuộc chiến tranh tám vạn đại quân Trần quốc đến công này, sẽ kết cục bằng phương thức gì.

Y tự mình cầu kiến Cửu vương thúc, tự mình đề xuất có biện pháp giúp Cửu vương thúc diệt trừ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt nhiều năm kia, một lần nữa xác nhận quyên uy không thể tranh nghị, tuyệt đối không cho phép mạo phạm của Cửu vương.

Mà Cửu vương hiện tại đã già, già đến độ chẳng còn *** minh như thời trẻ, già đến độ quên mất trợ giúp một tân quân âm ngoan lãnh tuyệt như thế, với quyên thần như ông ta cũng chưa hẳn là chuyện tốt, già đến độ chỉ biết cố chấp không thể bỏ qua cho một kẻ mạo phạm mình, già đến độ chỉ mong trước khi chết, diệt trừ mọi ản hoạn và địch nhân có thể cho con trai.

Minh ước từ đây ký kết, Thụy vương giúp Cửu vương bày mưu tính kế, cam đoan Trần quốc về sau sẽ không xâm phạm Định Viễn quan nữa, cam đoan lúc này diệt trừ Lư Đông Ly không có bất cứ hậu hoạn gì, mà Cửu vương thì dốc toàn lực ủng hộ Thụy vương đoạt được ngai vàng.

Mà Thụy vương trước đó còn đưa ra một đề nghị, muốn giết Lư Đông Ly, tất phải trừ Phong Kính Tiết.

Muốn giết Lư Đông Ly, phải cắt đi nanh vuốt vây cánh trước, mà Phong Kính Tiết chính là trợ lực lớn nhất của Lư Đông Ly. Không còn Phong Kính Tiết, Lư Đông Ly chính là một con hổ không răng, mà nếu không diệt trừ Phong Kính Tiết trước, bất cứ hành động nào nhắm vào Lư Đông Ly, đều có khả năng bị Phong Kính Tiết phá hoại.

Một võ quan tòng tam phẩm con con, một tâm phúc của Lư Đông Ly, sống chết của người này, Cửu vương không hề quan tâm, nếu có thể đối phó Lư Đông Ly, vậy thì hủy diệt người này, Cửu vương cũng sẽ không có bất cứ do dự gì.

Sau phen mật nghị này, bên tai Triệu vương bắt đầu không ngừng nghe thấy những lời nói xấu liên quan đến Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết.

Thần tử tham tấu nói hai người này tham ô quân lương thế nào ra sao, dám Ngự sử buộc tội họ kẻ công kiêu ngạo, oán hận thế nào thế nào. Sủng cơ đầu ấp tay gối trong cung nhân rồi cũng sẽ nói, nghe bảo Phong Kính Tiết kia rất lợi hại, trong lão bách tính rất có uy vọng, lão bách tính chỉ biết ca tụng Phong Kính Tiết là tái sinh phụ mẫu, lại quên mất là Hoàng thượng bảo hộ họ được sống những ngày tốt lành, đúng rồi, lần trước vì chuyện Phong Kính Tiết làm mất lương, không phải còn có kẻ uy hiếp, nếu muốn trị tội y, sẽ dâng thư vạn người, sẽ tụ tập quấy rối sao. Thậm chí trong lúc vô ý nghe thái giám thị vệ tán dóc, rảnh rỗi nói đến đầu là, Lư Đông Ly hoặc Phong Kính Tiết phóng túng thuộc hạ, tác oai tác quái, hờ chút không thêm để mắt đến vương pháp, trong mắt họ, trừ Lư nguyên soái và Phong tướng quân, trên đời này chẳng còn cái gì đáng để ý như thế nào.

Có thể việc tham ô quân lương Hoàng đế sẽ không để ý lắm, nhưng người tay nắm binh quyền, thân có quân công, thường oán thán, không hài lòng với Hoàng đế, trong dân gian có danh vọng, lại còn không để mắt đến vương pháp, việc này không phải bất cứ Hoàng đế nào cũng có thể dễ dàng tha thứ.

Tất cả nhiễu loạn bên ngoài, hầu như đầu là thuộc hạ của Cửu vương làm, mà Thụy vương âm thầm trợ giúp, thì không ai có thể tra ra.

Ngôn quan Ngự sử dâng tấu, đa số là môn sinh của Cửu vương, công dâng sớ cũng vậy, tư đệ tấu cũng thế, đầu có quan phương lưu trữ để tra, cho dù là đêm tối cầu kiến, ôm gối mật trình, đầu có sử quan ghi chép trong hồ sơ.

Mà sủng cơ đầu ấp tay gối không chút để ý, dường như chỉ trong lúc vô tình nói ra một câu, trên con đường Hoàng thượng tất qua, khi tất qua,

giống như hoàn toàn chưa hề phát giác, chỉ nhân nhĩ chuyện phiếm, nói đến biên tướng các kiêu không phải, đám thái giám thị vệ, đa phần là người của Thụy vương.

Nửa đêm rĩ tai, trên đường tán dóc, ra từ miệng người nói, vào tai người nghe, tất nhiên không thấy văn tự ghi lại, không còn chút chứng cứ để tìm.

Những chỗ nhỏ nhặt này, Thụy vương đầu đã dụng tâm tư từ sớm.

Y một lòng muốn có đại thành tựu, y muốn tích thanh danh kiếm nhân vọng, việc nhuộm máu tuyệt đối không thể dính vào mình, nhược điểm do bản tuyệt đối không thể để người ta tóm được.

Những người sáng mắt trong triều đầu nhìn ra Cửu vương và tướng soái Định Viễn quan kia có oán, nhưng không một ai tra ra Thụy vương đang âm thầm ảnh hưởng.

Triệu vương nói đến cũng không phải người đặc biệt tàn bạo, chẳng qua tính tình yếu đuối hồ đồ, không phải trời sinh vong ân bạc nghĩa, không nhớ công lao, nhưng trước nay từng tham dự giết người, ba người thành hồ, ngay cả mẫu thân cũng không thể dưới lời của người ta mà tín nhiệm con mình, huống chi quân vương đối với thân tử tay nắm quân quyền vốn đã lắm tâm nghi kỵ.

Vì thế, Thụy vương cũng vậy, Cửu vương cũng thế, rốt cuộc vẫn nhận được một kết quả họ muốn.

Chỉ là, Cửu vương có lẽ vạn phần cao hứng, với Thụy vương thì thật sự không biết là vui mừng sâu hơn hay là buồn bã nhiều hơn.

Sau khi sứ giả rời kinh, y vẫn tâm thần ngẩn ngơ bất định, dưới sự quan tâm của Lục Trạch Vi, mới không cầm được lòng đem chút cảm xúc che giấu trong lòng, chút tình báo quá khứ đã lặng lẽ thăm dò, nhất nhất nói ra.

Cũng mới có sự phần nộ không hiểu, mất khống chế không hiểu giờ khắc này. Mà Lục Trạch Vi chỉ trăn trĩnh thuận theo cúi đầu lui bước, không nói tiếng nào nữa.

Mưu sĩ nhiều năm qua cùng hoàng tử xưng nhau bằng hữu này khoảnh khắc này, trong lòng hơi thoải mái, hơi thư thái, hơi mất mát, cũng hơi thờ ơ.

Cũng tốt, quan hệ quân thần thế này mới là bình thường, quân thần thân mật hơn, vẫn có giới hạn không thể vượt qua.

Lần này giết mình phát giác, hẳn sẽ khiến y vĩnh viễn nhớ rõ không được vi phạm.

Chỉ là, tại sao Vương gia phải loạn lòng đến bước này, phần nộ đến bước này?

Rốt cuộc vẫn có thẹn nhĩ, rốt cuộc vẫn không thể hoàn toàn mất hết lương tâm nhĩ, rốt cuộc tự tay hủy diệt người trung thành chính trực như vậy, trong lòng luôn không thể quá yên vui nhĩ, hay là... hay là...

Y âm thầm thở dài một tiếng, không muốn nghĩ nữa.

Mưu sĩ nên thăm dò tâm tư chủ quân, nhưng có lúc, lại không được phép suy đoán quân tâm quá mức.

Trong thư phòng bỗng nhiên tĩnh lặng, bầu không khí ấm áp quân thần bên nhau, mọi tìm đối đãi, tư ngữ bí sự ban đầu đã cứng lại.

Lục Trạch Vi sau một lúc lâu trầm mặc, mới ngẩng đầu, vừa vận công thấy võ kịch vừa diễn ngoài cửa sổ kia đã đến đoạn kết.

Quân thần cuối cùng đã đạt thành nhất trí, người làm quân rốt cuộc đã biết ai là trung lương ai là gian thần, mà các trung thần cuối cùng phải dùng hết toàn lực, trừ gian hộ chủ.

Hay cho một cuộc đại đoàn viên quân thần hiếm nhau.

Trên sân khấu, hết thấy đầu đơn giản như thế, trung chính là trung, gian chính là gian, người làm quân, cho dù có hiểu lầm, có lệch lạc, cuối cùng luôn sẽ phân rõ trung gian, phân biệt thị phi.

Trên sân khấu, trong cố sự, kẻ gian bất kể từng uy phong chừng nào, cuối cùng nhất định sẽ bị chém đầu, trung thần bất kể từng chịu ủy khuất như thế nào, cuối cùng nhất định sẽ nghênh đón tương lai sáng rực.

Thế nhân luôn thích nói nhân sinh như kịch, kỳ thật, trên đời này đáng tiếc nhất chính là, nhân sinh tiếc rằng chẳng bằng kịch.

Thụy vương thấy Lục Trạch Vi vẻ mặt thoáng buồn bã, ánh mắt vẫn cố định nhìn bên ngoài cửa sổ, không khỏi đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Vở kịch ngoài cửa sổ đã diễn xong, ba đào kếp cùng nhau khom người hành lễ với tất cả quan to quý nhân dưới đài, mà dưới đài, tiếng khen ngợi dường như vẫn chưa hề dừng lại.

Đây thật là một vở kịch hay, đào kếp giỏi nhất, danh đoạn hay nhất, giọng hát xúc động nhất.

“Đây đều là những trung thần lương tướng tì tuyền triêu.”

“Trung lương nào lại có hạ trường.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngụ Trung

“Tướng quân, sau khi Trầ quân rút đi, liề có hai vạn năm ngàn *** binh vào trú Định Viễn quan.”

Về mặt Phong Kính Tiết thoát nhìn hoàn toàn không có biến hóa, trong lòng lại không khỏi cười lạnh một tiếng, hóa ra kẻ tới lại không chỉ là sứ thần truyền chỉ, hoàng cung trung quý, còn có *** binh như thế, người phía sau nọ suy nghĩ quả nhiên chu đáo, cho dù Phong Kính Tiết y không muốn làm trung lương nghe lệnh mà chết kia, cũng không thể do y được.

“Thống binh chính là Mông Thiên Thành Mông tướng quân, tùy quân còn có Binh bộ Thượng thư Hạ Trác, đại tổng quản Hà Minh trong cung.”

Phong Kính Tiết như có suy tư gật đầu, rất tốt, Hà Minh là tổng quản nội cung, đại biểu là ý chí của Hoàng đế, Hạ Trác là môn sinh thân quý của Cửu vương, đại biểu là lập trường của Cửu vương, mà Mông Thiên Thành kia, ngoài mặt chưa từng dựa vào thế lực lớn nào, chỉ là...

Chỉ là người này cũng là danh tướng trong Đại Triệu quốc đầu biết, có thể tại Triệu quốc trọng văn khinh võ, bằng quân công trèo lên vị trí phó soái, chỉ bằng điểm này đã khiến người bội phục. Huống chi y nhiều lần tiêu diệt hải tặc, lại từng liên tục ba lần có quân công bình định dân chúng phản loạn, tuyệt đối không giả được, nói đến vẫn là một nhân vật thủy chiến lục chiến đầu cực xuất sắc.

Tướng lĩnh như vậy, Thụy vương chỉ sợ sẽ tuyệt không bỏ qua nhỉ...

“Họ đến đây, tuy tự xưng có ý chỉ, lại không tuyên đọc, trước chỉ nói là dẫn binh đến trợ giúp kháng địch, do Mông Thiên Thành tướng quân hiệp trợ Nguyên soái. Sau đó lại hỏi chiến sự như thế nào, Nguyên soái tất nhiên là không thể giấu giếm, liề đem quân tình bẩm báo...”

Phong Kính Tiết đến lúc này mới khe khẽ thở dài một tiếng, đường sống duy nhất của y, đến đây đã bị cắt đứt. Bằng không lúc này nghe tin tức, chỉ cần kiếm một thi thể giả làm cho máu thịt lẫn lộn, không nhìn rõ mặt, nói là khi giao chiến cùng người Trầ trọng thương mà chết, thiết nghĩ cho dù người ngoài trong lòng nghi ngờ, cũng chẳng có chứng cứ gì để truy cứu.

Tiết là hiện tại người ta biết Phong Kính Tiết y ngay cả miếng da giấy cũng không bị xước, chiêu này tuyệt đối không dùng được.

“Tuy nói Trầ quân đã lui, nhưng trong lòng mọi người đều có nghi hoặc, không dám an tâm như vậy, cho nên trong triều đến viện binh, mọi người còn thật sự cao hứng một hồi, thế nhưng không nghĩ tới, không nghĩ tới...” Vương Đại Bảo nghiêng răng ken két, “Không nghĩ tới, quân tình vừa hồi xong, bọn họ liền đổi sắc mặt, lão thái giám kia cần thánh chỉ, nói nói... Nói tướng quân ngài tham ô quân lương, tội này đáng chết, phụng thánh mệnh, muốn muốn... Muốn Đại soái đích thân giám trăm, để chấn chỉnh quân quy.”

Nói đến đây, gần như không thành tiếng, ba ngàn binh mã đều im ắng, những dũng sĩ nhiệt huyết này, thậm chí ngay cả tiếng hò hét phấn nộ cũng đã không thể phát ra.

Họ vì nước huyết chiến trên cát vàng mù mịt, mà trong thành trì họ lại mình bảo vệ, chờ đợi họ, là chiếu thư giết hại đại tướng.

“Trong quân tướng sĩ không ai không kêu oan, chứ vị tướng quân phần nộ biện hộ cho tướng quân. Nhưng những kẻ trung quý ngênh ngang đó, hờ chút là lấy thánh chỉ ra áp chế, chỉ trích các tướng quân có tâm không đúng, mà Binh bộ Thượng thư càng đại phát quan uy, đập bàn, động chút là đòi dùng quân pháp, trừng phạt người gây rối. Bọn họ một kẻ có thánh chỉ làm danh phận đại nghĩa, một kẻ lại là thượng ty trên đầu các tướng quân cao nhất, đàn áp cũng thế, làm nhục cũng thế, mọi người đều chỉ có thể chịu đựng. Trái lại Mông tướng quân kia tính tình rất tốt, chỉ nói là phụng chỉ đến đây tiếp viện, không biết có mặt chỉ thế này, rất đổi kinh ngạc, tuy rằng đại sự không thể không nghe lão thái giám và lão già chết tiệt kia,

nhưng trên việc nhỏ vẫn nơi nơi bảo vệ chúng tôi, mấy lần cương lên đầu là y khuyên giải, mới tránh cho mấy vị tướng quân bị thiệt.”

“Mông tướng quân à...” Phong Kính Tiết thờ ơ nghĩ, Thụy vương điện hạ sao lại chịu để đại tướng tâm phúc tay nắm trọng binh của mình làm kẻ ác, làm việc ác, lấy danh ác kia chứ. Trong miệng lại chỉ nhàn nhạt hỏi: “Lư soái nói thế nào?”

Vương Đại Bảo lại ngập ngừng một chút mới nói: “Từ sau khi họ tuyên chỉ, Lư soái không hề biện hộ một câu, mấy vị tướng quân nóng lòng sinh giận, bị Lư soái nghiêm giọng quát ngừng, chỉ có đến khi lão già Thượng thư kia muốn dùng tội danh phạm thượng hành quân pháp đánh người, Lư soái mới đứng ra ngăn cản, nói quân pháp cần do chủ soái thực thi, há có thể trong quân ra hai lệnh, lại thêm Mông tướng quân kia hòa giải, mới xem như tạm thời ngăn trở hai lão già nọ tác oai tác quái.”

Phong Kính Tiết mỉm cười vỗ vai hắn: “Người chính là sợ ta oán giận Lư soái vô nghĩa?” Cũng không chờ hắn trả lời, lại cười trông chúng quân sĩ, “Các người phải chăng cũng cảm thấy Lư soái không đủ bằng hữu?”

Cũng chẳng cần bất kỳ ai trả lời, y tự cười dài một tiếng: “Biện hộ lại có tác dụng gì? Thánh chỉ kia cho người giải ta về kinh thẩm tra sao? Là đến kiện cáo đấu võ mồm với chúng ta sao? Thánh chỉ kia tuyên bố chính là phán quyết, biện hộ nhiều hơn cũng thừa lời. Người tới quan chức lớn hơn, thân phận tôn quý hơn, cũng chẳng qua là sứ giả truyền lời, họ căn bản không có bất cứ năng lực làm chủ nào, chỉ có thể theo thánh chỉ hành sự. Lời người nói có lý hơn nữa, chứng cứ lấy ra chính xác hơn nữa cũng vô dụng, họ không phải đến làm rõ sự thật, họ chỉ đến chấp hành tử hình.”

Nói đến tử kiếp sém lông mày này, trên mặt y vẫn bình yên hàm chứa nụ cười: “Biết rõ vô dụng, Lư soái cần gì phải phí lời nữa, ngược lại phải đàn áp mọi người, để tránh gây sự tình không thể văn hĩa, các tướng quân bị thiệt vô ích.”

Vương Đại Bảo là thủ lĩnh thân binh của Lư Đông Ly, có quan hệ cực kỳ thân cận với Lư Đông Ly, nghe Phong Kính Tiết nói như vậy, vội vàng tiếp lời: “Phải phải phải, Lư soái tuy chưa từng biện hộ trước mặt mọi

người, nhưng lén lệnh cho tôi xuất thành truy ền tin, đây cũng là mao muội can hệ tày trời muốn bảo vệ tướng quân. Tướng quân ngài mau mau đào tẩu đi, Lư soái lúc bảo tôi xuất thành đã nói rất nghiêm túc, ngài mà về, ngài ấy nhất định không cứu được ngài, ngài nhất thiết đừng...”

Phong Kính Tiết cười gật đầu: “Ta hiểu, nếu ta trở về y cũng sẽ tuyệt không ra tay cứu ta, chỉ là...”

Còn chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng quát to phẫn nộ: “Tại sao...” cắt ngang lời y.

Tiểu Dao đỏ bừng mặt, ***g ngực phập phồng kịch liệt, giận dữ quát: “Tại sao, tại sao, tại sao...”

Hỏi liên ba tiếng, mắt đã đỏ lù.

Ba tiếng hỏi ngừng, trên mặt toàn quân đều hiện rõ vẻ phẫn hận, quân sĩ rối loạn, mắt thấy sẽ có người vung tay phụ họa.

Phong Kính Tiết lại cười dài một tiếng, giữa mi mắt đều là vẻ cao ngạo ẩn ẩn: “Tại sao cái gì, chưa bao giờ trên người đố kỵ là những kẻ tâng thường, tướng quân của các người, bản lĩnh như thế, xuất sắc như thế, tất nhiên không tránh khỏi sẽ có tiểu nhân hãm hại.” Y mỉm cười nhìn mọi người, “Coi trong kịch, trong truy ền thuyết, có đại anh hùng đại trung th ần nào không bị oan khuất?”

Mọi người đều thấy như bản thân phải chịu, nghĩa phẫn tràn lòng, nào ngờ bản thân y lại là thái độ như trò đùa, cười thong dong như vậy, lại áp chế cả một phiến tức sát phẫn hận này.

Tiểu Dao thoáng ngẩn ra, mới nói: “Tướng quân, chúng ta trở về phân bua cho rõ, có Nguyên soái ở đó, chung quy không thể cho họ sát hại trung lương như thế. Hơn nữa, Định Viễn quân chúng ta cũng không thể để họ hại Nguyên soái.” Lời này mặc dù vẫn thoáng có căm giận, sát khí lúc đầu rốt cuộc vẫn bị Phong Kính Tiết tiêu đi rất nhiều.

Phong Kính Tiết cười nói: “Về thì tất nhiên là phải về, nhưng phân trần thì không cần phí thời gian, Nguyên soái sẽ không cứu ta, cũng tuyệt không cho các người cậy lợi can qua kháng chỉ.”

Tiêu Dao lại sửng sốt: “Tại sao, Nguyên soái sao lại...”

Vương Đại Bảo cũng vội vàng nói: “Tướng quân, Nguyên soái nói như vậy, chỉ là sợ tướng quân không chịu đào tẩu thôi, nào có cái lý không cứu tướng quân.”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Đại Bảo, người theo Nguyên soái lâu như vậy, lại vẫn chưa nhìn rõ? Y là người mọi sự lấy quốc gia làm trọng. Nếu vì cứu ta mà vứt bỏ tính mạng, y cũng sẽ không do dự, nhưng muốn bỏ Định Viễn quan, bỏ quân đội *** nhuệ nhất Đại Triệu quốc ta, bỏ sự yên ổn và vững chắc của quốc gia, đừng nói là chém đầu ta, cho dù trước mặt y lăng trì ta, y cũng chỉ có thể ng ẩ y yên không cứu.”

Lời này nói đến, quyết không mảy may giận dữ, đúng là hết sức đương nhiên, mọi người nghe thế không ai không trợn mắt há m ồm, hoàn toàn không hiểu ý này.

Ánh mắt Phong Kính Tiết nhìn quét mọi người, th ầm than trong lòng, y có uy vọng cực cao trong lòng binh lính, việc này nếu không tận lực phân trần cho rõ, chỉ sợ tương lai toàn quân khó tránh khỏi có lòng oán giận Lư Đông Ly, như thế vừa tổn hại danh của Lư Đông Ly, với an bài tương lai của mình cũng có hại vô ích.

“Các người đều cảm thấy Lư soái và ta tư giao cực tốt, ta có nạn, nhất định phải cứu, nhưng các người cũng đừng quên, thánh chỉ đại biểu là quân vương là quốc gia. Bất kể người có bao nhiêu oan uổng, bao nhiêu không cam, trái chỉ chính là tội danh tru di tam tộc. Nếu y bảo vệ ta, chính là kháng chỉ, chính là lấy tư tình mà hại công nghĩa...”

Mắt thấy chúng sĩ binh xôn xao một trận, Phong Kính Tiết lại cười, đưa tay lên không ra hiệu, bảo mọi người im lặng: “Ta biết các người cảm thấy đây không phải là công nghĩa, nhưng trên quốc gia pháp luật mà nói, thánh chỉ của Hoàng đế chính là mệnh lệnh tối cao, công nghĩa tối cao. Người có

thể không cam, người có thể kêu oan, người có thể sau đó yêu cầu sửa án, nhưng vào lúc ấy, người không thể làm trái. Mọi người có thể cảm thấy không hợp lý, ta cũng cảm thấy không hợp lý, nhưng rất đáng tiếc, theo như trước mắt mà nói, thiên hạ các nước đều coi đây là thiết luật, tự cổ chí kim, quy củ này chưa bao giờ sửa đổi.”

Nói đến đây, y lại cười to: “Các người bình thường không phải thích nói lời kịch, kể đàn từ sao? Ta hỏi chúng ta, những trung thần trong kịch đó, khi bị oan khuất hãm hại, có người nào từng kháng chỉ? Nhà này môn bị giết, nhà kia tộc tru mấy trăm nhân khẩu, lại có người nào không phải sau đó lại cầu sửa án, mà là ngay lúc ấy rút kiếm chống lại?”

Mọi người nào chịu phục, không biết là ai hô một câu: “Đó là ngu trung.”

Mọi người cùng ò lên tiếp lời: “Phải phải phải, đó là ngu trung, tướng quân nhất thiết chớ học.”

Phong Kính Tiết cười thầm trong lòng, thật hiếm thấy, đám què mùa thô kịch này, cư nhiên cũng biết lấy ngu trung ra làm luận điểm. Bất quá trên mặt lại hờ hững hàm tiếu, y lại quét mắt, vẻ yên định trầm tĩnh thần kỳ trong mắt kia, khoanh khắc bình định hết thảy rối loạn trong quân.

“Còn nhớ bình thường khi ta tán gẫu với các người, từng kể lịch sử chôn vùi của những quốc gia xa xôi đó không?”

Phong Kính Tiết ngày thường thích chung chạ với thuộc hạ, chẳng những dạy họ võ công, có khi còn dạy họ biết chữ, nhàn rồi thì tự lại nói chuyện xưa chuyện nay, nhàn nhả lấy mấy chuyện có thật trong lịch sử mà kể như tiểu thuyết, đem chuyện về những anh hùng lương tướng khiến nhiệt huyết sôi trào từng chân chính xuất hiện trong sách sử kia, nhất nhất kể cho các chiến sĩ trong quân, đem những đại nghĩa lẫm liệt vì nước vì dân ấy, dùng phương thức thông tục dễ hiểu nhất khắc vào lòng mỗi người.

Y vốn ngôn ngữ đơn giản, lúc kể chuyện, quả thật còn phấn khích hơn những nghệ nhân kể chuyện trong tửu lầu thư quán, ngày thường trong quân luôn xem việc theo Phong tướng quân nói chuyện phiếm, nghe Phong

tướng quân kể chuyện, là phương thức hữu nhân thứ vị nhất. Ba ngàn kỵ binh này đều là tướng sĩ dưới trướng y, người nào chưa từng nghe y kể vài câu chuyện, lúc này liền cùng đáp vâng “Đương nhiên còn nhớ.”

“Lý Mục anh hùng cái thế, vừa lập quân công cứu nước, tay nắm binh quyền cả nước, cũng bất quá là bị quốc quân một đạo ý chỉ, liền giải binh mà chết. Mong Diêm chẳng những có quân đội thiện chiến nhất Tần quốc, bên cạnh còn có một vị Thái tử có thể dùng để phù lập, hiệu triệu thiên hạ, lại chỉ có thể mặc mấy sứ giả con con cầm ý chỉ độc chết Thái tử, giải trừ binh quyền chờ chết. Cao Tiên Chi và Phong Thường Thanh trong quân đội của mình, bị thái giám trực tiếp hạ chỉ giết chết, Nhạc Phi bị tử trong quân Nhạc gia triệu về xử tử, Viên Sùng Hoán sau khi bị bắt, còn phải viết thư, không cho thuộc hạ của mình khởi binh nhiều kinh...”

Ngữ khí của Phong Kính Tiết chợt thoáng than thở: “Các người cho là, những anh hùng tiếp chỉ nhận chết này, đưa ra lựa chọn như thế thật sự chỉ vì ngu trung sao?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vứt Bỏ

“Không sai, những người gọi là trung thần đều trọng thanh danh, quân quân thần thần phụ phụ tử tử, ước thúc như vậy, quy tắc như vậy, đã sớm khắc sâu vào trong xương cốt. Cho nên khi hàm oan, không phải không oán, chỉ là không thể không tiếp nhận.” Phong Kính Tiết khẽ thở dài, “Những người thân là binh tốt các ngươi, khả năng không cách nào cảm thụ, cũng không cách nào hiểu được. Rất nhiều chuyện, các ngươi có thể lựa chọn hăng hái phản kháng, lựa chọn bỏ chạy, nhưng vị càng cao, quyền càng trọng, lại càng không thể như thế. Thiên hạ thanh bình, bút sử như thiết, cũng đều là vô tình mà ác nghiệt. Mọi người có thể chấp nhận một trung thần bị oan mà chết, sau đó không ngừng bất bình vì y, ra sức sửa án cho y, lại thường không chấp nhận sự phản kháng khi bị oan uổng. Một khi người kháng chỉ, vậy sự trung thành của người không đủ thuần túy, nho sinh và sĩ đại phu thiên hạ đều sẽ chê trách người, dưới bút sử thiên thu, trung và gian, thị và phi, càng khó phân thuyết rõ ràng.”

Nói đến đây, Phong Kính Tiết thở dài cực cay đắng, đã làm ngẩn ngơ việc, bỏ ra ngẩn ngơ tâm huyết, vô luận thế nào, y không hy vọng trong mắt người thiên hạ, Lư Đông Ly cũng biến thành một mối nghi không thể nói rõ thị phi trung gian, ngàn năm sau, những hủ nho đầu bạc ấy vẫn sẽ dùng lý do cử binh kháng chỉ rốt cuộc là vì đại nghĩa hay vì tư tâm, tranh luận Lư Đông Ly rốt cuộc là tốt hay xấu.

Bất quá, y đương nhiên biết, lý do như vậy là không thể thuyết phục đám sĩ binh cấp dưới này.

“Thế nhưng, gọi là vì giữ thanh danh, không thể không nhẫn nhục mà chết, chỉ là một lý do nhỏ nhất, nguyên nhân quan trọng hơn là, vì đại cục, không thể chống đối, không cách nào chống đối. Bởi vì một khi chống cự, sẽ dẫn phát cuộc hỗn loạn quét qua cả nước, mà thường tại thời khắc đó,

quốc gia gần kề hủy diệt, đã không thể chịu được bất cứ biến loạn gì.” Phong Kính Tiết nhẹ nhàng hỏi, “Các người ai có thể cho ta biết, nếu Lư soái kháng kháng chỉ, không cho phép họ giết ta, hậu quả sẽ là gì?”

Tiêu Dao căm giận nói: “Tối đa đám người đó đến cường bức, chúng ta sợ họ sao.”

“Đúng vậy, sợ họ sao...” Mọi người đồng thời ồ ào hô to.

Phong Kính Tiết khẽ lắc đầu: “Nếu đến chỉ là một đội sứ giả truyền chỉ bình thường, Lư soái còn có thể liêu can hệ tày trời để bảo vệ ta. Nhưng lần này đến chính là cả một nhánh quân đội, nếu Lư soái kháng chỉ, chúng ta sẽ đánh nhau với chính quân đội mình.”

“Sợ gì, Định Viễn quân chúng ta bách chiến bách thắng, họ đến một thì diệt một.”

Tiêu Dao thở hắt học hô lớn, Phong Kính Tiết sắc mặt lạnh lùng, nghiêm giọng quát: “Hai vạn năm ngàn người, đều là con dân Đại Triệu, binh sĩ Đại Triệu ta. Người thân là người Triệu, muốn cầm đao đi chém chính người nước mình sao?”

Một tiếng quát này, chẳng những dọa Tiêu Dao sợ run, cũng dọa những tiếng kêu la huyên não của mọi người nuốt hết vào bụng.

“Định Viễn quan chúng ta có ba vạn người, là nhánh *** nhuệ mạnh nhất cả nước, Mông tướng quân dẫn đến hai vạn năm ngàn người, hẳn là nhánh quân thiện chiến vẹn vẹn của Triệu quốc. Nếu sống mái với nhau, hai vạn năm ngàn người cho dù diệt sạch, Định Viễn quan chúng ta ít nhất cũng phải tổn thất một nửa nhân thủ. Sau này, hải tặc công kích duyên hải, đốt giết cướp bóc, có ai có thể đi chống cự áp chế, về sau, trong nước lại có giặc cỏ thổ phỉ, làm lăm việc bất nghĩa, lại còn ai có thể tiêu diệt bình ổn. Huống chi còn có người Trần quốc, tám vạn đại quân Trần quốc, bỗng dưng rút lui, chẳng ai biết họ liệu có hễ mã thương không. Nếu các người là Lư soái, các người dám ngay lúc này gánh tội danh kháng chỉ, cùng quân đội trong nhà sống mái với nhau, khiến máu tươi của vô số người Triệu nhuộm đỏ Định Viễn quan, khiến mấy vạn nam nhi tốt, không thể vì nước

tử chiến, lại phải bởi vì tự mình nội đấu, mà uổng mạng vô ích, cũng làm cho biên thành hộ vệ quốc gia, từ đây mở rộng cửa cho địch quốc kia sao?”

Y lúc đầu còn vẻ mặt thản nhiên, từ từ nói đến, lại dần dần ngữ khí lạnh lùng trang nghiêm, nói đến sau đó, thanh sắc đầu nghiêm khắc, mà ba ngàn thiết kỵ đầu bị giáo huấn bu ồn bã cúi đầu, không ai có thể đáp một tiếng, tiếp một câu.

Sự trăn mặc như chết chóc bao phủ đất trời, qua rất lâu, rất lâu, tiếng Tiểu Dao mới thoáng run rẩy vang lên: “Tại sao, tại sao, người khác có thể bất chấp tất cả, sát hại trung lương, tại sao, Lư soái và tướng quân ngài lại phải cái gì cũng suy nghĩ chu toàn, cái gì cũng chú ý đến, người nào cũng nghĩ đến? Tại sao chúng ta không thể ích kỷ một chút, tại sao chúng ta...”

Thanh âm của gã bởi vì cảm xúc kích động, rồi lại bị bắt phải kiềm chế mà có vẻ cực kỳ lộn xộn, chỉ là ngữ điệu gần như ghen ngào kia khiến Phong Kính Tiết cũng không khỏi hơi mềm lòng, chần chừ một chút, y quay người xuống ngựa, lấy vẻ mặt nhu hòa trước nay chưa có, nhẹ nhàng ôm thân hộ vệ trung thành này một cái, sau đó lại vỗ vai, ôn nhu nói: “Bởi vì chúng ta là người Triệu, cho nên quốc gia này có không tốt hơn, chúng ta vẫn phải bảo vệ nó đến cùng, hướng chi, lựa chọn của Lư soái, cũng là vì bảo toàn mọi người các người.”

Tiểu Dao khẽ nói: “Chúng tôi không sợ chết.”

Thanh âm của gã đã cực thấp, nhưng người bên cạnh lại vẫn nghe rõ: “Chúng tôi không sợ chết.”

Tiếp đó bốn phía đều có người hô to: “Vì tướng quân, chúng tôi không sợ gì hết.”

Phong Kính Tiết mỉm cười, đưa tay ra hiệu, ý bảo mọi người im lặng: “Nhưng ta và Lư soái đều sợ, sợ các người bị chúng ta liên lụy, sợ mọi người chết không đáng. Hướng chi các người có từng nghĩ đến, thân nhân của các người phải làm sao, tông tộc của các người phải làm sao? Trên chiến trường giết địch, anh dũng giành trước, cho dù chết, cũng là anh hùng bảo vệ quốc gia, nhưng nếu là kháng chỉ cử binh làm loạn, đến chết

đầu là giặc phản quốc, không có vinh quang, chỉ có bêu danh, người nhà của các người chẳng những không được trợ cấp, thậm chí có khả năng sau khi tin tức các người cử binh truyền về kinh thành, lập tức bị bắt bớ trị tội. Ta và Lư soái làm sao có thể vì việc riêng tư của bản thân, để chuyện này xảy ra.”

Tất cả những hô hoán phản nộ, tức thời băng tiêu tuyệt tan, cho dù là sĩ binh vừa rồi kích động nhất, lúc này cũng chỉ có thể nặng nề cúi đầu.

Họ đầu sấn lòng vì tướng quân của mình mà tử chiến đến cùng, nhưng ai không có phụ mẫu, ai không có thê nhi, những người thân nhất còn đang ở quê nhà chờ thân nhân trở về, sao nỡ khiến họ chờ đến là tai ương lao ngục, kiếp nạn binh đao.

Phong Kính Tiết nhìn ánh mắt mọi người dằn nặng nềbi thương, trong lòng âm thầm thở dài. Trừ phi là loạn thế triêu đình đã hoàn toàn yếu đuối vô lực, bằng không quân quyền với quốc gia quân chính trong tay vẫn vô cùng cường đại.

Nếu muốn để một nhánh bộ đội hoàn toàn dễ dàng đi đầu khiến như tư binh của mình, trừ phi thành viên quân đội đầu ra từ khu quản hạt của mình, người nhà đầu ở trong phạm vi thế lực của mình, hơn nữa, tốt nhất còn phải có khả năng độc lập cung ứng tiếp tế quân đội, như vậy mới có thể không bị kiềm chế.

Bằng không, trong tay có suông vạn ngàn *** binh, cũng vẫn không thể đối kháng ý chí chí cao.

Trước mắt ba ngàn thiết kỵ này là những sĩ binh thân cận nhất, dưới sự kích động, chưa hề nghĩ nhiều, cũng chịu vì y mà kháng chỉ. Nhưng chỉ cần đem hậu quả có thể dẫn phát nhắc nhở họ nghĩ lại, họ cũng sẽ khó xử, sẽ đau đớn. Huống chi, Định Viễn quan ba vạn người, không hề toàn là đội ngũ dưới trướng y. Muốn để ba vạn người này đi dùng tính mạng nghênh địch không khó, muốn để ba vạn người này vì y mà chết, cũng không phải là không thể. Nhưng muốn để ba vạn người này vì y mà kháng chỉ, đi gánh tội danh phản quốc, đi trở thành căn do khiến quốc gia rung chuyển, đi làm

cho thân nhân toàn bộ biến thành tội phạm tù đày, gia nghiệp bản thân toàn bộ bị quan phủ tịch biên, chỉ sợ họ chưa chắc đâu sẵn lòng.

Xưa nay tuy cũng có việc tướng quân làm loạn, nhưng hoặc là quân đội trong tay có thể hoàn toàn tự do nắm giữ không bị thế lực khác ảnh hưởng, hoặc là nghĩ cách khiến những sĩ binh đầu óc đơn giản mà tính tình kích động dưới tình huống hoàn toàn không hay biết trạng huống, theo ý cùng làm loạn, chờ sau đó hễ tướng rõ, đã vô lực quay đầu.

Có lẽ những anh hùng chết oan trên sách sử đó, kỳ thật chẳng phải hoàn toàn ngu trung, cũng phải có rất nhiều không cam lòng và bất đắc dĩ.

Không phải không thể độ sức, chỉ là lần độ sức này hại đến quá nhiều người, cái giá quá lớn.

Một nhánh quân đội, không có lương thảo tiếp tế, không có quân lương cung ứng, không có chiến mã bổ sung, không có vũ khí đúc đến, là biết rõ vô ích, hăm hở đánh một trận, khiến tử thương vô số, cướp bóc đầu tru, hay là chỉ lấy tính mạng một người, bảo toàn tông tộc gia đình an toàn, bảo toàn cả nhánh quân đội?

Bất cứ một người chính trực vô tư nào, đâu chỉ có thể lựa chọn đi đâu sau thôi nhĩ.

Mà hôm nay Phong Kính Tiết sở dĩ không ngại phiền hà nhất nhất phân tích rõ ràng sự tình, chỉ là vì tiêu diệt tâm oán hận mọi người có khả năng sinh ra với Lư Đông Ly, thậm chí có phần tàn nhẫn khiến họ không thể không hiểu rõ hết thảy, không thể không đối mặt với chân tướng cho dù là bản thân họ, cũng không phải đâu có thể vì Phong Kính Tiết mà nghĩa vô phản cố đi kháng chỉ, khiến nội tâm họ sinh ra xấu hổ trước. Có phân hồ thẹn này, phân áy náy này, tương lai khi cơ hội kia đến, tin rằng mọi người đâu sẽ không chút do dự tiến hành theo mình kỳ vọng.

Phong Kính Tiết âm thầm suy ngẫm, lặng lẽ vì mình tính kế quá thâm trầm, cùng tâm lý quá âm ám mà thở dài, rồi lại lập tức cao giọng cười: “Ta vốn cũng không muốn nói những lời khiến các người khó chịu, nhưng ta muốn các người nhớ kỹ mỗi một câu ta nói hôm nay. Tương lai, người

bên ngoài thì cũng đành, nhưng huynh đệ Định Viễn quan ta, nếu có một ai dám chỉ trích Lư soái nửa câu, các người cứ thay ta đánh y một trận. Giáo huấn xong rồi, lại đem những lời ta đã nói lặp lại cho y nghe, hỏi thử y, nếu y là Lư soái, có thể vì cứu một mình ta mà bất chấp tất cả, chảy hết máu tươi của mấy vạn người, hủy diệt tính mạng mấy vạn người, khiến tất cả huynh đệ Định Viễn quan, trở thành kẻ bỏ nhà phản quốc liên lụy thân bằng, để Trầ quốc có thể thừa cơ đột kích quốc thổ chúng ta, giết chóc bách tính của chúng ta?”

Trong đầu đúng lúc truyền đến một tiếng thở dài cực khế cực khế: “Kính Tiết, bản thân cậu thấy rõ như vậy đã đủ bị ai lăm rồi, tại sao còn nhất định phải để người khác cũng thấy rõ ràng minh bạch như vậy, tại sao nhất định phải bức ngằn ấy thủ hạ trung tâm cảnh cảnh, không thể không thừa nhận sự thật, không thể không chọn lựa vứt bỏ cậu? Bị mọi người vứt bỏ, giữa hết thấy lựa chọn, đầu chỉ có thể làm một phương không đủ quan trọng, đầu này làm cậu cao hứng sao?”

Trong lòng Phong Kính Tiết hơi khắc ý lãnh khốc mà cười dữ tợn: “Bởi vì ta chờ không kịp muốn trở về, chờ không kịp tìm cô tính sổ, mỗi một lần cô quấy rầy ta, ta ở đây đầu ghi rõ rành mạch, cô cứ chờ đi.”

Sâu trong óc yên lặng, Trương Mẫn Hân cũng không trả lời nữa.

Sâu trong Tiểu Lâu, Trương Mẫn Hân lẳng lặng nhìn cảnh tượng trên màn hình.

Tướng quân mắt thấy sẽ phải đối mặt với tử vong kia, mỉm cười trấn an tất cả sĩ binh bởi vì triệt ngộ sự thật nặng nề, mà lộ vẻ bi ai vô cùng.

Vẻ tươi cười của y vẫn ấm áp, ánh mắt y vẫn trong suốt, vẻ mặt y vẫn tiêu sái, thế mà...

Cho dù là Trương Mẫn Hân cũng bỗng cảm thấy từng cơn bi thương.

Kính Tiết, bị Lư Đông Ly vứt bỏ, bị sĩ binh bên cạnh vứt bỏ, hết lần này đến lần khác, bị mỗi một người vứt bỏ. Kính Tiết, cho dù đây là mong

muốn của cậu, cho dù đây là kết quả cậu dùng hiện thực chân tướng bức ra, cho dù sinh mệnh với cậu chỉ như phù vân, cho dù...

Cậu đau chứ...

Kính Tiết...

Hết lần này đến lần khác, bị Lư Đông Ly vứt bỏ, bị mọi người vứt bỏ, hết lần này đến lần khác...

“Tướng quân, ngài mau chạy đi.” Vương Đại Bảo hai chân quỳ xuống, không biết là vì lo lắng, hay là vì hổ thẹn, trong nháy mắt, hắn thậm chí không dám đưa mắt nhìn thẳng Phong Kính Tiết.

Sau khi được Phong Kính Tiết nhắc nhở, hắn mới phát hiện, hóa ra ngay cả hắn cũng không thể hoàn toàn không cố kỵ đi hăng hái kháng chỉ vì Phong Kính Tiết.

Trong nhà hắn còn có mẹ già, đang mong con trai vì nước lập công, mang theo công danh, mang theo vinh quang về nhà đoàn tụ. Hắn có thể trên chiến trường, lấy ngực chặn tên giúp Phong tướng quân của hắn, nhưng không thể vì Phong tướng quân mà khiến mẹ già đầu bạc mang tội danh phản quốc, trong tiếng thóa mạ, hạ ngục chịu chết.

Ai không có thân nhân, ai không có phụ mẫu, ai không có vương bận, giờ này khắc này, ai lại vẫn có thể không chút cố kỵ mà hô to kháng chỉ, hô to tạo phản, ai lại vẫn có thể trách cứ Lư Đông Ly nửa câu đây.

Đi đâu duy nhất hắn có thể kỳ vọng, chỉ là Phong Kính Tiết đào tẩu.

Tiểu Dao bị những lời của Phong Kính Tiết nói cho chỉ có thể ngẩn người cũng đột nhiên bừng tỉnh, lớn tiếng nói: “Đúng vậy, tướng quân, ngài mau chạy đi. Với bản lĩnh của ngài, chỉ cần đào tẩu thì chẳng ai bắt được, chúng tôi cũng sẽ không cần đi cùng quân đội mình giết hại lẫn nhau nữa.”

Gã cũng quỳ sụp xuống, mắt g ần như rơi lệ: “Tướng quân, ngài nhất định phải trốn đi.”

Chúng quân sĩ đều quỳ dưới đất, muôn miệng một lời: “Tướng quân, trốn đi.”

Phong Kính Tiết chỉ mỉm cười, giờ khắc này ngay cả trong mắt y cũng đầy ý cười, chỉ là ý cười đó lại sâu không thấy đáy: “Trốn sao...”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 78: An Bài

“Chạy trốn?” Phong Kính Tiết lạnh lùng cười, “Các người không mấy may nhìn ra, đây chính là đi đầu kẻ ám hại ta mong đợi nhất sao?”

Nhìn Vương Đại Bảo ánh mắt kinh ngạc không hiểu, Phong Kính Tiết nói với ngữ khí lạnh băng: “Vì phòng ngừa chúng ta kháng chỉ, họ đã phái hai vạn năm ngàn quân đội *** nhuệ nhất trong nước, lại không biết phong tỏa cửa thành, coi chừng những thân tín của tướng soái các người, cứ nhiên để người chạy khỏi thành ngay dưới mí mắt hai vạn năm ngàn người.”

Vương Đại Bảo run lên: “Tướng quân!”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói: “Nếu ta nửa đường chạy mất, chỉ có thể là vì trước đó đã nhận được tin tức. Người nào có thể trước đó thông báo tin tức cho ta, người nào sẽ thà rằng vi phạm thánh chỉ cũng muốn lên truyề tin cho ta chạy trốn? Nếu ta đi, tội danh này Lư soái của các người nhất định sẽ phải gánh vác.” Y cười khẩy một tiếng, ánh mắt lăm liết trông kinh thành, “Ta há có thể để gian kế của tiểu nhân thực hiện được?”

“Nhưng tướng quân...” Tiểu Dao kinh hoảng kêu một tiếng, lòng bỗng xót xa, đến nỗi lệ nóng doanh tròng.

Phong Kính Tiết biết ý của lời chưa nói hết này, mỉm cười lắc đầu: “Lư soái vì ta, tất nhiên là sẵn lòng lấy cái chết để gánh vác tội danh, tất nhiên là thà rằng thân gia thê nhi đầu nhận hết liên lụy. Chỉ là, y cũng quá xem thường Phong Kính Tiết ta!”

Vung tay ngăn mọi khuyên can có thể của Tiểu Dao, khoanh tay đi xa xa đến hơn mười trượng, lúc này mới thoải mái nói: “Giấy bút.”

Chư tướng Định Viễn quan xuất chinh thân vệ bên cạnh tất phải mang theo bút mực, để khi có một số quân tình cấp báo hoặc những việc khác không tiện cho binh lính truyền lời, có thể lấy giấy trắng mực đen ghi lại truyền đi.

Lúc này Tiểu Dao nghe lệnh, vội vàng lấy bút mực đến.

Những binh lính khác tự biết điều, không một ai dám tới gần, chỉ từ xa xa dùng ánh mắt bất đắc dĩ mà kích phần nhìn chủ tướng chăm chăm.

Phong Kính Tiết buông tay chờ Tiểu Dao mài mực, mới cầm bút, ngồi bút như bay, trong miệng khẽ nói: “Những phong thư này, sau khi về thành, người giúp ta bí mật đưa cho mấy vị tướng quân, trong thư có giao phó của ta về những việc mai sau, phải để họ nhất thiết nhớ kỹ, chỉ có nghe an bài của ta, mai kia ta mới có ngày giải tội, là bằng hữu thì đừng để một phiến khổ tâm của ta uổng phí, phải ước thúc binh lính nhiều hơn, nhất thiết chớ gây ra chuyện gì.”

Y miệng dặn dò, ngồi bút cũng an bài cực bình tĩnh thông dong.

Nhắc nhở các tướng lĩnh liên quan hiện giờ không thể có hành vi gì quá khích, dặn mọi người không thể ghi hận việc hôm nay, cần hiệp lực hợp tác với Mông Thiên Thành, bảo vệ quốc thổ, tận lực tránh để quân đội nguyên thuộc Định Viễn quan xung đột với quân đội mới đến, ngược lại phải tận lực dung hợp.

Tất cả phương thức luyện binh, kỹ xảo xuất chiến liên quan, đều không cần giấu giếm, dốc hết khả năng dạy người mới.

Họ học thêm được một phần, thì Đại Triệu quốc thêm một tướng năng chinh, tốt thiện chiến, với quốc gia chung quy vẫn có lợi.

Mà kỹ xảo thủy quân cùng phương thức tác chiến vùng núi xuất sắc của Mông Thiên Thành kia, cũng có khả năng trong thời gian dài ở chung, để họ đều tự được lợi.

Phong Kính Tiết trong lúc tâm niệm nháy mắt chuyển biến, cũng từng nghĩ, có nên nói rõ chân tướng sự tình trong thư, cân nhắc mấy phen, cuối cùng vẫn bỏ đi.

Những dũng tướng này đều không phải người giỏi diễn kịch, nếu biết chân tướng của cả sự kiện, quyết không thể khách khí với Mông Thiên Thành, nếu để Mông Thiên Thành, thậm chí Thụy vương tra ra địch ý của họ, nhận định không thể mua chuộc, chỉ sợ bỏ không đó còn tốt, cho dù tìm cơ hội hại từng người, cũng chẳng phải chuyện ngạc nhiên.

Nếu như không biết gì hết, có nhắc nhở của mình, lại thêm cảm kích các loại bảo vệ của Mông Thiên Thành, chư tướng hẳn có thể rất nhanh chóng chấp nhận y.

Mà những dũng tướng bách chiến này, đều là nhân tài xuất sắc, Thụy vương mai kia cũng nhất định trọng dụng. Chỉ cần họ có thể dùng hành động thực tế lấy được sự tín nhiệm của Thụy vương và Mông Thiên Thành, từng bước thăng chức, thậm chí đi đầu phái đến các nơi trong cả nước, được các quân chức trọng yếu, tương lai lúc báo thù rửa tội, mới là trợ lực lớn nhất.

Nơi này tính toán đã định, mấy phong thư với y chẳng qua là công phu vung bút.

Chuyển niệm nghĩ đến lưu lại một lá thư cho Lư Đông Ly, trải giấy càn bút, cổ tay ngừng giữa không trung, rốt cuộc cả buổi chẳng hạ xuống.

Cũng nên có thiên ngôn vạn ngữ phải nói nhỉ.

Người đứng, ta không trách người, người cũng không cần oán trách bản thân.

Cũng nên có ngàn vạn vương bạn phải giao lại nhỉ.

Tương lai Thụy vương sẽ không bỏ qua cho người, Cửu vương sẽ không bỏ qua cho người, mà bản thân người, chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua cho mình?

Ngần ấy ngần ấy lời tuôn trào trong ngực, chảy xuôi giữa phế phủ, ngần ấy ngần ấy dần dò vốn tưởng rằng hạ bút vạn lời cũng không thể dừng, tại sao giờ khắc này rốt cuộc chẳng thể viết ra một chữ.

Y cứ thế cương lại rất lâu rất lâu, cho đến khi Tiểu Dao cẩn thận gọi khẽ bên tai: “Tướng quân...”

Y mới hơi chấn động tỉnh lại, cúi đầu thoáng nhìn, trên tờ giấy trắng, giọt mực vì dừng quá lâu trên ngòi bút mà rơi xuống kia, đập vào mắt rõ ràng, trong lòng bất giác ngẩn ngơ, từ khi biết Lư Đông Ly đến nay, đủ loại hỗn loạn, đủ loại quá khứ, giờ này khắc này, từng li từng tí, đều ở trong lòng. Y lắc đầu cười cười, luôn tự cho là tiêu sái, chẳng ngờ chuyện đến trước mắt, lại hết như bà già vậy.

Với Lư Đông Ly, còn viết thư gì, dặn dò gì, khuyên giải an ủi gì, rõ ràng hết thảy đều là phí thời gian, hoàn toàn không có tác dụng. Chẳng lẽ bởi vì thư của y, khuyên giải của y, sự tha thứ của y, tên ngốc kia có thể không còn thương cảm khổ sở mà sống nửa đời sau sao?

Y thoáng bất đắc dĩ thở dài, ngòi bút như bay, nháy mắt đã viết xong một lá thư, phất tay nội lực thấu triệt mặt sau tờ giấy, hong khô nét mực, sau đó tiện tay xé đôi lá thư này, chia đôi vào hai phong thư, lúc này mới vẫy tay: “Đại Bảo.”

Vương Đại Bảo cũng theo tiếng đến gần: “Tướng quân.”

Phong Kính Tiết chia hai phong thư, giao cho Vương Đại Bảo và Tiểu Dao: “Hai phong này các người chia nhau bảo quản. Nếu tương lai, Lư soái cũng gặp bất trắc, các người phải nghĩ cách từ quân chức về nhà. Các người vì nước giết địch bao năm như vậy, lập rất nhiều quân công, phần thưởng tích góp nên là một khoản bạc không nhỏ, hơn nữa đã có chức quan tòng lục phẩm, sau khi hũu hươg cuộc sống thiết nghĩ có thể rất an nhàn. Mà Mông Thiên Thành biết các người buồn vì chủ tướng nên nản lòng thoái chí, cũng sẽ không ngăn các người, trái lại khả năng sẽ hậu lễ đưa tiễn. Đại Bảo có người nhà thì về chăm sóc mẫu thân tận hiếu, Tiểu Dao người một mình tự tại, thiên hạ rộng lớn, người thích đi đâu thì đi, tận lực đừng để người tra ra hành tung. Tương lai nếu tân quân trị quốc có đạo,

quốc phú dân cường, các người cứ quên chuyện phong thư này đi. Nếu như quân chủ tàn bạo, đại thần tham bĩ mà quốc gia suy bại, bách tính ngày một khổ nạn, Tiểu Dao, người phải đi tìm Đại Bảo, ghép hai phong thư này mở ra xem, hết thấy theo chỉ thị của ta trên thư mà hành động là được.”

Y giao phó trình trọng như thế, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao gần như nín thở nghe y nói hết. Hai người cùng nhau cung kính nhận thư, cùng nhau sụp lạy, không hèn mà cùng thấp giọng thề “Tướng quân yên tâm, dù chúng tôi thân gia tính mạng đều mất, bí mật của hai phong thư này cũng tuyệt không tiết lộ ra ngoài.”

Phong Kính Tiết chỉ cười cười nhàn nhạt, có gì mà tiết lộ với không tiết lộ. Nơi này tuy có ba ngàn người, nhưng đám binh lính chẳng qua thấy y viết mấy phong thư, mà sau khi về quan, Đại Bảo và Tiểu Dao lại giao mấy phong thư này cho các vị tướng quân. Cho dù Thụy vương có bản lĩnh trộm mấy phong thư kia ra xem, nói cho cùng, trong thư chẳng qua là một trung thần bị quốc gia hại chết, đến chết còn vì nhọc lòng chuyện quốc gia mà lải nhải dằn dò, ngược lại có thể xóa đi nghi ngờ phòng bị của Thụy vương hoặc Mông Thiên Thành với chư tướng khác.

Nói đến thì kỳ thật Vương Đại Bảo và Tiểu Dao tuy dũng mãnh có thừa, mưu lược chung quy không đủ, thực sự không phải đối tượng tốt để giao phó. Chẳng qua lúc này sự tình gấp gáp, không còn người khác để chọn.

Bất quá, nếu thật sự cho y đủ thời gian chuẩn bị, y nhất định chẳng mấy may phải chịu thiệt, thì làm sao lại không thể nê hà mà nghênh đao mã?

Nói đến thì kế này của Thụy vương, ác nhất vừa không phải thánh chỉ, cũng không phải hai vạn năm ngàn đại quân, mà là thời cơ.

Nếu qua hai năm nữa, kéo dài đến khi Trần quốc không còn sức tiến công, Phong Kính Tiết y đã sớm bố trí sách lui thân vạn toàn cho mình và Lư Đông Ly, nào để cho những tên vô năng đó, đến giờ âm mưu vụng về như thế.

Rốt cuộc vẫn là quá tự cao, phòng bị không đủ.

Trong lòng thở dài xong, y bắt đầu giao phó một chuyện cuối cùng: “Ta chết thì không hề gì, ta chỉ sợ, giết ta chỉ là một chuẩn bị để đối phó Lư soái, ta sợ sau khi ta chết, tội danh của ta sẽ còn liên lụy đến Lư soái, cho nên các người phải ghi nhớ, nếu...” Thanh âm của y thấp đến mức chỉ hai bên có thể nghe.

Tiểu Dao và Vương Đại Bảo nghe xong đồng thời chấn động, Tiểu Dao buột miệng nói: “Tướng quân, ngài đã cho là Lư soái dù sao cũng xảy ra chuyện, cần gì phải sợ liên lụy không chịu trốn?”

Ánh mắt Phong Kính Tiết trông phương hướng Định Viễn quan, đôi mắt nhu hòa dị thường: “Mặc dù ta đoán y có chín thành khả năng xảy ra chuyện, nhưng chỉ cần còn một thành cơ hội an toàn, ta không thể mạo hiểm liên lụy y. Huống chi, cho dù y thật sự nhất định xảy ra chuyện, ta cũng không thể trốn. Ta chạy rồi, tội danh kháng chỉ giúp ta bỏ trốn y nhất định không thể chạy thoát, tội danh bằng sắt này, tương lai không tiện sửa án, không dễ giải tội, ta không thể khiến người y có vết nhơ.”

Vương Đại Bảo rớt cuộc rống to: “Người cũng phải chết, còn quan tâm giải tội hay không giải đó làm gì?”

Phong Kính Tiết hơi trách cứ mà nhìn hẩn một cái: “Người nói vậy bực gì thế, sinh tử thanh danh bản thân Lư soái người không thêm để ý, ta vẫn để ý. Huống chi, Lư soái còn có gia đình thân tộc, tội danh vừa định, người trong nhà nhất định phải bị liên lụy, người có biết y vẫn còn thể tử hiên lương nhất trên đời này, hài tử còn nhỏ tuổi, cùng với rất nhiều thúc bá tông tộc. Không sửa án, không giải tội, người muốn họ vĩnh viễn nô lệ tù tội, không thấy thiên nhật sao?”

Vương Đại Bảo bị y giáo huấn càng lúc càng thấp đầu, Phong Kính Tiết ngẩng đầu nhìn trời, sát ý sắc bén trong mắt chợt lóe rồi mất. Không giải tội? Đùa gì thế, y đâu phải kẻ bị đánh không đánh trả. Bị người hại đến tuyệt lộ, chung quy vẫn phải lưu lại một hai đường mai sau báo chút thù chứ.

Y khoan thai đưa tay, đặt bên môi huyết to, bạch mã như gió lao đến bên cạnh.

Trong mắt tất cả binh lính, tướng quân oai hùng nhất kia của họ, lấy một tư thế tiêu sái nhanh nhẹn lạ thường xoay người lên ngựa, vẻ tươi cười trên mặt, trong sáng đến mức khiến ánh dương gay gắt phải mất màu.

“Được rồi, chuyện cần giao đã giao xong toàn bộ, chúng ta về Định Viễn quan thôi.”

Y không để ý phản ứng của mọi người, cũng không nhìn những sĩ binh sinh tử theo sát này lần nào nữa, tiện tay cần cương, bạch mã kia dưới ánh dương gay gắt, chở y như gió lao đi xa. Áo choàng soạt một tiếng tung ra, như ưng giương cánh, như rồng trên mây, phảng phất khoảnh khắc đó, bao trùm cả trời đất, che phủ hết thủy sáng và tối.

Ánh dương gay gắt, cát vàng mịn mù, mà sức gió lại mạnh.

Là hôm nay gió quá mạnh, hay là sớm nay ngựa quá nhanh, Phong Kính Tiết kỳ thật không để tâm. Y hưởng thụ khoái ý gió kia quét qua mặt, hưởng thụ sự điên cuồng đón gió mà phi kia.

Chúng sĩ binh phía sau có đuổi kịp hay chẳng, y không quan tâm, trên cát vàng, phải chăng có ba ngàn yết hầu đang đứng thanh hô to tướng quân, y không hề nghe thấy.

Y chỉ mặc sức phi ngựa giữa đất trời, trong lòng sáng tỏ.

Không thương cảm, không thở than, không ưu sầu, không phiền nhiễu. Không tư, không lự, không hận, không nóng.

Y thậm chí chẳng bận đi hồi tưởng, một đời này, mấy đời này, thậm chí bất cứ hồi ức nào từ khi y có ý thức đến nay, cho dù là hết thủy liên quan đến Lư Đông Ly.

Đất trời trống vắng.

Phía trước, là Định Viễn quan y đã bảo vệ rất nhiều năm, là vô số chiến trường đồng chí cùng y đồng sinh cộng tử, là bằng hữu tốt nhất của y, là tử vong đang đợi y.

Thế mà, giờ khắc này, y hưởng thụ sự tự do của sinh mệnh, sự tùy ý của sinh mệnh, luật động của sinh mệnh.

Biết đâu chỉ một khắc sau, hết thấy từ đây kết thúc, biết đâu chỉ một khắc sau, sinh mệnh biến mất, mà luân hồi lại bắt đầu, hết thấy ái hận si triền, đầu hóa bụi bặm, hết thấy trung gian thị phi, cũng thành trò cười.

Mộng ảo không hoa, trong nháy mắt, hồng trần nước chảy đều là ảo.

Y sẽ quay về thiên đường của thần linh, từ đây cao cao tại thượng, từ đây cách biệt vạn vật, từ đây, những tranh đoạt thủ hộ chấp mê vọng niệm của trần thế như sâu kiến, không bao giờ còn đáng cho y nhìn một lần.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tuyệt Vọng

Lư Đông Ly thân tại soái phủ, đứng ng ẫ không yên.

Từ khi thánh chỉ đến, hai vạn năm ngàn người vào đóng tại Định Viễn quan, ba đại nhân vật vào ở trong soái phủ của y, bản thân y liền bị giám sát chặt, căn bản không có cơ hội đi làm bất cứ hành động gì để âm thầm vãn h ẫ.

Huống chi, y không có chỗ dựa, không người để c ầu tình nhờ cậy, biên quan cách kinh thành rất xa, dù muốn li ều chết đi biện hộ trước vua cũng chẳng có thời gian.

Thánh chỉ hạ chắc như đinh đóng cột, hai vạn năm ngàn *** binh nhận mệnh giám sát thực thi. Bất cứ hành vi đối kháng nào, đầu sẽ cho họ cái quy ền nhận thánh mệnh trừng phạt, mà một khi bắt đầu có bất cứ hành vi xử phạt cưỡng chế nào, tất sẽ xung đột, phân tranh không thể không tránh, hiện tại cả Định Viễn quan đã hỏa khí ngút trời, nguy cơ khắp chốn, tuyệt không chịu nổi bất cứ biến loạn nào.

Nội tâm y như sôi như nấu, lại vẫn không thể không tự gắng gượng, bốn phía bình định phong ba, khắp nơi giải quyết tranh chấp, cố gắng khuyên giải mọi người, thậm chí không thể không làm kẻ ác, cường hành áp chế sự bất bình của mọi người.

Nhìn thấy vẻ uất ức và phẫn nộ trong mắt mọi người, nhìn thấy vẻ bất mãn và miệt thị, giận mà chẳng dám nói của mọi người. Nhưng y không thể biện bạch nửa câu, chỉ đành tr ền mặc nhất nhất thừa nhận.

Theo quốc pháp quân quy, binh lính nhiều hình, nhẹ nhất phải đánh năm mươi quân côn, nặng nhất là đương trường có thể xử trảm. Mà các tướng

quân kháng chỉ như thế, đắc tội quy ền quý trong tri ầu như thế, tì ền đ ồ gì tương lai cũng đừng trông chờ nữa.

Những người này đều là trụ cột trong quân nhi ầu năm khổ chiến tôi luyện ra, vô luận thế nào cũng phải bảo toàn.

Cơn giận d ần nén trong lòng mọi người nếu nhất định c ần một đối tượng phát tiết, vậy thì Lư Đông Ly tình nguyện là mình.

Giày vò đau khổ như vậy, tr ần mặc nhẫn nại như vậy, lại vẫn không thể không nặn ra vẻ tươi cười, ứng phó khâm sai đại th ần luôn tìm cơ hội quẩn bên cạnh, chẳng mấy may cho y thời gian tự do đau thương.

Hiện tại, đi ầu duy nhất y trông mong chỉ là Phong Kính Tiết có thể biết chuyện đào tẩu trước một bước, nhưng mà trong lòng lại phân phân minh minh ần ần hiểu được, Phong Kính Tiết y...

“Nguyên soái, Phong tướng quân đã về thành.” Tiếng bẩm báo của thân binh ngoài cửa, có nỗi kinh hoàng vô thố.

Lão thái giám Hà Minh cười tít cả mắt, đứng dậy: “Cũng xem như đã đến.”

Binh bộ Thượng thư Hạ Trác mỉm cười nói: “Lư soái, chúng ta nên làm công tác thiêu liêu.”

Chỉ có Mông Thiên Thành nhú mày, nhìn Lư Đông Ly trong nháy mắt đó, toàn bộ biểu tình đều cứng lại, nhìn hắc ám sâu không thấy đáy trong mắt y kia, khe khẽ, không thể nghe thấy, thở dài một tiếng.

“Tướng quân...”

“Tướng quân...”

“Phong tướng quân...”

“Chờ đã...”

Tiếng bước chân mạnh mẽ rõ ràng giữa những tiếng kêu la hỗn loạn, từ xa đến gần.

“Gào cái gì mà gào, ta vào soái phủ từ lúc nào cần các người ngăn cản thông báo.”

Người bên ngoài đến nhanh chóng, ba người trong sảnh vừa mới đứng dậy, ngoài cửa, tướng quân tuấn lãng thần thái sáng láng kia đã bước đến.

Tu mi lãng mục như thế, nét cười sáng ngời như thế, là một cơn gió mạnh ulla vào phòng, hay là một ánh nắng gắt, trực tiếp chiếu tan hắc ám.

Ba người chỉ cảm thấy trước mắt bỗng sáng ngời, hào quang trên đời liền như chỉ tập trung trên thân một người.

Mà người nọ lại đã thần thái thông dong khom người thi lễ với Lư Đông Ly: “Nguyên soái, Kính Tiết may mắn không làm nhục mệnh, đặc biệt đến giao lệnh.”

Lư Đông Ly vẫn ng ỡ y nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chẳng qua ánh mắt trừng gắt gao Phong Kính Tiết, trong mắt lại là sự phẫn nộ điên cuồng tột cùng. Lửa giận kia cơ hồ giống như thực chất, muốn thiêu sống người ta thành tro bụi.

Tại sao người không chịu đi, tại sao người nhất định phải trở về tại sao vào thành, trong nháy mắt đã lập tức xuất hiện tại soái phủ, không cho ta mấy may cơ hội ứng phó. Tại sao, tại sao...

Lòng y rõ ràng bị thương mà hiểu rõ hết thảy là vì sao, thế nhưng vĩnh viễn vĩnh viễn không kiềm chế được tiếng gầm phẫn nộ bởi vì đau đớn cực độ mà phát ra trong ngực kia.

Mông Thiên Thành trợn mắt há mồm nhìn hết thảy trước mắt, chuyện gì thế này, Lư Đông Ly đối mặt với Phong Kính Tiết, chẳng những không mấy may áy náy khổ sở, ngược lại phẫn nộ như muốn cắn người. Y tự cho cũng là dũng tướng bách chiến, lại bởi vì vẻ phẫn nộ một văn nhân biểu lộ

ra mà sợ đến mức không tự chủ được phải lui nửa bước, thậm chí sự phẫn nộ này chẳng phải nhằm vào y.

Mà Phong Kính Tiết lại như không hề cảm thấy, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, thản nhiên đối diện với Lư Đông Ly, ánh mắt bình tĩnh đến khó tin.

Hà Minh và Hạ Trác trái lại chẳng hề chú ý Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết vừa đến, mắt họ chưa từng rời khỏi người này.

Lão thái giám Hà Minh ngay lập tức lấy thánh chỉ ra quát một tiếng: “Phong Kính Tiết tiếp chỉ.”

Phong Kính Tiết chẳng buồn nhìn lão một cái, lại theo tiếng quỳ xuống. Bên tai thanh âm già nua mà sắc bén kia đang chậm rãi tuyên đọc gì, y căn bản không chú ý, chỉ cố định nhìn Lư Đông Ly. Từ khoảnh khắc y tiến vào kia, ánh mắt y chưa từng một khắc rời khỏi người Lư Đông Ly.

Ta biết sự khó xử của người.

Ta hiểu tâm tình của người.

Người không hề làm sai chuyện gì.

Người làm toàn là người nên làm và nhất định phải làm.

Không cần ra tiếng, Lư Đông Ly đã có thể nhìn thấy hết thái biểu đạt trong mắt người kia. Khoảnh khắc này, người kia vẫn muốn trấn an y, vẫn muốn tận lực, hóa giải sự thống khổ của y.

Vẫn đầu là như vậy, bị y vứt bỏ trên chiến trường nguy hiểm nhất, giúp y đoạn hậu, bị y vô tình dụng hình, vì y phân giải với chúng sĩ binh, bị y đẩy ra làm vật hy sinh, mà người kia lại vẫn phải khuyên giải y.

Vẫn đầu là như vậy, y lần lượt phụ người kia, mà người kia, vĩnh viễn lý giải, vĩnh viễn minh bạch, vĩnh viễn cùng gánh vác cả một phần kia của y.

Thế nhưng, hết thảy những đi ầu này lại khiến Lư Đông Ly càng thêm phần nộ, dù rằng y không biết phần nộ này nhằm vào Phong Kính Tiết, hay là bản thân y.

Tại sao phải đối ầu ta như vậy, tại sao phải thông cảm ta như vậy, tại sao không chịu ích kỷ dù chỉ một lần, tại sao không chịu bỏ ta xuống mà suy nghĩ vì bản thân người dù chỉ một lần.

Nắm đấm nắm chặt trong tay áo, bởi vì dùng sức quá mức, thậm chí phát ra tiếng rắc rắc.

Mà lúc này chỉ đã tuyên xong, Phong Kính Tiết vẫn không ra tiếng, vẫn cứ ngưng mắt nhìn Lư Đông Ly, chỉ là tay y, nhẹ nhàng đặt trên bảo kiếm bên hông.

Mông Thiên Thành hít một hơi khí lạnh, hữu ý vô ý tiến một bước, nửa ngăn trước người thái giám tuyên chỉ Hà Minh.

Phong Kính Tiết lại như hoàn toàn không cảm thấy hết thảy, y vẫn chỉ nhìn Lư Đông Ly, nhìn mình Lư Đông Ly.

Rốt cuộc, vẫn khiến y đau đớn đến bước này.

Thật sự có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với y, thật sự, hoàn toàn toàn toàn không biết có thể nói gì, làm gì.

Cho nên, giờ khắc này nhìn nhau không nói, giờ khắc này bất đắc dĩ tr ần mặc, hoặc giả cũng là một loại từ bi với nhau.

Chuôi kiếm nắm chặt trong tay, kỳ thật sớm đã nghĩ được là nên làm thế nào? Kỳ thật sớm đã định dùng phương thức sạch sẽ gọn gàng nhất, giảm tất cả đau đớn xuống thấp nhất, nhưng mà...

Chuôi kiếm vừa cứng vừa lạnh băng làm lòng bàn tay hơi đau, Phong Kính Tiết cơ hồ thoáng ngơ ngẩn nhìn Lư Đông Ly, sau đó, chậm rãi buông tay.

Ý nghĩ điên cuồng kia là gì, kỳ vọng không hiểu sâu trong lòng kia là gì, cách làm đó rõ ràng không thể, không nên, không lý trí, không bình thường, thật là quá buồn cười...

Nhưng mà, tay, rốt cuộc buông ra.

Sau đó, y mỉm cười, lần đầu tiên chuyển dời tầm mắt, nhìn về phía Hà Minh, nhàn nhạt nói: “Lôi đình mưa móc, đều là thiên ân. Vì thế lại có lời gì.”

Hà Minh ngông nghênh gật đầu, tùy tay vung: “Đến, còn không trời lại cho ta.”

Các binh sĩ bốn phía đều trăn mặc, chẳng ai nhúc nhích.

Hà Minh giận dữ, nhìn sang Lư Đông Ly: “Lư nguyên soái, thánh chỉ ở đây, các người kháng nghị không tuân, là tội danh gì?”

Lư Đông Ly nghe mà không thấy, vẫn nhìn Phong Kính Tiết chăm chăm. Bởi vì sợ mình sẽ mất khống chế mà giận dữ gằn lên, y không thể không liều mạng cắn răng, lúc này trong miệng đã toàn là mùi máu tanh.

Hạ Trác tiến lên một bước: “Lư nguyên soái, thánh chỉ lệnh ngài hành pháp giám trăm, nếu ngài không theo, chúng ta thân chịu thánh mệnh, không thể không mời Mông tướng quân, lấy tội kháng chỉ nhất nhất bắt giữ xử trí mọi người.”

Mông Thiên Thành nhin không được thấp giọng nói: “Đại nhân, Lư nguyên soái bọn họ và Phong tướng quân dù sao cũng là đồng bào nhiều năm, tình lấy gì kham. Không bằng để ta lệnh thuộc hạ...”

“Mông tướng quân.” Hạ Trác quát lớn, “Đây là thánh lệnh.”

Mông Thiên Thành cười khở một tiếng, thở dài lui lại. Nhìn Lư Đông Ly, lại nhìn nhìn Phong Kính Tiết, trong mắt cuối cùng lộ ra ý trầm ẩn thâm sâu.

Những năm gần đây, y cũng lập được không ít công lao, lại luôn bị phong quang của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết ép đến ảm đạm vô quang, không phải không dễ bụng.

Biết Thụy vương có ý để y tiếp quản binh quyền của nhánh bộ đội *** nhuệ nhất toàn quốc này, không phải y không động tâm.

Nhưng mắt thấy anh hùng hổ tướng như thế, chịu đau khổ như vậy, cho dù mình là người được lợi cuối cùng, rốt cuộc vẫn có chút bi thương môi hở răng lạnh. Trong lòng cũng thật sự không hiểu, rõ ràng trước tìm một lý do triệu người về kinh thành, sau lại hạ ngục xử tử, là phương thức sát hại tướng lĩnh trong quân an toàn nhất ổn thỏa nhất, tại sao nhất định phải vấn trách giữa đại quân, tại sao nhất định phải bức Lư Đông Ly tự mình giám trảm.

Chẳng lẽ chỉ vì khiến Lư Đông Ly mất đi quân tâm, nhất định phải mạo hiểm đến vậy?

Hạ Trác quát lui Mông Thiên Thành, lại tăng mạnh ngữ khí hô: “Lư nguyên soái.”

Lư Đông Ly cảm thấy mình lúc này hẳn đã không thể suy xét, nhưng lại phân phân minh minh biết, nếu Hạ Trác lấy thánh chỉ yêu cầu Mông Thiên Thành cưỡng chế, nhất nhất trị tội những người kháng mệnh, thì phân tranh tất nổi, mà tranh đấu chỉ cần một khi bắt đầu, thì thế tất càng lúc càng lớn, cuối cùng cuốn hết mọi người vào trong đó.

Máu tươi của binh sĩ Đại Triệu sẽ chảy khắp cả tòa Định Viễn quan, Đại Triệu quốc sẽ không còn một nhánh quân có thể chiến đấu, mà tám vạn đại quân Trần quốc, chẳng ai biết liệu có quay đầu tấn công không.

Lư Đông Ly cố định nhìn Phong Kính Tiết, cho đến khi lửa giận trong mắt biến thành nỗi bi thương thật sâu, cho đến khi giận dữ trên mặt biến thành hờ hững chết lặng.

Y nhắm mắt, sau đó mở miệng.

Thanh âm khàn lạ thường: “Trối y lại, giải đến giáo trường.”

Mệnh lệnh trầm thấp như vậy, lại khiến chúng thân binh trong phòng tay chân lạnh ngắt.

Lư Đông Ly giận dữ trừng mắt quát: “Các người có nghe không?”

Chúng thân binh cầm dây thừng, lèm lè bước đến.

Phong Kính Tiết cười cười đưa tay ra sau, lại vẫn không một ai đến trối y.

Y khẽ than một tiếng: “Việc đã đến nước này, kéo dài vô ích, bất quá khiến ta khó kham, sao không để ta đi được tiêu sái một chút.”

Y quay đầu, nhìn mấy thân binh của Nguyên soái một cái, thấp giọng nói: “Đừng rước họa thay Nguyên soái các người, có một mình ta chịu chết, còn chưa đủ sao?”

Mấy thân binh như bị điện giật, lúc này mới run rẩy trối y, chỉ là khi cúi đầu, lệ nóng nam nhi, cứ thế không bị khống chế rơi lên vị tướng quân họ kính trọng nhất vừa mới vì nước chinh chiến quay về kia, nhuộm trên áo choàng một thân phong sa sương trần.

Phong Kính Tiết sau khi bị trối, cũng không cần người khác áp giải, tự đứng lên, tự đi ra ngoài, thậm chí chưa từng nhìn Lư Đông Ly một lần.

Lư Đông Ly chờ đến nhìn hết thấy, đến lúc này mới thấp giọng nói: “Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả trú quân, ở nguyên các bộ, tự làm việc mình, không được tự ý rời khỏi, mời mấy vị tướng quân đến giáo trường, ước thúc các binh lính khác, không cho bất kỳ ai làm loạn.”

Thân binh cúi đầu, gần như hữu khí vô lực đáp một tiếng, mới đi ra ngoài.

Hà Minh lập tức kêu lên: “Lư soái, xử trăm trọng phạm như thế, lý nên triệu toàn quân đến xem hình, lấy làm cảnh cáo...”

Không đợi lão nói xong, Mông Thiên Thành ở bên đã trề giọng nói: “Công công, nếu ba vạn nhân mã tề tựu, chỉ cần một người có lòng gây rối, lớn tiếng kêu khóc, là có khả năng gây thành đại họa binh biến.”

Hà Minh rùng mình, do dự một chút, cuối cùng không dám nói gì nữa.

Lão là đại nội tổng quản thái giám, quyền cao chức trọng, đến đâu truyền ý chỉ không phải là nông nhênh, bao nhiêu đại quan biên giới thấy lão đâu a dua như chó.

Lần này phụng chỉ đến giết Phong Kính Tiết, cũng chẳng xem là chuyện gì to tát, chỉ nghĩ truyền ý chỉ là xong, lại chưa từng nghĩ đến, cư nhiên có người dám cãi lời.

Lần này nhìn thấy nhiều tướng quân phần nộ biện hộ, không ít binh lính tụ lại chống đối, lớn lớn nhỏ nhỏ gây ra không ít rắc rối, hiện tại lại chính mắt nhìn thấy, Lư Đông Ly ngay cả thân binh của mình cũng không thể chỉ huy trói Phong Kính Tiết như thường, lão rốt cuộc có chút cảm giác nguy cơ, rốt cuộc ngộ được mình đang ở giữa ba vạn đại quân.

Chột lạnh lòng, chẳng nhìn được tác oai tác quái nữa, vội nói: “Lư nguyên soái, chúng ta lập tức đến giáo trường hành hình.”

Về mặt Lư Đông Ly hờ hững như đã đeo thêm một chiếc mặt nạ lạnh băng, mà thanh âm bình tĩnh đến không thấy mảy may phập phồng: “Công công, Hạ đại nhân, Mông tướng quân, xin đi trước một bước. Phụng chỉ hành hình là đại lễ quốc gia, hạ quan không dám lấy thường phục bình nhật đến đó. Xin cho ta chậm một bước, đổi quan phục chính thức rồi lại qua.”

Lời này ngược lại cũng có lý. Thông thường mà nói, chúng quan viên ngoài thời gian làm việc, rất ít khi mặc quan phục chính thức, dù là sinh hoạt thường ngày hay tiếp khách, cũng phần đa là thường phục. Nhưng chém đầu là đại sự hình pháp quốc gia, lần nào quan giám trảm làm việc, dám không mặc quan phục nguyên bộ.

Bởi vậy Hạ Trác và Hà Minh cũng chẳng nhiều lời, gật đầu đi về phía giáo trường.

Mông Thiên Thành tuy cảm thấy hơi kỳ quái với việc y lúc này còn có tâm tình thay quần áo, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, vô luận thế nào, việc đã đến nước này, Lư Đông Ly chẳng thể giờ được trò gì.

Y chỉ đành theo sát rời đi, chẳng qua đến cửa, quay người nhìn Lư Đông Ly, mở miệng định an ủi vài câu, rốt cuộc cảm thấy lời nói lúc này vô luận là chân tâm hay giả ý, đều là vô lực mà nực cười, sau cùng đành phải thở dài một tiếng mà thôi.

Một tiếng thở dài này, lại chân chính xuất từ chân thành.

Y *** tường nhìn thấy sự đau khổ của Lư Đông Ly, giãy giụa của Lư Đông Ly, cũng biết rất rõ sự trung thành của Lư Đông Ly với quốc gia. Nếu không trung thành, nếu không thời thời khắc khắc lo nghĩ quốc gia, trong tay y rõ ràng có ba vạn *** binh, làm sao đến nỗi sợ hãi hai vạn năm ngàn người của mình.

Cho dù với một quốc gia không ngừng áp bức tổn hại mình, vẫn bảo vệ đến cùng, vẫn không chịu vứt bỏ. Thế nhưng, y yêu nước, nước lại chẳng hề yêu y. Y hy sinh hết thảy thậm chí bằng hữu tốt nhất để bảo hộ hết thảy, những kẻ thượng vị của quốc gia này, lại tỉnh táo biết rõ sự trung thành của y, mà lãnh khốc lợi dụng sự trung thành này, bức bách y đi làm chuyện đáng sợ nhất.

Mông Thiên Thành biết thần không thể chỉ trích quân, nhưng khoảnh khắc này, thật sự đã có bất mãn cực độ với Thụy vương.

Vương gia, tại sao ngài nhất định phải làm như vậy?

Vì cướp đoạt quân quyền, vì mượn sức Cửu vương, có người tất phải hy sinh, nhưng tại sao không thể cho anh hùng sự tôn trọng tối thiểu, không thể cho trung lương chút tôn nghiêm còm cõi, tại sao không thể cho họ thống khoái, không bị tra tấn mà chết đi?

Y lắc đầu, trầm mặc rời khỏi.

Lư Đông Ly vẫn đứng đó không nhúc nhích, mấy thân binh sót lại trong sảnh cũng hờ hững đứng ngây ra đó.

Không ai nhìn thẳng chủ soái của họ, không ai nói một chữ, hoặc nhúc nhích một chút.

Cho đến khi tiếng động như giọt nước rơi xuống đất khiến một thân binh đi tìm, ánh mắt chợt khựng lại dưới chân Lư Đông Ly, sợ hãi kêu: “Nguyên soái, ngài bị thương rồi.”

Mấy người khác cũng đồng thời nhìn thấy những giọt máu dưới hai tay Lư Đông Ly, mọi người đồng loạt tiến lên, không phân trần vén tay áo y, nhấc tay y lên.

Lư Đông Ly hai tay mười ngón, đã gắt gao cắm vào máu thịt mình, máu tươi đầm đìa, da thịt bị rách, đầu nhìn mà ghê người.

Thân binh sợ hãi kêu, hợp lực muốn vặn bung ngón tay y, lại chỉ cảm thấy y nắm chặt như vậy, chặt như vậy, chặt đến mức hai ba người gắng sức mà không thể vặn ra.

Không biết là ai chợt thất thanh nói: “Nguyên soái, ngài đừng như vậy...”

Không biết là ai thụp một tiếng quỳ xuống đất: “Nguyên soái, van cầu ngài...”

Không biết là ai kêu một tiếng tê tâm liệt phế: “Nguyên soái, đầu là chúng tôi không tốt, rõ ràng ngài là người khó chịu nhất, chúng tôi còn đầu trách ngài, nhưng mà Nguyên soái, nếu ngài khó chịu, ngài cứ đánh chúng tôi, mắng chúng tôi, ngài hét một tiếng, kêu một tiếng đi, ngài đừng như vậy...”

Ánh mắt Lư Đông Ly vẫn ngơ ngác nhìn phía trước, tiếng kêu khóc bên cạnh, y kỳ thật không nghe rõ lắm, cũng chẳng biết mọi người đang nói gì, chỉ là mười ngón tay, chần chạp thả lỏng.

Chúng thân binh run rẩy c ãn tay y, nhìn hai lòng bàn tay máu thịt lẫn lộn, ã hoàn toàn bị bấ m nát bấ y.

Móng tay nam nhâ n vố n vừa ngắ n vừa cùn, phải dùng bao nhiêu sức, mới có thể cấ u da thịt mình nát ãn bước này?

Chúng thân binh luố ng cuố ng bôi thuốc băng bó cho y, Lư Đông Ly hơi giấ y, ã tay lên: “Không c ãn phi ề n phức, mau mau giúp ta thay qu ầ n áo, ta không thể...”

Y ã mắt nhìn ra ngoà i sắ nh, á nh mắt ã ãn, ngữ thanh ã ãn: “Ta không thể ã Kín h Tiế t chờ ta mấ i.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Độc Sinh

Đại giáo trường toàn bộ lát bằng thanh thạch rộng lớn cực kỳ, bốn phía dần dần tụ tập mấy ngàn người, nhưng đột nhiên nhìn, vẫn cho người ta một cảm giác trống không vắng lặng cực kỳ.

Từ sau khi tiếp thánh chỉ, Lư Đông Ly ngay lập tức gia tăng công việc thường ngày của quân sĩ Định Viễn quan lên hai ba lần, tăng nhiều thời gian tu luyện doanh, thêm tốp, thêm trạm gác, sau rất nhiều cải biến, đại bộ phận thời gian của binh lính đều bị lấp đầy vô cùng, trong một ngày trừ ăn ngủ thì trên cơ bản không tìm ra thời gian nào nhàn rỗi.

Mà quân lệnh cực kỳ nghiêm khắc càng nghiêm cấm bất cứ binh lính nào, dưới tình huống chưa được mệnh lệnh, bỏ công tác trong tay.

Đây cũng là phòng ngừa chúng sĩ binh vì bất bình mà tụ tập chống cự, thậm chí dẫn đến thủ đoạn náo động.

Mà Mông Thiên Thành cũng cho hai vạn năm ngàn nhân mã của mình, trợ giúp giám thị phòng bị, nhưng lại yêu cầu thủ hạ, phải tận lực khoan nhượng binh lính Định Viễn quan, cho dù bị khiêu khích, bị chỉ trích, cũng không thể phát tác.

Bởi vì cố gắng của đôi bên, mặc dù các quân sĩ cấp dưới vẫn không ngừng có xung đột nhỏ, rốt cuộc vẫn chưa gây thành đại sự kiện gì.

An bài thế này, cũng làm tin tức Phong Kính Tiết bị giải đến giáo trường chờ chém không thể ngay lập tức thông truyền toàn thành.

Đại bộ phận binh lính đều có chức ty, đều phân cực lắt nhắt, hơn nữa chỉ cần trong tay còn việc chưa làm xong thì không được tùy tiện đi một

bước, bởi vậy rất nhiều người không thể kịp thời nhận được tin tức, mà cho dù biết, cũng không nhất định có thể chạy đến.

Số lượng ba vạn người dù sao cũng quá lớn, mà các sĩ binh đều là từ trong thiết huyết giết chóc đi ra, mỗi người đều có một bầu nhiệt huyết. Cho dù bình tĩnh nghĩ lại lợi hại trong đó, biết đâu sẽ lùi bước, sẽ do dự, sẽ chần chừ, nhưng người dù sao vẫn là thân máu thịt, trái tim máu thịt, nếu trơ mắt nhìn thảm kịch, chung quy vẫn sẽ có ý khí, sẽ có xúc động, sẽ có nhiệt huyết bất chấp hết thấy lợi hại được mất.

Không ai biết được, để nhiều người như vậy tụ lại một chỗ, tận mắt nhìn thấy tướng lĩnh họ hàng tôn kính bị sát hại, cuối cùng sẽ có hậu quả gì. Thân là chủ soái Định Viễn quan, bị ai nhất châm chọc nhất là ở chỗ, Lư Đông Ly rõ ràng là người đau lòng nhất, lại không thể không khổ tâm an bài, áp chế tất cả khả năng.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có binh lính có thể kịp thời chạy đến. Mặc dù vì phòng ngừa có chuyện xảy ra, khi vào giáo trường, họ bị yêu cầu không được mang theo vũ khí, nhưng hai nắm đấm nắm chặt, vẫn khiến người ta cảm giác được, có sức mạnh đáng sợ rung chuyển trời đất.

Mấy ngàn người tụ lại một chỗ, vắng lặng không tiếng. Không ai cả tiếng gằn lên, không ai giận dữ kêu khóc, không ai triệu tập mọi người làm ra hành động quá khích gì.

Mọi người đều không hện mà cùng lấy một phương thức cực lạnh băng và tiêu cực để biểu thị sự căm phẫn của mình.

Sự yên lặng như chết chóc này, không chỉ vì sự đàn áp của Lư Đông Ly, cũng nhờ an bài của Phong Kính Tiết trước đó. Sau khi về thành, Tiểu Dao và Vương Đại Bảo cùng với các thân vệ thân cận liên quan, cho dù là cực kỳ không muốn, rốt cuộc vẫn dưới thiết lệnh của y, ở trong quân trấn an khuyên nhủ mọi người, mà Tiểu Dao và Vương Đại Bảo lại bí mật gặp gỡ các tướng lĩnh liên can, chuyển giao thư của y, cũng lén nói vài câu bí mật, tuyệt không thể truy vấn thừa một người.

Chư tướng tất nhiên là càng lý giải tình hình trước mắt hơn chúng sĩ binh, lúc này tuy lòng đau như giã, cũng không có sức và càng không nỡ đi phản đối quyết định của Phong Kính Tiết, đành phải chiếu theo mệnh lệnh của Lư Đông Ly, tận lực đàn áp quân chế binh lính thủ hạ, cấm chỉ bất cứ rối loạn nào có khả năng mở rộng.

Giáo trường lớn như vậy, thế giới im lặng như vậy. Mắt mọi người, hoặc ngơ ngẩn nhìn Phong Kính Tiết bị trói ấn quỳ giữa giáo trường, hoặc căm hận nhìn chằm chằm Hà Minh và Hạ Trác ng ẩ cao cao trên đài giám trăm. Giữa sự yên tĩnh như chết, mấy ngàn đôi mắt nếu hóa thành thực chất, đứt khoát có thể thiên đao vạn quả người ta, khiến hai vị khâm sai như ng ẩ trên lửa.

Mông Thiên Thành bởi vì chỉ là quan viên phụng chỉ mà đến hiệp trợ, không cần ng ẩ trên đài giám trăm chịu đựng cơn giận của mọi người, lúc này cung kính đứng một bên, trái lại tạm tránh được một kiếp.

Ngay khi Hà Minh và Hạ Trác đứng ng ẩ không yên, trong lòng nguyên rủa Lư Đông Ly l ềm ề, Lư Đông Ly đã đến giáo trường.

Y quả thật đã thay áo quan mũ quan chính thức nguyên bộ, nhưng bên ngoài lại khoác thêm một tấm áo choàng màu đen cực lớn. Trên mặt phẳng phát phủ một tầng hàn băng, triệt để đông chết cơ ngũ quan, chẳng những không thấy một chút biểu tình, lại khiến người ta vừa nhìn, không dung trong lòng li ền sinh ra một phân hàn ý.

Y vừa xuất hiện trong giáo trường, li ền ngơ ngẩn dừng bước, nhìn Phong Kính Tiết quỳ ở trung ương.

Phong Kính Tiết vừa vào thành, mũ giáp chưa cởi đã chạy thẳng đến soái phủ, theo lẽ thường muốn trói tội tướng, tự nhiên là phải tháo khỏi giáp trước, chẳng qua các thân binh lúc ấy hoàn toàn là ứng phó cho xong, chỉ tùy tiện tháo áo choàng, rốt cuộc ngay cả một thân ngân khôi cực kỳ chói mắt kia cũng không tháo xuống, đã trực tiếp trói lại.

Vẫn là lên giáo trường r ẩ, mới lấy xuống ngân khôi sáng loáng phi ưng tung cánh cực kỳ đẹp đẽ kia, tháo tung tóc như những tội tù.

Nếu là người khác, bị quỳ trời tung tóc như thế, tất nhiên là vô cùng thể thảm nhếch nhác. Dù là những quân tử đoan chính, không sợ sinh tử kia, cũng không khỏi câu nệ chút việc nhỏ y quan không chỉnh cho nên sinh ra vài phần không tự tại.

Nhưng Phong Kính Tiết vốn chính là một cuồng sinh, lúc này tóc xỏa trên vai, mặt mày phân phân minh minh chính là ngạo cốt bất tuân của nhiều năm trước khi mới gặp, lại bỗng dựng sinh ra vài phần tư thái cuồng phóng khuynh thế chiết tục.

Xa xa nhìn lại, bên môi y vẫn hàm tiếu, bao nhiêu năm qua, trời sập không sợ, đất sụt tằm thường, vẻ tươi cười của y dường như chưa bao giờ thay đổi.

Ánh nắng gay gắt khắp bầu trời này, khiến một thân ngân giáp sáng rực kia, càng sáng đoạt mắt người, lại khiến người vừa nhìn, sau khi mắt chợt sáng ngời, lại là đau đớn. Giữa ngõ ngang, không biết là ngân giáp trên mình người nọ quá sáng, hay là vẻ tươi cười quá sáng, hay là khi mái tóc như mực, mày kiếm như mây kia, sáng đoạt lòng người, liền chiếm hết ánh sáng của trời đất. Phảng phất, cũng chẳng biết có phải là hào quang của người này quá mãnh liệt, cho nên mới đâm đau mắt người, cắt đau tim người.

Hào quang như thế, phong thái như thế, khuynh hết thế tục, hoặc giả vốn đã không nên ở lại thế tục này lâu dài, trái lại khó trách bị tục nhân đổ ky.

Lư Đông Ly ngơ ngẩn đứng, ngơ ngẩn nhìn, ngơ ngẩn nghĩ, người này, luôn cười như vậy, luôn đường hoàng như vậy, luôn thích khoe khoang như vậy, đúng là sắp chết cũng không chịu sửa một chút.

Năm đó vì giàu rước họa, cho dù bị kiện cáo liên lụy, tai ương lao ngục vẫn không chịu bớt phóng túng một chút. Thế nhân thường chỉ thấy y nông cạn khoe khoang, lại không thấy sự hào hiệp khi y bỏ ra khoản cứu tế khổng lồ, ngàn vàng chỉ ném một phát chó hêkeo kiệt.

Ngày xưa Trầ quân vào quan, y lấy thân thương nhân, tụ tập đám binh ròi rạc mà đánh quân địch đông người, đánh đâu thắng đó, người ta chỉ thấy phong quang khi y nhảy lên làm quan, sao từng thấy y không chút để ý tan hết gia tư khuynh quốc.

Sau khi làm tướng, thường yêu cách ăn mặc ngựa trắng yên bạc lóa mắt người, chư tướng trong quan ai không hận y tùy tiện rêu rao, ai không cười y tuổi tác chẳng còn nhỏ mà vẫn muốn học cách ăn mặc của bạch bào tiểu tướng trong diễn nghĩa bình thư kia, chẳng lẽ còn muốn gặt một mỹ nữ trước trận kén rể?

Xưa nay tướng soái trong quân, khi binh hung chiến nguy, bình thường đầu tuyệt không cười bạch mã, càng không mặc khôi giáp phục sức quá dễ thấy, chính là phòng trong trận vạn quân, trở thành mục tiêu công kích chủ yếu của kẻ địch.

Bạch mã bạch bào ngân giáp như Phong Kính Tiết, trừ anh hùng trong diễn nghĩa bình thư, thiên hạ các quốc, cũng chỉ vài kỳ tài anh kiệt đếm được trên đầu ngón tay mới dám ăn mặc như thế.

Bình thường chư tướng đồng bào có lòng tốt khuyên y bao nhiêu lần, y lại tự mệnh bất phàm, kiêu ngạo cần rở xem lòng tốt của mọi người như gió thoảng qua tai. Chư tướng tức giận cười mắng, binh sĩ truy ền làm trò cười, lại có bao nhiêu người biết, y ăn mặc thế này, kỳ thật là tự phụ võ công hơn người, tình nguyện trên chiến trường thu hút tối đa công kích của kẻ địch, để mỗi người bên cạnh y đầu có thể bớt chút nguy hiểm, thêm chút sinh cơ, bớt một phần vất vả, thêm một tia may mắn.

Lư Đông Ly cố định nhìn Phong Kính Tiết, thoáng mê mê mang mang nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện cũ. Nơi không xa trên đài giám trảm, là ai đang xa xa gọi y, tiếng sau vang hơn tiếng trước, sốt ruột hơn tiếng trước, nhón nhác hơn tiếng trước?

Ánh dương tuyệt thế này, y lại như lạnh lẽo tột cùng, hai tay hơi run rẩy khép chặt áo choàng, cả thân thể đầu giấu chặt chẽ dưới tấm áo choàng rộng thùng thình.

Mỗi một đôi mắt đều đang nhìn họ, Phong Kính Tiết ngân giọng, Lư Đông Ly huy ền bào. Khi y ngưng mắt nhìn, khi người kia mỉm cười, khi hai người này một đứng một quỳ, ánh mắt chạm nhau, mọi người đều phân minh mình cảm giác được, giữa đen và trắng, tự thành một thế giới.

Nhưng mà, chỉ một khắc sau, Lư Đông Ly đã quay đầu, hướng đến đài giám trảm.

Y không hề quay đầu nhìn Phong Kính Tiết nữa, nhịp bước không mấy may trì trệ do dự, vẻ mặt chẳng thấy một chút dao động biến hóa.

Mặc dù biết rõ sẽ phát sinh đi ều gì, nhưng mà, bốn phía giáo trường, trong mỗi một đôi mắt đang ngóng nhìn y vẫn có vẻ thất vọng, mỗi một trái tim vẫn tr ầm xuống thật sâu.

Chỉ có Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết đến nước này vẫn hàm tiếu, lại đột nhiên nhúu mày.

Không thích hợp.

Có cái gì đó, không thích hợp!

Cảm giác không tốt kỳ dị trong lòng khiến ánh mắt y chặt chẽ dõi theo Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly đi lên đài giám trảm, thấp giọng nói gì đó với hai người bên cạnh, hờ hững ng ồi xuống, hờ hững từ trong áo choàng vươn tay phải, lấy thẻ lệnh trên bàn.

Phong Kính Tiết đã chẳng cười nổi. Cảm giác nguy cơ kỳ dị kia khiến y khoảnh khắc này quên mất hô hấp.

Ánh mắt y chẳng chớp một thoáng nhìn Lư Đông Ly chằm chằm, thế nhưng Lư Đông Ly trên mặt không chút biểu cảm, trong mắt hoàn toàn không dao động, một tay c ầm thẻ lệnh, không hề nhúc nhích, ngoài ra toàn thân đều ẩn giấu trong tấm áo choàng đen huy ền, y có bất cứ động tác nào, người khác căn bản đều không thể tra ra.

Vừa nghĩ đến đây, Phong Kính Tiết chợt lạnh lòng, thấp thoáng hiểu được sẽ phát sinh chuyện gì, ánh mắt lập tức dừng trên vai Lư Đông Ly.

Hà Minh bên cạnh giục một tiếng, Lư Đông Ly tay phải ra vẻ sắp ném thẻ lệnh.

Ánh mắt Phong Kính Tiết lại chỉ thấy giờ khắc này, vai trái Lư Đông Ly chợt động, cực nhỏ nhất, hầu như không thể phát giác, vội quát to: “Lư Đông Ly.”

Một tiếng quát này, lại là phần hận vô hạn, kinh sợ vô hạn, hết như sấm sét lôi đình, mọi người trong ngoài giáo trường không ai không chấn động trong lòng, có người thoáng loạng choạng, gần như không thể đứng thẳng.

Thân hình Lư Đông Ly cũng hơi run lên, tay khựng giữa không trung, chưa ném thẻ lệnh bài.

Cơ hồ mọi người đều cho là Phong Kính Tiết giờ khắc này muốn giận dữ trách mắng sự vô tình của Lư Đông Ly, mà trong mắt Phong Kính Tiết, cũng quả thật lửa giận như sóng cả, tướng quân mắt thấy sẽ bị người chém đầu còn ý cười thông dong, bề ngoài như cũ này, giờ đây lại không còn một chút phong độ, nửa điểm trấn định, chỉ âm lên như mấy kẻ lỗ mãng ngoài chợ.

“Lư Đông Ly, ngươi là cái đờnói không giữ lời, ngươi ở đâu thành từng đáp ứng ta chuyện gì? Mới có mấy ngày như thế, ngươi đã coi lời từng nói là đánh rắm sao?”

Y phần nộ mà mắng, mọi người lắng lắng nghe, Lư nguyên soái đã đáp ứng y chuyện gì, hiện giờ thất ngôn, khiến y giận như vậy? Đáp ứng nếu có chuyện, nhất định sẽ bảo vệ y sao?

Nhưng Phong Kính Tiết nào còn quan tâm người khác, ánh mắt gần như muốn ăn thịt người trừng Lư Đông Ly chòng chọc, mắng: “Ngươi tính là thứ gì, trung tâm không thể trung đến cùng, trách nhiệm không dám gánh đến cùng, căn bản là đờitiêu nhân thay đổi thất thường.”

Về mặt y kích động như vậy, khiến Hà Minh và Hạ Trác ngồi trên đài giám trăm quả thực cảm thấy, kẻ điên này sẽ lập tức vùng ra bổ lên tìm người đánh nhau.

Phong Kính Tiết mắng không ngừng: “Người cho là người nhân nghĩa, người tài ba lắm sao? Ta thấy người còn chẳng bằng một chân tiểu nhân, dứt khoát trở mặt, chẳng thể văn h ỏi gì nữa. Người mọi thứ đều lo, mọi thứ đều không chịu lo đến cùng, nửa đường đã muốn vùng tay không quản gì hết, quốc gia, bách tính, Định Viễn quan, thuộc hạ, còn cả ta, người mẹ kiếp rốt cuộc xứng đáng với ai...”

Mất y cũng đã biến thành đỏ tươi như máu: “Người nếu như... Người nếu như... Nhất định...” Y mắng một hơi, mắng đến chỗ này, ngữ thanh rốt cuộc hơi run rẩy, không nói tiếp nữa. Chỉ là vẫn cứ dùng ánh mắt sung huyết kia, phong độ mất hết, ác độc đến gần như điên cuồng mà trừng Lư Đông Ly.

Rốt cuộc người nếu như cái gì, chẳng ai biết, chỉ ít ngoại trừ Lư Đông Ly thì chẳng ai biết.

Lúc y mắng, Lư Đông Ly vẫn cứng đờ người, không hề nhúc nhích mà nghe, thoáng mê mang mà nghĩ.

Tại sao lại đau? Tại sao tim lại đau, rõ ràng một nhát kia, chưa từng đâm trúng tim?

Tấm áo choàng màu đen rộng thùng thình che khuất cả người y cực chặt chẽ, hầu như không ai có thể nhìn thấy động tác của y, huống chi lúc này, đại bộ phận lực chú ý của mọi người chỉ tập trung trên người Phong Kính Tiết. Cho nên tất nhiên chẳng ai biết được, tay trái chủ soái Định Viễn quan đang c ần một thanh đoản kiếm sắc bén.

Các tướng sĩ Định Viễn quan đều biết, chủ soái của họ có một thanh đoản kiếm chém sắt như chém bùn. Nghe nói từ sau khi Đại nguyên soái xuất thân văn nhân kia theo Phong tướng quân luyện võ được vài ngày, vừa đánh giặc đã thích sức mạnh đứng trước nhất đội ngũ, Phong tướng quân liền bắt đầu vất hết óc giúp chủ soái tìm đồ hộ mệnh.

Lý do là, mọi người chẳng dễ dàng gì được sống vài ngày tốt đẹp trên tay thủ trưởng để nói chuyện, vạn nhất tên thích chơi trội này mất mạng, trời biết lần tới sẽ là chủ tử thế nào.

Dù sao cũng là h ầu hạ, h ầu hạ thủ trưởng cũ luôn dễ hơn.

Cũng không biết Phong tướng quân bốn sự từ đâu tới, chẳng thấy rời quan, cư nhiên đã có thể kiếm ra mấy thứ cổ quái.

Tuyệt thế linh đan chỉ cần còn một hơi chưa đứt là có thể đoạt lại tính mạng gì đó, đoản kiếm chém sắt như chém bùn thối lông đứt tóc gì đó, bảo giáp nghe nói có thể đao thương bất nhập gì đó.

Mỗi lần kiếm được thứ tốt, y đầu uể oải xem như cỏ cây ném cho Nguyên soái. Mà Nguyên soái cũng luôn không hỏi một tiếng, cảm ơn cũng chẳng được một câu, chỉ cười nhận ngay.

Thanh đoản kiếm đó hào quang chói mắt, tiện tay vung lên có thể chém đứt bốn năm thanh cương đao. Bao nhiêu tướng quân sau lưng lạng lẹ đỏ mắt, vừa ước ao vừa đổ kỵ.

Lư Đông Ly xưa nay là người hào phóng, thứ tốt y không ngại chia sẻ, bất quá bảo bối phòng thân y không thể dễ dàng tặng người, đây là quy củ chết Phong Kính Tiết đã định, chắc như đinh đóng cột, tuyệt không sửa đổi. Lư Đông Ly cũng không dám mạo hiểm chọc giận Phong Kính Tiết, cho nên trước giờ luôn trân trọng, cất thanh đoản kiếm này bên người, mọi thời điểm đều có thể dựa vào nó phòng thân ngăn địch.

Nhưng mà lần này y ở trong bóng tối không ai nhìn thấy, đem đoản kiếm nhắm thẳng tim mình.

Khi tấm lệnh bài kia rơi xuống đất, chính là lúc mũi kiếm đâm vào tim.

Đây là điên cu ờng, đây là không đúng, đây là hoàn toàn không để ý đại cục, không đếm xỉa hậu quả.

Đây căn bản không phải chuyện Lư Đông Ly y nên làm.

Y sớm không còn là thiếu niên khinh cu ờng, y đã trải qua ng ần ấy mài giũa, nếm ng ần ấy trắc trở. Y có đủ bình tĩnh, đủ lý trí, đủ tr ần ổn đối mặt với chia lìa, đối mặt với bi thương, đối mặt với bất bình, đối mặt với vận hạn.

Chí ít, bản thân y cho là như vậy.

Thế mà, hóa ra không phải.

Hóa ra, khi y nhẫn tâm đi sát hại bằng hữu của mình, tất cả trấn định, tất cả lý trí, li ền sụp đổ nát bấy.

Y phải giết người kia, vì lý do đường hoàng này hoặc nọ.

Y sẽ giết người kia, vì cái gọi là đại cục này hoặc nọ.

Y nên giết người kia, vì rất nhiều rất nhiều người y biết hoặc không biết có thể sống sót.

Y giết người kia, để quân và quốc mà y phải tận trung thành nọ, có thể tiếp tục t ồn tại.

Thế đấy, y đã giết người kia, sao còn có thể sống tiếp? Y giết chết người kia, dựa vào đâu mà tiếp tục sống trên đời nữa?

Khoảnh khắc người kia chết đó, y cũng nên chết!

Lý trí rõ ràng đang kêu không thể, lúc này, nếu người cũng chết, cục diện sẽ không thể văn h ải.

Song miệng y lại không bị khống chế mà yêu c ầu thay qu ần áo.

Tâm rõ ràng đang hô to không thể, lúc này, nếu chủ soái đột ngột mất, Định Viễn quan chắc chắn qu ần long vô thủ, Mông Thiên Thành tuy có tài năng, nhưng vừa mới đến, khẳng định không ổn được cục diện.

Nhưng mà, thân thể phản phát biết tự mình hành động, phủ thêm cho mình một tấm áo choàng đen huyền che giấu hết thảy hành động.

Chút linh trí sót lại, rõ ràng đang tuyệt vọng kêu la, không, không phải người trước nay luôn lấy quốc sự làm trọng sao? Thế thì không được hành động theo tình cảm như vậy. Cho dù chết, chỉ ít sau khi cục diện ổn định, người muốn tự tận cũng được, người muốn tuần hữu cũng được, hết thảy đều tùy người. Nhưng hiện tại, vào lúc này, người không chết được, người không thể chết.

Nhưng mà, tại sao ý niệm điên cuồng kia vẫn không thể ức chế, tại sao hành động điên cuồng này không thể ngừng lại, tại sao tay lại cầm đoản kiếm, tại sao mũi kiếm lại chỉ thẳng vào ngực.

Tại sao, tại sao, tại sao...

Cho đến khoảnh khắc ấy, tiếng quát ngắn như sấm sét vang bên tai. Tay y run lên, đoản kiếm hơi lệch, sượt tim đâm vào ba tấc.

Song rõ ràng chưa từng thương đến tim, tại sao trong khoảnh khắc tim đau đến mức khiến y tưởng là mình đang ở trong luyện ngục huyết trì.

Phong Kính Tiết đang mắng y, phần nộ như vậy, tức giận như vậy, nhưng lại, sợ hãi như vậy!

Cả giáo trường, vô số đôi mắt, vô số đôi tai, lại chỉ có y, nhìn ra người kia đang sợ hãi, nghe ra người kia đang sợ hãi.

Cái tên mất thấy phải bị chém đầu còn có thể cười gai mắt như vậy, lại sợ hãi đến mức thanh âm run rẩy, một câu không thể nói xong.

“Lư Đông Ly, người là cái đờnói không giữ lời, người ở đâu thành từng đáp ứng ta chuyện gì? Mới có mấy ngày như thế, người đã coi lời từng nói là đánh rắm sao?”

Kính Tiết, Kính Tiết, ta từng đáp ứng người chuyện gì?

Cái đêm nguyệt sắc ôn nhu ấy.

Người kia hỏi y: “Đông Ly, nếu ta chết, người sẽ thế nào?”

Cái đêm gió khuya nhẹ nhàng ấy.

Y trả lời người kia: “Khi chiến tranh chấm dứt, ta sẽ đưa người về cố hương, tương lai rồi rã, ta sẽ đón Uyên Trinh, cất nhà sống mãi bên cạnh người. Người thích uống rượu, ta sẽ thay người thường uống rượu ngon, người tâm tại trường phong ý tại vân, ta sẽ thay người đập khắp thiên hạ, ngắt hết non sông tươi đẹp. Mỗi một năm, ta đều sẽ mang theo rượu ngon các nơi, đến trước mộ tể người, mỗi một năm, ta sẽ vẽ những cảnh đẹp ta nhìn thấy, đến trước mộ người đốt hết. Ta sẽ cho hài tử đang dầm lớn lên kia của ta biết, ta có một bằng hữu cực tốt cực tốt, ta mỗi thời mỗi khắc đều nhớ y.”

Vào cái đêm cuối cùng hai người bên nhau.

Y cũng từng hỏi người kia: “Kính Tiết, nếu là ta chết, người sẽ thế nào?”

Cái đêm hai người sống vai trông thiên địa thương mạc lần cuối cùng.

Người kia từng cười đáp: “Ta còn sống thì người còn sống, ta chết rồi, người cũng phải sống tiếp.”

Lư Đông Ly nhắm mắt cực chậm cực chậm. Y sợ chỉ cần nhìn lần nữa, sẽ có lệ nóng trào ra từ trong đôi mắt rõ ràng là khô khốc kia, y sợ nếu nhìn lần nữa, tất cả lý trí đều sẽ không thể ngăn cản y chạy đến, ôm bằng hữu của y, lớn tiếng kêu tên người đó.

Qua một lúc lâu, sau khi đã ở trong lòng cổ vũ mình rất nhiều lần, mới có thể mở mắt, mới có đủ dũng khí, ngưng mắt nhìn bằng hữu tốt nhất cả đời, nhìn vẻ lo lắng và kiên trì trong mắt người kia, nhìn vẻ trách cứ và uy hiếp trong con người người kia.

“Nếu người nhất định muốn làm chuyện ngu xuẩn kiểu này, ta vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho người. Thập thế tam sinh, muôn đời luân chuyển, ta đều sẽ ghi hận người. Lư Đông Ly, người quên trách nhiệm của người, người quên lòng trung thành của người, người muốn hại ta chết không đáng như thế sao?”

Lý trí từ từ quay lại, tự chủ chậm rãi từng chút tìm trở về

A, trách nhiệm của y, gia quốc của y, bách tính và quân chủ y bận lòng...

Hết thầy hết thầy, đầu đã trở lại.

Buông chuôi kiếm cực chậm cực chậm. Được rồi, y sẽ sống tiếp.

Dù rằng, y không biết đây là vì những cái gọi là lý trí đó, hay vên vện bởi vì ánh mắt không chịu tha thứ của người nọ.

Y đương nhiên phải sống tiếp, chí ít hiện tại đành sống, chí ít không thể để người nọ đến chết vẫn cứ phần nọ, vẫn cứ lo lắng, vẫn cứ bận lòng...

Lư Đông Ly ngưng mắt nhìn Phong Kính Tiết, nở nụ cười nhạt như tơ liễu.

Vừa rồi khi y xúc động, muốn chết cùng người kia. Mà hiện tại, y phải chọn sống.

Đây là đúng đắn, không vì lý trí, không vì đại cục, không vì gia quốc.

Chỉ bởi vì, Lư Đông Ly đã vứt bỏ bằng hữu, phản bội bằng hữu, hy sinh bằng hữu, một người, một mình sống giữa trần thế không còn Phong Kính Tiết, đây mới là trừng phạt nặng nhất.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Kỳ Thống

Phong Kính Tiết bỗng nhiên tức giận mắg, Lư Đông Ly dừng tay bất động, khiến việc chém đầu vốn phải lập tức bắt đầu vẫn tạm dừng lại.

Hạ Trác nhìn không được lại giục Lư Đông Ly hai tiếng, mà sắc mặt Hà Minh đã cực khó coi.

Nhưng lúc này Lư Đông Ly chỉ vừa vặn mở mắt, cùng Phong Kính Tiết đối mắt, những việc ngoài thân, lại hoàn toàn toàn toàn nhắm mắt bịt tai.

Trong sự yên lặng cực kỳ lạ này, một tiếng kêu gào điên cuồng đã phá tan tĩnh lặng.

“Oan uổng, oan uổng quá.”

Quân đội mấy ngàn người, bên ngoài vẫn không ngừng có sĩ binh nghe tin chạy đến gia nhập, lúc này căn bản không thể biết chính xác là người nào kêu.

Song, theo một tiếng kêu này, trong mấy ngàn người bắt đầu xuất hiện rối loạn.

Mọi người hết tiếng này đến tiếng khác hòa theo.

“Oan uổng, Phong tướng quân là oan uổng.”

“Đại Triệu quốc có cả đồng tướng quân tham ô quân lương, nhưng Phong tướng quân chưa từng ăn nửa đồng tiền máu xương của binh lính.”

“Oan uổng, đây là đại oan án.”

Lúc đầu là một hai người kêu, nháy mắt biến thành hơn mười người, lại phút chốc phát triển thành mấy trăm người, sau đó nữa, rốt cuộc mấy nghìn người đầu đang hô to.

Là ai xông lên trước tiên, đã không ai có thể nói rõ.

Chỉ vài vị tướng quân liêu mạng đàn áp khuyên ngăn, vẫn khó mà cản được. Có lẽ, đây là bởi vì bản thân người khuyên can thanh âm cũng nghẹn ngào, bản thân người ngăn cản trong mắt cũng hàm nhiệt lệ, cho nên cố gắng của họ căn bản không có tác dụng quá lớn.

Mông Thiên Thành sắc mặt hơi biến, theo tay y nhẹ nhàng vung lên, đám sĩ binh sớm chuẩn bị sẵn sàng ở bốn phía giáo trường càn trường thương qua ngăn cản.

Mỗi một cây thương đầu hết sức cẩn thận dùng vải bọc đầu, bảo đảm sẽ không thất thủ đã thương người, trường thương được đám sĩ binh tạm thời dùng làm song sắt. Tất cả binh lính dùng cái xác máu thịt của mình để ngăn trở quân sĩ Định Viễn quan cũng hiệu lực vì Triệu quốc, đánh không đánh trả, mắng không mắng trả, chỉ tận lực cản rằng, liêu mạng ngăn cản, chống đỡ.

Những người này liêu mạng ngăn cản, bị đánh bị mắng cũng không đánh trả, trong xô đẩy, có người bế đầu chảy máu, có người mình mẩy bụi đất, có tiếng người kêu rên, có người đau đến tái nhợt mặt. Song, họ chỉ cầu khẩn, than thở khóc lóc mà cầu xin.

“Các vị, đừng như vậy, Phong tướng quân đã tình nguyện xả thân, các người tội gì hại thanh danh trung nghĩa của y.”

“Các huynh đệ, xin hãy tội nghiệp chúng tôi, chúng tôi cũng là phụng chỉ làm việc, việc này làm không xong, mọi người đừng loạt phải chém đầu. Chuyện Phong tướng quân đã không thể nói gì làm gì nữa, mọi người tội gì cùng vứt bỏ tính mạng.”

“Các người làm thế này, chẳng phải khiến Phong tướng quân khó xử, y phải thay các người lo lắng bao nhiêu.”

“Người Đại Triệu đừng đánh người Đại Triệu.”

“Các vị huynh đệ, chúng ta đều là người Triệu, chúng ta không sợ chết, tại sao không trên chiến trường cùng nhau chém giết kẻ địch, hà tất người mình làm hại người mình? Các người làm như vậy, Phong tướng quân nhìn thấy phải thương tâm biết mấy?”

Thậm chí có một số người, cư nhiên gọi thân thích, nhận quan hệ, kêu đồng hương.

“Lão ca, huynh đừng xúc động. Quân pháp vô tình, nhiễu loạn hành hình, ồn ào pháp trường, đây đều là tội lớn. Chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng hương, cần gì...”

“Tiểu tử thôi, ta tính ra cũng là đại bá đồng tông của người, chỉ cần cố thêm nửa năm nữa là tới tuổi quân hộ có thể từ chức về nhà. Người muốn cho ta cả đời vào sinh ra tử, kết quả bỏ mạng ở đây sao?”

“Tam ca, tam ca, là đệ đây, Nhị Cầu Tử đây, mau bảo các huynh đệ đừng đánh nữa, đệ bị thương rồi, không chịu được nữa.”

Những người Mông Thiên Thành sắp xếp đến giáo trường duy trì trật tự, đều là đến từ quân hộ. Quân hộ là những người tự nhiên vừa sinh đã được nhập quân tịch, chỉ cần trưởng thành, khi quốc gia cần, bất kể người có bằng lòng hay không đều nhất định phải đi lính, qua nhiều thế hệ, tông tộc truyền lại. Lúc trước Phong Kính Tiết chính bởi vì tên đã bị thêm vào quân tịch, muốn từ quan về nhà làm ruộng cũng không được, Lư Đông Ly thậm chí sinh ra ý nghĩ dùng từ quan làm cái giá để thỉnh cầu Nguyên soái lúc đó trừ quân tịch cho Phong Kính Tiết.

Quân hộ tông quân, chân trời góc biển. Trong những người này, có rất nhiều người cùng quê cùng thôn, thậm chí là phụ tử huynh đệ với sĩ binh Định Viễn quan.

Họ cầu xin, khóc lóc kể lễ mà cầu xin những đồng hương thân nhân đã phần nộ đến mức mất đi lý trí ấy.

Trong nhất thời, gọi cha kiếm con, xin huynh kêu đệ không dứt, mà thanh âm dùng các loại tiếng địa phương kêu ðồng hương càng vang không ngừng, tình hình hỗn loạn vô cùng.

Mọi người ðều là những binh sĩ cấp thấp nhất, rốt cuộc vẫn có chút tương liên lẫn nhau, cấp trên có sai lầm gì, mọi người cũng bất quá là phụng mệnh làm việc, thật sự chẳng có tội gì, ðừng nói còn có rất nhiều là người quen người thân, cho dù không quen, nhìn thấy những người cũng là binh lính Đại Triệu như mình, người ðầy bụi ðất, mặt mày bầm tím, còn khổ sở nhẫn chịu không ðánh lại, chỉ cầu xin, dù là những sĩ binh Định Viễn quan ðã bị phần tốt cùng này, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm xông ðến ãu ðả nữa.

Bởi vì các sĩ binh Định Viễn quan không mang vũ khí, chỉ có thể dùng quyên cước ðả thương người, mà người của Mông Thiên Thành lại ðốc hết sức nhẫn nại khuyên can, cuộc hỗn loạn này tuy sinh ra, rốt cuộc vẫn không có người chết, hoặc trọng thương, chỉ có mấy người giữ gìn trật tự bị thương nhẹ mà thôi.

Thế nhưng với binh lính Định Viễn quan mà nói, tay vung lên ðã chùn, chân ðá ra ðã thu lại, trong lòng cuối cùng không cam, ý khí cuối cùng khó bình, ngay khi tiếng hỗn loạn này nhỏ ðần, nhưng vẫn không thể bình ổn, Phong Kính Tiết ðột nhiên gầm to ra tiếng.

“Ðám các người ðang làm trò gì thế?” Y nổi giận ðùng ðùng nhìn mọi người, “Đại trượng phu chết thì chết, ai cần các người kêu khóc cầu xin, làm ra nhiều trò hề như vậy! Thế diện của ta ðều bị các người làm mất hết!”

Mọi người xưa nay kính y, cũng ít nhiều hơi sợ y, dưới uy của y, người người ðứng thẳng tắp, không còn dám xông về trước nữa.

“Mẹ kiếp, toàn bộ thẳng lưng hết cho ta, nước ðái mèo trên mặt lau khô hết cho ta, mới có chút chuyện ðã ồn ào như ðàn bà. Ngần ấy người ngoài ðang có mặt, thật không sợ ðể người ta xem thường toàn Định Viễn quan từ trên xuống dưới?”

Phong Kính Tiết tuy không nhã nhặn hữu lễ như Lư Đông Ly, nhưng rất ít nói tục, hiếm khi mắng một trận như vậy, lại như mắng cả giáo trưởng lạng ngắt như tờ, không còn ai dám nói một chữ, dám lộn xộn một chút.

Vừa rồi khi phát sinh rối loạn, Hà Minh và Hạ Trác đều sợ đến cứng đờ toàn thân, cho đến khi trường diện được khống chế mới thẩn thò phào, nào còn chịu kéo dài nữa.

Hai người đồng thời đưa tay đẩy Lư Đông Ly một cái, thanh âm đều kêu rất nặng: “Lư nguyên soái.”

Lư Đông Ly biết chuyện không thể kéo dài nữa, ánh mắt vẫn nhìn Phong Kính Tiết, tay rút cuốc vẫn đưa lên, ngón tay buông lỏng, tấm lệnh bài liên hệ trái tim mỗi người liền rơi xuống bụi bặm.

“Chém!”

“Chém!” Đây là thánh chỉ, đây là soái mệnh, đây là quân lệnh. Nhưng mà, nó lại không thể lập tức được chấp hành.

Người hành hình ôm đao đứng bên cạnh Phong Kính Tiết một mực run rẩy, từ khi y nhận được mệnh lệnh, đứng phía sau tướng quân y hằng tôn kính, y vẫn không ngừng run rẩy, cứ như thể người chịu đao không phải Phong Kính Tiết, mà là bản thân y.

Y vốn cũng là một người dũng khí cực lớn, trong những người hành hình của đội quân pháp Định Viễn quan, đao pháp lực tay đầu nhất nhì, hành hình chém đầu, trong quân đội, việc này y đã làm không ít.

Song chưa từng có một lần nào, khiến y cảm thấy cây đại đao kia nặng nề như thế.

Thời điểm lệnh bài rơi xuống đất, y suýt nữa mềm nhũn tay, vút cả đao xuống đất.

Y ngơ ngác đứng bất động, Hà Minh giận xám mặt, hung tợn nói với Lư Đông Ly: “Lư nguyên soái, đây là quân kỷ của Định Viễn quan người

sao?”

Lư Đông Ly nhàn nhạt đáp: “Công công an tâm chớ nóng.” Ánh mắt lại vẫn chỉ nhìn Phong Kính Tiết.

Sẽ không bởi vì áy náy mà dờn mắt, sẽ không bởi vì hồ thẹn mà lui bước, thời gian cuối cùng ngăn ngủi như thế, y muốn ngưng mắt nhìn ánh mắt bằng hữu, nhớ kỹ dung nhan bằng hữu, không cho phép mình sai thất một phân một chút.

“Đây không phải là lỗi của người, động thủ đi.” Thanh âm của Phong Kính Tiết khoảnh khắc này ôn hòa lạ thường, chẳng qua ánh mắt y lại vẫn không cách nào thu h ãi từ trên người Lư Đông Ly, đi nhìn người hành hình bên cạnh một cái.

Tại thời khắc cuối cùng này, y không dám lơ lửng cho dù chỉ là một nháy mắt thoáng qua. Y vẫn phải nhìn Lư Đông Ly, nhìn liên tục, dùng ánh mắt, biểu thị sự kiên trì của y.

Nỗi sợ hãi vừa r ỡi rõ ràng vẫn còn lưu lại trên người, trong lòng, y vẫn cảm thấy sợ hãi, y vẫn chỉ sợ vừa sai thất, tên đ ầi kia sẽ lại đi làm chuyện điên cu ờng.

Cho nên, y đành phải ôn nhu trấn an, hy vọng hết thảy mau mau kết thúc. Y biết tính tình và ý thức trách nhiệm của Lư Đông Ly, chỉ c ần sống qua một khắc thống khổ nhất này, v ềsau, h ắ sẽ không tự tìm đường chết nữa. Huống chi, bản thân y cũng còn an bài khác.

Thế mà, đợi một h ãi, bên cạnh vẫn chẳng có động tĩnh.

Y vẫn không dám thu h ãi t ầi mắt, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Hết thảy đã nhất định, sớm sớm muộn muộn, kéo dài bao lâu cũng là một kết quả, người tội gì kéo dài thời gian đi hại người khác nữa.”

Người hành hình run rẩy giơ cao đao, lại l ầi lửa không hạ xuống.

Phong Kính Tiết rớt cuộc hơi sốt ruột nhú mào, khẽ quở một tiếng: “Người muốn cho ta thảm hại như chó đẻ người trời thì chúng mãi vậy sao? Người không thể cho ta một nhát thống khoái? Chém!”

Một tiếng quát cuối cùng, lãnh lệ mà tức sát, người hành hình thân thể chấn động, bản năng phục tùng của binh lính với tướng lĩnh khiến y khoảnh khắc này, điên cuồng kêu to một tiếng, một đao ra sức vung xuống.

Song, khoảnh khắc cuối cùng này, ánh mắt Phong Kính Tiết cũng vẫn chỉ nhìn Lư Đông Ly, bởi vì tâm tư của y, vẫn gắn chặt trên người Lư Đông Ly, cho nên, với sự linh mẫn của tai mắt y, lại chẳng hề phát giác chỗ không thích hợp của một đao này.

Tim mọi người khoảnh khắc này gần như ngừng đập, mọi người đều ngừng thở chuẩn bị chịu đựng khoảnh khắc quá sức đau đớn này, chỉ cần chịu qua, thế thì, đau đớn này, chung quy sẽ chậm rãi nhạt đi. Nhưng mà, mọi người đều không ngờ được, kết quả một đao này vung xuống, sẽ khiến họ đau đến bước này.

Lúc đao hạ xuống, Phong Kính Tiết hét thảm một tiếng đâm thủng trời đất, đâm vào lòng mỗi người, nhưng mà, vô số tiếng kinh hô khủng khiếp tột cùng, cũng theo đó vang lên.

Không ai nghĩ Phong Kính Tiết sẽ kêu thảm, hầu như mọi người đều cho rằng cái tên kiêu ngạo, trời sụp vẫn cười không chút để ý kia, cho dù chết, cũng sẽ mang theo nụ cười, cho dù chém đầu, một đao này đi qua, cũng bất quá là vết sẹo to bằng cái bát.

Phong Kính Tiết cũng chưa từng nghĩ mình sẽ kêu thảm, chẳng qua là chết, chẳng qua là chém đầu, y cũng đâu phải chưa từng chết, cổ y cũng đâu phải chưa từng chịu đao.

Nhưng mà, y thật sự không ngờ được, không thể ngờ được, lại đau như vậy, đau đến độ tất cả ý chí lực của y nháy mắt đổ sụp, đau đến độ toàn bộ kiêu ngạo và kiên trì của y, đều không thể khống chế được tiếng kêu thảm này.

Không nên kêu, không thể kêu, vốn hy vọng một đao thống khoái, chí ít để Lư Đông Ly biết y đi rất dứt khoát, không hề chịu đựng đau đớn. Tại sao lại nhin không được kêu lên, tại sao lại nhin không được kêu ra, tại sao nháy mắt này, phải đau như vậy, đau như vậy, mà y, lại không chịu nổi đau đớn như vậy?

Người hành hình một đao ra sức vung xuống, song đao đã đến giữa không trung, y chợt nhớ người dưới đao là Phong Kính Tiết, khí lực trong tay đã tiêu mất quá nửa, chỉ là thế đao cực trẫm, vẫn nặng nề hạ xuống. Một đao này, lại không thể chém đứt đầu Phong Kính Tiết, lưỡi đao kẹt sâu trên cổ Phong Kính Tiết.

Tiếng kêu thảm kia đột nhiên vang lên, người hành hình toàn thân run rẩy mở mắt, bốn phương tám hướng, đã rõ lên tiếng kinh hô, sắc mặt mỗi người đều vô cùng kinh hoàng.

Người hành hình ý thức được mình đã phạm phải sai lầm đáng sợ cỡ nào, kinh hoàng rút đao, tay chân run rẩy, đao vừa rút ra khỏi xương, máu tươi bị ngăn lập tức bắn tung tóe.

Những người thường xuyên làm đao phủ đầu biết, lúc chém đầu, máu từ huyết quản đột nhiên bị đứt sẽ phun ra, phun cao đến kinh người, nhưng y vẫn không thể ngờ, máu của Phong Kính Tiết lại phun cao như vậy, nhiều như vậy.

Phảng phất như chỉ nháy mắt, khắp trời đất toàn thế giới đều là máu tươi đỏ thắm, kể đó một khắc sau, máu tươi kia liền rơi đầm cả người y.

Người hành hình lão đảo đôi chút, thỉnh linh rút đao quỳ xuống đất, cao giọng kêu khóc. Y rõ ràng biết với chức trách của mình, hiện tại phải làm gì, y rõ ràng hiểu được để tốt cho mọi người, để tốt cho Phong Kính Tiết, phải thêm một đao kết thúc hết thảm đáng sợ này, nhưng mà ý chí của y chớp mắt này, đã tán loạn như bụi.

Máu tươi khoảnh khắc này, tiếng kêu thảm khoảnh khắc này, đã trở thành ác mộng cả đời này y cũng không thể quên.

Cho nên, lý trí của y trốn vào thế giới điên cuồng, hòng trốn tránh sự thật đáng sợ này. Nhưng tất cả sĩ binh xem hình, lại rõ ràng nhìn thấy một màn khủng bố nhất, cũng bị thảm nhất thế gian này.

Trong trận mưa máu trong mắt mọi người, dường như đủ để bao trùm cả đất trời đó, xương cổ Phong Kính Tiết đã bị chém đứt quá nửa, nhưng vẫn chưa đứt toàn bộ, cả cái đầu bằng một góc độ cực kỳ quỷ dị nửa thông xuống. Vì khí quản vẫn chưa bị thương, cho nên y vẫn có thể kêu thảm.

Lẽ ra xương cổ vừa đứt, toàn thân người ta đầu sẽ tê liệt, song, đau đớn bất thành hình quá mức kịch liệt, vượt khỏi phạm vi chống đỡ của người thường, đau đớn này quá ngoài ý liệu, cũng vượt khỏi chuẩn bị tâm lý trước đó của Phong Kính Tiết. Bản năng của cơ thể người và bản năng của sinh mệnh, khiến *** thần lực vô cùng cường đại kia của Phong Kính Tiết, chưa được ý chí cho phép đã tự nhiên tuôn đến vết thương, tận lực bù hợp thương tổn cực lớn kia, một lần nữa nổi lên thần kinh của y.

Vì thế, bị bỏ ra không chỉ là xương cổ của phạm nhân, thậm chí bao quát *** thần vượt trội kia của y, căn nguyên sinh mệnh chân thật nhất kia, cũng tại khoảnh khắc này, bị lưỡi dao sắc bén xé toang.

Đau thương cả *** thần thể bị cắt, thương tổn quá lớn căn nguyên sinh mệnh gặp phải, loại đau đớn kịch liệt mà từ sau khi Tiểu Lâu tồn tại, trước nay chưa từng có một người trải qua này, lập tức đánh bại Phong Kính Tiết.

Y muốn đem *** thần lực cường đại tản ra, dừng để vết thương kia chịu tội sống nữa, thế nhưng đau đớn quá độ, đã khiến y không thể hoàn toàn nắm giữ *** thần của mình, một khi y buông *** thần lực ra, năng lượng mãnh liệt đã chịu đau đớn quá lớn sẽ mất khống chế mà tức thời bùng nổ, đến lúc đó, toàn bộ giáo trường, chắc chắn thương vong vô số.

Nhận tri này, khiến y khoảnh khắc định dời *** thần lực đó, lại cắn chặt răng liều mạng chống đỡ, gắng từng chút một đem căn nguyên sinh mệnh của mình, ngênh đến lưỡi dao lạnh băng.

Giờ khắc này, thân thể y đã bị trọng thương cực đại, mà *** thần y, cũng cơ hồ đang phải chịu đau đớn như lắng trì.

Thật là đã đau đến cực điểm, thân thể y ra sức giãy một phát, sợi dây thừng vốn cũng chỉ cột qua loa trên người y, căn bản không buộc chặt lập tức bung ra.

Vì y đau quá kịch liệt, chân khí toàn thân chạy loạn khắp nơi, thanh thạch dưới gối đều nứt ra, thân thể tự nhiên cảm thấy trước, hai tay theo bản năng chống phía trước.

Y vừa đau vừa rồi, thậm chí không hề phát giác người hành hình bên cạnh kia đã hóa điên, y gần như mê muội mà muốn miễn cưỡng bản thân phải quỳ dâng hoàng, thuận tiện cho người hành hình mau mau thêm một đao nữa, mau mau kết thúc hết thủy.

Nhưng thật sự rất đau, thân thể sớm không thể khống chế, mười ngón tay sinh sinh cắm vào tảng đá lớn trước người.

Tại sao đau như vậy, chẳng qua là một đao không chém chết, cùng lắm chém thêm đao nữa là được, chẳng qua là xương cốt bị chém một miếng lớn thôi sao? Tối đa không phải là *** thần lực theo đó chịu chút tai ương sao? Những người cổ đại đó sinh mệnh chỉ có một lần, chịu đao cũng đâu đến mức kêu thành thế này.

Thế nhưng, thật là đau quá, rõ ràng là cả thân thể, mỗi một giọt máu, mỗi một tấc da thịt, mỗi một phân tri giác, thậm chí mỗi một mảnh linh hồn đều đang cùng nhau run rẩy, cùng nhau kêu gào, cùng nhau điên cuồng kêu đau.

Tại sao. Ta không phải là quái vật sao? Ta không phải là thần minh sao? Ta phải đao thương bất nhập, ta phải kim thân bất diệt, ta phải coi tất cả phạm trần kiếp nạn là bình thường. Thế thì, tại sao, giờ khắc này, ta lại đau đến bước này.

Là ai nói chúng ta đã cách biệt bên trên hết thủy, là ai nói linh hồn và thể xác chúng ta đã không còn bị uy hiếp, là ai bảo với ta bởi vì sự hoàn mỹ và cường đại vô hạn của chúng ta, thậm chí ngay cả y học hiện đại cũng đã không còn cần thiết phát triển, là ai đang lừa gạt ta? Giả dối, giả dối,

toàn là giả dối. Lời của giáo sư, tư liệu giảng dạy, hết thầy số liệu máy tính cho, toàn là giả.

Quái vật như chúng ta, thì ra cũng là cái xác máu thịt, thì ra cũng phải đau thành như vậy, thì ra ngay cả *** thần không mang vô hình, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau đớn.

Đau quá, đau quá, y muốn nổi điên, muốn giãy giụa, muốn cùng thiên này, địa này, hết thầy vận mệnh vô hình trong minh minh nắm giữ này đi đánh xé.

Tất cả lực lượng tất cả lý trí của y đều dùng để trói buộc *** thần lực vì đau đớn mà gần như sụp đổ kia chớ mất khống chế đả thương người, cho nên y không thể khống chế mình phát ra tiếng kêu thảm, không thể khống chế mình sinh sinh dùng ngón tay cầm cả tảng đá cực lớn mà giơ lên, y không thể khống chế chân khí tràn lan, gió lốc khủng bố hình thành bên cạnh.

Mọi người nhìn thấy thân thể y kịch liệt run rẩy, mọi người nghe thấy tiếng kêu thảm điên cuồng tột cùng của y, mọi người nhìn thấy cự thạch cứng rắn kia, như đất đá ngói vụn bị kinh lực của y chấn nát, nhìn thấy y bởi vì mê loạn mà không biết vận khí hộ thể, đến mức mười ngón tay máu thịt lẫn lộn, hầu như không giống ngón tay người, trên khuôn mặt không có khôi giáp bảo vệ, càng bị đá vụn nứt tung cắt thành từng vết máu.

Có người phát ra tiếng kêu thảm thiết còn thê lương hơn y, có người che mặt không nỡ nhìn. Ngàn ấy dũng sĩ bách chiến sa trường, lại có không ít người căn bản không thể đứng thẳng, hoặc ngã ngất, hoặc khuỵu gối quỳ xuống, có người cúi đầu che mắt, nhưng mà nước mắt lại đã chẳng thể chảy ra, có người ngạc nhiên há miệng, lại đã ngắc ngứ không thể nói.

Trong kinh phong đáng sợ, người hành hình bên cạnh Phong Kính Tiết bị kinh khí quét văng ngang ra ngoài một trượng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng cố tình còn có người, bất chấp sinh tử xông lên trước.

Là Tiểu Dao và Vương Đại Bảo ngay lập tức, hai mắt đỏ ngầu bất cần chết sống xông đến, mà lúc này, đám binh lính phụ trách duy trì trật tự kia,

không còn bất cứ ai nhớ phải đi ngăn cản.

Nhưng họ căn bản không thể đến gần Phong Kính Tiết, còn chưa xông đến chỗ khoảng ba thước trước người y, đã bị kinh khí của hai tay trong lúc cuồn cuộn múa may lung tung kia kích bay ngược ra ngoài, lúc bịch một phát rơi xuống đất, tay chân đau không chịu nổi. Hai người còn giãy giụa nhồm dầy, muốn tiếp tục xông đến, song một người lão đảo vài bước, cuối cùng ngã xuống không dậy nổi, một người bò lê dưới đất được vài bước, vẫn phun ra một búng máu, rốt cuộc không thể động đậy.

Phong Kính Tiết thấp thoáng biết mình đã đả thương người, lại không biết đã thương tổn ai. Đau đớn kịch liệt như thế, phỏng phát đầu bị xé rách, thân thể bị thiêu đốt, ***g ngực bị đâm nát, tâm can xoắn lại.

Thế nhưng, trong lòng tại sao lại hận sâu như vậy, hận đến mức muốn chọc thủng thiên này, phá hủy địa này, hủy diệt hết thảy những người khiến y phải chịu thống khổ, xé nát tất cả bất công của nhân thế này, nghiền nát bất cứ người sự vật nào bên cạnh.

Nhưng mà, lại rõ ràng biết không thể, nơi này, đâu đâu cũng là thuộc hạ đồng chí của y, đâu đâu cũng là chiến hữu đồng bạn của y, y không thể đả thương người nữa, chỉ có thể không chế, chỉ có thể nỗ lực.

Nhưng mà, thật sự đau lắm, đau đến như thế, như thế, khiến người không thể chịu đựng.

Không thể tiếp tục nữa, không thể để mọi người trở mắt nhìn y chịu tra tấn như vậy nữa, không thể để Lư Đông Ly trở mắt nhìn y chịu tra tấn như vậy nữa, không thể để mình chịu tra tấn như vậy nữa. Bởi vì, y không biết mình còn có thể chịu đựng bao lâu, còn có thể không chế bao lâu, y chỉ sợ sau một khắc, một chút lý trí cuối cùng cũng sẽ tan thành mây khói, sau đó lực lượng hủy thiên diệt địa kia sẽ từ đó bộc phát ra.

Để hết thảy chấm dứt đi? Y mê loạn nghĩ, thế nhưng đau quá kịch liệt, thậm chí quá mê muội, y thậm chí quên mất phương thức tự sát đơn giản nhất.

Y mê mê mang mang mà đem ngón tay đầy máu tươi đâm ngược vào ngực mình, ngân giáp ngân trở, li ền đâm thủng ngân giáp, bấp thịt ngân trở, li ền chọc xuyên bấp thịt, xương cốt ngân trở, li ền xé toang xương cốt.

Tiếng xương cốt gãy đoạn, tiếng máu thịt bị xé rách, tiếng máu tươi tuôn trào, và tiếng kêu mê loạn điên cuồng của y cùng nhau vang lên. Theo lớp bảo vệ ngực chính diện bị xé rách, cả ngân giáp từ trên người y rơi xuống, hai tay y mang theo máu thịt của chính mình, mang theo ngân giáp bị chọc thủng, tại không trung tách ra hai nửa, cả tấm che ngực, đầu tiên là thành hai mảnh, sau đó bị chấn thành mảnh vụn, sau đó thu về, tiếp tục dùng mười ngón từng chút xé nát ***g ngực mình.

Y đau lắm, y cần xé nát hủy diệt thứ gì đó để phát tiết đau đớn này. Đã không thể đả thương người khác, cũng chỉ đành xé nát mình.

Y cứ thế kêu điên cuồng, hai tay khi thì xé rách ***g ngực mình, khi thì mang theo máu thịt trên người mình, tùy ý múa may trên không.

Mỗi một động tác của y đều sẽ kéo theo cái đầu nửa đứt lác lư, khiến người ta tưởng rằng đầu y tùy thời sẽ rơi xuống, lại cố tình không rơi. Máu vẫn đang tuôn trào, một người sao có thể chảy nhiều máu như vậy, tại sao máu có thể đỏ như vậy, so với chân tâm của người ta còn đỏ hơn, tại sao máu lại nhiều như vậy, nhiều đến mức đủ để nhấn chìm thế giới này.

Cơ hồ tất cả những người mắt thấy hết thấy đầu phải sụp đổ, cho đến khi đài giám trăm kia từ trên cao bị đẩy xuống, mọi người mới trông thấy, sau đài giám trăm, hai kẻ gọi là khâm sai đại nhân đã sớm bị tình hình đáng sợ này dọa thành hai bãi bùn.

Mọi người cũng thấy Lư nguyên soái đích thân giám trăm chính miệng hạ lệnh kia lao xuống, nơi tấm áo choàng đen huyền đi qua, lưu lại một vết máu nổi bật.

Vừa rồi, mọi người đều bị thảm trạng đáng sợ kia chấn động, ánh mắt mọi người đều chỉ nhìn Phong Kính Tiết, không ai còn dư sức đi bận tâm chuyện khác, không ai còn có thể thoáng dờn tầm mắt, cho nên, cũng chẳng có ai biết, khi nhìn hết thấy, Lư Đông Ly đã có biểu tình như thế nào, ánh

mắt như thế nào, càng không ai có thể lĩnh hội được, trơ mắt nhìn Phong Kính Tiết giãy giụa kêu thảm như điên như cu ồng, trong lòng Lư Đông Ly lại nghĩ những gì.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy, khoảnh khắc này Lư Đông Ly lao về phía bằng hữu của y, lao về phía bằng hữu bị y vút bỏ kia.

Có ai đang nỗ lực hô to: “Cẩn thận.” “Không nên.” Nhưng mà, trong kinh phong gào thét này, âm thanh không thể truyền đi, hoặc là, dù cho thanh âm này vang vọng khắp thiên địa, Lư Đông Ly cũng sẽ không nghe thấy.

Phong Kính Tiết biết có người đến, nhưng y không nhìn rõ, đầu y đã bị chém đứt một nửa, lủng lảng bằng một góc độ quỷ dị. Điều này khiến cho trong tâm mắt y, cả thế giới cũng lấy một phương thức quái dị, thậm chí là buồn cười mà đảo lộn.

Là ai, là ai còn muốn qua đây?

Không biết y hiện tại không thể khống chế thân thể đau đớn điên cuồng và lực lượng của mình sao? Đây là tự tìm chết, song y lại chẳng có sức phát ra cảnh cáo.

“Kính Tiết.”

Thanh âm khàn khàn kia như kỳ tích xuyên thấu kinh phong, truyền vào trong tai.

Trong nháy mắt, gió tắt mà sức dừng.

Rõ ràng đã mất đi khống chế với lực lượng, nhưng vẫn vào chớp mắt thanh âm nọ lọt vào tai, khiến tất cả mọi thứ dừng lại, thế giới phút chốc im lặng.

Hóa ra, y cho dù đã nổi điên, cũng sẽ nhớ, không được đả thương người nọ một sợi lông cọng tóc.

Cho nên, khoảnh khắc người nọ bổ đến, tất cả mọi thứ một lần nữa nhét vào không chế, y thậm chí không kêu thảm nữa. Song Phong Kính Tiết không còn điên cuồng liền như đã dùng hết sức lực hoàn toàn hư thoát, Ần một tiếng ngã xuống. Một bóng người đứng lúc vọt đến, kéo lại cánh tay y đang múa may lung tung trên không.

Tay Lư Đông Ly, bị chính mình đâm đến máu thịt lẫn lộn, tay Phong Kính Tiết, bị lực lượng của mình đả thương đến mức gần như không giống tay người. Khoảnh khắc nắm tay này, máu và thịt, cứ thế hòa vào nhau, bốn bàn tay nắm lại một chỗ, sức họ dùng đầu lớn cực kỳ, như là khiến cơ thịt cũng hợp lại một chỗ, mà máu tươi sớm đã lặng lẽ chảy cùng một nơi, sau đó chậm rãi nhỏ đầy đất.

Vì thế, hết thầy đã trăn trăn, vì thế tất cả lý trí đều trở về.

Phong Kính Tiết rất nỗ lực kéo động khớp miệng, y thật sự rất muốn vào khoảnh khắc này, nở một nụ cười với Lư Đông Ly.

Y không kêu thảm nữa, trong cổ họng y phát ra tiếng lách cách, y liều mạng tự lại tư duy hỗn loạn, muốn tìm về khả năng ngôn ngữ.

Y muốn nói với người kia, rất nhiều rất nhiều lời.

“Đông Ly, thật sự xin lỗi người, ta đã làm người sợ.”

“Người đừng giận, coi, ta không cố ý đâu, đây chỉ là một chuyện ngoài ý.”

“Đây thật sự chỉ là một chuyện ngoài ý, người phải tin ta, ta làm sao chịu để mình chết thảm hại như vậy khó coi như vậy.”

“Cho nên, đây không phải lỗi của người, thật sự, thật sự, không phải lỗi của người.”

“Đồng tộc này, đừng có chuyện gì cũng ôm lên người.”

Y có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, y thật sự rất muốn rất muốn giao lại, y thật sự vô cùng vô cùng không yên tâm.

Xin lỗi, Đông Ly, ta thật sự không nghĩ đến, hết thấy sẽ biến thành thế này.

Xin lỗi, Đông Ly, ta cho là ta đủ kiên cường, ta cho là ta kim cương bất hoại, ta sai rồi, xin lỗi, Đông Ly...

Song, y không nói được, y mở miệng, lặp đi lặp lại, chỉ có thể nói:

“Đông Ly, Đông Ly...”

Y gọi từng câu, hơi vụng về, hơi không lưu loát, hơi khó khăn, phảng phất gọi như vậy, liên chẳng phải đau, sẽ chẳng điên cuồng.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Y gọi, vì thế, ngón tay lực có thể xuyên đá kia, liên mềm mại nằm trong bàn tay Lữ Đông Ly, cho dù y vẫn đau đến run rẩy toàn thân, nhưng vẫn không làm gì nữa.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Y cứ một mực gọi, dù rằng ý thức đã dần tán loạn, đã không còn biết, mình đang gọi gì, lại vì có gì mà phải gọi.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Đôi tay rất có lực kia, ôm y vào lòng, ***g ngực kia ấm áp lắm, lúc được ôm, dường như chẳng còn đau như vậy.

Thanh âm kia ở bên tai nói gì đó, thế nhưng, đã chẳng nghe rõ.

Sau đó là gì...

Là tim, chột đau, chột lạnh, sau đó, hết thấy kết thúc.

Lư Đông Ly nắm tay Phong Kính Tiết, gấp gối quỳ trước mặt y, cầ tay y, ra sức gọi tên y, sau đó dùng hết toàn lực ôm chặt y.

Lư Đông Ly ôm lấy bằng hữu tốt nhất, ôm lấy bằng hữu chịu hết khổ nạn của y, ôm lấy cái người cùng y máu thịt tương liên này. Khoảnh khắc này, ở bên tai Phong Kính Tiết mà nói gì đó, ngay cả bản thân Lư Đông Ly cũng không biết, khi đó thần trí của bản thân y cũng đã mê loạn.

Y chỉ rút ra thanh đoản kiếm Phong Kính Tiết tặng y đó, giơ lên, đâm xuống, vô cùng nhanh chóng mà đâm vào, rút ra, lại đâm vào, lại rút ra, lại đâm vào...

Y đã bị một đao không thể lập tức chém chết người kia dọa hổng, phảng phất chỉ sợ đâm không chết Phong Kính Tiết, y đâm liên tiếp chín kiếm, từng kiếm dùng hết toàn lực, từng kiếm từ sau lưng, xuyên thẳng đến trước ngực.

Y không biết, khi kiếm đầu tiên xuyên qua tim, Phong Kính Tiết đã chết rồi.

Đầu y còn dựa trên vai Lư Đông Ly, sức nặng của y còn đè trên người Lư Đông Ly, thân thể y còn trong lòng Lư Đông Ly, y đã chết rồi.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đồng Tử

Phong Kính Tiết chết rồi, chiến thần danh động Trầ Triệu hai nước kia, chết rồi. Danh tướng từng tạo nên rất nhiều kỳ tích kia đã chết rồi, bằng hữu Lư Đông Ly cả đời quý trọng nhất kia đã chết rồi, cái tên tùy hứng, kiêu ngạo, thích rêu rao còn đặc biệt thích khoe khoang khiến tất cả đồng bào tướng lĩnh Định Viễn quan hận đến nghiến răng kia đã chết rồi. Tướng quân vĩnh viễn đáng tin nhất trong mắt tất cả binh lính, trong mọi nguy nan đều có thể dựa vào kia đã chết rồi. Phong Kính Tiết khiến Thụy vương canh cánh trong lòng, khiến Mông Thiên Thành vừa sợ vừa kỵ kia, cuối cùng, cuối cùng đã chết.

Y lấy thái độ thông dong đối mặt với tử vong sắp sửa đến, lại vào trước lúc chết, bởi vì một điếu bất ngờ con con, bởi vì được binh lính kính yêu quan tâm thái quá, ngược lại phải chịu sự giày vò không thể tưởng tượng.

Nhưng mà, hết thảy đều đã qua đi. Khi Lư Đông Ly nắm đôi tay y điên cuồng múa may, y đã an tĩnh lại, khi bằng hữu ôm y vào lòng, đau đớn của y liền chấm dứt.

Cho nên, chớp mắt y chết đi đó, y thậm chí vẫn mỉm cười.

Khoảnh khắc cuối cùng, sau hết thảy khổ nạn, y lấy một vẻ tươi cười nhàn nhạt, vĩnh viễn yên giấc trong lòng bằng hữu.

Hết thảy đã kết thúc rồi ư, cơn ác mộng này cuối cùng kết thúc rồi ư?

Hầu như mỗi một tướng sĩ Định Viễn quan, đều sẽ tự nhiên mà nghĩ như vậy.

Họ mở đôi mắt trống rỗng, theo bản năng đi phủ định máu tươi trong mắt chứng kiến, tử vong đã tận mắt nhìn thấy vừa rồi.

Thảm liệt như thế, đáng sợ như thế, điên cu ồng như thế, khó tin như thế. Thế đấy, đây nhất định không phải là thật, chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Biết đâu qua một chớp mắt nữa, mộng này sẽ tỉnh lại, biết đâu qua một chớp mắt nữa, tất cả bi thương thống khổ đều sẽ đi xa, người kia vẫn sẽ hàm tiếu, tiến đến giữa họ?

Thế đấy, cứ chờ đợi đi, chờ đợi hết thấy đau thương này qua đi. Nhẫn nại đi, nhẫn nại khổ nạn cực đại này qua đi. Sau đó, mau mau tỉnh lại đi, tất cả mọi thứ, toàn là hư ảo cả.

Không ai biết, sự tr ần mặc của họ là bởi vì kinh hoàng quá mức, hay bởi vì không thể tiếp nhận hiện thực này. Không ai biết, chờ đợi của họ, là bởi vì chờ mong kỳ tích không có khả năng xuất hiện, hay bởi vì họ đã chẳng biết mình còn có thể làm gì nữa?

Đất trời cuối cùng quay lại yên tĩnh, sự yên tĩnh chết chóc này.

Mọi người vẫn chỉ có thể đắm đắm mắt nhìn hai người đang quỳ trên trung ương giáo trường.

Thân thể Phong Kính Tiết, hoàn toàn dựa vào Lư Đông Ly chống đỡ mới không ngã xuống. Mà Lư Đông Ly, e rằng chỉ bởi vì còn ôm Phong Kính Tiết, cho nên mới không ngã xuống.

Tay phải vẫn ra sức nắm chặt đoản kiếm, dùng sức quá mạnh, chuôi kiếm kia gần như đã khảm vào lòng bàn tay máu thịt nát bấy, phảng phất tùy thời sẽ xuyên qua mu bàn tay y.

Tay trái li ều mạng ôm chặt Phong Kính Tiết, bởi vì dùng hết sức mạnh toàn thân, ngón tay đã đâm vào lưng Phong Kính Tiết.

Nhưng mà, y đã không còn động tác, sau khi đâm chín kiếm, y chẳng còn thay đổi tư thế nữa. Y cứ thế ôm g ắt gao bằng hữu, giống như ôm thế giới vền vẹn của mình. Y cứ thế li ều mạng ôm bằng hữu của y, dùng tư thế thân mật như vậy, chặt như vậy.

Lòng ngực y đỡ ***g ngực người kia, trái tim y dựa trái tim người kia, phảng phất sau khi tự tay thi hành tử vong này, y còn tham vọng muốn dùng thân thể mình ủ ấm thân thể đã dần dần lạnh đi kia, dùng trái tim mình thay thế trái tim đã nát bấy kia.

Mọi người nhìn y, mọi người chờ đợi, thời gian từ từ qua đi.

Y không nói, không động, thậm chí ngay cả mắt cũng chưa hề chớp một lần.

Là đôi mắt khô khốc của ai, rốt cuộc dần dần rơi nước mắt. Là thiết hán nào, gục dưới đất, rốt cuộc khóc rống thất thanh. Lại là người nào, ngã ngối dưới đất, thì thào không dứt: “Đây là giả, đây là giả, đây nhất định chỉ là một cơn ác mộng...”

Tiếng khóc ấy, tiếng gào bi thương ấy, dần dần bao phủ giáo trường, dần dần có vô số tiếng khóc rống, có vô số thanh âm hô hoán một cái tên, có người vẫn đang chạy đến giáo trường, nghe thấy tiếng khóc đau đớn cực độ này, ngưng ngừng dừng bước, mặt tức khắc mất màu.

Có người vừa mới nhận được tin tức, chợt nghe vô số tiếng gào khóc kia hòa cùng một chỗ, vẻ mặt lập tức trắng bệch như chết.

Toàn bộ Định Viễn quan, đều bị tiếng khóc, tiếng kêu gào này chấn động.

Vô số người căn bản còn chưa nhận được bất cứ tin tức gì, bởi vì trong lòng nháy mắt hiểu ra, mà không khỏi mặc bị phần uất ức trong lòng, theo tiếng gào khóc này, hóa thành đau đớn kêu gào.

Cả tòa Định Viễn quan đều đang khóc, chỉ trừ Lư Đông Ly.

Y cực chậm cực chậm mà ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn trời.

Thật là kỳ quái, trời cư nhiên xanh như thế, thái dương cư nhiên sáng như thế?

Nhưng Phong Kính Tiết, đã chết rồi.

Kính Tiết, y chết rồi.

Trời xanh ơi, sao ông vẫn có thể không chút động lòng như thế.

Y ngửa mặt lên trời, muốn đi chắt vẩn.

Hỏi trời này, tại sao, thế giới đã không còn Phong Kính Tiết, thái dương lại vẫn có thể rực rỡ như thế?

Hỏi đất này, Phong Kính Tiết đã chết rồi, tại sao thế giới này, lại vẫn chưa hề hủy diệt?

Nhưng mà, y mở miệng, lại chỉ có thể phát ra từng tiếng kêu gào điên cuồng, một tiếng lại một tiếng kêu la, không có câu cú, không có ý nghĩa kia. Không có suy nghĩ, không có lý trí, y chỉ như dã thú, hướng về trời và đất lạnh lùng như thế, hướng về thế giới tàn nhẫn như thế, kêu khóc, gầm rú, gào thét.

Cả Định Viễn quan đầu đang khóc, nhưng mà tiếng phẫn nộ hỏi trời kia của y, lại đã áp đảo tất cả.

Mọi người trên giáo trường đầu kinh hoàng nhìn về phía y, rốt cuộc ngay cả gào khóc cũng quên mất.

Lư nguyên soái của họ, là một người đọc sách nhã nhặn, là một nho tướng hiền lành. Ngoài chiến sự, với ai cũng tươi cười, trước nay rất hiếm có biểu tình lạnh băng, thần sắc hung ác.

Nhưng mà, dáng vẻ của y hiện tại, cùng với nói là một con người, còn không bằng nói là một con thú mất đi lý trí.

Trừ từng tiếng kêu khóc điên cuồng kia, chẳng còn biết gì khác nữa, trừ bản năng liêu mạng ôm chặt thân thể đã không thể cười không thể động đậy của bằng hữu kia, y đã chẳng biết làm bất cứ động tác gì khác nữa.

Mọi người nhìn y, tiếng kêu kia từ đây nhập mộng nhập hồn nhập xương nhập tủy, nhập một đời chuy tâm thứ cốt, hồn mộng khó quên.

Mọi người nhìn y, chưa bao giờ biết, thanh âm của người ta có thể thâm đến thế, điên cuồng đến thế, bị thương đến thế.

Cho dù là con sói cô độc bị thương gần chết, nhìn trăng tru lên điên cuồng, cũng sẽ không kêu bị thương cô tuyệt như vậy.

Cho dù là hổ mẹ trơ mắt nhìn thợ săn giết chết con thợ, cũng sẽ không kêu điên cuồng thảm thiết như vậy.

Cho dù là thần điêu cao ngạo trung thành nhất trên sa mạc, mắt thấy ái nữ bỏ mạng, cũng sẽ không kêu thê lương đau khổ như vậy.

Y cứ một mực kêu, một mực kêu, thời gian lâu như thế, lâu như thế, trơ mắt nhìn thái dương dần ngã về tây, trơ mắt nhìn thiên địa dần mờ tối.

Nhưng y vẫn cứ kêu khóc, gào thét điên cuồng...

Thanh âm kia rõ ràng đã khản đặc vỡ tan, ***g ngực phát ra tiếng gào khóc kia chắc phải nát bấy rồi, trái tim phát ra tiếng gầm rít kia chắc phải nát bấy rồi, yết hầu phát ra tiếng gào thét kia chắc phải nát bấy rồi.

Tại sao không dừng lại, tại sao vẫn không dừng lại...

Y gầm rú trong vũng máu, y gào thét trong điên cuồng, thời điểm bị cả thế giới vứt bỏ, y vẫn không chịu buông bằng hữu ra, vẫn điên cuồng kêu thiên địa.

Y sớm đã chẳng biết suy xét, y sớm đã không có lý trí, y chẳng nhớ y là ai, y chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, y không minh bạch, người đang ôm trong lòng là ai. Y chỉ biết là không thể buông tay, y chỉ cảm thấy mỗi một giọt máu đều đang sôi trào, mỗi một mảnh linh hồn đều đang gào thét. Tất cả ý chí, tất cả lực lượng, tất cả cảm giác, đều bức bách y, không ngừng gầm rú điên cuồng, dù rằng y đã chẳng biết, hô hoán gào thét như vậy rốt cuộc là muốn chôn vùi ai, muốn biểu đạt bi phẫn và đau đớn thế nào.

Nhưng mà, không ai có thể chịu được nữa.

Y kêu gào điên cuồng, chấn mỗi một người, mọi người không dám đi ngăn trở y, không dám đi quấy rầy y, mọi người chờ, chờ y phát tiết thống khổ trong lòng rồi, biết đâu sẽ thoải mái đôi chút.

Nhưng mà tại sao vẫn không thể kết thúc.

Thời gian lâu như vậy dài như vậy, ngấn ầy máu tươi còn ở trước mắt, thân thể ôm nhau mà quỳ như vậy còn ở trước mắt, tiếng kêu khóc thê tuyệt kia lúc nào cũng vang bên tai.

Mọi người rốt cuộc không chịu nổi.

Có người cao giọng gọi: “Đừng kêu nữa, Nguyên soái, cầu xin ngài, đừng kêu nữa...”

Thế nhưng, Lư Đông Ly không nghe thấy, cũng không thể suy nghĩ, y chỉ có thể tiếp tục kêu gào.

Thế sự vô thường như vậy, vận mệnh bi thương như vậy. Sinh tử của phàm nhân, chẳng qua là trò chơi của thiên ý, nhưng chỉ ít, y có thể phát ra tiếng gào thét bất bình này chứ.

Có người nức nở: “Nguyên soái, đừng kêu nữa, ngài khó chịu thì cứ khóc ra, còn kêu như vậy, sẽ hại đến tính mạng ngài...”

Nhưng mà, y vừa không biết nguy hiểm sắp sửa đến, cũng tuyệt không quan tâm.

Thời gian đằng đẵng như vậy, là mấy canh giờ, hay là mấy năm, hoặc là mấy vạn luân hồi. Y chưa từng ngừng một khắc, cứ thét dài như vậy, gào rít như vậy.

Không ai có thể tiếp tục chịu đựng hết thủy, nhưng không ai dám tiếp cận y, ngăn cản y.

Vũng máu đáng sợ như thế, hai người một sống một chết cô độc lại ôm nhau mà quỳ như vậy.

Họ ôm nhau tại một chỗ, họ quỳ tại một chỗ. Khi người kia chết đi, mà người này ngửa mặt lên trời bi thương kêu gào, thậm chí chẳng ai dám tới gần một bước.

Loại thống khổ tốt cùng, tức mục tốt cùng như thế, khiến người tự cảm thấy thấp kém mà nhỏ bé, khiến người chỉ có thể trơ mắt nhìn, vô cùng thống khổ mà nhẫn nại.

Thanh âm của Lư Đông Ly dần dần đứt quãng, lại vẫn không chịu ngừng. Từ trong thanh âm khản đặc tốt cùng đó, có thể nghe ra cổ họng y đã bị xé rách.

Hàng loạt máu tươi từ trong miệng y tuôn ra, cũng chẳng cách nào khiến y ngừng kêu bi thương như vậy.

Mắt y sớm đã là một vùng đỏ tươi, theo y kêu gào, máu tươi từ khoeo mắt chảy xuống, phảng phất như nước mắt, từ từ trượt qua khuôn mặt mà ngay cả bi thảm cũng đã chẳng thể biểu đạt.

Sau đó, là hai dòng máu nhỏ, từ trong tai, chầm chậm chảy ra.

Sau đó nữa là...

Mông Thiên Thành rốt cuộc không kiên chế được, quát to một tiếng, vọt xuống như phát điên.

Y có đủ dũng khí, đủ trấn định, đủ đảm thức, y không có tình cảm sâu như thế, kính ý sâu như thế với Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly như chúng nhân Định Viễn quan.

Nhưng mà cho dù là y, cũng cảm thấy mình sắp điên rồi, cũng cảm thấy mình bị thảm cảnh đáng sợ tốt cùng kia chấn không thể động đậy, cho đến khoảnh khắc này, y ý thức được, nếu không có ai làm gì, Lư Đông Ly sẽ chết ở đây.

Tiếng gào thét điên cuồng mà tuyệt không ngừng như thế, đã thương đến ngũ tạng lục phủ của y, chẳng những cổ họng đã hoàn toàn xé rách, thậm chí nội phủ trong ngực cũng bị nội thương cực đại, cho nên mới không ngừng học máu, hơn nữa hiện tại đã bắt đầu thất khiếu đổ máu...

Còn không ngăn cản y, vậy hậu quả...

Y chạy tới, toàn thân run rẩy. Y chạy tới, ánh mắt kinh hoàng. Y chạy tới, bỗng nhiên quên mất rằng nếu Lư Đông Ly thật sự chết đi thế này, với y mà nói chẳng phải là chuyện gì xấu. Y chạy tới, mặc dù biết, cho dù hiện tại cứu Lư Đông Ly, cũng không có ý nghĩa gì lớn, bởi vì vận mệnh của người này, Thụy vương sớm đã quyết định cho.

Nhưng mà y vẫn chạy đến.

Y từng thấy bao nhiêu giết chóc như thế, bao nhiêu chiến trường như thế, bao nhiêu thảm trạng như thế, nhưng mà chưa một khắc nào y kinh hoàng như thế, sợ hãi như thế... xấu hổ như thế.

Y chạy đến bên cạnh Lư Đông Ly, không khuyên một câu, chỉ dứt khoát đưa tay, ra sức gõ sau ót Lư Đông Ly một cái.

Tiếng kêu gào đã tra tấn mọi người rất lâu rất lâu rồi cuộc ngừng, nhưng mà không ai có thể cảm thấy nhẹ nhõm.

Lư Đông Ly té xỉu, liên đới thân thể Phong Kính Tiết cũng cùng ngã xuống.

Đất trời đột nhiên tĩnh lặng, sau đó vang lên một tiếng “rắc” cực nhẹ cực nhẹ. Là cái đầu của Phong Kính Tiết đã bị chém đứt quá nửa kia, lúc rơi xuống đất va chạm, xương cổ rồi cuộc hoàn toàn đứt rời, lăn qua bên cạnh một thoáng, lại bởi vì một tầng da thịt cuối cùng dính lại, mà chưa lăn đi.

Tiểu Dao vẫn bị thương không dậy nổi, gượng nhồm người kêu thảm thiết một tiếng: “Tướng quân.” Toàn thân chấn động kịch liệt, rồi cuộc lại hôn mê bất tỉnh.

Mông Thiên Thành toàn thân run rẩy quỳ xuống, không dám nhìn thẳng đầ Phong Kính Tiết, nghiêng mặt, giống như không muốn đối diện với người đã chết, đưa tay muốn tách Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết ra.

Song y không làm được, Lư Đông Ly cho dù đã ngắt đi, tay phải nắm chủ thủ vẫn chẳng chịu buông lỏng một phân, mà tay đang ôm Phong Kính Tiết, bởi vì dùng sức quá mạnh, ngón tay cũng đã cắm vào máu thịt Phong Kính Tiết.

Lúc này, đã có mấy tướng lĩnh, vài binh lính, giã giụa đi đến, giúp Mông Thiên Thành cùng muốn tách họ ra.

Ngay cả Vương Đại Bảo trọng thương cũng nửa bò đến gần.

Nhưng mà, không có biện pháp, mấy người hợp lực cũng chẳng thể vịn tay Lư Đông Ly ra.

Mông Thiên Thành cuối cùng đột nhiên cắn răng, tay dùng lực, kiên quyết bẻ gãy ba ngón tay Lư Đông Ly, mới cầ tay y từ trên chuỗi kiếm xuống, sau đó gỡ các đốt tay trái của Lư Đông Ly, lúc này mới có thể khiến y buông Phong Kính Tiết ra.

Sau khi thân thể hai người bị tách ra, Mông Thiên Thành lại run rẩy một h ấ, mà mấy sĩ binh cố nén dòng lệ bi thương, càng nghẹn ngào kêu lên.

“Tướng quân.”

“Nguyên soái.”

Chín kiếm kia của Lư Đông Ly, trực tiếp xuyên qua thân thể Phong Kính Tiết, cũng cắm vào ngực Lư Đông Ly, chín kiếm kia của Lư Đông Ly, dùng rõ ràng là khí lực đóng cả hai người vào nhau, nhưng mà bởi vì là đoản kiếm, cuối cùng chẳng cách nào xuyên qua tim cả hai người.

Liên tiếp chín kiếm, chín kiếm xuyên tim, chín kiếm này đã đâm chỗ trước sau tim Phong Kính Tiết gần như nát bấy. Có thể đoán ra, trái tim

bằng máu thịt kia, sau khi bị đâm liên lần chín lần như vậy, chắc hẳn cũng đã hóa thành từng mảnh vụn.

Một trái tim đang sống bị đâm nát là cảm giác thế nào, là đau đớn thế nào, khoảnh khắc sắp chết đó, Phong Kính Tiết rốt cuộc đau đớn nhường nào?

Mông Thiên Thành sắc mặt tái nhợt mà cố lấy dũng khí nhìn cái đầu giữa vũng máu kia, tại sao, tại sao, tử vong bị thảm như vậy, y còn có thể lưu lại nụ cười vĩnh hằng trong lòng bằng hữu.

Phong Kính Tiết đã chịu bao nhiêu kiếm, Lư Đông Ly cũng chịu bấy nhiêu kiếm, trọn chín kiếm, đồng dạng ***g ngực, vị trí như nhau, cũng đâm máu thịt y lâm li nát bấy.

Thanh đoản kiếm kia, rõ ràng không đủ chiều dài để xuyên qua hai trái tim, thế nhưng Mông Thiên Thành lại biết rất rõ ràng, tim Phong Kính Tiết bị hủy thành thế nào, tim Lư Đông Ly cũng nát thành như thế.

Mông Thiên Thành ngơ ngẩn đứng một lúc, sau đó chầm chậm thối lui, không dám nữa, không đành nữa, không muốn chạm họ một ngón tay nữa.

Y chỉ lẳng lẳng nhìn chúng sĩ binh hàm lệ nóng nâng đầu Phong Kính Tiết ngay ngắn lại, chỉnh quần áo, dốc mọi lực lượng, muốn cho đáng vẻ y sau khi chết không đến mức quá thảm.

Thế nhưng, đầu chặt xuống chẳng thể nổi lại, vạt áo nhuộm đầy máu tươi đã chẳng thể gột hết, có cần thận bảo vệ thân thể y thế nào nữa, sau khi rời khỏi Lư Đông Ly, thân thể đã chết, tất nhiên phải triệt để lạnh băng.

Y chỉ dùng ánh mắt gần như đưa tang nhìn các tướng sĩ nén bi thống bồi thuốc cho Lư Đông Ly, cẩn thận giúp băng bó tất cả vết thương.

Nhưng mà, việc này có tác dụng gì đâu? Lư Đông Ly đã chết rồi.

Mặc dù y vẫn còn hô hấp, mặc dù y vẫn có thể phát ra âm thanh, mặc dù y vẫn còn có động tác, nhưng mà y rõ ràng đã chết, khoảnh khắc y giờ

kiếm giết chết bằng hữu tốt nhất đó, ngay khi mũi kiếm của y xuyên qua tim Phong Kính Tiết, bản thân y không phải cũng bị chín kiếm xuyên tim mà chết sao?

Lư Đông Ly đã chết cùng Phong Kính Tiết, tại sao ng ần ấy người mà không một ai phát giác, không một ai nhìn ra, hay là, mình bạch, lại không chịu thừa nhận.

Mông Thiên Thành cứ đứng đó, cảm thấy thế giới chưa bao giờ lạnh như vậy, lạnh giá đó đông nhiệt huyết quân nhân vốn phải có, lạnh giá đó hủy chí khí nam nhi nên có, lạnh giá đó đóng băng một trái tim ngày càng lạnh băng trên quan trường.

Qua rất lâu, đám binh lính mới dần dần tan đi, qua rất lâu, thi thể Phong Kính Tiết, thân thể Lư Đông Ly, đã bị người trước sau khiêng đi.

Có người ở bên tai nói cảm ơn à, có người lo lắng hỏi gì à, y kỳ thật đều không để ý lắm.

Y chỉ hơi mê mê mang mang nhớ tới, thời niên thiếu buộc tóc tòng quân, cũng từng hào tình vạn trượng, cũng từng nghĩ vì nước tận trung, cũng từng nghĩ ngửa mặt cúi đầu không thẹn, không phụ thân nam nhi tốt, bắt đầu từ khi nào, y đã biến thành dáng vẻ đáng sợ hiện tại.

Các tướng sĩ Định Viễn quan nén bi thống bày tỏ cảm kích với y đó, có ai biết được trong câu chuyện đáng buồn này, người tốt y đây, đang đóng vai gì.

Lúc phục h ấ *** th ần, đã là ban đêm. Đêm nay nguyệt minh *** cao, gió đêm nay cũng dịu dàng.

Trên đời này đã xảy ra thảm kịch thế lương như thế, thì ra ánh trăng vẫn mọc lên, thì ra sao cũng vẫn sáng ngời, thì ra, ông trời sẽ chẳng vì bi kịch của người tốt mà mở mắt rơi lệ.

Hóa ra thế giới này bớt đi ai thì cũng vậy cả, cho dù mất đi là anh hùng chân chính, người tốt chân chính.

Mông Thiên Thành cười thắm nhìn bốn phía, danh tướng Triệu quốc chỉ sau Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, anh hào tâm phúc của Thụy vương, nhà dã tâm đặc ý đến đoạt quân quyền Định Viễn quan giờ này khắc này không hề vui sướng vì thành công.

Y hờ hững nhìn giáo trường, còn ở lại đây, trừ những binh lính trực thuộc y, cũng chỉ có hai vị khâm sai đại nhân khi Phong Kính Tiết đau đớn cực độ mà phát cuồng đã dọa ngất đi kia, vẫn chẳng ai thèm quản, chẳng ai thèm chú ý, đến bây giờ cư nhiên vẫn chưa tỉnh lại.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Cầu Cứu

Tiếng vang sắc nhọn khác thường đột nhiên tràn ngập cả tòa Tiêu Lâu.

Trương Mặc Hàn đang ng ồi trước màn hình, cười xem kỳ duyên đời này của A Hán ngẩn ra, còn chưa kịp kiểm tra xem xảy ra chuyện gì, màn hình không bị khống chế lập tức đổi hình ảnh.

Máu tươi khắp trời đất kia, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên kia, khiến Trương Mặc Hàn bỗng kinh hoàng.

“Kính Tiết!”

Giáo sư Trang đang nghiên cứu luận văn học sinh Ngô Vũ mới lịch kiếp trở về nhập lên, đang suy ngẫm nên cho điểm mấy, chợt nghe tiếng vang kỳ lạ, thoáng sửng sốt, những dòng chữ trên màn hình trước mắt chợt hóa thành trời xanh mây trắng, giáo trường rộng lớn, cùng với người sắp chết đang kêu gào trên giáo trường kia.

Giáo sư Trang đứng bật dậy, thất thanh nói: “Kính Tiết!”

Ngô Vũ vừa về đến Tiêu Lâu, nộp luận văn xong là lập tức đến phòng ngủ đông. Tuy nói *** thần lực đủ cường đại, nhưng ở nhân thể luân chuyển một hồi, đổi thân thể một lần, vẫn phải nghỉ ngơi hai hôm, khôi phục đôi chút mới được.

Nào ngờ, cách mấy chục năm, trải một đời, *** thần chẳng dễ dàng gì có thể một lần nữa tiến vào giấc ngủ sâu, liền bị tiếng vang sắc bén kỳ lạ đánh thức, cô nàng phần nộ một tay đẩy nắp cách ly, đứng bật dậy, còn chưa kịp chất vấn máy tính trung ương xảy ra chuyện gì, đã bị cảnh tượng trước mắt chấn lại.

Trên những bức tường năng lượng bốn phía phòng ngủ đông, hiện ra hình ảnh cực thê lương, người nọ đau đớn cùng cực ngã xuống đất, mười ngón cắm sâu vào đá, màu máu tươi đập vào mắt kinh tâm.

Ngô Vũ khẽ run lên: “Kính Tiết!”

Đáng thương nhất là Triệu Thần đang chém giết quỷ quái trong game, một kiếm chém tới, người trước mắt bỗng nhiên biến thành Phong Kính Tiết, đại kiếm trong tay đang chém lên chỗ xương cổ y, tro mắt nhìn cậu bạn mình đầy máu tươi đau đớn gào lên. Triệu Thần kêu thảm một tiếng, ra sức kéo máy cảm ứng từ trên đầu xuống, chửi ầm lên: “Lại là thế nào đây...”

Đây những lời nói tục, nhưng khi đưa mắt nhìn đến cảnh tượng bốn phía, toàn bộ nuốt xuống: “Kính Tiết!”

Mọi người đầu lao như bay tụ tập trong phòng không chế, sắc mặt mỗi người đầu trắng bệch.

Mỗi một màn hình, mỗi một máy biểu hiện, mỗi một bức tường năng lượng, đầu hiện ra một hình ảnh như nhau.

Ngẩng đầu, trên đỉnh đầu có vô số Phong Kính Tiết máu chảy khắp đất, cúi đầu, dưới sàn nhà có vô số Phong Kính Tiết khốn khổ giãy giụa, bốn phương tám hướng nơi nơi đầu là Phong Kính Tiết, là máu của y, là sự đau đớn của y. Vô số máy khuếch âm, đồng thời phát tiếng kêu thảm thiết của y, tiếng hô đau đớn của y.

“Chuyện gì xảy ra đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lúc Trương Mẫn Hân hỏi, thanh âm cũng run rẩy.

Kỳ thật không cần bất kỳ ai trả lời, họ cũng đầu biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có khi căn nguyên sinh mệnh của họ bị thương tổn, máy tính trung ương mới cưỡng chế cắt đứt hết thở, đầu động tất cả tài nguyên, truy tìm đến mọi người tin tức này.

Tinh thần thể làm căn nguyên sinh mệnh, đại biểu cho sinh mệnh chân chính của họ. Mà dưới bất cứ tình huống nào, an nguy sinh mệnh của họ, đều là mục ưu tiên nhất trong trình tự của máy tính.

Nhưng việc này tuyệt đối không có khả năng phát sinh?

Tinh thần lực của họ, vô hình vô tượng, không dấu tích để tìm, mọi lực lượng trong phạm thế này đều không thể thương tổn họ. Cho dù là trong thế giới của chính họ, *** thần lực cũng vĩnh viễn giấu trong thân thể đã vô cùng cường hãn căn bản chẳng cách nào phá hủy, tuyệt không có khả năng tổn thương.

Trong ký ức cực dài dòng của mỗi người họ, chưa bao giờ biết rằng *** thần lực cũng có thể bị thương, cũng sẽ bị thương, loại kinh hoàng và khiếp sợ này, khiến tất cả học trò đều chỉ có thể kinh ngạc trợn to mắt, thoáng bất lực nhìn về phía giáo sư của họ.

Giáo sư Trang trầm mặt nhìn màn hình: “Tinh thần lực của chúng ta đương nhiên là vô hình vô tượng, không thể bị thương. Nhưng khi *** thần kia bám vào vết thương, đem năng lượng thấm vào mỗi một tế bào của vết thương, mượn đây chữa trị thần kinh tổn thương, chẳng khác nào thay thế thân thể kia chịu đựng thương tổn. Tổn thương thân thể kia chịu nặng bao nhiêu, tổn thương *** thần lực chịu sẽ nặng bấy nhiêu. Ví dụ đơn giản nhất, khi nguyên thần rời khỏi thân thể, thân thể chịu thương tổn lớn hơn, nguyên thần cũng không có cảm giác, nhưng vì để thân thể mất thấy sẽ chết giữ lại sức sống, nguyên thần trở về thân thể, vậy thì, bất kể vết thương thân thể nặng nhường nào, nguyên thần đều có thể cảm thấy đau như thế.”

“Ai cũng biết sử dụng *** thần lực ở thế giới này là phạm quy, bản thân tui em cũng từng bị thương, nhưng chưa từng để *** thần lực đi tu bổ vết thương.” Ngô Vũ kinh ngạc nói.

“Kính Tiết đương nhiên không phải cố ý, khả năng trò ấy cho là mình sẽ bị một đao chém đầu, hoàn thành lịch trình một đời này, chẳng ngờ lại không bị chém chết. Đau đớn quá độ ngoài ý liệu khiến *** thần lực của

trò ấy dưới tình huống không qua khống chế, tự động di hợp miệng vết thương.” Giáo sư Trang đưa ra phỏng đoán hợp lý nhất.

“Nhưng việc này vẫn không đúng.” Triệu Thần phản bác, “A Hán đòi đầu tiên phải chịu hình phạt sơ tầy? Không phải còn khổ hơn chịu một đao này sao? Cũng chẳng thấy *** thần lực của cậu ta di hợp vết thương lại.”

“Tình thần lực của A Hán cường đại hơn xa chúng ta, lực nhấn nạy với thống khổ cũng càng cường đại hơn. Cho dù trò ấy không thể nhấn nạy cũng không phải là quá quan trọng, bởi vì chỉ cần có ý thức, trò ấy sẽ nhớ, không thể sử dụng *** thần lực. Hình phạt sơ tầy cũng không phải chịu bất ngờ, mà là lúc trò ấy biết phải phát sinh, mới gia tăng trên người. Việc này tựa như một cao thủ võ lâm, bởi vì nguyên nhân nào đó mà không dám sử dụng võ công, cho dù phải bị thương hay thậm chí bị giết, y cũng bắt buộc mình không dùng võ công chống cự. Nhưng nếu vào lúc y hoàn toàn không chú ý, hoàn toàn không chuẩn bị, bỗng nhiên tập kích y, cho dù bản thân y biết mình không thể sử dụng võ công, bản năng cũng sẽ khiến y tự nhiên dùng võ công để né tránh hoặc đánh trả, chờ y phục hồi *** thần, phát hiện mình ra tay thì đã muộn.”

Giáo sư Trang nhìn chằm chằm màn hình, sắc mặt càng lúc càng khó coi: “Tình thần lực cũng như võ công, là lực lượng trong cơ thể các trò, vô luận kiềm chế thế nào, bảo hộ bản thân lúc bị thương là một loại bản năng.”

Trương Mẫn Hân lẩm bẩm: “Em chưa từng biết là sẽ có chuyện này, em chưa gặp chuyện thế này bao giờ.”

Giáo sư Trang chau mày: “Xác suất phát sinh chuyện này quá nhỏ, các trò không biết cũng là bình thường. Thông thường mà nói, muốn cho *** thần lực của các trò dưới tình huống không bị bản thân khống chế, tự nhiên di hợp tu bổ vết thương, cần đạt được mấy điều kiện. Thứ nhất, phải bị thương ở chỗ yếu hại cần tu bổ. Nói cách khác, nếu là tay hoặc chân bị chém một đao, chỉ cần không ảnh hưởng những vị trí khác trên thân thể, *** thần lực chưa hẳn sẽ bộc phát ra. Thứ hai, phải bị thương cực nặng cực đau, đau đến mức đủ để làm lực lượng mất khống chế. Thứ ba, phải phát

sinh dưới tình huống hoàn toàn không phòng bị, chỉ có khi tư tưởng không có bất cứ chuẩn bị gì, lý trí của các trò mới không kịp khống chế *** thần lực dựa vào bản năng đi tu bổ vết thương kia.”

Bốn phía đều là Phong Kính Tiết đang kêu thảm, bốn phía đều là thảm trạng của Phong Kính Tiết, mà ông, làm một người hướng dẫn, trán đã vã mồ hôi: “Trừ A Hán, các trò ai vào đời không phải là nhân vật đứng đầu, nếu muốn dưới tình huống các trò hoàn toàn không có phòng bị, không có cảm giác, gây cho các trò thương tổn không thể bù lại và tuyệt đối đau đớn, đây hầu như là chuyện không có khả năng. Cho dù trong các trò, có vài người, có vài đời, từng có tình cảnh khá thảm, nhưng bất kể thảm thế nào, trước đó tâm lý đều đã có chuẩn bị, tựa như cao thủ võ lâm, dưới tình huống vô ý thức thế này, *** thần lực cũng không thể bùng nổ. Thế nhưng rất rõ ràng, Kính Tiết khi gặp phải thương tổn quá lớn này, đã không hề chuẩn bị. Sự thật xương cốt bị thương tổn chém đứt ngoài dự kiến, đau đớn kịch liệt và ngưng trệ kiểu này, khiến *** thần lực của trò ấy rất tự nhiên mà muốn bảo hộ thân thể này, muốn trùng kiến thần kinh, khôi phục năng lực khống chế của thân thể. Bản thân *** thần lực không thể phân biệt thân thể nào là nguyên thân, thân thể nào chỉ là cái xác tạm thời, khi cảm giác được đau đớn và nguy hiểm, tự mình bảo hộ thân thể là một loại bản năng. Bởi vì chỉ có nhờ vào sự bảo hộ của thân thể, *** thần mới có thể tồn tại lâu dài. Cũng như trong truyền thuyết, những tiên nhân mất đi thân thể đó, nhất định sẽ mau chóng tìm thân thể mới cho nguyên thần của mình. Nguyên thần không còn thân thể bảo hộ, dù cường đại thế nào, cũng khó mà tồn tại vĩnh viễn.”

Trương Mẫn Hân thoáng run rẩy, hỏi khẽ: “Như vậy, hiện tại *** thần của cậu ấy bị thương rất cuộc nặng cỡ nào?”

Sắc mặt giáo sư Trang cũng trắng bệch, thanh âm cực cực nhẹ: “Khi *** thần vô hình tan vào vết thương thực chất, thân thể bị thương tổn nặng chừng nào thì *** thần sẽ bị thương tổn nặng chừng ấy.”

Một câu này đáp ra, mấy học sinh ở đây cơ hồ lão đảo chực ngã.

Trong phạm trù thế tục, họ đều là sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ, có thể coi thường hết thầy khổ hình, giết chóc, tử vong, chỉ bởi vì đó là một trò chơi một giấc mộng, căn nguyên sinh mệnh của họ vô cùng an toàn.

Tinh thần thể, dấu vết linh hồn, căn nguyên sinh mệnh, đây mới là sinh mệnh chân chính của họ. Vô luận ở phạm trù trải bao nhiêu đời, nếm bao nhiêu khổ, *** thần lực của họ sẽ không chịu mảy may thương tổn.

Từ khi họ tồn tại, từ khi họ có ký ức đến nay, khoa học hoàn thiện nhất, thể xác cường đại nhất, làm cho *** thần thể của họ vĩnh viễn không bị uy hiếp, vĩnh viễn không cần vất vả.

Thuần từ *** thần thể mà ví dụ, họ cũng như công chúa được chiêu chuộng nhất, cả đời chưa từng chịu một chút tổn thương, chưa từng mảy may trải vất vả. Cho dù là bị kim đâm lủng ngón tay, đi đường đụng đau chân, đó đều là những chuyện tày trời, đáng để tái nhợt mặt, đau thương kêu thảm một phen.

Thế mà lần này là một thanh đao, sinh sinh chém đứt một nửa xương cốt.

Một người mà ngay cả bị kim đâm trúng tay cũng có khả năng khóc lóc kêu đau, nếu bị dùng đao chém đứt quá nửa xương cốt, mà còn là xương cốt chết người nhất, với ý mà nói, rốt cuộc là đau đớn cỡ nào.

Ngô Vũ hét lên một tiếng, bỏ về phía đài không chế, ấn lưng tung: “Sao lại thế này, sao lại thế này, máy tính tại sao không can thiệp...”

“Máy tính sẽ không can thiệp, chuyện kiểu này tuy rằng cực ít có, trước kia vẫn có học trò ngẫu nhiên gặp phải. Chuyện kiểu này không cần máy tính can thiệp, *** thần của bất cứ ai một khi hợp làm một với vết thương, sau khi cảm thụ sự đau nhức của vết thương, sẽ rất tự nhiên mà mất không chế, bùng nổ, hoàn toàn phá hủy thân thể kia, hết thầy đều sẽ kết thúc. Bởi vậy máy tính hiện tại chiếu theo thường quy chờ kết cục sau khi năng lượng bùng nổ, trước đó, máy tính sẽ không có bất cứ động tác gì, chúng ta cũng chẳng cách nào thao tác.”

Một người bị kim đâm một cái cũng có thể kêu thảm, chưa bao giờ chịu khổ, nếu bị một đao chém đứt một nửa xương cốt, hoàn toàn sụp đổ là chuyện đương nhiên.

Nhưng vấn đề là, Phong Kính Tiết hiện tại cố tình chưa sụp đổ.

Y có một ngàn một vạn lý do để phóng túng *** thần cường đại kia sau khi bị thương, đột nhiên bộc phát ra lực lượng hủy diệt cực độ, từ đó mượn hủy diệt thân thể mà kết thúc đau đớn. Nhưng y lại không...

Rõ ràng đã đau đến sống không bằng chết, rõ ràng đã đau đến hồn bay phách tán, rõ ràng đã đau đến chân khí tràn lan, gào thét kêu rên, nhưng y cứ cắn chặt răng, ra sức càn cự, không chịu từ bỏ, không chịu để hết thấy kết thúc.

Triệu Thần kinh hoàng la lên: “Cậu ta điên rồi, cậu ta tại sao lại thế này?”

“Chắc trò ấy là vì sợ năng lượng bùng nổ, khiến mọi người nơi đó đều bị giết.” Giáo sư Trang trầm ngâm phỏng đoán, dù rằng trước kia, chưa từng có học sinh nào, khi chịu thương tổn lớn như vậy, còn bận tâm việc những người trong phạm thế kia sống hay chết.

“Vậy cứ dẫn dắt *** thần lực ra, đừng bám lên vết thương nữa, đừng nỗ lực thay thế thân thể gánh vác đau đớn nữa.” Ngô Vũ liều mạng đập máy thông thạo, máy tính chết tiệt, tại sao phải cắt đứt hết thấy thao tác của họ ngay vào lúc nguy hiểm thế này.

“Tinh thần lực của trò ấy hiện tại đã gần kề bên bờ sụp đổ, hoàn toàn dựa vào ý chí liều mạng càn cự, không phải trò ấy không muốn dẫn dắt *** thần lực ra, nhưng hiện tại, chỉ cần một tia dao động, một chút lực lượng tràn ra, là có thể dẫn đến bùng nổ kinh đào hải lãng, phá hủy con đề lý trí.” Giáo sư Trang thở dài.

“Chỉ là khả năng, đâu phải nhất định mất khống chế, chỉ là khả năng thôi...” Ngô Vũ biết rõ vô dụng, vẫn cao giọng kêu gào với máy thông

thoại, “Kính Tiết, cậu đừng dấn ra, mau để *** thần lực tản ra từ vết thương...”

“Vô dụng thôi. Cho dù có chín mươi chín phần trăm cơ hội an toàn tản *** thần lực ra, nhưng chỉ cần có một phần trăm nguy hiểm, cậu ta cũng sẽ không làm đâu.” Trương Mẫn Hân nói như mớ, ánh mắt chỉ nhìn màn hình, bóng dáng đang bỏ về phía Phong Kính Tiết kia, “Cho dù chỉ có một phần trăm cơ hội sẽ làm y bị ảnh hưởng, tên ngốc Phong Kính Tiết đó, cũng tình nguyện dùng căn nguyên sinh mệnh của bản thân, đi chịu nỗi đau đớn một đao chém đứt cổ kia.”

Cho dù chỉ nói một câu, cho dù chỉ là tưởng tượng một chút, cô cũng đã không thể chịu đựng dùng tay che mặt, không nỡ nhìn nữa.

Người trong màn hình kia, ôm lấy Phong Kính Tiết, những tiếng kêu thảm thiết điên cuồng đó, nháy mắt chấm dứt.

Nhưng mà, cả thế giới, cũng chỉ còn lại một thanh âm.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Trên mỗi một màn hình, đều có hình ảnh y đang kêu gọi người kia.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Mỗi một máy khuếch âm, đều truyền đến tiếng y hô hoán lúc sắp chết.

“Đông Ly, Đông Ly...”

Cả Tiểu Lâu, đều là tiếng hô hoán này, cả thiên địa, đều là tiếng hô hoán này.

Đó là người mà y thà rằng dùng căn nguyên sinh mệnh chưa từng chịu dù chỉ là tổn thương nhỏ nhất nhất đi nghênh đón đau đớn cực đại, cũng không chịu mạo hiểm một phần trăm đi thương tổn.

Ngô Vũ cơ hồ sắp khóc thành tiếng: “Giáo sư, chúng ta làm sao đây? Chúng ta chung quy cũng nên làm gì đó chứ!”

Giáo sư Trang đứng ngẩn ra không nói, họ không thể làm gì cả. Máy tính chỉ biết chờ đợi, mà nếu muốn thay đổi trình tự máy tính, để trung tâm trí năng mọi việc đều nói quy luật, tiếp nhận loại hành vi hoàn toàn không hợp quy luật này của Phong Kính Tiết, sửa dùng thủ đoạn cưỡng chế kết thúc hết thảy, việc này cần một khoảng thời gian rất dài. Cho dù ông cần rằng vì quy vận dụng thiết bị di chuyển trong nháy mắt, đưa người đi giúp, dưới tình huống không có máy tính trợ giúp, thuần dùng thủ công đi đầu khiến khởi động, cũng cần thời gian như thế.

Mà hiện tại, thứ họ thiếu nhất chính là thời gian.

Họ có được sinh mệnh dài lâu vô tận, thế nhưng cũng sẽ bởi vì không có thời gian, mà hoảng sợ kinh hoàng như vậy.

Cho đến khi người trong màn hình kia đột nhiên giờ kiểm đàm xuống, họ mới đột nhiên tỉnh lại, không ai thềm nhìn kết quả trong màn hình nữa, đồng loạt quay đầu, chạy đến phòng luân hồi.

Trong phòng luân hồi, thân thể chuẩn bị cho Phong Kính Tiết trở về vẫn đang ngủ say trên máy tiếp dẫn, theo đầu máy tiếp dẫn lóe lên một trận hào quang, thân thể trên chỗ này bỗng rung động kịch liệt.

Đúng lúc cửa mở ra, đoàn người giáo sư Trang xông thẳng vào.

Trương Mẫn Hân nhìn thấy động tác của y đầu tiên, hét to một tiếng: “Cậu ấy tỉnh rồi.”

“Vẫn chưa, chỉ bởi vì đau đớn mà khiến thân thể tự nhiên có động tác.” Giáo sư Trang sắc mặt nặng nề.

Ngô Vũ và Triệu Thiên bổ đến, một trái một phải đè lại thân thể Phong Kính Tiết đang liêu mạng giữa giống như muốn trốn tránh đau đớn kia. Thế nhưng thân thể Phong Kính Tiết tuy không thể có động tác mở rộng nữa, lại vẫn không ngừng run rẩy, vẻ mặt càng vô cùng đau đớn, chỉ là mắt thủy chung chưa hề mở ra.

“Tại sao cậu ấy còn chưa tỉnh?” Trương Mẫn Hân lo lắng kêu lên.

“Mặc dù *** thần thể là vô hình, sẽ không thật sự bởi vì bị một đao chém đầu mà hủy diệt, nhưng đau đớn phải chịu lại vẫn là thật, như bị chém đứt đầu. Thương nặng như thế, trò ấy làm sao có thể lập tức tỉnh lại?” Giáo sư Trang quả quyết nói, “Lập tức đưa trò ấy vào buồng năng lượng, giúp trò ấy bổ sung năng lượng, để *** thần có thể ở sâu trong thân thể mới yên giấc nghỉ ngơi, chậm rãi hồi phục.”

Mệnh lệnh này được nhanh chóng chấp hành. Sau khi đặt thân thể Phong Kính Tiết vì đau đớn mà run rẩy không ngừng vào buồng năng lượng, Triệu Thần hỏi: “Phải bao lâu cậu ta mới có thể khôi phục?”

“Không biết, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện tình hình thế này. Bất quá, các trò cũng có thể tính thử xem, tục ngữ nói, thương cân động cốt một trăm ngày, vậy thì vết thương chém đứt cổ, muốn khôi phục như ban đầu, các trò cho là phải mất bao lâu.” Giáo sư Trang thở dài thườn thượt.

Những vẻ mặt khác cũng đều không thấy dễ coi.

Họ có thể xem tất cả tai nạn khổ ách trong trần thế như trò chơi, trêu đùa lẫn nhau, thậm chí lấy làm đạo cụ giải trừ cuộc sống nhàm chán. Nhưng đối với thương tổn chân chính khiến căn nguyên sinh mệnh của họ phải chịu, họ sẽ thấy cực nghiêm trọng.

Sinh mệnh họ dài lâu như thế, lực lượng của họ cường đại như thế, cũng bởi vậy, đi đâu này khiến họ càng thêm quý trọng sinh mệnh, sẽ không có cách nghĩ con người chung quy phải chết, lão tử sá gì, hai mươi năm sau lại là một hảo hán đó.

Sinh mệnh quá sức trân quý, sinh mệnh chí cao vô thượng, căn nguyên *** thần được sự bảo hộ cao nhất, đây đều là những phép tắc tuyệt đối không thể lay động trong lòng họ.

Mất thấy một sinh mệnh đồng loại bị thương tổn lớn đến thế, mất thấy đồng bạn giống hệt như họ, gần như thần thánh, vì sự tồn tại của một đám như sâu kiến mà chịu tra tấn lớn như thế, đi đâu này khiến họ bị chấn động và rung động cực đại.

Giáo sư Trang nhìn biểu tình của các học sinh, đau đầu thở dài vì phụ đạo tâm lý mình phải lập tức tiến hành: “Được rồi, các trò để lại một người trông nom trò ấy, những người khác đi theo tôi.”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Trương Mẫn Hân ngẩng xuống trước bùng nổ năng lượng, những người khác thì theo giáo sư Trang rời khỏi.

Trương Mẫn Hân cúi đầu, nhìn Phong Kính Tiết dưới chiếc ***g trong suốt. Chân mày y đã nhíu chặt như vậy, khuôn mặt y vẫn tràn ngập vẻ đau đớn, thân thể y vẫn hơi run rẩy giữa giữa.

Kính Tiết, Kính Tiết, cậu đau nhường nào, tại sao trong khoang ngực ấy năng lượng và thuốc trấn định tự nhiên đưa vào, cũng không cách nào làm cậu an tĩnh lại.

Trong mê man, Phong Kính Tiết hơi mấp máy môi, giống như đang nói gì đó.

Trương Mẫn Hân đưa tay nhấn thiết bị truyền âm thanh trên ***g, lập tức nghe thấy người cho dù đang trong hôn mê, cũng đau không thể chịu, dùng thanh âm cực yếu ớt kia, vô ý thức cầu khẩn: “Đông Ly... Ta đau quá, ta đau quá... Cứu ta với, cứu cứu... Đông Ly... Ta đau quá.”

Trương Mẫn Hân ngờ ngác nhìn y, ngờ ngác nghe. Sau đó, đột nhiên ấn nút khổng lồ bên cạnh, rất nhanh, trên bức tường năng lượng phía trước, tái hiện tình hình vừa rồi Phong Kính Tiết lúc sắp chết được Lữ Đông Ly ôm trong lòng.

Cô cắn răng, một lần nữa nghe từng tiếng hô hoán của Phong Kính Tiết: “Đông Ly... Đông Ly...”, một lần nữa nhìn đoàn kiếm kia giờ lên, đột nhiên tuyệt quyết đâm xuống. Sau đó, ngón tay ấn xuống, cả hình ảnh dừng lại ở cảnh y nhắm mắt chết trong lòng Lữ Đông Ly kia, khoảnh khắc cuối cùng, trên mặt y, rõ ràng đang mỉm cười.

Trương Mẫn Hân đột nhiên cúi đầu, bùng mặt khóc nức nở.

Kính Tiệt, Kính Tiệt, hóa ra, cậu mới là người khờ dại nhất, cũng nghiêm túc nhất trong chúng ta.

Hóa ra, cậu còn si hơn A Hán, còn ngốc hơn Tiểu Dung, còn điên cuồng hơn tên khốn Phương Khinh Trậ̀n kia.

Chúng ta có được sinh mệnh vô tận, chúng ta có được nền khoa học cao nhất. Không có bất cứ chuyện gì đáng để chúng ta lưu tâm, không có bất cứ thứ gì, đáng cho chúng ta truy tìm.

Gọi là đến trường, chẳng qua là xua bớt nhân sinh đặng đặng, gọi là đầu đề, chẳng qua là một trò chơi mô phỏng chân thật khác.

Chỉ có cậu, vẫn ấp ủ sự hiếu kỳ và hướng về đối với hết thảy tình thao tốt đẹp nhân loại từng có. Chỉ có cậu, khi bọn tôi dùng thái độ đùa bỡn để nghiên cứu một luận đề thú vị, cậu lại nghiêm túc coi nghiên cứu lòng trung thành của nhân loại là lý tưởng.

Hóa ra trong lòng cậu vẫn cứ tin tưởng những tình cảm tốt đẹp, những vĩ đại đó, những tình cảm trong truyền thuyết nhân loại từng có, rất chân thành nhưng cũng rất ngu rất xuẩn đó.

Thế giới của chúng ta, đã chẳng còn chuyện ai không có ai thì không thể sống, ai nhất định cần ai nữa. Những tiến bộ của khoa học kỹ thuật, làm cho nhân loại không cần dựa vào quần cư, dựa vào tình cảm huyết thống các loại ràng buộc để liên hệ lẫn nhau. Thế nhưng, cậu lại vẫn cứ hy vọng, có thể toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì một người, và có người có thể cũng toàn tâm toàn ý trả giá cho cậu sao?

Khi cậu lặng lẽ trông bên cạnh người tên Lư Đông Ly kia, chứng kiến tất cả kiên trì của y, phải chăng cậu cũng từng hy vọng, khi y một lòng chạy về phía trước, cũng có thể quay đầu nhìn cậu.

Khi cậu lần lượt bị y vứt bỏ, khi cậu lần lượt bảo với tôi, y rất đương nhiên mà vứt bỏ cậu trong các loại lựa chọn, có phải cậu cũng từng khát vọng, một khắc nào đó, có thể đặt cậu lên cân, bên đầu nặng kia.

Có phải ở nơi sâu nhất sâu nhất dưới đáy lòng cậu, trong tiềm thức mà bản thân cũng không biết, cậu vẫn luôn hy vọng, có thể có một người, chỉ ít trên đời này có thể có một người, có thể một lần, cho dù chỉ một lần, chịu toàn tâm toàn ý bảo vệ cậu, chịu đặt cậu ở vị trí thứ nhất.

Nhưng mà, cậu vẫn không đợi được.

Khi y vứt bỏ cậu, cậu bình tĩnh giải thích cho y, khi y ném văng cậu, cậu đáp bằng vẻ tươi cười lý giải, khi y đưa ra lựa chọn, cậu thông qua tâm linh, cho tôi biết, lựa chọn như thế là đúng.

Nhưng mà, cậu không cam đúng không?

Cho dù bản thân cậu cũng chẳng hề biết, cậu kỳ thật là không cam.

Cho dù bản thân cậu cũng chẳng hề biết, trong tiềm thức, cậu cứ một mực kêu đau, cứ một mực cầu cứu.

Trên chiến trường, khi y bỏ cậu mà đi, tâm cậu có phải đang kêu, Đông Ly, đừng đi. Nhưng mà cậu không nói, cậu chỉ dẫn theo hai trăm người, nghênh hướng năm ngàn nhân mã.

Trên hình trường, khi còn đánh lên người cậu, tâm cậu có phải đang kêu, Đông Ly, đừng đối xử với ta như vậy. Nhưng mà cậu không nói, cậu chỉ cười, giải thích tất cả đạo lý lớn với những thân binh đang phẫn nộ.

Trên giáo trường, khi y đích thân hạ lệnh giết cậu, có phải cậu vẫn hy vọng, Đông Ly, cứu ta với... Thế nhưng... Y đã để cậu chịu đựng sự đau đớn thảm thiết nhất trên đời này.

Kính Tiết, Kính Tiết, cậu cứ một mực kêu đau, cậu cứ một mực cầu cứu, chỉ là, ngay cả bản thân cậu cũng không biết.

Kính Tiết, Kính Tiết, cậu đau, là bởi vì thương, hay là bởi vì lòng? Kính Tiết, Kính Tiết, từ lần đầu tiên phụ nhau, mãi đến hôm nay, cậu từng ở nơi sâu nhất tối tăm nhất trong tâm linh, tại nơi không có bất kỳ ai bao

quát bản thân cậu có thể nhìn thấy, có thể nghe thấy, kêu bao nhiêu tiếng “Cứu ta!”

Thế nhưng, vẫn chẳng có ai cứu cậu. Ba vạn tướng sĩ, cậu đã cứu bao nhiêu người trong đó, cậu đã dạy bao nhiêu người trong đó, đã cho họ bao nhiêu vinh quang, bao nhiêu tiền đồ, còn cả Lư Đông Ly, cậu đã cứu y bao nhiêu lần, trợ y bao nhiêu bận, thay y xuất bao nhiêu lực, tổn bao nhiêu tâm tư, thế nhưng chẳng ai cứu cậu cả, cậu cứ một mực kêu, họ không nghe thấy, mọi người trơ mắt nhìn cậu chịu sự đau đớn tột cùng đó, căn bản không biết, vì bảo hộ họ, cậu đã bỏ ra bao nhiêu...

Trương Mẫn Hân nằm trên ***g kính, lệ rơi không ngừng.

Thiết bị truyền âm trung thực truyền thanh âm vô ý thức kia của Phong Kính Tiết, không ngừng truyền vào tai cô.

“Đau quá, Đông Ly, ta đau quá, cứu ta với...”

Trương Mẫn Hân lặng lặng nghe, cho đến khi rốt cuộc chẳng khóc ra nước mắt nữa, lúc này mới chần chậm đứng dậy, lại ấn nút khống chế, nối đài khống chế chủ, mở cảnh tượng trên giáo trường giờ này khắc này.

Trên tường năng lượng, Lư Đông Ly ôm Phong Kính Tiết ngửa mặt lên trời kêu thảm.

Y đã gọi bao lâu, vậy mà thanh âm vỡ vụn, thất khiếu chảy máu.

Nhưng Trương Mẫn Hân chỉ hờ hững nhìn cảnh này, tuyệt không mảy may động dung.

Không không không, Lư Đông Ly, ta sẽ không đồng tình với ngươi.

Lư Đông Ly, ngươi có biết, ngươi đã khiến Phong Kính Tiết chịu bao nhiêu đau khổ, cậu ấy vì bảo vệ ngươi, rốt cuộc đã phải chịu đựng đau đớn như thế nào.

Lư Đông Ly, lúc này đau khổ lại ích gì?

Tại sao người không cứu cậu ấy, lúc đó, tại sao người không cứu cậu ấy. Người có biết không, cậu ấy cứ một mực gọi người, một mực cầu người.

Thế nhưng, cậu ấy chưa từng nói với người một lời, cho dù là hiện tại, trong hôn mê, vẫn phải kêu đau, thế nhưng, ngay vừa rồi, ngay lúc người ôm lấy cậu ấy, cậu ấy lại chỉ gọi tên người, cậu ấy thậm chí không cho người biết mình rất đau! Cậu ấy thậm chí không muốn mở miệng yêu cầu người, cứu mình!

Lư Đông Ly, Lư Đông Ly, người có biết, Kính Tiệt, Kính Tiệt cậu ấy rất đau, cậu ấy vẫn luôn cầu người cứu mình...

Lư Đông Ly, tại sao người không cứu cậu ấy?

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sửa Án

Trời hỡi trời, ông không phân trung gian, uổng làm trời, đất hỡi đất, ông chẳng rõ thị phi, sao làm đất... Tiếng chiêng trống leng keng có lực, trên sân khấu, tiểu sinh tuấn tú một thân Nguyên soái phục hoa lệ kia, đang ôm một nam tử bạch y tóc xòa, mặt hướng xuống dưới đài, từng câu độc thoại, nói thật mạnh mẽ sục sôi, cảm động lòng người, đến chỗ cao nhất, chợt đổi điệu: “Hận không chết trên sa trường năm đó, Kính Tiết ơi, một đời anh hùng, sao không chết trên chiến trường, lại chết tại hình trường...” Giọng điệu hơi giảm, lại chuyển đến chỗ cao nhất: “Trời xanh ơi, hận không chết trên sa trường năm đó...”

Một câu chưa hết, dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang trời, tiếng khen hay sớm vang dội.

Vở “Sinh tử biệt” này đã xướng qua đoạn cao trào nhất, độc thoại hay nhất, xướng đoạn hay nhất, thân pháp hay nhất, vừa rồi một phen huyết lệ xử trảm kia, một phen đau khổ giã giũa kia, một phen sinh tử biệt ly kia, đầu đã diễn qua, đọc qua, xướng qua, còn lại, không ngoài là chút dư âm dằn dò những việc về sau, chẳng cần nín thở thưởng thức nữa, người xem một mực ra sức vỗ tay, liều mạng khen ngợi, cổ vũ vai diễn mình thấy hay là được.

Vở “Sinh tử biệt” này tuy là mới diễn không lâu, nhưng bởi vì lời hay khúc hay cốt truyện lại cảm động mà không theo lối cũ, nháy mắt đã truyền khắp đại giang nam bắc, thiên hạ Đại Triệu..

Nói đến thì vở diễn này, vẫn là kể chuyện thật của triều này.

Chuyện rằng triều này đời này, sinh ra một đôi anh hùng cái thế. Phong Kính Tiết tướng quân và Lư Đông Ly Nguyên soái, nên là hai kỳ nam tử

văn võ song toàn, trung nghĩa vô song.

Họ trấn thủ biên cảnh, tận lực kháng đại quân Trần quốc, bảo vệ bách tính cả nước yên vui tự tại. Há lại biết, trước nay trung lương thường bị đổ kỵ, lại có đám gian thần tiểu nhân nọ, không nhìn được anh hùng đặc chí, bèn dùng âm mưu thủ đoạn nơi nơi hãm hại.

Cũng nên là anh hùng trong số mệnh có một trường kiếp nạn, dù là thánh chủ anh minh, rốt cuộc trong lúc vô ý cũng bị tiểu nhân mê hoặc, giáng chỉ lấy tội tham ô trực tiếp xử tử Phong Kính Tiết trong quân.

Tướng quân trung nghĩa ngút trời, tuy có một bụng oan khuất, làm sao chịu kháng chỉ không tuân. Giữa biên quan đó, trên giáo trường, anh hùng máu tươi ba thước, mà ba quân hô oan khóc lóc.

Hảo hữu tri kỷ Lư nguyên soái ôm xác kêu gào, lệ tận mà máu chảy, từ đó đổ bệnh, trần trọc trên giường, rốt cuộc chẳng còn sức đâu xử lý công việc.

Chẳng ngờ kẻ gian vẫn không chịu thôi hãm hại, lại giở thủ đoạn. Nửa tháng sau, thánh chỉ lại đến Định Viễn quan, vì tra vụ án chủ soái Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết dính dáng tham ô, hạ lệnh giải về kinh chịu thẩm.

Lư nguyên soái anh hùng ra sao, há lại chịu nổi nhục đao bút, tuy nắm ba vạn đại quân, rốt cuộc không chịu liêu giường cờ khởi nghĩa, hủy đi cái danh trung nghĩa của mình, ngày tiếp chỉ, cười sang sảng ba tiếng, phục kiếm tự tận mà chết.

Hai vị anh hùng, một đôi tướng ***, lần lượt chết về tay kẻ gian, khiến người ta thán.

May mà, hai chữ công đạo tự tại lòng người.

Sau khi Phong tướng quân kia mất, Mông Thiên Thành Mông tướng quân đại nghĩa lâm liệt, liêu chết giữ gìn, cuối cùng mới tránh cho đầu tướng quân bị nổi nhục truy đến các biên quan thị chúng, để tướng quân có thể toàn thi hạ táng.

Mà sau khi Lư nguyên soái mất, trong kinh sớm có nghĩa sĩ âm thầm cứu thế thì Nguyên soái đi. Quan viên xét nhà tới Lư phủ, thấy chủ soái một quân, bất quá phố nghèo ngõ nhỏ, đã thấy ngạc nhiên. Lại đi vào tra soát, đại quan nhị phẩm mà trong nhà không có ti ền của, chẳng qua đôi chữ đơn giản sạch sẽ mà thôi. Chỉ có một gian phòng thêm một lớp khóa, không biết trong đó là vật gì. Người kê biên tài sản phá khóa vào, lại thấy phòng chính t ề trung bày các vật Hoàng đế nhiều lần ban tặng, dù là một cây bút một nghiên mực, một tấm gấm lụa, cũng chưa bao giờ dùng đến, chỉ lấy vải lĩnh vàng trùm lên, nghiêm túc sắp xếp cung phụng. Quay đầu hỏi láng gi ềng hai bên, mới biết trong nơi gọi là phủ nguyên soái này, trước kia lại chỉ có một cụ già và một nô tỳ chuyên sai việc thô, mọi việc hằng ngày đều là phu nhân tự làm.

Quan viên kê biên tài sản nghĩ đến tội tham ô mà Nguyên soái phải chịu, bất giác cảm khái rơi lệ.

Những vật tịch biên từ phủ nguyên soái lại bất quá hơn trăm lượng, số sách đệ lên trước ngự, trên cũng có chút thương xót hối hận hổ thẹn. Nhưng cả tri ều văn võ đều sợ gian đ ồ hung ác, không một ai dám bước ra kêu oan.

Chỉ là hạng người y kim sức tử đều lui bước, tiếng bất bình trong dân gian lại dần nổi lên. Chuyện rằng sau khi tướng quân Nguyên soái song song mất mạng, không ít thân binh của hai người đều nản lòng thoái chí, đều yêu cầu thôi chức mà đi. Cũng may Mông Thiên Thành tướng quân lấy thân phận phó soái tạm thời nắm toàn quân, thương tình mọi người, với người không thể khuyên giải, chẳng những đ ồng ý giải trừ quân chức, trừ quân tịch cho họ, thậm chí mỗi người đều thêm hậu ân trọng thưởng, cho họ vinh sủng trở về.

Theo những người này tứ tán các nơi trong Đại Triệu, câu chuyện liên quan đến hai vị tướng anh hùng chết oan, không chân mà chạy toàn quốc. Hành vi anh hùng của tướng quân, sự n ềng hậu trong đ ải sĩ của Nguyên soái, tướng quân bị chết thảm, Nguyên soái hàm oan đau đớn, các loại tình tiết đầu sinh động như thật, chấn tâm h ồn người.

Theo những câu chuyện này truyền lưu, sự tương tri tương đãi của tướng quân và Nguyên soái, rất nhiều tráng cử hai người từng làm vì nước, càng được nhất nhất lấy đến, gia công đủ màu đủ sắc mà giảng thuật, dần dần hai người liền thành truyền kỳ hoàn mỹ trong mắt trong miệng người đời.

Bách tính đều rất tự nhiên mà nhận định, hai người đó là hoàn mỹ vô khuyết, hai người đó là điển phạm đạo đức của tất cả anh hùng trên đời này, quốc gia có thể bình an, mọi người có thể sống cuộc sống an sinh, toàn nhờ hai người nọ nhiều năm chống giặc ngoài.

Sau khi tướng quân và Nguyên soái chết, nguyên nhân quốc mất trường thành lại vẫn có thể giữ yên không việc gì, là bởi vì Trần quốc đúng lúc phát sinh nội loạn, Trần vương đột ngột chết, nhị vương tử trong hỗn loạn đăng cơ. Lúc này đương triều Thụy vương đứng ra, đề nghị sai sứ nghị hòa. Tân quân Trần quốc cũng cảm khái ưng thuận, hứa làm bang huynh đệ, vĩnh viễn không quấy nhiễu, cũng lập tức phái ra sứ đoàn khổng lồ, dâng lễ vật trân quý và mỹ nữ bảo mã, tặng Đại Triệu để tỏ thành ý.

Lần này nghị hòa thành công, tránh được bao nhiêu nỗi khổ sinh linh đổ máu, trong triều quân thần không ai không vui mừng, thiên hạ bách tính cũng đều thoải mái, Thụy vương công tại xã tắc, trong triều trong dân lòng người đều quy.

Thế nhưng Thái tử đồ kỵ người tài, mời Thụy vương qua phủ dự yến, lấy rượu độc mà hại. Thụy vương trúng độc, vèphủ hộc ba lít máu, hấp hối trên giường, may được Thái y diệu thủ, khó khăn cứu lại tính mạng. Thụy vương vẫn nghĩ đến nghĩa quân thần huynh đệ, ẫn nhẫn không nói. Tiếc rằng người không có ý thương hổ, hổ có tâm hại người, Thái tử một kế không thành, lại sinh một kế, nửa đêm phái thích khách vào phủ ám sát.

Thích khách nọ nửa đêm lẻn vào vương phủ, thấy Thụy vương bị thương vẫn đốt đèn lo nghĩ quốc sự, dựa bàn viết tấu chương. Thích khách thiên lương nảy sinh, chạy đến Đại lý tự đánh trống đầu thú, việc này mới phơi bày khắp thiên hạ.

Đến lúc này, cái danh nhân đức của Thái tử phế sạch, các nơi tâu số buộc tội không dứt, không ngờ bỗng dưng vén lên vô số việc phạm pháp của Thái tử. Lấy Cữu vương làm đầu, vô số quan viên không ngừng góp lời, thỉnh phế Thái tử.

Thụy vương quỳ mãi trước cung, khóc cầu không thể, nguyện lấy cái chết để giải mối nghi của Thái tử, để toàn nghĩa phụ tử huynh đệ.

Trên không cho phép, chưa đến ba ngày, chiếu phế Thái tử. Quan viên đông cung đầu theo luật trị tội, nữ quyến đông cung và vợ con quan viên, đầy đi xa làm nô. Liên lụy hơn năm vạn người.

Nhưng dù sao phụ tử thiên tính, tuy vì quốc sự mà phế Thái tử, thánh chủ chung quy thân tâm đều tổn thương, từ đó đổ bệnh, chưa đầy ba tháng, liền băng trong cung.

Anh chủ trẻ tuổi đăng cơ, tân nhân lên, trừ loạn chính, xá thiên hạ, miễn thuế má. Cả nước bách tính ai không cao tụng thánh minh.

Sau khi tân quân đăng cơ được nửa năm, Cữu vương gia quỳên khuynh thiên hạ bệnh cũ nhiều năm phát tác, bệnh thế hung hung, tật nặng không đỡ.

Mà phu nhân Lư nguyên soái mất tích đã lâu, dất con thơ, cần cáo trạng bằng máu, đập đầu trước cửa cung, nguyện lấy tính mạng cô nhi quả phụ liền chết một lần, để cầu phản án cho chồng, lấy lại thanh danh.

Tân quân rất đổi cảm thán, mệnh cho hữu ty tra lại án cũ.

Án này lật lại lập tức oanh truyên thiên hạ.

Chư tướng Định Viễn quan ngày đó, hiện giờ đã có rất nhiều người được phân đi đầu đến các nơi, phần nhiều nắm quân quỳên, khống chế cơ yếu, lúc này đều liên danh dâng thư kêu oan. Mà binh tốt Định Viễn quan ngày xưa, cũng ký vào thư vạn người, để chứng minh sự trong sạch của tướng quân Nguyên soái.

Dân gian bách tính sớm có tiếng bất bình, lúc này cũng có rất nhiều lời hòa theo. Nhân lâm nho môn, bao nhiêu văn chương, bao nhiêu câu thơ, khắp thiên hạ đều là lời bất bình, thanh lưu nghị chính nói chuyện, càng vì tướng quân Nguyên soái mà uất ức.

Mà tân quân tác phong mạnh mẽ vang dội, anh minh khó đối. Gian đảng tặc đồ, không còn một chút cơ hội thi triển quỷ kế. Chân tướng việc này rõ ràng minh bạch, tuyệt không nghi ngờ.

Phong Kính Tiết kia năm đó từng phú khả địch quốc, còn có thể tùy ý tan hết gia tài, há có cái lý tham ô.

Lư Đông Ly kia, cả nhà bất quá hơn trăm lượng bạc, nói tham ô, há có thể phục người.

Sau đó đi đầu đến tất cả hồ sơ, sổ sách, danh sách Định Viễn quan, nhất nhất kiểm tra, tham ô quân lương càng không biết nói từ đâu.

Oan án đã chính xác vô nghi, vậy thì phải tra rõ kẻ hãm hại kia. Phàm là Ngự sử ngôn quan năm đó buộc tội hai người đều bị thẩm vấn khống tội. Cuối cùng tra ra kẻ đầu tên sau màn lại là Cửu vương đương triều.

Đúng lúc phủ Trấn Giang Tri phủ Tô Lăng dưới thế lực của Cửu vương hăng hái ra mặt, đem hết thầy tội ác về đả người Cửu vương tham ô trái luật, khi quân áp dân bao năm qua khổ tâm thu thập, nhất nhất nộp lên hữu ty. Thì ra người này vốn là anh vợ Lư nguyên soái, vì báo mối thù của chí thân mà nhẫn nhục gánh vác, tự đưa mình vào hang hổ lang, giả như cùng một giuộc, âm thầm nhìn hết những việc phạm pháp, lặng lẽ thu thập chứng cứ, đến thời cơ này mới công khai khắp thiên hạ, để quan viên cả triều, bách tính cả nước, thấy rõ tội ác của Cửu vương một đảng.

Bằng chứng như núi, Cửu vương một đảng hãm hại trung lương, ức hiếp bách tính, làm bẩn quốc pháp, thậm chí thãm mưu đồ phản nghịch, không quá mười ngày, hữu ty đã đưa ra hơn hai mươi đại tội, mỗi đi đều có thể tru cửu tộc.

Trong dân hô giết Cừu vương không ngừng, trong quân hô diệt Cừu vương không dứt, trong triều cũng chẳng còn ai dám nói nửa câu tốt đẹp cho Cừu vương. Đúng lúc Cừu vương lại bệnh nặng nằm bẹp, chẳng sức đâu ứng đối, dưới thủ đoạn lời đình quyết đoán kịp thời của tân quân, thế lực rắc rối khó gỡ mấy chục năm, rốt cuộc băng tiêu tuyệt tan.

Cừu vương trên giường bệnh hộc máu mà chết. Các vương tử quận chúa, vì là huyết mạch hoàng gia, đặc biệt gia ân điển, vĩnh viễn cấm tù trong cung cấm. Còn lại thuộc quan vây cánh, đa phần tịch biên tài sản, vợ con cùng tội.

Cừu vương quyên khuynh thiên hạ mấy chục năm, hiện giờ một sớm đại thụ ngã xuống, liên lụy rất đông, trước sau lại có hơn hai mươi vạn người hoạch tội.

Chỉ có Tô Lăng, lập công lớn như thế, lại có nghĩa hành vì anh hùng báo thù mà nhịn nhục, chẳng những dân gian khen ngợi rầm rầm, tân quân cũng tán thưởng mạnh, quan thăng mấy cấp, bước thẳng vào trung khu, tham nghị triều chính.

Tân quân lại chính thức sửa án cho Lư nguyên soái và Phong tướng quân chết oan, đích thân tống y bạch bào, thấp hương kính bái, dời quan hậu táng, truy phong mạnh. Tiếc là Phong tướng quân không có thân quyến để nhận thánh ân, chỉ có Lư Tô hai nhà được hưởng quân ân, tân quân phong cho một thế hệ hậu bối trẻ tuổi hai nhà hơn hai mươi người các chức quan lớn nhỏ, trưởng giả hai nhà cũng thêm hậu ân hư chức.

Mà quân ân mênh mông, lại thương Lư phu nhân cơ khổ, thưởng phong đương triều nhất phẩm cáo mệnh, Lư công tử tuổi nhỏ cũng đã có công danh tướng quân lục phẩm trong người, theo công tử lớn lên, tinh quan tiến thuấn, ân ngộ nhiều hơn, thiết nghĩ đều sẽ không thiếu.

Thánh thượng vẫn sợ chưa đủ cẩn thận chu đáo, lại ban cho một tòa phủ nguyên soái hùng vĩ, làm chỗ cho Lư phu nhân an hưởng vinh phong.

Thiên hạ bách tính người nào không tán tụng thánh minh, Tô Lư hai nhà, lại có ai có thể không cảm phục.

Đến đây vụ oan án này mới lắng xuống, quả nhiên là thiện ác đến cuối cùng sẽ có báo, anh hùng nghĩa sĩ cuối cùng được giải tội, tiểu nhân gian ác tất bị trời phạt.

Mà dân gian thậm chí đã có người bắt đầu dựng bia lập miếu cho Lư nguyên soái, Phong tướng quân. Mà bình thư, đàn từ và kịch nam biên soạn vì chuyện này, càng nhiều không đếm hết.

Mọi người xem mấy vở cũ đã chán, có vở kịch mới mẻ phấn khích như vậy, đi đến đâu cũng tiếng khen ngợi không dứt, tiếng hoan hô không ngừng.

Mà trong quá trình xem kịch, mọi người đã than đã máng đã hận đã làm ầm, đến cuối cùng, cũng sẽ vừa lòng thỏa ý, vì kết cục thiên lý tu ần hoàn, báo ứng khó thoát này mà cảm thấy thỏa mãn.

Hoàng đế của họ vĩnh viễn là thánh minh nhân từ, cho dù bị kẻ gian lừa bịp cũng là nhất thời. Trung th ần nghĩa sĩ mặc dù bị ủy khuất gặp nạn, chung quy sẽ được rửa sạch. Kẻ xấu chắc chắn phải lộ nguyên hình. Vợ con trung th ần cho dù thành cô nhi quả phụ, nhưng vinh hoa phú quý cả đời là không thể thiếu, ngay cả gia nhân thân thích của trung th ần, cũng sẽ được hoàng ân lâu dài.

Ôi, thế giới này thật là tốt đẹp, Hoàng đế của chúng ta thật là thánh minh nhân từ, chúng ta thật là những lão bách tính hạnh phúc.

Vì thế, mọi người cười vui, nói chuyện trên trời dưới đất, cắn hạt dưa, uống rượu, xem trên sân khấu, trung th ần nghĩa sĩ kia, sinh tử quyết biệt, máu tóe trời đất.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tỉnh Lại

Giấc ngủ say dài lâu không hề cho người ta cảm giác thoải mái, trong mộng cảnh dường như cũng có đau đớn vô bờ bến. Hết thấy trong biển ý thức đều phân loạn, chỗ sâu nhất trong bóng tối kia, ánh sáng cực xa cực nhạt nọ luôn khó lòng truy tìm, vì thế bóng dáng càng lúc càng xa ấy, cũng chẳng cách nào tóm lấy, chẳng thể nhớ lắm.

Khoảnh khắc mở mắt ra, suy nghĩ thoáng ngẩn ngơ đậm đậm, nhân sinh như mộng, mộng như nhân sinh, trong mộng có bi hoan ly hợp, tham sân ái hận gì đó, khoảnh khắc này, đều nên đi xa tít, tại sao loại hờ hững thần thờ đó và một tia vướng bận chém không dứt lại như còn trong lòng.

Phong Kính Tiết sau khi tỉnh lại, ngơ ngẩn nằm đó một lúc, đưa tay sờ cái cổ cho đến bây giờ vẫn giật mình hoài nghi còn đang đau đớn, rất lâu sau mới bỗng thở dài một tiếng, một tay mở chiếc ***g trong suốt, đứng dậy trong buồng năng lượng.

Bốn phía rộ lên tiếng vỗ tay, mấy người bạn tụ tập bên cạnh, đều vẻ mặt tươi cười: “Hoan nghênh hoan nghênh, vị học trò thứ tư thông qua luận văn của lớp ta đã quang vinh sinh ra.”

Phong Kính Tiết cũng chỉ đành đứng cảnh nở nụ cười, truy cầ và nỗ lực bao lâu nay, hiện tại trong lòng chẳng qua là nhàn nhạt mà thôi: “Tôi mới tỉnh lại, còn chưa kịp nộp luận văn cho giáo sư đâu.”

Ngô Vũ mỉm cười nói: “Ai chẳng biết luận văn của cậu lần trước khi trở về đã viết xong, chỉ chờ số liệu khảo hạch của một đời cuối cùng này là xong, giáo sư sớm đã đánh tiếng, chỉ cần cậu không xảy ra sai lầm lớn, chẳng những hợp lệ không thành vấn đề, điểm tuyệt đối không thấp được.”

Phong Kính Tiết chỉ cười cười, cũng chẳng nói gì, ánh mắt lướt qua mọi người, bất giác lại cười: “Khinh Tr ần, cậu cũng về r ồi?”

“Tên này là chân trước chân sau với cậu, cậu vừa về thì hôm sau cậu ta cũng về luôn.” Triệu Th ần cười nói, “Cái chết đó thật là tuyệt, không kém cậu bao nhiêu đâu.”

Nghe lời này, Phong Kính Tiết nhin không được lại định sờ cổ, nhớ tới loại đau đớn đó, hiện tại vẫn thấy hơi sợ: “Khinh Tr ần, cậu về sớm như vậy, chẳng lẽ đời này cậu lại...”

Trương Mẫn Hân càn rỡ cười to: “Cứ bằng tính khí này của cậu ta, nếu tìm được tình yêu hoàn mỹ mới là lạ. Tôi thấy ấy, cho dù A Hán đậu r ồi, cậu ta cũng đừng mong qua cửa.”

Trả lời của Phương Khinh Tr ần với sự châm chọc khiêu khích của đám bạn học, chỉ là nhướn mày, nhàn nhạt nói: “Ưu sinh, người cũng sắp nhảy khỏi bể khổ r ồi, không cần hao tâm tổn trí thay loại học sinh kém cỏi ta đây.”

Phong Kính Tiết đoán tâm tình y không tốt, nào còn dây vào, cười cười bước khỏi buồng năng lượng, thuận miệng hỏi: “Tôi ngủ bao lâu r ồi?”

“Không lâu lắm, ba năm hơn một chút thôi.” Phương Khinh Tr ần tựa tiểu phi tiểu đáp.

“Lâu như vậy?” Phong Kính Tiết sửng sốt, buột miệng hỏi, “Vậy Đông Ly thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, có ăn có uống có tự do, được người toàn thiên hạ tán tụng, người nhà đều được hậu ân trọng thưởng, dù sao cũng không thể thảm như cậu.” Trương Mẫn Hân thờ ơ đáp, “Lịch thế của cậu đã kết thúc, bọn tôi cũng chẳng chú ý nhiều đến những người không liên quan đó.”

Cô không chịu tường thuật, quả thật có đủ lý do để không biết rõ tình hình, Phong Kính Tiết cũng không có bất cứ ý nghĩ hoài nghi nào.

Nghe lời này, trong lòng cuối cùng hơi thoải mái. Có lẽ bao nhiêu an bài và trông mong của mình đều đã có tác dụng nhỉ.

Đối với sự hắc ám của nhân tính, sự hiểm ác của tình đời, y nhìn càng sâu càng thấu hơn Lư Đông Ly, cho nên mặc dù nhận định lúc họa lớn Trầ quốc chưa trừ, sẽ không có ai ra tay với họ, nhưng vẫn lo trước tính sau mà làm chút an bài.

Tỷ như an bài nhân thủ trông nom Tô Uyển Trinh, đưa thuốc cho nàng, còn âm thầm thêm trách nhiệm khác. Những đại thương nhân trong kinh này, kết giao quý, tin tức cực linh thông, chỉ cần vừa tra biết có hành động nhằm vào Lư Đông Ly, tức khắc cứu mẫu tử Tô Uyển Trinh đi trốn. Sau đó, trừ phi có chỉ thị của Phong Kính Tiết y, hoặc Lư Đông Ly xuất hiện, bằng không thì không thể để mẫu tử hai người này xuất hiện trước thế nhân nữa.

Lúc trước, y an bài như vậy, kỳ thật cũng chỉ là phòng bị vạn nhất, không hề cho là nhất định dùng đến.

Thời điểm đó y luôn nghĩ rằng chỉ cần còn người Trầ thì sự tình sẽ không đến mức tới tuyệt cảnh. Đợi khi Trầ quốc không còn sức mà chiến nữa, y nhất định có thể bố cục, bảo đảm mọi người toàn thân mà lui.

Nhưng cho dù như thế, có thể cho những người khác được bảo đảm hơn một chút, với y mà nói, cũng an tâm rất nhiều. Cho nên, lần đó khi tiêu diệt sa đạo nhìn thấy một người, dáng dấp lại cực kỳ giống Lư Đông Ly, y đã không chút do dự giấu người này trong Định Viễn quan.

Ăn ngon uống tốt chiều dài tốt, nuôi người béo trắng, Phong Kính Tiết cũng không ngừng thi triển diệu thủ, với khuôn mặt người nọ, thậm chí cả thân thể, làm rất nhiều thủ thuật nhỏ có tính vĩnh cửu, để bảo đảm mỗi một chi tiết dung mạo và thân thể đều giống hệt Lư Đông Ly.

Y và Lư Đông Ly ở chung nhiều năm, thường gác chân ngủ chung. Trong quân luyện binh, ở trầ thao luyện càng là chuyện thường, các đặc trưng trên người Lư Đông Ly y thật sự nắm rõ cả, làm mấy việc này đương nhiên cũng tuyệt đối không có bất cứ khó khăn gì.

Vốn mỗi sa đạo đều làm nhiều việc ác, tay nhuộm vô số máu tanh, chết mười lần cũng thừa, cho nên lúc làm những việc này, Phong Kính Tiết thật sự tuyệt không mảy may áy náy bất an.

Y lợi dụng thân binh theo sát cùng với chức quyền lớn mạnh trong Định Viễn quan, đem chuyện thế thân này giấu từ trên xuống dưới đúng là không lọt một giọt nước.

Nhưng mà y vẫn cho rằng, trong thời gian ngắn, không cần dùng thế thân này. Cho đến ngày đó, Đại Bảo bỗng đến báo tin, bấy giờ mới giật mình phát giác, nguy hiểm đã bức ngay lông mày.

Ngày đó chịu chết, thật có đủ mọi chỗ bất đắc dĩ, không nói đến các loại trùng hợp, khiến cho y không có đường nào đối kháng trốn tránh, ngay cả luận đề của y, cũng khiến y không thể né tránh một kiếp này.

Chỉ là không thể không lo lắng cảnh ngộ của Lư Đông Ly sau khi mình chết, cho nên đã thiết tưởng đủ loại khả năng, cũng nhất nhất tính toán sách đối ứng, lại cẩn thận dặn dò Vương Đại Bảo và Tiểu Dao, dưới mỗi một loại cục diện bất đồng, làm sao khéo léo lợi dụng thế thân kia để bảo hộ Lư Đông Ly.

Những việc này dặn dò xong, an nguy của Lư Đông Ly và người nhà đã bảo đảm, y cũng chẳng còn việc gì khác phải lo, ngược lại có thể dùng tâm tính bình tĩnh thông dong, suy đoán chuyện tương lai sẽ phát sinh.

Âm mưu này không thể thoát khỏi quan hệ với Thụy vương, Thụy vương đã hạ sát thủ như thế, tất là lấy đây mượn sức Cửu vương, có Cửu vương trợ giúp, việc Thụy vương đoạt vị chỉ sợ ở ngay trước mắt. Mà với tính người này, dưới ngọa sập tuyệt không dung được một thế lực cường đại khác, cho nên chỉ cần vừa đăng cơ, nhất định sẽ nghĩ cách đối phó Cửu vương.

Nói như thế, chắc hẳn sẽ rất nhanh chóng báo được một nửa đại thù.

Ngày đó lúc dặn dò Vương Đại Bảo và Tiểu Dao mọi việc về sau, Phong Kính Tiết dĩ nhiên đang trù tính biện pháp Thụy vương khả năng sẽ

dùng.

Cửu vương thế lực quá lớn, thân phận quá tôn, muốn đối phó ông ta thì cần một tội danh cực lớn, cũng phải có công nghị cực mạnh trong triều trong dân, thậm chí phải được quân đội toàn lực ủng hộ mới xong.

Nếu là như thế, còn gì dễ lợi dụng hơn oan án của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đây?

Chắc hẳn trong mấy năm, Thụy vương nhất định sẽ dốc toàn lực tạo dựng hình tượng của mình và Lư Đông Ly trong lòng bách tính dân gian, ra sức lan truyền sự tích của họ, để họ trở thành anh duy hoàn mỹ trong lòng bách tính. Dù sao thời vô anh hùng, cần tạo anh hùng, thần tử chết đi, được bách tính kính yêu hơn cũng chẳng có trở ngại gì với quân chủ.

Mà các tướng lĩnh Định Viễn quan đầu là nhân tài xuất sắc, Thụy vương bất kể là vì tốt cho quốc gia quân đội, hay là tính toán tư tâm cá nhân, đều nhất định sẽ trọng dụng họ, phân đi đầu các phương trong quân. Dùng họ truyền chuyện oan án này khắp thiên hạ các quân, cũng mượn năng lực của họ nâng cao chiến lực quân đội các nơi.

Đến lúc đó, sự tình vừa vạch ra, các tướng quân này trước sau tỏ thái độ, liền đại biểu cho thái độ của quân đội cả nước. Mà sĩ binh trong quân, đối với loại oan án tướng soái vì nước khổ chiến mà bị giết này cũng sẽ có cảm giác thổ tử hờn, tiếng hô yêu cầu sửa án sẽ dâng cao.

Sau khi thế đã tạo đủ, chỉ cần cho sự tình một cái cớ, một mồi lửa, một cơ hội...

Muốn cơ hội không khó, Cửu vương tuổi đã cao, thường xuyên sinh bệnh, chỉ cần Cửu vương già yếu lắm bệnh một mai không thể xử lý công việc, thì chính là cơ hội tốt nhất. Mà lý do càng đơn giản...

Sau khi đã có dự tính như vậy, Phong Kính Tiết liền viết thư trấn an chư tướng, khuyên giải họ hợp tác cùng Mông Thiên Thành, lại bí mật dặn Tiểu Dao, bảo gã sau khi thoát ly quân chức được tự do, mau mau vào kinh, cần tín vật của y liên lạc với người đã cứu mẫu tử Tô Uyển Trinh, bảo họ

đời khi tân quân đăng cơ, chính cục ổn định, phải chú ý động tĩnh của Cửu vương bên kia. Chỉ cần vừa nghe được tin tức Cửu vương bệnh nặng, tức khắc để Tô phu nhân cửa cung cáo trạng.

Cáo trạng viết tốt hay không, chứng cứ có đủ hay không đều không quan trọng, càng không cần cân nhắc, không cần lo lắng cửa cung cáo trạng liệu có bị đánh chết bị trị tội, không cần quan tâm Hoàng đế sâu trong cung cấm phải chăng có thể nhận được tin tức, chỉ cần dám cáo, thì nhất định sẽ chuẩn.

Mà chỉ cần Thụy vương tuổi trẻ cường đại âm lãnh ra tay, Cửu vương già nua tất không thể may mắn thoát khỏi.

Phong Kính Tiết thậm chí có thể tin tưởng, trong vòng ba năm, hết thấy mình kỳ vọng đều sẽ được hoàn thành.

Bởi vì tuyên truyền của Thụy vương, Lư Đông Ly sẽ được thanh vọng cực cao trong dân, thanh vọng này với người nhà Lư Đông Ly, sẽ là trợ giúp và bảo hộ tốt nhất, mà Thụy vương sau đó để biểu thị sự yêu quý bồi thường của mình với trung lương, cũng nhất định sẽ hậu đãi mẫu tử Tô Uyển Trinh. Chắc hẳn cuộc sống tương lai của họ, trái lại không cần ưu phiền.

Về phần bản thân Lư Đông Ly, nhìn mình bị giết, bị thống muốn chết tất nhiên là không tránh được. Nhưng y vốn là người lòng chứa thiên hạ, thiết nghĩ sẽ không đến mức suốt ngày chìm trong bi thống, huống chi vẫn còn khoảng thời gian ba bốn năm để y phai nhạt, hơn nữa nếu có thể nhìn thấy kết cục của Cửu vương một đảng, nghĩ đến thù oán đã báo, tâm tình chung quy sẽ dần khá lên.

Bên cạnh có kìêu thê ái tử an ủi, lại còn có đại chí mưu phúc cho thiên hạ bách tính, đâu còn quá nhiều thời gian để thương cảm bi thống.

Phong Kính Tiết cảm thấy mình có thể yên tâm, y đã an bài hết thấy đến tốt nhất, làm sao cứu hộ Lư Đông Ly, làm sao khuyên giải Lư Đông Ly nhẫn nhục chờ thời, làm sao an bài cho họ một nhà đoàn tụ, làm sao sau khi sửa án, giúp y khôi phục thân phận địa vị.

Hết thầy hết thầy, y đâu tự thấy cân nhắc chu toàn, quyết không sai lần, cho nên chợt nghe ba năm nháy mắt đã qua, câu đầu tiên hỏi chính là Lư Đông Ly.

Lúc này nghe Trương Mẫn Hân nói nhàn nhạt, trong lòng thầm nói: “Quả thế.” Chắc hẳn hết thầy đâu đã phát triển theo dự tính của y, liền thấy chút bận tâm cuối cùng trong lòng đã qua, rốt cuộc có thể một thân nhẹ nhõm đi đối mặt với tương lai vô cùng quang minh sau khi luận đề thông qua.

Đương nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không tiếc nuối, tỷ như cái thù Thụy vương hại.

Kỳ thật với Thụy vương, y cũng có lưu lại chuẩn bị, chỉ là...

Vừa nghĩ đến đây, Phong Kính Tiết chợt khẽ lắc đầu, cười khổ một tiếng.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Bị Lừa

Độc thủ sau màn chân chính trong toàn sự kiện là Thụy vương, điểm này, chỉ có bản thân Phong Kính Tiết trong lòng biết rõ. Ngay cả Lư Đông Ly bởi vì chưa từng gặp Thụy vương, với tính cách lòng dạ y đều chẳng hề lý giải, có lẽ cũng không đoán được chân tướng. Y tối đa chỉ có thể phỏng đoán chuyện này Thụy vương có khả năng liên quan, nhưng tuyệt không đến mức là chủ mưu.

Bao quát Lư Đông Ly, mọi người bởi vì không biết chuyện, cho nên sẽ không thống khổ quá mức. Chỉ cần biết Cửu vương một mạch đã bị báo ứng, hết thảy oan án đã sửa, có lẽ đau khổ nhiều năm trong lòng sẽ bình phục, nhân sinh của họ đều sẽ một lần nữa trở lại phương hướng bình yên mà chính xác.

Cho nên, Phong Kính Tiết mặc dù cuối cùng vẫn viết một phong thư, nói rõ chân tướng cả sự kiện, cũng có các loại bố trí với chuyện tương lai, lại thủy chung hơi do dự bất an.

Nếu không biết chân tướng, Lư Đông Ly cũng thế, các tướng sĩ Định Viễn quan khác cũng thế, đều sẽ cho là sự tình đã qua một chặng, họ đã giành được công bằng cho bằng hữu chết đi, mặc dù có tiếc nuối, nhìn chung vẫn có thể an tâm, họ có thể tiếp tục dưới sự dẫn dắt của tân quân chủ, bảo vệ quốc gia, làm việc cho bách tính.

Mà một khi vạch trần sự thật, đối mặt với quân chủ họ lý nên hiệu trung, việc này sẽ khiến họ trí thân trong thế lưỡng nan cực thống khổ.

Huống chi những an bài về sau của y, cũng chắc chắn đẩy lên rất nhiều phong ba cho Triệu quốc. Lợi dụng những thương gia lớn nhỏ có khả năng tạo thành ảnh hưởng kéo theo cả mệnh mạch thương nghiệp Triệu quốc

kia, lợi dụng đã ở các nơi trong quân nắm giữ quyền lực, mà vận dụng quân đội thuộc về quốc gia, lợi dụng tình cảm và sự áy náy của Lư Đông Ly với mình, dẫn dắt y đi lên con đường báo thù tràn ngập máu tanh và âm mưu, hết thầy, rốt cuộc có nên không?

Nếu mình thật sự làm như vậy, rốt cuộc xứng đáng được với ai đây?

Những lực lượng thương nghiệp khổng lồ ấy, cố nhiên là y nhiều năm kinh doanh mới hình thành, nhưng lúc trước chỉ là vì kiếm tiền ầu tả, chưa từng chân chính nghĩ đến lấy đây làm quyền mưu ám toán, cho nên chưa hề khắc ý an bài hoặc huấn luyện nhân thủ phương diện này. Đám thương nhân đó chẳng qua cảm kích ơn tri ngộ dịu dặt, mới chịu tôn tòng ý nguyện của y. Nhưng những sự nghiệp phú khả địch quốc đó, làm sao không có mồ hôi và máu những người này bỏ ra, bỗng dưng lợi dụng lòng biết ơn của họ, kéo họ vào phong ba dầm máu đáng sợ như thế, thích hợp không?

Các tướng sĩ Định Viễn quan và y, cũng coi như một trường đồng bào huynh đệ, đồng sinh cộng tử ngần ấy năm, lại lợi dụng áy náy bất an trong lòng họ, để họ chỉ đạo kiếm bảo vệ quốc gia về hướng quân chủ, tự nhiên hủy đi những vinh diệu, tự hào cùng với tiền đồ quang minh rộng lớn của họ, như vậy phải chẳng quá ti tiện?

Về phần Lư Đông Ly, nhẩn tẻ sống tạm, long đong nhem nhuốc, còn phải thời khắc kiền chế sự áy náy và thống khổ vì cái chết của hảo hữu mà sinh ra, đây đã đủ thảm rồi, chẳng dễ dàng gì mới có thể lại thấy mặt trời, lại có cuộc sống hạnh phúc yên ổn, thật sự phải phá hủy hết thầy sao?

Hơn nữa Thụy vương tuy rằng âm độc, nhưng tầm nhìn rộng lớn, nhìn rõ vấn đề của quốc gia hơn những quân chủ khác. Nếu y tại vị, không chừng thật sự có thể có rất nhiều sách ích nước lợi dân. Khi quốc gia đã dần dần yên ổn, bách tính có khả năng sống những ngày rất tốt, vì thù riêng của một người mà đẩy lên phong ba biến loạn, đây cũng là đi đầu Lư Đông Ly không nở không muốn đâu.

Thật sự nói ra chân tướng, Lư Đông Ly bất kể lựa chọn thế nào, đều có lỗi với lương tâm, có lỗi với thiên địa, cũng nhất định cả đời không thể khoái hoạt.

Vềphần thiên hạ bách tính, cũng nhất định không muốn biết loại gọi là chân tướng này đâu, không biết gì hết mà an hưởng những năm tháng thái bình, áo cơm không lo, ấm no không nghĩ, đây mới là quan trọng nhất với họ.

Dù loại mâu thuẫn bản khoản như thế khiến y mặc dù đã viết thư, cũng nhiều lần do dự, chẳng biết có nên cho thế nhân nhìn thấy phong thư này không.

Y mặc dù không phải Chúa bị đánh không đánh trả gì đó, rốt cuộc vẫn không giống Phương Khinh Trăn cực đoan tùy hứng trừng mắt tất báo. Cỗ kỳ nhiều, kiêu chề cũng liền nhiều. Kỳ thật kết cục lịch sử trước kia của y đều không tính là tốt, song cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề trả thù gì đó, vốn là phù sinh một mộng, hà tất vì tao ngộ trong mộng mà canh cánh trong lòng.

Y không thể bỏ qua Thụy vương, kỳ thật càng nhiều hơn là vì bất bình cho Lư Đông Ly mà kêu. Thụy vương kia bỗng dưng khiến Lư Đông Ly bị ô danh, gán tử tội, còn phải trải qua đau đớn bán đứng bằng hữu, nếu thật để y không công chiếm hết tiện nghi như vậy, bản thân Phong Kính Tiết trong lòng cũng hơi bất bình.

Suy xét tới lui, Phong Kính Tiết cuối cùng vẫn xé đôi phong thư từ chính giữa, mỗi một hàng một câu đều đứt làm đôi, hai thư nếu không thể hợp nhất, bất kỳ ai cũng không thể đọc bình thường. Y giao cho Vương Đại Bảo và Tiểu Dao chia nhau giấu hai phong thư, bảo họ một về quê nhà, một dạo thiên hạ, chính là để hai phong thư không thể hợp lại.

Y lại năm lần bảy lượt căn dặn, tân quân đăng cơ, nếu chính trị có đạo, được thái bình thịnh thế thì hai thư vĩnh viễn không hợp lại, nếu sinh linh đói khát thì hãy hợp làm một.

Nhiều loại an bài như vậy, chẳng qua là vì cầu an tâm thôi. Vềphần bao nhiêu năm sau, phong thư chia đôi này rốt cuộc có thể hợp lại không, chuyện tương lai phát sinh, phải chăng đều có thể phát triển theo ý nguyện, Phong Kính Tiết lúc đó, kỳ thật cũng chỉ đành phó thác thiên ý.

Lúc này nghĩ đến, có thương có than có bất đắc dĩ, bất giác hơi xuất thần.

Cho đến khi Ngô Vũ đẩy y một cái: “Ngần ra cái gì, ngủ ba năm, mơ còn chưa đủ à, mau đi gặp giáo sư đi.”

Phong Kính Tiết gật đầu, cũng không nói thêm gì, đi thẳng về phòng giáo sư.

Những người khác mắt người nhìn mắt ta, im lặng câu thông một hồi, Triệu Thần nhin không được thở dài: “Giấu được không?”

Trương Mẫn Hân cười nói: “Bằng không thì chờ cậu ta vừa ra, cậu liền lôi cậu ta đi chơi điện tử, chơi mười mấy hai mươi năm, chờ họ Lư kia chết rồi, không giấu được cũng không hề gì.”

Triệu Thần rút cổ: “Tôi còn sống được không. Tôi cho dù mê chơi điện tử, cũng không chịu nổi mười mấy hai mươi năm một mực trong đó, hao tổn *** thần lắm. Hơn nữa cho dù thực sự kéo dài qua được, sau đó cậu ta còn không tìm tôi tính sổ.”

Trương Mẫn Hân liếc tên không có tình yêu bạn học một cái, lại kéo Phương Khinh Trần: “Nếu không thì cậu cứ túm cậu ta, thỉnh giáo kinh nghiệm lịch thế tâm đắc, kéo được một lúc thì hay một lúc, cậu ta là học sinh ưu, cậu là học sinh kém, bạn bè phải giúp đỡ nhau, người học giỏi có nghĩa vụ giúp người học kém mau chóng thông qua môn phỏm, không sợ cậu ta không mắc mưu.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Có mỗi chút việc thế này, cần gì phải như thế? Ai ở phòng trăn lẩn lộn một hồi như vậy, không mang theo chút yêu hận tình thù, kết thúc rồi cũng xong hết tan hết rồi, có đến nỗi khiến cô như lâm đại địch vậy không?”

Trương Mẫn Hân cũng nửa bước không nhường mà trả lại cho y nụ cười lạnh băng: “Cậu cho rằng mỗi người đều như cậu, lòng dạ sắt đá nói bỏ là bỏ ngay được?”

Phương Khinh Trầⁿ thản nhiên nói: “Chuyện của mỗi người, nếu y không thể bỏ xuống, chính là đáng đời, chẳng cần chúng ta can thiệp nhĩ^u, nhọc lòng vớ^o vẫn thêm nữa.”

Trương Mẫn Hân cũng nổi giận, hừ mạnh một tiếng, quay người bỏ đi, vừa đi vừa gọi mọi người: “Dù sao cũng chẳng có việc gì, chúng ta đi coi tiễu Hoàng đế Sở quốc hôm nay lại ôm Khinh Trầⁿ của y lắm bầm gì đi.”

Phương Khinh Trầⁿ uể oải ngáp một cái: “Mặc xác cô, Triệu Thầⁿ, chúng ta đi chơi điện tử.”

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, ai lại nghĩ không thoáng can dự vào tỉ thí của hai người này, đều tự cười ha ha, nháy mắt đã tan cả.

Phong Kính Tiết nán lại phòng giáo sư hơn ba giờ, mới trở lại phòng không chế chủ, thấy chỉ có mình Trương Mẫn Hân, bất giác sùng sốt.

Trương Mẫn Hân cười hỏi: “Lâu thế, xem điểm luận văn ngay tại chỗ luôn rấ^t à?”

Phong Kính Tiết mỉm cười đưa tay ra hiệu thành công, đi đến ngầⁱ xuống bên cạnh, ngẩng đầⁱ nhìn trên màn hình lớn có một người nhem nhuốc không thấy rõ mặt mũi đang ôm một đống xương trắng lắm bầm một mình, thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là Hoàng đế đáng thương xúi quẩy được yêu Phương Khinh Trầⁿ lần này.” Phong Kính Tiết hơi nhú^m mày: “Cái tên này, lại tạo nghiệt gì nữa?”

“Muốn biết chuyện gì xảy ra không, tôi có bản ghi chép đây này, để lấy cho cậu coi.” Trương Mẫn Hân vô cùng nhiệt tình nói.

“Không cần.” Phong Kính Tiết không chút để ý đáp một câu. Y không phải cái tên có tình yêu bạn học quá độ như Trương Mẫn Hân, chuyện của người ta vốn khỏi cần chen vào, huống chi Phương Khinh Trầⁿ lần lịch thế nào cũng chẳng làm ra mấy chuyện tốt khiến người nhìn mà thoải mái trong lòng, càng không cần tự tìm khó chịu cho mình.

Y thần nhiên cự tuyệt sự nhiệt tình bất quá của Trương Mẫn Hân, bắt đầu thao tác phím khống chế.

Trương Mẫn Hân bỗng đưa tay đè tay y lại: “Làm gì?”

“Tôi đã ngủ ba năm, xem xét tình hình hiện tại của bằng hữu trước kia một chút được không?”

“Không phải đã bảo người ta có ăn có uống có tự do, sống rất tốt sao, còn phí tâm tư gì nữa? Mô phỏng của cậu cũng đã kết thúc.” Trương Mẫn Hân trừng y.

“Đời này của Kinh Trầ cũng kết thúc rồi, sao cậu còn dán mắt nhìn người này?”

Trương Mẫn Hân tức giận đáp: “Đó là tôi đang khảo nghiệm lương tâm cậu ta.”

Phong Kính Tiết bật cười:” Vậy tôi chẳng cần cậu khảo nghiệm, tự mình lấy lương tâm ra trước.”

“Đừng làm phiền tôi, tôi còn phải xem xét tình hình A Hán và Tiêu Dung một chút.”

“Chia màn hình không phải là được.” Phong Kính Tiết đẩy cái tay vướng víu của cô nàng, tiếp tục phát chỉ lệnh.

“Kính Tiết...”

Phong Kính Tiết ngón tay hơi ngừng, nhướn mày mỉm cười, ánh mắt vào khoảnh khắc này chợt sâu thẳm: “Trương Mẫn Hân, có chuyện gì, cậu không hy vọng tôi biết?”

Trương Mẫn Hân cố định nhìn y một hồi, thở dài nhún vai: “Quên đi, căn cũng chỉ được một lúc, đâu cần được một đời. Cậu tự mình thích tìm phiền toái, tôi tội gì làm ác nhân. Thích xem thì xem đi.”

Cô nàng buông tay ra, ngón tay Phong Kính Tiết lại dừng trên nút bấm, vẻ mặt không có biến hóa gì quá lớn, chẳng qua ánh mắt phút chốc trăn trở. Qua một lúc lâu, mới hít một hơi thật sâu, dứt khoát nhấn nút xác nhận.

Hình ảnh trên màn hình lớn phút chốc thay đổi, từ xa xa mờ hồ kéo gần, lóng lánh một sân khấu lộ thiên. Trong máy truyền âm, thanh âm một vùng huyền ảo hỗn loạn, chỉ giọng hát bi phẫn trên đài cao kia lại tự nhiên mà áp đảo toàn trường: “Trời xanh ơi, hận không chết trên sa trường năm đó...”

Phong Kính Tiết nghe thế thoáng sửng sốt, lại nhìn ăn mặc động tác của người trên sân khấu kia, trong lòng không khỏi hơi chấn động, vừa mới “A” một tiếng, màn ảnh đã từ toàn cảnh phương xa, dần dần kéo gần đặc tả, chuyển lên một người.

Phong Kính Tiết phút chốc biến sắc, đứng bật dậy, quay đầu nhìn Trương Mẫn Hân: “Cô lừa tôi, tại sao có thể như vậy?”

Trương Mẫn Hân hết sức vô tội chớp chớp mắt: “Tôi lừa cậu hồi nào, sao lại không thể như vậy?” Cô nàng đưa tay, chỉ vào thân ảnh đặc biệt to và rõ nét chính giữa màn hình: “Đây không phải là có ăn có uống có tự do à? Tôi có câu nào không đúng, so với vị tiểu Hoàng đế Sở quốc xúi quẩy kia của Phương Khinh Trăn, đây còn chưa tính là sống tốt à?”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tàn Tật

Gọi là gánh hát dựng đài lộ thiên, kỳ thật phần lớn là mấy gánh hát rong, thông thường cũng chính là trong thôn quê, hoặc là trên miếu hội phố chợ, diễn cho mấy nông phu thôn phụ người lao động nghèo khổ xem thôi.

Cho nên sân diễn của gánh hát rong thường rất dơ dáy lộn xộn. Mấy cái ghế, mấy cái bàn lộn xộn, người đứng người ngồi người chồm hổm đều có. Đứng cao thì đập lên vai người có, trèo lên cây có, ngồi thấp thì trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất. Tóm lại, cứ làm sao cho thoải mái thuận tiện là được, chẳng ai thêm quan tâm dáng vẻ hoặc phong độ.

Vỏ hạt dưa hạt lạc la liệt dưới đất, có người hiếm khi ra coi chuyện vui, cư nhiên còn hâm hai bầu rượu qua. Bên này có người ăn nhậu ầm ầm, bên kia có người vung quyên đùa giỡn ỉ xèo. Mùi mồi hôi khiến người ta ngộp phát ngất, huyên não hỗn loạn không sao chịu nổi.

Cũng có người cùng hơn khổ hơn kia, xen giữa đoàn người, nhặt thức ăn vớt đi cho đỡ đói, cũng có hạng người điệu thủ trống trôn kia, càng là ở đâu chen chúc thì chạy đến đó, người càng nhiều, càng là thời gian tốt để làm việc.

Chen chúc hỗn loạn như thế, khó tránh khỏi có xô đẩy rồi ngã bị thương, mà ầm ào tranh chấp cũng không thể thiếu.

“Tên nào đây, trút nước đái ngựa cho lắm rồi bò ra đây cản chân cản tay, mém chút hại lão tử vấp ngã.”

“Thối chết được, bao nhiêu ngày không tắm rồi.”

Theo tiếng huyên não như vậy, dần dần có không ít người chú ý đến phong ba nhỏ nhỏ trong cái góc này.

Hai ba tên chẳng biết là lưu manh hay ác bá, dù sao thoát nhìn không giống người lương thiện, đang giẫm đạp một người nằm bò dưới đất.

“Cho mày cản đường ông.”

“Đã thối như vậy mà còn dám chui vào chỗ đông người, mẹ kiếp thật không biết sống chết.”

Mỗi một cái chân đá xuống, lại vang lên thanh âm như trúng da thuộc. Thân thể kia không hề có bất cứ động tác gì phản kháng hay tránh né, nếu không phải sau khi bị đau, cũng có run rẩy co quắp tự nhiên, gần như khiến người hoài nghi đây là thi thể sẽ không có bất cứ phản ứng gì nữa.

Người bị đá vẫn im lặng, không xin tha, cũng chẳng kêu đau, thậm chí chưa từng rên rỉ một chút.

Loại lăng nhục một phía này, không hề làm cho những người bốn phía có quá nhiều bất bình hoặc thương hại.

Người nọ quả thật vừa bẩn vừa thối, quần áo trên người đã hoàn toàn không nhìn ra màu sắc ban đầu, râu tóc cũng chẳng biết đã bao lâu chưa chải, bẩn thỉu nhớp nháp khiến người thấy mà phát ghét, mùi hôi trên mình càng khiến người ta nhíu mày tránh lui không ngừng.

Đại bộ phận mọi người chỉ nghĩ, tên ăn mày đáng ghét từ đâu đến, không thức thời đi chui vào giữa mọi người như thế, quả thật đánh chết cũng đáng kiếp.

Huống chi, đang đánh người có những ba kẻ, bộ dáng vừa hung vừa ngang. Người như thế đừng chọc vẫn hơn, mấy chuyện thế này, càng trốn được bao xa thì cứ trốn bấy xa.

Cũng may ba người này đá lâu, thấy người ta chẳng có phản ứng gì, không chiếm được cảm giác thỏa mãn bạo ngược, dằn dũa chẳng còn hứng thú. Hai kẻ đi theo ngừng trước tiên, lại khuyên lão đại nhà mình.

“Lão đại, người coi kẻ này ngay cả kêu cũng chẳng biết kêu một tiếng, không phải cầm điếu thì chính là đồ đần. Thôi ta đừng so đo nữa.”

Lão đại kia cũng nhân thế xuống núi: “Mẹ kiếp, thằng ăn mày ngu độn ở đâu ra đây, xương cốt cứng đờ, mém chút gãy ngón chân ta.”

Tên còn lại vội vàng ở bên đưa tay đỡ lão đại đi qua bên, miệng quát người dưới đất kia: “Đồ ăn mày ngu độn, còn chưa cút xa chút, lão đại của chúng ta đại nhân đại lượng không thèm so đo chuyện người hại mém té, người còn nằm bò dưới đất không đứng dậy như vậy, lần sau quần chân người khác, người ta không tha dễ dàng thế này đâu.”

Người nọ dường như cũng không phải đặc biệt đần độn, chắc là nghe hiểu lời này, hai tay chống đất muốn đứng dậy, nhưng có lẽ đã bị đánh dữ quá, bị thương rất nặng, thử hai ba lượt, rốt cuộc vẫn không thể đứng dậy.

Y dùng hai đầu gối chống đất, hai tay từ từ sờ soạng phía trước, sờ một hồi, cuối cùng sờ được một bầu rượu màu đen lẩn lóc dưới đất, ra sức nắm chặt, run rẩy đưa bầu rượu đến bên miệng. Thế nhưng, vừa rỗng bỗng nhiên bị đánh, bầu rượu này tuột tay rơi ra, rượu đã sớm đổ hết, lúc này bất kể cố gắng thế nào, cũng chẳng dốc ra được mấy giọt.

Tay y khựng lại trên không một hồi, mới chần chập buông xuống.

Bốn phía lại có người cười rộ lên: “Một tên ăn mày thế này còn uống rượu, chẳng lẽ tiều xin được mua nước đái ngựa hết hồi.”

Cũng có người lớn tuổi lão thành nọ thở dài lắc đầu: “Chúng ta trên đài đang diễn câu chuyện anh liệt của Lư nguyên soái và Phong tướng quân, có loại người này chui vào, thật là bất kính với anh hùng.”

Bốn phía có tiếng cười mỉa, lời chỉ trích, người nọ lại như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ trăn trăn cố gắng, cả buổi trời mới chần chập đứng dậy.

Chẳng biết là ai kêu một tiếng: “Ăn mày, đói bụng hồi hỏ, bố thí cho chút đồ ăn, người mau đi đi, đừng ở đây làm người ta ngộp nữa.”

Một miếng màn thêu bị người găm một nửa từ trước mặt bay tới, đập thẳng lên mặt y, lại rơi xuống đất, lăn hai vòng.

Người nọ đứng thẳng bất động một lúc, sau đó chậm chạp khom lưng, nhặt miếng màn thêu, bụi đất bên trên cũng chẳng thêm phủ lấy một cái, trực tiếp nhét ngay vào miệng.

Bốn phía cười vang không ngừng, mà y ngẩng đầu, lại chỉ có thể nhìn thấy từng cái bóng mơ hồ màu đỏ. Trời đỏ, đất đỏ, cây đỏ, sân khấu đỏ, mỗi một người, đều là đỏ.

Giữa thiên địa, vạn sự vạn vật, toàn là màu đỏ đậm hoặc nhạt, đỏ như ngày đó, dưới ánh dương rực rỡ, máu tươi trên cổ người nọ bắn ra tung tóe.

Bởi vì đâu mà lại có nhiều máu như vậy, máu vì sao lại đỏ đến thế. Ngày hôm đó, trong mắt y chỉ còn lại một phiến huyết sắc, sau ngày hôm đó mắt y chẳng còn nhìn thấy màu sắc gì khác, mọi sự mọi người mọi vật, một khi ánh vào mắt y thì chỉ thấy một màu đỏ mơ hồ.

Có người đang cười: “Đến đây, cầu ta mấy câu, ta cho người một cái màn thêu nữa.” Ngữ khí như thể đang dùng khúc xương dụ một con chó.

Thật là đáng tiếc, cho dù y sớm vứt bỏ tất cả tự tôn tự trọng, cũng đã chẳng thể mở miệng cầu người. Ngày đó, y ngửa mặt lên trời gào điên cuồng, hét không dứt, đã triệt để hủy mất cổ họng, từ đó về sau, y không cách nào nói chuyện phát âm bình thường nữa.

Chỉ là, trên đời này trừ bản thân y thì người khác đều không biết. Ngày đó y đã giết chết một người quan trọng nhất trong sinh mệnh, mà bản thân y cũng đã thành người nửa mù, cũng là một kẻ câm.

Mọi người an trí y trong phòng, cẩn thận chăm sóc y.

Ánh mắt y đại ra, mọi người chỉ cho là y bị đá kích chưa khôi phục, y không nói tiếng nào, mọi người chỉ nghĩ y đau lòng đứt ruột, chẳng lòng dạ nào nói chuyện.

Không ai biết thế giới này trong mắt y đã biến thành màu máu vĩnh viễn, người thân cận hơn, y cũng chẳng nhìn thấy dung nhan đối phương, mở mắt to hơn nữa, đầu chỉ có thể thấy bóng người màu đỏ sẫm mờ mờ mà thôi.

Không ai biết vô luận y cố gắng thế nào đầu không thể làm cho vết hầu bình thường nói ra một câu có ý nghĩa, dường như khả năng nói chuyện cũng đã đi theo cái chết của người nợ rấ.

Bất quá, người kia đã chết, vậy thì y cũng chẳng còn gì để mất nữa.

Thiên địa tuy đẹp, không thể có tri kỷ sống vai, ngắm với không ngắm, chẳng hề khác biệt. Tri âm đã mất, dù có ngôn ngữ đầy lòng, lại nói cho người nào nghe đây?

Không thể nói chuyện thì làm sao, mắt cho dù mù hoàn toàn thì thế nào, hết thấy đầu đã chẳng còn quan trọng.

Thời gian cứ thế trôi qua, thời gian qua đi từng ngày, Trần quốc vẫn chưa đến tiến công, vậy thì y cứ nỗ lực duy trì thanh tỉnh, nỗ lực tiếp tục đối mặt với hiện thực tàn khốc cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cho nên ngày đó khi Vương Đại Bảo và Tiểu Dao vọt vào nói những đại sự cực quan trọng kia, kỳ thật tâm tình y lạnh lùng hờ hững cực kỳ.

“Đại soái, triều đình lại phái khâm sai đến, muốn ngài tiếp chỉ.”

“Đại soái, Phong tướng quân trước khi đi đã nói, nếu triều đình sắp tới có khâm sai đến, nhất định là đến trị tội ngài. Phong tướng quân đã căn dặn chúng tôi, tuyệt không thể để ngài gặp chuyện nữa.”

“Đại soái, Phong tướng quân kỳ thật từ rất lâu trước kia đã an bài một thế thân rất giống ngài, chính là để khi tất yếu thay ngài chấn tai.”

“Ngài thân thể không tốt, không thể lập tức tiếp chỉ, Mông tướng quân đang ở bên ngoài tiếp đãi khâm sai, bảo chúng tôi đỡ ngài đi tiếp chỉ. Đây vừa vãn là cơ hội đổi thế thân.”

Sinh sinh tử tử sớm đã coi thường, tri ầu đình muốn trị tội, việc này lại có gì không đúng? Y đã bán đứng người tốt nhất trên đời này, y đã hy sinh người bỏ ra nhiều nhất cho quốc gia này, y đã phản bội bằng hữu tốt nhất của mình, y dùng đại nghĩa đường hoàng để che giấu tội ác, hiện tại cuối cùng có người muốn đến vạch trần sự ghê tởm ti tiện và vô tình vô nghĩa của y sao?

Y thoáng nghĩ mê loạn, cho đến khi Vương Đại Bảo và Tiểu Dao đưa tay qua kéo, y mới bắt đầu ra sức giãy giụa.

Y muốn nói: “Không, ta không tránh, ta không nấp, ta không cần người khác chết thay ta, hết thấy đâu là ta phải đối mặt.”

Song y chẳng nói được một chữ.

Y không nhìn rõ bóng người rồi rầm kia, y không nhìn thấy biểu tình cấp bách kia, y không thể nói ra tâm tình lúc này, y không thể nói rõ nguyện vọng duy nhất.

Bên tai chỉ không ngừng vang lên khuyên nhủ cấp bách của hai người.

“Đại soái, ngài yên tâm, thế thân kia là sa đạo tội đáng muôn chết, chúng ta sẽ không hại người vô tội đâu.”

“Đại soái, ngài cứ nghe chúng tôi khuyên một câu đi, đây cũng là ý của Phong tướng quân mà.”

Song, tai y nghe thấy, tâm lại căn bản chưa từng lý giải những lời này. Y chỉ giãy giụa theo bản năng, thân thể yếu ớt, nỗi lòng hỗn loạn, thần trí đã hơi mê loạn, hết thấy những điều này đều khiến y không thể vùng khỏi hai thân vệ dũng mãnh quyết tâm.

Hết thấy giãy giụa phản kháng của y, từ đó kết thúc với một trọng kích sau đầu của Tiểu Dao kia.

Mà trong thời gian y hôn mê lâu dài, kẻ được thế nhân gọi là Lư Đông Ly kia, cũng đã vĩnh viễn chết đi trong mắt trong lòng người thiên hạ.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Lưu Lạc

Lúc Lư Đông Ly tỉnh lại, hết thầy đã lắng xuống, y không thể làm gì được nữa.

“Đại soái, chúng tôi đã giết thế thân kia, h ồi báo Mông tướng quân, nói Đại soái ngài nghe khâm sai đến, đoán biết thánh chỉ tất có trừng phạt, không chịu nhục trước người nữa, cho nên tự tận mà chết r ồi.”

“Họ đã nghiệm thi thế, không nhìn ra có vấn đề gì.”

“Cũng chẳng có ai hoài nghi, mấy ngày qua Đại soái thương tâm như vậy, mọi người đều lo Đại soái sẽ nghĩ quân mà tự tận, cho nên như bây giờ không ai cảm thấy đặc biệt bất ngờ.”

“Đại soái, ngài yên tâm, Phong tướng quân nói, y đã không ngừng an bài giúp ngài, với phu nhân thiếu gia cũng sớm phái người bảo hộ thích đáng, mọi người sẽ có cơ hội gặp lại.”

“Đại soái, Phong tướng quân muốn chúng tôi nói với ngài, ngài nhất định phải tiếp tục sống tốt, chỉ có sống tiếp, mới có thể có cơ hội sửa án, chỉ có sống tiếp, mới có thể thay y báo thù, nếu ngài cảm thấy có lỗi với y, thì nhất định phải sống tiếp.”

“Đại soái, Mông tướng quân hiện tại tiếp quản toàn quân, lấy thân phận phó soái, thay mặt nắm giữ chư vụ, để phòng vạn nhất, không thể giấu ngài trong Định Viễn quan mãi, ngày mai chúng tôi sẽ nghĩ cách lên đưa ngài ra ngoài.”

“Đại soái, thứ cho chúng tôi tạm thời không thể bảo vệ bên cạnh. Sau khi xuất quan, ngài cứ đến Đ ồng Thành g ần Định Viễn quan nhất, tìm đại

thủ lĩnh hành thương Khúc Đạo Viễn nơi đó, y sẽ thu xếp cho ngài đi gặp phu nhân và thiếu gia.”

“Phong tướng quân bảo chúng tôi mau chóng từ đi quân chức, để không tỏ ra quá gai mắt, chúng tôi sẽ liên hợp một nhóm thân vệ, cùng nhau xin từ chức. Phong tướng quân nói, Mông tướng quân để mua chuộc quân tâm, tỏ ra quan tâm lý giải chúng tôi, nhất định sẽ không khó để cản trở, đến cả quân hộ, ông ta cũng sẽ giúp trừ quân tịch. Chỉ là hiện tại chúng tôi không thể đi, hậu sự của đại nhân ngài chưa xong, chúng tôi đã xin từ chức, sẽ khiến người hoài nghi, hơn nữa, cho dù từ chức, vẫn còn rất nhiều việc phải làm, chắc tối thiểu còn phải lẩn lữa hơn một tháng mới có thể đi tìm ngài.”

“Đại soái, ngài nhất định phải...”

Họ lảm nhảm lải nhải, họ đông dài không ngừng, họ hao hết lời lẽ, nói tới nói lui chẳng ngoài muốn bảo y, con đường phía trước hết thấy đâu có an bài, không cần lo lắng, không cần nản lòng, không cần tuyệt vọng.

Họ lo lắng dậm đi dậm lại, khẩn cầu tới khẩn cầu lui như vậy, chẳng ngoài cho y có đủ ý chí để có thể sống tiếp.

Khoảnh khắc cuối cùng đó, Tiểu Dao và Vương Đại Bảo cùng quỳ xuống trước mặt cầu xin: “Đại soái, xin ngài đáp ứng chúng tôi, ngài phải sống tiếp, xin ngài đáp ứng chúng tôi.”

Mà y, trềnh mặt gật đầu.

Y sẽ sống tiếp, không vì tham sống, không vì sợ chết, chỉ bởi vì đây là nguyện vọng của Phong Kính Tiết, chỉ bởi vì sinh mệnh này là Phong Kính Tiết phí ngấn ấy khổ tâm mới giúp y bảo toàn, y không thể khiến Phong Kính Tiết dưới cửu tuyền còn thất vọng phần nọ.

Y phải sống, mặc dù kỳ thật chẳng thể làm gì nữa, nhưng chung quy có thể nhìn thấy tương lai ngày sửa án, tội danh bịa đặt từng thêm trên người Phong Kính Tiết, rốt cuộc được xóa đi.

Y phải sống, sống để thừa nhận hết thủy tra tấn và khổ nạn, sống để lắng trỉ từng chút cái linh hồn mang tội kia.

Song Vương Đại Bảo và Tiểu Dao lại vì một cái gật đầu của y mà rốt cuộc an tâm, rốt cuộc sau khi dặn dò, lặng lẽ yểm hộ y rời Định Viễn quan.

Y một thân một mình, không nhìn rõ con đường phía trước, không nói được một chữ, chỉ im lặng hướng đến trời đất chỉ một màu máu kia.

Y không hề đi tìm Khúc Đạo Viễn.

Phong Kính Tiết bảo y sống tiếp, thì y cứ sống tiếp.

Nhưng người lấy thân mang tội mà sống, tại sao nhất định phải được che chở bởi thương nhân chính đáng, đem nguy hiểm mất đầu tru tộc gia tăng lên người khác.

Biết mẫu tử Uyển Trinh không sao, vướng bận duy nhất trong lòng cũng mất. Hiện giờ mình thân tàn tật, lòng như chết, thật sự gặp lại chẳng bằng không gặp. Huống chi, vì sự an toàn của họ, càng nên cách xa họ mới tốt.

Mang theo tâm tình tự oán tự thương thế này, Lư Đông Ly một mình không mục đích lưu lạc tứ phương.

Kỳ thật không cần cố ý che giấu thân phận thay đổi dung mạo, râu của nam nhân mỗi ngày sẽ dài ra, chỉ cần bỏ mặc hơn mười hôm, lại thêm sau khi bệnh nặng, người tiều tụy kinh khủng, trạng thái mất nửa mù khiến y rất nhiều lúc phải lần dò đi đường làm việc, hiện tại cho dù là người quen ngày trước giáp mặt đi qua cũng chưa chắc có thể nhận ra y.

Sau đó, những năm tháng dài dòng kia cứ thế trôi qua trong lúc một mình lưu lạc. Hơn ngàn ngày ngày đêm đêm, một mình cô đơn quanh quẩn tự sinh tự diệt.

Có lúc đi trên núi, khát thì uống nước suối, đói thì ăn quả dại, ngẫu nhiên gặp phải dã thú, cũng sẽ vật lộn khổ chiến.

Có lúc đến dân gian thành thị, liền đi tìm mấy việc khuôn vác tạm thời để làm, cũng may mắt y miễn cưỡng còn có thể nhìn thấy hình dáng vật thể lớn, khuôn đồ đi đường vẫn không thành vấn đề.

Chẳng qua người ta bắt nạt y hơi đầu độn, lại không biết nói, tiền công luôn cắt xén cắt xén lại cắt xén, thỉnh thoảng còn gặp phải cường lương hào bá, đòi mấy loại phí dụng này kia.

Hết thầy y đầu chỉ im lặng chịu đựng, trên tay nếu chợt có mấy đồng, sẽ đi mua chút rượu dở mà uống. Không phải muốn mượn rượu tiêu sầu, chỉ là người có lúc đau đớn cực kỳ, nhất định phải có rượu thoảng tê lạnh tâm thần, bấy giờ mới có thể miễn cưỡng sống tiếp.

Đúng vậy, sống tiếp, y vẫn đang nỗ lực sống tiếp.

Bất kể bất kham thế nào, bất kể từng chịu nhục nhã thế nào.

Y chẳng có bất cứ công văn gì để chứng minh thân phận, lấy thân phận ăn mày sống tiếp là phương pháp duy nhất không bị người vạch trần.

Cũng từng có người ức hiếp, cũng từng có người khinh thường, cũng từng có ăn mày đứng đầu ngang ngược ra oai phủ đầu, đánh đánh chửi chửi muốn lại kéo một kẻ nhập bọn hiếu kính mình, hết thầy hết thầy, cứ cắn răng nhắm mắt rồi cũng qua.

Y trái lại chưa từng cố ý đi ăn xin, cũng không hề tự xưng là ăn mày, chỉ là hình dung sa sút kia, rất dễ làm người ta suy nghĩ theo phương diện này, vì thế sẽ có người ngẫu nhiên ném cho vài đồng, hoặc là vứt cho chút cơm thừa canh cặn.

Có lúc, đói cực kỳ, y cũng không thể không ăn, khi lần đầu tiên ăn thứ người ta tiện tay bố thí, tay chân run rẩy, một bát cơm thừa lạnh ngắt, lại phải mất cả buổi mới miễn cưỡng nuốt xuống.

Bất quá, dần dần số lần nhiều hơn, cũng liền chết lặng, chẳng để ý nữa.

Y chỉ là phải sống tiếp mà thôi.

Bởi vì Phong Kính Tiết muốn y sống tiếp, dù rằng y đã chẳng biết sống còn có ý nghĩa gì.

Nhưng mà Phong Kính Tiết muốn y sống tiếp, Phong Kính Tiết đến chết vẫn còn trù tính cho y, phí nhiều khổ tâm như vậy chỉ vì giữ lại tính mạng y, thế thì y cũng chỉ đành sống tiếp.

Sống tiếp, sống mới có thể đi nhận lấy nhục nhã, cảm thụ thống khổ, mà bất kể là nhục nhã kinh khủng thế nào, không phải đâu là y nên chịu, nên gánh vác sao?

Chỉ là, lòng người hóa ra có thể lãnh khốc như thế, cho dù là khổ nạn lớn hơn, gặp nhiều rủi, cũng liền mất cảm giác.

Hiện tại y có thể hoàn toàn hờ hững mặc người đá đánh đuổi mắng, hiện tại y có thể tại thời điểm đói cực kỳ, vì kéo dài sinh mệnh, mắt cũng không chớp cứ thế nuốt trọn nửa cái màn thầu bần thủ.

Y hiện tại, không biết tự tôn và tự ái, không hiểu chí hướng và lý tưởng, chỉ thuần túy như một cái xác không hồn, chỉ vì sống mà sống thôi.

Y hiện tại, thậm chí đã chết lặng, ngay cả thống khổ, bi thương, sỉ nhục, bất đắc dĩ đều đã hoàn toàn không cảm thấy.

Trong tiếng cười mỉa mai của mọi người, y đứng thẳng dậy, lão đảo đi ra ngoài. Đói đã ba ngày, cho dù có nửa cái màn thầu lột dạ, cuối cùng vẫn chẳng có khí lực gì.

Y thoáng mê mang nghĩ, đúng rồi, ba ngày qua đi khắp nơi như du hồn, tại sao lại ngừng ở đây, hình như là nghe thấy phương hướng sân khấu, có người dùng độc thoại bi thương hô: “Kính Tiết, Kính Tiết...”

Biết đây chỉ là diễn kịch, lại vẫn không khỏi dừng bước, không khỏi ngẩn ngẩn, không khỏi uống hai ngụm rượu dỏ, không khỏi tâm thần dao động, phục dưới đất không dậy.

Trên sân khấu đang diễn trung lương nghĩa sĩ tốt đẹp, dường như kiếp trước, y chính là một vị quan tốt trung chính vì nước, một lòng muốn vì dân thỉnh mệnh, vì nước kiến công đó nhỉ? Dường như đời trước, y bỏ ra nhiều như vậy, chính là trông mong có một ngày, bách tính có thể thái bình yên vui, sẽ không còn ai không nhà để về, hành khất mà sống, bị người ta xem thường, hình như kiếp trước...

Thế nhưng, hóa ra, y yêu nước, mà nước căn bản lại chẳng quan tâm y.

Không phải không biết, không phải không minh bạch, tự cho là đã sớm nhìn thấu, tự cho là chỉ cần tâm an thì chẳng còn cần gì, hóa ra khoảnh khắc tai nạn chân chính bùng xuống đó, chẳng ai có khả năng thật sự tâm bình khí hòa, thản nhiên mà chịu.

Y lão đảo đi về phía trước, không rõ con đường phía trước, không biết phương hướng, bản năng lại giơ bầu rượu kia lên định uống, dốc cả buổi mới tỉnh ngộ rằng đã không còn rượu.

Trong những năm tháng khoái hoạt sướng ý của kiếp trước đó, trong hết thảy những hồi ức tốt đẹp, mỗi một màn đầu có người kia, vẻ tươi cười của y, ngạo cốt của y, mình và y, cùng nhau uống rượu nói cười.

Đêm cuối cùng sóng vai dưới trăng đỏ, người nọ cười đòi uống rượu, mà y đánh mặt cự tuyệt, lại vào khoảnh khắc sau cuối hứa hẹn rằng, chờ người về, cùng quân túy lúy.

Chỉ là, chẳng còn thời gian cùng túy lúy nữa rồi.

Y là người yêu rượu như vậy, một đêm cuối cùng, mình vẫn chưa hề cho y uống rượu.

Kiếp trước, từng cười mà đáp y: “Nếu người chết, ta sẽ thay người uống cạn rượu ngon thiên hạ, ta sẽ thay người ngắm hết cảnh đẹp thế gian...” Từng đáp ứng y, phải thay y, sống phấn khích cho cả hai người, kéo dài sinh mệnh hai người trên thân một người.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn thất ngôn.

Kính Tiết, Kính Tiết, ta của hôm nay, đã không có sức uống hết rượu ngon thiên hạ, đã không có khả năng đi ngắm cảnh đẹp thiên hạ, dưới cửa tuy ền, người nên mắng ta thất ngôn bội tín thế nào.

Nhưng người, lại là đến chết, vẫn muốn bảo vệ mỗi một câu từng nói.

Người nói: “Ta sống, người còn sống, ta chết rồi, người vẫn phải sống tiếp.”

Cho nên ta vẫn sống đến hôm nay, cũng sẽ tiếp tục sống, bản thân ta có thể thất ngôn bội tín, nhưng tuyệt không thể để lời người từng nói, không làm được.

Kính Tiết, đêm hôm đó, người cho ta hay, đời này, gặp ta là may mắn lớn nhất của người.

Không, người nói sai rồi.

Lư Đông Ly quen được Phong Kính Tiết, là may mắn lớn nhất đời này của y, dựa vào Phong Kính Tiết, y có thể thăng quan vùn vụt, y có thể không màng nguy hiểm, y có thể chuyển nguy thành an, y có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

Thế nhưng Phong Kính Tiết gặp phải Lư Đông Ly, lại là bất hạnh lớn nhất đời này, không có Lư Đông Ly, thiên hạ còn ai có thể trói buộc nam tử trời không thể bó, đất không thể buộc, tự do bất kham, ngạo cốt như thế, lại có thể có một đạo thánh chỉ nào, có thể khiến người như vậy bó tay chịu chết...

Phong Kính Tiết ơi Phong Kính Tiết, người một đời thông minh, tại sao trên người Lư Đông Ly, lại ngu xuẩn đến nước này...

Y ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời mà cười bi thảm. Bởi vì yết hầu không thể phát ra tiếng, ngay cả cười bi thảm quá sức như vậy, cũng đều là im tiếng.

Giữa trưa hôm nay, một tên ăn mày mình mẩy dơ dáy khó người, từ bên chỗ sân khấu trên chợ bị người quất tháo đuổi đi, một đường đi ra phố xá sầm uất, đi đến trước miếu Lư công mới dừng không lâu, rồi cuộc không duy trì nổi, té xỉu dưới đất.

Miếu Lư công nguyên là miếu thờ bách tính bản địa quá mộ ân nghĩa bảo quốc hộ dân của Lư Đông Ly, cho nên dưới sự hiệu triệu của tri ầu đình, do dân gian xoay ti ền, quan phủ hiệp trợ, tự phát kiến tạo.

Vì tri ầu đình đang cực lực tuyên dương sự tích Lư Phong hai người, cho nên miếu này xây cũng không nhỏ, trước sau mấy tiến, đường hoàng trang nghiêm.

Hai người coi miếu thấy có người ngất trước miếu, mặc dù hi ền y bản thối, nhưng nghĩ Lư công sinh ti ền yêu quý che chở muôn dân, sau khi chết chung quy không nên hại đến sự nhân đức của người, đành phải bịt mũi lòi người này vào.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thê Nhi

Miếu Lư công là miếu thờ mới xây, còn mời cao tăng đắc đạo đến chủ trì quản lý, do hai vị trưởng giả đức cao vọng trọng bách tính cùng đề cử chủ trì, lại chọn vài nam tử độc thân, hoặc lão nhân độc thân làm người coi miếu, để quét tước thu dọn.

Lúc này hai người coi miếu lôi Lư Đông Ly vào, những người khác nghe mùi hôi mà tránh không ngừng, luôn miệng nói: “Mau mau tắm rửa sạch sẽ rồi tùy tiện thu xếp một chỗ.”

Hai người này cũng không chịu giúp người ta tắm rửa bình thường, trực tiếp đẩy đến cạnh cái giếng trong miếu, mức nước dưới giếng giội trực tiếp lên mình người ta.

May mà hiện tại thời tiết xem như ấm áp, giội như vậy cũng sẽ không ra đại sự gì.

Giội liền mấy thùng nước, trên người Lư Đông Ly thật sự đã sạch rất nhiều, mùi cũng tản đi gần hết, người cũng bị nước lạnh kích thích thoáng thanh tỉnh lại.

Y vẫn hơi mê mang ngẩn ngơ, đã bị người một trái một phải dựng dậy đưa vào một gian phòng. Mới đóng cửa, hai người này liền đưa tay xé quần áo. Quần áo của y vừa bẩn vừa cũ vừa rách lại còn hơi thối ươn sũng, đương nhiên không thể mặc trên người, thậm chí ngay cả giá trị để giữ lại cũng chẳng có, bị người ta kéo hai ba cái đã rách toác.

Quần áo vừa xé, liền lộ ra thân thể ba năm qua bởi vì đói trường kỳ mà gầy đến mức gầy như chỉ còn da bọc xương, mà trên thân thể gầy cực kỳ này, rải rác những vết thương lớn nhỏ.

Có đao thương kiếm thương năm đó sa trường tranh chiến, có vết thương do nanh vuốt dã thú tạo thành, có cựa thương bị người đá đánh đui mắt, có vết thương va quệt trong lúc vô ý hành tẩu trên núi, nhưng càng nhiều hơn lại là những vết thương do bản thân y không chịu nổi đau khổ trong lòng, mà lưu lại trên người mình.

Hai người coi miếu nhìn y một thân thương tích, trên mặt không khỏi thêm chút ý trắc ẩn, động tác cũng không còn thô bạo như vậy nữa. Một người trong đó lấy đến một bộ quần áo vải thô, thấp giọng hỏi y: “Người còn có thể tự mình mặc không?”

Lư Đông Ly trầm mặc tiếp nhận, mặc dù mắt không nhìn rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn thấy đại khái bộ dáng, dùng tay lần dò trái phải cao thấp bộ quần áo, tự mình gian nan mặc vào.

Nhìn ra mắt y không tốt lắm, hai người coi miếu trẻ tuổi này càng thêm đồng tình. Một người lại hỏi: “Có phải đói rồi không, ta lấy cho người chút...”

Chưa dứt lời bên ngoài đã truyền đến một tiếng kêu to: “Mọi người ra cả đây, xảy ra đại sự, xảy ra đại sự rồi.” Thanh âm kia bởi vì quá kích động, đã run rẩy chẳng ra sao.

Hai người không dám chậm trễ, lập tức bỏ Lư Đông Ly xuống, vội bước ra ngoài.

Đã thấy trong ngoài viện, cả tòa miếu mười sáu người toàn bộ tề tựu.

Trưởng giả đứng giữa kích động đến rung cả râu: “Ta mới nhận được lời Thái thú đại nhân phái người truyền đến, Lư phu nhân sắp tới thăm viếng, các người mau mau đi chuẩn bị.”

“Lư phu nhân nào?”

“Còn Lư phu nhân nào nữa?” Lão nhân giậm chân mạnh, “Đương nhiên là đương triêu nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, quả phụ Lư phu nhân của Lư công chúng ta.”

“Lư phu nhân không phải ở kinh thành sao?”

“Lư phu nhân hiên đức lương thiện không chịu để triều đình cung dưỡng, đã thỉnh chỉ muốn dắt con về quê, đóng cửa dạy con đọc sách. Hoàng thượng nhiều lần giữ lại không được, liền phái đương triều Lễ bộ Thị lang Tô Lăng Tô đại nhân, lại khẩn cấp đi cầu phủ Ứng Thiên Tri phủ Lư Đông Giác Lư đại nhân, hộ tống Lư phu nhân, lại truy tìm chỉ các quan địa phương trên đường nghênh tiễn cẩn thận, không được chậm trễ. Lư phu nhân nghe nói chỗ chúng ta mới xây một ngôi miếu Lư công, cho nên nhất định muốn đến thăm viếng.”

“Đây đây đây, đây thật đúng là vinh hạnh bằng trời.”

“Đương nhiên là vinh hạnh, mọi người mau đi quét dọn trong ngoài ba lần, nếu để ta thấy một chút bụi, ta sẽ không tha cho.”

“Đúng rồi, mau đi mời những người khéo làm đồ chay nhất trong tất cả chùa miếu, đạo quan, am đường trong vòng mười dặm phụ cận qua đây, chúng ta nhất định phải chiêu đãi Lư phu nhân thật tốt...”

“Việc này, người đi ngay đi...” Lão nhân kia đang phân công nhiệm vụ, ánh mắt trong lúc vô ý chợt trông thấy một người, sửng sốt: “Người kia là ai?”

Mọi người nhìn theo ánh mắt ông ta, lại thấy phía trước có một nam nhân quần áo không chỉnh, râu tóc ướt sũng, ngơ ngẩn đứng đó, khuôn mặt bởi vì ướt râu nên chỉ có thể thấy phân nửa, trắng bệch đờ đẫn, thế nhưng thân thể lại đang không ngừng run rẩy.

Hai người cứu y vào kia vội nói: “Là tên ăn mày đói ngất bên ngoài, chúng tôi thấy đáng thương nên đã đưa vào.”

“Ồ ồ ồ. Mắt thấy Lư phu nhân sắp đến, há có thể để người không liên quan xông vào, Lư phu nhân thân phận cao quý ra sao, nam nữ khác biệt, dù là mấy người trẻ tuổi các người, đến lúc đó cũng phải tránh đi, sao có thể giữ lại một tên lai lịch không rõ. Mau, nhốt người vào sài phòng trước, chờ Lư phu nhân đi rồi lại nói.” Lão nhân không vui mà phân phó.

Hai người đáp một tiếng, đi tới định kéo Lư Đông Ly.

Ai ngờ Lư Đông Ly vốn rất ngoan ngoãn lại không làm sao kéo được.

Những người khác thấy như vậy, bèn đến giúp, mắt thấy sức kéo mạnh, Lư Đông Ly liền giãy giụa. Y ở đây giãy giụa phản kháng, người ta có cả đồng người, bèn lại hè nhau đến thêm vài người.

Luận ra, võ công của Lư Đông Ly là Phong Kỉnh Tiết tự mình dạy, trên chiến trường gặp phải mười mấy hãn binh cũng không thành vấn đề. Nhưng ba năm qua, thân thể này gần như bị y tự mình kéo đổ, lại thêm nhịn đói ba ngày, nào còn sức giãy giụa, huống chi cho dù lúc này tâm trí đã hơi mê loạn, y vẫn nhớ nhắc nhở mình không thể đả thương người, dưới các loại cố kỵ, giãy giụa phản kháng càng lúc càng không có sức, mà người bô đến thì mỗi lúc một nhiều, sau đó đủ mười người xúm đến đè y không thể động đậy.

Vì mọi người thấy y không nghe lời, sợ y gây chuyện, bèn dứt khoát lấy dây thừng trói chặt. Mọi người không biết y là người câm, bèn lấy miếng vải rách nhét miệng y, ném vào sài phòng, vừa khóa cửa phòng, mọi người cũng liền đi các nơi các việc.

Lúc đầu hai người coi miếu kia có lòng tốt, vốn định cho y chút đồ ăn, nhưng hiện tại người người đều bận đại sự nghênh đón cáo mệnh phu nhân, người người lại đều bận tên ăn mày điên này gây chuyện, đâu còn ai nhớ được kẻ đáng thương này đã đói lả.

Miếu Lư công vốn đã rất mới, lại nhanh chóng được quét tước như mới, sau hơn một canh giờ mọi người thấp thỏm chờ đợi, xa giá h ầu hương của cáo mệnh phu nhân rốt cuộc ngừng ngoài miếu Lư công.

Ngoài dự kiến của mọi người, họ không hề trông thấy nghi trượng hoa lệ, đội ngũ t ần hô hậu ủng, chỉ có hai con ngựa một trái một phải bảo hộ một cỗ xe ngựa nhìn bình bình không có gì đặc sắc, chỉ có sự t ần tại của mười khoái mã xa xa phía sau, hơn hai mươi nam nữ tòng nhân, mới làm cho người ta ý thức được rằng người trong xe ngựa thân phận không t ầm

thường, mà hai nam tử bảo hộ bên cạnh xe cũng đều là đại lão gia cao cao tại thượng.

Hai người xuống ngựa, vén màn xe, một tố y nữ tử không phấn son, tay kéo một nam hài non nớt tầm sáu bảy tuổi xuống xe ngựa.

Tô Uyển Trinh đi vào miếu dưới sự nghênh tiếp hộ ủng của mấy trưởng giả trong miếu. Ngẩng đầu, sâu trong khói hương, có người khinh giáp phi bào, không giận tự uy.

Hài nhi bên cạnh khẽ hỏi: “Mẹ, đây là cha sao? Tại sao cha không động đây?”

Tô Uyển Trinh ôn nhu nói: “Đây không phải cha, đây chỉ là tượng cha. Cha con là người tốt, mọi người đã khắc rất nhiều tượng cho cha.”

Hài tử gật đầu như hiểu mà không, chăm chú quan sát tượng thần trong khói sương, đây là hình dáng của cha sao?

Mà Tô Uyển Trinh thì chỉ ngưng mắt nhìn tượng thần phía trên. Kỳ thật pho tượng này không hề giống. Đông Ly là một quân tử nho nhã, nào có vẻ mặt uy phong túc mục như vậy. Bất quá, không giống cũng không sao, bách tính dựng miếu tự phát, cũng là một tấm thành ý, mong chẳng qua là một niệm tưởng, không cần quá khắc khe. Với tính tình của Đông Ly, dù chết dưới cửa tuyền, cũng nên hóa gió mát mưa phùn, tưới mát thương sinh, há lại chịu vây trong tượng đất tượng gỗ, hướng chi... hướng chi... Đông Ly căn bản chưa chết!

Ánh mắt nàng từ từ dời xuống, nhìn về phía bạch bào tướng quân áo bào thông dong bên cạnh tượng thần Lư Đông Ly kia.

Là miếu thờ cúng Lư Đông Ly, tự nhiên không thể thiếu tượng thân binh ái tướng của y, mà trong đây, Phong Kính Tiết càng là nhân vật không ai có thể lãng quên.

Không ai biết, Tô Uyển Trinh khẳng khái đến bái tế, không phải vì Lư Đông Ly, mà là Phong Kính Tiết.

Nàng từ từ thấp hương, cung kính túc mục phụng tại linh tiển.

Bằng hữu không tránh hiềm nghi, từng tặng nàng rất nhiều trâm khuyên trang sức đó, bằng hữu đi khắp thiên hạ, lại vĩnh viễn có một lá thư phương xa gửi về đó, bằng hữu sa trường chinh chiến, vĩnh viễn bảo vệ trước người phu quân đó, bằng hữu ra sức chữa bệnh cho nàng, nhọc lòng sự an toàn của nàng, từng ở trước mặt cười hứa “Chỉ cần có Phong Kính Tiết, thì nhất định có Lư Đông Ly. Nếu muốn hại Lư Đông Ly, trừ phi Phong Kính Tiết thân tử khí tuyệt, mới có thể đạp thi thể y mà đi qua” đó.

Lời y từng nói, mỗi câu đều đã làm được. Cho dù y thân tử khí tuyệt, cũng vẫn tận lực bảo vệ Lư Đông Ly.

Ngày hôm đó, thiếu niên thân binh ngoài ngàn dặm biên quan chạy đến kinh thành lén lút gặp nàng, quỳ dưới đất mà khóc như một đứa trẻ.

“Phu nhân, Lư soái vẫn còn sống, ngài thật sự còn sống, người chết là thể thân. Tôi đã tự thân đưa Lư soái ra ngoài, Lư soái đã đáp ứng nhất định phải tiếp tục sống thật tốt, tôi không biết Lư soái tại sao chưa tới gặp người, nhưng mà, người phải tin tôi, ngài ấy thật sự vẫn còn sống.”

Nàng tin, tuyệt đối tin tưởng. Bởi vì, nàng tin bằng hữu chỉ có duyên gặp mặt một lần, lại hứa với nàng kia.

Hơn nữa, thân binh tên Tiểu Dao kia tuy không hiểu, nàng lại có thể hiểu được, hiểu được Lư Đông Ly vì sao không đến gặp.

Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết, kiếp này may gì, được hữu như thế.

Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết, thương quân bỏ quân phụ quân, Lư Đông Ly có thể vì một câu của người, nhẫn nhục sống tạm trên đời, lại có mặt mũi nào đi cả nhà đoàn viên, tự được yên vui. Hơn nữa chàng thân mang trọng tội, nhẫn tử chạy trốn, càng không muốn liên lụy thuộc hạ ngày xưa của bằng hữu.

Mà nàng, chỉ có thể im lặng chờ đợi, chờ đợi trượng phu của nàng có thể giải hết khúc mắc, có một ngày trở về.

Ngày ngày đêm đêm chờ đợi, thời thời khắc khắc chờ đợi, cứ như thế đau khổ giày vò sống qua mỗi ngày dài như một năm, hy vọng duy nhất, bất quá là tương lai còn có lúc phu thê đoàn viên.

Khi thời cơ đến, dựa theo an bài của Phong Kính Tiết mà đi kêu oan, sửa án cho trượng phu, nhưng không ngờ nháy mắt Lư Tô hai nhà cùng được vinh sủng, mà trong dân trong quân, danh dự uy vọng của vong phu lại như mặt trời ban trưa. Thiên tử hạ từng đạo ý chỉ ân trọng thù ngộ, nhưng nàng biết, hy vọng gặp lại trượng phu càng lúc càng xa xôi vô vọng.

Nàng tuy không thiện quy ần mưu quan trường, đế vương tâm thuật, nói cho cùng là một nữ tử thông tuệ đọc nhiều thi thư sử sách, cũng biết Lư Đông Ly danh vọng như vậy, phong thưởng lễ tang long trọng nhận được, tuyệt không phải bệch nên được. Hết thầy thuộc về một người chết, là thù vinh, là giai thoại, nhưng vạn nhất người chết sống lại, thì đương triêu thánh chủ, cả điện văn võ, thậm chí Tô Lư hai nhà, mọi người đều sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ, tiến thoái lưỡng nan.

Điêu duy nhất Lư Đông Ly có thể làm, chỉ có thể là tiếp tục mai danh ẩn tích, yên ắng không tiếng mà sống tiếp.

Mà nàng hiện tại là quả phụ của Lư Đông Ly, hưởng hết thù vinh, nhận hết chú mục, càng không thể tránh được mắt mọi người, tự đi đoàn viên với y.

Lúc này, nàng im lặng dâng hương chấp tay, sau đó thành tâm thành ý quỳ lạy, cung kính dập đầu ba lần, trong lòng yên lặng cầu nguyện: “Phong tướng quân, người nếu có linh, xin phù hộ bằng hữu của người, ở nơi ta không biết, có thể tiếp tục sống tốt. Ta tình nguyện chàng có thể nhi khác, ta tình nguyện chàng thành gia thất khác, chỉ cần chàng có thể tự do sống tiếp. Vì quốc gia này, chàng đã bỏ ra quá nhiều, vì thiên hạ bách tính, chàng đã mất đi quá nhiều, cùng với một lần nữa tìm lại thân phận, nhận hết trói buộc, ta thà rằng chàng không bao giờ phải thay ai dốc sức bị ai bán đứng nữa, tự do tự tại, không cần vướng bận lao tâm vì bất kỳ người nào. Vì chàng, ta sẽ vĩnh viễn giữ bí mật này trong lòng, cho dù thân như phụ mẫu độc tử, cũng tuyệt không lộ ra. Vì trả tự do cho chàng, ta nguyện

thay chàng đi làm con chim trong ***g này, từ đây trở thành đên thờ trình tiết sống của Tô Lư hai nhà, bảo đảm hết thảy vinh sủng hậu ân. Quốc gia đã định, biên quan đã yên. Tiền đồ của người nhà đều có chỗ nhờ cậy, chàng có thể yên tâm, có thể không cần vương bận, không cần ưu hoài. Phong tướng quân, ta cần xin người, cho bằng hữu của người, ở nơi ta không biết, tiếp tục sống thật tốt.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bại Lộ

Nước mắt im tiếng chảy xuống trên mặt Tô Uyển Trinh, bên tai truyền đến tiếng kêu sùng sốt của ái tử: “Mẹ, mẹ khóc rồi?”

Nàng cuống quýt lau nước mắt, ôn nhu nói: “Hài tử ngốc, mẹ chẳng qua đang nhớ cha con...”

Mới nói được một nửa, không biết từ đâu truyền đến tiếng ồn ào, khiến ngũ thanh chợt ngừng, nàng thoáng kinh ngạc ngừng đầu.

Một trung niên nam tử cầm bào phát tướng phía sau sa sầm mặt quát: “Sao lại thế này, cáo mệnh phu nhân đến thăm viếng, còn người nào dám ồn ào nữa?”

Lão nhân chủ trì đầu từng thấy quan uy cỡ này, lập tức sợ đến trắng bệch mặt mày, đáp không ra lời.

Tô Uyển Trinh vội quay đầu nói nhỏ: “Đại ca, huynh đừng dọa ông ấy.”

Cũng chính là trong thời gian hai câu đối thoại này, hậu đường vội vàng chạy ra một người, luống cuống thi lễ: “Phu nhân thứ tội, đây là một tên ăn may điên chúng tôi thu lưu ở trong gây sự, chúng tôi đang giáo huấn y.”

Há chỉ là Tô Lăng, ngay cả Lư Đông Giác cũng hơi không vui: “Biết rõ phu nhân sắp đến, sao còn để mấy người nhàn tạp vào.”

Người này càng kinh hoảng xấu hổ: “Chúng tôi cũng là thấy tên ăn may điên đó đến đến ngất xỉu, nhất thời động lòng trắc ẩn, nào biết người này lại là kẻ điên không hiểu chuyện, rõ ràng đã nhốt vào sài phòng, không biết làm sao vẫn vùng ra được. Bất quá phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ tuyệt không để y đụng đến phu nhân.”

Tô Lăng lạnh lùng hừ một tiếng: “Uyển Trinh, nơi này quá tạp quá loạn, muội đi trước, ta ở lại xử trí cái tên không biết nặng nhẹ này.”

Tô Uyển Trinh chỉ chú ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài truyền đến kia, trái lại không để ý huynh trưởng nói gì. Cách một vách tường, thấp thoáng nghe thấy tiếng đánh chửi, chắc người nọ đã chịu khổ không ít.

Đông Ly là người nhân thiện thế nào, nếu y ở đây, há lại chịu để người ta vì ghen ghét quý nhân, mà ức hiếp hạng người thấp kém nghèo khổ. Tâm niệm vừa động, liền buột miệng nói: “Bảo họ đừng đánh nữa, ta đi xem thử.”

Chưa dứt lời đã thấy Tô Lăng hơi nhíu mày, Lư Đông Giác cũng thoáng có vẻ chần chừ, trưởng giả chủ trì trong miếu vẻ mặt cũng khá khó xử.

Tô Uyển Trinh thầm than một tiếng trong lòng, vừa rồi nhất thời nóng lòng, lại quên mất thân phận mình hiện giờ.

Trước nay nam nữ có biệt, càng là nữ tử nhà tôn quý, càng không thể dễ dàng xuất hiện trước mặt nam tử xa lạ.

Cho nên nữ quyến nhà phú quý xuất hành, xe ngựa đầu che cực nghiêm mật, lại có hộ tòng ủng vệ trước sau. Nếu vào miếu thăm bái, vậy thì trừ lão chủ trì là người xuất gia, dù là các đệ tử trẻ tuổi trong miếu, cũng cần phải cúi đầu đi khuất trước, tuyệt không cho đụng vào quý nữ.

Ngày trước Lư Đông Ly chức quan không lớn, lại không thích chú trọng thân phận, trên lễ pháp quy củ này chưa từng quá gò bó nàng, cho nên những quy tắc trời buộc này, nàng trái lại không có cảm thụ gì đặc biệt sâu sắc.

Nhưng hiện giờ, nàng đã là thân phận quả phụ vị vong nhân, lại kiêm là nhất phẩm cáo mệnh, càng là chiêu bài đạo đức phong phạm sống, bảo đảm vinh hoa phú quý tối cao của Tô Lư hai nhà, việc tiến lui ra vào này, tất nhiên là có trùng trùng quy củ khuất.

Nghe tiếng huyền não kia, bên trong sợ là có không dưới mười nam nhân, hơn nữa người nghe nói là ăn mày kia, lại có phần lai lịch không rõ và cực ti tiện, với thân phận của nàng, sao tiện đi gặp.

Thấy nàng nhú mày, Tô Lăng cười cười tiến lên một bước: “Ta đi coi thử.”

Tô Uyển Trinh vội nói: “Không cần làm phiền đại ca.”

Vị huynh trưởng này của mình, ham ăn biếng làm, thực tài tiểu tính, lại hơi quả ân bạc tình, ngày xưa cũng từng có một chút xung đột mâu thuẫn với Đông Ly. Chỉ là nàng xưa nay không phải người ghi thù ghi hận, vốn lại rất trọng tình cảm, vẫn niệm lật đờ Cửu vương một mạch, sửa án cho trượng phu, đại ca cũng có chút công lao. Cho nên tuy rằng huynh trưởng hiện giờ vì mình khá được hoàng gia chiếu cố mà nơi nơi dụng tâm thân cận, nàng cũng chưa từng cự tuyệt hoặc xa lánh. Trước nay chẳng ai là toàn vẹn, có rất nhiều chuyện, nghĩ quá nhiều, nhìn quá thấu, thì bớt vui vẻ, chẳng bằng bình yên hưởng thụ tình thân trước mắt thì hơn.

Nhưng không ghi hận huynh trưởng là một chuyện, với tính tình xử sự của Tô Lăng, nàng cũng vẫn không chấp nhận lắm. Lúc này nào dám để đại ca vào đó, sợ không đánh chửi người đáng thương kia một phen, còn thuận tiện một tấm danh thiếp đưa đến quan phủ trị tội sao?

“Đông Giác, đệ đi xem xem, người ăn xin lang thang kia, có lẽ cũng là kẻ đáng thương, không nên làm khó y quá.” Nàng nhàn nhạt phân phó một tiếng như vậy.

Luận lớn bé, Tô Lăng là huynh trưởng, mà Lư Đông Giác lại là tiểu đệ, luận chức quan, Tô Lăng cũng quả thật lớn hơn Lư Đông Giác vài cấp.

Tô Uyển Trinh lấy thân phận trưởng tẩu phân phó tiểu thúc làm việc cũng là đúng lý, cũng là tôn trọng huynh trưởng, không đến mức khiến Tô Lăng có cảm giác gì không tự tại.

Lư Đông Giác đáp một tiếng, liền đi vào trong.

Thời gian thấm thoát, Lư Đông Giác hiện giờ sớm chẳng còn là thiếu niên lang nho nhỏ năm đó lúc nào cũng đi theo sau huynh trưởng, cũng từng khoa trường thủ công danh, cũng từng công đường phán thị phi, cũng từng làm quan khuất cư Huyện lệnh nhiều năm, cũng từng huynh bị oan uổng, nhận hết người khác lãnh nhĩn bạc đãi, cũng từng oan án sửa lại, thăng chức vùn vụt, ng ần ấy năm lên xuống suy sụp, nhuệ khí và phong mang thiếu niên d ần d ần mài trợn cả.

Chẳng qua y chung quy là đệ tử Lư Đông Ly dạy dỗ, tính tình xử sự, tự luật tự cảnh, cuối cùng vẫn hơn Tô Lăng nhiều.

Chờ thấy tên ăn mày kia bị một đám người đè đánh trong đại viện, cũng không hề có lòng khinh thị coi thường gì, ngược lại quát to một tiếng: “Dừng tay.”

Tuy rằng y không mặc quan phục, nhưng phân uy nghi khí độ này không giấu được người, cho dù không biết, chỉ đoán cũng biết là đại nhân vật bên cạnh cáo mệnh phu nhân. Một tiếng này kêu ra ai dám không nghe, hơn chục người lập tức thu tay đứng dạt ra hai bên.

Kỳ quái là tên ăn mày điên vừa rồi bị mười người đè xuống vẫn giãy giụa, bị một tiếng quát này lập tức bất động, cứ bằng tư thế bị đá đánh mà nằm dưới đất, ngay cả đầu cũng không ngẩng.

Mấy kẻ đánh người nhìn nhau mấy cái, th ần nghĩ, kẻ điên này cũng biết sợ quan ha.

Lư Đông Giác chỉ nghĩ y bị đánh, bị kinh, tiến lên vài bước ôn hòa nói: “Người đừng sợ, ta bảo họ không được đánh người nữa là được.”

Lại thấy tên ăn mày kia chỉ li ều mạng thấp đầu, không hề động đậy, càng chưa hề đáp một tiếng.

Lư Đông Giác tuy không giận, người ngoài lại hi ềm y không biết tốt xấu, quát to một tiếng: “Tên ăn mày, còn không cảm ơn đại nhân.”

Cũng chẳng biết có phải là người nọ đã bị dọa hay không, thân thể chợt run rẩy kịch liệt.

Lư Đông Giác lòng thấy tội nghiệp, cũng không ngại y thân phận đê tiện hèn mọn, trực tiếp đi đến trước mặt, đưa tay lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc, muốn nhét vào tay y: “Ta thấy ngươi cũng có tay có chân, cũng nên có chút sức lực, hà tất ăn xin cả đời. Cầm số bạc này mà buôn bán nhỏ cũng tốt.”

Ngữ khí của y tự thấy ôn hòa hiên hậu, không biết vì sao, người này lại như hoảng sợ cực đại, cả người co về sau.

Lư Đông Giác hơi nhú mày, đưa tay đè vai y, không cho trốn, đồng thời cúi người khom lưng, định kéo gần khoảng cách.

Mọi người bốn phía chỉ thấy trong nháy mắt vị đại nhân kia chợt cứng đờ người, sau đó lão đảo như sắp ngã, thanh âm đột nhiên khàn khàn: “Người...”

Chỉ nói được một chữ rồi vội vã buông tay, thất tha thất thểu lui lại ba bước, vẻ mặt cứ như gặp quỷ, hai mắt nhìn chằm chằm tên ăn mày kia.

Mọi người không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cho là kẻ điên này vừa rồi lại vô lễ với đại nhân. Mọi người trong lòng thấp thỏm lo âu, liền có người xông thẳng đến: “Cái tên này, sao ngay cả đại nhân cũng dám mạo phạm.”

Mắt thấy lại muốn đưa chân đá người, Lư Đông Giác chợt hét lớn một tiếng: “Ta xem kẻ nào dám đá y?”

Một tiếng quát cực phản cực nộ này, lại dọa người lập tức ngậy ra.

Lư Đông Giác hít một hơi thật sâu, nhìn người đến bây giờ vẫn còn cúi đầu, ngẩng bắt động hết như bức tượng kia, lúc này mới từ từ nói: “Y bất quá là một kẻ đáng thương, các người sao có thể khi nhục như vậy. Trước cứ thu xếp đàn hàng cho y đi, đợi ta sau khi đưa phu nhân về nơi ở, sẽ tự phái người đến đón kẻ đáng thương này đi an trí.”

Mọi người tất nhiên gật đầu lia lịa, luôn miệng biểu thị sự cảm kích bội phục với lòng dạ nhân từ của đại nhân.

Lư Đông Giác quay đầu định đi, chần chừ một chút lại trở về bên cạnh người nọ, tuyệt không bận tâm thân phận, không hề để ý ánh mắt kinh ngạc của người khác. Nhìn như chỉ để thuận tiện nói chuyện với người nọ, lại hơi uốn gối, dùng một tư thế nửa quỳ nửa ngồi xổm. Thanh âm của y cũng dịu dàng dịu thường: “Người... Người ở đây. Có... phải là, cũng ngưỡng mộ phong phạm của Lư phu nhân, muốn gặp một lần ư? Nếu là... Như thế, ta có thể giúp người... Ta dẫn người đến bên cạnh, cho người ở gần... Trộm nhìn một cái, Lư phu nhân... Còn có... Lư công tử...” Nói đến sau đó, không biết vì sao, thanh âm lại hơi nghẹn ngào.

Lư Đông Ly trầm mặc hồi lâu, sau đó từ từ lắc đầu. Là y quá xúc động, chỉ nghe người ta nói đến ba chữ Lư phu nhân liền thất tâm, cũng thất thần, mất đi năng lực suy xét, chỉ theo bản năng giãy giụa, theo bản năng liều mạng, bản năng muốn đến gần dù chỉ là một tấc. Chỉ là đã gây động tĩnh lớn như thế, thậm chí cả Lư Đông Giác cũng dẫn đến, lại là tội gì.

Y hiện tại, căn bản ngay cả năng lực nhìn người cũng chẳng có. Đến gần hơn, y cũng chẳng thể nhìn thấy dung nhan thương tâm của thê tử, chẳng nhìn rõ hài tử duy nhất của mình, đã lớn thành thế nào. Ai y nhìn thấy, cũng chỉ là hai cái bóng màu đỏ mờ mờ mà thôi.

Gặp lại chẳng bằng không gặp, thì cần gì nhất định gặp lại.

Chỉ là vừa rồi nhất thời xúc động, đã khiến Đông Giác nhìn ra hình dạng, lúc này nếu miễn cưỡng đến gần nữa, vạn nhất lại để những người khác phát hiện, hậu quả dứt khoát không thể tưởng nổi.

Uyển Trinh cũng thế, ái tử cũng thế, thậm chí tất cả tộc nhân Tô Lư hai nhà cũng thế, bị y liên lụy đã quá nhiều, chẳng dễ dàng gì mới có cuộc sống yên ổn, sao nữa khiến cuộc sống bình an tĩnh lặng của họ bị một chút uy hiếp nữa.

Lư Đông Giác thấy y lắc đầu cũng ngẩn ra một thoáng, môi mấp máy, lại chưa nói gì, chỉ lặng lẽ đứng dậy.

Kỳ thật với sự sa sút thể lương, thay đổi ngoại hình của Lư Đông Ly hiện tại, cho dù là người quen cũng rất khó nhận ra được. Hơn nữa dù là người thân cận quen thuộc hơn, sợ khó mà nghĩ đến khả năng người chết sống lại, chỉ cho là đáng vẻ tương tự thôi.

Nhưng Lư Đông Giác lại không phải người khác.

Lư gia vai vế, Lư Đông Ly là trưởng, mà Lư Đông Giác nhỏ nhất. Ngày thường các huynh đệ đọc sách làm người, đa phần là huynh trưởng dẫn dắt quản thúc, Lư Đông Giác vì nhỏ nhất, được huynh trưởng nhọc lòng coi sóc nhất. Học văn tri thức, tính tình xử sự, phần lớn là Lư Đông Ly làm gương dạy dỗ, sau đó Lư Đông Ly làm quan tứ phương, cũng vẫn dẫn y bên cạnh, chăm sóc che chở từng li từng tí.

Với Lư Đông Giác mà nói, Lư Đông Ly tồn tại thật sự là anh, là cha, là thầy. Người thân cận như thế, hiểu biết lẫn nhau, tất nhiên là cực sâu.

Hơn nữa, ngày đó Lư Đông Ly chết, Lư Đông Giác bị liên lụy bãi quan, song ngay cả khóc cũng chẳng có thời gian khóc một tiếng đã đường dài khoải mã chạy đến Định Viễn quan, tự mình giúp Lư Đông Ly thu liệm thi thể, xử lý hậu sự, chuyển quan tài về cố thổ mai táng.

Y đã đích thân xem xét thi thể Lư Đông Ly.

Tuy rằng Phong Kính Tiết năm đó đã dùng nhiều công phu trên người thể thân, nhưng cái gọi là thuật dịch dung, cũng chẳng phải thuật thần tiên, muốn giấu người thường là không thành vấn đề, muốn hoàn toàn giấu được người thân cận nhất, lại không đơn giản như vậy.

Lư Đông Giác tự mình lau người thay đồ cho di thể của Lư Đông Ly, tuy rằng hết thấy đặc trưng trên thân thể đều không có vấn đề gì, nhưng y đích xác vẫn ần ần có cảm giác không thích hợp. Nhưng thật sự là diện mạo, thân thể đặc trưng, thậm chí bớt, đều tuyệt không mấy may sai khác, y cũng quả thật không nghĩ đến khả năng người chết không phải Lư Đông Ly, chỉ cho là nhiều năm không gặp, thân thể ít nhiều có chút biến hóa.

Nhưng mà, lúc này tại thời điểm hoàn toàn không có tâm lý phòng bị, nhìn ra diện mạo đặc trưng của Lư Đông Ly, trong lòng chấn động, cơ hồ bản năng nhận ra. Đây là huynh trưởng của y, lão sư của y, người thân cận nhất của y.

Tiếc rằng nhiều năm nhân gian giày vò, lịch luyện sĩ đồ, y đã không còn là thiếu niên nhiệt huyết ngày trước, y thậm chí chẳng dám cao giọng khóc, chẳng thể gọi to một câu huynh trưởng.

Y chỉ đành cắn răng, chậm chạp đứng dậy. Y chỉ đành hít thở thật sâu, cố gắng ổn định nỗi lòng mình, ép biểu tình khôi phục trấn định, lúc này mới quay đầu đi.

Y đi rất chậm, lại không hề quay đầu, cho nên không nhìn thấy tên ăn mày điên bị người khinh thường đó, mười ngón bầu dục dưới đất, liều mạng dùng sức, cho nên đầu ngón tay đã ẩn ẩn có huyết sắc uốn lượn dưới đất.

Tô Uyên Trinh ở tiền đường ngẩng đầu nhìn pho tượng Phong Kính Tiết trên cao, lạnh lùng xuất thần.

Mãi đến khi Lư Đông Giác trở về, nhàn nhạt nói một câu: “Chẳng qua là một kẻ đáng thương, đệ đã cho y chút bạc, động viên một chút, đã không sao nữa.”

Tô Uyên Trinh cũng nhẹ nhàng gật đầu, đây vốn là việc nhỏ, nguyên không cần phí tâm nhiều, lúc này tâm tình nàng lại cực đau buồn, tất nhiên không chú ý nhiều đến vẻ mặt Lư Đông Giác.

Trái lại Tô Lăng, bình thường có thể đón phụng ý bề trên, tra nan quan sắc nhất, lúc này thấy Lư Đông Giác thoát nhìn tuy thần sắc như thường, ánh mắt lại lập lòe bất định, như đã bị kinh hãi cực đại, mà nỗi lòng cực kỳ kích động. Tô Lăng hơi động lòng, miệng lại không hỏi, chỉ thấp giọng nói: “Uyên Trinh, sắc trời không còn sớm, quan địa phương bản địa còn chuẩn bị nghi thức nghênh đón muội, không tiện để người ta chờ quá lâu.”

Tô Uyên Trinh gật đầu, cũng không nhiều lời, liều nắm tay ái tử bước ra ngoài.

Đương tri ầu Lễ bộ Thị lang và Tri phủ Ứng Thiên, một trái một phải, hộ bên cạnh nàng, cùng theo ra.

Một nữ tử dân gian, đời này có thể được uy phong như vậy, vinh sủng như vậy, nên là chí tôn chí cực nhỉ.

Nữ nhân thế gian, vinh quang lớn nhất, ngoại trừ tiến cung hầu vua, thì chính là phượng quan hà bội, cáo mệnh hoàng phong nhỉ.

Nhưng mà, Tô Uyển Trinh có phượng quan hà bội cấp bậc cao nhất, làm vị vong nhân, lại vĩnh viễn không có cơ hội đeo. Nàng là nhất phẩm cáo mệnh đương tri ầu, song ngay cả tự do được thả nhiên đi dưỡng ánh dương cũng đã chẳng còn.

Nàng từng bước hướng ra ngoài miếu, bên ngoài là thế giới lễ nghi trùng trùng, quy củ nghiêm ngặt mà tôn vinh hoa quý, bên ngoài là chiếc ***g giam vĩnh viễn chờ đợi nàng.

Vĩnh viễn sẽ chẳng có ai mỉm cười, cùng nàng ng ẩ dưới trăng, ngắm sao giăng đầy trời. Vĩnh viễn sẽ chẳng có ai, hái hoa tươi ngâm sương buổi sớm, ôn nhu cài lên tóc nàng.

Thế gian mệnh mông này, nàng chẳng còn tìm được một người, có thể cùng phẩm thơ, cùng vẽ tranh, nắm tay ngắm hoa, sóng vai du xuân nữa, nàng đã chẳng còn có thể dưới ánh nến ấm áp, trông bên cạnh người lao tâm vất vả đó nữa, nàng chẳng còn có thể, cách vịn dạm quan ải xa xôi, đi nhớ nhung da diết, tự tay may áo.

Nàng hiện tại, là đ ền thờ trình tiết sống của Tô Lư hai nhà, hoàng phong sắc mệnh biết đi, là vinh diệu của hai nhà, quang huy của hai nhà, vốn của hai nhà, bảo đảm của hai nhà.

Cho nên, nàng nhất định phải an an tâm tâm bước vào nhà giam sâu thăm dủng tình thân, dủng hoàng ân, dủng lễ pháp dệt nên, lấy thân phận vị vong nhân, nhận lễ kính và tôn sùng.

Nàng là bài vị, tượng thần cúng bái cao cao, nàng không thể mỉm cười thật lòng nữa, không có tư cách vui vẻ nữa. Nàng không thể hưởng thụ ánh dương, nàng không thể cảm thụ ngày xuân, nàng không thể có được linh hồn sống nữa.

Trời đất bao la, nữ tử được tôn sùng nhất Đại Triệu quốc này, trừ ái tử nắm chặt tay, trừ huyết mạch sót lại của vong phu cần thận che chở, chẳng còn thứ gì nữa.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Lớn Lên

Lư phu nhân thăm viếng xong, lên đường rời đi, trước sau miếu Lư công lại là một trận vội vàng. Mặc dù đại bộ phận nam nhân không dám đi lên phía trước đụng chạm xa giá của Lư phu nhân, lại vẫn xếp hàng chỉnh tề, chỉ chờ Lư phu nhân vừa lên xe, buông màn xe, họ lập tức chạy ra xếp thành đội ngũ tiễn đưa tốt nhất, lấy tư thái khiêm cung nhất, biểu thị kính ý của mình.

Mọi người trong trong ngoài ngoài bận rộn la hét, mặc dù Lư phu nhân sẽ không nhìn họ, cũng người người chỉnh lại áo mũ, chỉ sợ có chỗ thất nghi.

Mọi người bận bận bịu bịu, nhỏ giọng dặn dò nhau các loại lễ tiết quy củ, không ai chú ý đến tên ăn mày điên vừa rồi còn bị đánh bẹp dí dưới đất kia.

Lư Đông Ly lẳng lẳng lẳng nghe tiếng huyên náo trong trong ngoài ngoài.

Y hiện giờ, miệng không thể nói, mắt khó nhìn vật, cũng chỉ còn lại đôi tai, còn coi như có thể nghe được động tĩnh bình thường.

Trong não nhiệt vinh quang như thế, thể nhi của y đang từng bước rời xa y, xa gang tấc, cách một tường, y gọi không ra, đuổi không được, nhận không thể.

Nhiều năm ly biệt, nhiều năm giày vò, thể tử của y rốt cuộc đã tiêu tụy gầy gò chừng nào? Bao nhiêu năm chưa từng tận trách nhiệm phụ thân, hài tử của y hiện giờ đã lớn thành dáng dấp nào?

Y li ều mạng cắn răng, nắm chặt hai nắm tay, lại không thể khắc chế toàn thân run rẩy từ rất nhẹ mà dần kịch liệt.

Những người xếp hàng bốn phía đã nhanh chóng chạy ra ngoài, có lẽ Uyển Trinh đã ra cửa miếu lên xa giá, sẽ rất nhanh chóng rời khỏi. Đi đến nơi y không thể nghe được nữa, đi đến nơi y không thể với tới nữa, đi đến nơi mà y ngay cả bóng dáng cũng chẳng thể mơ hồ nhìn một thoáng nữa.

Trúc mã thanh mai, để chỏm tương giao thời niên thiếu, trước đèn dưới nến sau khi thành thân, ôn tồn tương đãi, những trông nom đó, chờ đợi đó, dung nhan vĩnh viễn đầu mỉm cười đó.

Uyển Trinh, Uyển Trinh, thê tử của y, cứ thế rời y mà đi.

Không kịp gặp một lần, không thể gọi một tiếng, cứ thế không hay biết mà vĩnh viễn rời đi.

Đời này, người y phụ nhi ều nhất là ai? Là Kính Tiết, hay là Uyển Trinh?

Nữ tử từ khi gả cho y, chưa bao giờ được hưởng một ngày tôn vinh, lại luôn không ngừng chờ đợi y đó, nữ tử cho dù y bỏ nàng sau đầu, nàng lại chỉ mỉm cười, vĩnh viễn ở phía sau lặng lẽ chờ đợi đó.

Hiện tại, y để lại cho nàng chỉ là ác mộng và gánh nặng vĩnh viễn không thể thoát khỏi. Làm thê tử của Lư Đông Ly, làm quả phụ của Lư Đông Ly đã ở dân gian được truyền thành thần, thuyết thành thánh, nàng sẽ gánh vác gánh nặng thế nào, sẽ chịu đựng trói buộc thế nào. Thế nhưng, y lại chẳng mảy may giúp được, trợ được.

Nếu y xuất hiện, sẽ chỉ khiến rất nhiều người bao gồm Uyển Trinh, rơi vào khổ nạn càng thêm sâu nặng và khó lường hơn.

Cho nên, y đành phải ở đây, cắn răng đến mức miệng toàn máu tươi, nắm tay đến mức xương cốt đầu bắt đầu vang rắc rắc, khốn khổ nhẫn nại, không được cử động, không được làm ra bất cứ hành động nào không nên.

Dùng lý trí vô số lần tàn nhẫn nhắc nhở mình, lúc này mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, lảo đảo trở về phòng, lần này không cần người khác đến khóa, tự mình ra sức đóng chặt cửa, tự nhốt mình trong bóng tối.

Những người liên can trong miếu, cung kính tiến bước đoàn người Tô Uyển Trinh, tâm tình mọi người vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, nghĩ đến lần này lại có thể tự mình tiếp đãi Lư phu nhân, đây quả thật là chuyện có thể khoe khoang cả đời, mọi người cùng khen ngợi đến Lư phu nhân.

“Quả nhiên là thê tử của Lư nguyên soái, mộc mạc biết bao.”

“Ôn nhu lương thiện biết bao, có tên ăn mày làm càn, cũng không tức giận, đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát giáng thế.”

“Vị đại nhân hộ tòng kia tính tình cũng tốt lắm, còn cho tên ăn mày kia bạc nữa kia.”

“Đại nhân hộ tòng cái gì, Lư phu nhân gọi ông ta là Đông Giác đó. Rõ ràng là Ứng Thiên Tri phủ Lư đại nhân, tộc đệ của Lư nguyên soái.”

“Cái gì, hả, vậy, vậy Lư đại nhân tội nghiệp tên ăn mày kia, còn nói đến tối sẽ phái người tới đón y đi an trí kia.”

“Vậy người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đưa tên ăn mày kia ra đây, sửa soạn phòng hoàng chút, cho y ăn uống no đủ, đừng để thủ hạ Lư đại nhân phái tới thấy chúng ta không có lòng nhân hậu lương thiện.”

Mọi người xôn xao đáp một tiếng, rồi lại vội vàng đi làm việc.

Người vừa rồi bị họ quyên đâm cước đá, hiện tại lập tức lại được chiêu đãi cực tốt.

Lần này, Lư Đông Ly chẳng hề kháng cự, tắm rửa, thay quần áo mới, chải đầu, cạo râu, y đều rất ngoan ngoãn mặc những người này loay hoay, mà còn rất hợp tác, tận lực chỉnh đốn mình để có thể gặp người.

Y biết, buổi tối tới nhất định sẽ là bản thân Lư Đông Giác, mà y thật sự không đành để tiêu đề này, nhìn thấy dáng vẻ sa sút của mình, tự nhiên lại dẫn đến một trường thương tâm khổ sở.

Sau khi tẩy rửa xong xuôi, y lại được chút đồ ăn nóng hổi, ăn xong, người quả thật cũng có *** thần hơn nhiều, khuôn mặt tái nhợt đã rất lâu dần dần có chút huyết sắc.

Trong miếu bởi vì cho Lư đại nhân ấn tượng tốt, tất nhiên sẽ không để y ở sài phòng nữa, mà cho y một gian phòng thanh tịnh đơn độc.

Lư Đông Ly vẫn im lặng chờ đợi, cho đến khi bóng đêm đã rất khuya, trăng sáng giữa trời, một nam tử áo nón màu đen, gõ cánh cổng miếu Lư công, miệng nói phụng mệnh Lư đại nhân đến đây.

Vốn bóng đêm rất khuya, ánh nến phiêu dao, người nọ mặc áo đen, đội mũ thâm, một mực cúi đầu, tất nhiên không ai thấy rõ dung nhan.

Chủ trì trong miếu không dám thất lễ, tự mình nghênh tiếp y, vốn định bảo người gọi tên ăn mỳ kia đến, y lại nói phụng mệnh đại nhân, phải đơn độc hỏi chuyện, chủ trì liền sai người dẫn đến phòng Lư Đông Ly.

Người này đóng cửa phòng, lại cẩn thận hé ra một khe trên cửa sổ, nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có ai canh bên ngoài nghe lén, lúc này mới quay đầu đối mặt với Lư Đông Ly, một tay xốc mũ, thụp một tiếng quỳ xuống: “Đại ca.”

Lư Đông Ly nở nụ cười, đưa tay đỡ dậy. Y cố gắng nhắm ngay tiêu cự, tận lực làm cho ánh mắt linh động, không muốn để Lư Đông Giác nhìn ra mắt mình có vấn đề.

May mà Lư Đông Giác lúc này cũng nổi lòng kích động, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt Lư Đông Ly có gì, lúc này đúng là không làm sao chịu đứng dậy, cứ bằng tư thế quỳ này, ôm chân y mà khóc. Nhưng lại sợ thanh âm lớn, kinh động người bên ngoài, rốt cuộc ngay cả khóc cũng không dám cao giọng.

Lư Đông Ly vô lực nói chuyện, chỉ đành nhẹ nhàng vỗ về, lấy động tác thân thể để trấn an.

Lư Đông Giác vừa khóc vừa đứt quãng nói.

“Đại ca, huynh còn sống, trời ơi, huynh còn sống.”

“Lúc đệ giúp huynh thu liệm thi thể, đã có cảm giác hơi kỳ quái, nhưng lại không thể nói được là vì sao, hóa ra đó là một thể thân.”

“Đại ca, đây là thủ hạ của huynh giúp huynh nhỉ, họ đối với huynh thật có tình có nghĩa.”

“Hay là huynh vẫn phòng ngừa chu đáo, sớm có an bài?”

Y khóc hỏi không ngớt, Lư Đông Ly đưa tay sờ đầu y, dùng sức nâng lên, xác nhận y có thể nhìn thấy biểu tình của mình, sau đó mỉm cười gật đầu, lại vỗ vỗ vai y, ý bảo không cần bi thương thái quá.

Lư Đông Giác nỗ lực ngưng nước mắt, lại vẫn không chịu để Lư Đông Ly kéo dậy. Y ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn huynh trưởng, mở miệng định hỏi mấy năm nay sống thế nào, lời đến bên miệng, lại đau xót một trận, nửa chữ cũng chẳng nói được, chợt dùng sức giãy ra, đẩy tay Lư Đông Ly, đập đầu thật mạnh dưới đất. Y đập đầu mạnh như thế, cộp một tiếng, khiến Lư Đông Ly sợ run, mặt thoáng biến sắc, tay lại tăng lực muốn kéo y.

Nhưng Lư Đông Giác cứ điên cuồng đập đầu, không chịu để y kéo lại.

Lư Đông Ly ra sức kéo một phát, lời nửa đứng lên, tay trái tát Lư Đông Giác một cái thật mạnh.

Lư Đông Giác lúc này mới toàn thân run rẩy, như thể thoát lực, ngã trong lòng Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly khe khẽ thở dài, tiếc là y hiện tại vô lực nói chuyện, cho nên không cách nào trấn an Lư Đông Giác. Y muốn nói, ta hiểu, Đông Giác, không phải lỗi của đệ, ta hiểu đệ muốn nói gì, ta không trách đệ.

Nhưng mà đi đâu duy nhất y có thể làm chỉ là dùng cánh tay vô lực, vỗ về vai ấu đệ năm đó đang không ngừng run rẩy.

Lư Đông Giác thanh âm nghẹn ngào: “Đại ca, huynh đi đi, huynh rời khỏi Triệu quốc đi.”

Lư Đông Ly bất giác hơi bất ngờ, y gần như rất bình thản mà gật đầu, ngay cả chút ý cười nhàn nhạt bên môi kia cũng chẳng thay đổi.

Lư Đông Giác cúi đầu, y không dám nhìn nét mặt huynh trưởng, chỉ thò tay vào lòng loi ra từng thứ.

Quan phòng, lộ dẫn, văn thư chứng minh thân phận, một xấp ngân phiếu đủ ngạch số.

Y lấy ra từng thứ, bày lên bàn, thanh âm run rẩy chẳng ra làm sao: “Đệ tìm cố, lâm thời xin quan viên bản địa mấy công văn thân phận này, có chúng rồi, huynh có thể quang minh chính đại xuyên phủ qua huyện, không sợ kiểm tra, cũng có thể vào ở khách ***, khỏi cần lưu lạc chịu khổ nữa, số bạc này đủ cho huynh sống tốt, huynh mau rời Triệu quốc đi...”

Y nỗ lực muốn làm cho mình nói chuyện thông thuận, nhưng thân thể và thanh âm đều không ngừng run rẩy, sắc mặt vừa xanh vừa trắng, gần như chẳng thành nhân sắc.

Lư Đông Ly tuy không thấy rõ vẻ mặt y, cũng biết y thống khổ, trong lòng thương xót, nhưng lại thật sự không nói được một chữ khuyên giải, đành phải nỗ lực tiếp tục mỉm cười, đành phải cố gắng để Lư Đông Giác thấy rằng y kỳ thật không hề để ý.

Y còn có thể để ý gì đây? Từ khi y phát hiện mình ở dân gian được hưởng thanh dự danh vọng không gì sánh bằng, y liền biết mình không có khả năng lấy thân phận ban đầu xuất hiện trước mặt người nữa. Huống chi, y cũng không hề định khôi phục thân phận.

Phong Kính Tiết đã chết, Lư Đông Ly lại có mặt mũi nào tiếp tục sống trong mắt thế nhân nữa đây.

Y không phải là người không tự mình biết mình, y tuy khổ thủ biên quan nhiều năm, nhưng bách tính bình thường chưa hề nếm trải nỗi khổ bị dị tộc đốt giết cướp bóc, bởi vậy với công tích hy sinh của tướng quân trấn quan, không có khả năng hiểu biết quá nhiều. Nếu không phải người quyên uy vô thượng tận lực tuyên dương, y sẽ không thể được truyền thành thần thánh trong bách tính.

Trong thế giới tin tức bế tắc này, lão bách tính bình thường, hiểu biết với quốc gia đại cục, thường chỉ quyết định bởi việc người thượng vị muốn cho các người biết cái gì. Mà đối với phê bình thán phục nhân vật, cũng luôn quyết định bởi người chí tôn muốn mượn tuyên dương người nào để đạt được mục đích gì.

Như các văn thánh võ thánh, các đời anh linh trong sách sử, ngay cả đế vương cũng phải hiến tế hành lễ với họ. Một quốc gia có anh hùng như vậy làm điển phạm cho mọi người là chuyện tốt, nhưng nếu người như thế bỗng nhiên sống lại, chỉ sợ Hoàng đế chính là người đầu tiên không ngửi yên.

Huống chi, nếu y sống lại, năm đó chính là giả chết kháng chỉ, một anh hùng lấy trung nghĩa văn danh thiên hạ, sao có thể có danh kháng chỉ, và Tô Lư hai nhà vì trong nhà có người trung nghĩa đệ nhất thiên hạ mà hưởng hết vinh sủng, lại sẽ vì vậy mà bị chấn động thế nào đây?

Y còn sống, y ở lại Triệu quốc, chính là một ẩn hoạn bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, Lư Đông Giác muốn để y rời đi, vốn là lẽ đương nhiên.

Lư Đông Giác cắn răng đợi cả buổi, không thấy Lư Đông Ly nói chuyện, cố lấy dũng khí ngăn đầu, thấy Lư Đông Ly ánh mắt bình thản, bên môi mỉm cười, trong lòng lại đau xót.

Y cúi đầu khẽ khóc: “Đại ca...”

Y muốn nói rất nhiều rất nhiều lời.

Đại ca, huynh có biết không, lúc huynh môg oan, đệ vô tội bị đoạt quan, thượng ty nghiêm khắc răn hỏi, thậm Thái thú như hỏi quân giặc.

Đại ca, huynh có biết không, huynh một người hàm oan, cả tộc đều bị chém, sản nghiệp trong nhà bị tịch biên, các phòng hơn trăm nhân khẩu, trôi giạt khắp nơi.

Đại ca, huynh có biết không, thái thúc công tuổi tác đã lớn như thế, không thể mỉm cười hết thọ mà mất, lại bị bọn quan lại hồ lang dọa chết.

Đại ca, huynh có biết không, huynh cả đời ngẩng đầu cúi đầu không thẹn, nhưng kết quả lại là gia nhân tông tộc phần nhiều bị lưu đầy, tiểu đường muối của thất thúc gia, tuy chưa hẳn là phú thứ xa hào, cũng là tiểu thư dòng dõi thư hương, lại bị lũ nha sai áp giải kia buông lời thô bỉ, liên tiếp muốn quấy rối, cuối cùng đành phải nhảy xuống giếng để khỏi nhục.

Đại ca, huynh có biết không, huynh tuy có thuộc hạ tình nghĩa, tri giao nghĩa sĩ, nhưng họ cũng chỉ cứu được thể diện huynh thôi, tính mạng người khác họ không thể lo, không thể giúp, bọn đệ đã chịu bao nhiêu giày vò. Ấu tử của tam đường ca còn nhỏ như vậy, đã theo cha mẹ bị nhốt trong lao, thành tù phạm, hài nhi bé nhỏ không chịu nổi khổ lao ngục, tội nghiệp nó thậm chí còn chưa học được kêu một tiếng cha mẹ đã đi như vậy.

Đại ca, huynh có biết không, huynh vì Đại Triệu quốc moi tìm nhỏ máu, Đại Triệu quốc cho huynh lại là đồ đao giết người và tru liên vô tình. Mẫu thân đệ, cũng bởi vậy mà chịu nhục trên công đường.

Đại ca, mấy năm nay huynh lưu lạc chân trời, chịu bao nhiêu khổ nạn, nhưng huynh có biết không, những thân nhân bọn đệ đây lại bởi vì chuyện mình hoàn toàn không biết, không rõ, chịu bao nhiêu tội?

Đại ca, huynh dạy đệ nhân nghĩa đạo đức, nhưng thế giới nhân nghĩa đạo đức này, đã cho chúng ta cái gì?

Đại ca, huynh dạy đệ vì nước vì dân, thế nhưng đệ làm Huyện lệnh bao nhiêu năm, toàn tâm toàn ý vì dân thỉnh mệnh, toàn tâm toàn ý không tham không oan, lại nơi nơi vấp vấp, thời thời bị cản trở, thủ trưởng động chút

là làm khó, lại khảo hàng năm bình bình, cuối cùng chờ đến chính là kết cục huynh trưởng bị giết, cả tộc bị tru.

Đại ca, chúng ta là thư hương thế gia, chúng ta đều đọc văn chương thánh nhân, nhưng mà, hóa ra kết cục của quen mình vì nghĩa chẳng phải huy hoàng, mà là thê thảm, hóa ra thủ chính không đổi, chẳng được hào quang, lại thành chê cười.

Đại ca, chúng ta ng ần ấy năm đọc, học, tin, kiên trì, có phải toàn là một trò cười.

Đại ca, huynh trước kia luôn dạy đệ, chúng ta vì nước vì dân, tận tâm tận lực, không phải vì muốn nhận được gì, nhưng chí ít không thể là vì mất đi gì chứ?

Đại ca, huynh có biết bọn đệ chờ bao lâu, mới chờ được trường sửa án này, phen vinh quang này, Tô Lư hai nhà các tông các chi mấy trăm người, sản nghiệp trả về gập bội, trong tri ều lại thưởng rất nhiều ruộng đ ồng vàng bạc.

Đệ tử các tông tuổi tương đối, đều có công danh ti ền đ ồ, thậm chí là quan chức.

Mọi thứ mà bao nhiêu nhà chịu khổ chịu tội rất nhiều đời cũng không được, nháy mắt đã thuộc về chúng ta.

Đệ một lòng vì dân bao nhiêu năm, không được lên chức nửa phân, hiện giờ lại lặc mình thành Ứng Thiên Tri phủ, quy ền cao thế lớn.

Trưởng bối trong nhà càng uy danh hiển hách, nhất hô bá ứng, dù là quan thượng nhiệm địa phương, cũng nhất định phải đến bái phỏng trước, mong kết giao một phen.

Hiện giờ Lư gia Tô gia, phú cực quý cực, tôn sùng tột cùng, nhưng bọn đệ không ai có thể quên những đau khổ ngày đó.

Chúng ta thư hương gia truyền, chúng ta tự cho là cao thượng, sau đó, một đạo mệnh lệnh, liền đuổi mọi người từ trong nhà ra như trâu bò. Bọn đệ mất đi tự do, mất đi kiêu ngạo của người đọc sách, bọn đệ bị khóa bằng xích sắt, giam giữ trong lao ngục tăm tối ẩm thấp, nghe các phạm nhân kêu đau kêu thảm, bọn đệ bị giải đến nơi hẻo lánh cùng khổ, dùng đôi tay đọc sách viết chữ, đi đốn củi khai hoang, những binh lính cấp thấp chữ đại không biết, đâu có thể tùy ý sai sử bọn đệ, tra tấn bọn đệ.

Bọn đệ không biết chờ đợi mình là cái gì, bọn đệ không biết ngày mai liệu có vận mệnh gì đáng sợ hơn.

Huynh có biết bị người đánh xuống mười tám tầng địa ngục, sau đó lại nâng lên chín mươi chín tầng trời là cảm giác gì không?

Dại ca, bọn đệ sợ, bọn đệ không thể chịu nổi nữa.

Bọn đệ với Hoàng thượng, với triều đình, với bách tính không dám có một câu oán thán, bọn đệ kính sợ tạ ơn, bọn đệ cẩn thận bảo vệ tất cả mọi thứ trong tay.

Bọn đệ không thể chịu nổi trắc trở nữa, cũng không dám đối mặt với khủng bố chưa biết nữa.

Dại ca, nếu huynh trở về, nếu huynh bị phát hiện, nếu...

Y có ngàn ấy lời muốn nói, y có nỗi khổ tâm vô tận muốn thổ lộ, nhưng cuối cùng y chỉ có thể khóc nước mắt.

Mà Lư Đông Ly chỉ bình yên bình tĩnh tiếp nhận hết thảy.

Y không nhìn thấy mặt Lư Đông Giác, nhiều năm không gặp, trong ký ức của y, tướng mạo của Lư Đông Giác, vẫn là dung nhan thiếu niên ngày xưa. Hải tử không lớn nổi đó là tiểu đệ đệ của y, có đôi mắt trong sáng, mang theo vô số nghi vấn nhìn thế giới, có đầy bầu nhiệt huyết, không chấp nhận được nửa điểm không công bằng.

Tiểu đệ đệ đó, thấy oan án là nhảy dựng lên kêu to, tra ra giao dịch trong lao ngục li ền phần nô hô to, hài tử chính trực, ngây thơ, thu ần thiện đó, hài tử luôn nói phải khảo trúng Trạng nguyên, phải làm đại quan, phải vì dân thỉnh mệnh đó.

Là y không tốt, dạy đệ đệ này tất cả đạo đức trên sách vở, lại không cho nó biết chân tướng của thế giới này, để nó một mình giữa nhân thế này, đụng đến bể đầu chảy máu.

Có lẽ thế sự đầu như thế thôi, nhân gian này, lại ở đâu ra ng ần ấy người, trời sinh là tham quan, là dung lại, là người xấu?

Chỉ là mọi người đầu đang dần dần lớn lên, đầu dần dần phát hiện, thì ra người tốt người xấu, chẳng phải khắc sẵn trên mặt, hóa ra thiện có thiện báo, ác có ác báo, chỉ tồn tại trong truyện.

Lúc bước vào quan trường, không phải mỗi người đều muốn thăng quan phát tài đâu nhỉ? Cũng có rất nhiều người như Đông Giác, mong ngóng đại triển h ồng đồ, có thành tựu, mong ngóng vì nước vì dân hiển lộ thân thủ nhỉ.

Chỉ là, sự thật luôn mọi lúc mọi nơi giày vò người, mọi người luôn sẽ phát hiện, thế giới này khắp nơi đều là mục nát, đáng sợ là bản thân cũng hãm trong phiến hủ bại này. Muốn cách tân xóa cũ, tất nhiên bản thân cũng phải hủy hết diệt hết cùng sự mục nát này. Vì thế, mọi người đều không thể không toàn lực giữ gìn mảnh mục nát này thôi.

Kỳ thật đi ầu này lại có gì không đúng đâu?

Trên đời này, cũng chỉ có một Lư Đông Ly, mới ngây thơ, vĩnh viễn không chịu lớn lên nhỉ.

Đông Giác có lỗi gì, y chẳng qua là muốn sống tiếp, y chẳng qua là muốn bảo vệ phụ mẫu thê nhi, gia nhân tông tộc mà thôi.

Y có lỗi gì đâu?

Lư Đông Ly hơi mê mang nghĩ.

Trong lòng y không hận không oán, chỉ đơn thuần thương hại tiểu đệ đệ này.

Tiểu đệ đệ của y, Tiểu Đông Giác của y, đã lớn lên. Hóa ra lớn lên, là một chuyện khiến người thương tâm như thế.

Y muốn nói, Đông Giác, đệ không có lỗi, là ta không tốt, là ta đã liên lụy mọi người, ta sẽ rời khỏi Triệu quốc, vĩnh viễn không về nữa, ta sẽ không để mọi người rơi vào nguy hiểm nữa, ta chỉ cầu, ta chỉ cầu... mọi người hãy thiện đãi mẫu tử Uyển Trinh, được chứ...

Nhưng mà, y vẫn chẳng nói được một chữ.

Y chỉ có thể tiếp tục mỉm cười, tiếp tục bằng động tác ôn nhu, đi trấn an tiểu đệ nhiều năm trước, vĩnh viễn đi theo bên cạnh, gọi từng tiếng huynh trưởng đó, hài tử là đệ là tử là đồ đó.

Cho đến giờ khắc này, y vẫn lo lắng, mình trầm mặc lâu như thế, liệu có khiến Đông Giác phát hiện mình tàn tật, liệu có khiến lương tâm Đông Giác tăng thêm gánh nặng, càng thấy bi thương.

Đông Giác, đệ không làm sai gì cả, từ đầu chí cuối, người sai chỉ là ta mà thôi. Lư Đông Ly khờ dại, không chịu lớn lên đó, mới là đầu sở gây nên hết thảy.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đánh Lén

Khi chiếc ghế phát ra tiếng rắc rắc dự báo vận mệnh sắp nổ tung, Trương Mẫn Hân lườm một cái: “Làm ơn đi, hư hao của công phải bồi thường đó.”

Tiếc là đối tượng căn bản không nghe khuyên bảo tốt đẹp của cô, theo Phong Kính Tiết đứng bật dậy, cả chiếc ghế đã tan tành, Phong Kính Tiết vẫn thấy trong lòng tức giận khó nguôi, đập bàn đi đầu khiến cái rầm: “Tên vong ân phụ nghĩa này.”

May mà Trương Mẫn Hân nhanh tay lẹ mắt, đưa tay ngăn giữa đường, trừ lực của y, mới tránh được thảm kịch cả bàn đi đầu khiến bị đập tan, máy tính trung ương phát ra một cấp cảnh báo.

Phong Kính Tiết cũng chẳng nhìn sắc mặt Trương Mẫn Hân, chỉ hung tợn nhìn màn hình chủ.

Lư Đông Giác trên màn hình đã đón Lư Đông Ly ra khỏi miếu Lư công, liên tiếp tiến ra khỏi thành, lúc này mới một mình về thành, nửa đường rất cuộc cần cù không được nữa, phục trên ngựa khóc rống không ngừng.

Trương Mẫn Hân cười nói: “Y có gì không tốt, y chẳng qua là muốn sống tiếp, không muốn để mình và người thân chịu khổ nữa. Dựa vào đâu mà họ Lư làm thánh nhân, những người có quan hệ cũng phải làm thánh nhân theo.”

Phong Kính Tiết phần nộ cực kỳ, y ngủ ba năm, kết quả lại là một chuyện hài lòng cũng không có.

Lư Đông Ly không nghe an bài của y biến mình thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này, đã đủ làm người ta buồn bực, ngay

cả thù Cửu vương cũng báo, cứ nhiên còn để Tô Lăng thừa cơ hội này thì ân tức thăng quan, thật là không có thiên lý.

Khi mới nhìn thấy tình hình của Lư Đông Ly, y kinh ngạc phần nộ đến cực điểm, cơ hồ hận không thể một quyền đập màn hình, thuận tiện cũng tấn cho Lư Đông Ly chính giữa màn hình một trận.

Trương Mẫn Hân khuyên can mãi, vẫn trấn an y đến bây giờ, vốn cho rằng Lư Đông Giác phát hiện Lư Đông Ly, chung quy sẽ nghĩ cách làm chút gì đó cho y, nhưng thật sự tuyệt không ngờ được, Lư Đông Giác toàn tâm toàn ý muốn làm, chính là ngay lập tức đuổi huynh trưởng lão sư của mình đi, dốc toàn lực bảo vệ an toàn bản thân. Phong Kính Tiết đã đến bước này, cảm thấy nếu mình còn nhịn xuống, khẳng định sẽ bị tức chết tươi.

Trương Mẫn Hân lại còn đổ dầu vào lửa nói tốt cho Lư Đông Giác: “Kỳ thật trong lòng y cũng khổ sở lắm. Coi y khóc thương tâm biết mấy?”

“Thương tâm?” Phong Kính Tiết nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Đây cũng coi như thương tâm, nói chuyện với đại ca mình bao lâu như vậy, tự mình đưa người ra khỏi thành, thời gian dài như thế, Lư Đông Ly chưa nói một chữ, y lại hoàn toàn không nhận ra Lư Đông Ly đã bị câm?”

“Y áy náy, khổ sở trong lòng, cho là Lư Đông Ly đang giận y, cho nên không chịu nói chuyện với y, đương nhiên càng thêm áy náy, cũng không dám cầu Lư Đông Ly nói gì nhiều với mình?”

“Áy náy?” Phong Kính Tiết cười gằn, “Không phải y không phát hiện, mà là phát hiện nhưng cũng không chịu suy ngẫm, không chịu đối mặt. Y khóc lóc, không phải bởi vì áy náy, mà là để giải phóng lương tâm, để lừa gạt bản thân, thuyết phục bản thân rằng mình không phải vô tình vô nghĩa, chỉ là không thể khác được.”

“Cậu nói y ích kỷ, bản thân cậu làm sao không phải ích kỷ. Cậu và Lư Đông Ly tình nghĩa thâm hậu, sinh tử chìm nổi của người khác, trong mắt cậu tất nhiên ngay cả một ngón tay Lư Đông Ly cũng không bằng.” Trương Mẫn Hân cười khẩy, “Cậu chẳng qua chỉ biết nói người khác, cậu cho cậu

thật sự là thánh nhân à? Cậu vô tư chẳng qua bởi vì, đi đâu đó căn bản không đủ để chân chính tổn thương cậu.”

Phong Kính Tiết vốn đang nhìn cô hằm hằm, nhưng bị cô nói một phen này, vẻ tức giận trong mắt ngược lại dần bình ổn, y thậm chí có thể cười cười nhàn nhạt: “Cậu nói đúng, mọi thứ tôi làm, bất quá là kiến lập sự vĩ đại giả dối trên lực lượng siêu nhiên, tôi quả thật không có tư cách đi chỉ trích bất kỳ ai.”

Chưa dứt lời y cư nhiên quay người thong thả bước đi.

Trương Mẫn Hân không ngờ y phản ứng như thế, trái lại hơi sửng sốt, lúc này y cư nhiên không thủ ở đây, cẩn thận quan sát vận mệnh của Lư Đông Ly, lại muốn đi đâu: “Cậu làm gì thế?”

“Đi làm chuyện nên làm.” Phong Kính Tiết thờ ơ phất tay, đầu cũng chẳng buồn quay lại.

Trong lòng Trương Mẫn Hân thấp thoáng có cảm giác không tốt, vừa nhắc chân định đuổi theo, trong lúc vô ý lại thấy một đạo hàn quang loang loáng trên màn hình chủ, hơi ngẩn ra, bước chân dừng lại.

Lúc hàn quang lóe lên, Lư Đông Ly không hề nhìn thấy.

Lư Đông Giác chuẩn bị khoái mã cho y, đưa y ra khỏi thành, nhưng Lư Đông Giác vừa rời khỏi, bản thân y ngay lập tức xuống ngựa.

Mất y hiện tại đã ở vào tình trạng nửa mù, nhìn mọi thứ cực không rõ, ngồi trên lưng ngựa khá nguy hiểm, y trái lại tình nguyện tự mình dắt ngựa tiếp tục đi về trước.

Mặc dù đã đáp ứng Lư Đông Giác phải rời khỏi Triệu quốc, cũng biết mình chỉ có rời đi thật xa, mới có thể cho mọi người được sống tốt, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn hoang mang thất vọng, thoáng có bi thương.

Rời khỏi Triệu quốc, rời khỏi quốc gia đã sinh y nuôi y nhưng cũng tổn thương y tột cùng này.

Rời khỏi mảnh quốc thổ y từng dốc lòng đổ máu, quên mình bảo vệ này.

Nơi này có tất cả thân nhân của y, có tất cả vương bận của y.

Nơi này có hết thảy ký ức, hết thảy tốt đẹp mà y và Phong Kính Tiết từng trải qua.

Tất cả chí hướng, lý tưởng, hy vọng của y, đều gắn trên mảnh đất này.

Những năm qua, bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu tra tấn, y lại chưa từng nghĩ đến chuyện phải trốn khỏi mảnh quốc thổ này.

Mảnh quốc thổ y từng cùng Phong Kính Tiết biết nhau hiểu nhau, cũng nắm tay bảo vệ, từng nhuộm máu Phong Kính Tiết, nhuộm nước mắt y, nơi y và người kia từng ước hẹn phải sống vai ngấm hết non sông tươi đẹp này.

Y hơi mê loạn thần thờ đi về phía trước, khi đạo hàn quang kia bỗng nhiên lóe lên, ánh mắt nửa mù của y căn bản không thể kịp thời bắt được.

Nhưng nhĩ lực vẫn linh mẫn như cũ, lại làm cho y nghe được tiếng xé gió.

Bản năng thân thể khiến y tự nhiên muốn tránh, rồi lại bằng không nghe thấy một tiếng quát: “Người cho là Lư đại nhân sẽ thật sự để kẻ hậu hoạn vô cùng là người rời đi sao?”

Tiếng quát này khiến lòng y chấn động, thân hình chột khựng, mà một khắc sau, thanh đao đã kề trên cổ y.

Tô Lăng vừa không phải tâm phúc của Cửu vương, cũng chẳng phải người gần gũi Thụy vương, nhưng cho dù là lúc Cửu vương oán hận Lư Đông Ly nhất, hẳn cũng có thể lấy thân phận thân thích của Lư Đông Ly trong thế lực của Cửu vương, từng bước lên đến vị trí Tri phủ Trấn Giang, cho dù là khi Lư Đông Ly bị oan chết, Tô Lư hai nhà đều bị liên lụy, hẳn cũng có biện pháp giữ vững vị trí bất biến, cho dù là khi Thụy vương trở

tay đánh Cửu vương, Cửu vương một hệ gần như mất hết, hẳn cũng có thể nắm chuẩn cơ hội lắc mình đầu tân chủ nhân từng bước thăng chức.

Hắn chưa từng tiến vào bất cứ một trung tâm thế lực nào, cũng chưa từng thâm nhập lý giải bất cứ một âm mưu chính trị không thể cho người biết nào.

Hắn có thể một đường thăng chức không ngừng, trăm biến không ngã, hoàn toàn dựa vào khứu giác chính trị vô cùng nhạy bén, bản lĩnh tra nhan quan sắc, thăm dò lòng người và lấy lòng thủ trưởng hơn người.

Giỏi tra nhan quan sắc, giỏi trong mọi tình thế phức tạp, tìm ra phương hướng sáng tỏ và có lợi, loại người này sức quan sát trước nay đều là kinh người.

Cho nên, Lư Đông Giác tự cho là che giấu rất tốt, lại không biết sớm bị Tô Lăng nhìn thấu.

Hôm đó sau khi thăm viếng, họ tiếp nhận yến tiệc quan viên địa phương long trọng chiêu đãi. Tô Uyển Trinh không tiện tham dự yến hội như vậy, đương nhiên là do Lư Đông Giác và Tô Lăng đi ứng phó.

Sau yến tiệc, đã là đêm khuya, Lư Đông Giác lại khắc ý đi bãi phóng quan địa phương, đề cập mình có một hảo hữu buôn bán, vì nửa đường gặp phải, tất cả công văn lộ dẫn bán dạo thiên hạ đều mất hết, xin hỗ trợ bổ sung.

Việc nhỏ thế này, quan phủ địa phương tất nhiên tuyệt không có cái lý không đáp ứng. Tuy nói chưa làm gì để kiểm chứng đã bổ sung văn kiện chứng minh thân phận thì có hơi không hợp quy củ, nhưng so với thể diện của Lư Đông Giác Lư đại nhân, tất nhiên chẳng coi là gì.

Khác thường là, Lư Đông Giác thậm chí không kiên nhẫn đợi đến ngày hôm sau, ngay đêm đó đã giục làm xong hết giấy mang đi.

Chỉ là y nóng lòng làm việc, hoàn toàn không chú ý đến cách tường có tai.

Tô Lãng đã sớm phát thân tín, nghe trộm được một phen ẩn mật này.

Hắn mặc dù đọc sách không giỏi, nhưng phương hướng giỏi trò mưu tính, trước nay lại là cực thông minh, lúc này liên hệ tề thân căn hậu quả lại một chỗ, cũng đoán ra rất nhiều chuyện. Lư Đông Giác là vào miếu, sau khi thấy tên ăn mày không biết là ai kia, vẻ mặt mới có biến hóa, sau đó lại vội vàng đi bổ sung những giấy tờ chứng minh này, y rốt cuộc là muốn giúp người nào đã không còn thân phận đây?

Hiện giờ Tô Lư hai nhà cũng coi như vinh nhục cùng nhau, hẳn tự nhiên sẽ không công khai đi truy cứu việc này với Lư Đông Giác, chỉ âm thầm phát tám kẻ thân tín tay chân nhanh nhẹn khá có bản lĩnh bên cạnh lên theo dõi Lư Đông Giác.

Vì sợ Lư Đông Giác phát hiện, mọi người theo rất xa, không dám đến quá gần.

Quả nhiên hết thảy đúng như Tô Lãng đoán, Lư Đông Giác vào miếu Lư công, không bao lâu sau liền dẫn ra một người, hai người cưỡi ngựa một mạch ra khỏi thành. Lư Đông Giác bịn rịn tiến tới tiến lui, mới buồn bã về thành.

Cho đến lúc này, tám người này mới lặng lẽ từ bốn phương tám hướng lên đến gần.

May mà Lư Đông Ly đã xuống ngựa, đi chậm rãi, họ mới có thể kịp thời đến gần.

Trước lúc xuất hành, Tô Lãng đã sớm phân phó, chỉ cần Lư Đông Giác rời khỏi, tức thời bắt người nọ lại.

Tô Lãng hiểu rõ lòng người, thậm chí trước đó phân phó, khi ra tay nếu bị người nọ phát giác, không ngại quát xưng là Lư Đông Giác bảo họ động thủ.

Khi nói lời này, Tô Lãng khá tự đắc nở nụ cười. Một kẻ ngay cả Tri phủ Ứng Thiên, cũng chỉ có thể lên lút nguy tạo chứng minh thân phận mà tặng,

Ắt là kẻ không thể gặp quang, trên người nhất định có rất nhiều ẩn mật? Mà liên quan với hết thấy bí mật, đâu không thể thiếu phản bội, giết chóc, nhờ cớ tận gốc, giết người diệt khẩu.

Bất kể người kia là ai, bị người mình tín nhiệm phản bội, ắt là cực kỳ kinh hoàng và thương tâm, lúc này vừa thất thốn, liền dễ dàng bị chế.

Huống chi cho dù người mình phái ra thất thủ, để người nọ chạy thoát, cuối cùng sẽ chỉ tìm Lư Đông Giác tính sổ, không tìm được lên đầu hắn.

Nếu hành động thành công, bất kể bí mật này là gì, chỉ cần mình làm rõ, nắm giữ, không chừng có thể nắm Lư Đông Giác trong tay. Mà nếu bí mật này đủ lớn, hắn thậm chí còn có thể từ trong đó, tìm được càng nhiều chỗ tốt có thể lợi dụng?

Dương nhiên, đã là ẩn mật, cho nên người biết tuyệt đối không thể nhiều, bởi vậy hắn cũng hạ lệnh chết, vừa bắt được người là lập tức trói lại, trùm đầu bịt miệng, trước khi mình đích thân thăm vấn, không cho phép bất cứ ai nhìn nhiều, không cho bất cứ ai nói chuyện với y.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đảo Ngược

Lúc Lư Đông Giác đi tìm Lư Đông Ly, đã là đêm khuya, sau đó lại là khóc lóc trùng phùng, rồi một đường đưa tiễn, rồi lưu luyến không nỡ. Thủ hạ của Tô Lăng chờ Lư Đông Giác đi xa mới ra tay, tuy là bắt được Lư Đông Ly, nhưng chân trời cũng dần dần bắt đầu lộ ra ánh bình minh. Lúc này, bắt một người sống về thành thì không được tiện lắm, họ liền theo kế sách định trước từ đầu, trốn vào một khu rừng rậm ven đường, phái bốn người trông coi Lư Đông Ly, bốn người khác trở về báo tin.

Tô Lăng nhận được tin tức sự thành cũng không sốt ruột, dường như vô sự mà tiếp tục cùng Lư Đông Giác và Tô Uyển Trinh rời thành về quê.

Đi không bao lâu, phía sau có người khoái mã đuổi đến, đệ danh thiếp xưng là cố nhân xin gặp, Tô Lăng viện cớ đồng môn ngày xưa yêu cầu gặp mặt, phải quay lại thành nửa ngày, liền tạm thời rời khỏi đội ngũ.

Hắn đương nhiên không hề về thành, lập tức chạy vào khoảng rừng rậm bên quan đạo, dưới cao sơn kia.

Lư Đông Ly bị họ trùm đầu cột lên cây, Tô Lăng vừa nhìn thấy khá thỏa đáng, hơi phất tay, mấy tâm phúc đi theo tự biết đi đâu tránh ra xa xa, tứ tán bốn phương, giúp hắn trông chừng.

Mọi người đều hiểu rõ có chuyện tốt nhất đừng biết quá nhiều, người người khắc ý kéo khoảng cách ra thật xa, lại thêm cây cối che lấp, bảo đảm muốn nhìn lên cũng không thấy bên này, trừ phi đại nhân có việc cần mà gọi lớn, bằng không cho dù đồng tai cũng chẳng nghe được tiếng đối thoại bình thường của họ.

Tô Lăng mỉm cười, đưa tay tháo trùm đầu, chăm chú nhìn, không khỏi kinh hãi: “Là người!”

Hắn lại không như Lư Đông Giác có thể quen thuộc đến mức vô luận Lư Đông Ly biến thành thế nào đâu có thể nhận ra, chỉ là Lư Đông Ly hiện tại đã chỉnh lại dung nhan, tuy vẫn còn nhợt nhạt tíu tít, nhưng dung mạo đặc trưng không thể lừa được người quen nào.

Lư Đông Ly nghe tiếng Tô Lăng thân thể cũng thoáng chấn động, mắt y bất tiện, chỉ có thể thông qua thanh âm để phán đoán thân phận đối phương.

“Sao lại là ngươi? Sao ngươi chưa chết, sao ngươi có thể không chết?” Tô Lăng cơ hồ hơi kinh hoảng mê loạn mà hỏi.

Đầu óc hắn ần ần hỗn loạn, tôn vinh hiện giờ của Tô Lư hai nhà, cao vị của bản thân hắn, hầu như đều dựa vào Lư Đông Ly chết oan mới được. Nếu Lư Đông Ly không chết, vậy sẽ dẫn phát phong ba thế nào ở Triệu quốc, chuyện này thực sự chấn động khiến hắn mê loạn một hồi, gần như không thể suy nghĩ, mắt nhìn Lư Đông Ly trừng trừng, miệng chỉ hỏi, lại quên mất không tháo miếng vải bịt miệng Lư Đông Ly.

So với sự khiếp sợ của Tô Lăng, phản ứng của Lư Đông Ly trái lại khá bình thản. Y tự dưng bị người bắt trói, về mặt lại không có kích động hoảng loạn gì lớn, lúc này nghe tiếng Tô Lăng, chỉ hơi chấn động, song không kinh ngạc lắm.

Tô Lăng định thần, lúc này mới chú ý đến Lư Đông Ly đã bị bịt miệng theo phân phó của mình, vội vàng móc mảnh vải kia ra, hai tay đè chặt vai Lư Đông Ly, dùng sức quá lớn, ngón tay cũng cách quần áo bấm vào cơ thể y: “Ngươi thành thật cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi vẫn còn sống? Năm đó vụ oan án kia của ngươi, có phải còn bí mật động trời gì khác?”

Kỳ thật Lư Đông Ly cho dù không bị bịt miệng cũng chẳng nói được, chỉ là lúc này bị Tô Lăng bóp hai vai đau nhói, nghe trong giọng nói của hắn, nổi kinh hoàng, cuồn cuộn nhiệt và bức thiết đó, trong lòng chỉ nhàn nhạt thở dài, về mặt bình tĩnh nhìn về phía bóng người màu máu trước mắt kia.

Không nhìn thấy dung nhan, lại có thể tưởng tượng dáng vẻ vì diện cu ờng mà méo mó dữ tợn lúc này. Lâu như vậy không gặp, tính tình đúng là chẳng thay đổi chút nào, vĩnh viễn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, vĩnh viễn đầu tìm kiếm hết thảy có thể bị hấn lợi dụng.

Y bình tĩnh như vậy, lại khiến Tô Lăng sau khi giật mình lâm vào hấp tấp, cũng dần bình tĩnh trở lại: “Phải rồi. Ta ép hỏi người làm gì, tính nết người ta còn không biết sao, chuyện người không muốn nói, cho dù dùng hết khổ hình thiên hạ, cũng chẳng bức được người nói ra một chữ.”

Hắn nở nụ cười, mắt nhìn chằm chằm Lư Đông Ly, trong mắt đầy vẻ do dự: “Bắt được người, cũng chẳng biết là phúc hay họa, Lư Đông Ly sống sờ sờ. Ha ha, một thánh nhân sống sờ sờ, anh hùng sống sờ sờ. Đây quả thật là củ khoai lang phỏng tay nhất trên đời, ta nên làm gì đây?”

Hắn nói như mớ, dùng tay nâng cằm Lư Đông Ly, trong mắt đầy vẻ chế nhạo: “Giết chết người, diệt trừ mối họa lớn nhất. Bất kể năm đó rốt cuộc có ân tình gì, chỉ cần người chết rồi, chỉ cần người không xuất hiện nữa, Tô Lư hai nhà như môi với răng, phú quý giúp nhau, như là núi cao.”

Lư Đông Ly chỉ trềnh tĩnh nghe, ngay cả vẻ mặt cũng chẳng mảy may biến hóa.

Tô Lăng cảm hận nhìn y: “Luôn là thế này, người luôn cao cao tại thượng thế này, cứ như thế toàn thế giới chỉ có mình người là thánh nhân, những người khác đều ti tiện như sâu kiến. Người không sợ chết, người không sợ chịu khổ, người thanh cao, cho nên, làm thân thích của người, mẹ kiếp phải chịu tội. Người làm Tri huyện Tri phủ, không chịu giúp ta một phen, người làm Đại soái, còn muốn kéo chân ta, người có biết làm thân thích của người, ta phải xơi bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu tội, phải khom lưng uốn gối bao nhiêu mới có thể miễn cưỡng an ổn làm quan trong phạm vi thế lực của Cửu vương gia? Ta biết người trước nay luôn khinh thường ta, người là quân tử, ta là tiểu nhân. Nhưng quân tử của ta, thánh nhân của ta, sinh tử tính mạng bản thân nằm trong tay tiểu nhân ta đây, người có nằm mơ cũng không ngờ được đâu nhỉ?”

Lư Đông Ly chỉ hơi cau mày, y luôn tự nhận tuy nghiêm khắc ki ền chế bản thân, lại chưa từng cưỡng c ầu người, thật sự không hiểu lắm, bất mãn và phẫn hận của Tô Lăng với y vì sao nghiêm trọng như thế. Lúc này y thật không phải đặc biệt quan tâm sinh tử bản thân, ngược lại cảm thấy Tô Lăng ngữ khí kích phẫn như thế, cảm xúc mãnh liệt như thế, có lẽ nhập chương đã sâu, tổn thương mình còn hơn tổn thương người.

“Giết người, sẽ không còn hậu hoạn, nhưng giết người r ồi, ta lại có thể nhận được gì? Người căn bản không sợ chết, mà gọi là Lễ bộ Thị lang ta đây tuy nói quan đủ lớn, tuy nói đã ở trung khu, kỳ thật chẳng qua là hình thức cho người thiên hạ coi thôi, thực quyền quả thật có hạn. Vinh hoa phú quý của ta đúng là đủ ổn định, ổn định đến mức sẽ không mất chức, nhưng cũng rất khó tiếp tục thăng quan nữa.” Tô Lăng lẩm bẩm, năm ngón tay bóp cổ Lư Đông Ly, khi lỏng khi chặt, hiển nhiên trong lòng hết sức mâu thuẫn.

“Nhưng không giết người, không giết người, hậu hoạn vô cùng. Nhưng nếu ta thử một lần, cuộc một ván, mạo hiểm càng lớn, biết đâu được càng nhiều hơn.” Tô Lăng khẽ cười rộ, khom lưng k ề đến bên tai Lư Đông Ly, nhẹ nhàng nói: “Đông Ly, hảo muội phu của ta, người biết không? Ta tuy rằng không phải thần tử tâm phúc của bộ hạ, nhưng bản lĩnh tra nham quan sắc, phỏng đoán ý bề trên, có thể thắng bất cứ ai bên cạnh y. Mặc dù bộ hạ giả rất giống, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra, kỳ thật y không thích người chút nào, y cực kỳ cực kỳ ghét người. Mặc dù y đích thân viết văn tưởng niệm người, mặc dù y đích thân chủ trì nghi thức cúng tế người, mặc dù y tự mình tiếp kiến thân nhân của người, nói đến chuyện của người, thậm chí than thở khóc lóc, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra, hết thấy toàn là giả, toàn là đóng kịch, y ghét người, y hận người...”

Thanh âm của Tô Lăng trầm thấp mà u bí, phảng phất như cách vô số thời gian và không gian, mang theo ác ý và lạnh lùng vô tận, cứ thế lạnh lẽo truy ền vào tai.

Lư Đông Ly nghe mà trong lòng sửng sốt mê mang. Thụy vương không thích y, đi ều này cũng là lẽ đương nhiên, năm đó y đã một hơi cự tuyệt hiệu trung cho Thụy vương, nhưng chưa đến nỗi vì lý do kiêu này mà thật sự

hận y thấu xương chứ? Thân là quân chủ, có lý do gì ghi hận một thần tử còn con ngay cả mặt cũng chưa chính diện trông thấy một lần? Nhưng Tô Lăng nói như đinh đóng cột, mà bản lĩnh dò xét lòng người, phỏng đoán ý bề trên của hắn, cũng quả thật rất cao minh, hắn sẽ không tính sai đâu.

Y ở đây trong lòng hỗn loạn, không quá chú ý Tô Lăng lúc này đang lâm vào mâu thuẫn cực độ.

“Hoàng thượng hận người, nhưng lại không thể không làm ra vẻ tán thưởng người, nâng người lên, thông qua ở dân gian thần thánh hóa người, để đức nên địa vị anh chủ một đời của bản thân. Y để người chết là người thành thần thành thánh, thế nhưng, nếu đem người sống sờ sờ đưa đến trước mặt, y nhất định sẽ cao hứng vô cùng, y rốt cuộc có thể mặc sức giày vò người mình hận.” Tô Lăng nhếch khóe miệng thành một nụ cười dữ tợn, “Thân là Hoàng đế, mọi sự muốn gì làm đó, hiếm khi có một hai chuyện không làm được. Nếu có thể thỏa tâm nguyện của y, nếu có thể làm cho y hiểu được, ta vô cùng trung tâm với y, cho dù là chuyện liên quan đến thân gia tính mạng mình ta cũng không giấu, nếu...”

Trong mắt hắn bốc lên dục vọng điên cuồng, nhưng trên mặt lại vẫn có vẻ do dự.

Không ai biết, nếu cho đương kim Hoàng đế biết, Lư Đông Ly còn sống, vậy những người được hưởng sái vinh quang của Lư Đông Ly, sẽ có vận mệnh thế nào.

Giết chết Lư Đông Ly, bí mật lớn nhất có thể bảo toàn, phú quý hiện có không còn uy hiếp nữa, nhưng cũng khó mà tiến thêm một bước.

Dâng Lư Đông Ly lên, vừa có thể là nguy hiểm chí đại, vừa có thể là cơ hội chí cao.

Lúc này Tô Lăng như một con bạc điên cuồng, vừa khát vọng mùi vị thắng lợi khi dốc toàn lực, nhưng cũng thấp thoáng hơi sợ hãi tai nạn thua sạch mọi thứ.

Lòng càng loạn, tay càng vô ý thức nắm chặt, càng mâu thuẫn, sức mạnh trên tay càng gấp bội.

Lư Đông Ly chau mày, cổ đã cảm thấy đau đớn và áp bách cực đại, hô hấp cũng bị ép ngừng.

Nếu Tô Lăng còn tiếp tục mâu thuẫn hỗn loạn như vậy nữa, e rằng trước khi hắn phục hồi *** thân ra quyết định, Lư Đông Ly đã bị hắn bóp chết.

Nhưng giờ này khắc này, người chân chính nắm giữ cục diện không hề là Tô Lăng.

Lư Đông Ly là đệ tử thân truyền của Phong Kính Tiết, vì an nguy của Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết gần như đã vắt nát óc, tìm kiếm phương thức hữu hiệu nhất để dạy y võ công.

Tuy nói Lư Đông Ly học nghệ khi tuổi đã quá lớn, không có khả năng trở thành cao thủ tuyệt đỉnh gì, nhưng thuật luyện khí Phong Kính Tiết truyền cho, vốn là nội công tâm pháp thiên hạ chí tuyệt, đừng nói y lúc trước từng chuyên tâm khổ luyện, cho dù ba năm nay y lưu lạc chân trời, không thêm luyện công, trong giấc mơ, nội lực cũng vẫn tăng trưởng.

Mà chiêu thuật kỹ xảo, Phong Kính Tiết càng phí hết tâm huyết dồn lại *** hoa, chuyên thiết kế rất nhiều chiêu thuật *** diệu giúp y, cho dù y nội lực không hề cao minh, mượn để tự bảo cũng có thừa.

Cho dù là cao thủ đứng đầu đến đây, trong mười đến hai mươi chiêu, cũng không dễ dàng đánh ngã Lư Đông Ly như vậy.

Mà nhiều năm chinh chiến sa trường, công phu trong đao quang kiếm ảnh luyện ra, kinh nghiệm chiến trường, tâm tính trầm ổn trong gió tanh mưa máu lịch luyện ra, đừng nói mấy kẻ gọi là cao thủ dưới tay Tô Lăng không so nổi, ngay cả những lão giang hồ đó, sợ cũng chưa chắc có thể theo kịp.

Lư Đông Ly vốn chính là một nhân vật văn thái võ lược, trí dũng mưu lược đầu thập phần xuất chúng. Y lương thiện, không có nghĩa là y dễ bắt nạt, y nhân hậu, không có nghĩa là y ngu xuẩn. Dưới mọi tình huống bảo trì bình tĩnh, làm ra phán đoán chính xác, đây là kinh nghiệm tâm đắc của nhiều năm lĩnh binh, cho dù sa trường huyết chiến, mấy vạn người giao phong, lúc lập kế hoạch, y cũng có thể bảo trì tâm tình sáng tỏ, há lại bị mấy tùy tùng thị vệ con con khống chế.

Mấy năm nay, y luôn bị người lăng nhục đánh chửi, chẳng qua là bởi vì bản thân y không muốn bảo vệ mình, không muốn đánh trả làm người bị thương thôi.

Nhưng khi nguy hiểm chân chính buông xuống, bản năng tôi luyện từ nhiều năm sa trường, làm cho y lập tức cân nhắc né tránh phản kích.

Nhưng một tiếng quát vu oan Lư Đông Giác kia của địch nhân đã khiến y thay đổi chủ ý.

Một tiếng quát đó mặc dù khiến lòng y kinh hãi, nhưng không hề hoảng loạn phần nộ.

Cho dù là y hiện tại, đã chịu đả kích quá sâu quá nặng, y oán trời, y tự khổ, nhưng chưa bao giờ giận lây người thiên hạ, càng chưa hoàn toàn tuyệt vọng với thế đạo nhân tâm. Y biết tình đời hiểm ác, lại vẫn cứ tin tưởng có một chút quang minh, y hiểu được nhân tính yếu đuối, lại thủy chung tin chắc một phần lương thiện kia.

Y biết Lư Đông Giác có lẽ không thể quang minh chính đại đứng ra bảo vệ y, nhưng chưa từng có một thời một khắc hoài nghi tiêu diệt y sẽ ám hại y như vậy.

Một tiếng quát này vang lên, tâm niệm thoáng thay đổi. Đối phương có thể nói ra câu này, sợ là đã tra biết Lư Đông Giác và y có quan hệ, lúc này cho dù có thể giết hoặc bắt hết những người này, nhưng y miệng không thể nói, mắt không thể thấy, sợ cũng không tra ra được chủ mưu sau lưng, vạn nhất để lại hậu hoạn cho Lư Đông Giác, làm sao an tâm được.

Vừa đổi ý, thân thể đang muốn né tránh liền dừng lại, chỉ làm như kinh hoàng vô thức, để người đao kiếm chế trụ, sau đó nhanh chóng trôi lại.

Trong cả quá trình, tâm tình y đều bình tĩnh như băng tuyết. Y không thích dùng âm mưu, nhưng không có nghĩa là y sẽ dễ dàng bị người âm mưu ám hại. Y thành tín với người, không có nghĩa là y dễ dàng bị người lừa gạt.

Trút đi biểu tượng vô trợ của người lưu lạc, tạm thời buông ra tâm tình cam chịu, y vẫn có đủ dũng khí và trí tuệ, đối mặt với mọi kẻ địch, mọi hiểm cảnh. Chỉ bởi vì, vẫn muốn bảo vệ thân nhân của y, vẫn muốn bảo vệ thân nhân đã vứt bỏ y.

Nhưng mà hết thấy Tô Lăng đều không biết.

Trong lòng trong mắt hắn, Lư Đông Ly vẫn là một thư sinh văn nhược thuở nhỏ cùng nhau lớn lên mà thôi. Những truyền thuyết Lư soái anh dũng trong dân gian đó, cũng chỉ là truyền thuyết thần thánh hóa y thôi.

Cái tên chỉ biết đọc sách viết chữ đó, làm sao có thể thật sự cầm đao giết người? Các đời Thống soái văn thần của Triệu quốc, lại có người nào thật sự có bản lĩnh lên chiến trường, nhưng đi đâu cũng chẳng ảnh hưởng võ công hiển hách của bao nhiêu Nguyên soái được truyền thành mỹ đàm.

Tô Lăng quá mức vào trước là chủ, bị ký ức ngày xưa đánh lừa, thậm chí dù hắn từng chính mắt thấy Lư Đông Ly cưỡng ép Tổng đốc ở phủ Tổng đốc, hắn cũng không hề cảm thấy đó là đại trí đại dũng, cương nghị quả quyết, rõ ràng là điên cuồng càn quấy, kích động buồn cười.

Hắn tự cho là đã nắm hết thấy trong tay, lại không biết, hết thấy của mình đã bị người khác nắm giữ.

Bắt đầu từ lúc nghe ra giọng hắn, Lư Đông Ly đã lảng máng đoán ra chuyện gì. Chờ Tô Lăng điên cuồng mà nói một phen như vậy, Lư Đông Ly càng vì phát giác thù hận của Thụy vương với mình mà thấy mê mang.

Y vốn còn muốn tiếp tục bảo trì trầ n mặ c, xem có thể nghe được càng nhi ều ẩ n mậ t hơn không, nhưng tiếc rằng bản thân Tô Lăng bởi vì mâu thuẫn và hỗn loạn cực độ mà có phần mất khống chế, nếu Lư Đông Ly còn tiếp tục nhẫn nại nữa, bản thân thật sự sẽ ngạt thở mà chết.

Phương pháp xử lý khi không thể nhin được nữa rất đơn giản, hai tay chọt chấn, như ban ngày khi ở sài phòng, trực tiếp chấn đứt dây trói.

Sau đó khi đối phương căn bản chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, tay trái đã duỗi ra, túm cổ tay đang bóp cổ y mà vặn một cái, li ền phát ra tiếng “rắc rắc”.

Tô Lăng đau đốn, mở miệng kêu đau, nhưng tay phải của Lư Đông Ly đã đúng lúc bóp chặt cổ hắ n, cắt ngang xương tiếng kêu kia.

Sau đó, Tô Lăng chỉ cảm thấy trời đất quay cu ồng, thân bất do kỷ bị một cỗ sức mạnh cường đại xoay tròn nửa vòng, lưng bịch một tiếng đâm lên gốc cây vừa r ẫ i trói Lư Đông Ly.

Tình thế nháy mắt đã đảo ngược, biến thành Lư Đông Ly dùng tay bóp cổ Tô Lăng mà đè chặt lên cây.

Trong mắt Tô Lăng đầy vẻ hoảng sợ không tin, hắ n muốn giãy giụa, nhưng sức mạnh cường đại kia, lại khiến hắ n ngay cả ngón tay cũng chẳng thể động đậy một chút. Cổ tay đau nhức khiến hắ n đau muốn chết, thế nhưng ngay cả kêu thẳ m cũng không sao phát ra. Bốn phía có thủ hạ của hắ n, nhưng mỗi kẻ đều thức thời tránh đi xa tít, hắ n lại chẳng có sức phát ra bất cứ một tiếng báo hiệu hô hoán nào.

Trong tầ n mắt hắ n chỉ còn lại Lư Đông Ly.

Giờ này khắc này, Lư Đông Ly nắm trong tay toàn cục, lại vẫn bình tĩnh. Lư Đông Ly tay khống chế sinh tử của hắ n, lại không thấy mảy may kích động và phẫn nộ.

Lư nguyên soái trong truyền thuyết của thiên hạ bách tính, bị vây trong bất cứ chiến cuộc ải khó nào, đều có thể vững vàng ứng biến, nhìn thấy

bất cứ huyết chiến giết chóc nào, đâu có thể bình tĩnh thông dong, mỗi một bước ứng đối, nhất định lạnh băng, mỗi một lần xuất kích, nhất định có thể trúng yếu hại đó. Một mặt khác của Lư Đông Ly mà hắn chưa bao giờ tin tưởng thật sự tồn tại trên đời đó. Hắn cuối cùng đã thấy, nhưng dường như...

Cái gì cũng muộn.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lẩn Trốn

Vừa rồi là Tô Lăng do dự không biết xử lý Lư Đông Ly thế nào mới tốt, mà hiện tại, lại phải đến lượt Lư Đông Ly vì xử trí Tô Lăng thế nào mà do dự bất định.

Với tình trạng miệng không thể nói, mắt không thể thấy trước mắt, muốn chất vấn chuyện cũ ẩn mật gì cũng chắc chắn không được. Huống chi Tô Lăng chỉ là một tiểu nhân vật giỏi bò lên trên, trong bất cứ một phương thế lực nào cũng không thể tiếp xúc cơ mật trung tâm.

Hiện tại y mặc dù đã hoàn toàn khống chế được Tô Lăng, nhưng tình thế không thể cứ cương ở đây, bốn phía dù sao cũng còn thủ hạ của Tô Lăng, chờ lâu quá họ tất sẽ qua đây.

Y lại không như Tô Lăng, sắc mặt âm tình bất định, thì thảo tự nói không quyết, chỉ hơi nhú mày, thoáng có vẻ phiền não.

Tô Lăng bị y bóp đau cả cổ, hô hấp gian nan, cổ tay bị gãy xương càng đau đớn vô cùng. Về mặt cầu xin nhìn Lư Đông Ly, muốn mở miệng xin tha, nhưng căn bản không thể ra tiếng, đành phải liều mạng nặn ra vẻ xin rủ lòng thương, lại chẳng biết Lư Đông Ly căn bản không nhìn rõ vẻ mặt hắn.

Lư Đông Ly chỉ trầm mặc trong thời gian cực ngắn, liền đưa tay xé một miếng vải lớn từ trên áo Tô Lăng, vo thành một cục, trực tiếp nhét vào miệng Tô Lăng.

Mảnh vải vừa rồi Tô Lăng lấy ra khỏi miệng y đã tùy tiện vứt đi, Lư Đông Ly mắt bất tiện, khẳng định không thể tìm ra, chẳng qua may mà Tô Lăng còn một thân tơ lụa, muốn nhét miệng bao nhiêu người cũng dư sức.

Sau khi xác nhận Tô Lăng không thể ra tiếng, y lúc này mới buông năm ngón tay, nhưng tay vừa buông tức khắc đã nắm thành nắm, thụi ngay bụng Tô Lăng.

Tô Lăng bị đau, lại chẳng kêu được, chỉ từ trong mũi phát ra một tiếng hừ khê, cả người mềm nhũn ngã xuống đất, tứ chi bởi vì đau đớn mà không ngừng co quắp.

Nhưng Lư Đông Ly không hề dừng tay, lại hung ác đá một cước, tiếng xương sườn bị gãy không hề lớn song rất rõ ràng.

Lư Đông Ly vẻ mặt hơi động, thoáng do dự, nhưng vẫn giơ tay đánh tiếp.

Tô Lăng đời này chỉ mới hai lần bị giày vò thân thể, một lần là lần trước bị Phong Kính Tiết đánh quân côn, một lần chính là lần này bị Lư Đông Ly tấn.

Lần trước quân côn kia đánh tuy lợi hại, nhưng bị đánh là mộng, dù sao không thương tổn đến gân cốt. Song lần này Lư Đông Ly đánh thật sự rất ác.

Phong Kính Tiết đã dạy y mấy chốt cao minh nhất trong đạo sức, cũng từng giảng giải cho y biết, thân thể nơi nào yếu ớt nhất, không chịu nổi đau đớn nhất, làm sao dễ dàng đập tan ý chí phản kháng, thậm chí là năng lực động đậy của đối phương.

Hiện giờ y toàn bộ chiếu theo mà làm, Tô Lăng đau đến độ gần như hận không thể đâm đầu chết luôn cho xong.

Hắn bị đánh đến toàn thân co quắp, thân thể như không phải của mình nữa, xương cốt lại gãy vài khúc, cả thân thể đều khao khát được cao giọng rú lên, nhưng ngay cả chút tiếng động cũng chẳng phát ra nổi.

Giờ này khắc này, trong ý thức của hắn trừ đau cũng chỉ có đau, căn bản không thể suy xét bình thường, đừng nói xin tha, đến cả thù hận cũng chẳng nhìn được nữa.

Thân thể bị thương tổn nặng, cả người cuộn lại như con tôm, nằm dưới đất mặc Lư Đông Ly tùy ý đá đánh.

Bất quá Lư Đông Ly chung quy không phải người bạo ngược, đánh mấy cái, đoán loại người nhiều năm hưởng phúc như Tô Lăng cũng đã đến cực hạn chịu đựng, lập tức thu tay bất động.

Y lẳng lặng đứng bên cạnh Tô Lăng chỉ còn hô hấp yếu ớt, mặt lại chẳng thấy vui vẻ khoái ý.

Y vốn không phải người trời sinh bạo ngược. Cho dù là trước kia chỉ huy tác chiến, thời chiến cố nhiên có thể bình tĩnh như băng tuyết, thông dong ứng đối, mỗi kích nhất định trúng yếu hại của địch quân. Mà hậu chiến, dù là công lao ngút trời, cũng không xóa được vẻ mệt mỏi và thâm lương của y khi nhìn thấy thi thể khắp nơi, máu tươi khắp mắt.

Vốn loại người như Tô Lăng, thật sự giết đi mới tốt, nhưng niệm Tô Lăng là huynh trưởng duy nhất của Tô Uyển Trinh, con trai duy nhất của nhạc phụ nhạc mẫu, y dù thế nào cũng không thể hạ sát thủ.

Huống chi, Tô Lăng tuy tham bĩ, nhưng không phải kẻ chủ mưu hãm hại y năm đó, chẳng qua là một tiểu nhân vật tay sai, để người thượng vị dùng làm dao thôi, thật muốn so đo cũng chẳng đáng.

Bản thân Lư Đông Ly vốn cũng không ghi thù lắm, nếu chỉ vì được mất của mình, y căn bản sẽ không tổn một sợi tóc Tô Lăng. Nhưng năm đó Tô Lăng hại Phong Kính Tiết vô tội bị trọng hình, chuyện này lại khiến y canh cánh trong lòng đến tận hôm nay. Nếu dễ dàng tha cho Tô Lăng thì rất không công bằng với Phong Kính Tiết.

Một phen ra sức đánh này, thực ra thu ần là muốn báo thù thay Phong Kính Tiết, thoát nhìn đánh tuy rất hung rất ác, tuy nơi nơi nhằm vào nhược điểm thân thể, khiến người phải nếm thống khổ lớn nhất, kỳ thực sẽ không thật sự tạo thành trọng thương nguy hiểm cho sinh mạng hoặc vĩnh viễn khó phục hồi.

Lúc này đánh cũng đánh xong, trong lòng không hề cảm thấy thống khoái dễ chịu, ngược lại càng thêm buồn rầu.

Y đứng bên cạnh Tô Lăng một lúc, nếu có thể nói, khả năng vẫn sẽ nói đôi câu khuyên răn, nhưng tâm niệm chợt chuyển, dù là nói rách miệng, chẳng lẽ Tô Lăng sẽ thật sự nghe sao?

Vừa nghĩ vậy, càng buồn bã, y quay đầu lặng lẽ im tiếng đi vào sâu trong rừng.

Y không cần đắn đo nhiều, cũng chẳng cần uy hiếp Tô Lăng giữ bí mật. Lư Đông Ly chưa chết, sự thật này chính là đả kích lớn nhất với Tô Lư hai nhà. Nếu có thể bắt sống y, Tô Lăng lên giao y cho Hoàng đế, không chừng còn có thể nhận được thưởng bất ngờ gì, nhưng nếu chỉ là biết tin tức y còn sống, lại để y đào tẩu, Tô Lăng lại tự mình đem chuyện này thành thật báo với Hoàng đế, thế chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

Y cũng chẳng cần cảnh cáo Tô Lăng không được làm hại Tô Uyển Trinh hoặc Lư Đông Giác. Hiện giờ Tô Lư hai nhà, vinh nhục cùng nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đặc biệt là Tô Uyển Trinh, làm quả phụ của mình, được hưởng địa vị và danh vọng cách biệt. Cho dù tương lai Tô Lư hai nhà có tai ách gì giáng xuống, có Tô Uyển Trinh cũng có đường chu toàn. Tô Lăng nếu muốn yên ổn phú quý trước mắt, chỉ có thể tiếp tục trợ giúp Lư gia, bảo vệ Uyển Trinh.

Y càng không lo lắng Tô Lăng không cam lòng, tiếp tục truy bắt y. Tô Lăng là quan viên trong triều, Lễ bộ Thị lang nghe thì rất uy phong, ở địa phương lại chẳng có thực quyền gì, hẳn không thể trực tiếp điều động lực lượng địa phương. Nếu muốn tìm quan viên địa phương hiệp trợ, làm sao bịa chuyện hoàn toàn kín kẽ? Vạn nhất để người ta phát hiện chân tướng mình chưa chết, truyền khắp thiên hạ, có hại nhất chính là bản thân hắn.

Cho nên, vô luận có nhìn thế nào, Tô Lăng trận này chỉ có thể chịu đòn toi công, bị thiệt nặng, cũng chỉ đành im hơi lặng tiếng nuốt xuống bụng.

Lư Đông Ly tính thật đúng lý hợp tình, đi không hề vương bận.

Mặc dù có tám người tứ tán canh giữ bốn phía, nhưng rừng thẳm cây rậm, Lư Đông Ly lại có ý che giấu hành tàng, nhẹ nhàng hành tẩu, im hơi lặng tiếng xuyên qua rừng rậm, trốn vào sâu trong núi thẳm.

Lần này đi, là mau chóng rời khỏi Triệu quốc, vĩnh viễn không về hay là ẩn giữa núi rừng, làm bạn với dã thú cây cối, không vào hồng trần thế gian nữa, bản thân Lư Đông Ly kỳ thật cũng không biết.

Điều duy nhất y biết, bất quá là, lý tưởng của y, chí hướng của y, tất cả trông chờ, tất cả hạnh phúc của y, sớm đã bị nghiền thành tro bụi giữa trần thế này. Mà hiện tại, y không có tên, không có thân phận, không có thân nhân, không có bằng hữu, cũng không có tương lai, chỉ có thể vĩnh viễn trốn trong bóng tối, không để thế nhân biết, chỉ vì sống mà sống, chỉ vì một tâm nguyện của bằng hữu đã mất mà sống, chỉ vì muốn mình tiếp tục chịu đựng thống khổ mà sống.

Hồng trần nhân thế đẹp hơn tốt hơn, nhưng đã chẳng thể ngắm nữa, bi thương nhưng nhớ trong lòng đậm hơn sâu hơn, y cũng chẳng thể nói nữa.

Y vốn vẹn chỉ là sống, rõ ràng lòng đã chết, người lại vẫn phải sống.

Mà sau khi y lặng yên rời đi hơn một canh giờ, bọn thị vệ tứ tán trông chừng chờ mãi, thật sự có phần không chờ nổi nữa, rốt cuộc có người cảm thấy không thích hợp, đánh bạo quay lại, phát hiện Tô Lăng bị đánh dở sống dở chết, hai mắt trắng dã, mặt mũi bầm dập mà cố tình chẳng cách nào ngất đi, còn bị người ta bịt miệng, ngay cả một tiếng kêu đau cũng không thể phát ra.

Thị vệ nọ lớn tiếng kêu những người khác đến giúp, bản thân thì vội vàng lôi miếng vải khỏi miệng Tô Lăng.

Mà Tô Lăng miệng vừa được tự do, không kêu rên cũng chẳng kêu thảm, lại là miệng sùi bọt mép. Bởi vì đau đớn thời gian dài, ngay cả rên rỉ cũng chẳng còn sức lực phát ra.

Mọi người đều nghĩ Tô Lăng sắp chết, mỗi kẻ sợ đến tái mét mặt mày.

May mà sau khi cẩn thận đưa Tô Lăng về thành, mời đại phu đến xem, mới phát hiện thương tích của Tô đại nhân thoát nhìn rất nặng và quả thật rất đau, thậm chí ngay cả xương cốt cũng gãy, nhưng không hại đến tính mạng, chỉ cần đi điều dưỡng tốt là nhất định có thể khá lên.

Chẳng qua vì xương cốt gãy mấy chỗ, thời gian đi điều dưỡng tất nhiên phải dài đến nửa năm.

Việc này cũng khiến quan địa phương liên can cực chấn động, lũ lượt đến thăm viếng.

Thế nhân lúc này mới biết Tô thị lang một mình quay lại muốn thăm một vị đồng môn ngày trước, trong lúc vô ý lại ở trên đường ngoài thành gặp phải cường đạo, bị người cướp sạch, còn bị thương cực nặng.

Vì việc này, quan địa phương dốc sức chỉnh đốn trị an bản địa, trong mấy trăm dặm, đừng nói cường đạo, ngay cả trộm vặt lưu manh trên phố cũng bị nhốt hết vào ngục, tra tấn truy thăm một trận, nhưng cuối cùng vẫn không thể tra ra kẻ thương Tô thị lang rốt cuộc là đám cường đạo nào.

Trái lại bách tính bỗng được lợi to, có một đoạn thời gian rất dài trị an vùng này tốt đến không thể tốt hơn, quả là không nhạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, đã đạt tới kỳ vọng tiêu chuẩn của thánh nhân trong truyền thuyết.

Đương triều Lẽ bộ Thị lang trên đường hộ tống Lư phu nhân về quê gặp phải cường đạo bị thương nặng, việc này chẳng những truyền khắp cả nước, thậm chí chấn động triều đình, dẫn đến Ngự sử hạch tội, thiên tử minh chiếu, quan viên địa phương liên can hoặc biếm hoặc giáng hoặc quở, làm ra một phen phong ba lớn lắm.

Mà Tô Lăng bị đánh đến mức mặt mũi biến dạng, ngay cả phu nhân mình cũng không nhận ra nổi, bị ép nghỉ dài hạn, nằm trên giường nghỉ ngơi hơn nửa năm trời, đợi khi thân thể khỏe, trong triều sớm chẳng có vị trí thích hợp để hắn trở về. Tuy nói Hoàng đế cũng từng năm lần bảy lượt phát ý chỉ an ủi, trong cung cũng từng liên tiếp tặng linh dược trị thương, các quan to trong triều người người hứa hẹn rằng chỉ cần có ghế trống,

nhất định sẽ sắp xếp cho hắn, nhưng khuyết ngạch chờ tới chờ lui, luôn không chờ được. Tô đại nhân đầu đội chức suông mà không có tí tạo thực quyền thực vị, chỉ có thể ngồi đó mà đợi.

Hết thấy những điều này, lại đầu là chuyện về sau.

Chuyện của Tô Lư hai nhà cố nhiên khá được người Triệu quốc để ý, xảy ra chút việc nhỏ là lan truyền cả nước, nhưng trong Tiểu Lâu giờ này khắc này, chẳng còn ai nhàn tâm nhàn thú đi chú ý biến hóa trong phạm tục hồng trần này.

Gần như tất cả học sinh Tiểu Lâu hiện tại đều tụ lại một chỗ, vây chặt một người ở giữa.

Mà giọng điệu của mọi người, cũng đầu na ná nhau.

Hoặc kinh hãi, hoặc khó hiểu, hoặc chỉ trích, hoặc khuyên can.

“Kính Tiết, cậu điên rồi à?”

“Cậu chẳng dễ dàng gì mới qua được khảo thí, về sau có cả đồng ngày lành quang minh hạnh phúc. Có lý do gì mà tự mình chui vào bể khổ nữa.”

“Đúng vậy, chiếu theo quy củ chúng ta ngoại trừ mô phỏng, là không thể tùy tiện bước vào nhân thế, làm như vậy là vi quy nghiêm trọng.”

“Đâu chỉ là vi quy, chẳng những mấy đời vất vả toàn bộ uổng phí, điểm nhất loạt thành không, mà còn bị ghi lỗi nặng, không chỉ trường học sẽ phạt cậu, cục quản lý thời không cũng sẽ không tha cho đâu.”

“Trời ơi, cậu bình tĩnh một chút, suy nghĩ hậu quả một chút được không?”

Mọi người kinh giận lẫn lộn, nói không ngừng, mà Phong Kính Tiết vẫn bị mọi người vây công lại chỉ nhàn nhạt mỉm cười, từ đầu chí cuối ngay cả lông mày cũng không rung rinh.

Triệu Thần vừa giận vừa gắp: “Kính Tiết, chúng ta cố gắng như thế đâu là vì thông qua khảo thí, một khi mất hết điểm, toàn bộ lặp lại, lại có giày vò khổ nạn ngàn năm. Hơn nữa, vạn nhất nhà trường ghi lỗi nặng, xử phạt cậu, hậu quả càng khó mà tưởng tượng. Hơn nữa cục quản lý thời không xử lý vi quy rất nghiêm khắc, cậu có thể bị trói buộc trong cơ thể phạm tục, ở h ồng tr ần chịu khổ, năm mươi năm không được giải thoát. Vạn nhất cậu ở nhân gian gặp phải đại kiếp, nhưng ngay cả chết cũng không thành, vậy quả thực...”

“Năm mươi năm cái gì? Tôi thấy hành vi biết rõ còn cố phạm này của cậu ta, tối thiểu phải đến hạn mức bảy mươi năm.” Ngô Vũ cũng nhú mày, “Hơn nữa không được một chút trợ giúp của Tiểu Lâu, không thể sử dụng các loại dị năng, nhận đủ mọi hạn chế. Việc này và khi chúng ta lịch thế bình thường, chơi trò chơi thần tiên hạ phạm là hoàn toàn bất đồng. Cậu thật muốn vì một lý do không ra sao, mà khiến mình rơi vào cảnh ngộ nhục cười tứ cố vô thân kiểu đấy sao?”

Mọi người đều nhìn chằm chằm Phong Kính Tiết với vẻ mặt cực trịnh trọng.

Đối với họ mà nói, lịch thế h ồng tr ần, là vì hoàn thành khảo thí không do mình quyết thôi. Cũng như những sinh viên được nuôi chi ều từ bé, phải đi quân huấn chịu khổ vậy, quân huấn dù khổ hơn nữa, được cái thời gian rất ngắn, qua được rồi chính là cuộc sống trường học tự do, mà nếu quân huấn này dài lâu không ngừng không nghỉ, bảo người ta làm sao chịu được.

Người thành thị, thỉnh thoảng đến sơn thôn hoang vắng ở vài ngày, đó là hưu nhân giải trí, nhưng bắt họ đến nơi mǎng hoang đó định cư mấy năm liền, thì chính là chịu tội sống.

H ồng tr ần đẹp hơn tốt hơn, trong mắt họ chẳng qua là thế giới của sâu kiến, một người yên lành, sao có thể lao vào giữa đám sâu kiến, lại còn bị gò bó chặt, thi lại, trừng phạt, xử phạt của cục quản lý thời không, hết thấy cộng lại không chừng sẽ có hai ba ngàn năm trắc trở khổ nạn, chỉ nghĩ thôi đã khiến người không rét mà run.

Thế mà Phong Kính Tiết lại chỉ thoải mái cười rộ: “Cảm ơn, hóa ra cường chế trói buộc tối đa cũng chẳng qua bảy mươi năm, tôi trước kia vẫn tưởng tối thiểu phải một trăm năm cơ chứ. Cảm ơn cho biết, tôi hiện tại thoải mái hơn rồi.” Y buông tay, nhìn Ngô Vũ, mặt hàm tiếu, trong mắt lại chẳng mấy may có ý cười, “Hơn nữa, tôi không phải vì một lý do chẳng ra sao mà làm chuyện thế này, lý do của tôi vô cùng đầy đủ...”

Trong mắt y chợt lóe lên tia sáng rực rỡ, từng chữ nói ra, như đinh đóng cột, lại tự có âm áp: “Bằng hữu của tôi hiện tại cần tôi.”

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Trở Về

“Y không hề cần cậu.” Trương Mặc Hàn lạnh lùng nói, “Tôi đã thấy y ứng biến thế nào, đối mặt với ải khó thế nào. Cậu sớm đã cho y đủ dũng khí và trí tuệ, không phải không có cậu là y không sống nổi.”

“Y là đồ đệ tôi dạy dỗ, tôi tự nhiên biết năng lực của y, đây cũng là nguyên nhân tôi lúc trước có thể yên tâm mà chết. Nhưng, y cần tôi, không phải bởi vì không có tôi thì y không sống nổi, mà là bởi vì sau khi tôi chết như vậy, y cho dù sống, cũng không còn sinh thú, cho dù sống, cũng chỉ bởi vì lời hứa với tôi.” Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói, “Tôi không thể mất thấy bằng hữu sống như cái xác không hồn, lại vờ như không hay biết gì.”

“Nhưng đây không phải trách nhiệm của cậu...”

“Đây là trách nhiệm của tôi.” Phong Kính Tiết bình tĩnh ngắt lời cô, “Y có hôm nay, có thể nói đầu là tôi hại. Không có tôi chỉ điểm thúc đẩy, y khả năng chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ, cuối cùng bởi vì không thể đối kháng với hắc ám của cả thế giới, mà bãi quan bị trục. Không có tôi nhiều mặt trợ giúp, y làm lớn hơn cũng có hạn, mà tai nạn sau đó phải chịu cũng có hạn. Không phải vì trợ giúp tôi, y sẽ chẳng lấy thân văn thần thủ vệ biên quan, chịu đựng nỗi khổ phu thê phụ tử chia lìa. Thậm chí cuối cùng, không phải kiên trì của tôi, y cũng sẽ chẳng sống không bằng chết như bây giờ.”

Phong Kính Tiết vẻ mặt hơi ảm đạm: “Lúc trước tôi vốn định sau khi tiếp chỉ, lập tức tự sát, như vậy có thể giảm thống khổ của y đến thấp nhất.”

“Cậu điên rồi.” Triệu Thiên tức giận mắng, “Chúng ta nghiêm cấm tự sát, làm thế sẽ bị trừ điểm.”

“Đúng vậy, sẽ bị trừ điểm.” Phong Kính Tiết cay đắng nói: “Tôi ích kỷ biết mấy, chỉ bởi vì không muốn bị trừ điểm, chỉ bởi vì cuối cùng trong lòng có chút suy nghĩ điên cuồng, mê loạn muốn nhìn thử, sự tình đến bước cuối cùng kia, y có phải vẫn sẽ kiên trì đến cùng, chỉ bởi vì, tôi lại điên cuồng mà thấp thoáng khát vọng y phải chẳng có thể làm gì đó cho mình, tôi liền khiến y chịu đau khổ thể thảm như vậy. Tôi để y trở mặt nhìn tôi nhận hết tra tấn, tôi bức y tự tay giết chết mình, tôi hại y, bao nhiêu năm nay, miệng không thể nói, mắt không thể thấy, sống không bằng chết. Tôi còn luôn một sương tình nguyện cho là tính toán giúp y, tôi còn luôn cảm thấy, cho dù y vì tôi mà đau thương, thời gian lâu dài chung quy có thể xóa mờ vết thương, tôi còn lừa mình dối người mà cho rằng, chỉ cần vẫn có lý tưởng vì nước vì dân, y sẽ không sa vào đau thương quá lâu.”

“Nếu không có cậu, y cũng bất quá là một tiểu nhân vật, cậu một đường dìu y trợ y, y mới có thể đi đến bước hôm nay, nhưng cậu không phải bảo mẫu của y, cậu không thể nào bảo vệ y cả đời. Trong Định Viễn quan, là y đã vứt bỏ cậu, là y không bảo vệ cậu, trước mặt cái gọi là quốc gia đại cục, y xem cậu nhỏ nhất không đáng kể, hết thấy hiện tại, bất quá là y nên được.”

Phong Kính Tiết mỉm cười, trong mắt lại có chút chế nhạo: “Trương Mẫn Hân, đây là thế giới hiện thực, không phải mấy bộ tiểu thuyết yêu tới yêu lui, yêu sống yêu chết mà cậu từng coi. Người trong truyện, có thể vì cái gọi là tình yêu, không cần cha mẹ, không nhận thân nhân, mặc kệ sự môn, bất chấp quốc gia, vì yêu một người, ngay cả thiên hạ hưng vong, sinh linh đờn thán, cũng chẳng liên quan đến họ. Cậu có thể cảm thấy, loại gọi là tình cảm chảy cạn máu thể nhân, cũng muốn giữ lại người mình yêu, cho dù phụ hết thiên hạ, cũng không phụ người yêu đó rất mỹ lệ, rất cảm động. Tôi lại cảm thấy đi đâu đó quá sức ích kỷ buồn cười. Người trong hiện thực nếu làm ra chuyện kiểu này, thì chỉ khiến người phát rét. Lư Đông Ly tôi biết, chưa bao giờ làm chuyện như vậy. Nếu y là hạng người sẽ vì tư tình mà phụ thiên hạ, y cũng không thể trở thành bằng hữu chân chính của tôi.”

Trong vẻ tươi cười của y dần lộ ra ý kiêu ngạo, loại kiêu ngạo vì bằng hữu mà từ nội tâm phát ra đó, y cơ hồ lấy thái độ trên cao nhìn xuống mà

nói với Trương Mẫn Hân: “Cậu sẽ không lý giải loại tình cảm này, cũng không biết kính trọng loại tình cảm này. Tình thân, tình bạn, tình yêu, lý tưởng, trách nhiệm, lương tri, hết thảy đều là nhân sinh quan trọng nhất, không cần cưỡng cầu loại nào đẹp nhất trọng nhất. Y chưa bao giờ phụ tôi, y chưa bao giờ đặt tôi ở vị trí nhỏ nhất không đáng kể, y trước nay luôn trân trọng tôi, coi như tính mạng.”

Trương Mẫn Hân không thể ngờ lòng tốt của mình, lại bị y coi thành lòng lang dạ thú như vậy, giận dữ nói: “Cậu nói thì vĩ đại lắm, nhưng cậu còn không phải vì tư tâm nhất thời mà không tự sát, không phải lúc thần trí mất hết, ngày ngày kêu cầu y cứu cậu.”

Phong Kính Tiết vẻ mặt thoáng buồn bã, lại lập tức thản nhiên nói: “Không sai, bất kể đạo lý lớn nói dễ nghe thế nào, tôi cũng quả thật từng có nháy mắt yếu đuối, nháy mắt dao động, sâu trong lòng tôi, cũng đích xác có rất nhiều tư tâm tạp niệm. Nhưng, tôi sẽ không vì thế mà xấu hổ tự ti, tôi là người, tôi có máu có thịt, cũng sẽ có nhược điểm, có tham niệm, sẽ yếu đuối, sẽ phạm sai lầm. Lư Đông Ly cũng giống tôi, chỉ là y càng kiên định hơn tôi, càng có thể chống lại sự yếu đuối của nội tâm hơn tôi mà thôi. Không ai trời sinh đã là thánh nhân, là người thì phải có dục vọng, có tư tâm. Mà người và động vật khác biệt ở chỗ, chúng ta biết sai và có thể sửa, chúng ta có thể chiến thắng sự tà ác và tư niệm trong lòng mình. Cho nên, chúng ta mới có thể sáng tạo nên văn minh huy hoàng như thế.”

Y khẽ cười rõ, vẻ mặt trong sáng, đưa tay chỉ màn hình chủ: “Trương Mẫn Hân, tôi biết cậu coi thường y, cậu cảm thấy y bất quá là một con kiến. Nhưng, cậu chớ quên, chính bởi vì bao đời nay, có người như vậy, họ bền gan vững chí, họ bỏ sinh quên tử, họ từng đời người sau tiếp bước người trước, vì bách tính và thiên hạ, tranh thủ công bằng và quyền lợi, lúc này mới có thể làm cho nhân loại từ mông hoang hướng đến văn minh, từng đời tiến bộ, từng đời truy tìm chế độ tốt hơn tự do hơn, thích hợp cho cả thế giới phát triển hơn, có thể cho bách tính công bằng hơn, lúc này mới có thể giới tự do của chúng ta hôm nay, lúc này mới cho cậu hôm nay, có thể từ trên cao phán xuống, miệt thị họ như sâu kiến.”

Trương Mẫn Hân vừa tức vừa giận, rõ ràng là cô tụ tập mọi người đến khuyên can Phong Kính Tiết, sao hiện tại biến thành cô bị Phong Kính Tiết giáo huấn: “Được rồi, cậu nói nhiều đạo lý lớn hơn cũng vô dụng, bọn tôi sẽ không cho cậu ra ngoài. Đây là vi quy, trái với pháp luật thời không, đây là phạm tội, làm bạn cậu, bọn tôi không thể giương mắt nhìn cậu đi sai đường. Huống chi cậu chẳng những tự mình muốn về, còn định mang theo mấy thứ không phù hợp với thời đại đó, đây là tội chống lên tội, các tội cùng phạt, cậu thật sự chán sống rồi.”

Phong Kính Tiết bật cười, đưa gói đồ trong tay: “Ai nói là mấy thứ không phù hợp với thời đại? Đại hoàn đan, hắc hắc tán, phản mệnh hoàn, hắc ngọc đoạn tục cao, đây đều là mấy thứ của thời đại đó mà.”

Mọi người cùng giận dữ nhìn y, mấy người đồng thời quát: “Giảo biện.”

Càng là cổ đại y dược không phát triển, mọi người càng thích truyền lưu chuyện thần y kì được gì đó, gì mà người chết sống lại xương trắng sinh thịt, gì mà chỉ cần còn một hơi là có thể cứu về, gì mà xương cốt nát hết, kinh cân đứt sạch, bồi chút linh dược là khỏi.

Kỳ thật loại dược này, chẳng những cổ đại không có, cho dù là hậu thế mấy ngàn năm, y dược cực phát triển, cũng chưa từng thật sự trông thấy.

Bản thân Phong Kính Tiết từng làm ngự y một đời, tạo nghệ với y học cổ đại cực sâu, sau khi về Tiểu Lâu, rảnh rỗi vô sự, bèn lại nghiên cứu một số y học đời sau.

Tuy nói thời đại của Tiểu Lâu, bởi vì người người có thể tùy tiện đổi thân thể, nghiên cứu y học hầu như đều đã dừng lại, nhưng y học trước đó, quả thật đã đạt đến một đỉnh cao khó tin.

Phong Kính Tiết vì giết thời gian, từng như ham vui, lợi dụng máy móc hiện đại, làm ra rất nhiều linh dược chỉ trong truyền thuyết cổ đại mới có thể tồn tại.

Lần này sau khi hồi tỉnh, thấy cảnh ngộ của Lư Đông Ly, y căn bản không có do dự khó xử gì, ngay lập tức quyết định một lần nữa trở lại nhân gian. Bất quá, muốn làm tốt, tất phải có lợi khí, công cụ vẫn phải mang nhiều chút. Máy thứ hiện đại hóa công nghệ cao của Tiểu Lâu, không có khả năng mang đi, mấy loại thuốc bản thân y trước kia ham vui làm ra, vốn chính là chế theo truyền thuyết cổ đại, vậy cũng miễn cưỡng xem là đồ cổ đại, mang theo khẳng định không sai.

Mặc dù y cũng biết thị lực và năng lực ngôn ngữ của Lư Đông Ly, chương ngại lớn nhất khả năng chỉ là vấn đề tâm lý. Bất quá, mấy thứ linh đan diệu dược kiểu này, trước nay càng nhiều càng tốt, mang theo chung quy không hại.

Cho nên, y mới xem được một nửa, liền đứng dậy rời khỏi, chạy đi thu dọn đồ.

Trương Mẫn Hân quả thực dùng ánh mắt chỉ hận rèn sắt không thành thép mà liêu mạng tròng bạn mình. Vốn tính toán là, hiện trạng của Lư Đông Ly có thể giấu thì giấu, không thể giấu thì tận lực khuyên bảo, để Phong Kính Tiết đừng quá đau lòng. Nào biết tên khốn này, ngay cả đau lòng một bước này cũng bớt, thậm chí cả đấu tranh tâm lý cũng không có, trực tiếp nói đi là đi, thật cho rằng trở lại hồng trần là ra đường mua đồ ăn hả.

Bảy mươi năm ở suốt nhân gian, mà còn không thể như trước kia khi lịch thế, một khi chết là lập tức trở về. Cho dù người trong Tiểu Lâu, văn võ song toàn, tài tuệ tuyệt thế, cũng không thể bảo đảm ứng phó được mọi khổ ách, ngộ nhớ chết, hoặc là trọng thương, vĩnh viễn hãm trong thân thế, không được tự do quay về Tiểu Lâu, quả là khủng bố vô cùng. Huống chi, cho dù một đời này qua hết thì thế nào, sau đó xử phạt truy cứu tương ứng thêm vào, sợ chẳng phải là khổ nạn hai ba ngàn năm.

Chỉ vì giày vò của một phạm nhân, chỉ vì muốn trong mấy chục năm nháy mắt lướt qua nắm tay hỗ trợ, liền bõ vào khổ nạn hình phạt mấy ngàn năm, tên kia rốt cuộc có còn lý trí cơ bản nhất không.

Sau đó, cô đã giận đến không muốn nói chuyện, phần nọ nói: “Cậu thích nói đạo lý lớn gì đâu tùy, dù sao bọn tôi cũng sẽ không tha người, cho dù trời cũng phải trời lại, bọn này sẽ không để cậu tự hủy mình như vậy.”

Phong Kính Tiết hơi nhú mồm, đã có chút tức giận không nhịn được.

Ngay khi cục diện đang bế tắc, một tiếng quát ngắn vang lên: “Y muốn đi thì cứ để y đi, cho dù là phạm tội, cũng không hại người khác, cho dù là vận kiếp bất phục, cũng là lựa chọn của bản thân y, chúng ta lại dựa vào đâu mà dùng cách nhìn của mình, để quyết định vận mệnh của người khác.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn sang người duy nhất đứng ra ủng hộ Phong Kính Tiết này. Trương Mẫn Hân cả giận: “Phương Khinh Trăn, cậu tàn nhẫn với thế gian thì cũng đành, sao ngay cả với bạn học cũng chẳng có quan tâm cơ bản nhất?”

“Bạn học không chỉ cần quan tâm, cũng cần tôn trọng. Đối với quyết định của bản thân y, chúng ta có thể không tán đồng, nhưng nhất định phải tôn trọng, hướng chi...” Phương Khinh Trăn ngữ khí thoáng ngừng, “Nếu ta có một bằng hữu như vậy, ta cũng sẽ vì y mà làm như thế.”

Bao quát Phong Kính Tiết được y ủng hộ, mọi người đều dùng ánh mắt sừng sốt không tin mà nhìn y.

Qua cả buổi, Trương Mẫn Hân mới chậm rãi nói: “Mạnh miệng ai chẳng biết nói, nhưng nói cũng phải có người tin nha. Cứ với tính tình tự tư tự lợi cực đoan điên cuồng này của cậu, coi thử những Hoàng đế đứng phải cậu đó xúi quẩy biết mấy, họ chỉ bởi vì ngẫu nhiên một lần không đặt cậu ở vị trí đệ nhất, đã kết cục thảm, loại người nơi nơi lấy đại cục làm trọng, luôn hy sinh bằng hữu như Lư Đông Ly nếu đứng phải cậu, trời biết cậu có thể làm ra chuyện gì.”

Phong Kính Tiết mặt lộ vẻ không vui, tuy biết Trương Mẫn Hân không phải nhằm vào y, nhưng cũng không thích có người bình luận Lư Đông Ly như vậy.

Mà Phương Khinh Trần chỉ cười nhàn nhạt, trong mắt đều là lãnh đạm và kiêu ngạo: “Người như mấy người, làm sao mà hiểu được?” Y cơ hồ hơi lạnh lùng mà nhìn mọi người một cái, chẳng thèm giải thích nửa câu nữa.

Người khác làm sao hiểu được? Y chưa từng yêu cầu tình yêu của mình nhất định phải được đặt trên hết thảy, y chưa từng bức bách người yêu thừa nhận, y so với phụ mẫu thân nhân, so với bằng hữu sự nghiệp, so với quốc gia bách tính, càng quan trọng hơn.

Y muốn, vẹn vẹn là sự kiên trinh của bản thân tình yêu. Y lần lượt gặp phải đả kích, không phải vì quân vương coi trọng quốc gia hơn, mà chỉ bởi vì yêu không đủ.

Tất cả những lý do đường hoàng, đều không giấu được sự thật là yêu nhau không đủ đó, họ thậm chí không thể cho y sự tín nhiệm tối thiểu.

Y không ngại vì bảo hộ quốc gia mà đối mặt với ải khó, y không quan tâm vào thời khắc nguy cấp, người yêu bởi vì đại cục mà mặc y rơi vào khốn ách, y không e ngại bất cứ nguy hiểm và ải khó nào, đi đâu y oán hận, chỉ là phản bội và không thể tín nhiệm.

Từ đời đầu tiên Khánh quốc nữ vương đề phòng cản tay y, đến bao nhiêu năm sau, một vị nữ vương khác bởi vì âm mưu vụng về của người khác liên tục phát hiện lầm với y. Nhiều năm sinh tử sống vai cùng Yên vương, không ngăn được nghi kỵ phòng bị sau khi công thành danh toại, nhiều loại che chở với Sở Nhược Hồng, không đấu lại đế vương tâm thuật đơn giản nhất.

Y chưa từng yêu cầu, người yêu của y, đặt y trên quốc gia bách tính. Y không sợ khổ nạn, không sợ hy sinh, y thậm chí có thể không đẻ bụng, khi không thể lưỡng toàn, người y yêu, vì quốc gia đại cục mà vứt bỏ y. Chỉ cần một khắc cuối cùng, có thể chân thành đối đãi, thật lòng không dối là được.

Y hận, vẹn vẹn chỉ là dối trá, yếu đuối, hoài nghi, phản bội sau ngàn tình vạn ái, thề thốt vạn ngàn.

Y làm, chỉ là báo đáp mà thôi. Bất luận là yêu hay hận, là chân tâm đối đãi, hay là nghi kỵ hoài nghi, y đều đồng dạng, hễ báo gấp trăm ngàn lần.

Hết thấy hết thấy, chẳng qua như thế, chỉ là không một ai hiểu được, bao quát thấy y, bạn y, người y lựa chọn giúp đỡ kia, cũng không hề hiểu được.

Y cũng cùng những học trò khác xem ghi chép mô phỏng của Phong Kính Tiết, người khác lắc đầu ta thán, không hiểu Phong Kính Tiết vì sao nghiêm túc như thế, hờ hững như thế, y lại chỉ cảm thấy hâm mộ.

Người khác cảm thấy hết thấy Phong Kính Tiết làm, đều rất ngốc rất không đáng, vì một bằng hữu luôn vứt bỏ mình. Y lại chỉ thấy trong đoạn hữu nghị này, không có nghi kỵ, không có hiểu lầm, chưa từng có mảy may dao động và nghi kỵ. Tình nghĩa như thế, thuần khiết trong suốt, rạch rỡ như lưu ly, sáng như thủy ***. Tình cảm tốt đẹp như thế, hiểu nhau tin nhau và ủy thác nhau như thế, khiến y vừa ao ước vừa thất vọng.

Người khác luôn cười nói, Phong Kính Tiết không đáng, người khác luôn phẫn nộ, Lư Đông Ly khiến người không thể tha thứ, người khác luôn lo lắng, không thể để Phong Kính Tiết biết chân tướng, không thể để y làm chuyện ngốc nghếch.

Mà y, lại chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

Tình nghĩa giữa Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, cần gì người khác trí bình. Giữa họ, chưa từng có đáng hay không, tha thứ hay không gì đó. Vì bằng hữu như vậy, có chuyện gì là không thể làm, lại hà tất lưu tâm cái gì là thông minh cái gì là ngốc nghếch.

Phát ngôn và thái độ ngoài dự tính của Phương Khinh Trăn, khiến cả cục diện lại cương, nhưng vòng vây ngăn cản của mấy học trò lại không mảy may lợi lỏng.

Phong Kính Tiết hơi sốt ruột nhướng mày, trời ơi, lẽ nào còn phải bức y nhảy lên đánh ra ngoài sao.

Cũng may, trước khi kiên nhẫn của y dùng hết, người cứu trường rốt cuộc đã đến.

“Tất cả quây thành một đồng làm gì, muốn đánh niệm lực? Nơi này là phòng tổng khống chế, nếu phá hủy dụng cụ quan trọng gì, các trò còn muốn về nhà không?” Khi tiếng giáo sư Trang truyền đến, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, dạt ra hai bên nhường đường.

Giáo sư Trang chậm bước đi tới, ánh mắt lại khóa chặt Phong Kính Tiết: “Kính Tiết, trò là người thành niên rồi. Tôi là đạo sư của trò, quyền hạn của tôi về vụn vặt chỉ là giám thị việc học của trò. Lựa chọn của trò hiện tại, tuy rằng trái với nội quy của nhà trường, cũng trái với pháp luật của cục quản lý thời không, nhưng bởi vì sẽ không hề hại đến người khác, cho nên, tôi sẽ không cưỡng chế vụn vặt trò. Nhưng, bản thân trò cũng phải nghĩ kỹ, chúng ta sau khi xuyên đờ thời không, sẽ không thể sử dụng thân thể kim cương bất hoại ban đầu nữa. Cho dù là trong Tiểu Lâu, thân thể trò cũng không khác biệt phạm nhân, đến nhân gian, hạn chế rất nhiều. Hơn nữa, thân thể trò hiện tại không hề giống đời trước, trở về nhân gian, Lưu Đông Ly cũng không thể nhận ra trò là Phong Kính Tiết. Trò không được bất cứ trợ giúp gì của Tiểu Lâu, đồng thời không thể sử dụng hệ thống định vị tự động và thiết bị thuận di, chỉ có thể dùng máy chuyên chở đưa trò ra đại sơn, để trò tự mình lên đường. Trời đất rộng lớn như thế, bằng sức mình trò, làm sao đi tìm một người tự giấu mình, sau khi tìm được y, làm sao để y tiếp nhận trò. Đừng quên trò không thể cho y biết chân tướng Tiểu Lâu, bằng không máy tính trung ương của chúng ta sẽ lập tức phá hủy y. Thọ mệnh của con người rất ngắn ngủi, trong thời gian ngắn như thế, không mục đích mà tìm một người lưu lạc tứ xứ, bảo vệ y an toàn, làm cho cuộc sống của y tốt hơn, cũng giải trừ khúc mắc của y, cơ hội thành công của chuyện này, sẽ không lớn hơn mò kim đáy bể, trò thật sự xác định, trò muốn làm như vậy?”

Phong Kính Tiết mỉm cười, ánh mắt y từ đầu chí cuối không mấy may dao động: “Giáo sư, thành và không thành, do trời. Làm và không làm, do em!”

Giáo sư Trang khe khẽ thở dài một tiếng, khoát tay: “Nói đến bước này rồi, tôi cũng chẳng còn lời gì nữa, trò đi đi.”

Phong Kính Tiết gật đầu, quay người bước đi, quyết không mảy may do dự.

Đám học trò nhìn nhau, trong mắt phần nhiều có vẻ mê mang vô thức.

Phong Kính Tiết đi đến trước cửa, khoảnh khắc cánh cửa tự động mở ra kia, Trương Mẫn Hân rốt cuộc nhịn không được kêu lên: “Nỗ lực lịch thế toàn bộ hóa thành bọt nước, tương lai còn phải chịu đựng mấy ngàn năm khó khăn, chỉ vì một chuyện hy vọng xa vời, căn bản không có khả năng thành công, có đáng không?”

“Đáng.” Trả lời không phải Phong Kính Tiết rời đi không một lần quay đầu kia, mà là Phương Khinh Trần ung dung đứng bên.

“Đương sự cảm thấy đáng chính là đáng, bất cứ cách nhìn nào của người ngoài chúng ta đều không có ý nghĩa. Hơn nữa...” Y ngưng mắt nhìn cánh cửa vừa đóng lại kia, ánh mắt lại như xuyên qua cửa, truy tìm bóng dáng Phong Kính Tiết dứt khoát không về, rốt cuộc ần ần có ý hướng về, “Lúc y quyết định, căn bản sẽ không đi cân nhắc vấn đề đáng hay không nhàm chán như thế.”

Cả phòng không chế chủ hoàn toàn tĩnh lặng xuống, các học trò hoặc là thâm tư, hoặc là thở dài, hoặc là lắc đầu, hoặc là không để ý.

Mà giáo sư Trang chỉ nhìn Phương Khinh Trần một cái thâm thâm.

Trước kia vẫn cảm thấy Khinh Trần tính tình quá cực đoan tùy hứng, hiện giờ mới biết, hóa ra tên học sinh ngoan Phong Kính Tiết này, lại cũng là một kiêu. Chẳng qua phương thức tùy hứng của hai người là bất đồng, đi các cực đoan không giống nhau thôi.

Phong Kính Tiết hoàn thành luận văn rồi lại đem thành tích của mình hoàn toàn hủy đi, mà Phương Khinh Trần, nếu còn tiếp tục như vậy, thì

vĩnh viễn không có khả năng hoàn thành luận văn, làm người hướng dẫn, mình nên làm gì đây?

Ông nặng nề thở dài. Ôi, bên dưới có học sinh lực lượng khoáng cổ tuyệt kim, tính cách cũng đùng dưng kỳ đột quái dị như A Hán, có đệ tử cực độ tùy hứng, tùy ý làm bậy như Phương Khinh Trần, cư nhiên còn có loại như Phong Kính Tiết, nhìn như khôn khéo nghe lời, khiến tất cả lão sư lấy làm kiêu ngạo, một khi bộc phát, liền triệt để phá tan kỷ lục, trở thành học sinh đầu tiên từ trước đến nay, trái quy đi đâu nghiêm trọng như thế.

Ôi, làm đạo sư của chúng, mình rốt cuộc là xúi quẩy, hay là may mắn. Là sẽ vì chúng mà tâm lực mệt lử, hay sẽ bởi vì chúng mà danh lưu trong lịch sử giáo dục?

So với phiến não của đạo sư, đám học sinh cũng chẳng hề thoải mái.

Trương Mẫn Hân chẳng thèm lên tiếng, ngẩng trở lại đài khống chế chủ, thao tác vài cái, màn hình chủ chia ra làm đôi, một bên hiện ra thân ảnh Phong Kính Tiết, bên còn lại là nơi Lư Đông Ly đang ở.

Ánh mắt mọi người đều tự nhiên mà nhìn về màn hình chủ.

Lần này, Phong Kính Tiết một lần nữa vào đời, không còn may mắn đường lui, vô luận sinh tử họa phúc, trong thời gian ngắn cũng không thể về Tiểu Lâu nữa.

Y sẽ gặp phải những gì, y có thể thành công không, hết thảy đều không một ai biết.

Rất lâu sau, không biết là ai, khe khẽ hỏi một câu: “Chúng ta... Chúng ta thật sự không giúp một chút nào sao?”

Trong phòng đi đâu khiến chủ là một phiến trầm tĩnh, chẳng ai trả lời.

PHONG TRUNG KÍNH TIẾT

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đêm Nay Đêm Nao

Phong Kính Tiết ra roi giục ngựa, không ngủ không nghỉ như thế mà đi đã rất nhiều ngày. Trên áo trên tóc đều lấm tẩm cát bụi, xa xa nhìn lại cả người lẫn ngựa đều là bụi đất lem nhem.

Sau khi rời Tiểu Lâu, y triển hết khinh công, đến chỗ có người, bỏ tiền mua một con ngựa, bắt đầu ngày đêm kiêm trình.

Mỗi khi đến một nơi, đều đổi khoái mã, một lần nữa lao đi.

Khoảng cách quá xa xôi, ngày ấy ngày không ngủ không nghỉ lao đi như thế, đến hiện tại cũng vừa mới vào bên cảnh Yên quốc, để qua hai ba quốc gia nữa, vượt đại hải xa xôi, quay về Triệu quốc, không biết còn phải mất bao nhiêu thời gian, càng không biết trong thời gian này, Lư Đông Ly sẽ gặp phải những chuyện gì.

Y hiện tại căn bản không nghĩ, khả năng tìm được Lư Đông Ly rốt cuộc là bao nhiêu, đi đâu duy nhất y có thể làm hiện giờ, chỉ là gấp rút lao đi mà thôi.

Ngựa lao như bay, giữa đất trời dường như chỉ còn lại tiếng vó ngựa lên lên xuống xuống, cùng với... tiếng hô hoán đột nhiên vang trong đầu kia.

“Kính Tiết, Kính Tiết, mau trả lời.”

Phong Kính Tiết ngẩn ra, cơ hồ cho rằng đây là ảo giác của mình. Hiện tại y vì quy vào đời, theo quy định Tiểu Lâu sẽ cắt đứt mọi liên hệ với y, tiếng hô hoán này lại vì đâu mà đến.

“Kính Tiết, xảy ra đại sự, mau trả lời đi.”

Phong Kính Tiết phục hồi *** thần, lúc này mới hỏi: “Chuyện gì?”

“Tiểu Dung và A Hán đều xảy ra chuyện.”

“Tiểu Dung?” Phong Kính Tiết kinh ngạc vô cùng. A Hán gặp chuyện không coi là quá ngạc nhiên, siêu nhân này rất không biết bảo vệ mình, thân mang lực lượng vô song, lại luôn rất xúi quẩy. Nhưng Tiểu Dung, đó chính là ưu sinh nhất nhì, bản lĩnh lớn lắm, người nào có thể khiến y bị thiệt.

“Chính là Tiểu Dung đó, thật không biết gần đây làm sao nữa, mấy cậu y như đụng tà, nối tiếp nhau chọc họa, rước tai vạ. Tiểu Dung lúc bị người lăng trì được một nửa, sử dụng siêu năng lực, một mình đánh mấy ngàn người, hiện tại thân thể đã bị phản phệ lực lượng, thể thảm vô cùng. Mà A Hán bên kia càng nguy hiểm, cậu ta dường như đã vì không chịu nổi thống khổ, sắp đến bờ bùng nổ rồi. Cậu cũng biết, với lực lượng của A Hán nếu mất khống chế thì tình hình sẽ nghiêm trọng chừng nào...”

Phong Kính Tiết nghe mà ghen hòng trở mắt: “Đi đâu này sao có thể? Tên Tiểu Dung đó luôn biết nặng nhẹ hơn bất kỳ ai, mà A Hán không phải trước nay luôn trì độ đến mức ngay cả chịu khổ cũng chẳng có cảm giác sao?”

“Việc này nói ra thì dài lắm.” Trương Mẫn Hân không có thời gian nói rõ với y, chỉ ngắn gọn đem cảnh ngộ của hai người nhanh chóng nói một lần.

Phong Kính Tiết nghe mà kinh ngạc vô cùng, kinh thán liên tục.

“Nói tóm lại, nói chung là, giáo sư đã phái Khinh Trầm ra ngoài thu thập tàn cục, nhưng đợi cậu ta chạy đến bên đó thì vẫn còn một thời gian nữa, cậu hiện tại không phải đang ở ngay trong Yên quốc sao? Mau đến giúp Tiểu Dung một chút, đóng linh đan diệu dược trong tay cậu kia cũng vừa vặn có công dụng. Đúng rồi, tuy nói cậu vì quy vào nhân gian, Tiểu Lâu không thể trợ giúp các cậu, nhưng chỉ cần cậu tận lực bảo hộ học sinh của trường, nhà trường đương nhiên sẽ có báo đáp. Cho nên, chờ sau khi cậu đến Triệu quốc, bọn tôi tuy không thể thông báo chính xác vị trí của Lư

Đông Ly, nhưng có thể cho cậu biết phương hướng đại khái, có thể cho cậu biết, cậu đang cách y ngày càng gần, hay là ngày càng xa.”

Phong Kính Tiết thoải mái mỉm cười, kỳ thật cho dù không có bất cứ h ồi báo gì, y cũng không thể mắt thấy bạn chịu khổ mà ng ồi yên không nhìn. Trương Mẫn Hân nói như vậy, chẳng qua là cho một lý do trợ giúp y. Đám bạn y chắc hẳn đang ở trong Tiểu Lâu vắt hết óc tìm kiếm lỗ hổng quy tắc có khả năng vừa không phạm quy vừa có thể trợ giúp chỉ dẫn y.

Việc này trong lòng biết rõ là được, tự nhiên không cần nêu ra. Nghĩ đến có trợ giúp chỉ dẫn của Tiểu Lâu, khả năng tìm được Lư Đông Ly nâng cao trên diện rộng, y cũng thoáng thoải mái, cười nói: “Được, ta lập tức đi tìm Tiểu Dung.”

“Đúng r ồi, Tiểu Dung gần đây cuộc sống khổ lắm, không ngừng trò chuyện ý niệm, luôn miệng kêu khổ, khóc trời gào đất mà dần đi dần lại, bất kể là ai đến hỗ trợ, đều đừng quên mang theo thức ngon.” Trương Mẫn Hân cười mỉm dặn dò một câu, mới cắt đứt liên hệ.

Phong Kính Tiết lắc đầu cười than Tiểu Dung đến lúc này còn không quên ăn uống hưởng thụ, phát tay ra roi thúc ngựa.

Y ở đây khoái mã như điện, ngày đêm kiêm trình, sau hơn mười ngày đã chạy đến kinh thành Yên quốc. Vốn định lập tức đi mua chút thức ngon, chuyển niệm li ền đổi thành bao một gian phòng hảo hạng, kêu tiểu nhị giúp y mua quần áo tốt nhất, bản thân lại tắm nước ấm cho sáng khoái, mặc quần áo mới, cả người lập tức tuấn lãng cao ngất, th ần thanh khí爽, vừa ra khỏi phòng, từ tiểu nhị đến khách, lập tức thu hút vô số ánh mắt.

Bị Trương Mẫn Hân quấy r ầy như thế, đầu óc điên cuồng nóng lòng lao đi chọt thanh, cũng đã nghĩ thông. Triệu quốc cách xa như thế, chạy gấp hơn cũng cần rất nhiều thời gian, đã như vậy cần gì phải tự khiến mình mệt mỏi trước. Hiện tại quan trọng không phải là có thể đến Triệu quốc sớm một ngày không, mà là làm sao tìm được Lư Đông Ly. Đã có trợ giúp của Tiểu Lâu, phương diện này nắm chắc rất nhiều, không cần dùng phương pháp thương thân quá mức, thành sự không đủ, bại sự có thừa như thế mà tự mình hủy hoại.

Trong lòng thoải mái như thế, y làm việc cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Kêu nhà bếp làm một mớ thức ngon, dùng than giữ ấm, chuẩn bị xe ngựa vận chuyển, liền đi về hướng kinh giao.

Tìm được gian nhà cỏ nhỏ nhỏ kia, trông thấy Tiểu Dung nằm giữa đồng cỏ tranh không thể động đây, hai người đều nhìn nhau cười.

Phong Kính Tiết cũng không nhiều lời, trước lấy ra từng khay thức ăn, đặt trên chiếc bàn con chống bằng mấy khúc gỗ, lại cho tiểu nhị của tửu *** dọc đường cẩn thận giữ ấm để dẫn xe ngựa dụng cụ rời đi.

Không còn người nhàn tạp, vốn nên hai người cùng nhau dùng rượu ngon trà ngon, chỉ là Tiểu Dung không thể động đây, muốn ăn gì thì cần phải tự mình ngõ xuống cho y ăn, Phong Kính Tiết lại không định cung kính hầu hạ y như vậy, đang do dự, một tiếng nói cười truyền đến: “Dung đại ca, tối nay có thức ngon.” Cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một nữ tử mặt chàm nhưng ánh mắt trong suốt cực kỳ vừa lúc đứng trước cửa.

Vừa trông thấy y, nữ tử này liền cả kinh, lại nhìn đầy bàn thức ngon một cái, động tác lập tức hơi vụng về hoảng loạn mà giấu cái gói giấy dầu rõ ràng đựng thức ăn ra sau.

Phong Kính Tiết giả như không phát hiện, mỉm cười: “Vị này nhất định là Thanh cô nương.”

Nữ tử họ kinh ngạc nhìn y, không thể trả lời.

Phong Kính Tiết không để bụng, nhỏ nhẹ lễ độ mà nói: “Tại hạ họ Phong, tên Kính Tiết, là hảo hữu của Tiểu Dung, nghe nói y gặp nạn, liền lên đường đi tìm, cuối cùng đã tìm được y. Đây là rượu thịt ta đặc biệt đặt từ kinh thành Đắc Nguyệt lâu, vừa dùng khoái mã chuyển đến, dọc đường dùng than giữ ấm, cô nương cũng ngõ xuống nếm thử xem sao.”

Nữ tử họ lại chỉ hoảng hốt kích động nói một câu: “Ta còn có chút việc, hồi nữa mới trở về, mọi người cứ ăn trước, không cần chờ ta.” Liền thất thểu như chạy trốn chết mà rời khỏi.

Phong Kính Tiết nở nụ cười, đi qua đóng cánh cửa gỗ lại.

Gian nhà tranh nho nhỏ, liền trở thành một thế giới khép kín.

Không ai biết ở trong này có một người thi y thuật kinh thiên, dùng được vật thần kỳ nhất làm cho một thân thể hoàn toàn phế dần dần có sinh cơ và sức sống.

Mà trong quá trình trị liệu này, Phong Kính Tiết và Tiểu Dung cười nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Hai bên đều tự kể chuyện của mỗi người, cùng cười mắng sự ngu xuẩn và điên cuồng của đối phương.

Sau khi đã làm hết những chuyện nên làm, sắc trời đã cực muộn, Thanh Cô không tiện lần nữa bên ngoài nữa, đành phải trở về.

Phong Kính Tiết vừa vặn phải rời khỏi, liền dặn dò nàng chăm sóc Dung Khiêm thế nào, còn để lại bao nhiêu ngân lượng. Ai ngờ Thanh Cô lại kinh hô ngăn cản: “Huynh, huynh cứ thế bỏ mặc huynh ấy không lo? Huynh nói huynh ấy là bằng hữu của huynh, sao huynh có thể...”

Phong Kính Tiết thấy nữ tử rõ ràng vạn loại không muốn này, lại mở lời phản đối mình rời khỏi, bất giác cũng ngần ra: “Cô không hy vọng y lưu lại?”

Trong mắt Thanh Cô có vẻ không muốn, ngữ khí lại cực kiên định: “Ta không chữa được bệnh của Dung đại ca, ta không có bản lĩnh, ta hy vọng y khỏe lại, huynh vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh, tại sao không đưa y đi cầu thầy.”

Phong Kính Tiết thở dài trong lòng, Tiểu Dung này vận khí từ đâu tới, một thôn cô nho nhỏ, bị y liên lụy như thế, còn đối đãi thật lòng như vậy. Thừa lúc Tiểu Dung mở miệng, thu hút lực chú ý của Thanh Cô, y thoáng nở nụ cười, không một chút tiếng động mà lặng lẽ rời đi.

Lúc này đã là đêm khuya, y chần chạp cuốc bộ dưới ánh trăng vùng quê sáng tỏ, chỉ cảm thấy bốn phía tĩnh mịch cực kỳ.

Nhớ lại vừa nãy trong gian nhà tranh nho nhỏ kia, những lời chân thành của thôn cô chất phác nọ, không khỏi lại hiểu ý mà cười.

Khuôn mặt chất phác kia, trong đôi mắt trong suốt ấy, lại có thể có vẻ ấm áp và quang huy như vậy.

Trong gian nhà tranh nhỏ như thế, đơn sơ như thế, cũng sẽ bởi vì sự chân thành như vậy, mà lưu động sự ôn nhu đậm đậm.

Tiểu Dung tịch mịch hồi nào, cô khổ hồi nào? Đám người trong Tiểu Lâu kia, quả thật đã nhọc lòng thái quá.

Y cười khe khẽ, ngẩng đầu nhìn trăng, đêm nay đêm nao, chân trời góc bể, người kia lại ở nơi nào?

Lúc nhớ đến Lư Đông Ly, đêm thanh hàn như thế, trong lòng cũng dần dần có chút ấm áp.

Đêm nay đêm nao, người nọ lúc ngẩng đầu ngắm trăng, liệu có nhớ đến quốc thổ và bách tính y thâm tâm nhiệt ái, liệu có nhớ đến thâm ân ơn huệ lương của y, liệu có nhớ đến hài nhi trỉ linh đáng yêu của y, liệu có nhớ đến...

Liệu có nhớ đến, bằng hữu sinh tử cách trở của y...

Đêm nay đêm nao, Đông Ly, còn phải bao lâu nữa, ta mới có thể tìm được người. Ta phải làm gì, mới có thể giúp người một lần nữa tìm về tự do và vui vẻ.

Đêm nay đêm nao, Đông Ly...

Triệu quốc ngoài ngàn vạn dặm, dưới cùng một ánh trăng sáng tỏ, Lư Đông Ly không có mục đích mà đi đến một đại giang.

Trường giang cuộn chảy về đông, trên sông thuyền hoa như trôi. Ánh nến sáng rực chiếu rọi cả đất trời, ti trúc quấn huyền theo gió phất phơ.

Gió sông như thế, ầm ầm có tiếng ca dịu dàng của ca nữ truyền vào tai, thỉnh thoảng cũng có thuyền nhỏ qua lại, ca giả nghèo túng kéo hộc ầm, dùng thanh âm hơi khàn khàn, xướng khúc ca thể lương, qua lại giữa những chiếc thuyền lớn, cầu xin một vài đồng tiền thưởng.

Lư Đông Ly ngẩng đầu nhìn trăng, ánh trăng màu đỏ treo cao trên trời, Lư Đông Ly cúi đầu nhìn sông, nước sông màu máu, cuộn chảy không ngừng.

Trường phong thông thả ulla đến, mang theo tiếng ca của lão nhân trên sông, dứt quãng truyền đến bên tai.

“Đây nào phải nước sông, đây là dòng máu anh hùng chảy hai mươi năm không tận...”

Khoảnh khắc đó, Lư Đông Ly chỉ cảm thấy tâm động thần dao, đau không chịu nổi, rốt cuộc không thể duy trì nữa, ngã ngất bên bờ sông, toàn thân run rẩy.

Trên trời dưới đất đều là màu máu, dòng máu anh hùng chảy hai mươi năm không tận, ngày đó giữa Định Viễn quan, máu tươi tung tóe đất trời, đến tận hôm nay vẫn cứ khắc sâu trong mắt trong lòng trong óc y.

Y run rẩy ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Đêm nay đêm nao, đời nay đời nao.

Đã từng, y đã từng có một khoảng thời gian cực tốt đẹp. Cho dù có suy sụp, có khổ nạn, có bị thương, nhưng cũng có càng nhiều phấn đấu, càng nhiều thành công, càng nhiều khoái lạc hơn.

Khi đó, y có một bằng hữu tốt nhất, vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh, vĩnh viễn sống vai không bỏ. Đến bây giờ, y vẫn sẽ thường ngăn ngor quay đầu,

cứ mãi cảm thấy, chỉ cần vừa ngoái lại, là có thể trông thấy người nọ, ở ngay bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng mỉm cười với y, bất cứ lúc nào cũng chờ cùng y túy lúy cả đêm.

Những ngày tháng tốt đẹp đó cứ từng ngày từng ngày qua đi mất, vĩnh viễn chẳng thể trở lại, lúc này nghĩ đến, mỗi một điểm một chút đều như thủy *** đúc thành, tùy ý lấy xuống một đoạn hồi ức, là có thể gõ nên tiếng vang mỹ lệ thanh thúy nhất, xuyên thấu cả sinh mệnh, toàn bộ linh hồn.

Nhưng mà, những ngày đã qua hạnh phúc tốt đẹp nhường nào, năm tháng hiện tại liền khổ nạn trầm trọng nhường ấy. Một phen tốt đẹp hóa một phen đau đớn, đủ loại hạnh phúc hóa muôn vàn khổ nạn. Năm tháng trước kia phen phen minh minh là vạn loại khoái ý, đến hôm nay lại phải có thân và tâm kiên cường cỡ nào, mới có thể gánh vác được đau và thương nặng nề như thế.

Đêm ấy, Lư Đông Ly dùng tư thái hỏi trời xanh, ngẩng đầu nhìn trăng.

Y run rẩy mà im lặng ngóng nhìn ánh trăng màu máu kia.

Đêm nay đêm nao, dòng máu anh hùng chảy hai mươi năm không tận này!